

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only the banished know
what lies beyond the woods.

ANATHEMA

KERI LAKE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ANATHEMA
YİYEN ORMANLAR, #1
KERİ GÖLÜ

ANATHEMA

Yayınlayan: KERI LAKE

www.KeriLake.com Telif

hakkı© 2024 Keri Lake

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer ticari olmayan kullanımlar hariçtir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Okay

Creations Düzenleme: Julie

Belfield

Harita Sanatı: Stardust Book Services'ten Joshua James

Bölüm Arası Sanatı: Alicia @cheeky_lettering

Bölüm Başlığı Sanatı: Franziska @coverdungeonrabbit

Uyarı: Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği müstehcen cinsel içerik ve şiddet sahneleri içermektedir.

rahatsız edici bulabilecekleri şiddet içeren sahneler içermektedir.

İÇİNDEKİLER

[Aethyrian Irkları](#)

[Sözlüğü](#)

[Glifler](#)

[Aethyrian](#)

[Tanrıları](#)

[Yazarın Notu ve Tetikleyiciler](#)

[ÖNSÖZ](#)

[BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

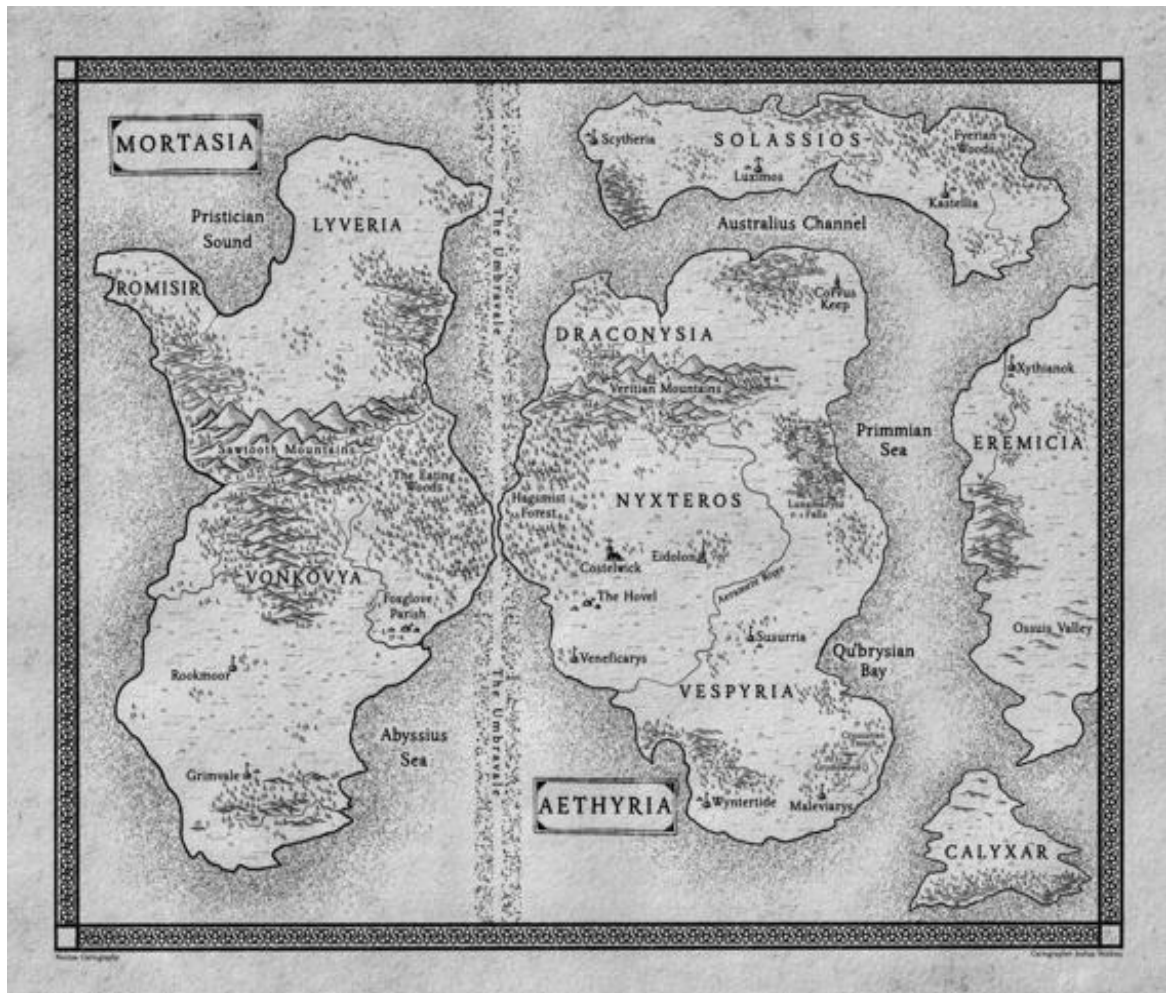
[Bölüm 62](#)

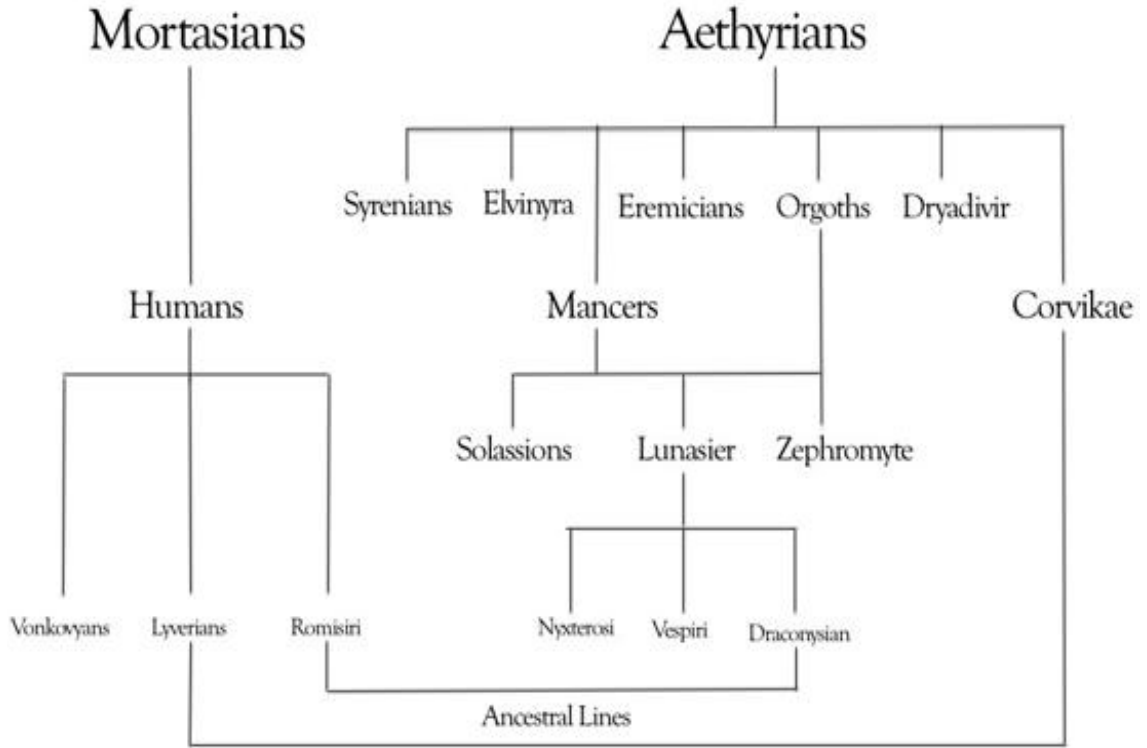
[İkinci Kitap](#)

[Keri Lake'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

*Karanlık ve yolunu kaybetmiş bir ormanda kendini kaybolmuş hissedener için.
Ağaçların ötesindeki sihre inanın.*

AETHYRIAN IRKLARI

Corvikae [cor-vih-kai] – Soykırım nedeniyle yok olan eski bir ölümlü kabile; ölüm tanrıçasını taparlardı; Corvugon kanı taşıdıkları söylenir; Nyxteros'un kuzeyinde ortaya çıkmışlardır.

Özellikleri: Koyu saçlı, açık bronz tenli, ölümlü

Dryadivir [dri-ad-i-veer] – Ormanda yaşayan ve bazen ağaç şekline bürünebilen bir Aethyrian ırkı; son derece zeki ve bilgileri nedeniyle sıklıkla aranan bir ırk; büyücülerin ataları olduğuna inanılır; doğuda ortaya çıkmıştır

Vespyria

Özellikleri: Kabuklu veya kök benzeri deri, dal benzeri boynuzlar, elemental gücü manipüle edebilirler

Elvynira [ell-vin-eer-ah] – Nexumis aracılığıyla büyü yapanlar; son derece zeki ve genellikle kralın danışmanları olarak aranan kişiler; karlı Calyxar adasından gelmektedirler.

Özellikleri: Koyu veya bronz ten, beyaz saç (bazıları kızıl saçlı ve soluk tenlidir), sivri kulaklar

Eremician [ehr-ray-mee-shan] – Eremicia öl topraklarından gelenler; kum ve ateş kontrol etme yeteneğine sahip, olağanüstü yetenekli savaşçılar

Özellikleri: Koyu saç, kum rengini alabilen pullu ten, bordo gözler Lunasier [lune-ah-seer] – Kan bağı büyüğü ayın gücüyle beslenen büyücüler

; Nyxteros, Draconysia ve Vespyria kökenli

Özellikler: Koyu veya gümüş rengi saçlar, soluk/gümüş rengi ten, mavi veya altın rengi gözler Mancers/Manceborn – Kan büyüğü ile doğmuş ölümsüz insanlar

Orgoths – Aşırı şiddetli olmalarıyla bilinen ogre benzeri canavarlar; büyüye sahip değiller ancak olağanüstü bir güce sahiptirler; Kuzey Solassia ve Güney Vespyria'daki Maleviarys'ten gelmektedirler

Özellikler: Yeşil veya mavi tenli, kaslı insansı yaratıklar; bazılarının keskin dişleri ve sivri kulakları vardır

Solassions [soh-lay-shuns] – Kan bağı büyüğü güneşten güç alan büyücüler; Solassia kökenlidir; ilk ölümsüz büyücüler olduklarına inanılır.

Özellikleri: Açık bronz ten; sarı saç; mavi gözler

Syrenians [sir-en-ee-ans] - Uzun siyah pullu kuyrukları ve yüzgeçleri olan deniz sakinleri. Büyüleyici güzellikte oldukları ancak tehlikeli oldukları da söylenir, çünkü acımasızdırlar ve büyücülerin etinin tadını severler. Primmian Denizi'nin soğuk ve karanlık derinliklerinde bulunurlar; bazı denizciler Abyssius Denizi'nde de görüldüklerini bildirmiştir.

Özellikleri: Siyah veya beyaz saç, koyu veya soluk ten, gümüş veya altın rengi gözler. Crussurian Çukuru'nun altında yaşayanların siyah gözleri ve soluk gri tenleri olduğu söylenir.

Zephromyte [zeh-phro-mite] – Mancers ve orgothların melezidir; oldukça saldırgan ve rekabetçidir; orgothlar tarafından dışlanır.

Özellikler: Mancers'a daha çok benzeyen ancak daha kaslı; bazıları daha az kaslı orgoth'lara daha çok benzeyebilir

SÖZLÜK

- Abyssal binding [ah-biss-uhl] – Birini caligorya'da hapsetme gücü
- Ascendency [ah-send-ent-see] – manciers'ın kan bağı büyüüne kavuşmaya başladıkları, ergenliğe benzer bir aşama
- Aura – Bir büyücüyü tanımlamak için kullanılabilecek, geride bırakılan büyü izi
- Azurmadine [ah-zer-mah-deen] – Sawtooth mağaralarında bulunan bir element
- Sawtooth mağaralarında bulunan ve mavi bir parıltı yayan bir element
- Becoming Ceremony – genç kadınların kadınlığa ve cinsel olgunluğa geçiş ritüeli
- Bellatrix [Bella-tricks] – Kadın savaşçılar – yarı Solassion, yarı Zephromyte
- Caligorya [cali-gore-ee-uh] – Zihnın içindeki karanlık alan
- Caligosi [cali-go-see] – Derisi deri yapımında kullanılan bir hayvan Cammyck [camm-ick]– İç çamaşırı olarak giyilen kısa erkek şortu Cantafel [can-tah-fell]– Umbravale'den geçmeyi sağlayan bir büyü
- (sadece birkaç kişi bilir)
- Carnifican [car-niff-i-can]– Çok fazla vivicantem tüketmiş ve şiddet eğilimli hale gelmiş bir büyücü
- Catallys [cah-tal-lys] – Ormanda yaşayan, kedi ile şahin melezi olan gececi yaratıklar
- Celaestrioz [seh-less-tree-ohz] – İnsan yüzlü, saldırgan, ateşböceği görünümlü yaratıklar
- Chicklebane – kas gevşetici görevi gören baharatlı bir bitki çiçeği Cleaving – duvarlar ve düz yüzeyler aracılığıyla bir yerden başka bir yere taşınma yeteneği ve düz yüzeylerden
- Cor of Aethyria – Aethyria'nın kalbi, yüzeyin binlerce kilometre altında, siyah alevin en sıcak yandığı yer
- Corvugon [core-vuh-gon] – Drakon'un kuzeni, dört bacaklı, tüylü, gagalı ve kanatlı, gümüş alevler soluyan yılan benzeri bir yaratık
- Deimosi [day-moh-see] — Ölenlerin geride bıraktığı, gölge şeklinde görünen korkular
- Demutomancy [deh-mew-toh-man-see] – Kanı değiştirmek; yasaklanmış bir büyü türü
- Dindleweed – Güçlü bir afrodisyak
- Drake – dört ayaklı ve kanatsız yılan benzeri bir yaratık Drakon [drah-cone] – kanatsız yılan benzeri bir yaratık
- Duoculos [dew-oc-you-los]– Yaralanma sonrası irisin rengini etkileyen bir durum

Emberforge – Sablefyre'nin gücünü içmek için yapılan bir ritüel; son derece tehlikelidir – ergenlik çağına ulaşmış kişilerde deformitelere neden olabilir; sadece bir kez başarılı olmuştur

Fervenszi [fur-ven-zee] – Güçlü bir içki

Firebleeding – Dil üzerine flammapul serpmek, ardından deride küçük kesikler açmak ve yarayı yalayarak maddeyi vücuda almak; aşırı felce neden olur

Flammapul [flamma-pool] – Kan dolaşımına/yaraya doğrudan verildiğinde aşırı felce neden olan bir zehir

Flamellian [flah-mel-ee-yon] — ateş kanaması uygulayan kişi

Forenzycaris [for-enzi-care-us] – Cinayetleri ve auraları araştırma konusunda uzmanlaşmış bir büyücü

Fragor [frah-gore] – Uygun bir büyü ile patlatılabilen ve büyük patlamalara neden olan bir taş

Glyph – Belirli bir kan büyüyle örtüşen semboller; avuç içinde yara izi olarak görünürler

Golvyn [gole-vin] – Kalelerin duvarlarında yaşayan yarı insan/yarı fare yaratıklar

Highbloods – Soylu Aethyrianlar, zenginler

Initios [ini-she-ose] – Kraliyet ailesi tarafından kutlamaların başlangıcını ilan etmek için yapılan tören; kutsama

Keltzig [kelt-zig] – Gümüş sikke şeklindeki bir para birimi Koryn [core-in] – Hendeklerde ve nehirlerde yaşayan büyük pullu yılanlar

Lunamiska [luna-mee-skah] – Benim küçük ay cadım

Letalisz [lay-tall-iss] – Kimlikleri genellikle gizli tutulan kralın suikastçıları

Liro [lee-roh] – Siyah sikke şeklinde bir para birimi (Keltzig'den daha büyük)

Mageduell [mayj-do-ell] – Doğaüstü semboller ve kan büyülerini içeren bir dövüş tekniği

Magestrolian [mayj-uh-stroll-ee-an] – En yetenekli büyücülerden oluşan seçkin bir kardeşlik; kralın danışmanları

Malevol [mal-uh-vole] – Bir iblis ruhu

Malustone [mal-uh-stone] – Birine verildiğinde trajediye yol açabilen altın bir taş

Mandrawyld Tonic [man-drah-wild tohn-ik] - siyah mandrake ve wyldwood köklerinden elde edilen

halüsinojenik özelliklere sahip güçlü bir tonik

Mimicrow [mim-ih-kroh] – Magestrol tarafından yetiştirilen, duydukları her şeyi taklit ederek casusluk yapan kuşlar

Mortemian [more-tee-me-an] - Şehrin ölüm toplayıcıları.

Morumberry [more-um-berry] – Şarap yapımında kullanılan asmalarda yetişen tatlı bir meyve; yaprakları, kötü ruhları uzaklaştırdığı söylenen yağ yapımında kullanılır; Çiçekler, patlıcangiller familyasına aittir ve yutulduğunda oldukça zehirlidir.

Muripox [mur-ee-pox] – Ciltte çirkin çibanlara neden olan, oldukça bulaşıcı bir hastalıktır.

Nectardeium [neck-tar-dee-um] – Tanrılar nektarı, güçlü bir içki

Nexumis [neck-zu-miss] – Kan büyüsü olmadan glifleri manipüle etme yeteneği; Elvynira tarafından kullanılan bir uygulama

Nilivir [nil-i-veer] – Vivicantem eksikliği nedeniyle zamanla kan büyüsünü kaybetmiş büyücüler

Nilmirth [nill-mirth] – Yalan söyleyenlerde şiddetli hastalıklara neden olan güçlü bir doğruluk serumu

Pendulynx [pen-du-linx] – uzun burunlu, filden daha küçük bir memeli Prilunar

Işığı – Ayın yaydığı, gececi besinlerin büyümesine yardımcı olan ve Lunasier'e güç veren ışık

ve Lunasier'e güç veren ışık – Kan büyüsünü ayın gücüyle besleyen bir büyücü ırkı

Pahzatsz [pah-zahts] – Bir kök, ancak patatese benzer

Prodozja [pro-doh-ja] – Hayvan/böcek şeklinde görünen koruyucu kan büyüsü

Primyria [prih-meer-ee-uh] – Bazı Vespri'ler tarafından konuşulan, tanrıların eski dili

Pyromage [py-roh-mayj] – Ateşi kontrol edebilen bir büyücü

Quints [kwince] – Kırmızı bir madeni para şeklinde bir para birimi (Keltzig'den daha az)

Rapax [ray-pax] – Çocuk avcısı/pedofil

Rapiuza 'mej et rapellah 'mej - Kabaca çevirisi "*beni al ve tecavüz et*" anlamına gelir.

Raptacy [rap-tah-see] – Libidoyu artıran, orijinal olarak uyku ilacı olarak tasarlanmış bir iksir

Sablefyre [say-bul-fire] — Aethyria'nın Cor'unda dövülmüş tanrıların bir elementi

Septomir [sept-oh-mir] – Umbravale'yi yaratmak için kullanılan, yedi kişinin kanıyla güçlendirilmiş güçlü bir asa

Serotonics [seroh-tonics] – Genellikle yasadışı laboratuvarlarda üretilen kan

zehirleri Sexsells – Para karşılığında cinsel ilişkiye girenler

Sickhash Kökü – Çocukların uyuması için bazen yatmadan önce verilen bir bitki kökü

Spindling – Nilivir'den doğan çocuk; kan büyüsü yoktur ve çocuk sahibi olamazlar (kısırdırlar)

Spirityne [spirit-teen] – İnsan yüzlü ve çubuk gibi vücutları olan, ormanlarda yaşayan küçük peri benzeri yaratıklar; oldukça saldırgandırlar; sürü halinde saldırırlar

Umbravale – Mortasia ile Aethyria'yı ayıran septomir tarafından yaratılan koruma alanı

Damar – Cor Venetox Çelik'ten siyah alevlerin yükseldiği derin lav hendekleri
[ven-eh-tox] – Şu yerde dövülmüş olduğu söylenen güçlü bir metal

Nethyria'da dövüldüğü söylenen güçlü bir metal

Veniszka [ven-iss-kah] – Büyü yapan ölümlü cadılar için Aethyrianca kelime

Vivicantem [vih-vih-cant-um] – Damarlardan çıkarılan ve kan büyüsü için gerekli olan besin maddesi

Bu madde olmadan kan büyüsü zayıflar

Weavers – Kötü rüyaları ve kötü ruhları uzaklaştırmak için kullanılan bitki keseleri

Wickens – Mortasian dilinde Spiritynes anlamına gelen kelime

Wrathavor - İnsan eti için iştahlı bir orman canavarı.

GLYPHS

Aeryz [Air-iss] – Rüzgârın intikamı; rüzgârı kullanarak rakibi geriye savuran bir glif

Erigorisz [air-ee-gore-iss] – Zihinle nesneleri havada uçurma gücü

Evanidusz [ee-van-i-duss] – Kara duman içinde kaybolmak; çıplak gözle görünmez olmak

Propulszir [pro-pull-zeer] – Güçleri püskürtmek; zihin okumasını engelleyen koruyucu bir glif

Osflagulle [os-flah-jule] – Kemik kırbaç gücü – tek vuruşla kemikleri parçalayabilir

AETHYRIAN TANRILARI

Deimos [day-mose] – Kaos ve ateş tanrısı olan bir ölümlü Magekae [mayj-ah-kai]
– Simya ve ölümsüzlük tanrısı
Morsana [more-san-ah] – Ölüm tanrıçası
Pestilios [pest-ill-ee-ose] – Salgın hastalık ve kıtlık tanrısı Vivarya
[vee-ver-ee-ah] – Bereket tanrıçası

Sevgili Okuyucu,

Yazılarımı ilk kez okuyorsanız, gotik fantezi türündeki ilk denememe şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Amacım size keyifli bir okuma deneyimi sunmak, bu yüzden okumaya başlamadan önce bu hikayede neler bekleyebileceğinizi açıklığa kavuşturmak istiyorum.

Hikayelerim genellikle karmaşık ve çok katmanlıdır ve romantizm, hikayeye dahil ettiğim birçok unsurdan biri olsa da, bu durumda tek odak noktası değildir. Heyecan verici bir hikaye bekliyorsanız, sonunda karşınıza çıkacaktır, ancak bunun yavaş yavaş gelişen bir hikaye olduğunu bilin. Bir nevi, doruğa ulaşmadan önce dayanılmaz gerilim dolu sayfalarla eziyet çekeceksiniz. Bu dünyaya adım atarken lütfen bunu göz önünde bulundurun.

Bir uyarı...

Bu kitap, potansiyel olarak tetikleyici olabilecek bir dizi durum içermektedir. Tetikleyici uyarıların tam listesini (spoiler içeren) web sitemde bulabilirsiniz: <https://www.kerilake.com/anathema-full-trigger-list>

PROLOG

İki yüz on bir yıl önce...

Lady Rydainn, birkaç gün önce yeri yararak geçen, hırçın bir siyah ateş çatlağı olan parlak damara yaklaşırken, küçük oğlunu sıkıca kucakladı. İki ay neredeyse birleşmişken, mor lavdan oluşan uçurum taşla dönüşmüş, sadece o uğursuz alevin titreyen kalıntıları kalmıştı. Magmatik kayayı toplamak için neredeyse zamanı gelmişti, ama onlar oraya kayanın içindeki hazine için gelmemişlerdi.

Onlar ateşin kendisi için oradaydılar.

Genellikle damarı hırsızlardan koruyan adamlar, azalan kül yığınlarının içinde yatıyorlardı, bedenleri ve zırhları rüzgarda dağılan, işe yaramaz is yığınlarına dönüşmüştü. O kadar sıcak bir alevle canlı canlı yakılmışlardı ki, yarı furlong öteden bile parlaklığını hissedebiliyordu. Sablefyre. Tanrılar tarafından yaratılmış, milyonlarca yıl önce Aethyria'nın ateşli kalbinde şekillendirilmiş eski bir element. Tek bir dokunuşla bedenleri küle, kanı taşla dönüştürebilirdi.

Ve o, ikinci oğlu Zevander'ı ona sunmak için gelmişti.

Tabii ki kendi isteğiyle değil. Leydi Rydainn, Zevander'ı bu korkunç kaderden kurtaracaksa, o anda kendini feda etmeye hazırды. Ne yazık ki, takası talep eden büyücü, onun önemsiz teklifiyle ilgilenmiyordu. O, en küçük oğlunu istiyordu, başka bir şey değil.

Kendini zorlayarak, karanlık ve yozlaşmış ruha, en büyük oğlu ve kocasının yanında duran, damarın kenarından her adımını izleyen adama baktı. Aethyria'nın en tehlikeli büyücüsü olarak tanıdığı adam. Kaotik sablefyre'yi kontrol etme yeteneğini ustalaştıran ve onun ölümcül ve ilahi gücünü kullanmanın bir yolunu keşfeden birkaç kişiden biriydi. Bir zamanlar kralın en yüksek büyücüsü, yüce Magestrolü'nün bir üyesiydi, ancak kral tarafından yasadışı ilan edilen karanlık bir büyü türü olan demutomancy suçlamasıyla utanç verici bir şekilde görevinden alınmıştı.

Cadavros. Adını düşünmek bile omurgasında bir titreme yaratıyordu.

Yine de, o ve kocası, ailelerini avlayan Solassions'lara karşı koruma karşılığında, onunla Faustian anlaşması yapmak zorunda kalmışlardı.

Acımasız savaşçılar, vahşetleri ve şiddetleriyle tanınırlardı. Onları infaz etmekten zevk alacak olan infazcılar.

Çaresiz kaldıkları anda, inzivaya çekilmiş büyücü Rydainn'lere reddedemeyecekleri bir teklifle yaklaşmıştı. Onların canını isteyenlere karşı güçlü bir koruma büyüğü karşılığında, ilk çocuklarının kan büyüünü istiyordu. Cadavros, bu kanın araştırmalarında kullanılacağını iddia etmişti.

Keşke Leydi Rydainn zamanı geri alabilme gücüne sahip olsaydı. Kendi aptallığını azarlardı. Onun yalanlarına güvenmemesi için kendini uyarırdı. Çünkü, en büyük oğlundan aldığı şey, onun büyüünün *bir* örneğinden çok daha fazlasıydı.

Siyah, boncuk gibi gözler, o derin, ruhsuz göz çukurları, sanki onun korkunç görünüşünden kaçmaya cesaret edememesi için ona bakıyordu. Bir zamanlar yakışıklı olduğu söylenirdi, ama karanlık ve yasak büyü onu mahvetmişti. Pençelerini onun etine geçirdi ve onu kötü bir canavara dönüştürdü. Başının üstünden uzun dallı boynuzlar çıkıyordu, boynuzlar geriye doğru kıvrılmıştı. Sertleşmiş derisine kazınmış derin oluklar, Leydi Rydainn'e ağaç kabuğunu hatırlattı; altındaki siyah, atan damarlar, etinin içinde hapsolmuş küçük yılanları barındırdığı söyleniyordu.

Serbest bırakılmak için yalvaran kötülük.

Onun görünüşü, kendisine *Emberforge* ritüelini uygulamasının sonucuydu; aynı ritüeli, oğlu için de uygulamayı planlamıştı. Bu ritüelin, henüz Yükseliş sürecinden geçmemiş olan küçük çocuklar tarafından kalıcı bir şekil bozukluğu olmadan tolere edilebileceğine inanılıyordu.

Büyücünün yanında, kocası ve en büyük oğulları Branimir duruyordu. Branimir'in de benzer şekilde çıkıntılı siyah damarları ve pürüzlü cildi, birkaç hafta önce yaptığı ilk kurbanın korkunç deformitelerini gösteriyordu. Branimir, Cadavros'unkiyle aynı grotesk mutasyonlara maruz kaldığında, bu kurban açgözlü büyücü için yetersiz kalmıştı. Ergenlik ve kan büyüüne yükselişinden çok uzak olmasına rağmen, Branimir, alev onun içinde kök salmış olan büyü tohumunu bozmadan önce fiziksel dönüşümleri çoktan başlatmıştı. Sonuçta ortaya çıkan deformasyonlar Cadavros'unkiler kadar belirgin olmasa da, zavallı çocuğun gerçek gücünü asla öğrenemeyeceğinden emindi, çünkü siyah alev vücuda girdiğinde tüm doğal kan büyüünü yok ediyordu.

Cadavros'un şeytanla yaptığı anlaşmayı bozması için yaptığı talepler, başarısız olursa her iki çocuğu da öldüreceğine yemin ettiğinde umutsuz olduğu ortaya çıktı. Onun acımasız zulmüyle gücünü kullandığı birçok sorgulamaya tanık olduğu düşünülürse, bu boş bir tehdit değildi.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, damara yaklaşırken adımları sendeledi. Küçük oğlu kollarında uyuyordu, yaklaşan geceden tamamen habersizdi. O kadar çok sevdiği masum bebeği sonsuza dek değiştirecek bir gece.

Saatlerce, kaderi değişsin, bir şekilde kurtulsun diye eski tanrılara dua etti. Ne yazık ki tanrılar hiç cevap vermedi ve aylar gölgelerin içine kayarken karanlık onu sardı.

Seçme şanssı olsaydı, genç Zevander'ı alıp, ölümlülerin diyarını Aethyria'dan ayıran Umbravale'nin ötesindeki Mortasia'ya kaçardı. Orasının, kıtlık ve ölümle dolu, çorak bir çöl olduğu sanılan bir yerdi.

Saklanacak hiçbir yer yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Kocasının gözlerindeki pişmanlık onu etkilemedi, öfke kanında yeniden alevlenerek dolaşmaya başladı. Sonuçta, ailelerinin kaderini belirleyen, yabancı Solassian topraklarında yaptığı kötü işlerdi. Ne pahasına olursa olsun, sosyal statülerini yükseltmek için gösterdiği sarsılmaz kararlılığı. Damarlarında dolaşan gururlu Lunasier büyüünü geri çekti, o anda cesareti olsaydı, kocasını kesinlikle yere sererdi. Tek oğullarını sunmaya ne kadar kolay ikna edilmişti.

Kaç, diye haykırdı kafası. Onları kurtar.

Ancak Branimir için artık çok geçti. En büyük oğul, ritüele ilk maruz kalan çocuktı ve kararmış gözleri, o günden bu yana geçen iki hafta içinde daha da boş bakmaya başlamıştı.

En büyük oğlunun cildindeki hastalıklı solgunluk, babası onu dünyadan saklamak için kale altındaki hücrelere kilitlediği saatleri anlatıyordu. Diğer köylüler ona *iğrenç* derlerdi ve bu anlaşılabilir bir şeydi. Onun içinde gelişen şey tanrıların gücü değil, ritüelden bu yana haftalar içinde güçlenen, kökleri derinlere uzanan bir kötülüktü.

Bir zamanlar tatlı, sevgi dolu bir çocuk olan Branimir'in yankısı olan neşeli bebeğinin aynı kaderi paylaşmasını izlemek, onun dayanamayacağı bir ıstıraptı.

Ay ışığı, Lady Rydainn'in ensesindeki mührü vurduğunda, pelerininin kalın kumaşını delip geçerek damarlarında uğultu yaratan bir yük oluşturdu ve Lady Rydainn'in gücü koparılmış bir iplik gibi titredi. Bu güç, vücudundaki her hücreyi harekete geçirdi ve parmak uçlarına soğuk bir akıntı uyandırdı, orada serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Ay, tüm Lunasier'leri bu şekilde etkiliyordu ve Zevander, annesinin derisinin altındaki titreşimi hissetmiş gibi kollarında kıpırdadı.

Onun gücünün meyvesini vermesi için yıllar geçmesi gerekecekti ve o, yakında alevin zehriyle lekelenecek olan bu iç açıcı keşif anlarını özlemişti.

Oğlu ve kocasından uzak durarak, alevden uzak kaldı, Cadavros ona yaklaşırken nefesi hızlandı. Büyücü, uzuvdan çok dal gibi görünen kemikli parmağını uzattığında ve parmağının ucuyla bebeğinin yumuşak, melek gibi yanağını okşadığında, parmaklarını Zevander'e kıvırdı.

Kan izi kaldı ve Zevander kıpırdadı, yüzündeki küçük kesik koyu bir yara haline gelince sessiz bir miyavlama çıkardı. O kadar korkutucu ve kötü görünüyordu ki, Cadavros'un parmağının ucunun ölümcül zehirle lekelenmiş olup olmadığını merak etti. Büyücü tekrar uzandı ve içgüdüsel olarak bebeği çekip ellerini onun üzerine koyarak korudu. Çirkin yarayı gördüğünde, içinde bir öfke tohumları filizlendi. Kettled büyüsü yükseldi, kemiklerini sardı ve derisine çarparak büyücüyü cezalandırmak istedi. Bebeği kollarında çığlık attı, yüzü kızardı, uzuvları titredi. Doğduğundan beri çoğu geceleri neredeyse hiç ses çıkarmayan, mutlu bir bebektir ve o anda onun üzüntülü çığlığını duymak kadının kalbini parçaladı.

Ancak Cadavros'la savaşmak boşunaydı. Sablefyre'nin gücünü emrinde tutan Cadavros, damara ilk vardıklarında onunla savaşmaya çalışan muhafızlar gibi onu da küle çevirecekti.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "*Pilazyo. Orosj tye clemuhd,*" diye fısıldadı. *Lütfen. Merhametine yalvarıyorum.*

Cadavros sessizce parmaklarını bebeğin altına kaydırarak ve onu çekince gözyaşları histerik bir hal aldı.

Çocuğunu kendine doğru çekerek, küçük çocuğu göğsüne sıkıca bastırdı. "*Nith! Nith hazjo'li! Je fili meuz!*" *Bunu yapmayacağım! O benim oğlum!*

Cadavros çocuğu annesinin kollarından koparıken Zevander'ın çığlığı, kadının içgüdülerini harekete geçirdi. Çılgınlığın bir anlık etkisiyle, Leydi Rydainn oğlunu yanan damara doğru taşıyan canavarca adama saldırdı, ama bir güç boğazına çarptı ve nefesini kesti. Ağzından siyah duman çıkarken, söylemek istediği sözler boğazında düğümlendi. *Dur! Teslim oluyorum!* Görünmez saldırgan onu görünmez pençeleriyle orada tutarken, Cadavros ona bakmadı bile.

Lord Rydainn acı çeken karısına doğru büyük adımlarla yürüdü, ancak yaklaşırken bacağı kırıldı ve kemiklerin parçalanmasının mide bulandırıcı sesi duyuldu. Çığlığı çevredeki ormanda yankılandı ve dizinden bacağı bükülmüş bir şekilde yere düştü.

Branimir kıpırdamadı, bulanık gözleri boş ve kayıptı.

Boğazındaki baskı ve ciğerlerindeki nefes eksikliğine rağmen, Leydi Rydainn oğlunu çağırdı, ona uzandı, ama nafile. Cadavros bebeği kolunun kıvrımında tutarken, parlak damardan yükselen siyah alevin içine kabaca mozaiklenmiş elini uzattığında, korku iğneleri omurgasını ürpertti. Yakaladığı siyah köz avucunda titredi ve Zevander'ın çığlıkları sustu, çocuk büyücünün onu üzerinde tuttuğu manzaraya büyülenmiş gibiydi.

Lady Rydainn inleyerek titredi, dizleri yenilgiden güçsüzleşti ve dehşetten gözlerini kapatmadan Cadavros avucunu

bebeğinin ağzına dayayarak, onu siyah alevle boğdu.

Zevander tekmeledi ve kıvrandı, minik ayakları kaçırın kişinin elinden çaresizce sallanıyordu. Öfke ve ıstırapın güçlü karışımı vücudunu sarsarken, bitmek bilmeyen gözyaşları gözlerinde rahatsız edici bir bulanıklık yaratıyordu.

Branimir ayakları üzerinde hareket etti, kükrediği ve kulaklarını tokatladığına bakılırsa, o alevin ne kadar açgözlü bir şekilde tükettiğinin çok iyi farkındaydı. Sanki o anda küçük kardeşinin acısını hissediyor gibiydi.

İki değerli oğlunun da maruz kaldığı travma, kalbini sivri dişleriyle parçalıyordu. Oğlunun derisinden çıkan siyah alevlerin, yılanların karanlık dilleri gibi gece havasını yaladığını izlerken gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Zevander'ın mücadelesi sona erdi, vücudu gevşedi. Alevler söndü ve bebeğin vücudunda kötücül siyah kıvrımlar halinde yerleşti.

Karanlık onu kabul etmiş ve damgalamıştı.

Ebedi bir lanet.

Cadavros bebeği kaldırdı ve burnu olmayan yüzünü oğlunun çıplak göğsüne yaklaştırdı. Ağzını imkansız bir şekilde genişçe açtı ve Zevander'ın kafasını içine soktu.

"Hayır! Tanrılar! *Hayır!*" Lady Rydainn, korkunç büyücünün çocuğunu yemeye çalışmasını dehşetle izlerken, göğsünde boşuna bir çığlık çınladı.

Büyücü gürültülü bir kükreme attı ve çocuğu ağzından çıkardı. Başını eğdi ve bebeğinin cildinde kalan siyah izleri inceledi. Göğsünden derin, gırtlaktan gelen bir ses çıktı ve hırlayarak dikkatini tekrar aleve çevirdi. "*Quez sa'il!*" *Bu da ne?*

Yine çocuğa baktı ve parmağını göğsündeki izlerden birinin üzerinde gezdirdi. Hırlayarak bebeğin yüzüne vurdu ve onu yanan yarığa attı.

"Hayır!" Ormanda yankılanan çığlık, eski tanrıları uykularından uyandırabilirdi. Leydi Rydainn titreyerek onların isimlerini lanetledi ve onu serbest bırakmalarını talep etti.

Lord Rydainn acı içinde uludu, korkunç şekilde parçalanmış bacağını sürükleyerek damara doğru süründü. "Seni piç! Seni lanet olası piç!"

Cadavros tekrar kükredi, derisinden dumanlar yükseliyor, vücudu titriyordu. Alevlerin içine uzanarak, ne çığlık atan ne de ağlayan çocuğu kaldırdı. Çocuk hiç kıpırdamıyordu.

Bebeğini uzaktan incelerken, acısı kalbini parçaladı. Gözleri tek bir yaşam belirtisi arıyordu. Onu saran battaniyeler yanmış, onu tamamen çıplak bırakmıştı, başı yana eğilmiş, gözleri hala kapalıydı.

Hayatta mıydı? Tanrılar, lütfen hayatta olsun!

Cadavros tekrar hırlayarak çocuğu önünde tuttu ve midesini bulandıran bir kötülükle ona baktı.

"*Pilazyo.*" Yalvararak titredi. "*Jye suaparcz vitaez.*" Onun hayatını bağışla.

Büyücünün yüzünün üzerinde dumanlar süzülüyordu ve kadın, onun kabuk gibi derisinin altında parıldayan çiğ eti gördü.

O anda Leydi Rydainn fark etti: Oğluna zarar vermeye çalışırken, bir şekilde kendisi de acı çekmişti.

Boğazındaki baskı azaldı ve tüm iradesi tükenmiş bir halde yere yığıldı. O çatallı ayaklar tekrar karşısına dikildiğinde, başını kaldırıp Cadavros'un cansız çocuğunu geri verdiğini gördü. Cadavros, onu sanki bir et ve kemik yığınıymış gibi umursamazca kolundan tutuyordu. Zayıf kollarını uzattı, ona uzandı ve onu kucağına aldı. Cildi yakıcı bir sıcaklık yakıyordu ama onu bırakmayı reddetti.

"O yaşıyor mu?" Lord Rydainn'in sesi kederle doldu ve yere tırnaklarını geçirdi. "O yaşıyor mu?"

O, öfkesi hala çok keskin olduğu için onun acısını umursamadan onu görmezden geldi ve oğlunu yüzüne kaldırarak ağzından çıkan sıcak nefesleri fark etti.

Tanrılara şükür! Hâlâ nefes alıyordu. Gözyaşları içinde nefes verirken, onu daha sıkı tuttu ve başının üstüne öptü. Tatlı çocuğu, diğerleri gibi zavallı askerler gibi küle dönüşecek bir kadere mahkum olan sabelfire'a atılmaktan kurtulmuştu.

Yine de hayatta kalmıştı. Tanrıların mucizesi sayesinde kurtulmuştu.

Bebek uyandı ve bir zamanlar masum mavi olan gözleri, ortada siyah bir tutulma şeklinde birleşen turuncu ve altın rengi kıvrımlarla şarap kırmızısı bir gradyan olarak görünüyordu. Büyümeye başlayan gümüş rengi saç telleri yanıp kül olmuştu. Zararsız, sevgi dolu bir çocuğun ruhu yok olmuştu. Onun yerine, tanrıların kesinlikle terk edeceği bir sapkınlığın izleri yatıyordu.

Kollarında kıvranan çocuk, az önce yaşadıklarına bakılırsa tuhaf bir manzara olan, cıvıldaşıp gevezelik ediyordu. Yüzündeki yara, onu çıkardıkları damarı yansıtan derin bir oluk haline gelmişti. Yaranın kenarlarında, harita üzerindeki akarsular gibi dallanan daha küçük siyah damarlar vardı.

Titrek parmağıyla damarların üzerinde gezdirdi ve temas ettiğinde, cildini kaplayan yakıcı acıyla geri çekildi. "Bunu nasıl yapabildin?" diye fısıldadı, bakışlarını kocasına çevirerek. "*Bunu nasıl yapabildin!*"

Lord Rydainn uzaktan hıçkırarak ağlıyordu ve kızının lanetini her yeni keşifle birlikte ona olan nefreti daha da artıyordu.

Branimir, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak yaklaştı. Gözlerindeki yaşlar, Zevander'in doğumunu hatırlayarak onun silüetini bulanıklaştırdı. O zamanlar, çocuk da aynı merakla bebek kardeşine bakmıştı. O zamanlar ne kadar değerli ve masumdu, ama o anılar artık unutulmuş bir rüyadan ibaretti.

Zevander'e uzandı, parmağını göğsündeki iz üzerinde gezdirdi, Cadavros'u öfkeliendiren ilginç siyah bir girdap. Daha yakından incelendiğinde, girdap içinde eski Primyrian dilinde yazılmış kelimeler vardı ve bu, Leydi Rydainn'e oğlunun kalbinin üzerinde bir mum mührü olduğunu hatırlattı. Branimir, vicdanını bıaklayan kelimeleri fısıldarken dudaklarını kıvırdı. "*Il captris nith reviris.*"

Alınan şey asla geri dönmez.

BİRİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Foxglove Parish Köyü Günümüz ...

Orman bir süredir yemek yememişti.

Korkunç kemerin ötesine, günahkarların ölmeye gittiği lanetli ormanlık alan Witch Knell'in derinliklerine baktım. *Bu orman*, yüzyıllar önce cadıların kurban edildiği bir yer olarak adını almıştı ve acımasız tarihi, kafirlerin ve ahlaki açıdan yozlaşmışların sürgün edildiği bir yer olarak devam etti. Köylüler buraya "*Yiyen Orman*" adını vermişlerdi, çünkü bazen sürgün edilenlerin cesetleri ormanın kenarında, derileri ve etleri soyulmuş halde bulunurdu. Bazıları o kadar kötü bir şekilde tahrip edilmişti ki, sadece kelepçelerinin metal manşetleri onların sürgün edildiğini doğruluyordu.

Buzla kaplı keskin kemikler ve düğümlü dallar birbirine dolanarak ormanın uğursuz girişini oluşturuyordu. Her iki yanında, dikenli çalıların buzlu ağlarıyla kaplı, budaklı ve yıpranmış meşe ağaçları, her iki uca kadar yüzlerce dönüm uzanan geçilmez bir duvar örüyordu. Ağır bir kasvet, bana acı içinde kıvrılmış ve gökyüzüne uzanan cesetleri hatırlatan, çarpık gövdelerin oluşturduğu labirenti görmek için çok az ışık sağlıyordu. Vahşi ve aç olan orman, tam olarak öğlen saatinde gelmesi beklenen bir sonraki öğünü bekliyordu.

Aşınmış botlarıma baktım, uçları kemerin hemen altındaki kayalara tam olarak ulaşmıyordu, bu sınır bir kez geçildiğinde diğer tarafta canavarı uyandırıyor. Bu, o ağaçların içinde meydana gelen şiddetli olayların kapısı olan, o kötü eşikten hiç bu kadar yakın durmamıştım. Her zaman olduğu gibi, ötesinde ne olduğunu merak etsem de, o sisli ağaç labirentine adım atmaya cesaret edemedim. Kimse, zorla itilmedikçe bunu yapmazdı, çünkü Yiyen Ormanlar, verilenleri asla geri vermezdi.

Kışlık bir rüzgar siyah elbisemin eteğini dalgalandırdı, baldırlarımdaki gıdıklanma sinirlerimi tahrik etti. Omuzlarımı saran pelerin, kemiklerimi kemiren acımasız soğuktan beni korumaya yetmedi. Beni titretiren rüzgar ya da soğuk değildi, ağaçların arasında yaşayan şeylerin söylentileriydi.

Bazı köylüler, insan etine doymak bilmez bir iştahı olan bir iblis olan wrathavor hakkında fısıltılar yayıyordu. Onun, bu topraklardan kuzeye sürülen yerlilerin bir cezası olduğuna inanıyorlardı. Diğerleri ise, küçümsenen cadıların ruhlarını barındıran, tanıdık sesleri taklit ederek kaybolanları tuzağa düşüren ve onlardan beslenen küçük orman perileri olan wickens hakkında hikayeler anlatıyordu. Vali de dahil olmak üzere Foxglove Parish'teki çoğu kişi, yargı meleğinin ormanda yaşadığına ve sevgili Kızıl Tanrı'yı reddedenleri cezalandırdığına inanıyordu.

Her ne idiyse, ayrım gözetmeden yiyordu, çünkü ormanın bir veya iki kez bir çocuğu kaçırdığı bilindiğinden, sürgün edilenlerin hepsi kötü değildi.

Hatta küçük bir bebek bile.

Ben, o lanetli kemerin önünde, göğsümde tek bir siyah gül ile bir hasır sepet içinde terk edilmiş olarak bulunduğumda, birkaç günden fazla değildim. Beni oraya kimin bıraktığını kimse bilmiyordu, ama tüm köylüler, kim olursa olsun, ormanın beni de yemesini umduğunu düşünüyordu.

Neyse ki, biri beni daha önce bulmuş ve Bronwick ailesinin kapısının önüne bırakmıştı. Aksi takdirde, ormanın açgözlü iştahının kurbanı olan diğerleri gibi sonum da aynı olurdu.

O kadar çok ruh. Yüzlerce, belki. Büyükbabam dediğim adam, Godfrey Bronwick, muhtemelen onlardan biriydi. Çok fazla morumberry şarabı içtikten sonra kemerin ötesine gittiği ve ormanın sisli derinliklerinde yutulduğu söyleniyordu.

Ne yazık ki, kimse onu orada aramaya cesaret edememişti. Babam bile.

Babam.

Parmaklarımın arasında gevşekçe tuttuğum resmi mektup, özgürlüğüne kavuşmak için çırpınıyordu, ben ise kalın parşömen üzerine basılmış süslü kaligrafiye dalgın dalgın bakıyordum. Mektup, o sabah kralın mührüyle kırmızı mumla mühürlenmiş bir zarf içinde gelmişti. Bu, benim üvey babamın, kıtanın büyük bir bölümünü demir yumrukla yöneten Vonkovyan ordularının dini kolu olan fanatik Kutsal Adamlar'a hizmet ederken öldürüldüğünü teyit eden süslü bir yoldu. Küçük bir grup kaçak, kıtanın kuzeyindeki Lyveria'yı elinde tutuyordu ve babam, iyi ülkemizin şerefine Lyverialıları dinine döndürmek için oraya misyoner olarak gitmişti.

Kaybolduğundan bu yana iki ay geçmişti ve kaçakların onu öldürdüğü tahmin ediliyordu. Bu olay, beni ve kız kardeşim Aleysia'yı üvey büyükannemiz Agatha'nın bakımına bırakmıştı. Agatha, hoşgörüsüz bir kadındı ve büyükbabam son vasiyetinde aksi yönde ısrar etmeseydi, muhtemelen

bizi ormana atardı.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandım, gözyaşlarımın sisinden sonsuz karanlık ormana bakarak, geleceğin nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordum.

Babaları tarafından hakları korunmayan evlenmemiş kızlar iki kaderden birine mahkumdu. Ya hemen evliliğe zorlanıyorlardı ya da kiliseye hizmet etmek üzere Kızıl Peçeler'e gönderiliyorlardı. Kızıl Peçeler, ölümüne itaatkar bir şekilde ibadet etmekle yükümlü olan rahibelerdi. Evlenmek istesem bile, ki kesinlikle istemiyordum, tüm cemaat beni bir parya olarak görüyordu, bu yüzden saygın bir talipli bulma ihtimalim çok düşüktü.

Bu durumda tek bir seçenek kalıyordu ve Kızıl Peçelilerin başına geldiğini sık sık duyduğum korkunç şeyleri yaşamaktansa, ormana koşarak kaçmayı tercih ederdim. En hafif cezaları, sessizlik yemini için dillerinin kesilmesi idi. Anladığım kadarıyla, en kirli kabul edilenler en kötü beyin yıkamaya maruz kalıyor, genellikle itaat etmeleri için dövülüyor ve uzun süreli tecritlere maruz kalıyorlardı.

O zaman bile, bana koşulsuz sevgi gösteren tek kişi olan kız kardeşimden ayrılma düşüncesi göğsümü sıkıştırıyordu. O, Eating Woods yakınlarında terk edilmiş lanetli bebeğin ötesini görebilen tek kişiydi, bunun kendi itibarı için ne anlama geldiğine bakmaksızın. Büyükbaba Bronwick'in kanından gelen varisi olarak, kendi seçtiği biriyle olmasa da evlenmesi daha olasıydı. Bu da, eğer köleliğe zorlanırsam, onu sadece tüm din adamlarının katılmak zorunda olduğu ara sıra yapılan Sürgün törenlerinde görebileceğim anlamına geliyordu.

Agatha'nın beni manastıra gönderip

bir miktar dindarlık edinmem için manastıra göndermekle tehdit etmişti.

İki seçenek de çekici değildi, ama karşı karşıya olduğum iki kötülükten en azından evlilik, rahibelerin yaşamaya zorlandığı klostrofobik tapınağın dışında bir hayat sunardı. Daha da kötüsü, Kırmızı Peçe olarak, kilisenin en kıdemli üyesi olan Sacton Crain'in insafına kalacaktım ve o da şüphesiz hayatımı tam bir çileye çevirmek için elinden geleni yapacaktı. Bu adam, sadece taviz vermeyen beklentileri ve örtülü kadın düşmanlığıyla değil, aynı zamanda dizinin üzerine çıplak popoyu vurmak gibi alışılmadık cezalarıyla da tanınıyordu.

Böyle bir şeyi hayal ederken, kağıt sıkı yumruğumda buruştu.

Ona boyun eğmeyi reddettim. Ya da herhangi bir erkeğe, bu konuda.

Üvey babamı pek tanımamıştım ve sürekli yokluğundan dolayı ona pek sevgi duymuyordum, ama onun varlığı sadece Agatha ile benim aramda bir tampon görevi görmekle kalmamış, aynı zamanda beni Kızıl Peçe olarak yaşamayı düşünmek zorunda kalmaktan da korumuştum.

Onun ölümü her anlamda bir trajediydi ve hayatımda ilk kez, ufukta beni bekleyenlerden korktum.

Ne güzel bir karmaşa bıraktın. Peki ne için?

Babama karşı beslediğim öfke yanılttı, bunu biliyordum, ama lanet olsun, sonuçlarını hiç düşünmüş müydü? Ölme ihtimali ve ailesinin sevdiği inancın gazabına maruz kalma *ihtimali*? Kız kardeşim ve benim, sürekli sızlandığı kemik çıkıntılarından daha çok bizden nefret eden dünyadaki tek kadının bakımına verileceğimiz ihtimali.

Boşluğa doğru çılgılık atmak istedim. Zehirli parmaklarını hayatımıza soktuğu için kaderi iki elimle boğmak istedim.

Olası sonuçları düşünürken, göğsümde kaynayan kasvetli keder, artan öfkemle beslenerek kıvrıldı ve çırpındı. Serbest bırakılma ihtiyacı ile yükselen sessiz bir alev. Kızlar çok fazla hissettiklerinde genellikle şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi algılandıkları için, kötü tarafından ele geçirilmiş gibi görünme korkusuyla saklamak zorunda kaldığım duygular.

Karanlık bir tablo gerçekliğime yerleşirken öfkem bastırılmayı reddetti.

Lanet olsun! diye bağırdı kafam.

Bazıları babamın cinayetinden kaçakları sorumlu tutmaya meyilli olabilirdi, ama ben öyle yapmadım. Kan isteyen tanrıyı suçladım. Aileleri parçalayan ve masumları sürgüne gönderen *saygıdeğer* tanrıyı. Ormanda yaşayan yaratıktan daha çok korkulan görünmez bir varlık. Babamın sonsuz bağlılığını adadığı kişi.

Mektuba baktım, arka yüzüne, kin ve nefretle, "*Kızıl Tanrı gerçek değil*" yazmıştım. Bu sözler, dua etmek için diz çöktüğüm her seferinde kafatasımı tırmalıyordu. O'na karşı işlediğim belirsiz bir suçtan dolayı her kırbaçlandığımda dudaklarımdan dökülmek üzere olan sözlerdi. Böyle bir cümle kurmak beni bir kafir yapardı.

Bir cadı.

Bu, tüm lanet olası cemaate ne malzeme olurdu, çünkü mektubu ve yazdıklarımı biri bulsaydı, bu ormana sürülürdüm. Elbette, onu yakabilirdim ve küfürlerimin tüm izleri ortadan kalkardı. Ama o sözleri rüzgara savurup, kimsenin cesaret edemeyeceği bir yere uçup gitmelerini görmek istiyordum.

Onları tamamen yiyip bitirecek aç ağaçların derinliklerine.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım. Öfke ve hayal kırıklığı kalbimi ve ciğerlerimi o kadar sıkı sarmıştı ki nefes almak bile acı veriyordu. Ağzım açık, gözyaşlarının ardında mektuba bakarak, titrek bir nefes almaktan başka bir şey yapamadım. Duygularım boğazımda sıkışıp kalmıştı, tıpkı alay ve küçümseme karşısında onları yutmak zorunda kaldığım birçok kez olduğu gibi.

küçümseme ve reddedilme karşısında defalarca yutmak zorunda kaldığım gibi. Bir kızın çılgınlığının sadece ilgisizliğe yol açtığını çok erken yaşta öğrenmiştim.

Zaten, şimdi ne önemi vardı ki? Babam gitmişti. O günden sonra hayatımız asla eskisi gibi olmayacaktı.

Düşüncesizce bakarken, mektup kaydı ve kemerin diğer tarafına uçtu, orada yere düştü ve tuhaf bir şekilde toprakta bir balık gibi çırpınıyordu. Yazdığım kelimeler sayfada titriyordu, rüzgârın her esintisiyle görünür ve kayboluyordu. Parşömen durulana kadar ve benim yazdığım yerin yerine, benim el yazımla aynı aceleci vuruşlarla yeni bir cümle belirdi. *Tanrı Ölümdür.*

Kaşlarımı çattım, zihnim yanlışlıkla bunu yazmış olabileceğimi düşündü. Yazmamıştım.

Tanrı Ölümdür? Bu ne anlama geliyordu ki?

Mektuba uzanırken, yasak kemerin ötesine elimi uzatmaya cesaret ederken, rahatsız edici bir kafa karışıklığı boynuma yayıldı. O kelimeleri yakından görmem, hayal etmediğimi doğrulamam gerekiyordu.

Onu almak için eğildiğimde, ön kolumdan sıcak bir acı geçti. "Lanet olsun!"

Kolumu kaldırdığımda, elbisenin kolunun dirseğime kadar yırtıldığını gördüm. Ön kolumun alt kısmında bir kesik vardı ve oradan kan akıyordu. Kemerin altından çıkıntı yapan tehlikeli bir kemik parçası, yırtık kumaşın kalıntılarını tutuyordu ve beni kesen şeyin ne olduğunu doğruluyordu. Keskin ucundan kan lekeli küçük bir dantel parçası kayıyordu. Ağaçların hışırtısının üzerine cızırtılı bir ses yükseldiğinde, kaşlarımı daha da çattım ve izlerken, kemikten beyaz dumanlar yükseldi ve bir zamanlar kırmızı olan kan damlları siyaha dönüştü.

Işık gözlerimde parıldadı, tüm orman yarı saydam bir parlaklıkla dalgalandı. Bu manzaraya hayretle nefesimi tuttum, gözlerim bu tuhaflığa sabitlendi, gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Denizcilerin, karadan kilometrelerce uzakta, navigasyonlarını değiştiren ve onları geldikleri yere geri gönderen parıldayan bir duvarla karşılaştıklarına dair hikayeler duymuştum. Ancak bunlar şanslı olanlardı. Diğerlerinin gökyüzüne ulaşan fırtınalar tarafından yutuldukları ve gemilerinin bir daha hiç görülmediği söyleniyordu.

Yaralı kolumu kucaklarken, şiddetli bir rüzgar mektubu yerden kaldırdı ve bembeyaz kağıdı karanlık ağaçların derinliklerine doğru sürükledi. Rüzgâr, siyah gül tokamdan saçlarımı çözdü ve uzun, asi buklelerimi hayalet parmak uçları gibi tenimde dolaştırarak, rüzgârın kaprisli bir hevesle o kağıdı valinin veya Sacton Crain'in eline götürürse ne olabileceğine dair korkunç düşünceler uyandırdı.

Ya da belki de bunun umurumda olmaması korkusuydu.

Sonra, esmeye başladığı kadar çabuk, rüzgâr etrafımda durdu. Ürkütücü bir sessizlik kemiklerimi okşarken, mektubun gözden kayboluşunu izledim.

Gitmişti.

Kesik yerimden hala kan sızdığını görünce, eve dönüp yıkamak için döndüm.

Çatırtı sesi dikkatimi çekti.

Daha önce olduğu gibi, kaynağını bulmak için sisli ormana doğru baktım. Sessizlik. Sakinlik.

Hiçbir şey.

Bir çocuğun zayıf kahkahası, hayalet gibi bir yankıyla ağaçların arasından yükseldi. "Maevyth," diye fısıldadı ses tuhaf bir şekilde, adımın sesi tüylerimi diken diken etti.

Gölgeli ağaç gövdelerine bakarak, ormanın en önemli kuralını hatırladım: *asla kendi ismine cevap verme*.

"Tanrı ölümdür," dedi, kağıt üzerindeki sözleri yineleyerek.

Kemerli girişten bana doğru bir kara patlama fırladı ve beni geriye doğru savurdu.

Donmuş zemin omurgama çarptı, ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve ben yan dönerek öksürdüm. Bir grup kuzgun gökyüzüne uçtu, kanat çırpma sesleri yüksek cıvıltılarını vurguluyordu. Sanki bir şeyden korkmuşlar gibi üzerimden uçtular ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı, ciğerlerim hava ile doldu.

Sonunda kargaşa yatıştı ve nefes nefese kalarak kemerli geçide döndüm. Sadece bir kuş kalmıştı, göğsü keskin bir kemikle delinmişti, benim kolumu kesen gibi kötü niyetli bir fildişi sivri uçlu kemik. Nefes almaya çalışırken, çaresiz kuşun seğirip karga karga bağırmasını izledim, kanı kemerli geçidin dibinde yığılmış soluk beyaz taşların üzerine damlıyordu. Gözlerinde bir parıltı gördüm ve bu, onların olağandışı bir özelliğine dikkatimi çekti.

Sarsılmaz bir bakışla, yavaşça ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, her kasım hala titriyordu, ama ona ulaştığımda kuzgun hareketsiz kalmıştı. Hayatını kaybetmiş olsa da, gözlerinin garip, gümüşü rengi dikkatimi çekiyordu. Bu, kemiğin saplanmasıdan önce hasta olup olmadığını sorgulamama neden oldu.

Soğuk ve keskin, camsı, ürkütücü parıltı, yansımasını öteki dünyanın ürpertici bir görüntüsünde tutuyordu. Hayal etmekten korktuğum bir yer.

Ölüm.

Ve zavallı yaratığa bakarken, dallardan akan kanı izlerken, göğsümde ağır bir acı hissettim.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra, uzandım ve ellerimi büyük kuşun kanatlarının etrafına kavuşturdum. Sıcak kan bileğimden aşağı sızdı ve benim kanımla karışarak, çekmemle birlikte iskeletin kemikleri ve ahşap kısmı gıcırdadı.

Çabamdan dolayı kollarım titriyordu, ama kuş kıpırdamıyordu. İnleyerek, daha sert çektim. "Hadi ama. Çık artık!"

Botumu kemere dayayarak, tüm gücümü bu işe verdim.

Yüksek bir ciyaklama beni geriye doğru uçurdu ve ben bir çığlık attım, yuvarlanarak

İkinci kez. Kuş yanımda yerde yatıyordu, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Kan, gagasının köşesinden sızıyordu, hayalet gibi beyaz karın üzerinde kırmızı bir leke oluşturuyordu, kuş acı içinde kıvranıyordu. Bir şekilde ayağa kalktı ve bana doğru iki adım attı, sonra yana doğru sendeledi. Gözlerim yaşlarla doldu, çaresiz yaratık gagasını açıp kapatıyordu, sanki bana ne olduğunu anlatmaya çalışıyormuş gibi. Neredeyse merhamet dilediğini duyabiliyordum. Yarası ölümcüldü, göğsünü delen kemik hayati organları esirgemek için çok büyüktü ve hayati gözlerimin önünde kayboluyordu.

Bir şey yap. Onun acı çekmesine izin verme.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Bir keresinde büyükbabamın, bir şahin tarafından ağır yaralanmış birkaç günlük bir geyik yavrusunun boğazını kestiğini görmüştüm. O buna merhamet eylemi demişti.

Eteğimin cebinden, oyma ve meyve kesmek için sakladığım küçük bir bıçağı isteksizce çıkardım. Agatha birkaç kez el koymaya çalışmış, ancak başarılı olamamıştı. Ellerim titreyerek, bıçağı geçici kumaş kılıfından çıkardım ve dizlerimin üzerine çökerek kuşu uyluğuma yatırdım. Kuş bana karşı direnirken, titrek bir nefes verdim ve boynunu uzatarak bıçağımı acı çeken yaratığın boğazına kaydardım, aynı anda midem burkuldu. Kafam bana *bunun merhametli bir davranış* olduğunu söylüyordu, ama kalbim göğsümün derinliklerinden sessiz bir hıçkırık kopardı. O ana kadar, kendi ellerimle hiç bir canlıyı öldürmemiştim.

Bir şeyin ölümünü izlemek ne kadar korkunç bir yük.

İKİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Soğuk pişmanlık nefesleri beyaz dumanlar halinde ağzımdan çıkarken, elimi gevşettim ve kuşun artık yanımda hareket etmediğini gördüm. Zaten soğumuş ve sertleşmişti.

Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra, gözyaşlarımı sildim ve onu kucağıma alıp ormanın kenarına doğru koştum. Bir kış çileği çalısının altında düz bir kaya buldum ve toprağa küçük bir çukur kazdım. Erken kış havasının ısırtığı ellerimi kalınlaştırdı, işi bitirmek için acele ederken ellerim uyuştı. Yeterince derine kazdıktan sonra, kuşu içine koydum ve gömdüm. Zehirli meyveler hayvanları uzak tutacaktı, ama tedbir olsun diye birkaç tane kopardım ve çirkin mezarın üzerine serpiştirdim.

Cemaatimizin erkekleri, kuşların ölümün habercisi olduğuna inanıyordu. Benim için de aynı şeyi düşünüyorlardı, bu yüzden belki de bu uğursuz yaratıklarla bir akrabalığım vardı. Bu ormanın yakınında bulunduğum gün, kuzgunların sepetimin etrafında toplandıkları söyleniyordu. Onların beni koruduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu, ama bazıları bunu bir işaret olarak görüyordu. Korkunç bir işaret.

O günden beri tüm cemaat beni lanetli olarak damgalamıştı.

Yalnız.

İlk vaftizimde, kendimi onların tanrısına adadığımda, kalbime bir yara izi gibi kazınan isim. Beni acımasız kurtarıcılara bağlayan sözleri söylediğimde. Ama, her zaman daha fazlasını isteyen, açgözlü bir şekilde yiyen ormanlar gibi, benim dindarlığım onların lütfunu kazanmak için yeterli değildi. Beni hala anormal bir şey olarak görüyorlardı.

Gümüş gözlü bir kuzgun hakkında ne söyleyeceklerini ancak tahmin edebiliyordum.

Gözümün ucunda bir hareket gördüm ve ormanın kenarında duran küçük, sazdan çatılı bir kulübeye döndüm. Beyaz saçlı bir kadın, belinden yarı eğilmiş, istiflenmiş odunlardan bir demet topluyordu. Kış için yeterliydi

kış için yeterliydi, bu da onu nasıl kendi başına kestiğini merak etmeme neden oldu. Sonuçta kimse ona yardım etmezdi.

Ben köylüler tarafından dışlanmış olsam da, o gerçekten korkulan biriydi. *Cadı Büyükanne*. Söylentilere göre, kocasını öldürmüş ve çocukların kalplerini yemişti. Yıllar önce valinin oğlunu ağır bir somnufever hastalığından kurtaran şifa verme yeteneği olmasaydı, diğer büyücülükle suçlananlar gibi O Yiyen Orman'a atılacağını düşünüyordum. Çoğu kişi için ölümcül bir kader. Bazen, Yaşlı Cadı yararlı olduğunu kanıtlayarak, bana hiç verilmeyen bir merhamet kazanıyordu.

Kulübesine doğru topallayarak yürürken, yolun ortasında durdu ve bana doğru döndü. Açıklanamayan bir korku kemiklerime işledi. Beni görmüş müydü? Yaptığım şeyi birine söyleyecek miydi? Eğer biri gömülü kuşu bulursa, sorguya çekilecektim. Sorgulanacaktım. Muhtemelen kötü ruhlardan arındırılacaktım.

Elbisenin siyah kumaşına bileğimi silerken, yaptıklarımın olası sonuçlarını kafamda tartıyordum.

Onu mezarından çıkarabilirdim. Ormana geri atabilirdim, ama ölüleri mezarlarından çıkarmak günahı ve benim kitabımda kuzgunlar bile değerli canlar sayılırdı.

Kanat çırpma sesi düşüncelerimi böldü ve dönüp baktığımda diğer kuzgunların, az önce serpiştirdiğim meyveleri yerden gagalamaya çalıştıklarını gördüm.

"Hey! Bırakın onu! Gidin buradan!" dedim ve onları kovmak için elimi salladım. Tüm bu kargaşada, uzaktan üzerinde haç olan kırmızı bir bayrak gördüm.

Sürgün edilenlerin ilanı.

Yaklaşan cemaate o kadar odaklanmışım ki, üvey büyükanneimin hizmetçisi ve sırdaşı olan Lolla'nın bahçeden bana doğru geldiğini, konuşana kadar fark etmedim. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun, Maevyth?"

Şaşkınlıkla döndüğümde, ormana çok yaklaşırsa onu yakalayıp içine çekeceğinden korktuğu için ormandan güvenli bir mesafede durduğunu gördüm.

Tek sağlam eliyle bana gelmem için işaret etti, diğer kolu Sawbones tarafından kaba bir şekilde kesilmişti. Sawbones, Vali Grimsby adına borçları tahsil eden iri yarısı bir grup serseriydi. Lolla, ya da herkesin ona hitap ettiği adıyla Delores, vergilerini ödeyemediği için ailesinin evinden zorla çıkarılmıştı. Büyükbabam ona acımış ve yıllar önce Agatha'nın arkadaşı olması için onu evine almıştı, ancak üvey büyükanneim bu zavallı kadını sık sık aşağılık bir evcil hayvan gibi davranıyordu. "Vali geliyor ve sen burada o sefil ağaçların yanında, o tanrının unuttuğu kuşlarla oynuyorsun. Lütfen gel. Çabuk." On dokuz yaşında, bu tür şeyleri takip edenler için olgun bir kadın olmamın bir önemi yoktu, o hala bana bir çocuk gibi davranıyordu.

Ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı, yine de itaat ettim.

Mezarı terk ederek, yaralı kolumu arkamda saklayarak yaşlı kadına doğru ilerledim ve kol mesafesine girdiğim anda, o

tek eliyle telaşlanmaya başladı. Elbisesinin kolu, parçalanmış dirseğini gizlemek için iğnelenmişti. Kemikçikler önce kesip sonra soru sormaktan hiç çekinmezlerdi ve korkunç işçilikleri, bu göreve karşı ilgisizliklerini gösteriyordu.

"Tanrı aşkına, az önce seni gören olsaydı..." dedi, eteğimden görünmez bir rüzgâr gibi görünen şeyi silkelerken. Kahverengi eteğinin üzerindeki Mısır mavisini korsenin desenli çiçekli brokarından farklı olarak, benim elbisem çocukluğumdan beri giymek zorunda kaldığım sade siyah bir elbiseydi. Boğazımda, valinin uzun zamandır Kızıl Tanrımızın merhametini hatırlatması için takmamı emrettiği, üçlü haçlı siyah gerdanlık sallanıyordu. Babamın Kutsal Adamlar adına katledildiğinde taktığı sembolün aynısı.

Omzundaki kabartmalı çiçeklerden birinin üzerinde parmağımı gezdirerek, bir gün bu kadar zarif bir şey giyebileceğim günü özlemle bekledim.

Okşamamı görmezden gelerek, telaşlanmaya ve gevezelik etmeye devam etti. "Aman Tanrım, kuzgunlar, her şeyden öte. Seni kesinlikle cadı olarak damgalarlardı."

Foxglove köylüleri beni daha da kötü bir şekilde damgalamıştı. Benim gelişimin ardından, tarihin en soğuk kışını yaşadık ve yiyecek kıtlığı başladı. Ertesi yaz, hastalıklı mahsuller hasadı mahvetti. Onlara göre, ben kıtlığın habercisiydim, sadece bir bebekken bile felakete neden olmuştum. "Sen her zaman bir cadının herhangi bir cemaat üyesinden çok daha fazla saygınlığa sahip olduğunu söyledin."

Kaşlarını acılı bir ifadeyle çatarak başını salladı. "Tanrı aşkına, senin ve kardeşinin yanında ağzımı kapalı tutmam lazım. Her zaman kavgacılığınızı körüklüyorsunuz. *Özellikle* Aleysia." Saçımın arkasına kaçan bir tutamı kulağımın arkasına koydu, asi bukleler yerinde durmak istemiyordu. "O sözler senin sonun olacak. Onları unut. Ve sen de düşünmeden ağzımdan çıkan tüm saçma sapan yorumları unut." Yırtık elbisenin kanla lekelenmiş cildimi gösteren koluma uzanırken kaşlarını çatı. "Tanrı aşkına..."

"Bir dalda kendimi kestim, hepsi bu. Ciddi bir şey değil." Kuzgunu söylemeye tenezzül etmedim. Lolla'yı ne kadar sevip güvensen de, onu çocukluğumdan beri tanısam da, o da herkes gibi kuşlardan korkuyordu ve bana kesinlikle kızardı.

"Peki, temizle şunu. Sürgün töreninde bu halde görünemezsin." Lolla, uzun siyah saçlarımı nazikçe okşarken kaşlarını çatmayı bıraktı. "Nasılsın?" diye sordu, şüphesiz mektubu kast ederek.

"Büyükbabamın en güçlü şarabına çok ihtiyacım var."

Dudakları gülümsedi ve gözlerini devirdi. "Hepimiz öyle değil miyiz? Ama günün bu saatinde öyle bir şey olmayacak." Avucunu yanağıma koydu ve iç geçirdi. "Neredeyse zamanı geldi."

Korkarak beklediğim sözlerdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

Arkamdaki ormana bir kez daha baktım.

"Gel," dedi Lolla, kolunu koluma takarak beni, ormanı yosun ve sarmaşıklarla kaplı iki katlı kulübeyle ayıran taşlı yoldan geçmeye teşvik etti. Cadı Crone'un kulübesinin dışında, en yakın konut iki bin adımdan fazla uzaktaydı – kasabaya giderken defalarca saydığım adımlar – çünkü kimse Eating Woods'a bu kadar yakın yaşamayı göze almıyordu. Bu orman, morumberry meyveleri için mükemmel bir toprak barındırıyordu ve bu, ağaçların arasında neyin yaşadığına dair söylentilere rağmen büyükbabamın direnmesini imkansız hale getirmişti. Kulübemiz, Foxglove'un kırsal kesiminde, kasabadan tamamen izole hissedilecek kadar uzakta, ama yine de dedikoduları besleyecek kadar yakın bir yerde bulunuyordu.

Sürekli sisle kaplı çimlerin üzerinde duran, yıpranmış bir tabela, Black Sparrow Vineyards yazan boyası dökülmüş ve kırılmış halde, yarı eğik bir şekilde ön tarafta duruyordu. Büyükbabam morumberry şarabı ile bir miras bırakmıştı, ancak Agatha onun ölümünden sonra mülkiyet hakkı kendisine verildikten sonra bu miras hızla değer kaybetti. Agatha'nın aşırı harcamalarıyla borçlar birikti ve büyükbabamın sahip olduğu neredeyse tüm malları satmak zorunda kaldı, o zamandan beri bakımsız kalan kulübe hariç. Büyükbaba Bronwick'in bağa gösterdiği özen, ihmalle birlikte yok oldu ve sonunda üzümler yetişmez hale geldi. Agatha, kalan az parasıyla bir cenaze evine yatırım yaptı ve ölümlerin onu asla parasız bırakmayacağına karar verdi. Büyükbabamın sevdiği şarap mahzeni bir morga dönüştü ve on dönümlük bağ, bakımsız bir mezarlıkta ölümleri barındırıyordu. Hayatta kalan morumberry bitkileri, Aleysia ve benim Agatha için yapmamız gereken yağ ve zehirlerin ana malzemesi olarak kullanılıyordu. Evet, zehirler. Birçoğu bunları kemirgenleri ve haşereleri kontrol etmek için etkili bir araç olarak kullanırken, diğerleri bu küçük siyah şişeleri daha uğursuz amaçlar için kullanıyordu. Ve işi garantilemek için ölüm yolunu açmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Eve girdikten sonra, Lolla beni gösteri salonuna dönüştürülmüş odadan geçerek tuvalete götürdü. Ben lavabonun yanında durup kesik yerimi ılık bir bezle silerek temizlerken, o dolabı iyileştirici krem aramak için didik didik etti. Aslında yılan yağı dışında bir şey yoktu. Arkamdaki tuvaletin kokusu, sanki içinde bir şey ölmüş gibi, yaklaşan sürgüne karşı gergin sinirlerimle karışıyordu. Yarımın rahatsız edici derinliği de kesinlikle sakinlik sağlamıyordu ve temizlik yaparken kenarlarının ayrıldığını izlerken kahvaltımı kusma isteğini zorla bastırdım.

"Dikiş atılması gerekmez, değil mi?" Midemi bulandıracak kadar pembe et gördüğüm için kaşlarımı çattım. Gördüğüm kadar çok ceset olmasına rağmen, bazılarını morga kendim götürmek zorunda kalmış olmama rağmen, hala kan görmeye dayanamıyordum.

"Derin bir yara, ama belki kendiliğinden iyileşebilir. Bunun bir kesik olduğundan ve o korkunç kuşlardan birinin ısırtığı olmadığından emin misin?" diye sordu ve beni rahatlatan bir şekilde, o lanet şeyi bezle dürtmeyi bıraktı.

Eğer kuş ısırtığı olsaydı, vali muhtemelen kolumu da kesilmesini emrederdi.

"Kesinlikle eminim." Kolumu kaldırıp ona mide bulandırıcı yarayı gösterdim. "Bir kuşun bunu yapabilmesi için oldukça büyük bir gagası olması gerekir."

"Ya da dişleri. Bazıları şeytan barındırır, biliyorsun."

"Bu yeni bir şey." Bir başka batıl inanca gözlerimi devirme dürtüsüyle mücadele ederek burnumu çektim.

Hızlı bir muayeneden sonra başını salladı. "Mümkün olduğunca çabuk sarın. Neredeyse öğlen oldu." Tuvaletten çıktı ve ben de inleyerek bıraktığı bezi alıp kesiklerin üzerine sardım. Dişlerimi kullanarak tek elimle düğümledim ve siyah kolumu üstüne çektim. Düzgün bir şekilde sakladıktan sonra merdivenlerden ikinci kata çıktım.

Üst katta çok sayıda yatak odası olmasına rağmen, Aleysia ve ben başka bir kapalı merdivenle çıkılan soğuk tavan arasında bir odayı paylaşıyorduk. İkimiz tek başımıza yaşamakta hiçbir sorun yaşamazdık, ancak Vonkovyan yasalarına göre evlenmemiş kadınların mülk sahibi olmaları yasaktı.

Yatak odasına girdiğimde, Aleysia pencereden dışarı bakıyordu, koyu bordo rengi elbisesi donuk gri duvarlara renk katıyordu. Başının üzerindeki tavandan, kurutulmuş çiçeklerle süslenmiş ve otlarla doldurulmuş küçük beyaz keseler sarkıyordu. Doku m acılar. Aleysia ve ben, ikimizin de çektiği kötü rüyaları uzak tutmak için bunları yapmıştık. Vahşi, sarı bukleler omuzlarına dökülüyordu; Agatha'nın dediği gibi, benim siyah *cadı buklelerimle* tezat oluşturuyordu. Benim yüz hatlarım ablamınkinden biraz **d a h a** koyu olsa da, onun kişiliği benim lanetli

. Babamın öz kızı olması, ablamın Agatha'nın gözünde kesinlikle lehine bir durum değildi.

Onun yanına yavaşça yaklaştım ve şüphesiz onun dikkatini çeken şeyi fark ettim. Pencerenin ötesinde, kırmızı ve siyah cüppeler giymiş iki sıra rahip —Kutsal Adamlar—, muhtemelen tutuklu olan kişiyi götürüyorlardı, ancak o kadar gösterişli ve süslü kumaşların arasında onu görmek zordu. Onların arkasında, barışı korumak için Foxglove'da yaşayan iki militan Vonkovyalı vardı. Sivri siyah şapkalar, omuzluklar ve kol zırhları giymişlerdi, siyah gambesonları giydikleri kırmızı cüppelerin arkasında gölge gibi duruyordu.

Onların ardından, katılmaktan başka seçeneği olmayan uzun bir cemaat sırası geliyordu. Ama kalabalığın içinde dikkatimi çeken, Kırmızı Peçelerdi ve onları görmek içimde yeni bir endişe dalgası uyandırdı. "Babam hakkında konuşacak mıyız?"

"Konuşacak ne var ki?" Aleysia soğuk bir şekilde cevap verdi. "Hayatımın çoğunda yok olan bir adamı önemsemek benim için zor."

"Anlıyorum, ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Aleysia. Sanırım çok geçmeden evleneceksin. Ama ben onlardan biri olacağım." O mektup gelene kadar sahip olduğum azıcık özgürlüğün kehanet gibi bir işareti olan yüksek kırmızı peçeli kadınlara doğru başımı salladım. "Agatha bunu sağlayacaktır."

"Seni koruyacağıma söz vermedim mi, kardeşim?"

Büyükbabamın mahzeninde saklandığımız günleri ve karanlıkta fısıldadığımız küçük parmak sözlerini hatırladım. "Çocukluğumuzdan beri. Ama bunu şimdi nasıl başaracaksın? Benim geleceğim sadece iki yoldan birine sapabilir ve Foxglove Parish'te *yalnız biriyle* evlenmeyi göze alacak tek bir kişi bile yok. Olsa bile, bana kalırsa bu kader diğerinden sadece biraz daha iyi."

"Ben evleneceğim ve seni vesayetim altına alacağım."

"Sadece kocan buna izin *verirse*," diye itiraz ettim.

"Oh, izin verecektir." Sanki isimsiz taliplisinin niyetini zaten biliyormuş gibi gülümsedi. "Ama şimdi bunu konuşmayalım. Babamın ölümünün endişesinden yoruldum."

Bu duyguyu ben de paylaşıyordum. O mektubu okuduğum anda tüm duyguları yaşadım: üzüntü, korku, kızgınlık ve düpedüz öfke. Ama tedbirsiz ablamın aksine, ben düşüncelerimi o kadar kolay kapatamazdım. Cemaatin yavaşça ormanın kenarına doğru ilerlemesi bile dikkatimi dağıtamadı.

"Sence Kutsal Adamlar o cüppelerin altında bir şey giyorlar mı?" diye sordu Aleysia, uygunsuz sorusu aramızdaki sessizliği bozdu. "Yoksa yürürken alt bölgeleri ileri geri sallanıyor mu sence? Pendulynx'in burnu gibi."

Ne kadar gülmemeye çalışsam da, gülümsemeden edemedim. "Böyle korkunç bir görüntü hayal etmek için ruhunda ne ölmüş olabilir? Ve yedi cehennemden hangisi sana bunun bir pendulynx burnu kadar uzun olduğunu düşündürüyor?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak i geçirdi. "Bir kız hayal kurabilir."

Glmeme engel olarak başımı salladım. "İğrenç. Gerçekten."

"Hiç düşünmediğini söylersen yalan söylüyorsun. Sacton Crain'in sana yaslandığı şekilde..." Elbisemi tuttu, bacağını benim bacağıma doladı ve kalçalarını bana doğru çevirdi. "Nasılsın sevgili Penitent?"

Sacton Crain beni hep vebalı gibi kaçınırdı, bu da bana çok uygundu, ama duyduğuma göre İncil derslerinde bazı genç kızlarla biraz fazla şakalaşıyormuş. Kapalı kapılar ardında neler yapmış olabileceğini düşünmek yeni bir öfke uyandırdı, ama bunun üzerinde durmaya fırsat bulamadan, Aleysia parmaklarıyla kaburgalarımı dürttü ve gıdıklayarak beni düşüncelerimden kopardı.

Onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken gülmeye başladım, o da beni daha sıkı tuttu ve lanet bir köpek gibi bacağıma sürtündü.

"Hayır, bir dakika. Neredeyse... bir tane daha... Söz veriyorum..."

"Sen kesinlikle iğrensin!" Kahkahalarla gülerek, avucumu omuzlarına bastırarak onu vücudumdan uzaklaştırdım.

"Oh, Kızıl Tanrı... oh, merhametli şehvet efendisi... Ben... ben..."

"Kızlar!" Gürültülü ses kaslarımı kaskatı yaptı ve Aleysia, uzun bir kahkaha atarak yavaşça beni bıraktı. "Sürgün Günü gülünecek bir olay değildir."

Boğazımı temizledim, omuzlarımı geriye attım ve tavan arası merdivenlerinin başında duran, ardı yeşili eteğin altına ekru renkli bir önlük giymiş, yorgun eski bir bastona yaslanmış sefil kadına döndüm. Benim yüz hatlarımın yoğun olduğu söylenirse, Agatha'nınki sert idi. Sık sık gümüş rengi saçlarını başının arkasında sert bir topuz haline getirerek, bazı ışıklarda siyah görünen koyu, çökük gözlerine ve keskin kemiklerinin üzerine gerilmiş ince gri derisine dikkat çekiyordu. En büyük oğlu Felix Amca'nın toplamayı sevdiği birçok kafatasından biri gibi.

"zgnm, Agatha," dedim.

Aleysia alayı bir şekilde reverans yaptı. "Evet, çok zgnm. Sürgün, özellikle sanıklar için çok üzücü bir gündür."

"Dilini tut, kızım." Agatha, ayını karıştırmak için sık sık kullandığı uzun, sararmış tırnağıyla sivri parmağını uzattı. "Büyükbabanın merhametli kalbi olmasaydı, ikiniz de sefalet içinde yaşıyor olurdunuz."

"Kesinlikle daha mutlu olurduk," diye mırıldandı Aleysia ve ben ona dirsek attım.

"Kaşkorseyi düzelt." Agatha'nın emri, sık sık omuzlarından sarkan iç elbisesini giyen Aleysia'ya yöneliktir.

Aleysia sözlerini zorla çıkarmış gibi görünüyordu ve kumaşı omuzlarına geri çekerken çenesi hareket etti.

"Yağ stoğu ne durumda?" diye mırıldandı yaşlı kadın, eteğinden bir parça tüy kopararak. "Bugünkü törenden sonra büyük talep olmasını bekliyorum." Agatha, israf ettiği servetini geri kazanmak için yorulmak bilmez çabalarıyla, Aleysia ve bana, kötü ruhları uzaklaştırdığı söylenen, meyvesiz morumberry yapraklarını yağa dönüştürmemizi emretti. Agatha, geçen kış benim ele geçirildiğimi söyleyerek herkese yalan söylediğinde, bu iddiayı kendisi ortaya atmıştı.

Yüksek ateşle yatmışım ve bunun sonucunda titremeye başlamışım, ama hastalığımı okültizmle ilişkilendirme işini Agatha'ya bırakın. En azından, morumberry yaprağı yağı banyo yaparken cilde çok iyi geliyordu ve meyveler kadar güzel kokuyordu.

"Bir kasa dolusu var. Yeterli olacağını düşünüyorum," dedim, çünkü Aleysia bir yere kaçtıktan sonra, önceki gün onları şişelere dolduran bendim.

Parmağını bastonunun üstüne vurdu. "Peki ya Yılan Dişi?"

Yağ çoğunlukla bir hileydi. Agatha'nın daha kazançlı işi zehirdi. Morumberry çiçeğinin ölümcül bir yan ürünü olan bu madde, ince bir toz haline getirilip zamanla tüketildiğinde kanda pıhtılaşmaya neden oluyordu. Büyükbabam uzun zamandır fare zehirlemek için kullanıyordu, ama aynı etkiyi insanlarda da gösteriyordu. Bazen kalp krizine neden oluyordu. Diğer zamanlarda ise felce veya akciğerde emboliye neden oluyordu. Sonuçlar hiçbir zaman aynı olmadığı için kimse kötü bir şeyden şüphelenmiyordu ve Agatha zehrini kimseye duyurmak için hiçbir çaba sarf etmiyordu. Yine de Foxglove içinde ve dışında iş yapmayı başardı.

"Bolca." Benim rolüm dolaylıydı, çünkü malları hiç satmadım, ama suçluluk duygusu beni çok ağırlaştırıyordu. Tozu satın alanların, bir şekilde farelerden kurtulduklarını kendime söylemeye çalıştım. Yine de, zamanla, etkisini azaltmak için ezilmiş nasturtium eklemeyi öğrendim, bu da vicdanımı rahatlatmaya yardımcı oldu.

"Bol olmasını umsanız iyi olur. Şimdi acele edin. Geç kalırsanız, akşam yemeğinden mahrum kalacağınızı bilin." Gözlerini kaldırarak, odada sallanan dokumacılara doğru el salladı. "Ve şu lanet şeyleri ortadan kaldırın!" Bunun üzerine, topallayarak gözden kayboldu ve Aleysia bir inilti çıkardı.

"Yemin ederim, bir kez olsun iyi bir seks yapsa, bambaşka bir insan olurdu."

Kıkırdadım ve odanın diğer ucuna gidip kapüşonlu pelerinimi aldım, bu sayede kalabalığın içinde kendimi daha az çıplak hissettim.

Giyindikten sonra ikimiz üst kattaki tavan arasından ikinci kata indik.

Bir ıslık sesi duyulunca, ikimiz de arkamızdan gelen Riftyn Amca'nın ceketinin manşetini düzeltirken bize doğru yürüdüğü yere döndük. "Siz ikiniz, gözlerimi okşayan bir manzarasınız."

Dudakları eğri bir gülümsemeye kıvrıldı ve yanağında gamze belirdi. Agatha'nın en sevdiği kişi, tabii kadın böyle bir şey yapabilseydi. Doğal babasından miras aldığı kumral saçları ve parlak mavi gözleriyle, çoğu zaman bodrumda cesetlerle vakit geçiren cenazeci kardeşi Felix Amca ile çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Uzun boylu ve zayıf olan Felix Amca, her yönüyle bir cenazeci gibi görünüyordu ve yavaş, karanlık gözleri ve sürekli somurtkan yüzü sık sık tüylerimi diken diken ediyordu.

"Teşekkür ederim, amca." Aleysia'nın sesindeki cilveli ton, neredeyse çiğnediği alt dudağına dikkatimi çekti.

"Üvey amca," diye düzeltti Riftyn.

"Evet, *üvey*. Sen de çok yakışıklısın."

Aleysia'ya kurnaz bir gülümsemeyle bakarak, nazikçe başını salladı ve uzaklaştı.

Kız kardeşime onaylamayan bir kaş çatma attım, yüzündeki kalıcı gülümseme beni kışkırttı.

"Garip. Sanki üvey olması onunla hiçbir akrabalığı olmadığını ima ediyormuş gibi bir ayırım yapıyor."

Omuzlarını silktili, omzuna düşen bukleleri hafifçe karıştırdı. "Kan bağı yok."

"Bu önemli mi?" Riftyn amca ve kardeşi Felix'in, farklı ebeveynlerden doğdukları için babamla kan bağı olmadığı doğrudu, ama yine de ailediler. Evlilikle bağlanmışlardı. Kilise, bu akrabalığı kan bağıyla aynı kabul ediyordu.

"Ne açısından önemli?" Bilmiyormuş gibi davranarak, yıpranmış siyah eldivenleri giydi.

Cevap vermek yerine, hareketlerindeki zarafeti, başkalarının onun hakkında ne düşündüğüne karşı kaygısızlığını inceledim. Aleysia her zaman güzel ve arzu edilen biriydi. Altın sarısı saçlarının, bebekken melekler tarafından örüldüğü söylenirdi. Her erkeğin, hatta Riftyn amcanın bile onu çekici bulması mantıklıydı. Agatha'nın vesayeti altına girme kaderini yaşamamış olsaydık, Vonkovya'nın en arzu edilen erkekleri ona kur yapardı. Belki de geleneklere uygun olarak onlardan biriyle evlenirdi.

Ancak parçalanmış aileler istenmeyen bir durum olarak görülüyordu. Kızıl Tanrı'nın bir cezası. Ve benim sık sık ifade edildiğim gibi, tanrısız bir kızı olanlar, Foxglove'da asla iyi bir konum elde edemeyeceğimizden emindi.

"Ormanda görüşürüz," dedi ve merdivenlere doğru geçerek yanımdan ayrıldı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander avlanmaktan bıkmıştı.

Avına doğru sinsice yaklaştı. Avı, aptalca bir şekilde saklanmaya çalışırken kendini tuzağa düşürdüğü mağara duvarına sıkışmış duruyordu. Siyah deri maske, Zevander'ın yüzündeki belirgin yara izlerini gizliyordu ve pelerininin kapüşonu kimliğini gizliyordu. Tabii ki, kovaladığı adamın bu ayrıntıları ortaya çıkarma şansı hiç yoktu.

"Lütfen! Yalvarıyorum! Ne isterseniz sizin olsun!" Adamın aşırı beslenmiş vücudu, Zevander onu daha önce korkuttuğunda içtiği eski şarabın lekelediği ince ipek geceliğin altında titriyordu.

Bu zavallı yaratık, Zevander'ın kim olduğunu ya da neyi almaya geldiğini bilseydi, muhtemelen başına gelecek acıyı önlemek için kendi kafasını arkasındaki kaya duvara vururdu.

Zevander yaklaşarak eldivenini çıkardı ve avucunu yukarı doğru tuttu. Büyü çağırmak ince cam kadar kırılmalı, ama o bu ince çizgileri mide bulandırıcı bir kolaylıkla aşmayı öğrenmişti. Derisinde karmaşık oymalar, içinde uyuyan karakara ateşini uyandıran eski sembollerin izleri vardı.

Sadece ona bir amaç vermesi gerekiyordu.

Önündeki yaşlı adam yere yığıldı ve savunma amaçlı elini kaldırarak yüzünü boşuna korumaya çalıştı. Sanki yaklaşan şeyi engelleyecek gücü ya da kuvveti varmış gibi. Zevander avını araştırırken, yaşlı adamın büyüünün işe yaramaz taşları değerli mücevherlere ve tılsımlara dönüştürdüğünü öğrenmişti. Bu yetenek, hareketli Costelwick krallığında ona çok yararlı olmuştu. Alnındaki mührün yumuşak mavi parıltısı, o anda içinden geçen dehşeti ima etmekle kalmıyor, onun Lunasier soyundan geldiğini de doğruluyordu. Zevander'ın de Lunasier olan rahmetli annesi gibi, onun gücü de iki aydan geliyordu.

Tombul parmağının kıvrımlarında altın bir yüzük vardı ve Zevander elini uzatarak, adam elini indirmeden onu yakaladı.

Altın bant içine gömülü minik gümüş ay tozu parçacıklarıyla, iri beyaz taşı dikkatle inceledi. *Vivicantem*. Tüm büyücüler, Aethyria'nın Cor bölgesinde doğal olarak oluşan ve bir ay döngüsü boyunca damar olarak bilinen derin lav hendeklerinden çıkarılan bu değerli besin maddesine ihtiyaç duyuyordu.

Zevander'in bedenini tahrip eden alevin kendisi tarafından dövülmüştü.

Bu elementi tüketmek, tüm büyücülerinin kanından aldıkları doğuştan gelen güçleri uyandırıyordu, ancak maddenin çıkarılmasının zorluğu ve yüksek talebi nedeniyle, sadece zenginler kralın sahip olduğu çiftliklerde ve bahçelerde yetiştirilen *vivicantem* içeren yiyecek ve içecekleri alabilirdi. Bu madde olmadan güç işe yaramazdı, vücutta zamanla körelip yok olan atrofik bir kas gibiydi.

Bu elementi izinsiz olarak çıkarmak idamla cezalandırılan bir suçtu, bu yüzden bunu karşılayamayanlar sonunda büyülerini kaybederken, zenginler bu değerli mineralleri istifliyordu. Statülerini göstermek için mücevher olarak takmak, Zevander'ın taşın saflığını incelerken öfkesini kışkırtan mide bulandırıcı bir gerçeklikti. Doymuş bedenlerini süslemek için başka bir şey değil.

"Siz zenginliklerinizi sergilerken Aethyrialılar açlık çekiyor," dedi ve adamın elini bir kenara itti.

Adam yüzüğü tuttu ve çekti. "Senin. Alabilirsin. En azından bir ay yetecek kadar."

Zevander yüzüğü çıkarmaya çalışırken avucunu kaldırdı ve siyah bir sis dönerek avucunun ortasında obsidiyen bir aleve dönüştü. Kol zırhını açarak avucunun arkasında ve bileğinde yanmış bir akrep figürünün derisinin altında canlanarak dalgalandığını gösterdi.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen yüksek büyücü müsün?" Zevander buna burun kıvrıdı. "Daha kötüsü."

Adamın yüzünde bir şeylerin farkına vardığı anlaşılıyordu, kaşları çatılmıştı. "Sen bir Letalisz'sin."

Kraliyet için çalışan bir suikastçı. Zevander'in avlarının çoğu kralın emriyle öldürülüyordu ve o, avını çok ustaca bir kılıç darbesiyle ortadan kaldırmayı öğrenmişti.

Ama kralın emriyle gelmemişti ve kılıcını çekmeye niyeti yoktu. Adama uygulamayı planladığı büyü türü krallıkta yasaklanmıştı ve Zevander hayatının büyük bir bölümünde bu yeteneğini gizlemeyi başarmıştı.

"Neden?" Adam başını salladı. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Neden ben?"

"Çünkü nefes alıyorsun." Zevander elini uzattı ve adamın üzerine bir alev patlaması gönderdi. Adamın çığlıkları ve acı çığlıkları mağaranın her yerinde yankılandı.

Saniyeler içinde adamın eti ve kemikleri küle dönüştü.

Zevander, yığının üstünde duran koyu kırmızı bir küreyi aldı ve belindeki çantaya koydu. Kan taşı. Demutomancy'den türetilen, kanı değiştirme pratiğı olan kan taşı, yüzyıllardır Zevander'in ailesini lanetleyen yasadışı bir büyüydü. Yasaklanmış bu güce sahip olduğunu bilen olursa, kralın İmparatorluk Muhafızları tarafından yakalanıp acımasızca yok edilirdi.

Küllerin arasında, orada saklı olan beyaz taşı bulmak için parmağını karıştırdı. Altın yüzük alevlerde erimiş, geriye sadece vivicantem parçası kalmıştı.

Zevander bir an onu inceledi, sonra adamın geri kalan kalıntılarının yanına çantasına attı.

BÖLÜM BEŞ

MAEVYTH

Kız kardeşimle yan yana dururken, soğuk rüzgâr pelerininin başlığından içeri giriyordu. Soğuktan korunmak için ellerimi ovuşturuyordum. Yanımda Lolla duruyordu, onun yanında da Agatha ve Felix amca. Tüm cemaat, toplamda yaklaşık iki yüz kişi, Vali Grimsby ve Sacton Crain'in etrafında toplanmıştı. Prudence Kayası'nın üzerinde duran Crain'in uzun beyaz saçları yüzünde dans ediyordu.

"Merhametli Kızıl Tanrımız Caedes'in gözü önünde, bu günahkarın ruhunu sunuyoruz." Ellerini havaya kaldırarak gökyüzüne baktı ve ben de başlarını geriye eğmiş, sanki aramızda ilahi bir varlık hissediyorlarmış gibi gözlerini kapatmış diğer cemaat üyelerini gözden geçirdim. Kızıl Tanrı izliyorsa, kesinlikle morbid bir tarafı vardı. "Onun kurbanı Rabbimizi memnun etsin – kemikleri iyi niyetimizi güçlendirsin, kanı kalplerimizi canlandırsın ve ruhu günahlarımızı temizlesin. Çünkü biz kutsal babamızın kusurlu bir yansımasıyız ve tövbe edip kendimizi kurtarmak ya da Yok Oluş geldiğinde Kızıl Tanrı'nın korumasını kaybetmemek bizim görevimizdir."

Kutsal Adamlar, insanlığın sonunun tam bir yıkım ve tam bir karanlık şeklinde geleceğine ve Kızıl Tanrı'nın onları Ebedi Işığa ulaştıracağına inanıyorlardı. Ayrıca, topluluğumuzdan ne kadar çok günahkar arındırırlarsa, bağlılıklarının o kadar saf olacağına inanıyorlardı.

Onların arasında dururken kendimi bir yalancı gibi hissettim. Kafamdaki şüpheli düşüncelerim yüzünden bir hain gibi hissettim, ama bunları yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Aleysia'ya bile. O noktada, onların tanrısına karşı işlediğim günahlardan dolayı zaten yeterince yara izi almıştım. Hepsi Sacton Crain ya da bazen cezaları uygulayan Vonkovyan muhafızları tarafından sırtıma ve bacaklarıma kazınmıştı. Bu yüzden, diğerleri gibi ibadet ediyormuş gibi davrandım, çünkü inanmayanlar da Yiyen Orman'a gönderiliyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda, arkamızda duran cemaatçilerin gözlerini benden kaçırarak uzak durduklarını gördüm. Yıllar önce

gözlerime bakmanın uğursuzluk getireceği söylentisini duymuştum. Hiç şüphesiz, beni sürgüne gönderilen mahkumla seve seve takas ederlerdi, çünkü benim, en çok korktukları kötülüğü temsil ettiğimi düşünüyorlardı.

Kendime rağmen, geri döndüm ve onları rahatsız etmekten kurtardım.

Kırmızı bir yay, sanığı gözümünden gizliyordu, Kırmızı Peçelerin yüksek başlıkları, onun çıplak vücudunu etkili bir şekilde gizliyordu. Sürgüne gönderilenlerin hepsi soyulmuş, tüm eşyalarına el konulmuştu, bu yüzden onların varlığı bana ürtiker yapsa da bu engellemeye minnettardım. Uzun kırmızı cüppeler ve kırmızı peçeler giyen rahibeler, inançlarına olan sevgi ve bağlılıklarını simgeliyorlardı. Konuşma yeteneği olmadan sosyalleşmek şüphesiz biraz daha zor olduğundan, nadiren tapınaktan çıkarlardı.

Dişlerimin üzerinde dilimi gezdirerek, onun yokluğunu hayal etmeye çalıştım.

Yanımda bir hareketlilik hissedince, Aleysia'nın Riftyn Amca'nın elini tuttuğunu gördüm, parmakları onun parmaklarına sarılmıştı, bu hareket rahatlatıcı olmaktan çok samimi görünüyordu. Ellerinin birbirine dolanmış halini görmek rahatsız edici olsa da, kalbimin göğsümde çarpıntısını, midemde kırıdayan mide bulantısını görmezden geledim. Törenler beni her zaman tedirgin ederdi, ama nedense bu sefer belirtiler çok daha abartılı görünüyordu.

Ya da belki de sadece soğuk kemiklerime işliyordu.

Cemaatçilerin sırası ile beni mahkumdan ayıran Kırmızı Peçeler arasında, sadece başının üst kısmını, kirli ve dağınık saçlarını görebiliyordum. Önümdeki tüm kafaların gizlediği, açıkta kalan vücuduna soğuk ne kadar dayanılmaz gelmiş olmalıydı.

Anladığım kadarıyla, Kızıl Tanrı ve ülkesine ihanet etmişti. Aile babası olan bu adam, vali ve Sacton Crain'in sahtekar ve katil olduğunu, Kutsal Adamların ise bir tarikattan başka bir şey olmadığını iddia ederek çılgınca bir tirada girmişti. Ayrıca Vali Grimsby'yi diri diri yakmakla tehdit etmişti.

Ne yazık ki for him, threats weren't tolerated in Foxglove Parish. Özellikle valiye karşı olanlar.

Sola bakınca, mahkumun karısı ve küçük oğlu uzakta duruyorlardı. Kadın mendiline gözyaşlarını silerken, yedi yaşından büyük olmayan oğlu, bu manzaradan şüphesiz kafası karışmış bir şekilde izliyordu. Kadın, reddetmesi halinde kocasının yanına gönderileceği için, sürgüne katılmak zorunda kalmıştı. O durumda oğullarına ne olacağı belli değildi; çoğu kadın sessiz kalıp yasalara uyuyordu.

Tabii ki, bu olaydan sonra evsiz kalacaklardı ve kışı atlatabilirlerse şanslı sayılacaklardı, çünkü sürgüne gönderilenlerin eşlerinin mülk sahibi olmaları yasaktı. Acımasız bir kader.

Agatha'nın haberi olmadan, bazen Bayan'a gizlice ekmek ve sıcak çorba götürürdüm.

Kocası da Witch Knell'e sürgün edilmiş olan Chalmersley. Evlerini kaybettikten sonra

evlerini kaybettikten sonra, birkaç yıl önce bir fırtınada hasar gören eski tahıl ambarında sığınak bulmuştu. Üzgün görünen anne ve çocuğu için fazladan bir şeyler bulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Tüm mal varlığından mahrum bırakılan bu adam," diye devam etti Sacton Crain, "hesap gününde herkes gibi yargılanacak."

Cesetlerin arasından turuncu renkteki titrek ışığını görebildiğim küçük bir mangaldan, damgalama çubuğunu havaya kaldırdı ve boğazımda ilk panik dalgası belirdi. Burnumdan nefes alıp, cızırdayan etin sesine gözlerimi kapattım, ama mahkumun ağzına yerleştirilen parça sayesinde hafifleyen acı çığlıklarını engelleyemedim.

"Baba!" diye bağırdı çocuk ve ben onun tarafına bakmaya cesaret ettim. Annesi onu sıkıca tutarken, küçük elleri uzandı ve yüzünü küçük çocuğun göğsüne gömdü. Dişlerini sıkarak öfkeli bir çığlık attı, ama bu çığlık, acı çeken kişinin son nefesinin sesine boğuldu. Ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Müdahale etmek, onu da aynı kadere sürükleyecek ve çocuğunu tamamen yalnız ve savunmasız bırakacaktı.

"Ve şimdi, bu kurbanı yargı meclisine sunuyoruz," dedi Vali Grimsby. "Eğer kutsamalarınız bize ılık bir kış ve bereketli bir bahar getirirse..."

Önümdeki kadın çığlık attı ve yaralı kolumu sertçe kavradığımda, başımı kaldırıp önümde duran mahkumun çıplak ve kirli vücudunun titrediğini, gözlerinin çılgınca baktığını gördüm. Yanağına kazınmış B harfi, ham ve şişmiş etiyle parıldıyordu.

Kaslarım kaskatı kesilmiş, hareket edemiyordum, nefesim zor ve düzensizdi, ona bakarken. Elinde, metal kelepçenin hemen altında, eski tanrıların sembolü olan beş yıldız ve ayın derisine kazınmış olduğunu gördüm.

Gözleri korkutucu beyaz küreler haline geldi, bu da yumruklandığı yerlerdeki koyu halkaları daha da belirgin hale getirdi. "Tanrı Ölümdür," dedi adam boğuk bir sesle ve bir sonraki nefeste Vonkovyan muhafızları tarafından sürüklendi.

Onun buz gibi tutuşunun hayalet izi, beni tuttuğu yere bakarken hala duruyordu.

Etrafımdaki sesler uzaklaştı. Aleysia'nın konuştuğunu görmek için döndüm, dudakları hareket ediyordu ama ne dediğini duyamıyordum.

Önümde açık bir yol vardı ve cüppeli adamların tutsağı, daha önce durduğum kemere sürüklediklerini görebiliyordum. O kemerde, babamın ölüm ilanı üzerinde o sözleri okumuştum. Benim yazmadığım sözleri.

Sert bir itmeyle mahkum diğer tarafa, yere düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken, gardiyanlar kemeri kapatarak kaçmasını engellediler ve keskin sopalarını ona doğrulttular. İçlerinden biri alaycı bir şekilde, süngüsüyle adama dürttü.

Her şey sanki su altındaymışım gibi yavaş ve akıcı bir şekilde ilerliyordu.

Solumdan gelen bir dürtme, dikkatimi Lolla'ya çekti. Bana iyi olup olmadığımı sordu.

Onun yanında, Agatha tiksinti dolu bir ifade takınmıştı.

Şoktan kaslarım kaskatı kesilmiş, tek kelime bile edemiyordum.

Sessizlik, boğuk bir çığlık altında paramparça oldu.

Vonkovyan muhafızları ayrıldı ve dizlerinin üzerine çökmüş, göğsünü delen muhafızın sopasının etrafında kan sızan mahkumun görüntüsü ortaya çıktı.

Görünmez bir güç, sürgün edilmiş adamı geriye doğru, ormanın derinliklerine doğru çekti.

Ormandan boğuk bir çığlık yankılandı ve bir nesne kemerden uçarak ayaklarımın dibine düştü.

Adamın eldiveni çıkarılmış elindeki beş yıldız ve ayı izlerken, nefesim hızlandı ve etrafımdaki manzara değişmeye başladı.

Karanlık içime sızdı.

ALTINCI BÖLÜM

MAEVYTH

"Bu, hayatımda gördüğüm en grotesk şeydi." Aleysia, ben cenaze salonunda oturup küçük bir kalabalığın kaynaşmasını izlerken, soğuk bir bezle şakağımı sildi. Cemaatin çoğu törenin ardından ayrılmıştı, ama yaklaşık yarım düzine kadın geride kalmıştı. Agatha'nın kasabadan birkaç tanıdığı, şüphesiz baygın kalan Bronwick kızı hakkında dedikodu peşindeydiler. Ve o sırada mutfakta satmam gereken morumberry yağını satın almak istiyorlardı.

Aleysia, benim endişelerimi fark etmiş gibi, omzunun üzerinden bize bakarak bizi izleyen kadınlara hızlıca bir bakış attı. "Onlara aldırma, dedikoducular."

"Bana mezardan çıkmışım gibi bakıyorlar."

"Evet, biraz solgun görünüyorsun." Ben karşılık vermediğim için yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sen tuhaf birisin, Maevyth. Ve tuhaf olan hiçbir şey korku uyandırmaz." Kumaşın nazik dokunuşları, göğsümde hâlâ çalkalanan şokun nemli sancılarını yatıştırdı. "Yine de, o dilin ne olduğunu merak ediyorum." Kafamda hâlâ dönen kaosun içinde, Aleysia'nın yorumu beni o ana geri getirdi.

"Ne? Kim?"

"Mahkum. Seni yakaladığında garip bir şekilde konuştu. Bazıları buna şeytanın dili diyor."

"O... Vonkovyan dilinde konuştu. Ne demek istiyorsun? O dedi ki..." Durdum, o beni deli sanmasın diye sözleri yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Ama o sözleri gayet net duymuştum.

"Tersine konuşmuyorsa, o Vonkovyan *değildi*. Tamamen rahatsız ediciydi."

Dokunduğu yerden koluma soğuk bir ürperti yayıldı. Onun sözleri bu kadar açıkken, nasıl olur da anlamamış olabilirdi? Daha da kötüsü,

o mektubun arkasında ne yazdığını bilebilirdi ki?

"Maevyth." Agatha'nın sert sesi dikkatimi, gri saçlı, uzun boylu, iri yapılı bir adamın yanında topallayarak yürüyen Agatha'ya çekti. Adam ellili yaşlarında olmalıydı. Üzerinde özel dikilmiş bordo brokar bir ceket ve ona uyan, zengin bir aileden geldiğini gösteren süslemeli, yüksek yakalı bir yelek vardı. "Sizi Bay Moros ile tanıştırmak istiyorum."

Tanıştırmak mı? Agatha, Aleysia'yı ya da beni hiç kimseye tanıtmamıştı. İkimizi bir yük ve utanç kaynağı olarak görüyordu. Yüksek sosyeteye engel olarak. "Kısa süre önce Foxglove Parish'e geri döndü," diye devam etti. "Sawtooth Dağları ve Lyveria'da madencilik şirketleri var, ama ailesi burada."

Ne madenciliği yaptığını sormaya tenezzül etmedim. Daha önce yaşanan olaylardan sonra, umursayacak enerjim kalmamıştı. İsteksizce ayağa kalkıp onu düzgün bir şekilde selamlamak için hamle yaptım, ama o elini omzuma koydu.

"Gerek yok, canım. Az önce çok korkunç bir olay yaşandı. Böyle bir şeye tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Dinlen, dinlen." Omzumu hafifçe sıktı ve beni bıraktı.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Moros."

"Moros adı Foxglove'da çok bilinen bir isimdir. İyi bir aile adı." Agatha, iyi bir ailenin ne olduğunu biliyormuş gibi onaylayıcı bir şekilde başını salladı.

Bu önemsiz bilgi beni pek etkilemediğinden, sahte bir gülümseme takındım. Soyadlar benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, çünkü ben de çoğu kişi için hiçbir anlam ifade etmiyordum. Ama aynı zamanda şüpheliydim. Çünkü... *Neden umursayayım ki?*

"Aleysia, Lolla'ya mutfakta yardım eder misin?" Agatha, kız kardeşime alışılmadık bir hayranlık dolu bakış attı ve bu da şüphelerimi daha da artırdı.

"Lolla benim onunla mutfakta olmamdan nefret ediyor," diye itiraz etti Aleysia.

"Belki de tartışmadan dediğimi yaparsın, canım." Agatha'nın sesindeki uyumsuz sıcaklık ikimizin de birbirimize bakmasına neden oldu, Aleysia'nın gözlerinde endişe açıkça görülüyordu.

Ona hafifçe başımı salladım, çünkü Agatha'nın yumuşak samimiyetinin ne zaman çatlayacağını kim bilebilirdi ki?

Kız kardeşim, Bay Moros'a bakarak burnunu çekip yanımızdan geçip gitti. "Evet, Agatha."

Odanın dışına çıktıktan sonra Agatha, adamın omzuna elini koydu. "Özür dilerim. Babasının vefatından beri pek iyi değil. Bir çocuk için oldukça zor bir durum."

Bu bir yalandı. Aleysia hep böyleydi. Babasının ölümü onda çok az duygu uyandırmış gibiydi.

"Önemli değil. Oğlunuzun vefatının hepiniz üzerinde bir şekilde etkisi olmuştur, eminim."

"Üvey oğlum," diye düzeltti Agatha. "O Godfrey'in oğluydu."

"Ah, evet. Tabii ki." Bay Moros başını sallayarak dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yarın sizi brunch'a davet etmek isterim, eğer bana bu zevki yaşatırsanız."

Agatha'ya hızlıca baktığımda dudaklarını sıkıştırdığını gördüm ve kısa bir baş sallamasıyla boynumun arkasında bir endişe dalgası yarattı. Konuşmak için ağzımı açtım, ama aniden neden bizi tanıştırdığını hatırlayınca suskun kaldım. Agatha, Aleysia ve benim sosyalleşmemizi hiç önemsememişti. Özellikle benim, benim itibarımla. Ve önde gelen iş adamları, genç kadınlara amaçları olmadan bakmazlardı. "Korkarım yapamam. İncil çalışmam var."

"Oh, eminim Sacton Crain ertelemeyi memnuniyetle kabul eder." Agatha'nın ses tonu, cevabımdan memnun olmadığını gösteriyordu. "Elbette size katılacak, Bay Moros. Böyle bir davetle ailemizi onurlandırırıyorsunuz."

"Hayır, gerçekten..."

"Mükemmel. Sizi almak için bir araba göndereceğim." Ellerini ovuşturdu ve parmaklarında çeşitli renkli mücevherlerden oluşan yüzükler olduğunu fark ettim.

Bir keresinde Agatha'nın, taktığı mücevherler yüzünden bir köylü kadını fahişe olarak nitelendirdiğini duymuştum. Onu kızdırmak için bu konuyu gündeme getirmeliydim, ama boğazım hala şoktan tıkanmıştı.

"Harika, öğlen nasıl?" Agatha bu sefer gerçekten gülümsedi. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, onu hiç gülümserken görmemiştim. İkisi benim adıma planlar yaparken, içimi yeni bir mide bulantısı kapladı.

"Noon muhteşem." Bay Moros elimi kaldırıp avucumun içini öptü. Kuru dudakları cildime değdiği anda midem altüst oldu ve içgüdüsel olarak geri çekildim. Yaşlı adam sanki yüzüne tokat atmışım gibi bana baktı ve gözü seğirdi. Dik durdu ve manşetlerini düzeltti, reddedişimden açıkça rahatsız olmuştu. "Yarına kadar." Bu veda sözleriyle Agatha'nın yanağına iffetli bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı.

"Bu ne?"

"Senin geleceğin." Sanki bu konuşma onun için önemsizmiş gibi, kollarıyla uğraşmaya başladı. "Gerçekten de hayatınızın geri kalanında ikinizi de taşıyacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Beni yaşımın üç katı yaşında bir adamla evlendirmek mi istiyorsun?"

"O yaşlı adam, senin yaşlıtlarının hayal bile edemeyeceği üç katı bir meblağ teklif etti."

"Sen... beni *sattın mı*?" Bu kelime boğazımda takıldı, göğsümde kabaran duyguları bastırmaya çalışırken. *Satıldı*. Kulağa çok soğuk geliyordu. Sanki ondan kurtulmak istediği değersiz bir kolye gibi.

"Nişanların nasıl işlediğini tam olarak biliyor musun, canım? Büyükbabanın bıraktığı bu korkunç borçtan bizi kurtaracak tek kişi sensin."

Büyükbabam borç bırakmamıştı. Bu borcu kendisi yapmıştı, öfkem o kadar büyük olmasaydı, bunu yüzüne vurup gülmek isterdim.

"Bu aileyi yeterince lanetledin," diye devam etti. "Neyse ki, Bay Moros tamamen batıl inançlı bir adam değil. Sen ve kız kardeşin sayesinde, tekrar yüzümü gösterebilecek kadar itibar kazanabilirim."

"Aleysia'yı da mı satıyorsun?"

"Evet. Henüz teklif etmedim ama aklımda biri var. Disiplinli bir genç adam, onu hizaya getirebilir. Onun dizginlenemeyen doğasını kırabilir."

"Yapmayacağım." O anda yalnız olsaydık ve etrafta kalan birkaç cemaatçi bizi izlemiyor olsaydı, avucum kaşınsa da ona vurmaya cesaret edebilir miydim acaba? "Gitmeyeceğim. Reddediyorum."

"Seçeneğin yok. O zaten ödemeyi yaptı. Adam bir varis istiyor ve sen ona bir varis vereceksin. Ayrıca, tüm cemaat o mahkumun kolunu tutup yabancı bir dilde konuştuğunu gördü. İkinizin şeytani bir bağ kurduğuna ikna oldular. Bazıları şimdiden uygun bir şeytan çıkarma ayini talep etti. Bay Moros'u reddedersen, sanırım kendini inananların merhametine terk edilmiş bulursun."

"O hayal görüyordu. Herkes onun... şey hakkında... çılgınca konuştuğunu biliyordu."

"Ne? Söyleyemiyorsun bile, değil mi? İyi rol yapıyorsun Maevyth, ama gerçek şu ki, içinde bir parça inkar var ve sen bunu durmadan kurcalayıp duruyorsun." Topallayarak yaklaştı, sinirlerimi yine alevlendirdi ve saçımın küçük bir tutamını kaldırdı. "Büyükbabanın seni kapının önünde beşikte bulduğu günü hatırlıyorum. Onu senden kurtulması için yalvardım, ama o aptal reddetti. Onun ve babanın erken ölümlerinin bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da bizim yoksullardan biraz daha az acı çektiğimizi?"

Öfkeli bir nefes aldım, onun suçlaması yüzüme atılmış bir tokat gibiydi. "Bu olayların suçlusu benim miyim diyorsun?"

"Seçimlerini düşünmeni öneriyorum. Dilin kesilip tapınakta yaşamayı arzulamadığın sürece, Foxglove Parish'te bir geleceğin yok. Senin lanetli varlığının yükünü taşımak, siyah zırhlı şövalyenin gelip seni kurtarmasını beklemek gibi bir niyetim kesinlikle yok. En iyi ihtimalle, Bay Moros gibi saygın bir adamla evlenebilirsin. Kim bilir, belki zamanla, bu toplulukta sana saygı duyulmanı sağlayabilir."

"Bu topluluğun gözüne girmek umurumda değil. Ya da Bay Moros'un."

"O zaman ne istiyorsun, çocuğum? Valinin seni çıplak soyup damgalama demiriyle dürtmesini mi? Dikkatli ol. İnanç kahramanı olarak *üvey* babanın sana gösterdiği az sayıdaki saygı, cadılık suçlamalarıyla kolayca silinebilir."

cadılık suçlamalarıyla kolayca silinebilir. Yarın öğlen ayrılmaya hazır ol." Alaycı bir gülümsemeyle, köşede duran kadınlar grubuna doğru topallayarak geri döndü.

Yeni dedikoduların ortalığı karıştırmasıyla, bana bakarak fısıldaşmaya başladılar.

Fısıltıların ne kadar hızlı yayıldığını biliyordum. Ne kadar yıkıcı bir ciddiyete dönüşebileceklerini biliyordum. Bunu her gün yaşıyordum.

Agatha elini içlerinden birinin koluna koydu ve geriye dönüp, kadını meraklandırmış gibi görünen bir şey fısıldadı, çünkü kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Şüphesiz nişanlanma konusuydu. İtibarımı ve geleceğimi kurtarmak için bir taliplinin olması mide bulandırıcıydı. Bir kadının değerinin bir erkeğin cebinin derinliğiyle eşdeğer olması ne kadar trajik.

Bir gün için yeterince sosyal etkileşimde bulunduktan sonra, yatak odalarına çıktım. Merdivenlerin başında duran bir siluet beni durdurdu ve bana gülümseyen Riftyn Amca'ya karşılık olarak yarım bir gülümseme attım.

"Sosyal toplantıları pek sevmiyorsun, değil mi?" İki adım aşağı indi, cebinden bir sigara çıkardı ve yanımda durdu. O çok yakın durduğu için içimi bir gerginlik kapladı ve ben bir adım aşağı indim, boğazımı temizledim.

Sigara dudaklarının arasına yerleştiren adam sırtıttı. "Isırmam."

"İzninle," dedim, yanından geçip tavan arasına doğru ilerledim ve Aleysia'nın elbisesinin kolunu çekiştirirken onu buldum. Kaşlarımı çatarak, az önce Riftyn amcanın bulunduğu merdivenlere doğru baktım.

Aleysia dönüp bana gülümsedi. "Yorgun, bitkin yaşlı kadınlardan ve ellerini yaramazlık yapan erkeklerden bıktın mı?"

"Az önce Riftyn Amca'yı gördüm."

"Öyle mi? Hmm. Bu berbat korsenin altından çıkmak zorundaydım. Nefes alamıyordum. Evde sadece gecelikte dolaştığımız günleri hatırlıyor musun? Ne kadar özlediğimi anlatamam..."

"Agatha beni sattı." Sesimdeki titremeyi, sözlerimdeki zayıflığı nefret ediyordum. O sefil yaşlı kadının bu şekilde bu kadar kolayca içime işleyebilmesini.

"Ne?" Yüzündeki neşe, buz gibi bir bakışa dönüştü. "Ne dedin dedi?"

"Beni Bay Moros'a sattı." Dudaklarımın içini ısırmak titremesini engelleyemedi ve gözlerimdeki acı gözyaşlarına boğulmamı engelleyemedi.

Çenesi hareket etti. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Keşke şaka yapıyor olsaydım." Agatha'nın onu da satmayı planladığını ona anlatma isteği göğsümü sıkıştırdı, ama bunu yapmak onu daha da üzecekti ve ben

Aleysia'nın soğukkanlılığına ihtiyacım vardı. Onun inkar içinde kalmak yerine sorunu çözmesine ihtiyacım vardı.

"Bunu yapamaz. Buna izin vermeyeceğim. O sefil yılan kadın! Keşke Kızıl Tanrı büyükbabamı onun için bağışlasaydı."

"Aleysia. Dur. Sadece durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Daha mı kötü? O adamı tesadüfen gördün mü? Daha kötüsü olamaz, Maevyth. Aklından geçen korkunç şeyleri hissedebiliyordum. Genç ve masum bir kıza yapacağı iğrenç şeyleri."

"Peki, ne yapmalıyım! Dilimi kesip Kızıl Peçeliler'den beni kabul etmelerini mi dilemeliyim? Bu kesinlikle en kolay çözüm olurdu!" Sert ses tonum içimdeki kaosu sadece bir kısmını ortaya koyuyordu, ama ona sesimi yükselttiğim için hemen pişman oldum. "Lütfen söyle."

"Kaç. Kaçabiliriz." Aleysia'nın gözlerinde bile bir anlık belirsizlik vardı. Sonuçta kaçmak aptalca bir şeydi.

"Bizi avlayacaklar. O zaten bedelini ödedi." "Bir yer olmalı."

Vali Grimsby için bu bir ilke meselesi olurdu. Bir keresinde iki erkeği, sevgilileri, yakalayıp aşağıladı, onları çıplak olarak kasaba meydanındaki bir direğe bağladı ve sonra ormana sürgün etti. Ruhların kutsal birliği olarak gördüğü evlilikten kaçan iki küstah kadın, onu öfkeli edecekti. Bu, ikimizin peşine düşecek kutsal bir haçlı seferi başlatacaktı.

Omuz silktim ve başımı salladım. "Orman mı? Orası onların cesaret edemeyeceği tek yer."

Gözleri sertleşen kadın kollarını kavuşturdu. "Yeter artık, Maevyth. İntihardan bahsediyorsun. Başka seçenekler de var."

"Ne gibi?"

Kaşlarını kaldırdı. "İçkisine zehir katmak gibi. Birkaç ay boyunca biraz Yılan Dişi yeter."

"Ne?" Ona baktım, gözlerinde herhangi bir mizah izi aradım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece ilgisizlik vardı. "Delirdin mi?"

"Onun boğulup kanamasına bakmayı, senin onun yatağında olduğunu hayal etmeye tercih ederim." Uzaklara bakarak, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, sanki o anda böyle bir şeyi hayal ediyormuş gibi.

"Hayır. İkimizi de tehlikeye atmayacağım." Zihnim düşüncelerle doluydu. Çok fazla düşünce. Kaçamazdık. Agatha'nın fikrini değiştiremezdik; bu kadın duygulardan çok paraya değer veriyordu. Hayattan bile çok, öyle görünüyordu. Herhangi bir direniş, vali uygun görürse, bize sadece ceza ya da sürgün getirecekti ve merhamet göstermeyi seçerse, Kızıl Peçe olmak, boğazıma saplanan bir bıçak kadar acımasız bir alternatifti.

Ya da dilime saplanan bir bıçak kadar.

Evlilik olasılığı ve bunun benim için ne anlama geleceği konusunda kafamı kurcaladım. Evli bir kadın olarak Agatha'dan daha yüksek bir konuma sahip olacaktım. Toplum beni saygı duymak zorunda kalacaktı. Beni kabul etmek zorunda kalacaktı. "Lyveria ve Sawtooth'ta madenleri var. Son derece zengin." Bu sözlerin benim ağzımdan çıktığına inanamıyordum, ama yine de doğrudular.

"Ne diyorsun sen?" Dudakları tiksinti ile büküldü. "Bunu gerçekten *düşünecek* misin? Foxglove Parish'te pek çok iyi *genç* talipli var..."

"Kim bana bir bakış bile atmaz ki. Bir dakika düşün, Aleysia. Evli bir kadın, *zengin* bir adamın eşi olarak haklarım olacak. Senin vesayetini alabilirim. Seni *benim* vesayetim altına alabilirim."

Burun kıvrarak gözlerini devirdi. "Küçük kız kardeşim olarak velayet mi? Ne kadar saçma. Ve neden Bay Moros'un evinde yaşamak isteyeyim ki?"

Yutkunarak, gözlerimi ona diktim. "Çünkü o da seni satmayı planlıyor."

Bana inanmaz bir bakışla baktı ve yavaşça başını salladı. "Hayır. Riftyn amca buna asla izin vermez."

"Riftyn amca mı?" Onu olası bir çözüm, bir kurtarıcı olarak görmüş olması, ona bir tokat atıp aklını başına getirmek istememe neden oldu. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"O ikimizi de önemsiyor." Çenesini dikleştirerek, daha önce randevularında şüphesiz buruşturdukları yatağındaki çarşafı düzeltmekle meşgul oldu. "Belki de bu evde bunu yapan tek kişi odur. Bizim adımıza Agatha ile konuşacaktır. Agatha ona hayrandır. Onu dinleyecektir."

Sinirim kabardı, onun bilgisizliği sabrımı zorluyordu. "Agatha'nın böyle bir isteği kabul edeceğini düşünüyorsan, hayal görüyorsun. Ya da seninle oğluyla ilgili başka herhangi bir şeyi."

Aniden dönerek gözlerini bana dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle oyun oynamayı bırak. Onun seninle flört ettiğini görüyorum. Sana dokunduğunu görüyorum. İkinizi burada yalnız yakalamamın tesadüf olmadığına eminim."

Sağ gözü, hararetli tartışmalarda olduğu gibi titriyordu, ama orada bir endişe kıvılcımı vardı. Tüm o inkarın altında gizlenmiş bir şüphe çekirdeği. "Şu anda deli gibi konuşan sensin."

Başımı geriye eğdim ve inledim. "Ben senin kardeşimim. Senin tek ailen benim. Yalan söyleme Aleysia. O bizim kan bağı olan amcamız olmayabilir, ama akrabamız ve Agatha, itibarını riske atmaktansa senin acı çekmeni tercih eder."

Kaşlarını kaldırarak yatağa oturdu ve tırnaklarını ısırmaya başladı, endişesi sonunda onu yıpratmaya başlamıştı. Onu da benim kafamı meşgul eden endişelere sürüklemek niyetinde değildim, ama Riftyn Amca'nın bu işle bir ilgisi olabileceği yönündeki hayallerini de kesinlikle kabul edemezdim. "O zaman ne yapacağız? Kızıl Peçe'nin yalnızlığı, sessizliği ve bekârlığıyla baş edemem."

Kırmızı Peçe'nin yalnızlığı, sessizliği ve bekârlığa tahammül edemem. Böyle bir hayat düşüncesi bile... tam bir cehennem olur." Tırnaklarını kemirirken eli titriyordu.

İç çekerek yanına oturdum ve parmağını ağzından nazikçe çektim. "Dediğim gibi yapacağız. Ben yerimi güvence altına alacağım ve senin bizimle yaşamayı talep etme yetkisine sahip olacağım."

Gözlerini kapatıp, homurdandı ve başını salladı. "Yapamam... Bunu yapmana izin veremem. Bunu yapmak istemiyorum."

Kolunu sıktım ve gözlerini benimkilere çevirdim. "Bana seni kırmaya uygun birini bulacağını söyledi, Aleysia. Bunun olmasına izin veremem. Vermeyeceğim. Bay Moros saygın biridir. Belki de naziktir."

Sanki yüzünde travma ve kederin tüm aşamalarını izliyormuşum gibiydi ve bakışları sanki umudunu kaybetmiş gibi görünüyordu. "Bütün bunlar ne zaman olacak?"

"Evlilik mi? Emin değilim. Yarın öğle yemeğinde onunla buluşacağım."

Kaşlarını çatarak yere baktı. "Nasıl bu kadar kabullenebiliyorsun? Ben olsam şu anda deli gibi çıldırırdım."

"Görünüşe göre başka seçeneğim yok."

YEDİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander, karanlık ve boş caddeden Black Salt Tavern'a doğru ilerlerken, yüzünün alt yarısını kaplayan sert deri maskeye soğuk rüzgar çarpıyordu. Citadel'den bu kadar uzakta olmasına rağmen, kimliğini gizlemeye özen gösteriyordu.

Keskin kulaklarına fısıltılar ulaşıyordu. Onu hem nefret eden hem de korkan köylüler, o geçerken inançlarını havaya üfleyerek dile getiriyorlardı. Onun ardında sis gibi kaybolan saçma sapan dualar. Lanetli Eidolon Lordu. Ona *şeytan* diyorlardı. Kralın emriyle gerçekleştirdiği cinayetlerden çok, lanetli olduğu için onu tanımları daha iyiydi.

Sonuçta o kötüydü. Sadece ruhsuz bir yaratık, onun yaptığı gibi hayatı bu kadar çabuk ve kolayca alabilirdi. Pişmanlık yok. Duygu yok. Acı ve ıstıraptan şekillenen, eğitilmiş bir hayvandan başka bir şey yoktu.

İki parlak ay, karanlık gökyüzünü aydınlatarak antik şehri gümüş bir parıltıyla kaplıyordu. Dükkanların ve katedrallerin yüksek gotik kuleleri alçak bulutları delip geçiyor, gölgeleri yıpranmış parke taşlı sokaklara uzanıyordu. Islak yüzey, onun sağlam deri botlarının tabanlarına sırıyordu.

Derisi kullanılarak yapılan, adını vahşi yaratıktan alan siyah caligosian deri, vücuduna sıkıca yapışıyor, kalın zırh onu yaklaşan kışa karşı sıcak tutuyordu. Giydiği siyah kapüşonlu pelerin arkasında dalgalanıyor, herhangi bir bilgili hırsızın sırtından çalmak isteyeceği siyah Venetox çelik kılıcı gizliyordu.

Hızlı adımlarla tavernaya yaklaştı ve başını hafifçe çevirerek, girişten çıkanların bakışlarından kaçındı. Gereğinden fazla bakmaya cüret eden sarhoşlar. Saygın köylüler genellikle onu kötü bir muripox vakası gibi kaçınırlardı, bu da Zevander'in işine geliyordu.

Binanın hemen dışında, on yaşından büyük olmayan bir çocuk çömelmiş duruyordu. Uzun kolları ve soluk teni, onu bir spindling olarak tanımlayan pembe damarların haritasını ortaya çıkarmıştı.

. Kanında hiç büyü gücü olmayan bir çocuk olarak doğmuştu. Başının üstünden geriye doğru kıvrılan iki siyah boynuz çıkıyordu ve kısa boyları onun genç olduğunu gösteriyordu. Spindlinglerin bir başka hoş olmayan özelliği de, çoğu Nyxterosi çocuğunun doğumda boynuzları kesildiği ve kesik yerleri genellikle saçlarının altında gizlendiği için, onların genellikle vahşi olarak görülmelerini sağlamaktı.

Aethyrialılar genellikle kan bağına özgü, doğuştan gelen benzersiz güçlere sahipti, bu da onları manceborn veya mangers yapıyordu. The Hovel'in sefaletinde yaşayan yoksulların çoğu, güçlerini sürdürmek için gerekli olan hayati vivicantem'i karşılayamıyordu ve zamanla kan büyüğü zayıflayarak yok oldu. Kan büyüğüyle doğan, ciddi vivicantem eksikliği çeken ve sonuç olarak miras aldıkları güçlerini kaybedenler Nilivir olarak adlandırılırdı. Mortasia'nın ölü topraklarında yaşayan sıradan ölümlülerden ayıran uzun ömürlülüğe hala sahip olsalar da, yüksek kanlı Aethyrialılar tarafından hor görülürlerdi. En kötüsü, onlara doğan çocuklar, spindlinglerdi. Onlar genellikle hayvanlar gibi muamele görür ve bir şekilde köle olarak kullanılırlardı.

Yaklaşırken, iplik eğiren çocuklarda sık görülen ateşli kırmızı gözler ona bakıyordu.

Tavernaya girer girmez, Zevander, o saatte hala ayakta olan birkaç kişi dışında çoğunlukla boş olan, zamanın yıprattığı ahşap kabinlere göz gezdirdi. Tavernanın bir köşesinden diğerine kadar her şeyi gözden geçirdi ve arkada koyu kahverengi tenli, uzun beyaz saçlı yaşlı bir adam gördü. Uzun, sivri kulakları onu Elvynira olarak tanımladı – Nyxteros'ta sık görülen bir manzaraydı, ama sıradan olmayan şey, onu diğerlerinden ayıran ve belki de aklını yitirmesine neden olan sahip olduğu yetenektir.

Yıllar boyunca, kralın en önde gelen büyücülerinden biri olarak hizmet etmiş, eski el yazmaları ve parşömenleri yorumlama konusunda uzmanlaşmış, saygın bir Magestroli üyesi olmuştu. Ayrıca, sık sık ifade ettiği gibi, onu korkunç görüntülerle yüz yüze getiren bir lanet olan öngörü gücüne de sahipti. Bu vahiyler, parlak büyücüyü bira içen bir münzeviye dönüştürmüştü.

Ona doğru giderken, Zevander göğsündeki kılıcı çıkardı ve kılıcını tutan kınını çıkardı, ancak sadece gözlerini açıkta bırakan yarım yüz deri maskesini çıkarmaya zahmet etmedi.

"Geç kaldın," dedi Dolion boğuk bir sesle ve tavernaya göz gezdirdi.

Zevander, karşısındaki masaya oturdu ve kılıcını yanına koydu. Sol omzunda, pelerinin hemen altında bulunan tek siyah çelik omuzluk, dar masada hantal geliyordu, ama rahatsızlığını görmezden geldi. Adamın yorumuna da aldırmış etmedi ve deri ceketinin cebine uzanarak topladığı mükemmel, kırmızı küresel taşı çıkardı. Dolion titrek ellerle taşı aldı ve yanındaki bir yerden ince bir deri kutu çıkardı. Kutuyu açarak içindeki beş taşı gösterdi; her biri farklı tonlarda kırmızıydı.

Her biri Zevander'ın aldığı bir canın simgesiydi.

Dolion, taşları masanın üzerindeki fenerin ışığına tuttu, başkalarının dikkatini çekmemek için kimseye görünmeyecek şekilde. "Bütün bir soyun gücü tek bir taşta," dedi ve taşı diğerlerinin yanındaki küçük çukura kaydırıldı.

"Bir patriğin küle dönüşmesi." Zevander'ın açgözlü büyücüye zerre kadar değer verdiği yoktu. Sadece Dolion'a, o taşları elde etmek için hayatını tehlikeye atanın kendisi olduğunu hatırlatmak hoşuna gidiyordu.

Yaşlı adamın yüzündeki neşeli ifade kayboldu. "Bu tür düşüncelerden zevk almıyorum. Ancak bazıları kaderlerini hak etti. Halkı açlık çekerken mücevherlerle ortalıkta dolaşmak."

"Evet. Bazıları bunu hak etti. Bazıları ise hak etmedi. Sanırım uzlaşması gereken senin vicdanın değil, benim vicdanım."

"Vicdanın olduğunu
bilmiyordum." "Yok."

Dolion güldü. "Evet, inanılmaz bir güce sahipsin dostum."

Sahip olduğu şey inanılmaz bir şey değildi. Sablefyre onu tüketiyordu. Ondan, ilgilenmek istemediği arzular çıkarıyordu. Bu, deliliğin başlangıcıydı. Talihsiz bir kader. Var olan en güçlü asayı besleyecek taşları toplayarak kendisinden kurtulmayı umduğu bir kader. Septomir – Dolion'un, vücudundaki tehlikeli siyah alevi yok edecek kadar güçlü olduğunu söylediği etkileyici bir silah.

Zevander, etrafına gizlice bakarken, içeri girdiğinde fark ettiği bir adamı gördü. Adam, tavernanın köşesinde oturmuş, yüzünü kapüşonuyla örtmüş, bir yudum bira içmek için kadehini kaldırmıştı. Zevander'ın bakışları bir an o adamın üzerinde kaldı ve Zevander'ın yüzünü iyice görebilmesi için başını kaldırmaya tenezzül etmeden içkisini masaya geri koyan yabancıнын yavaş ve rahat hareketlerini inceledi. Onu izlemeye karar veren Zevander, seyrek kalabalığı taramaya devam etti ve Dolion'un yanında oturan bir adama geldi.

Ön kolunda bir yırtıcı hayvanın işareti vardı. *Rapax*. Cinsel istismar veya taciz yoluyla, bir şekilde çocukları istismar edenler. Bu işaretler, onları tacizci olarak tanımlamak için İmparatorluk Muhafızları tarafından veriliyordu ve çoğu Solassia madenlerinde hapis yatıyordu.

Zevander de orada zaman geçirmiş olduğu için, bu tür insanları çok iyi tanıyordu.

Zevander'ın kafasının içinde uzak bir ses çınladı. "*Dizler, evlat.*" Kafasının içinde diz çökmüş halinin görüntüsü belirince göğsünde bir soğukluk hissetti. "*Ağzını aç.*" Kül ve köz tadı dilini yaktı. "*Şimdi yut.*" Yumruklarını sıktı ve Zevander, zihnindeki korkunç sahneyi görmemek için gözlerini kapattı. "*Bu geceden itibaren bana aitsin, evlat. Ve cehennemi yaşayacaksın.*"

"Aklıma yeni bir fikir geldi."

Dolion'un sözleri Zevander'in düşüncelerini böldü ve gözlerini açtığında karşısındaki adamın, etrafındaki her şeyden habersizmiş gibi taşlarına hayranlıkla baktığını gördü.

Zevander ellerini açtı ve avucundaki derin kanlı yarıkları fark etti.

"Bir orman." Dolion, taşların bulunduğu kutuyu cebine koyarak konuşmaya devam etti. "Yoğun sis ve ısıltıyla dolu bir orman. Gümüş izleri olan bir taş." Bira bardağını kaldırıp bir yudum aldı, titreyen elleriyle bardağı neredeyse devirecekti. Bir zamanlar, yaşlı adamın vizyonlarının kral tarafından saygı gördüğü ve arandığına inanmak zordu. Deli saçması sözleriyle bir zamanlar saygı duyulan soyunu rezil etmişti.

Dolion barmen kıza işaret etti, kız iki bardak birayla yavaşça yaklaştı ve masaya sertçe koydu, gözleri Zevander'ın yüzünü kapatan maskeden hiç ayrılmadı. Çoğu kişi ondan korkardı. En azından akıllı olanlar.

Barmen uzaklaştığı anda, Zevander karşısındaki adama doğru eğildi. "Bahsettiğin orman Hagsmist. Sınırı geçmenin yasak olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Hagsmist Ormanı'nın sonunda, toprakların denize döküldüğü yerde, yüzyıllar önce büyük büyücüler tarafından örülmüş, algılanamaz bir koruma duvarı olan Umbravale duruyordu. Kralın süvarileri tarafından korunan, ölümlülerin dünyasına açılan tek geçit.

"Lanetini kırmak için, tüm taşlara ihtiyacım var. Yedi kan bağına ait olanların hepsine."

Zevander, Aethyria'yı oluşturan birçok ırkın taşlarını almak için kıtalararası yolculuk yapmıştı: Orgothlar, Elvynira'lar, Solassionlar, Lunasier'ler. Soyları en saf olanlar, kadimlerin torunları, septomir tarafından kullanıldığında birleşik güçlerinin Dolion'un ölümlülerin dünyasına geçmek istediği sınırı oluşturduğu söylenenler. Aethyrianların hayatta kalmasının imkansız olduğu, sadece bir çorak arazi olduğuna inanılan topraklar. Mortasia her zaman hastalık ve kıtlığın hüküm sürdüğü bir ülke olarak bilindiği için, kimse bu sınırı geçmek istemiyordu. Hastalıkların kan büyüsüne zarar verdiği söyleniyordu, bu da kralın emriyle sınırı geçmeyi yasadışı hale getiriyordu.

"Ölüm diyarında ne olabilir ki, ihtiyar?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, vizyonlarımın asla yanılmadığı." İçkisini bir dikişte içti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Orada bulacağım kanın hiçbir gücü olmayacak. İşe yaramaz."

"Yararsız değil. Büyü olmasa bile kan hayattır. Asa için gerekli olan şey hayattır. Yedinci kan bağı, bildiğimiz kadarıyla ölümlü, *sıradan bir ölümlü* olabilir." Dolion bir yudum daha aldı, koyu kahverengi teni giderek kızarıyordu ve barmen kıza bir içki daha istedi. "Yedinci kan bağının nereden, kimden geldiğini kimse tam olarak bilmiyor. Bu,

bugüne kadar büyücüleri şaşkına çeviren bir gizemdir, ama diğer taşlarla yeniden bir araya geldiği anda gerçek gücü ortaya çıkacaktır. Ve bir kez elime geçtiğinde, tüm Aethyria'nın en etkileyici asasına sahip olacağım. Sablefyre'den çok daha güçlü."

"Bir adam için çok fazla güç gibi görünüyor."

"Belki, ama gerekli bir güç. Gördüklerimi sana anlattım."

"Evet. Bir veba. Cadavros'un lütfü," dedi Zevander etkilenmemiş bir tonla, büyücünün yine uzun tiradlarından birine başlamamasını umarak. "Ama Cadavros öldü. Uzun zaman önce öldü." Zevander'a laneti getiren kötülük çoktan yok olmuştu. Kralın kendisi tarafından yok edilmişti... en azından tarih kitapları öyle diyordu.

"Sana söylenenlere inanıyorsun, *Letalisz*." Neyse ki, sözlerini o kadar alçak sesle söyledi ki, Zevander onu yüksek sesle konuştuğu için dilini koparmak zorunda kalmadı. "Ve bu basit bir veba değil. Daha önce hiç görmediğimiz yaratıklar köylerimizi talan edecek. Böcekler çocukların ağızlarından dökülecek. Kale yanacak."

"Bu saçmalıklar yüzünden büyücülükten atılmadın mı?"

"Cadavros geri dönecek. Kara Veba geliyor! Sana söz veriyorum. O, kıtlık ve ölüm getirecek!" Bardağını masaya sertçe vurdu ve etrafına hızlıca bakınca, tavernada kalan birkaç kişinin onlara baktığını gördü. Dolion boğazını temizledi ve kabine geri oturdu.

Bir kez daha gizlice etrafına baktı ve tüm o meraklı gözler başka yöne çevrildi.

Zevander, ağzından çıkmak isteyen alaycı sözleri tutmak için uğraştı. "Bak, o taşlarla ne yaptığın umurumda değil. Bana söz verdiğin parayı ödediğin sürece. Ve eğer yalan söylüyorsan, senin acı çekmeni izlemek için birkaç kanunu çiğnemek pahasına da olsa, buna değeceğini söyleyeyim."

"Hakaretlerine kızıyorum."

"İstediğin kadar kız, ama benimle uğraşma. İstediğim şeyi getirdin mi?"

Dolion yeleğinin cebine uzandı ve lamba ışığında parıldayan süt beyazı bir madde çıkardı. Saf vivicantem. Soylu kişiden aldığı taş bir veya iki ay yetecek kadar vivicantem sağlayabilirdi, ama sıvı formu tüketmesi çok daha kolaydı ve ölçülü doz, fazla miktarda almamasını garanti ediyordu. Fazla miktar zehirliydi. Ve taşları sıvıya dönüştürmek, kralın sadece seçkin birkaç kişiye izin verdiği bir güçtü. Bu birkaç kişi, İmparatorluk Ordusu tarafından korunan kale arazisinde yaşamak zorundaydı.

Damarları koruyan adamların ve madencilerin sağladığı koruma ve kısıtlamalar göz önüne alındığında, Dolion'un şişeyi nasıl elde ettiği Zevander'in sorgulamaya tenezzül etmediği bir gizemdi.

"İçinde başka bir şey yok, değil mi?"

"Damarından direkt alınmış."

"İyi." Zevander başını geriye eğdi ve damlalığın yarısını dilinin üzerine damlattı. Soğuk bir karıncalanma vücudunu sardı, sırtından bir titreme geçti ve sıvı kaslarına bir zevk dalgası gönderdiğinde bir homurtu çıkardı.

Fazla miktar zehirlenmeye, zehirlenme ise deliliğe yol açardı.

Yarım damlalık saf vivicantem bir hafta yeterdi.

Zevander kalan miktarı deri giysilerinin içine sakladı. Küllerden topladığı taşlar, kaya halinde tüketilmek için uygun değildi, ancak başka şekillerde faydalı olacaktı.

"Mortasia." Dolion içkisine baktı. "Tehlikeli olduğu söyleniyor. Ölümcül acıların ve ölümün çorak toprağı."

"Beni vazgeçirmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Tek yol bu. Ama başarısız olursan..."

Zevander, ahşap kabinin arkasına dirseğini dayadı. "Seni şimdiye kadar hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Hayır. İyi iş çıkardın. Ve ödülün alevlerden kurtulmak olacak." Yaşlı büyücü ceketinin cebine uzandı ve uzattığı avucunda duran küçük bir parşömeni çıkardı. "Aethyria'da bu cantafeli bilen sadece üç yüksek büyücü var." Koruma büyüsü. Aethyrialılar tarafından pek aranmayan bir büyü, çünkü onlar ölümlülerin topraklarına geçmektense erimiş lav dolu bir fıçıya atlamayı tercih ederler.

"Ve sen şanslı üçüncü kişisin." Kaşlarını çatarak, Zevander minyatür parşömeni açtı ve siyah mürekkeple yazılmış eski kelimeleri inceledi. Eski dili yeterince biliyordu ve bunun bir geçiş büyüsü olduğunu anladı.

"Bu dili konuşabiliyorsun, değil mi?" Dolion, sabırsızlıkla parmağıyla masanın üstüne vurarak sordu.

"Annem Vespri'ydi. Kadimlerden doğmuştu. Evet, bu dili konuşabiliyorum." Parşömeni tekrar sardı ve şişenin yanındaki cebine koydu.

"Güzel." Dolion sandalyesine yaslandı, çenesini öfkeyle kaldırdı. "Görüşümde, yatak odasının penceresinden bir orman görüyorum. Kemiklerden yapılmış bir kemer."

Zevander inledi ve başını salladı. "Bunun için beni ölümlülerin diyarında uzun bir yolculuğa göndermezsen iyi olur."

"O halde taşı geri getirmek için sana güvenebilir miyim?" *Taşı geri getirmek*, kurbanın kanını kaynatarak sert bir kütle haline getirmek anlamına geliyordu. Bu kütle, beden siyah bir toz bulutu haline gelmeden önce ağızlarından dışarı atılıyordu. Aşırı hevesli büyücü bunu söylemeye cesaret edemiyordu.

"Benden sınırların ötesine geçmemi, idamla cezalandırılan bir suç işlemeyi ve sadece cehennem olarak tanımlanan yerden taşı geri almamı istiyorsun." Zevander omuzlarını geriye attı. "Elbette. Bu lanet ateşi damarlarımdan çıkarmak istiyorum."

"Nasıl bir his? Kara alev? Aethyria'nın en tehlikeli elementinin gücü parmaklarının ucunda." Gözlerindeki merak Zevander'ı tiksindirdi. Yüksek ve kutsal büyücüler bu gücü kınadıkları halde, her zaman ona ilgi duymuşlardı.

"Siktiğimin penisin bir piromajın elinde olduğunu hayal et, sadece bu sefer siktiğimin tüm vücudun." Yaşlı adam bu görüntüye yüzünü buruştururken, Zevander gülümseme zahmetine bile girmedi. "Tekrar uyarıyorum, hile yapmaya kalkışırsan, içinden dışına doğru yanmanın nasıl bir his olduğunu bizzat sana tattıracağım." Yanındaki kılıcını alan Zevander ayağa kalktı ve kılıcı pelerininin altına bağladı, sonra tavernadan çıktı ve kapüşonlu yabancının artık masada oturmadığını fark etti.

BÖLÜM SEKİZ

MAEVYTH

Kolumu delen keskin iğnelerin hissi beni uykumdan uyandırdı ve kolumu yanımdaki pencereden içeri süzülen ay ışığının lekelerine doğru kaldırdım. Kendimi kestiğim yerdeki bandajdan sızan garip bir siyahlık fark edince, midemi bulandıran bir soğukluk göğsümü doldurdu.

Titrek bir nefes aldım ve yapışkan bandajı çözdüğümde kolumda sızan bir yara gördüm.

Oh, hayır.

Kızgın kırmızı et, yarayı çevreliyordu ve dallanan damarlar, kalbimin her atışında rahatsız edici bir gümüş rengi ile atıyordu. Gümüş rengi mi? Derimin altındaki anormal renge bakarken, soğuk bir panik göğsümü kapladı. Kabuklu kenarlardan koyu kırmızı bir sıvı sızıyordu ve burnuma yaklaştırdığımda, kokusu boğazımı düğümledi. Yaranın köşesine bastırdım ve erimiş gümüş gibi görünen kıvrımlarla karışık kalın, siyah bir madde sızmaya başladı. Midemdeki gürültü, kusma isteğini bastırmak için burnumdan zor nefes almama neden oldu.

Çocukken, bir gün doktor olacağım gibi aptalca bir düşüncem vardı. Kadınların tıp okumasına izin verilmediğini düşünürsek bu çok saçma bir düşünceydi, ama ben daha iyisini bilmiyordum. Kan ve ölüme karşı midemin zayıf olduğunu keşfettiğimde, bunun benim için boş bir hayal olduğu ortaya çıktı.

Ve ne büyük talihsizlik ki, tüm yerler arasında, bir morgda yaşamaya başladım.

"İmdat!" Çılgınca bir çığlık düşüncelerimden beni kopardı, havalandırma deliğinden yankılanıyor gibiydi.

Döndüğümde kız kardeşimin yatağının boş olduğunu gördüm.

"Lütfen, biri yardım bana Ses ses ses yine,
yoğunluğu yoğunluğu paniğe dönüştü.

Aleysia.

Yatağımdan fırladım, yarımı sararken odayı geçip kapıya doğru koştum, kapıyı araladığımda karanlık ve boş bir koridorla karşılaştım. Büyükbabamın akrabalarının resimleri, merdivenlere doğru koridorda ilerlerken, sanki beni izleyen gözler gibi, ürkütücü bir his uyandırıyordu.

"*Lütfen! Kimse yok mu? Tanrım!*" Ses tekrar çılgılık attı, ama ben onu kız kardeşimin sesi olarak tam olarak tanıyamadım.

"Aleysia?" diye fısıldadım, merdivenlerden aşağı kata doğru hafif adımlarla inerken.

"*Yalvarıyorum! Lütfen! Durun!*" Ses beni mutfak, banyo ve kilerden geçirdi, ama her odada sadece sessizlik vardı.

Evin önünden gelen bir gürültü, beni izleme salonuna doğru çekti. Parmak uçlarımda giriş kapısına doğru ilerleyerek sesi takip ettim ve duvarın etrafından dolandım. Diğer tarafta, Riftyn amca kız kardeşime yapışmış, kız kardeşimin başı geriye atılmış, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış halde duruyordu. Boynumdan aşağıya doğru bir alarm hissi yayıldı ve o bana doğru döndü, dudakları bir gülümsemeye gerildi, hemen ardından kız kardeşimin çıplak göğsünü dudakları arasına aldı, gözlerini benden ayırmaya hiç tenezzül etmedi.

Şiddetli bir utanç dalgası içimi kapladı ve kız kardeşim fark etmeden duvarın arkasına geri çekildim, gözlerimi sabun ve tuzla ovmak istedim.

"Tanrılar lanet olsun," diye mırıldandım odama geri dönerken. O anda, daha önce duyduğum çılgıllıkların kesildiğini fark ettim. Agatha'nın ikisini bulma riski olduğu için, kesinlikle kız kardeşimin çılgıllıkları değildi.

Aleysia değilse, yardım isteyen kimdi?

Odama geri döndüğümde, havalandırma deliğinin yanında durup tekrar dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Hayal mi görmüştüm? Zihnim o sesi bir şekilde uydurmuş muydu?

Yatağa tekrar uzandıktan sonra, pencereye döndüm ve Riftyn amcanın Aleysia'nın vücudunu duvara sıkıştırdığı, pantolonunun ayak bileklerinde durduğu, çıplak vücutlarının birbirine dolandığı görüntüsünü silmeye çalıştım. Bu sarsıcı şok, kalbimin hala göğsümde çarpmasına neden oluyordu.

Daha önce hiç bir erkekle o şekilde birlikte olmamıştım, en azından tam olarak penetrasyon olmamıştı, ama kiliseden bir çocuğa aşık olmuştum. Benden biraz büyüktü. Madencinin oğluydu, güçlü ve yakışıklıydı. Vonkovyan Ordusu için savaşmaya gitmeden önceki gün, Bayan Chalmesley'e bayat ekmek ve kuru meyve götürmek için gittiğim köy meydanından beni eve kadar geçirmişti. Ormanlık bir yol boyunca, daha önce bir erkek tarafından dokunulup dokunulmadığımı sordu. Dokunulmadığımı söylediğimde, o da bir kıza hiç dokunmadığını söyledi. Savaşa gitmeden önce bana küçük bir dokunuş yapmasına izin verip vermeyeceğimi sordu ve ben de evet dedim. Orada, ıssız bir

yolda eteğimi kaldırdım ve o yasak yere dokunmasına izin verdim. Bizi gören olsaydı, bunun için dayak verdik, hatta daha kötüsü.

Yine de, en hassas yerime dokunan onun güçlü ellerinin hissini tadını çıkardım. Aramızda dedikodu yoktu. Bizi yargılayan küçümseyen ya da çarpık yüzler yoktu. Sadece meraklı bir erkek ve kız vardı.

Onun gözlerini çok net hatırlıyorum, parmaklarını içime sokarken şehvetle dolu gözlerini.

Lyveria'dan döndüğünde, Felix amcanın muayene odasındaki beton levha üzerinde, boğazı kesilmiş halde yatarken, gözleri donuk, boş ve cansızdı. Göğsümü hüznün kaplamış olsa da, onun uyandırdığı kıskançlığı engelleyemedim. Gözlerini kapatıp o parçalanmış bedeninden ayrılırken ne kadar özgür hissetmiş olmalıydı.

Karşılaşmamızdan hiç kimseye bahsetmedim, o sırrı mezara götürecek olan Aleysia'ya bile.

Amcamızla olan ilişkisini ne kadar tiksindirici bulsam da, onun için de aynısını yaptım.

Kapının tıklamasıyla, Aleysia'nın yatağına geri döndüğünden emin olduğum için bakmaya cesaret edemedim.

Odanın içinde gürültülü adımlar duyuldu ve onun açıkça umursamaz tavrına kaşlarımı çattım. *Cla-chunk. Cla-chunk. Cla-chunk.*

Ona sinirlenerek yatakta döndüm. "Bu kadar..."

Soğuk, ıslak bir el ağzıma bastırdı ve boğazımdan bir çığlık koparken, yatağımın üzerinde duran korkunç yaratığa baktım. Soluk, zayıf yüzünde dehşetin gölgesi vardı. Daha önce The Banishing'den gelen adamdı. Ağzımı bıraktı, dudaklarıma yapışan yapışkan bir ıslaklık bıraktı, onu silmem için beni dürttü, ama kaslarım hareket etmiyordu. Son nefesimi tutan ciğerlerim bile. Parlak, derisiz parmağını dudaklarına götürerek beni susturdu. Yüzünün yarısı yırtılmış, kanlı et ve kemik parçaları görünüyordu. Histerik bir şekilde göğsüm sıkıştı, sadece küçük nefesler alabiliyordum, ona bakarak, korkunç yüz hatlarını inceliyordum.

Kapı yine tıklattı.

Adamın arkasında, Aleysia'nın ona tek bir bakış bile atmadan yatağına doğru yürüdüğünü gördüm. Geçerken bana gülümsedi. "Oh. Uyuduğunu sanmıştım." Titreyerek, hafifçe döndüm ve adamın hala orada durduğunu gördüm, kız kardeşim ise arkadan ona yaklaşıyordu.

Adımlarında en ufak bir tereddüt yoktu. Sanki onu hiç görmüyormuş gibi, neredeyse onun yanında vals yapar gibi yürüdü. İkisinin yan yana duruşunu görünce, inanamayıp donakaldım. Bu delilik de neydi?

Onu görmüyor musun? demek istedim, ama tek bir kelime bile söyleyemedim.

"İyi misin? Yüzün... solgun görünüyor." Aleysia eğilip başparmağını ağzımın üzerine koydu ve parmağına bakarak kaşlarını çattı. Ne olduğunu bilmediğim şeyi eteğine sildi, yatağın etrafından dolaşarak, siyah bir duman bulutu içinde sallanan adamın yanından geçti.

Bir illüzyon. Korkunç, dehşet verici bir illüzyon olmalıydı.

Kolumda yine şiddetli bir yanma hissettim ve düşünmeden kolumu kaldırdım, farkında olmadan Aleysia'nın dikkatini oraya çektim.

"Tanrım, Maeve, ne oldu?" Kolumu ellerinde tuttu, aynı ellerle, birkaç dakika önce Riftyn Amca'nın duvara çivilediği ellerle. Bunu yaparken, Sürgün Eden Adam'ın silueti gözden kayboldu ve midemde çalkalanan kargaşaya biraz rahatlama sağladı.

Sonunda konuştum. "Ben

kestim." "Neyi?"

İlk başta cevap vermedim, kafam hala nedenini, az önce olanlara bir cevap arıyordu.

"Maeve? Kolunu nasıl kestim?"

Ona nasıl olduğunu anlatamadım. Aleysia dini saçmalıklara ve batıl inançlara kesinlikle inanmasa da, o ormanı herkes kadar korkuyordu. "Ben..." Serbest elimin arkasını hala yapışkan ve ıslak olan dudaklarıma götürdüm.

"Ne yapmıyorsun?"

"Lütfen beni rahat bırak!" Kolumu onun elinden çekip aldım ve ses tonumdan hemen pişman oldum, ama tanrı aşkına, benim için bir doktor çağırırsa, sadece önlem olarak kolumu kaybetme ihtimalim çok yüksekti.

"Gerçekten solgun görünüyorsun. Enfeksiyon kapmış olabilir misin?"

"Bilmiyorum. Yıkadım. Ben sadece..." Başımı kaldırıp odayı taradım, önceki adamın gittiğinden emin olmak için. Gerçekten gittiğinden. "Sadece yorgunum."

"Bakmama izin verir misin?"

Kesinlikle hayır. Bir bakışla kesinlikle endişelenecekti. Ben bile endişelendim. "Sen doktor değilsin. Bakmanın bana ne faydası olacak?"

"Ben senin ablanım. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim." Yatağımda döndüm, hala beni rahatsız eden korkunç görüntüyü kafamdan silmekten başka bir şey istemiyordum. "Lütfen. Sadece biraz uyumam lazım."

"Kötüleşirse bana söylersin, değil mi Maeve? Daha önce de söylediğin gibi, birbirimize destek olmalıyız."

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Seni ve Riftyn amca'yı gördüm. Ve bunun Agatha değil de ben olduğum için şükret, çünkü aksi takdirde kendini

Vonkovyan askerleri sırtını dürterek o ormanın önünde duruyor olurdun."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik çöktü, çok uzun süren bir sessizlik, ve gözlemlerimi kendime saklamalı mıydım diye düşündüm. Sonunda konuştu. "Bizi gördüğün için zgnm."

Sesinde duyduğm duygusal ses tonuna rağmen, ona bakmaya hala cesaret edemiyordum. "Ne düşünüyorsun Aleysia?"

"Düşündüğüm şey... Onu sevdiğim."

Böyle bir şeyi itiraf ettiğ için yüzünde anında pişmanlık göreceğimi umarak ona döndüm. "Delirdin mi? Agatha'nın öfkesini o kadar mı arzuluyorsun ki kendini tutamıyorsun?"

"Dikkatliyiz."

Buna cevap vermeme gerek yoktu, çünkü gözlerini benden hemen kaçırdı.

"oğ zaman."

"Bu tanrının unuttuğ kıtanın en uzak köşelerine kamadıka onunla asla evlenemezsin, ocuk sahibi olamazsın. Peki, medeniyetin ulaşamadığı bir yerde nasıl bir hayat sürersin?"

"Buradan daha iyi. Ama seni de bizimle birlikte götürürüz." Elini omzuma koydu ve ben onu tutup, kalbim kadar parçalanmış bir şekilde sıkmak istedim. Her şeyi dayanılmaz derecede karmaşık hale getirdiğ için onu lanetledim. "Riftyn amcayla bu konuyu konuştum bile. İkimizi de götürecek."

İkimizi mi? Aklını mı kaçırmıştı? "Hayır. Ben gelmeyeceğim."

"Burada mı kalacaksın? Ve yaşının üç katı bir adamla mı evleneceksin? Bu cemaatteki diğr tüm erkekler gibi, şüphesiz bir varis isteyen bir adamla mı?"

Bu düşünce midemi bulandırdı, ama Vonkovya ve Lyveria'nın ötesindeki çorak topraklarda, Grimvale'nin ötesindeki kutup bölgelerinde ya da Vonkovya askerlerinin bizi aramaya zahmet etmeyeceğ tek yer olan Romisir'in kavurucu çöllerinde dolaştığımızı düşünmekten daha kötü değildi, çünkü orada yaşayan diğr tüm yaratıklar kesinlikle bizi avlayacaktı.

"Ne yapmamı istiyorsun? Onunla aşık olmayı ben mi istedim sanki?"

"Sen en büyüksün, Aleysia. Aklı başında olması gereken sensin."

O, neşesiz bir kahkaha attı. "Yani, seninle ve Bay Moros'la birlikte senin lüks malikanende yaşamaya başlayayım, her gün o adamın gözlerine bakarak, bir varis için seni tecavüz etmesini izleyeyim mi? Ya da daha kötüsü, burada kalıp Agatha'nın beni kırmak için bir adam bulmasına izin vereyim mi?"

Ona hak verdim. Hiçbir seçenek çekici değildi. "Bir zmm yok. Tek bildiğim, Riftyn amcanın sözünü tutacağına gvenmediğim."

"Sen onu benim tanıdığım kadar iyi tanımıyorsun."

"Bundan eminim." Tekrar yatağı dönüp pencereye baktım. "Aşkın gözünü kr ediyor."

"Sanırım bunu anlamak için bir erkeğin sevgisini bilmek gerekir."

Sözleri ne kadar acı verici olsa da, haklıydı. Kaburgalarımın arkasında boş tabutlarla dolu bir mezarlık vardı. İsimsiz mezar taşlarıyla dolu bir sandık. Onun kabul etmeyi reddettiği, bana biraz da olsa açıklık sağlayan bir boşluk. "Ve bence sen tanıdığım en büyük aptalsın."

Aramızda yine uzun bir sessizlik oldu ve ben omzumun üzerinden bakınca, onun yanağından bir gözyaşı sildiğini gördüm. Aleysia ya da benim gözyaşı dökmemiz nadir bir durumdu. Acı ve üzüntüyle iç içe geçmiş hayatlarımız, ağlamayı anlamsız kılıyordu.

Battaniyeyi kaldırdı ve benim sertçe karşı çıkmam ve hareket etmeyi reddetmeme rağmen, tıpkı küçükken olduğu gibi, beni yanına çağırdı, sonra elini kalçama koydu ve sırtıma kıvrıldı. "Bana şarkı söyle, Maeve. Eskiden yaptığın gibi." "Şarkı söyleyecek havada değilim." Yasaklanmış seksin kokusu cildine yapışmış, boğazımı tıkiyordu.

"Lütfen? Senin sesin her zaman içimi rahatlatır."

Keşke sesim, amcamıza aşık olmasının ne kadar aptalca olduğunu ona fark ettirecek güce sahip olsaydı. "Şarkı söylemek istemiyorum."

"*Vayr mu dahlje?*" Bu, eski dilde yazılmış bir şarkıydı ve kabaca "*Git, sevgilim*" anlamına geliyordu.

Bu şarkıyı ilk kez, babamın dedemin mahzeninde saklanarak ağladığını gördüğüm gece duymuştum. Herkes yatmaya gittikten sonra, bazen kulübenin derinliklerinde, morumberry şarabı içerken bu şarkıyı söylediğini fark etmiştim. Ölen karısını yas tutuyordu.

Bir gece onunla birlikte şarkıyı söyleyecek cesareti bulabilmek umuduyla şarkının sözlerini ortak dilde öğrenmişim, ama onun Lyveria'ya gönderilmesi ve sonunda ortadan kaybolması arasında hiç fırsatım olmadı.

İsteksizce, onun sevdiği şarkıyı söyledim. Onun için. Parmakları omuzlarımı kavrayarak, ben nakarat kısmına geldiğimde ve yanımdaki pencereden yıldızlara doğru bakarken, bana yakınlaştı.

*"Git, sevgilim, o yere Sihir hala var
olan*

Bu acımasız dünyanın sınırlarının ötesine

Kimse seni özlemeyecek

Onun yerine, seni rüyamda

bulacağım Ya da yıldızlara hüüünlü

bir yakarıştı

Artık kurtarılamayacak saatler Sonsuzluk

bizimdir."

Hüüünlü ağıdın sonunda, Aleysia yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra yatağına geri döndü. Yanan kolumu battaniyenin altına soktum, zihnimde acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Düşüncelerimin sessizliğinde, giderek daha derine, uçuruma doğru sürüklendim.

BÖLÜM DOKUZ

ZEVANDER

Black Salt Tavern'ın hemen dışında, Zevander durup dinledi. Sadece kaldırım taşlarının üzerinde sürüklenen kuru yaprakların hışırtısı duyuluyordu. Gözleri ve kulakları dikilmiş, henüz atını çağırmaya gerek duymadan etrafını taradı. Dilini şaklattı, ses yakındaki nesnelerden yankılandı. Birçok Lunasier, avlanma tekniği olarak yankı konum belirleme yeteneğine sahipti, ancak Zevander bu beceriyi yıllar boyunca geliştirmişti. Zihnindeki görüntüde, onu gölgelerden izleyen, daha önce gördüğü sıksa çocuk vardı. Zevander, çocuğun sessiz kalmasını sağlamak için maskelenmiş dudaklarına parmağını götürdü, çocuk da başını sallayarak aynı hareketi yaptı. Sonra çocuk ters yöne doğru işaret etti.

Zevander'ın vücuduna kazınmış akrep işareti, boş caddede çocuğun gösterdiği yöne doğru ilerlerken sessiz bir uğultu çıkardı. Yabancıyı hissedebiliyordu. Yakındaydı.

Zevander, tavernadan birkaç bina ileride adımlarını yavaşlattı ve bir sokağa girdi. Dinlemek için tekrar durdu ve keskin işitme duyusu en ufak bir nefes titremesini bile yakaladı. Havada çürümüş bir kokunun altında bira kokusu vardı.

Yanındaki gölgeden korkunun ürpertici titreşimleri yayılıyordu.

Mümkün olduğunca ince bir hareketle, pelerininin altındaki akrep hançerini çıkardı ve elini kabzasına koydu.

Gölge siyah duman gibi kayarak şekil aldı ve tavernadaki kapüşonlu adamın görüntüsüne dönüştü. Siyah bir filiz Zevander'e saldırdı, ancak boğazını sararak onu boğmaya çalışmadan önce, Zevander kılıcıyla hızlı bir vuruş yaparak onu parçaladı. Acı dolu bir çığlık atarak, siyah buhar yere düştü ve kopmuş bir el ve ön kola dönüştü. Kapüşonlu yabancı, kanlı ve titreyen bir kütüğü kaldırdı. Şok içinde yarasına bakarken yüzünün rengi attı ve Zevander iki kez daha vurdu: biri ağzına, diğeri boğazına.

Gırgırlayarak, yabancı dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü kaldırıma düştü, orada hareketsiz kaldı.

Zevander onun yanına diz çöktü ve pelerini geri çekerek boynunun arkasını kontrol etti. Doğduğunda kendisine verilen, Suvary soyunun ilkel sembolü olan yabancının mührü, ensesinde parlak mavi bir ışık yayıyordu. Aynı sembol, Zevander'in iki hafta önce kralın emriyle öldürdüğü adamın da üzerindeydi. O, kanı kirletip tüm soyunu yok etme gücüne sahip güçlü zehirler olan serotoniklerin izinsiz üretimini yapan bir kan büyücüsüydü. Şüphesiz, yabancı, öldürülen akrabasının intikamını almaya çalışmıştı.

Zevander eldivenini çıkardı ve elini kaldırarak, yabancının pelerinine çarpan ve onu saniyeler içinde yutan bir sabelfire patlaması gönderdi. Ateş o kadar şiddetliydi ki, geriye kalan küller rüzgarda uçacak kadar küçüktü. Zevander, küllerden çıkan kan taşıyı aldı ve cebine attı. Taşın yararlı ya da değerli olduğu için değil, sadece yabancının izini bırakmak istemediği için. Ve böylece, farkında olmayan intikamcı ortadan kayboldu. Onun var olduğuna dair hiçbir kanıt kalmadı.

Ancak Zevander, hayatına yönelik suikast girişimlerinden bıkmış durumdaydı. Sürekli arkasına bakmak zorunda kalıyordu. Kimliği çoğunlukla bilinmemesine rağmen, ara sıra onu bulmayı başaranlar oluyordu. Ne yazık ki onlar, intikamlarını almak için yaşamaya devam edemediler.

Bağırışlar ve metalin çınlaması kulağına ulaştı ve Zevander sokağın dışına çıktı. Kendisiyle taverna arasında, avcı dövmesi olan adam, genç, sıska çocuğu at arabasının arkasındaki kafese itmek için mücadele ediyordu. Çocuk tekmeliyor ve bağırıyordu, sıska kolları dar kafesin parmaklıklarından geçiyordu. Çoğu kişi başka tarafa bakardı. İmparatorluk Muhafızları bile sıska bir çocuğa ikinci kez bakmazdı. Onların gözünde, sokakta bir sıska azalmıştı. Çocuk, adamın arzularını tatmin edecek ve onu kendi çocuklarından uzak tutacaktı.

Ne yazık ki, dikkatsiz Rapax için, daha büyük bir avcı yaklaşıyordu.

Zevander'in deri giysilerinin altında gizli olan dövmeler, siyah duman gibi örtünün içinden sızarak avucunda toplandı ve erik büyüklüğünde siyah bir akrep şekli aldı.

Letalisz yaklaşırken adam yavaşça dikleşti, müdahale etmeye cesaret edip etmeyeceğinden emin değildi. Çoğu kişi müdahale etmezdi.

"Burada işin yok," dedi çocuğun kaçıranı, avucunu tehditkar bir şekilde kaldırarak. "Seni uyarıyorum. Şimdi git." Avucunda tek bir sembol bile yoktu. Kurnaz piç kan büyüsüne sahip olabilir, ama gücünü kesinlikle tam olarak kullanamıyordu. Yabancı, Zevander'dan uzaklaştı, ama diğer yöne bir adım bile atmadan, Zevander akrebi yere bıraktı

ve ıslak kaldırım taşlarının üzerinde onun peşinden koşarken bir kavun büyüklüğüne ulaştı.

Akrep, çok az çaba sarf ederek adamın bileğini yakaladı, kuyruğunu bacaklarına doladı ve jilet gibi keskin iğnesini adamın kasıklarına sapladı. Ardından gelen çığlık, şehrin başka herhangi bir yerinde kesinlikle kalabalığı çekecekti.

Zevander, titreyerek kafesinin parmaklıklarına tutunan çocuğu geçerek, kıvranan kaçıranın yanına doğru büyük adımlarla yürüdü. Akrep, yabancının penisini tutmaya devam ederken, adam titreyerek ve titretilen bir eliyle onu savuşturmaya çalışıyordu.

"Çek onu benden! Çek onu benden lanet olasıca!"

Zevander akrep için uzandı ve akrep sonunda kan fışkırarak adamı bıraktı, sonra tunikasının koluna doğru sürünerek çıktı. "İğnesi, bir daha asla zevk alamayacağından emin olacak bir zehir taşıyor. Penisin her kanla dolduğunda, tek hissedeceğin şey, ölüm için yalvarmana neden olacak bir acı olacak."

Başka bir şey söylemeden, adamı parçalanmış kasıklarını tutarak yerde kıvranıp ağlarken bırakıp, kaçmaya çalışırken düşürdüğü anahtarları aldı. Zevander'in sırtına bir sıcaklık dalgası yayıldı ve kaşlarını çatarak, botundan çakıllı zeminde kıvrılarak acı çeken kaçıranın üzerine doğru sürünen siyah bir alev dalgası gördü. Kasları onu geri çekmek için seğirdi, ama elini kaldırmaya bile fırsat bulamadan alev adamı yuttu ve adam, vücudu küle dönüşmeden önce birkaç saniye boyunca çığlık attı ve boğuk sesler çıkardı.

Siktir.

Dişlerini gıcırdatarak avucunu kaldırdı ve ateşi geri çağırdı, ama ateşi onun emrine uymak yerine, kafesteki çocuğa doğru zeminde bir çizgi çizerek ilerledi.

"Hayır!" Zevander, güç havada çırpınıp kıvrılırken, kurtulmak ve başka bir hayatı yutmak için mücadele ederken, iki eliyle gücü yakaladı. Elini eline geçirerek, parmakları sıkıca kavrayarak, geriye doğru çekti. Sonunda alev geri çekildi, kolundan yukarıya doğru koşarak derisinin altına geri döndü.

Avuçlarını dizlerine bastırarak, iki büküm durdu, her derin, yakıcı nefes alıştı ciğerlerinde çatırdadı, alev onun içinde yerleşti. Bir inilti çıkardı. Bazen alevin kontrolünü kaybettiği bu tür olaylar nispeten nadir olsa da, onu rahatsız etmeye yetiyordu. Gücünün asi ve öngörülemez doğasının bir kanıtıydı.

Geride kalan yeni kan taşını topladıktan ve onu daha önce topladıklarının yanına cebine koyduktan sonra, kafesi açarak çocuğu serbest bıraktı ve tavernaya doğru yoluna devam etti.

Arkasından gelen patırtı sesi onu döndürdü ve çocuğun, çok ince kalçalarından kayan pantolonunu bağlayarak peşinden koştuğunu gördü. Zevander yoluna devam etti ve atını çağırmak için ıslık çaldı. Atı, zifti kadar siyah, lanetli bir aygırdı. Bu cins

Zevander'e karanlığın içinden nalları sesiyle ulaştı ve onun önünde durdu, gözleri kömür kadar siyahtı ve dişlerinden az önce öldürdüğü bir avın kanı damlıyordu.

"Meşgul olduğumu görüyorum," dedi Zevander eyerine tırmanırken ve dehşetle, atın yanında duran iğni gördü. "Efendin öldü. Ailene dönmekte özgürsün."

Çocuk başını eğdi, gömleksiz vücudu soğuktan titriyordu. "Ailem yok, efendim."

Yedi lanet olası cehennem.

Zevander elini uzattı ve parlak bir ısı dalgası çocuğu sardı, vücudu artık titremeyi bıraktı, cildi gece boyunca onu sıcak tutacak ısıdan kızardı. "Bir barınak bul. Ve beladan uzak dur." Bunun üzerine, canavarın yan tarafına hafif bir tekme attı ve onu yavaş bir yürüyüşe çıkardı.

Sokağın yukarısında ve iki sokak ötede, Costelwick'in en sefil banliyölerinde, kaleden en uzak noktada bulunan The Hovel'e giden yola çıktı. Soylular, hastalıkların kol gezdiği ve ölümün gölgelerde beklediği bu bölgede dolaşmaya cesaret edemezdi.

Garip bir his ensesini gıdıkladı ve dönüp baktığında, çocuğun peşinden koştuğunu gördü, sıska kollarıyla pantolonunu tutmaya çalışıyordu.

Zevander homurdandı ve dikkatini tekrar önündeki yola verdi. Çocuğun peşini bırakmasını umarak atını hafif bir tırısla koşturmaya başladı.

Şehrin kapılarından geçince, bir zamanlar zanaatkarların güzelliğiyle ünlü olan Costelwick'in en gelişmiş bölgesi, artık solmuş ve yıpranmış kalıntılarıyla yerini yıpranmış kulübelerden oluşan bir alana bırakmıştı. Titreyen gaz lambaları, çürümüş tuğla binalara ve nemli, dolambaçlı arnavut kaldırımli sokaklara gölgeler düşürüyordu. Sokaklarda, umutsuzluğun tüyler ürpertici fısıltıları yankılanıyordu.

Zevander maskesini çıkardı. Şehrin bu bölgesinde yüzünü gizlemesine gerek yoktu. The Hovel'daki neredeyse herkesin yüzünde bir şekilde yara izleri vardı ve kimse onun kim olduğunu veya neyle lanetlendiğini umursamıyordu. Costelwick'in en kötü köşelerinde bile, sadece yanağını kaplayan ve çenesinden boynuna kadar uzanan küçük siyah damarlara dönüşen çirkin yara izi hala bakışları üzerine çekiyordu.

Hava, yüksek kanlıların hastalıklarını kontrol altında tutmak için The Hovel'in üzerine saldığı büyü bir sis olan sağlık sisinden doluydu. Zevander için şanslı olan şey, içindeki alevin hastalıkları ve enfeksiyonları yok etmesi ve onu karşılaşılabileceği hemen hemen her şeye karşı bağışık hale getirmesiydi.

Yaklaşan bir araba ona doğru yavaş bir ritimle ilerliyordu. Mortemian. Şehrin ölüm toplayıcıları. Arabacı, uzun bir günün yorgunluğuyla kambur oturmuştu. Arabanın arkasına gerilmiş deri bir branda, damara götürülecek cesetleri örtüyordu. Nyxteros yüksek bir ölümsüzlük oranına sahip olsa da, kenar mahallelerdeki yoksul köyler bu rakamları çarpıtıyordu, ki bu da sonuçta kralın işine geliyordu. Sonuçta, daha fazla ceset, daha fazla vivicantem anlamına geliyordu. Damarlarda bulunan sablefyre, eti saniyeler içinde kan taşına dönüştürme gücüne sahipti, ancak bir cesedin çok ihtiyaç duyulan besin maddesine dönüşmesi ve kayadan hasat edilmesi yaklaşık yedi yıl sürüyordu. Yüzyıllar boyunca, yüksek kanlı ölümsüzler, uzun ve başarılı bir soyu sağlamak için hastalıklı nilivir ve spindlinglere güvenmişlerdi.

Zevander atını bir genelevin önünde durdurdu ve attan indi. Maskesini eyerinin çantalarından birine koyarken, gözünün ucuyla bir hareket gördü ve dönüp o lanet olası çocuğun çıplak ayakla kendisine doğru koştuğunu gördü. The Hovel'e giderken, Zevander çocuğu kaybettiğini düşünerek hızını yavaşlatmıştı, ama görünüşe göre çocuk onu takip etmeye devam etmişti.

Elini yüzüne sürerek tekrar inledi ve genelev yönünde adım attığında, çocuk da onun peşinden yürüdü. Zevander arkasını döndü ve eldivenli parmağını çocuğun göğsüne bastırdı. "Kal burada. Atıma göz kulak ol."

Çocuk coşkuyla başını salladı ve ata koştu, onun göğsünü nazikçe okşadı.

Hayal kırıklığıyla öfkelenen Zevander, bir zamanlar görkemli olan, ama artık harap ve çürümüş, çatısı eğilmiş ve ahşabı çürümüş eve doğru büyük adımlarla yürüdü. Karanlık fantezilerin yeri.

Kapının ötesinde, havada parfüm kokusu asılı kalmış, baş döndürücü zevk kokusunu maskeliyordu. Süslü korseler giymiş seks işçileri, kanepelerde ve koltuklarda uzanmış, kıvrımlı vücutlarıyla hazır ve nazır bekliyorlardı. Vivicantem'i içtikten sonra, Zevander hepsini, her birini memnun etmeye çok istekli olmalıydı. Bunun yerine, yarı çıplak bedenlerine karşı sadece kayıtsızlık hissetti. Sonuçta, genelev'e seks için gelmemişti.

Siyah korsesinin üzerinden göğüsleri taştan şehvetli bir kadın, kırmızı saçları ince omuzlarından dökülerek ona doğru yavaşça yürüdü. Çoğu kişi onu Madam Lazarine olarak tanıyordu, ama Zevander onu Ze'Kyra diye çağırarak kadar yakından tanıyordu. "Merhaba yakışıklı. Uzun zamandır görmedim seni."

"O nerede?"

Kadının yüzü asıldı. "Onu tekrar almayacaksın, değil mi? Onu daha yeni geri aldık. O bizim en iyi kızımız."

"Onun yerine başka birini bulacağımıza eminim."

"Efendim, lütfen. Size yalvarıyorum. Biz temiz ve güvenli bir işletmeyiz. The Hovel'daki en iyisi."

Kadının yanından geçerek merdivenlere doğru yürüdü. "Öyle olabilir, ama o benimle eve geliyor."

"Bu gece tek başına, herkesi doyuracak kadar para getirecek."

Yukarı çıkmayı durduran Zevander, kemerine asılı küçük çantasına uzandı ve ona gümüş bir sikke attı.

Onu avucunda yakalayan kadın, madeni paraya baktı ve sonra tekrar ona döndü.

"Bir keltzig.

En az üç katı kadar kazanacaktır."

İki tane daha yakaladı ve kadına attı. "Nerede o?" diye sordu, merdivenlere doğru ilerlerken.

"Soldaki son oda. Az önce bitirdi."

Merdivenlerin başında, yaşlı bir adamın duvara yaslanmış esmer bir kadını siktiğini gördü ve ikisini geçerek kadının şehvetli bakışlarını yakaladı. Geçtiği kapılardan inlemeler sızıyordu, yatakların duvara çarpması onun adımlarıyla aynı ritimdeydi. Sonunda koridorun sonuna ulaştığında, kapıyı çaldı.

"Bir dakika bekler misin?" Tanıdık bir ses, içtiği mandrawyld tonikinin etkisiyle konuşması bozuk bir şekilde, diğer taraftan geldi.

Kulağını ahşap panele dayayıp dinledi ve ağır bir gürültü duyunca kapıyı kırarak içeri girdi ve Rykaia'yı kanepede baygın halde buldu. Sehpada, korktuğu şeyin kanıtı yatıyordu: kadının içtiği maddeler, küçük siyah şişelerde duruyordu. Giydiği beyaz gecelikte kan izleri vardı ve adam, kadının kolunu kaldırarak, şüphesiz müşterilerinden birinin yaptığı taze yaraları gördü.

Bazı genelev sahiplerinin bilmediği bir şey vardı: müşteriler bazen ateş kanaması uygulamasından zevk alıyorlardı. Bu uygulamada, kadının vücuduna küçük kesikler açılıyor ve kanayan yaraların üzerine flammapul serpiliyordu. Kan dolaşımına giren flammapul, pelvik kaslar da dahil olmak üzere kaslarda hafif felç ve gerginliğe neden oluyordu. Seks satıcıları için bu, onları son derece savunmasız hale getiren korkunç bir durumdu. Müşteri ise, etkisi sürerken istediği her şeyi yapabilir ve kan büyüsünü manipüle edebilirdi. Çoğu müşteri, sadece tonikten yararlanmak için değil, etkisinin geçmesi için de saatlerce ödeme yapardı.

Zevander, sehpadan şişeyi kaldırdı. Raptacy, ticari olarak bir uyku toniği idi, ancak bu iksiri kötüye kullananlar, uykuya dalmadan hemen önce kendilerini mutlu ve azgın hale getiren etkisinden zevk alıyorlardı. O bunu oldukça uzun bir süredir kullanıyordu ve Rykaia gibi iradeli birinin flammapul'un kurbanı olmasının nedeni bu olabilirdi. Yanındaki başka bir karanlık ampul – Vermis Eye – onun hiçbir şey hissetmemesini ve çevresinde olup bitenlerin farkında olmamasına neden oluyordu.

Cebinden küçük vivicantem şişesini çıkardı ve damlalığı yarısına kadar doldurdu.

Zevander, Rykaia'nın çenesini tutarak başını geriye eğdi ve sıvıyı ağzına sıktı. Kandaki saf vivicantem, bilinçsiz kişi için güçlü bir uyarıcı görevi gördü ve vücuttaki tonikleri tamamen yok etti. İlk başta Rykaia kıpırdamadı, ama sonra boğazı hareket etti ve gözleri açıldı.

Rykaia zamanında dönerek kusmuk selini sert zemine boşalttı. Kanepenin minderini parmaklarıyla sıkıca tutarak, toniklerin karışımı vücudundan çıkarken öğürerek kusmaya devam etti. Titrek elinin arkasıyla dudaklarından sümüksü parçaları sildi ve yukarı baktığı anda gözlerini devirdi. "Seni buraya ne getirdi, kardeşim?"

"Seni eve götürüyorum."

"Ya reddedersem?"

Zevander başını eğdi, kaşlarını kaldırdı. Cevabı biliyordu. Onu, geçen sefer evden ayrıldığında yaptığı gibi, tekmeleyip bağırarak dışarı taşıyacaktı. Ve ondan önceki seferde de öyle yapmıştı.

"Lütfen beni geri gönderme. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Kızın kolunu kaldırıp kesikleri kontrol etti. "Bu daha mı iyi? Bunu kim yaptı?"

Kaşlarını çatarak, yaraların üzerinde parmaklarını gezdirdi, şüphesiz bunların uyuşturulmuş haldeyken açıldığını bilmiyordu. Onu genelevde bu kadar aranan bir seçim yapan şey, uyuşturulmuş haldeyken büyüğü zayıf olsa da, acıyı ve duyguları emme yeteneğine sahip olmasıydı. Depresyonda olanlar, stresli olanlar, fiziksel olarak işkence görenler için, kendisi bir tür tonik görevi görüyordu. Hayatlarında ilk kez saf coşku ve mutluluk yaşayabilecekleri bir an yaşıyordu. Onun gibilere "acı yiyiciler" deniyordu, çünkü belirli bir dokunuş veya öpücükle acılarını kelimelerin tam anlamıyla tüketiyorlardı.

Rykaia için bu bir cehennemdi, zihni bir şekilde tüm bu kederi ve acıyı, ağrıları ve yaraları işlemek zorundaydı, bunların ağırlığı onu erken yaşta tonikleri kötüye kullanmaya itmişti.

"Hatırlamıyorum, ne önemi var ki?"

"Önemli olan, bir gün müşterinin bıçağını boğazına dayayacağı. Ve tanrılar adına, bunun için onu diri diri yakarım. Bir isim istiyorum. Seni kim kesti?"

O, kehribar rengi bir sıvı olan nectardeium, yani tanrıların nektarı bulunan küçük bir bardağa uzanarak homurdandı. "Sana söyleyemem," diye reddetti.

Onun umursamazlığı onu rahatsız etti ve dişlerini gıcırdatarak "Söyle, yoksa seni zindana attırırım" dedi.

"Bunu yaparsın, değil mi?"

Sabrı taşı ve bardağı elinden alıp duvara fırlattı, bardağın parçaları duvara çarparak ufak parçalara ayrıldı.

Kadın öfkeyle güldü ve kolunu kanepenin arkasına dayayarak geriye yaslandı. "Şimdi daha iyi misin? O küçük içki çeyrek keltzig'e mal oldu."

"Hemen söyle!"

"Bilmiyorum! Aklımı kaçırdım ve her şey karardı! Ne adını ne de yüzünü biliyorum. Kafamdan tamamen silindi." Gözlerini hızla kırpması, gözlerinde biriken yaşları tutmaya yetmedi. "Yüzleri asla unutmam. Asla. Ama bunu yapan kişinin tek bir görüntüsünü bile hatırlayamıyorum. Bu çok tuhaf. Ve dürüst olmak gerekirse, çok korkutucu."

"Eşyalarını topla ve gidelim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Eidolon'da benim için hiçbir şey yok, Zevander. O duvarların içinde, taşıdığım anılarla yaşayamam. O odanın önünden her geçtiğimde beni boğan acı."

Kız kardeşinin yaşadığı travmaya tanık olmamasına rağmen, suçluluk duygusu onu içten içe yakıyordu. Yine de, ona karşı empati duymak istemesine rağmen, onu sık sık tamamen bilinçsiz hale getiren iksir ve toniklerle kendini mahvetmesini görmek onu öfkeliyordu. Onu savunmasız hale getiren iksirler. Her içtiğinde vücudunu yıpratın iksirler. Doğru dozda alındığında kalbini kolayca durdurabilecek iksirler. "O zaman seni taşıyayım mı?" diye sordu, düz ve anlayışsız bir tonla.

Kız elini yüzüne sürdü ve zorla nefes verdi. "Peki. Gideceğim. Ve o korkunç kalede kilitli kalmaktan yorulduğumda, yine buraya geri döneceğiz. Birkaç saat sonra, unutma."

"Ve ben de seni eve geri getirmek için burada olacağım." "Sen bir zorbasın."

"Sen de baş belasısın."

"Bundan bıkmadın mı, Zevander? Beni canavarca bir dadı gibi gözetlemekten yorulmadın mı?"

Kapı çalındığında, Zevander dönüp baktı ve zenginlerin yaşadığı yüksek sosyete mahallesinden olduğunu gösteren, kaliteli brokar ceket giymiş yaşlı bir adam gördü. Bir elinde bir çift kelepçe tutuyordu. Diğer elinde ise, şüphesiz Rykaia'yı ikna etmek için bir şişe içki vardı. Onu görmek Zevander'ın öfkesini kabarttı.

Yabancınn gözleri, Zevander'ın boğazına kilitlenmiş gibiydi; orada, onun mührü, şüphesiz, kaban öfkeyle dalgalanıyordu.

"Zevander, yapma," diye uyardı Rykaia, ama yumruklarını sıkmış olan kardeşi, gücü onu yanan bir kırbaç gibi sarsarken kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

Yaşlı adam kaçarcasına merdivenlerden aşağı indi.

Zevander onu izledi, öfkesi hala kaslarını sarsıyordu ve kız kardeşine döndü.
"Eşyalarını topla. Hemen."

Kız siyah şişeleri almak için uzandığında, ona doğru bir adım attı. "Onları değil."

"Onlara ihtiyacım var. Hasta
olacağım." "Onları bırak."

"Hayır! Benim babam olmadığını unutma!"

Zevander homurdanarak ona doğru yürüdü ve çırpınan kollarını yakalayıp, çok daha küçük olan kız kardeşini belinden tutup kanepeden kaldırdı.

Kız, kolunun üzerinden uzanarak, onun verdiği şişeleri almaya çalıştı. "Bırak beni! Bırak beni, zalim canavar!" diye bağırdı, kıvranarak ve tekmeleyerek, Zevander onu merdivenlerden aşağı, Ze'Kyra'nın beklediği yere doğru taşıırken, Ze'Kyra parmağındaki yüzük tutucusuna uzun sigarasını takmıştı.

Zevander onun yanında durdu, sabrı bir iplik gibi koparken kız kardeşinin kolunu tuttu ve kızıl saçlı kadına doğru uzattı. "Senin *temiz* ve *güvenli* anlayışın bu mu?"

Kadının gözleri büyüdü, sonra boyalı tırnağıyla yaraları nazikçe okşarken üzgün bir ifadeye büründü.

"Bırak beni!" diye bağırdı Rykaia, onun elinden kurtulmaya çalışarak.

"Üzgünüm, bilmiyordum... Lütfen bana inan, Zevander. Onu asla böyle bir tehlikeye atmazdım."

"Onu bir daha asla tehlikeye atmayacaksın. O geri dönmeyecek."

"Yapacağım! Yemin ederim..." Rykaia'nın sözleri, Zevander'ın avucunu ağzına bastırmasıyla kesildi.

"Bunu yapan kişi geri dönerse, bana haber vereceksin." Zevander dişlerini sıkarak konuştu.

"Evet, tabii ki."

Kapıya doğru ilerlerken, cılız çocuk orada belirdi, minik bedeni yolunu neredeyse hiç engellemiyordu. "*Tanrı'nın laneti*," diye mırıldandı Zevander ve cebinden daha fazla para çıkarıp Ze'Kyra'ya attı. "Çocuğa barınak ver."

"Tüm kutsal olmayanlar üzerine yemin ederim, beni bırakmazsan kardeşim, lanet olası kulağını ısırp koparırım!"

Rykaia kıvranıp debelenirken, onu görmezden gelerek tutuşunu sıkılaştırdı.

"Ben hayırsever bir fakirhanesi değilim," diye itiraz etti Ze'kyra, duvara yaslanarak. "Burası bir genelev, Zevander. Bir çocuğun olacağı yer değil."

Öyle değildi. Ama çoğu kişi Madame Lazarine'in Genelevine genç spindlingler için gelmiyordu, ıslak dilleri ve ipeksi elleriyle tatlı dilleriyle paralarını alan busty kadınlar için geliyorlardı. "Sokaklarda maruz kalacağı şeyden daha iyidir."

"Gel, evlat." Rykaia kapıdaki zayıf çocuğa uzandı. "Buraya gel. Sana tüm paramı vereceğim, bu canavarın kasıklarına tüm gücünle vur."

Spindling, Zevander'e baktı. Zevander'in ifadesi o kadar ciddi olmalıydı ki, çılgınca başını sallayarak yanıt verdi.

"Sen kesinlikle şeytansın! Tanrılar yağmur yağdırsın..." "Sessiz ol, Rykaia!" Zevander sabrının sınırına gelerek bağırdı.

"Sessiz olmayacağım!" Zevander'ın yan tarafına tekme attı. "Öylesin." Tekrar tekme attı. "Babam değilsin!" Üçüncü denemesinde Zevander onu kollarında kaydırarak omzuna kaldırdı. İçtiği tonikler ve içkiler sayesinde sinüslerindeki basınç en azından çılgılık atmasını engelleyecekti. "Bırak beni. Lütfen. Yalvarıyorum kardeşim. Yalvarıyorum."

Yine, onun yalvarışlarını görmezden geldi. "Bu, bir ay boyunca oda kiralamak için yeterli para."

Ze'Kyra, sanki bunu yeni fark etmiş gibi paraya tekrar baktı. "Peki, etrafta koşuşturan bir çocukla ne yapacağım?"

"Onun için bir şeyler bulabilirsin eminim." "Onu bir haftadan fazla tutmayacağım. *Daha fazla değil.*"

"Yeterli."

"Gel, canım. Çayımı hazırlamama yardım et." Omuzlarını geriye atarak, sıska çocuğa elini uzattı. "Adın ne?"

Çocuk, emin olamıyormuş gibi Zevander'e baktı, ama Letalisz başını sallayınca kadının peşinden gitti. "Gavroche," diye cevapladı ve kadının elini tuttu.

Bunun üzerine Zevander, tekmeleyip bağırان kız kardeşini genelevden dışarıya, soğuğa sürükledi.

ONUNCU BÖLÜM

MAEVYTH

Soğuk. Çok soğuk.

Vücudumdaki her kas titriyordu. Battaniyeyi burnuma kadar çekip başımı kalın yorganın içine gömdüm. Nefesimin ısısı yüzüme geri yansıyor, cehennem gibi bir sıcaklık, ama yetmiyordu. Göğsüm, midemde mide bulandırıcı bir kıvrılma uyandıran boş bir soğuklukla genişledi. Aleysia'ya seslenmek istedim, ama cesaret edemedim.

Bunun yerine, battaniyeye nefes verdim, şakaklarımdan ve boynumdan ter damlaları süzülüyordu. Kalbim kolumda zonkluyordu, acı verici bir ağrı ile atıyordu. Kolumu kaldırmak zordu, sanki ağır bir kütüğü kaldırmaya çalışmak gibi, kaslarım işe yaramıyordu. Islak bandajların altında ne olduğunu görmekten korktuğum için koluma bakamadım.

Ölecek miydim? Böyle bir şeyden ölebilir miydim? Bu soru karanlıkta beni takip etti.

"Isırık mı?" Agatha'nın sesi beni unutkanlığımdan uyandırdı.

"Öyle görünmüyor," diye cevapladı bir adam. Felix amca olduğunu tahmin ettim, ama kulaklarımda çınlayan kan sesinden dolayı ayırt etmek zordu. "Görünüşe göre bir şekilde çizmiş olabilir."

"Çizik. Bana öyle söyledi," diye cevapladı Aleysia ve ben ona susmasını söylemek istedim. İkisine de tek kelime etmemek istedim, ama gözlerim açılmıyordu ve sesim boğazımda kalmıştı.

"Sus, kızım," diye bağırdı Agatha. "Kolunu kaybedemez. Değersiz kalır."

"O zaman en iyisi bekleyip görmek. Kötüleşirse, kesmek zorunda kalabiliriz." Felix amcamı tanıdığımdan beri duyduğum en uzun cümleydi.

Söyleyebileceği en korkunç sözler.

Çığlıklar.

Korkunç çığlıklar kafamın içinde yankılandı.

Hayvan derisi gibi görünen bir şey giyen genç bir kız, kalın bir kan gölünün içinde hareketsizce yerde yatan yaşlı bir kadına uzandı. Kız ağladı ve eski çağlardaki gibi zırh giymiş bir adamın kollarında kıvrandı. Onun kızı dünyanın kenarına taşımamasını izledim, kayanın ötesinde kalın beyaz bir sisden başka hiçbir şey yoktu. Genç kızın çığlıkları histerik bir hal aldı ve adamın zırhının metaline boşuna tırnaklarını geçirdi.

Adam, küçük bedenini kayanın kenarından aşağı attı. Siyah bir ışık gökyüzünden bana doğru süzüldü.

Kuzgunun parlak, siyah gözünde kendi yansımamı gördüm.

Kör edici parlaklık göz kapaklarıma çarptı ve ben inleyerek döndüm. Acı verici parlaklık, gözlerimi ağrıtıyor ve başımı zonklatıyordu. Soğuk bir acı kolumu sardı ve inleyerek bandajımın durumuna baktım, siyah kanla sıırılsıklam olmuştu.

Önceki geceden daha kötüydü.

Kirli gazlı bezi çözdüğümde, çürüme ya da enfeksiyon gibi olmayan garip bir metalik koku boğazımın arkasına çarptı. Sonunda bandajın sonuna geldiğimde, durdum ve zaten ağrıyan kafamda kafa karışıklığı hissettim. Yara kapanmış, deri büzülmüş ve tamamen iyileşmiş bir yara izi haline gelmişti, kenarları garip bir gümüş renginde parlıyordu. Parmağımın ucuyla yarayı okşadım ve dokunduğum yerde derimin altında hafif bir uğultu hissettim. İşaret kasıtlı bir şekle sahip gibi görünüyordu, ancak başımı hafifçe çevirene kadar derinin yaranın etrafında bir omurga gibi gerginleştiğini ve ona tüy görünümü verdiğini fark etmemiştim.

Ne tuhaf.

Acımıyordu. Artık hezeyan ya da ateşin sıcaklığını hissetmiyordum. Oturup Aleysia'nın yatağının boş ve yapılmış olduğunu fark ettim. Işığa karşı gözlerimi kısarak, avucumu sol gözümdeki ağrıya dayadım ve yataktan kalkıp komodine doğru sendeledim. Aynanın yansımasında, cildim daha önce olduğundan daha solgun görünüyordu, eğer bu mümkünse. Elimi yüzümden indirdim ve bir çığlık atarak geri atladım.

İrisimin alt kısmı, normalde koyu kış grisi olan rengi, buz gibi gümüş rengine dönüşmüştü. Eğildim, parmak uçlarımla gözümün hemen altını okşadım ve gözüme yapışmış metalik bir leke gibi görünen bu sapmayı inceledim.

"Oh, şükürler olsun, uyanmışsın!" Aleysia'nın sesi kaslarımı sarsan bir şok etkisi yarattı ve neredeyse gözümü deşecektim. "Sevgi dolu ve merhametli tanrıya şükürler olsun!"

Merhametli tanrı mı? Ne zamandan beri ona şükran duymaya başlamıştı?

O bana çarptığında, kollarını bana dolayarak döndüm.

"Seni kaybettiğimizi sandım! Sandım ki... Ben..." Sesindeki gözyaşları beni kaslarımı çatmaya itti. Ne olmuştu ona? O kendini düzeltirken, ben de garip gözümü onun görmemesi için kapattım. "Sen... çok uzun süre uyudun."

"Evet, dün gece uykuya dalmakta zorlandım. Sen kendi yatağına döndükten sonra gece boyunca uyanıp durdum."

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle başını salladı. "Kendi yatağıma döndükten sonra mı? Maeve, bu dört gece önceydi."

"Ne?" Aniden, kafası karışan ben oldum.

"Günlerdir komada gibiydin."

Günler mi? Gergin bir kahkaha attım. "Bu... Bu olamaz. Daha dün gece sana şarkı söylüyordum."

Kaşları seğirdi ve gözlerindeki parıltıyı silkeledi. "Felix amca, sekiz dakika yirmi yedi saniye boyunca öldüğünü söyledi. Seni hayata döndürmeye çalıştı."

Ölmüş mü?

Bu nasıl olabilir? Aklı başında olduğum anlar olmuştu. *Öldüğümü* nasıl bilemezdim? O soğuk, inanılmaz his yine beni sardı ve komodine doğru sendeleyerek geriye doğru tökezledim, kendimi tutarak. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Sadece... uyanma ve uyku anlarını. Ama sanki bir akşam boyunca olmuş gibi hissettim."

"Çok yüksek ateşin vardı. Bay Moros geldiğinde hala yataktaydın. Agatha'ya kolundaki kesikten bahsetmekten başka seçeneğim yoktu, o da Felix amcaya baktırdı. Sonra sen... nefes almayı kestin ve o seni morga götürmekten bahsetmeye başladı... Ben... kendimi kaybettim. Sonra tekrar nefes almaya başladın." Boğazını temizleyerek, gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi ellerini gözlerine götürdü ve hala gözümü kapatan elimi işaret etti. "Felix amcaya göre, gözündeki durumun adı *duoculos*. Nedenini bilmiyor, ama nispeten zararsız olduğunu söyledi."

Bunun üzerine, biraz rahatlayarak elimi indirdim. "Kesik hakkında ne düşünüyor?"

"Agatha'ya onu izlemesini söyledi. İyileşmezse, kesmeyi düşünüyorlardı. İyileştiğine sevindim. Aç olmalısın."

O yemek yemeyi önerene kadar midemdeki açlık hissini fark etmemiştim. "Evet, biraz."

"Sana sıcak çorba getireyim. Yavaş yemen daha iyi olur. Ağır yemekler yeme."

"Muhtemelen."

"Eh, artık uyandın, sonunda Agatha'nın öfkeden kendinden geçtiğini görmekten duyduğum zaferi kutlayabilirim." Birkaç dakika önce gözlerinde görülen endişe ve keder, şimdi şeytani bir memnuniyet ifadesine dönüştü. "O parayı Bay Moros'a geri vermek zorunda kalacağını düşünmüştüm. Lolla'ya göre üç güzel vazo kırmış." Kıkırdadı ve tuvalet masasından fırçayı alıp dikkatlice saçımı taradı. "Böyle bir şeyi hayal etmek bile bana mutluluk veriyor." "Yardımcı olabildiğime sevin dim." Bir düğümü açarken yüzümü buruşturdum. "Ve Bay...

Moros mu?

"Görünüşe göre ondan kurtulamamışsın. Her gün seni kontrol etmeye geliyor, çikolata ve çiçek bırakıyor." Saçlarımı topladı, köklerini fırçaladı ve aceleyle kesti. "Umarım sakıncası yoktur, çikolataların bir kısmını yedim. Zehirli olmadıklarından emin olmak zorundaydım, bilirsin."

"Eminim öyledir."

"Dürüst olmak gerekirse, Maeve. Şu anda mutluluktan ağlayabilirim." Hiçbir uyarı olmadan, kollarımdan arkamdan sarıldı, boğazımdaki baskı beni boğmak üzereydi. "Bir an için çok kötü görünüyordun. Korkmuştum... Babamın... Sesindeki titreme, daha fazla gözyaşı tuttuğunu gösteriyordu. "Ve burada... yalnız..."

"Ben buradayım." Hâlâ boğazımı sıkan kolunu tuttum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sana o çorbayı getireceğim. Burada kal."

Başımı salladım ve o beni bırakıp odadan çıkarken, aynaya dönüp gözüme baktım. "Duoculos," diye fısıldadım.

Bir çığlık sesi dikkatimi pencereye çekti ve o yöne doğru yürüdüm, ormanın kenarındaki toprak yolun karşısında, belki on iki ya da on üç yaşından büyük olmayan iki çocuk gördüm. O mesafeden görmek zordu, ama sanki bir şeyin üzerine basıyorlardı. Gözlerimi kısarak, kahverengi şapkalı çocuğun botunun altında siyah bir nesne fark ettim ve onların, kuzgunu gömdüğüm kış çileği çalılıklarının yakınında olduklarını fark edince kalbim ağzıma geldi.

"Olamaz." Pencereyi gıcırdayarak açtım ve soğuk hava dalgası beni neredeyse geriye doğru savurdu. "Hey! Hey, siz! Oradan uzaklaşın!"

Çocuklar beni görmezden gelerek şiddetli ayak seslerine devam ettiler. İçimde karanlık ve kötü bir öfke uyandı. Çığlık atmak için ağzımı açtım, ama

tiz bir ıgık ıktı. Elimi ağızıma kapattım ve pencereden geri çekilip, pencere pervazının altına eğildim.

Bu da neydi böyle?

Pencere pervazından dışarı baktığımda, çocuklar beni hiç duymamış gibi uzaklaşıyorlardı. Ya da belki duymuşlardı ama umursamamışlardı.

Ama sonra durdular ve çocuklardan biri sanki bir şey duymuş gibi arkalarındaki ormana doğru döndü.

Merakla dizlerimin üzerine çöktüm.

Siyah bir ıgık çocukların yanından geçip gökyüzüne doğru uçu. Onların üzerinde, devasa bir kuzgun gibi görünen bir şey, küçük bir kulübenin genişliği kadar kanatlarını ırpıyordu. Onun büyüklüğünü görünce ağızım açık kaldı. Yaratık, dağılırken cıvıldaayan bir kuzgun sürüsüne dönüştü.

Bir ıgık beni gökyüzüne bakmaktan alıkoydu ve aşağıya baktığımda, çocuklardan birinin kemerin kenarına tutunmuş olduğunu gördüm, sanki bir şey onu ayaklarından ormana çekiyormuş gibi. Arkadaşı onun gömleğini tutup diğer tarafa çekiyordu.

Kavrayışını kaybetti ve geriye doğru uçu, çarpmanın etkisiyle şapkası yere düştü.

Gözlerimi kırptım ve diğer ocuk ortadan kaybolmuştu.

Şimdi boş olan kemerli geçidi ve onun uğursuz kemiklerini izlerken içimi soğuk bir his kapladı. Kolumdaki kaşıntı, yaramı düşünmeden kaşıımama neden oldu.

Diğer ocuk ayağı kalktı ve ormana doğru baktı. Kaşıntı yanma hissine dönüştü.

"Yapma," diye fısıldadım, onun yaklaşmasını izlerken. Daha da yaklaştı. Kolumu kaşımaya başladım. "Yapma."

"Neyi yapma?" Aleysia'nın sesini duyunca geri atladım ve o anda yarımın etrafındaki iltihaplı cildi ve yara izinin oluklarına sızan kanı fark ettim.

Ormana tekrar baktığımda, diğer çocuğun artık orada olmadığını gördüm. Sadece bir sürü kuzgun çimlerin etrafında gagalamaya devam ediyordu. Onu da ormanın aldığını düşünürdüm, ama şapkasının izi yoktu, ne de onların çiğnediği siyah nesnenin. Görebildiğim kadarıyla, toprağın kazılmış izi de yoktu.

"Ormanlık alanda çocuklar olduğunu sanmıştım," dedim, kafamdaki karışıklık sesime de yansımıştı. "Onlardan birinin kaçırıldığını gördüm." Beni donup kalmış halde, bakakaldırmış olan şey, hala devam eden şok olmalıydı. O sahne zihnimde tekrar tekrar canlanıyordu. "ıgık atıyorlardı. ıgıkları duydun mu, Aleysia?"

"Hayır."

Elbette duymuş olmalıydı. Kulübenin duvarları ince olduğu için, ormandan gelen garip sesleri birçok kez duymuştuk.

"Tesadüfen, daha küçük kuşlara dönüşen... olağanüstü büyük bir kuş gördün mü?"

"Hayır. Küçük kuşlara patlayan büyük bir kuş gördün mü?" Onun bunu yüksek sesle sormasını duyunca kendimi küçülmüş hissettim. Ne kadar deli gibi gelmiş olmalıyım.

"Hayır. Ben... Sadece düşündüm ki... Biraz temiz hava. Sanırım havaya ihtiyacım var." Sonunda arkamı döndüğümde, bana bir kase çorba ve bir dilim ekmek uzattığını gördüm.

"Bence biraz dinlenmen lazım. Belki biraz yemek de," dedi, yemeği bana doğru iterek.

"Yeterince dinlendim."

"Evet, peki, hezeyan geçirmeden önce bir şeyler ye. Ama korkarım çok geç," diye mırıldandı.

"Aslında önce kısa bir yürüyüş yapabilirim."

"Ne? Hayır. Yemek yemelisin Maeve. Sen yemek yemeden..."

Kaseyi elinden kaptım ve çorbayı içmeye başladım, hepsini bitirene kadar höpürdeterek içtim. Ancak, midemdeki kırırdanma hissi yüzünden hemen pişman oldum.

Aleysia ağzı açık bir şekilde bana bakarken, boş kaseyi geri verdiğimde yarı gönülsüz bir şekilde kabul etti.

"İşte. Yedim." Ekmeği kaptım ve dişlerimle bir parça kopardım, sonra onun yanından geçip kapıya doğru yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun? Birinin seninle gelmesi iyi olur." "Sadece biraz temiz hava almak istiyorum. Bir şey olmaz."

"Tamam. Peki. Ama çeyrek saat çanı çalana kadar dönmezsen, seni aramaya gelirim."

"Anlaştık." Kollarımı gizleyerek geceliğimi çıkardım, siyah elbisemi ve botlarımı giydim, sonra Agatha'dan kaçmak umuduyla sessizce merdivenlerden aşağı indim. Ayaklarım alt kata değdiği anda donakaldım. Merdivenlerin dibinde uzun boylu, zayıf bir figür duruyordu: Felix amca, her zamanki gibi kokan balık ve incir reçeli sandviçini mideye indiriyordu. Kaşlarını çatarak bana baktı, sonra iğrenç öğle yemeğini ısırdı.

Ben de ekmeğimi ısırdım.

O salona döndü, ben de ön kapıdan dışarı çıktım.

Soğuk hava kaslarımı sertleştirirken, toprak yoldan ormana doğru koştum, ara sıra gökyüzüne bakarak başımın üzerinde korkunç dev kuşlar olup olmadığını kontrol ettim. Ormana vardığımda, orada gagalamakta olan kuşlar dağıldı.

Kış çileği çalılığına yaklaşırken, bozulmamış mezarı ve görünürde siyah bir nesne olmadığını görünce adımlarımı yavaşlattım. Etrafı gözden geçirdim ve

ayak izi, mücadele izi veya birinin toprağın üzerinde sürüklendiğine dair iz yoktu.

Bu gerçektir. Her şey çok gerçektir.

Eve doğru döndüm ve Aleysia'nın yatak odamızın penceresinden bana baktığını gördüm. Yüzünü yakından görmeme gerek yoktu, alnında endişe çizgileri olduğunu anlayabiliyordum.

*Aklımı kaçırıyorum. Öyle
olmalı. Nefes al. Sadece nefes
al.*

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, nefes verirken gözlerimi açtım ve yığılmış toprağın içinde gömülü gümüş bir parıltı gördüm.

Onu rahat bırak.

Ama yapamadım. Aklımın sesine karşı, yere diz çöktüm ve mezarı kazmaya başladım, ta ki melon büyüklüğünde, siyah ve gümüş rengi, pullu ve oval bir nesneyi çıkarana kadar. Şekline bakılırsa bir tür yumurtaydı.

Ama oraya gömdüğüm kuzgunun izi yoktu.

Kaşlarımı çatarak, boş mezara ve nesneye tekrar baktım. Pürüzlü yüzeyini inceleyerek, ne olabileceğini hayal etmeye çalıştım.

Omzumun üzerinden Witch Knell'in girişine baktım. Eğri dalların arasından esen rüzgâr dışında orada hiçbir şey yoktu, ama o ürkütücü sükûnet omurgamda bir ürperti yaratarak beni oradan uzaklaşmaya itti.

Yumurta avucumun içinde duruyordu ve ben onu kaldırıp yüzeyindeki gümüş rengi pulları incelemeye başladım. Sol kolumu, kolumdaki yara izini ve tüyün pürüzlü şeklini vurgulayan gümüş rengi pulları görebilmek için yeterince uzattım.

Zihnim bu bağlantıyı anlamaya çalışıyordu. Gömdüğüm kuş. Aldığım yara.

Ve şimdi de yumurta.

"Orada ne var, kızım?" Arkamdan gelen boğuk ses, tiz çatal gibi omurgamda bir titreme yarattı. Yavaşça döndüğümde, Agatha'nın kine çok benzeyen tahta bir bastona yaslanmış Yaşlı Cadı'yı gördüm.

Yakından, cildindeki belirgin kırışıklıkları ve sanki kör olmuş gibi görünen süt beyazı gözünün yanındaki yara izini görebiliyordum.

"Ben, şey... Bunu buldum. Yerde."

Kaşlarını kaldırarak mezara ve sonra bana baktı. "Sen mi kazdın?" "Hayır. Yani, onu yerde gördüm. Ve... evet, öyle."

Kötü bir gülümseme dudaklarını kıvrımlaştırdı.

"Özür dilerim. Geri koyacağım." Dönüp yumurtayı çalının altına geri koydum.

"Artık senin, kızım. Onu yanında götürmelisin."

"Ne olduğunu biliyor musun?" Çeyrek çanının sesi, bulunduğumuz yerden uzak olmasına rağmen kaslarımı irkiltti ve içgüdüsel olarak tekrar gökyüzüne baktım.

gökyüzüne baktım.

"Bu senin kefaretin. Ölüm karşılığında bir hayat."

"Maevyth!" Aleysia tarlanın diğer ucundan bana seslendi.

"Geliyorum!" diye bağırdım, ama kolumdan tutulan elin etkisiyle, gözleri iri ve aciliyetle parlayan cadıya doğru döndüm.

"Ne görüyorsun, kızım?" Bakışları koluma düştü ve parmaklarını kolumdaki yara izinin üzerinde gezdirdi.

Kendimi kurtardım, dirseğime sıkıştırdığım yumurtayı neredeyse düşürüyordum.

"Bana dokunma."

"Ölüleri görüyorsun. Onların sana konuştuğunu duyuyorsun."

"Öyle bir şey duymuyorum. Sadece kötülük tarafından ele geçirilmiş olanlar böyle şeyler duyar." "Öyle mi..." Cevabı beni duraklattı.

"Sesler mi duyuyorsun? Yoksa ölüleri mi görüyorsun?" diye sordum.

"Bu dünyayı çok daha keskin bir gözle görüyorum. Ailesinden dışlanan bir kız görüyorum." "Bunu görmek için keskin bir göze sahip olman gerekmez."

"Ayrıca, narin siyah gülün bu bölgelerde iyi yetişmediğini de biliyorum.

Kışlarımız, onun narin kökleri için çok soğuk."

Onun sözlerini ve anlamını merak ettim. Herkes benim siyah bir gül ile bulunduğumu biliyordu, ama belki o daha fazlasını biliyordu. Onların bilmediği bir şeyi. "Nerede yetişiyorlar?"

"Tanrılar dikmeyi uygun gördükleri yerde."

Dönüp duran konuşma tarzı, zaten karışık olan kafamı daha da karıştırdı. "Sen tanrılara inanıyorsun. Tek bir tanrıya değil, birçok tanrıya." Böyle bir şeyi itiraf etmek, bir suçu kabul etmek anlamına gelirdi.

"Senin dua ettiğin tanrı, birçok tanrının gücünden korkar."

"Lyverianlar birçok tanrıya taparlar. Sen Lyverian mısın?"

"Bірçok tanrıya tapanlar sadece Lyverians değildi."

"Maevyth!" Aleysia tekrar seslendi, sesinde sabırsızlık vardı ve onun toprak yola doğru yürüdüğünü gördüm.

"Geliyorum!" Yine omzumun üzerinden bağırdım, cadıdan gözlerimi ayırmaya cesaret edemedim. "Peki bu yumurta çatlırsa ne olacak?"

"Bu soru akla geliyor... Ölüler mezarlarından geri döndüklerinde ne olur?" Onun karanlık kahkahası omurgamdan bir ürperti geçirdi. "Git şimdi, kızım. İki meraklı çocuk gibi ortadan kaybolmanı istemem."

Kanım dondu. "Onları gördün mü?"

"Her şeyi görürüm." Çenesini aşağı eğip, kalın beyaz kaşlarının altından bana bakması, ondan yavaşça uzaklaşmamı sağladı. Arkanı döndüğümde, Aleysia'nın dikkatini çekmemek için yumurtayı arkama sakladım.

"O ormanda ne yapıyorsun?" Aleysia, ona doğru yürürken beni azarladı. "Bir adamın derisinin botlarına atılması yetmedi mi?"

"Yaşlı Cadı ile konuşuyordum."

Yüzü saf bir tiksinti ifadesine dönüştü. "Yaşlı Cadı mı? Çocukları *yiye*n kadın mı, Maevyth?"

Omzumun üzerinden baktığımda, yaşlı kadının yığılmış odun yığınının hiç zorlanmadan bir odun parçası çektiğini gördüm. "Sakın bana şimdi de söylentilere kanmış olduğunu söyleme?"

"Tabii ki hayır, ama onu biraz rahatsız edici bulmuyor musun?"

"Evet, buluyorum. Bu yüzden onu ilgi çekici de buluyorum."

"Endişelenmeye başlıyorum, kardeşim. Tanrı aşkına, arkanda ne saklıyorsun?"

"Önemli bir şey değil." Onu sırtımdan çıkardım ve kollarımda tuttum. "Ormanın kenarında bulduğum sıradışı bir taş."

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir taşla benzemiyor. Ve sen bu şeyle yatak odamızı dekore etmek mi istiyorsun?"

"Yatağımın altında saklayacağım. Sadece ilginç olduğunu düşündüm." Dışındaki pulları parmağımla okşadım, dokusu bana kocaman bir meşe palamudunu hatırlattı.

"O ormanın yakınında bulduysan, muhtemelen lanetlidir. Evden uzak tutsan iyi olur."

Yaklaşan bir arabanın sesini duyunca ikimiz de dönüp yoldan gelen birini gördük.

"Hayır," dedi yanımdaki Aleysia.

"Kim o?"

"Bay Moros. Çabuk içeri gir. Ona hala hasta olduğunu söylerim." "Ya bizi görmüşse?"

"Yine de hasta olduğunu ve misafir kabul edemeyeceğini söylerim. Şimdi git."

Bahçeyi geçip, yumurtayı hala kolumda tutarak kulübenin girişine doğru koştum. Merdivenlerin başında Agatha duruyordu ve kalbim ağzıma geldi.

"Tanrım, o deforme olmuş gözünle korkunç görünüyorsun. Yine de, şimdi iyi olduğunu görüyorum. Ve ne kadar da zamanında. Bay Moros seni kontrol etmek için geldi. Son birkaç gündür seni soran çok nazik bir adam. Neyse ki, görünüşünden rahatsız olmadı." Merdivenlerden aşağıya doğru topallayarak indi ve ben yumurtayı daha sıkı tuttum, dikkatini o nesneden başka yöne çekmek için gülümsedim.

"Beni birçok kez ziyaret ettiğini duydum. Çok nazik."

Yanımda durdu ve ben, yapabildiğim kadar ince bir hareketle yumurtayı kalçama doğru kaydırdım. Eğilip kokladı ve burnunu kırıştırdı. "Tanrım, domuz ahırına gibi kokuyorsun. Git yıkan. Çabuk. Sanırım seninle bir süre vakit geçirmek isteyecektir."

"Evet, tabii." Gözlerimi indirerek, onun yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktım ve tepeye ulaştığımda, bana seslendi.

"Ve Maevyth, seni muayene etmek isteyebilir. Ödedikleri parayı düşünürsek, bu makul bir istek."

"*Muayene* etmekten neyi kastediyorsun?"

"İç çamaşırı giymene gerek yok, canım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander, yüzyıllardır soyuna ait olan eski kale olan Eidolon'un kalenin demir süslemeli kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü. Merdivenin iki yanında gargoyler duruyordu, sefil yüzleri altlarında yanan meşalelerle aydınlatılıyordu. Insidian Ridge'in zirvesinde yer alan siyah taş kale, Nyxteros'un uçsuz bucaksız karanlık topraklarına bakıyordu ve lanetli adının bir anıtı olarak hizmet ediyordu. Bir zamanlar taş kalenin damarlarında akan hayat, soğuk, gri mezar duvarlarının içinde solmuştu.

Rykaia kollarında baygın yatarken, zincirlerin tıkırtıları duyuldu ve kapı, içindeki büyük karanlığa açıldı. Malikanenin yarısına geldiklerinde, kız kardeşinin çığlık atmasını ve kaçmaya çalışmasını engellemek için ona uyku büyüsü yapmak zorunda kalmıştı.

Sıcaklık ve misafirperverlikten yoksun kalede, keskin bir soğukluk onu sardı. Şamdanın alevi, dikkatini merdivenlere çekti. Malikanenin sadık hizmetkarı Vendryck, merdivenlerden onlara doğru iniyordu. Uzun boylu adam, Rykaia'yı kollarından kolaylıkla kaldırdı. Kızın uzun gümüş rengi saçları birbirine dolanmıştı.

"Onu kilitleyin," diye emretti Zevander, onu teslim ederken. "Evet, efendim."

Zevander elini deri ceketinin cebine soktu ve Dolion'un verdiği vivicantem şişesini çıkardı, onu hizmetçiye uzattı. "Uyandıığında bir doz alması gerekecek."

"Elbette, Efendim." Vendryck başını salladı ve onu merdivenlerden yukarı, odasına taşıdı. Ona uyarıcıları vermemiş olması, onun "nöbetleri" olarak adlandırdığı şeyleri yaşayacağı anlamına geliyordu. Son nöbeti, kalenin doğu kanadının neredeyse yarısını tahrip etmişti. Fırtına kadar şiddetli olabiliyordu ve bazen Zevander onu yatağa bağlamak zorunda kalıyordu. Bazen de, gerçekten çılgına dönmüşse, onu zindanda tutmak zorunda kalıyordu. Ona bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu, ama her zaman onu rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu.

İnleyerek yüzünü ovuşturdu ve onları takip ederek kendi odasına doğru yürüdü. Avları onu Nyxteros'un en uzak köşelerine götürdüğü için, evine döneli günler olmuştu. İyi bir gece uykusu çekmeyi çok istiyordu.

Büyük koridordan geçerken, soyunun ilk atası olan ilkel Lunasier'e kadar uzanan çok sayıda eski atalarının portrelerini geçti. Güçleri güneşe ihtiyaç duyan çoğu Aethyrian'ın aksine, onların güçleri her iki aydan da geliyordu. Normalde soyunun güçlerini besleyen soğuk ışık huzmeleri, Zevander'da uyku halinden onları uyandıramadı. Aylar yüksekten soyunun mührünü hala hissedebilse de, lanetiyle bozulduktan sonra bu güçleri asla çağıramayacaktı. Babası, Zevander ve Branimir'deki gururlu Lunasier'leri yok etmişti. Tek iki oğlunun kanını, takas etme hakkına sahip olduğu aile yadigarı gibi sunarak, bir zamanlar onurlu olan miras aldıkları büyüü sonsuza dek lekelemişti.

Koridorun sonundaki odaya doğru ilerledi ve ağır demir kapıyı açtı. Kapının ardında, ince işlenmiş ipek örtülerle süslenmiş gösterişli bir yatak vardı. Bu yatak, gençliğinde Solassions'a köle olarak çalışırken uyumak zorunda kaldığı taş yataktan çok farklıydı. Tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı, bazen yatağının yumuşaklığı ve rahatlığından çok, sert ve sağlam yüzeyi özliyordu.

Ancak o anda, dinlenebildiği sürece nerede uyuduğu umurunda değildi.

Pelerinini ve zırhını, yine deriden yapılmış siyah tunikten çıkardı, giysileri soyup, kanın içindeki büyüü çeken hacimli bir metal olan anasitin'den yapılmış bir rafa attı. Kaleye dönerken, gölgeli saldırganın taşını bataklığa atmıştı ve giysilerinde kalan az miktardaki kan damlaları deri üzerinden metalik yüzeye kayarak onu emdi ve giysilerdeki tüm kan izlerini temizledi. Anasitin, o kan damlalarında bulunan büyüü hapsedecek ve onun güçlü etkisini ortadan kaldıracaktı.

Kalçasındaki çantadan, avından topladığı süt beyazı taşı avucuna boşalttı. Dolion'un ona sıvı formda verdiği maddenin on katı kadar güçlüydü.

Duvardaki bir oyuya doğru ilerledi ve yaklaşık çeyrek metre yüksekliğinde, paslı gümüşle süslenmiş küçük bir demir kapının önünde diz çöktü. Golvyn kapısı. Beklenildiği gibi üç kez kapıyı çaldı ve kapı, uzun bir burnu ve boncuk gibi kısık gözleri olan, yarı insan yarı kemirgen, cep boyutunda bir varlık tarafından açıldı. Tüysüz olmasına rağmen, yüzünün yarısı büyüklüğündeki kulakları ve iki uzun kesici dişi ona sıçan özellikleri kazandırıyor. Zevander doğmadan önce, betonun içine kazılmış ve her odaya giden kanallardan geçerek kalenin duvarları içinde yaşıyordu. Çoğu kalede bir Golvyn vardı, ancak nadiren hoş karşılanırlardı ve genellikle yok etme büyülerine maruz kalırlardı.

"Siz çağırdınız, Lordum," dedi burunlu bir ses tonuyla, kesici dişlerini gıcırdatarak. Coğunlukla uysal olsalar da, Golvynler tehdit edildiklerinde kolayca saldırganlaşabilirlerdi.

Zevander ona vivicantem taşını uzattı. Golvyn'lerin buna ihtiyacı yoktu, çünkü mancerlar gibi vivicantem'e ihtiyaç duymuyorlardı, bu da onları mükemmel koruyucular yapıyordu.

Golvyn başını sallayarak taşı sıırık gibi kolunun altına sıkıştırdı ve kapıdan hızla dışarı çıktı, kapı arkasından kapandı.

Zevander ayağa kalktı ve geniş kemerli, vitray pencereleri ve loş ay ışığıyla aydınlatılan özel banyosuna doğru yürüdü. Batı kulesi ile büyük salonun arasına sıkışmış olan banyodan, gökyüzü açık ve iki ay da yüksekteyse, uzaktaki Veritian Dağları'nın zirvelerini görebiliyordu.

Elini uzattı ve avucundan siyah alevler döküldü, su yüzeyinde dans ederek altındaki berrak sıvıyı karıştırdı. Birkaç saniye sonra, titreyen dalgalardan buhar yükseldi ve Zevander pantolonunu çıkardıktan sonra sıcak banyoya girdi.

Kavisli mermer havuza yaslandı, ısının gergin kaslarını gevşetmesine izin verdi ve gözlerini kapattı.

Mor samanet, diye fısıldayan bir ses zihninin karanlığında yankılandı.

Ölüm bekliyor.

Su sıçratarak dikleşti ve kaynağını bulmak için etrafına bakındı, kulakları en ufak sesi bile yakalamak için dikildi.

Hiçbir şey yoktu.

Tavernanın dışında daha önce olanlar, intikam için öldürülmek üzere hedef alındığı ilk olay değildi. Şimdiye kadar bunu deneyenler başarısız olmuştu, ancak Zevander, Eidolon'un etrafına koyduğu korumanın tamamen kırılmaz olduğunu varsayacak kadar aptal değildi.

Aynı koruma, Rykaia'yı da güvende tutmak için tasarlanmıştı, o kaleyi ne kadar nefret etse de.

Ve onu.

Başka ses gelmeyince, tekrar suya uzandı ve onu saran sıcaklık, gergin ve ağrıyan kaslarını gevşetti. Kral Sagaerin'in avını aramak için Draconysia'nın en kuzeyinden güneydeki Veneficarys'e seyahat etmiş ve Dolion'dan altıncı taşın Costelwick'te olduğu haberini almadan önce onu hızla ortadan kaldırmıştı. Yorgun bedeninin dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Yoğun buharın içinde nefes alırken, vücudu zorla görmezden gelmeye çalıştığı bir ihtiyaçla sertleşti. Ergenlik çağından beri arzulamadığı bir ihtiyaç. Gözlerini kapatıp nefes verdi ve suya uzandı, ama midesinin bulantıcı bir şekilde kıvrılmasıyla, penisinin altını delen on çubuğu okşamaktan çekindi, her biri kendi iğrenç

anı barındırıyordu. Çok genç yaşta, Bellatrix'in iştahını tatmin etmek zorunda kaldığı bir dönemdi. Bellatrix, yarı Solassion, yarı Zephromyte olan ve onu ve babasını hapseden Solassion kralına bağlı bir kadın savaşçı grubuydu. Aynı kral, o henüz bir çocukken babasının gözlerinin önünde öldürülmesini emretmişti. Bellatrix, sadist zevklerden hoşlanan şiddet eğilimli kadınlardı ve Zevander, onların eğlencesi için kullanılan bir düzine çocuktan biriydi.

Parmakları her bir çelik çubuğu okşadı, metal, onları asla çıkaramayacağından emin olmak için bir büyü taşıyordu. Onlar olmadan acı verici bir ıstırap dışında hiçbir şey bilemeyeceğine dair bir söz. Her on yılda bir erkekliğe adım attıkça, yeni bir çubuk eklenmişti. On piercing. Tam bir yüzyıl kölelik.

Zevander'a el koymadan önce üç kölenin ölümünden sorumlu olan acımasız bir kadın olan General Loyce'a atanmıştı. İlk piercingi zorla yaptırdığı gün, kendi parmaklarını sikerek onun acı içinde çığlık atmasını izlemişti. Her Bellatrix'in kralın hediyesi olan kendi kişisel kölesi olmasına rağmen, Loyce Zevander'ı paylaşmaktan zevk alıyordu.

Onların inlemeleri kafasında yankılanıyordu, sırtındaki pençelerinin hayali hatırası, kafatasına acımasız bir düşmanlıkla tırmalayan dişleri.

Yıllar sonra bile, o iğrenç kadınların emirleri kulağında uzak bir anıdan ibaret olsa da, hala kendini sikini okşamaya ikna edemiyordu. Rahatlamak için yalvarsa bile.

Ayların birleşmesi sırasında, vücudunun doğal olarak seks arzuladığı zamanlar özellikle zordu. Özellikle tüm Lunasier erkeklerinin doyurucu bir seks için can attığı ve kadınlarının bunun sonucunda hamile kaldığı bir dönemdi. O zamanlar seks satıcılarıyla akılsızca tatmin oluyordu. Dişlerini gıcırdatarak bitirdiği duygusuz seks. Hızlı bir tatmin.

Zararsız kaçamaklar, çünkü yedi cehennemde bile biriyle yerleşme şansı yoktu. Bir eşin baş ağrısını istese bile, ki istemiyordu, hiçbir Letalisz'e evlenme izni verilmemişti. Sagaerin Kralı'nın en yetenekli suikastçısı olması önemli değildi. Sadakati, sürgüne gönderilmeden yaşamının bedeliydi. Aksi takdirde, babasıyla aynı kaderi paylaşacaktı.

Zevander kendini serbest bıraktı ve nefes verdi, başını lavabonun kenarına yaslayıp gözlerini kapattı. Bir kadınla asla bağ kurmayacak olsa da, geçmişinin anıları her şeyi mahvetmeden bir kadının zevklerini tatmak istiyordu.

Kafasını meşgul eden düşünceleri kafasından atmaya çalışarak, zihnini boş ve karanlık bir boşluğa bırakmıştı. Uykuya çok ihtiyacı vardı, ama son zamanlarda uyku onu terk etmişti.

Sessizlikten bir ses onu çağırdı.

Zevander! Zevander! Bu ses annesine aitti.

Çevresindeki karanlık, Zevander'ın gözlerini kısmasına neden olan parlak bir ışığa dönüştü. O, az önce beslediği akrebi çimlerin üzerine koydu. Akrebin iğnesinin bezelye büyüklüğündeki bir örümceğin karnını deldiğini izledi, sonra örümceği kaskaçlarıyla ağzına götürdü. Annesinin haberi olmadan, tek bir iğneyle öldürdüğü bilinen ölümcül yaratıklarla sık sık oynardı. Avlarına karşı acımasız olsalar da, onu asla sokmazlardı. Onları avuçlarında tuttuğunda bile.

"Zevander!" Annesi sabırsız bir sesle tekrar seslendi ve o, kalenin dış taşlarını süsleyen gül sarmaşıklarını bırakıp, annesinin onu izlediği pencereye tırmanmaya başladı. "Gel. Mutfakta sana ihtiyacım var."

"Evet, anne." Çocuk ayağa kalktı ve kaleye girdi, odalardan geçerek ilerledi ve bebekleriyle oynayan küçük kız kardeşinin yanından geçerken, durup onun başını öptü ve yoluna devam etti.

Mutfakta, annesi tahta kesme masasının başında durmuş, zaten yüksek bir yığın halinde duran tabağa çiğ et parçaları ekliyordu. Kan, tabağın kenarından damlıyordu ve Zevander, dilinde hissedeceği bakır tadı düşüncesiyle kaşlarını çatı.

"Bunu Branimir'e götürmeni istiyorum."

Karnında bir korku uyandı. Kardeşini ara sıra görmekten hoşlansa da, zindan onu her zaman korkutmuştu. Ve o örümcekler. Branimir'in hüccresinin gölgelerinden onu izleyen korkunç örümcekler.

"Rykaia benimle gelebilir mi?" diye sordu çocuk, on yaşında zayıf olduğunu annesinin düşünmesini istemese de.

"Hayır, canım. Branimir'in durumu kötüleşiyor ve onun da hastalanmasını istemem. Ayrıca, geçen sefer neredeyse ısırılıyordu."

"Branimir onun ısırılmasına asla izin vermez, anne. O Rykaia'yı seviyor."

Branimir'in örümceklerinden biri kedileri Gwinny'yi ısırmişti. İki gece sonra, kedileri inleyerek, kasılmalarla yatıyordu. Branimir'in hüccresinin her yerine kusmuştu ve Zevander, onu iskelet gibi kalan cesedini almak zorunda kalmıştı, bu görev onu sürekli kusma hissine kapılmaya zorlamıştı.

Ama o kediymi, sevgili kız kardeşleri değildi.

"Üzgünüm, canım. Bunu benim için yapabilecek tek kişi sensin." Diye iç geçirdi ve zaten dağınık olan saçlarını eliyle düzeltti. "Baban yakında dönecektir. Belki Branimir o zaman daha iyi olur."

Zevander ciddiyetle başını salladı ve annesi onun başının üstüne bir öpücük kondurdu. Ona kanlı etin bulunduğu tabağı uzattı ve çocuk zindanlara doğru yola çıktı.

Taş merdivenlerden inerken hava soğudu ve her nefes alışında beyaz dumanlar çıkıyordu. Kolları titriyordu ve tabağı bırakıp merdivenlerden yukarı koşmak istiyordu, ama annesi onu başka bir tabakla geri gönderecekti. Sonunda en alt basamağa ulaştığında, nefesini toparlamak için bir an durdu

, sonra yoluna devam etti, atalarının heykellerini ve koridorun sonundaki hücreleri geçip, onların ötesindeki zindan katının ahşap kapısına ulaştı.

Bir anlığına ona baktıktan sonra, kapının yanında duran ateş lambasını yakarken yemek tabağını yere bıraktı. Lamba parladığında, paslı menteşelerinin gıcirtısı eşliğinde kapıyı dikkatlice kaldırdı ve lambayı, yaklaşık iki metre aşağıda kirli bir zemin gördüğü açık deliğin üzerine tuttu. Elini uzattı ve lambayı merdivenin çivisine asarak ilk birkaç basamağı indi. Dengesini koruyarak deliğin kenarına eğildi ve tabağı yakaladı, bir eliyle dengede tutarken birer birer basamakları indi. Yere yarı yolda, boş eliyle ateş lambasını çıkardı, dirseğinin kıvrımına kaydırarak ve geri kalan yolu zorlu bir inişle indi.

Çıtır sesleri ve toprakta bir şeyin koşturduğu sesi, ensesinde bir ürperme yarattı. Ateş lambasını yüksekte kaldırarak, geniş alanı ve ışığın kenarlarında asılı duran gölgeleri aydınlattı.

"Branimir," diye fısıldadı. "Akşam yemeğini getirdim."

Gölgeler hareket etti ve soluk beyaz bir figür ellerinin ve ayaklarının üzerinde ona doğru sürünerek geldi. Grotesk ve korkutucu bir görünümü olmasına rağmen, onu görmek Zevander'in yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Zevander," diye boğuk bir sesle konuşan Branimir de gülümsedi. Siyah gözleri daha da çökmüştü ve on sekiz yaşındaki bir gencin kaslı vücudu olması gereken yerde, yetersiz beslenmiş, zayıf ve iskelet gibi bir vücut vardı.

Bunun nedeni ailesinin onu beslememesi değil, sağlığını iyileştirmek için gereken vivicantem miktarını karşılayamamalarıydı.

Kardeşi bir avuç eti kapıp, bir hayvan gibi ağzına tıktırdı ve Zevander, yemek yerken etrafına bakındı ve gölgelerden onu izleyen devasa bir örümceğin bacağını ve gözlerini gördü. Çok fazla göz vardı. Lambayı daha yükseğe kaldırdı ve nefesini tuttu. Duvarın tamamı örümcek ağılarıyla kaplıydı ve binlerce örümcek vardı; bazıları küçük, bazıları orta büyüklükte. "Bran... daha fazlası var mı?"

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı ve Branimir ağzına daha fazla et tıktırdı. "Sanırım Gwinny'den geldiler. Sen onu atmadan önce vücudundan sürünerek çıktıklarını gördüm."

"Onlar onun içinde miydi?" Böyle bir düşünce midesini tiksinti ile burktı.

"Evet. Ama onu öldürmediler." Utanmış gibi gözlerini indirdi. "Vahşileşti. Rykaia'ya zarar vereceğinden korktum."

"Onu sen mi öldürdün?"

"Boynunu kırdım. Üzgünüm. Annem bana kızgın mı?"

"Hayır. Sadece korkmuş, sanırım."

"Korkması normal. Hepiniz korkmalısınız." Uzaklara baktı, sonra ağzına bir avuç kanlı et daha tıktırdı.

"Neden pişmemiş olanı tercih ediyorsun?"

Branimir, sanki soruyu düşünüyormuş gibi yavaşça çiğnedi. "Bunu isteyen ben değilim. Onlar istiyor."

"Onlarla paylaşıyor musun?"

"Onlar benim yediğimi tadıyorlar. Benim hissettiklerimi hissediyorlar." Elini kafatasına götürdü, küçük kel yamalar kendi saçlarını yolduğunu gösteriyordu. "Düşüncelerim var... çok kötü düşünceler." Konuşurken gözleri kaydı, kaşları çatıldı. "Onların benim düşüncelerim olmadığını umuyorum, ama emin olamıyorum." Branimir inledi ve arkasındaki örümcekler gerginmişçesine ağda hareket ettiler. "Artık buraya gelmeni istemiyorum, Zevander."

"Ama açlıktan öleceksin."

"Umurumda değil. Bırak açlıktan öleyim. Ölümün sessizliği hoşuma gider."

"Bran... ne dediğinin farkında değilsin. Açlıktan ölmene izin vermeyeceğim. Kabul etmiyorum."

Bir saniye sonra, kardeşi birdenbire hareket etti ve çocuğu sırt üstü yere düşürdü. Branimir, öfkeyle vahşi bir bakışla Zevander'ın boğazını sıkıca kavradı ve yoğun bir baskı hissetti. Örümcekler omuzları ve başının üzerinde süründü.

"Senden haftalarca beslenebilirim..."

"Bran..." Zevander, kardeşinin elini tırmalayarak boğuk bir sesle konuştu. "Bran!"

Zevander bir nefesle dikleşti, her kas gerginlikle kilitlendi. Etrafına baktığında, kendini kaynayan bir kazan gibi köpüren, kaynar sıcaklıkta suyla çevrili buldu, ancak bu sıcaklık ona hiç etki etmiyordu. Siyah ateş, kaslarının seğirmesini yansıtan düzensiz patlamalarla havayı yaladı ve o, bilinç kaybını lanetleyerek, asi alevleri tekrar içine çekti.

Titrek bir eliyle yüzünü okşadı, nefes nefeseydi. Branimir'in boğazını sıkıdığı gün, akrep mührü ilk kez ortaya çıkmıştı. Ciğerlerindeki hava azalırken ve örümcekler zehirli dişlerini etine batırırken, daha büyük bir şey düşünmüştü. Daha hızlı. Delinmez. Karanlıktan, zehirli bir canavar yükselmiş ve korkusuzca saldırmıştı.

Ve o andan itibaren, örümcekler Zevander ve akreplerinden uzak durmaya devam ettiler.

Anı silindi, görüntü keskinleşerek altındaki dalgalanan suya odaklandı, orada yansıması ona bakıyordu. Derin siyah damarlar, yanağı boyunca uzanan siyah bir çatlaktan dallanıyordu, çocukluğundan beri sahip olduğu çirkin siyah yara izi. Dallanmalar çenesinden boynuna, köprücük kemiğine ve sol omzuna kadar uzanıyordu. Kanını bozan lanet. Kalbini yemek, onu ağabeyini ele geçiren aynı iğrenç yaratığa dönüştürmek istiyordu.

O günün gelmesine ne kadar vardı? Bilemiyordu.

Branimir'in fiziksel değişiklikleri ritüelden hemen sonra ortaya çıkmıştı. Uyarı vermeden çıldırmış olan zihniydi. Bir anda, kendini kaybetmiş, karanlık deliliğe teslim olmuş gibi görünüyordu.

Düşünceler onu pençeliyor, göğsüne soğuk bir his yayıyor, sanki ciğerleri kristalleşiyormuş gibi.

Zevander, deri giysilerinin yanında duran kılıftan hançerini çıkardı ve uyluğuna uzun bir yara açtı. Bıçağın yüzeyindeki zehir damarlarına derinlemesine nüfuz ederken, ağrı kaslarını yakıyordu.

İçindeki lanet olası ikiyüzlü. Kendi kız kardeşini kendine yaptığı şey için azarlayabiliyorken, sonra dönüp kanını ölümcül bir zehirle kirletebiliyordu, ama daha önce de bu görüntüler görmüştü. Onların zihni üzerinde sahip oldukları gücü biliyordu. Bir olayı ne kadar çabuk tetikleyebileceklerini biliyordu.

Branimir, Zevander için her zaman bir huzursuzluk kaynağı, bir işkence olmuştu, onu bu durumdan kurtaracak, zihnini onu dibe çekmekle tehdit eden kara girdaptan uzaklaştıracak bir şey olmadığı sürece. Yıllar içinde saldırıları geliştikçe, onu bu durumdan kurtarmak için gereken zehir de güçlendi ve Zevander, kardeşinin kaderinin bir gün kendi kaderi olabileceğine inanmaya başladı.

Hayır. Branimir'e olanların kendisine de olmasını göze almaktansa, kendi kalbini parçalamayı tercih ederdi.

Son kan taşını bulması gerekiyordu, yoksa tanrılar lanet olsun, işi kendi eline alacaktı.

Kötü toksin bağırsaklarına girip göğüs kafesine kadar yükselirken, o da tısladı ve buz gibi hissi yutarak göğsüne yayıldı. Beyaz sıcak acı kaslarını yiyip bitirirken, homurdandı, inledi ve titredi. Ellerini yumruk haline getirerek, zehirin içini parçalayan acıyla iç organlarını parçalamasına izin verdi, bu acı onu sudan dışarı çıkardı, dişlerini gıcırdatarak şiddetli kasılmalarla titredi, bilinci zayıfladı.

Yavaş yavaş, tanrılar adına, zihnindeki hayalet varlık, acıların vahşî ateşî altında soldu ve *sonunda* Zevander, içinden kanı akıtmaktan başka bir şey düşünemez hale geldi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Omuzlarım geriye çekilmiş, vücudumdaki her kas odadan kaçmam için beni zorluyordu, Agatha'nın karşısındaki kanepede oturan Bay Moros'un önünde duruyordum.

"Sizi temin ederim," dedi yaşlı kadın, kulağımı camda tırnaklar gibi tırmalayan bir sesle, "gözündeki küçük kusur dışında, başka hiçbir fiziksel deformitesi yoktu."

Son bir saat içinde, Agatha'nın gözünde beni anormal olarak etiketleyen bu yeni kusurları takdir etmeye başlamıştım.

"Onu daha ayrıntılı muayene edebilirsiniz." Bana döndü, gözleri sahte hayranlıkla parıldıyordu. "Maevyth, canım, eteğini kaldır da beyefendi seni muayene edebilsin."

Boğazım kurudu, gözlerim Agatha ile kanepede duran Bay Moros'un değişen şekli arasında gidip geliyordu.

"Kaba olma. Söyleneni yap, kızım," diye azarladı ve eliyle beni yönlendirdi.

"Buna gerek yok," dedi Moros, beni büyük bir rahatlamaya boğarak. "Onun mükemmel olduğuna inanıyorum."

"Şey, tam olarak öyle değil. Gözü var ve kolunda bir yara izi var. Grotesk görünümlü bir şey, ama elbiselerinin altında kolayca gizlenebiliyor gibi görünüyor."

"Bayan Bronwick," dedi Bay Moros, Agatha'yı umursamadan. "Öğle yemeğine ve ardından bahçede çay içmeye davet edebilir miyim sizi bu öğleden sonra? Kamuya açık bir etkinlik, sizi temin ederim. Toplumun saygın üyeleri ve eşleri de katılacak. Bazıları babanızı çok iyi tanıyor."

Reddetmek istesem de, Agatha'nın yeni kusurlarım hakkında bir dakika daha sızlanmasını dinlemek zorunda kalma ihtimali beni kabul etmeye itti. Ayrıca, *hayır* cevabı da onun için kabul edilebilir bir cevap olmazdı, yani aslında başka seçeneğim yoktu. Ayrıca, neredeyse hiç tanımadığım

"Çok iyi. Belki de daha rahat kıyafetler giymeyi düşünebilirsiniz." İç çamaşırlarımın olmadığını kastettiği açıktı ve boğazımı temizleyerek başımı salladım. Agatha'nın izniyle merdivenlerden yukarı koştum.

"Çok iyi. Belki de daha rahat bir kıyafet giymeyi düşünebilirsin." İç çamaşırlarımın eksikliğini kastettiği açıktı, boğazımı temizleyip başımı salladım. Agatha'nın izniyle, merdivenlerden koşarak yatak odama çıktım ve içeri girer girmez, yatağımın altına sakladığım yumurtayı hızlıca aradım. Neyse ki, Aleysia'nın bulamayacağını umduğum duvarın kenarında duruyordu.

İç çamaşırlarımı ve korsemi giyip, yüksek yakalı elbiseyi ve haçı çıkardıktan sonra merdivenlerden aşağı indim. Aslında, ordunun ve politikacıların çoğunun yaşadığı cemaatin kuzey tarafına henüz gitmemiştim. Orada çok daha fazla olanak olduğunu duymuştum, bir teleskop da dahil, bir gün onu görmek için can atıyordum.

Salona döndüğümde, yeni ama tanıdık bir yüz Agatha ve Bay Moros ile sohbet ediyordu. Günler önce sürgüne gönderilenlerden bir idam mangası üyesiydi. Hapishane mahkumunu alaycı bir şekilde gülerek süngüsüyle bıçaklayan adamdı.

Karşılarında oturan kız kardeşim, gözlerindeki öfke bana her şeyi anlatıyordu. O, Agatha'nın kendisi için seçtiği adamdı.

Yemek odasının bir ucundan diğer ucuna uzanan uzun ve zengin bir masa vardı ve etrafında Foxglove'un önde gelen yirmi iki sakini oturuyordu. Bay Moros masanın başını almıştı, ben ise onunla, süslü üniformasından anlaşıldığı üzere bir subay arasında sıkışmış oturuyordum. Karşımda, öğle yemeğinden önce beni muayene etmiş olan bölge doktoru ve eşi oturuyordu. Valinin memurları, Agatha'nın sık sık dedikodu yaptığı bazı kadınlar, kırmızı cüppeli Kutsal Adamlardan biri ve tanımadığım birkaç kişi kalan sandalyeleri doldurmuştu. Canlı renkli kıyafetlerden oluşan bir deniz.

Bu arada, ben her zamanki siyah elbisemi ve gerdanlığımı giymiştim, ki bu rahatsız edici bir ortamda garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. İkinci bir deri gibi, onların gözleri üzerimde kayarken, sanki parlak lalelerle dolu bir bahçede kurumuş ve solmuş bir gülmüşüm gibi, aynı ilgisizlikle beni görünmez kılıyordu.

Öğle yemeğinin çoğunda, zihnimi uyuşturan siyasi yorumlar ve köylülerin iğrenç dedikodularını dinledim, ta ki iki koltuk ötedeki bir adam sonunda "Lyveria'da madencilik yaparken önemli bir keşif yaptığınızı duydum. Bu doğru mu, Bay Moros?" diye sorana kadar.

Yanımda oturan Moros kaşlarını çattı ve ağzına çok az pişmiş geyik eti götürdü. "Bu haberi nereden duydunuz?"

"Haberler benim işimdir, efendim." O anda adamın Foxglove Gazette gazetesi muhabiri olduğunu fark ettim. Kısa bir süre önce morga gelmiş ve bağın neden bu kadar feci bir şekilde başarısız olduğu konusunda ilginç bilgiler toplamaya çalışmıştı.

Moros yüzünü peçeteyle sildi ve boğazını temizledi. "Aslında, yeni bir keşif yaptım." Ceketinin cebinden, yüzeyleri parıldayan üç adet süt beyazı taş içeren küçük bir şişe çıkardı. "Taşlar, bir zamanlar sertleşmiş lav kayası gibi görünen bir şeyin içine gömülmüştü."

"Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. İnceletiyorum. Neredeyse yok edilemez, bu yüzden eritmenin bir yolunu bulabilirsek silah olarak kullanışlı olabilir." Uzun bir süre daha baktıktan sonra Moros taşları ceketinin içine koydu.

"Lyverianlara bu kadar yakın bir yerde madencilik yapmak tehlikeli olmalı." Bu gözlem, gösterişli pembe bir elbise giymiş kadınlardan birinden geldi. "Anladığım kadarıyla öldürdükleri hayvanların kemiklerini topluyorlar."

"Evet. Lyverianlar oldukça düşmanca davranıyorlar, ancak Vonkovyan güçleri orada yaptığımız operasyonları korumak için yeterince nezaket gösterdiler. Bu iyi kaptan, saldırılardan korunmamızı sağladı." Moros yanımda oturan adama doğru başını salladı, ama ben dönüp bakmadım, çünkü tüm masanın bize baktığını hissedebiliyordum. "Oldukça ilkel olduklarını söylemeliyim. Silah olarak kemik kullanıyorlar." Kıkırdadı, ağzını tekrar sildi ve boş tabağının üzerine peçeteyi koydu. "Anladığım kadarıyla, Morsana adında eski bir tanrıçaya tapıyorlar. Ölüm Tanrıçası ve kemikler birçok ritüellerinin bir parçası."

Masadaki kadınlardan biri o kadar dramatik bir şekilde nefesini tuttu ki, boğulmuş mu diye bakmak için döndüm.

"Kesinlikle kötü niyetli! İstedığınız kadar *kültürel* deyin, ama bana sorarsanız bu saf büyücülük." Konuşan, yanındaki yaşlı bir adamdı, beyaz saçları vardı ve bakışları sanki onun rahatsız olduğu kötülüğü ben temsil ediyordum gibi bana düştü. "Sayın Moros, *onun* da katılacağını duyduğumda davetinizi kabul etmekte biraz tereddüt ettim." Bana doğru başını salladı ve ani ilgi karşısında sandalyemde küçüldüm. "Kızın geçmişini biliyor musunuz?"

"Evet. Ve sizin batıl inançlarınızı biraz..." Moros şarap kadehini kaldırdı ve gülümsemek için bir an durdu. "Saçma," diye ekledi ve bir yudum aldı.

"Saçma mı?" Yaşlı adam alaycı bir şekilde güldü ve sandalyesinden kalkmayı unutmuş gibi sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. "Sürgün törenine katılmadınız mı? O ormanda yaşayan kötülüğü görmediniz mi?"

"Banished ona dilbilgisi kurallarına aykırı bir şekilde konuştu, Tanrı aşkına." Pembe giysili kadın, elbisesinin dantellerini dalgalandıran bir titreme taklidi yaptı. "Bu onun kötü niyetinin kanıtı değilse, neyin kanıtı olduğunu bilmiyorum."

"Yıllar önce öldürdüğü genç kızı da unutma," diye ekledi suçlayan adamın diğer tarafındaki kadın. "Lilleven Pontrey, sanırım adı buydu."

Adı buydu. O günden beri her gün düşündüğüm bir isim, özellikle de geceleri kabuslarıma gizlice girerken.

"Peki ya o?" Moros, şarabını kaldırarak, kadının yorumuna gösterdiğinden daha fazla merakla inceliyormuş gibi görünüyordu, daha fazla ilgisiz görünmesi imkansızdı.

"Şey, ezildi." "Bayan

Bronwick tarafından mı?"

Konuklardan biri güldü, ama konuşan kadın kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Kız Lilleven'i yola *itti*."

"Kendi elleriyle mi?" Moros, belki de söylentiye zaten duymuş olduğu için kadını alay etmeye devam etti.

"Hayır," diye cevapladı kadın keskin bir sesle, gözlerini ona dikerek. "*Kötü* zihniyle. Şeytanın sözlerini söyledi ve Lilleven arabanın önüne koştu."

Tartışmanın ortasında, ona bir atın altında ezilmesini dilediğimi söylemiştim. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, o dönüp yola çıktı ve bir arabanın altında ezildi. Sonraki iki yıl boyunca, onun ölümüne neden olduğuma inanarak tek kelime bile konuşmadım. Gerçekten kötü olduğuma inanıyordum.

Moros buna karşılık kıkırdadı, tepkisi bir başka şaşkınlık nidasına neden oldu.

"Bu doğru! Lilleven'in kardeşi her şeyi gördü. Bu kız lanetli, *bir cadı* ve Yiye Orman'a sürgüne gönderilmeyi hak ediyor!"

Ben tek kelime bile edemedim, Moros elini benimkinin üzerine koydu ve beni sakinleştirmek için sıktı, ama ilk tepkim onu itmektir. "Vonkovya'nın dışına, hatta Foxglove Parish'in dışına bile çıkmadığınız belli. Burada cadı yok, sizi temin ederim. Cadılığın en saf halini görmek istiyorsanız, Lyverian kabilelerinden bir rahibeyi izleyin. Sizi titretirler."

"Saygısızlık etmek istemem, Bay Moros," yaşlı adam sözünü kesti, "o kız, o ormanda yaşayan aynı kötülükten doğmuştur."

"Anladığım kadarıyla kız terk edilmiş olarak bulunmuş. Korkmuş bir anne tarafından terk edilmiş bir çocuk, sanırım. Siz ona lanetli diyorsunuz, ama ben onun hayatta kalmasının bir mucize olduğunu söylüyorum!"

Adam tekrar bana bakarak homurdandı. "Valimiz, kötülük onu tanıdığı için zarar görmediğini söylüyor."

"Valiniz iyi kalpli ama aptal bir adam." Bu yorum Moros'a toplu bir fısıltı dalgası kazandırdı. "Kötülüğün gerçekten var olduğunu bilecek kadar çok seyahat ettim. Ve sizi temin ederim ki, bu zavallı genç hanım böyle bir şey barındırmıyor."

kötü niyet. Peki ya ezilen kız? Bana kalırsa, yola çıkmadan önce yaklaşan arabalara dikkat etseydi iyi olurdu. Konuşmaların uğultusu başladı, onun sözleri şüphesiz dedikodular için yeni malzeme olmuştu.

Neyse ki, o saygın bir adamdı.

Her yanım onun elini itmek istiyordu, ama belki de Bay Moros hakkındaki tahminlerim doğruduydu. Belki de o, bir şekilde özgürlüğüme giden anahtardı. Ben de ona uysaydım.

"Böyle nazik ve iyiliksever bir talipli olduğu için çok şanslı, Bay Moros. Eminim harika bir çift olacaksınız."

Moros şarap kadehini kaldırdı. "Teşekkür ederim. Gelecek haftaki düğünümüzü sabırsızlıkla bekliyorum," dedi ve içkisini bir dikişte içti.

Az önce yudumladığım suyu yuttuğum için hemen bardağıma öksürdüm. "Affedersiniz, efendim. Gelecek hafta mı?"

"Evet. Ben işini yapan bir adamım. Kaçınılmaz olanı neden erteleyeyim ki?"

"Muhteşem bir düğün olacak!" Pembe elbiseli kadın kutlama havasında haykırdı. Sanki az önce bana hakaret etmemiş gibi.

"Kesinlikle," dedi yanımdaki kaptan, masanın altında bacağıma hafifçe vurarak.

Kaşlarımı çatarak, elini itip dizlerimi yana çevirdim.

"Söyleyin kaptan," dedi Moros, adamın dikkatini benden uzaklaştırarak. "Anladığım kadarıyla Lyverian isyancılar Sawtooth'u geçip kuzeydeki Murkmire Parish'i ele geçirmişler. Orada ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Yanımdaki adam inledi. "Murkmire, bataklık ve bataklıkta kalmayı reddeden fakirlerden başka bir şey değil. Kesinlikle kaynaklarımızı harcamaya değmez."

"Ama bunun vereceği mesajdan korkmuyor musunuz? Bir cemaat bu kadar kolay ele geçirilebiliyorsa, belki de savunmamız... *zayıftır*?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum, Bay Moros. Savunmamızı sınamaya cesaret ederlerse, kendilerini benim merhametime teslim etmiş olacaklar." Bana dönerek hafifçe gülümsedi. "Sadece layık görülenler oraya gitmeyi arzu eder, sizi temin ederim."

"Neden onlarla savaşıyoruz?" Moros'a dikkatimi yönelterek ve kaptanın yorumundaki garip imayı görmezden gelerek sormaya cesaret ettim.

"Onların toprakları kaynaklarla doludur. Böylesine ilkel yaratıklar için israf ediliyor." O alaycı sözle, adama duyduğum saygı bir anda değişti.

"Eğer onlara bir faydası yoksa, onlarla bir anlaşma yapamaz mısınız? Kaynak alışverişi gibi? Elbette, onların da istediği bir şeyimiz vardır, değil mi?"

"Elbette onların istediği şeyler var," dedi kaptan yanımda. "Kadınlarımız, yani. Senin gibi masum bir şeyle ne yaparlar acaba." Yine parmaklarını uyluğumun üzerinde gezdirdi ve ben de tırnaklarımı eline geçirdim, bu da ondan sessiz bir homurtu kopardı.

Adamdan tamamen uzaklaşarak, şüpheyile dolu ifadesinden masanın altında yaşadığım mücadelenin farkına vardığını anladığım Bay Moros'a döndüm. "Saldırı durumunda savunmayı sorgulamıyorum, ama toprak ele geçirmek... düşmanca görünüyor."

"Onlar ilkel bir halk," dedi kaptan sıkılmış bir ses tonuyla, koltuğuna yaslanarak. "Kesinlikle medeni müzakereler yapabilecek kapasitede değiller."

"Ama onlarla savaşırken adamlarınızı kaybetmediniz mi? İyi adamları?" Babamı savunma dürtüsünü bastırdım, onun din konusundaki görüşlerine hiç katılmasam da.

"Kaybettik. Ve haklı bir sebeple. Doğru olanlar bu hayatta acı çekmek için doğarlar, böylece bir sonraki hayatta sevinçle karşılanabilirler."

Sürekli alaycı üslubumu kontrol altında tutmak için dilim kanadı. Onun görüşüne karşı çıkmak, kiliseye hakaret olarak algılanabilirdi. "Bana öyle geliyor ki, onları rahat bıraksak iki ülke arasında barış olurdu."

Kaptan yanımda burnunu çektirdi ve tüm masa benim pahasına kahkahalara boğuldu.

"Görünüşe göre, onlarca yıllık parlak stratejileriniz ve zaferleriniz, muhtemelen kendi cemaatinin dışına hiç çıkmamış genç bir kız tarafından gasp edilmiş, Kaptan." Daha önce gördüğüm yaşlı adam, brendisini yudumlamadan önce sırtıttı. "Evet, belki de medeniyetsiz vahşileri rahat bırakmalı ve barış içinde yaşamalarına izin vermeliyiz."

Moros, bir yetişkinin küçük bir çocuğun başını okşadığı gibi elimi okşadı. "Belki bir gün benimle Lyveria'ya gelip, bu vahşi yaratıkların, ahlaksızlığı ve edepsizliği öven birçok tanrılarıyla nasıl yaşamayı seçtiklerini görebilirsin."

"Vonkovya'nın dışına seyahat etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum, efendim. Eminim çok zenginleştirici bir deneyim olacak."

Benden sadece biraz büyük görünen genç bir kadın garson yanıma geldi ve yarısını içtiğim tatlı çayı bardağıma doldurdu. Ona gülümsedim, o da başını sallayarak karşılık verdi ve dikkat etmediği için bardağımlı fazla doldurdu.

"Onith!" Karafı geri çekerken bardağımlı da çekince bardaklar tıkırdadı. Çay beyaz masa örtüsüne ve elbiseme döküldü, ama bu beni kızın endişelendiği kadar rahatsız etmedi. "Onith! Tanrım!" Ağzını sıkıştırdı, başını salladı ve masadan aldığı peçeteyle elbisemi silmeye çalıştı. "Tanrım."

"Seni beceriksiz aptal!" Moros bağırdı ve sanki üzerine dökülmüş gibi sandalyesini masadan geri çekti. "Bayan Bronwick'i mutfağa götür ve Shireen'in elbisesine yardım etmesini sağla." Öfkeyle elimi tuttu. "Gerçekten üzgünüm, canım. Elbiseni yenisiyle değiştireceğim."

"Sadece çay. Sorun değil."

"Gelin, hanımefendi. Lütfen," dedi kalın bir aksanla. Elimi tuttuğunda, cilt rengimizin çok farklı olduğunu fark ettim. Onunki daha kırmızımsı bir renkteydi ve avucunun arkasında dağınık bir şekilde izler vardı. Sanki yaraları kendisi dikmiş gibi görünen korkunç izler.

Onu takip ederek, bir dizi Fransız kapısından oturma odasına, oradan da bir koridordan geçerek tavandan tencere ve tavalara sarkan, düzinelerce dolap ve ihtiyaç duyulabilecek olandan daha fazla kesme yüzeyi bulunan geniş bir mutfığa ulaştım. Duvarın karşısındaki bakır borulara bağlı beyaz porselen bir lavabo ve musluk, daha lüks malikanelerde çok yaygın olduğunu duyduğum modern sıhhi tesisatın varlığını gösteriyordu. Evimdeki oluklu lavaboya takılı hantal kuyu pompası gibi bir şey değildi. Yine de, birçok kırsal kulübede iç mekan tuvaleti bile olmadığını düşünürsek, çok fazla şikayet edemezdik. Kışın ortasında hoş bir kolaylık.

Kızın eli benim elimde titriyordu, beni bırakıp alt dolaba koştu ve oradan bir yığın bez ve bir lavabo çıkardı. Musluğun düğmesini çevirdikten sonra, lavaboya su fişkırdı ve lavabo doldu. Mutfaktan kiler tarafına koştu, sonra geri döndü ve köşeyi dönerek diğer tarafta ne varsa onu aldı. Muhtemelen Shireen'i arıyordu.

"Hiç sorun değil," dedim gülerek, bezlerden birini alıp bekleyen leğene daldırdım. "Yemek konusunda çok sakarımdır. Er ya da geç üzerine bir şey dökerdim."

Bana doğru koştu ve kaşlarını kaldırarak bezleri nazikçe aldı. "Lütfen. İzin verin."

Aksanına odaklandım. Vonkovya'daki çeşitli cemaatler arasındaki küçük dil farklılıkları dışında, çoğunlukla aynı şekilde konuşuyorduk. Aksanı zengin ve kulağa hoştu.

"Gerçekten, gerek yok..." Gözlerindeki bakış, itiraz etmemem için yalvarıyordu. "Tabii ki. Teşekkür ederim."

Elbisenin eteğini suya batırırken, ben onun elindeki yara izlerine bakıyordum.

"Sen Lyverian mısın?"

Bunun üzerine başını eğdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Daha önce Lyveria'dan biriyle şahsen tanışmamıştım."

Hala gözlerini bana dikmeden hafifçe gülümsedi. Ya da tekrar konuşmadı.

Bezi suda durularken, kolunu eğdiğinde siyah gibi görünen koyu bir çürük ortaya çıktı. Parmaklarının gölgeli şekli, ona sert davranıldığını gösteriyordu.

"O sana zarar veriyor," diye kendimi tutamadan söyledim.

Keskin bir nefes alarak geri adım attı ve yere su damlattı. "Özür dilerim.

Ben... Lütfen söyle. Bay Moros mu bunu yaptı?" Kaşlarını birleştirdi, açıkça söylemek istemiyordu.

Elimi nazikçe koluna koydum. "Lütfen. Bilmem gerekiyor."

Kumaşı parmaklarıyla oynayarak, hala söylemeye çekiniyor gibi görünüyordu, ama sonunda içini çekip ciddi bir şekilde başını salladı.

"Nazikmiş gibi davranıyor, ama acımasız, değil mi?" Bir kez daha başını salladı.

Midem düğümlendi ve ona sarılmak istedim. Foxglove'daki herkesin Lyverianları nefret etmediğini ona göstermek istedim.

Gri saçlı, önlüklü, göğüslü bir kadın ortaya çıktı ve bize doğru topallayarak geldi. "Burada neler oluyor?"

"Bay Moros elbisesini temizlememi istedi. Ben... üzerine çay döktüm." "Tanrı aşkına Danyra, bu kadar sakar olmamalısın!"

"Ben gayet iyiyim. Bu berbat elbiselerden bir yıl yetecek kadar var." Danyra'nın saklamaya çalıştığı kesik gülümsemeyi fark ederek kıkırdadım.

"Peki, o zaman, bir tepsi tatlı ve sıcak çay getiriyorum, hanımefendi. Masaya dönmek isterseniz."

Ama ben istemiyordum. Onlarla birlikte mutfakta kalmayı tercih ederdim. O adamın zavallı kadına öyle bir şey yaptığını bilirken, onu nasıl eğlendirebilir ya da eğleniyormuş gibi davranabilirdim ki? Belki daha kötüsü.

Danyra uzaklaştığında, Shireen bana tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeyle baktı. "Söz verin, hanımefendi, o gider."

"Pardon... ne?" Gitsin mi? Kovulsun mu, yoksa idam edilsin mi?

"Siz bu evin yeni hanımı olacaksınız. Sizi rahatsız ederse, onu evden göndermekten memnuniyet duyarım." Hâlâ gülümserken, tatlı tabaklarını pirinç servis tabağına rahatça yerleştirdi.

"Henüz burada yaşamıyorum."

"Hazırlıklar yapıyoruz, hanımefendi."

Hazırlıklar mı? Onunla evleneceğim düşüncesi midemi bulandırdı. Onu birazcık düzgün biri olarak gördüğümde bir şeydi, ama onun yaptığı kötü muameleleri öğrendikten sonra durum tamamen değişti. Onun karısı olarak daha güvende olacağımı sanmıyordum. "Sen... Onu göndermemi mi istiyorsun?"

"Lyverianları bırakmıyoruz." Onun tüyler ürpertici sözleri beni bir an için suskun bıraktı.

"O beni rahatsız etmiyor." Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kısarak başımı salladım. "Onu burada tutmak istiyorum. Evde. Hayatta." Göğsümde hissettiğim aciliyet nedeniyle, elimden geldiğince net bir şekilde konuştum. "Dökülme sadece bir hataydı, başka bir şey değil. Aslında benim hatamdı. Onun dikkatini dağittım."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi." Uzun bir baş sallamayla beni kapıya doğru yönlendirdi. "Lütfen."

Hayatımda hiç bu kadar bir odadan çıkmak istememiştim. Aynı zamanda Moros'a da dönmek istemiyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

"O fiziksel şiddet uyguluyor. Kanıtlarını gördüm."

Lolla saçımı tararken, ben yatak kenarında oturmuş, düşüncelerimin transında pencereden The Crone Witch'in kulübesine bakıyordum.

"Ne kanıtı?" Lolla, sert bir şekilde karışmış saçlarımı nazikçe tararken, kafamdaki düşüncelerle ağrıyı neredeyse hiç hissetmedim.

"Hizmetçilerinin vücudundaki morluklar. Lyverian hizmetçileri *olması*. Onun için daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Peki neden onun iyiliği için bu kadar endişeleniyorsun? Bana göre Bay Moros'un malikanesi buradan çok daha medeni bir yer ve bu kız şüphesiz asi bir köyden geliyor, orada muhtemelen yetişkin erkeklerin önünde çıplak olarak geçit töreni yapmaya zorlanmıştır." Lolla, Foxglove'daki herkes gibi Lyverians'a karşı aynı önyargıları benimsemişti.

"Muhtemelen ona morluklar bırakmayan erkekler. Bu konuda benim tarafımı tuttuğunu sanıyordum?"

O içini çekti ve fırçayı şifonyerin üzerine koydu. "Senin o adamla nişanlanmanı sevmiyorum, ama onun bu Lyverian kızına davranış şekli ile sana karısı olarak davranacağını düşündüğüm şekli arasında büyük fark var."

Onu görebilmek için başımı hafifçe çevirdim. "Ya öyle olmazsa?"

"O zaman, sorunlar ortaya çıktığında, eğer çıkarsa, o zaman ilgilenirsin." Tek eliyle saçımı topladı, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek üç parçaya ayırdı. "Sen güçlü bir kızsın, Maevyth. Her zaman güçlü oldun. Ve zihnen son derece bağımsız. Bana sorarsan, fazla bağımsız."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, Lolla? Kimseye söylemeyeceğine güvendiğim bir şey?" Aynaya bakarak, tek eliyle saçımı örerken, diğer eliyle bir tutamı yerinde tutarken diğerlerini ördüğünü izledim.

Kaşları çatıldı. "Tabii ki."

İlk başta tereddüt ettim. Lolla benim güvenimi hiç boşa çıkarmamıştı. Agatha'dan şikayet ettiğim zamanlarda bile. Beni ormanın kenarında dururken yakaladığı günü hiç bahsetmemişti, ne de birkaç kez dedemin mahzeninden kalan morumberry şarabını çaldığımı. Agatha ile iyi bir ilişkisi var gibi görünse de, bana da her zaman sadık kalmıştı. "Baş hizmetçisi bana Lyverianlı kızı ortadan kaldırmak isteyip istemediğini sordu. Ve onu serbest bırakmak gibi bir şeyden bahsetmiyordu."

"Peki sen ne cevap verdin?" diye sordu, yüzünde kayıtsızlık maskesi takılıyken saçlarını tarıyordu.

"Tabii ki onu tutmak istediğimi söyledim. Bu ne biçim bir soru?"

"Yıllar boyunca sana ve kız kardeşine sosyal davranışlar konusunda sağlam tavsiyelerde bulunduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. İzin ver, sana şunu söyleyeyim. Cevap verirken dikkatli ol, Maevyth. Her kelimeyi iyi düşün. Agatha bazen acımasız olabilir, ama dünyada çok daha acımasız insanlar var ve korkutucu bir şekilde, o en kötüsü değil." Başımın üstüne bir öpücük kondurdu ve örgümün ucunu bir kurdeleyle bağladıktan sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Onun sözlerini bir an daha düşündüm, sonra yatağın altına girip yumurtayı aldım ve ay ışığına tuttum, içindeki küçük yaratığın sadece minik bir silüetini görebildim.

Bu manzara yüzüme bir gülümseme getirdi ve odada yuva malzemesi arayarak, yatağımın ayak ucundaki küçük bir battaniyeyi seçtim. Yumurtayı, gece boyunca nispeten gizli kalacağını umduğum, yatağımla duvar arasındaki yere koydum. "Umarım üstüne oturmamı istemezsin," dedim, yatağımın kenarından aşağıya bakarak. "Bunun için kesinlikle sabrım yok."

Kapının tıklaması beni Aleysia'nın odaya sert adımlarla girdiğini görmeye yönlendirdi, çenesi gergin, elleri yumruk şeklinde yanlarında duruyordu. Kapıyı çarparak duvardaki bir resmi düşürdü ve odayı geçerek yatağına doğru yürüdü. "O kadın bir tiran. Bir tiran!" diye bağırdı ve ben onu susturmak için parmağımı dudaklarıma koydum. "Yarın Riftyn Amca ile bir geziye, siğilli burunlu cadı arkadaşlarından birini de götürmek için ayarlamalar yaptığını biliyor musun? Aynı zamanda, benim için seçtiği o korkunç piç kurusunu eğlendirmek zorunda kalacağım."

"Görünüşe göre herkesin hayatını mahvetmeye niyetli."

"Öyle! Ve para kabul etmesi iğrenç! Penceresiz bir hücreye kapatılmalı!"

Kıkırdayarak yumurtaya geri döndüm ve bu dünyadan bu kadar izole bir yerde yaşamak ne kadar harika olurdu diye kısa bir süre düşündüm. "Moros'un hizmetçisi Lyverianlı bir kız."

"Aman Tanrım. Zavallı şey." Elbisesi çıkardı, altındaki çıplak göğüslerini ortaya çıkardı — Aleysia iç çamaşırlarıyla nadiren uğraşırdı — ve yatağının üzerine serilmiş

"Ama senin olacağın kadar zavallı değil, emin olabilirsin."

"Onunla evlenmeyeceğim. Yapamam."

"Şimdi deli Aleysia gibi konuşmaya başladın."

Kendi geceliğimin eteğiyle oynarken dudaklarıma hafif bir gülümseme kondu.

"Sana katılmıyorum. Sadece bazen yöntemlerine katılmıyorum."

Giyindikten sonra Aleysia, tırnaklarını ısırarak uzaklara baktı. "Bu kız... Ya o iyi ve nazik biriye? Ya Riftyn amca ona deli gibi aşık olursa?"

"Eğer sana aşık olmuşsa, o adamın nezaket ve iyilik aradığını çok şüpheliyim," diye şaka yaptım ve o da bana sert bir bakış attı. "Eğer ona aşık olursa, başından beri sana aşık olmamış demektir."

Sanki yüzüne tokat atmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Bu düşünceye dayanamıyorum." "O zaman, düşünme. Bu Vonkovyan askerle yeterince uğraşman var diyebilirim."

Bu karışıklıktan bir çıkış yolu bulmalıyız."

Yatağına çökerek, yatağın kenarına sarktı. "Büyükbabamızı bu kadar mı nefret ediyordu? Bu yüzden mi bize acı çektirmek istiyor?"

"Belki de büyükbabam ondan nefret ediyordu." Aleysia yatağa girerken ışığı kapattım, düşüncelerim Lyverianlı kız ve onun yanıkları ve morluklarına geri döndü. Kendimi o durumda hayal etmeye çalıştım. O adama karşı o kadar güçsüz.

O kadar küçüktüm ki.

Her yanıma kaçmak istiyordu. Her şeyden kaçmak.

Aleysia, büyükbabam kaybolduktan ve babam savaşa gittikten sonra, bizi Agatha ile yalnız bıraktıktan sonra, bir keresinde onunla kaçmam için beni ikna etmişti. Vonkovyan askerleri elbette bizi buldu ve ben de kız kardeşimin bunun için yirmi kırbaça cezasına çarptırılmasını izlemek zorunda kaldım.

Kaçmak bir seçenek değildi.

Bunun yerine, gözlerimi kapattım ve kara boşlukta teselli aradım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

"Yardım edin! Lütfen yardım edin!"

Çığlık sesi beni uykumdan uyandırdı ve birdenbire doğrulup karanlık odayı aradım. Karşımda Aleysia yan yatmış, bana dönük, kolu yatağın kenarından sarkmıştı. Sessiz horlamaları, hala huzur içinde uyuduğunu gösteriyordu.

Kötü bir rüya mı görmüştü?

Ya da belki de rüya gören bendim. Odanın karanlığında, Sürgün Edilmiş Adam'ın görüntüsü zihnimden geçti ve gözlerimi sıkıca kapattım, battaniyeyi çeneme kadar çektim.

Gözlerimi açtığımda, o orada değildi.

"Hayır! Hayır, lütfen!"

Yine o ses. Havalandırma deliğinden geliyordu. Tıpkı birkaç gece önce Aleysia'yı Riftyn Amca ile yakaladığım gece gibi. Ama bu seferki Aleysia değildi.

Kemiklerimdeki titremeyi, beni yutan karanlık odayı görmezden geldim ve o zayıf figürün yatağıma doğru sendeleyerek geldiğini hayal ettim.

"Lütfen biri yardım etsin! Onu durdursun! Lütfen!"

O çığlıkları da görmezden gelmek istedim, ama ya biri yaralanmışsa? Ya yardım isteyen ben olsaydım ve kimse beni duymazsa?

Kaşlarımı çatarak yataktan kalktım ve pencereden dışarı baktım, ama sesin evin içinden geldiğinden emindim. Gıcırdayan tahtaları önleyerek merdivenlere doğru yürüdüm ve koridorun boş olduğu ikinci kata indim.

Orada bekledim, yatak odalarından geliyor mu diye dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Kulaklarımı dikip, ikinci merdivenlerden indim ve salonu, mutfığı, kütüphaneyi dolaştım, ama o odalarda hiçbir şey bulamadım.

Yatağıma geri dönmeye razı olarak merdivene doğru yöneldim ve sesi tekrar duydum, bu sefer daha yüksek sesle.

"Lütfen! Tanrım, dur!"

Dönerek aşağıdaki mumyalama odalarının kapısının önüne geldim. Felix amcamın aşırı derecede zaman geçirdiği yer. Bir zamanlar Aleysia ve benim çocukken oynadığımız eğlenceli bir saklanma yeri olan bu yer, artık ölümlle dolu korkunç bir mezar olmuştu. Kendimi araştırmaktan vazgeçmeden önce, ayaklarım beni kapıya taşıdı ve kapı kolunu tuttuğumda durakladım. Oraya bir veya iki kez gitmişim, ama sadece Agatha, Felix amca için bir şey getirmemi istediğinde. Soğuk taş duvarları, pencereleri olmayan ve boğucu mahzenlerde saklanan cesetleriyle kulübenin en alt katı, hayal gücümün en karanlık köşelerini harekete geçiriyordu. Şimdi oraya inme düşüncesi, özellikle de son zamanlarda kafamın benimle bu kadar net bir şekilde oynadığı bir zamanda, midemde kara yılanlar gibi kıvrılan bir korku uyandırdı. Ama iki gece boyunca o korkunç çığlıkları duyduktan sonra, öğrenmek zorundaydım.

"Orada ne yapıyorsun?" Agatha'nın sesi sinirlerimi bozdu ve yakalandığım korkusuyla kaslarım gerildi, ona döndüm.

"Ben... bir şey duyduğumu sandım."

"Ev eski. Birçok ses var." "Ev sesi değil."

Yardım çağlığı."

Gözlerini bana dikip, topallayarak yaklaştı. "Şu anda orada sadece Felix amcan var ve onun yardım çağlığı attığını hiç sanmıyorum. Bu da bana, sesler duyup duymadığını merak ettiriyor."

Bizim dünyamızda sesler duymak şeytani ele geçirilmenin işaretiydi. Cemaat tarafından sorgusuz sualsiz kovulan bir kötülük.

"Eğer öyleyse, senin için ne kadar talihsiz bir durum olurdu. Beni zaten sattığın halde."

Dudakları, eğlenmekten çok şeytani bir ifadeye dönüştü. "Anladığım kadarıyla Bay Moros'un bir cerrahla yakın bağları var. Beyin konusunda uzmanlaşmış bir cerrah."

Onun önerdiği şeyin düşüncesi bile içimde bir panik uyandırdı. "Duyduğum ses rüzgardan gelmiş olabilir."

"Evet. Rüzgâr olabilir. Şimdi yatağına dön. Genç bir kadın, iyi bir nedeni olmadan gece yarısı uyanık olmamalı."

Başka bir şey söylemeden, onu geçip merdivenlere doğru koştum, ama yarı yolda durdum.

"İğrenç çocuk," diye mırıldandı Agatha ve bastonunun yere vurması beni uyandırdı.

Tavan arası merdivenlerinin kapısının arkasına saklanarak, küçük bir aralıktan onu merdivenleri çıkarken, tavan arasını geçip yatak odasına giderken izledim. Yatak odasının kapısı kapandığında, merdivenlerden çıktım. Merakım sağduyumu gölgeliyordu, ama bunu görmezden gelemezdim. Yardım isteyen kim olduğunu bilmeliydim.

Parmak uçlarımda, merdivenlerden aşağı süzülerek indim ve bir kez daha kendimi mahzenin o uğursuz girişinde buldum. Kapı kolunu yavaşça çevirerek, menteşeyi çok fazla açarak gıcırdatmamaya dikkat ederek kapıyı ittim. Duvara yakın durarak, spiral taş merdivenleri dönerken gölgelere yapıştım. Ağır nefes alma sesi kulaklarıma ulaştı ve kalbim göğsümde çarparak yavaşça indim. Kısa bir koridordan geçerek Felix amcanın muayene odasının kapısına ulaştım, burada nefes alma sesi inlemelerin sesini bastırıyordu.

Köşeyi gözetledim ve karşılaştığım manzara beni şok etti. Nefes almaya bile cesaret edemedim ağzımı avucumla kapattım.

Muayene masasında, yükseltilmiş bir taş levhadan başka bir şey olmayan, solgun, çıplak bir kız yatıyordu, uzun siyah saçları kenarlardan dökülüyordu. Benim açımdan, başı başka yöne dönük olduğu için yüzünü göremiyordum, ama sırtüstü yatan vücudu hareketsizdi, Felix Amca göğüslerini okşuyordu. Gözlerinde hayranlık dolu bir bakış vardı, bu adamın yapabileceğini hiç düşünmediğim bir şeydi, başparmağını kızın açıkta kalan meme uçlarında gezdiriyordu. Öne eğildi, birini ağzına aldı ve iğrenerek dudaklarımı kıvırdım, sanki onu emziriyormuş gibi, başını yavaşça sallıyor, ağzıyla kızın vücudunu çekiyordu, tıpkı emziren bir çocuk gibi.

"Yardım edin!" Ses neredeyse kulaklarımda çınladı.

Onun ateşli emişiyle, Felix kızın vücudunu salladı ve kızın başı bana dönene kadar yana doğru eğildi.

Moros'un malikanesinden gelen Lyverian kızın süt beyazı gözlerine bakarken, boğazımdan bir çığlık çıkmak istedi. Yüzünde, dayak izi olan sararmış morluklar vardı. Yanağında bir kesik vardı ve açık ağzından, dilinin kesilmiş olup olmadığını merak etmeme neden olan bir parıltı gördüm.

"Maevyth!" diye fısıldayarak bağırdı ve ben sıçrayarak kapının hemen dışındaki bir kovayı ayağımla devirdim.

Felix amcamın başı benim yönüme doğru çevrildi.

Nefesimi tuttum ve merdivenlere doğru döndüm. İki basamak birden atlayarak birinci kata, oradan ikinci kata ve tavan arası merdivenlerine doğru koştum. Havalandırma deliğinden geçerken, çığlıklarının sesi kulaklarımı tıkamama neden oldu. Sonunda yatak odasına ulaştığımda, nefes nefese kalmış, kambur durmuş, hırıltılı nefes alıyordum.

Aleysia hala uyuyordu. Farkında değildi.

Korkudan titreyerek odanın diğer ucundaki yatağıma gittim ve yorganın altına saklandım.

"Maevyth!" diye fısıldayan boğuk bir ses duyuldu ve ben gözlerimi sıkıca kapattım, yüzümü ortaya çıkarmayı reddettim. "Maevyth!"

Karanlıkta, Caedes Duası'nı fısıldadım. Nedenini bilmiyordum. Kırmızı Tanrı'nın o anda bana yardım edeceğine inanmıyordum. Ona hiç inanmıyordum.

"Ölüler dua etmez!" Ses bu sefer daha yüksek sesle bağırdı ve titreyerek yatarken bir inilti kaçtı ağızımdan.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim." Çığlıklar sustu.

Sessizce hıçkırarak fısıldadığım nefeslerim battaniyeden yankılandı. "Çok üzgünüm."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

"Bütün bu pırasalar." Aleysia yanımda inledi. "İki kış öncesinden daha iyi. Yediğimiz tek şey yulaf lapası olduğunu hatırlıyor musun? Kahvaltıda yulaf lapası, akşam yemeğinde yulaf lapası. Bir daha o çorbayı asla yemem, çok geç bile kalmışım. Düşünmek bile midemi bulandırıyor," dedi ve taklit ettiği öğürme sesi bile o anda zihnimden geçen düşünceleri kesintiye uğratamadı.

Kendi sessiz kesme sesime dalmış bir şekilde bakıyordum, ta ki parmağımın ucuna keskin bir acı saplanana kadar. "Ah!" Güveç için patatesleri dilimlediğim tahta kesme tahtası, sebzelerin beyaz etine serpiştirilmiş kan lekeleriyle kaplıydı.

"Tanrı aşkına, Maeve, dikkatini ver." Aleysia çoktan bir bez getirmiş, kanı silip sardırmıştı. Ben pamuğu ıslatan minik kan damlasına hayranlıkla bakarken, o kanlı patatesleri yıkayıp diğerleriyle birlikte tencereye attı.

"Onlar onu öldürdüler," dedim sessizce, Lolla'nın dikkatini çekmek istemeden. Lolla mutfakta ekmek hamuru yoğuruyordu, tek elle hamuru katlarken tüm vücudunu bu işe veriyordu. Morgda Lyverianlı kızı bulalı iki gün geçmişti, ama onu aklımdan çıkaramıyordum. Sabah boyunca İncil çalışması sırasında, öğleden sonra ev işlerini yaparken onu düşündüm. Yüzü. Yardım çağrısı. "Onlar onu öldürdü."

"Kim?" diye sordu Aleysia, ben kanı durdururken benim payıma düşen patatesleri aldı.

"Hizmetçi kız. Bir Lyverian. Moros onu öldürdü, eminim."

"O kötü biri, sana söylüyorum," diye fısıldadı. "Onunla evlenirsen hayatın harika olmayacak."

Onunla bir hayat kurmayı hayal etmek istemiyordum. "Onu döverek öldürdüler. Bunu hak edecek ne yapmış olabilir ki?"

"Bir penisi yoktu. Bu onlara yetmişti. Ama ne olursa olsun, bu senin suçun değil. Açıkça görülüyor ki, adamın kız için kötü niyetleri vardı."

Bunu biliyordum, ama yine de suçluluk duygusu devam ediyordu.

"Lolla!" Agatha diğer odadan seslendi ve yaşlı kadın önlüğünü silkeledikten sonra salıncak kapıdan dışarı çıktı.

O odadan çıkar çıkmaz, Aleysia omzunun üzerinden kurnazca bir bakış attı ve bir adım yaklaştı.

"Sana bir şey söylemeliyim," dedi, sesini öncekinden daha da alçaltarak.

"Ne oldu?"

Dudaklarını dişlerinin arasına kısırdı, her zaman olduğu gibi gergin olduğunda yaptığı gibi ısırıldı. "Söylemeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

"İki aydır adet görmüyorum." Kaşlarını çatarak ona baktım. "İki aydır mı?"

Ciddi bir şekilde başını salladı ve benim payıma düşen patatesleri doğradı. "Geçen ay gelmeyince, Agatha'nın şüphelenmemesi için parmağımı kesip adet bezi içine kan akıttım. Hâlâ gelmedi."

"Acaba..." Zaten şüphelendiğim şeyi söylemek istemedim ve neyse ki o sefer cahil rolü oynamaya çalışmadı.

Başını salladı ve gözleri doldu. "Ne yapacağımı bilmiyorum." "Ona söyledin mi?"

"Evet."

İçimden inledim. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü bu onun bebeği ve bunu tek başıma çözmek istemiyorum." "Eğer öğrenirlerse, Aleysia..."

"Biliyorum. Bu bir günah."

Bazılarının gözünde cinayetten daha kötü.

"Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermedi, bunun yerine gözlerinden yaşları sildi.

"Bu çocuğu burada doğuramazsın. Seni ormana göndermeseler bile, dışlanacak. Reddedilecek. Agatha kesinlikle ona bakmayacaktır."

"O bakmaz. Ama sen bakarsın, değil mi Maeve?"

Onun sorusunu bir an düşündüm – tüm cemaatin beni hor gördüğü kadar hor gördüğü bir çocuğa bakmak. "Tabii ki bakardım. Ama bir bebek annesiyle daha iyi olur."

"Öyle olur. Ama bu bebeği doğurmaya niyetim yok. Crone Cadısı'nın istenmeyen gebelikleri sonlandırdığı söyleniyor. Onda otlar var. Güçlü otlar." Birkaç gün önce o kadınla konuştuğum için beni azarlamamış mıydı?

"Ve ona gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle düşünüyorum. En iyisi bu bence."

Göğsümde bir ağrı hissettim. Riftyn Amca'dan başka ona yardım edecek kimsesi olmayan ve tüm cemaatin ona karşı olduğu, onu kesinlikle kınayacak bir sürü dindar fanatiğin bulunduğu bir ortamda, onun için her şey ne kadar korkunç olmalıydı. Ve tabii ki, onu aşağılayarak hayatını cehenneme çevirecek olan Agatha. "Ne karar verirsen ver, Aleysia, ben senin yanıdayım. Bunu tek başına çözmen için seni yalnız bırakmayacağım."

Gözü yaşlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Seni seviyorum, rahibe. Bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Lolla yüksek bir iniltiyle mutfak kapısından içeri girdi. "Kızlar, patatesleri bitirdiniz mi? Agatha akşam yemeği için sabırsızlanıyor."

"Evet, Lolla," Aleysia'nın yerine ben cevap verdim ve yaramdaki bezi çıkardım. Birkaç dakika önce bıçağın kestiği yerde, şimdi tamamen sağlam olan cilde baktım. Kaşlarımı çatarak, yarayı temiz suyla sildim ve işime geri döndüm.

ON ALTI. BÖLÜM

ZEVANDER

Gece çökmüştü, Zevander Hagsmist ormanının kenarına geldiğinde, ormanı koruyan kralın üç süvarisi açık alanda ona doğru dörtmala geliyordu. Yarım maskesi ve kapüşonlu cüppesi onu bir hırsız gibi gösterdiği için, niyetini sormadan silahlarını çekecekleri kesindi.

Muhtemelen onun deli ya da sarhoş olduğunu düşündüler. Sonuçta, tamamen aklını kaçırmamışsa kimse ormana bu kadar yaklaşılmaya cesaret edemezdi, bu yüzden muhafızlar azdı.

Hiç kimse hastalıklarla dolu ölümlülerin topraklarına girmeye cesaret edememişti, ancak böyle bir girişimde bulunanlar kralın emriyle idam cezasına çarptırılırdı.

Sadece saldırı tehdidi bile Zevander'in bedenine kazınmış alevleri harekete geçirdi. O başka bir Aethyrian olsaydı, süvariler onu kolaylıkla yakalayabilirdi, çünkü onların güçleri çoğu kişiden üstündü ve başka herhangi bir izinsiz giren kişiyi kolaylıkla etkisiz hale getirebilirdi.

Ne yazık ki onlar için, Zevander diğer izinsiz girenler gibi değildi.

Adamlar yaklaşırken hızlarını yavaşlattılar ve onu büyüyle yakalamak için ellerini kaldırmadan önce, Zevander'ın alevleri patladı ve her birinin etrafını sardı. Yanık etlerinin cızırtılı sesi, kızaran organların korkunç kokusunu daha da belirgin hale getirdi.

O kokudan nefret ediyordu.

İki adam, ters yönde koşmaya başlayan atlarından düştü. Muhafızlar yerde kıvrılarak inliyorlardı, çünkü alevler çılgık atmalarını engelliyordu. Üçüncü adam atından düştü ve sert *bir sesle* yere çarptı, vücudu Zevander'in sıcak çeliğin cilde değmesi gibi bir acı ile felç olmuştu. Arkadaşları

kararmış, vücutları içten dışa pişmişken, onun vücudu sadece şişmiş kırmızı renkte alev alev yanıyordu.

İkisi sonunda alevlere yenik düştüğünde, Zevander küllerin arasında geride kalan kan taşlarını aradı. Büyüyle ölüm genellikle en yetenekli adli büyücüler tarafından kolayca tanınabilen bir kalıntı, bir aura bırakırdı ve küle dönüşmek kanıtların yok olmasını sağlardı. Ancak kan taşlarının varlığı demutomansiye işaret ederdi ve bu da kesinlikle kapsamlı bir soruşturma başlatırdı. Kral, suçluyu bulmak için ona yardım etmesini isterse, bu potansiyel bir baş ağrısı olabilirdi.

Üçüncü adamın yerde kıvranarak yattığı yere geri döndü. Adam dişlerini sıkarak bağırmaya çalışıyordu, ama alevler sadece sessiz bir inilti çıkmasına izin veriyordu. "Sessiz kalman karşılığında seni bağışladım. Anladın mı?"

Muhafız, toplayabildiği tüm gücüyle başını salladı. Alevler geri çekildi, derisinden çıkarak adama biraz rahatlama sağladı. Alevler, onu çevreleyen, tıslayıp kıskaçlarını tıklatan siyah akrepler şekline büründü.

"Kıpırdamadan dur," diye uyardı Zevander, belindeki hançeri kontrol ederken. "Hızlı hareketlerden hoşlanmazlar." Akrepleri muhafızı gözetlemekle bırakarak, komşu ormana doğru yürüdü.

Beyaz sisden oluşan bir kalkan ormanın zeminini kapladı, Zevander'in botları kalın buharın içinde görünmez hale geldi. Boynunun arkasında, soğuk gümüş ışınlar işarete çarptığında, soyunun ay mührünün kalıntıları parladığını hissetti ve omurgasında bir karıncalanma hissetti. Solassions, onun gücünü zayıflatmak için, köle olduğu yıllarda onu kesmeye çalışmıştı, o zamanlar onun lanetli kanının zaten gücünü zayıflattığını bilmiyorlardı. Henüz anlamaya bile başlamadığı sablefyre'nin gücü için yakılmıştı.

Ancak onu tamamen yok edemediler. Yaralı ve sakat bırakılmış olsa da, hala ışığı emiyordu.

Sis perdesinin içinden, yüksek tiz bir kıkırdama kulağının yanından geçti ve o da zamanında dönerek kanat çırpışını gördü. Gözleri karanlığa alıştı ve küçük bir Spirityne'yi seçebildi – ormanda sıkça rastlanan sinir bozucu küçük yaratıklar. Serçe kadar küçük olan bu yaratıklar zararsız görünüyorlardı, ancak vahşi doğaları onları saldırgan ve tehlikeli kılıyordu ve dişlerinde halüsinasyonlara neden olduğu söylenen acı verici bir zehir vardı. Kış yaklaşırken onları görmek nadirdi. Merakı onu ağaçlardaki saklandığı yerden çıkarmış olmalıydı. Neyse ki uçup gitti, yoksa onu şişleyip yakarak catallys'ler için yanmış atıştırmalık yapacaktı. Catallys'ler, kedi ve şahin karışımı gibi görünen ve Spirityne'leri avlayan gececi yaratıklardı.

Uzakta bir kemerli geçit duruyordu, soluk mavi, camsı koruyucu kalkanı merkezinde sıvı gibi parıldıyordu. Yalnızca yedi kişinin kanı, kan taşları için öldürdüğü yedi kişinin kanı, büyü yapmadan serbestçe geçebilirdi, çünkü Umbravale'yi yaratan onların atalarının kan büyüsüydü. Başka herhangi biri

Hagsmist'i ölümlülerin dünyasından ayıran uçurumdan düşme riskiyle karşı karşıya kalırdı. İki dünya arasındaki uçurum, sadece Umbravale ile birbirine bağlanıyordu. Bazıları, Nethyria'nın kilometrelerce derinliğindeki bu yarıktaki yaşadığına inanıyordu.

Ancak kimse oraya inerek bunu doğrulayacak kadar deli değildi.

Zevander, Dolion'un kendisine verdiği küçük parşömeni deri ceketinin cebinden çıkardı. Avucunu koruma sembolüne doğru kaldırdı ve küçük parşömen üzerine yazılmış kelimeleri söyledi.

"Zi da'dignio, septmiusz me liberih iteriusz." Eğer layık olursam, yedi tanrı bana serbest geçiş izni verecek.

Koruma büyüsü uğuldadı ve titredi, Zevander nefesini verdi, sonra elini sulu bariyerin ötesine uzattı. Kemerin içinden geçerken hafif bir titreşim kaslarını salladı ve rahatlamasıyla, ölümüne düşmek yerine, dikenli çalılarla çevrili küçük bir açıklıkta buldu kendini. Keskin gözleriyle çevresini tararken, dikenlerle kaplı dalların, delinmez deri giysisini çizip botlarının altında ezilmesine aldırmadan çalılardan yönüne doğru yürüdü.

Diğer tarafta, geldiği ormanı yansıtan bir orman vardı.

Etrafında uluyan bir ses yankılandı ve o, sesin kaynağını bulmak için dilini şaklattı. Zevander'in dünyasında tanıdığı türden çok daha küçük olan bir kurt görüntüsü zihninde şekillendi. Duyguları tetikte, yoluna devam etti.

Kanatların uğultusu kulağının yanından geçti ve karanlıkta kaynağını aradı.

Ses tekrar yanından geçti ve Zevander'in siyah alevi bir yılan gibi kıvrılıp saldırdı, kötücül küçük canavarı esir alırken, o da ciyaklayıp cıvıdayıp trillere boğuldu, dişlerini buharlı aleve geçirmeye çalıştı. Spirityne. Umbravale'nin o tarafında bir tane görmek garipti. Başını eğdi ve gerçek bir dal gibi görünen titreşim, çubuk gibi vücudunu inceledi. İnsansı bir yüzü ve yırtık pırtık siyah kanatları vardı, bu da onu çevredeki ormanda neredeyse tamamen kamufle ediyordu. Zevander isteseydi, o anda yaratığın canlı canlı yanmasını engelleyen koruyucu sihirli haleyi bozabilirdi. Bunun yerine, başka yere baktı, yaratığı serbest bıraktı ve yaratık cıvıdayarak uçup gitti, muhtemelen diğer Spirityneleri uyarıyordu.

Zevander ilerlemeye devam etti ve botunun altında bir şeyin çıtırdadığını duyunca durdu ve sisin içine uzandı. Kırık ve çürümüş bir insan kafatası kaldırdı, duyguları ona en az bir asırlık olduğunu söyledi. Onu bir kenara atarak yoluna devam etti, botlarının altında, beslenme alanı olması gereken yerde daha fazla çıtırtı duyuluyordu.

Tahminine göre iki furlong yürüdükten sonra, ileride bir yapı fark etti – geçtiği ilk kemer gibi parıldayan başka bir kemer. Bu kemer kemiklerden ve bükülmüş tahtalardan yapılmıştı. Zevander o yöne doğru ilerlerken

yönünde ilerlerken, ensesinde soğuk bir ürperti hissetti, içgüdüleri ona ağaçların arasında gizlenmiş bir şey olduğunu söylüyordu. Onu izliyordu. Ormanı taradığında, sisin üzerinde yükselen karanlık ağaçlar ve ağaçların tepesinde uçan yarasaları aydınlatan benekli ay ışığı dışında bir şey görmedi.

O, ormandan ölümlülerin dünyasına açılan antik yapıya varana kadar ilerledi.

Kemik ve tahtadan yapılmış kemerin üzerinden bakarken, yapının üzerine yanmış gibi siyah lekeler gördü ve parmağını üzerinde gezdirdi. Lekeler cızırdadı, duman çıkardı ve siyah yılanlar gibi avucuna kayd. Küçük bir su birikintisi oluşturdular ve siyah renk kırmızıya dönüştü. Avucunu kapatıp açtığında, elinde kırmızı bir taş vardı. Sert yüzeyde ince gümüş çizgiler, küçük çatlaklar gibi görünüyordu, bu özelliği daha önce görmemişti. Akıllı, tavernada Dolion ile yaptığı konuşmaya geri döndü. *"Gümüş izleri olan bir taş."*

Aradığı kişiye götüren ipuçları her zaman bir şekilde ortaya çıkardı ve Zevander her şeyden çok kana güvenirdi.

Küçük küreyi ay ışığına kaldırdı, garip renkleri ve desenleri inceledi ve elinde tutarken avucunda titreşen bir enerji hissetti. Letalisz için kandaki gücü hissetmek yeni bir şey değildi, ama derisinin altında dalgalanan, örümcek ağındaki av gibi kemiklerinde titreyen garip bir zevk yoğunluğu ona yabancı geldi. Tamamen beklenmedik bir şeydi.

Tuzlu taşı yalamak için dilini ıslatan bir dürtüyle, kafasındaki *"Tadına bak"* diyen sese kulak asmayarak gözlerini kapattı. Kan içmek şeytanın ateşiyle oynamak gibiydi. Kan çok güçlü bir afrodizyak olabileceğinden, deliliğe yol açan pervasız bir zevkti. Hemen taşı deri giysilerinin içine sakladı.

Gözünün önünden geçen bir parıltı, elini koruyucu bariyere çekti. Parmağını üzerinde gezdirdiğinde, küçük elektriksel impulslar cildini gıdıkladı. Gözlerini kapattı ve elinin bariyerdan geçtiğini hayal etti. Gözlerini açtığında, bariyer bileğini sarmıştı.

O da içinden geçti.

Diğer tarafa geçtikten sonra, Zevander elmaslar gibi parıldayan açık buzlu alanı, dağınık ağaçları ve karanlıkta gözleri parıldayan gece hayvanlarını inceledi. Bacalardan beyaz duman bulutları yükseliyordu.

Yaşam. Beklenmedik kadar çok yaşam.

Küçük yaşlardan beri, ölümlülerin dünyasının ölü ve çorak bir çöl olduğu öğretilmişti ona. Hiçbir Aethyrian'ın cesaret edemeyeceği bir yer. Yukarıda, yıldızlar tek bir hilal ayın etrafında parılıyordu. Hava, keskin ve soğuk olmasına rağmen, yüzünün açıkta kalan yarısına esen rüzgârla kuru hissediliyordu. Yaşlanan bir dünya gibi kurumuş, ama kesinlikle ölü değil.

Uzakta karanlık bir kulübe duruyordu ve çatısının yakınında bir pencere gördü.

Pencereden görünen kemiklerden yapılmış bir kemer.

Kemerli geçide bir kez daha bakınca, pencerenin görüş alanının içinde olduğu görüldü.

Elini uzattı, güçlerini çağırdı ve donmuş zeminde, düşen kan izleri kırmızı renkte parladı – damlalar, toprak yolun karşısındaki aynı kulübeye doğru uzanıyordu. Kan izlerini takip ederek girişe doğru yürüdü ve yıpranmış menteşelerinden gıcırdayan kapıdan içeri girdi. Alt kat boş ve sessizdi. Merdivenleri hafif adımlarla çıktı, botları yaşlı ahşap üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Kan izleri, kalede bulunan kendisinininkinden çok daha sade bir banyo odasında sona erdi. Orada basit bir küvet ve The Hovel'da bulunabilecek türden, ipli bir lazımlık vardı. Kapalı kapıların bulunduğu koridorda ilerlemeye devam etti ve koridorun yarısına geldiğinde, cebinde bir titreşim hissetti ve taş, uyluğuna sıcaklık yaydı.

Garip his, o ilerledikçe daha da yoğunlaşıyor gibiydi, ta ki koridorun sonundaki bir kapının önünde durana kadar. Kapıyı açtığında menteşeler hafif bir gıcırta çıkardı ve başka bir merdiven ortaya çıktı. Merdivenin tepesine ulaştığında, odanın iki ucunda birbirine zıt iki yatak gördü. Güçlü bir çiçek kokusuyla karışık, boğazının arkasına çarpan ve çenesini sertleştiren bir koku vardı. Tatlı portakal gibi.

Başı dönüyordu ve bir adım geriye sendeledi, duyuları altüst olmuştu.

Lanet olsun... Tanrılar adına, ona ne olmuştu böyle?

Tavandan, çiçeklerle süslenmiş küçük beyaz keseler sarkıyordu. Belki de kokunun kaynağı bunlardı. Birini yüzüne yaklaştırdı, burnu portakal kokusundan çok daha az hissedilen güçlü, baharatlı otların kokusuyla buruştu.

Karşısındaki yatağa bakarken, cebindeki taş sıcaklıkla parladı. Garip baş dönmesini başını sallayarak geçirdi ve odayı geçerek kurbanının yatağının yanında durdu. Battaniyelere sarılmış yaratık, derin uykudaydı, vücudu rahat nefeslerle inip kalkıyordu. Ağzını sulandıran lezzetli portakal kokusunun altında, topraksı bir koku belirliyordu. Kükürt gibi kötü bir koku. Yatağın diğer tarafına, pencereye en yakın olan tarafa dolaştı. Yatağın çerçevesinin yarısına kadar gömülmüş, yerde siyah bir nesne buldu ve onu ışığa doğru kaldırdı.

Bir yumurta gibi görünüyordu, ama tanıdığı bir yumurta değildi. Yüzeyindeki pullar, bir tür yırtıcı kuş olduğunu gösteriyordu. Solassios'tan kuzeye, Draconysia'ya geçerken benzer yumurtalar görmüştü. Bunların ejderha yumurtaları olduğunu öğrendiğinde, Zevander, bu lanet şeyleri yetiştirmekle yükümlü olacağını fark etmeden, üç tanesini çalmak gibi bir hata yapmıştı.

Diğer elini yumurtanın üzerine koyduğunda, siyah alev yüzeye yayıldı ve parlak mor bir ışık yaydı. İçinde kıvrılan ve kıvranan minik yaratığın silueti, onun hayatta olduğunu doğruladı. Altındaki battaniye yığınının baktı, sonra tekrar yumurtaya döndü.

Zevander yumurtayı dikkatlice yere koydu. Costelwick'in karaborsalarında oldukça değerli olacağına emin olduğu için, onu mutlaka yanında götürecekti.

Çiçekli yorganın altındaki yığınlar doğru ellerini uzattı, cebindeki taş uyluğuna o kadar sıcak geliyordu ki, bir homurtu çıkardı ve deri ceketinin içindeki konumunu ayarladı. Siyah alevler derisinden yükseldi ve kolundan aşağıya doğru inerek avucunda toplandı. Alevleri kurbanına yöneltti, battaniyelerin etrafını sarmalamasına izin verdi ve ilk hareketinde, Zevander alevlerin zavallı yaratığın kanını ısıttığını anladı. Onu pişiriyordu.

Yumuşak ama acı verici bir inilti örtülerin arasından sızdı ve Zevander, sesin kaslarını titreştirmesi üzerine kaşlarını çatı. Yığın hareket etti, hareket battaniyeleri çekip, omurgasını dikleştiren bir yüzü ortaya çıkardı.

Uzun, siyah saçları yastığının üzerine dağılmış ve terli alnına yapışmıştı. Ateşin yumuşak pembeliğini taşıyan porselen teni. Dolgun, yay şeklinde dudakları hafifçe aralanmıştı.

Lanet olasıca güzeldi.

Alevleri geri çekerken başını eğdi ve ona baktı. Ne yazık.

Büyüleyici bir tanrıça gibi, derin uykudaydı, uzun, siyah kirpikleri yanaklarının üstüne düşüyordu, vücudu ise onun gücüne teslim olmuştu. Kalın, dolgun dudakları ve parlak teni ona dokunmak için onu zorlarken, göğsünde bir acı hissetti. Duygularını tırmalayan o koku, onu tenine dudaklarını değdirip tatmaya zorluyordu.

Hiçbir avı onu bu kadar etkilememişti.

Keskin bir sancı kasıklarına çarptı ve homurdandı, penisi lanet olası pantolonundan çıkmak istercesine deri giysisine sertçe bastırdı. Kaşlarını çatarak kendini düzeltti. Kızda bir şey damarlarında ateşi körükledi ve eğer onun kanını taş a çevirmek için orada olmasaydı, o bol elbisenin altında sakladığı şeye ilgi duyabilirdi.

Bunun yerine, elini tekrar kaldırdı ve vücuduna bir sıcaklık dalgası daha gönderdi. Tıpkı önceki gibi, kız yine hareket etti ve kolunu başının üzerine kaldırarak vücudundaki garip bir izi ortaya çıkardı. Metalik gümüş tonları olan tüy gibi bir yara izi.

Kız rahatsızlıktan kıvranırken, ateşi şüphesiz yükseliyordu, o da alnında bir gıdıklanma hissetti. Derisinden bir damla ter damladı ve onu sildiğinde, dokunduğunda sıcak olduğunu hissetti. O kadar alışılmadık derecede sıcaktı ki, konsantrasyonunu kaybetti ve avucundaki alev söndü.

Yüzünü tunik koluyla sildi ve avucunu tekrar uzattı. Odaklanarak, alevin erimiş lav gibi damarlarında aktığını hayal etti.

Acı dalgası, kanında minik bıçaklar gibi yayıldı ve Zevander bir adım geri sendeledi.

Lanet olsun!

Sinirden dişlerini gıcırdatarak tekrar denedi, ama yine derisinin altında acı veren bir yanma hissi onu geri çekilmeye zorladı.

Bu işlem normalde birkaç saniye sürerdi. Hızlı ve sessiz bir öldürme, ve normalde kimse onu fark etmeden işini bitirirdi. Avucunu bir kez daha kaldırdı, gözleri öfkeyle parlayarak, mide bulandırıcı derecede güzel yüzüne baktı.

Kadının başının zevkten geriye doğru eğildiği bir görüntü kafasına çarptı ve o bu görüntüyü kafasından silmeye çalıştı.

Siktir. Siktir!

Yumruğu, duvara vurma dürtüsüyle titriyordu. Zihninde takılıp kalan her neyse onu kırmak için.

Kadın yine yumuşak bir inilti çıkardı ve tanrılar lanet olsun, Zevander'in normalde sabit olan kasları titredi. Ses konsantrasyonunu bozdu ve alevler derisinden geri çekildi.

Dişlerini kıracak kadar sertçe çenesini sıktı ve yarım düzine kez denedi. Kaslarını gerdi ve kızın damarlarında dolaşan alevlere konsantre oldu. Kaynayan ve taşla dönüşen alevlere.

Hiçbir şey olmadı. Sanki gücü onun emirlerine uymayı reddediyordu.

Daha önce hiç başarısız olmamıştı. Zevander ne kadar acımasızca isterse istesin, hayat almaktan hiç tereddüt etmemişti.

Kadına bakarken, zihni hiç sesli olarak söylemek zorunda kalmadığı büyüü sessizce ördü ve ön kolunda acı verici bir sıcaklık hissetti. Aşağı baktığında, akreplerinden birinin *onu* soktuğunu gördü. Ona misilleme yapıyordu. Lanetli alev *ona* saldırıyordu!

Öfkelenerek, parmak eklemlerini akrep üzerine sertçe sürterek onu siyah bir duman bulutuna dönüştürdü ve bu öfkeye dişlerini gıcırdatarak tepki gösterdi. Tüm gücünü kullanarak bu gülünç ölümlüyü öldürecek ve o zaman tanrılar ona yardım etsin.

Öfkesiyle, ipeksi kumaştan yapılmış geceliğinin içinden kadının göğüslerini gördü Elini, o anda hayal ettiği gibi avucuna tam olarak sığacak mı diye merak ederek bir anlığına oyalandı. Dişlerini daha da sertçe gıcırdatarak, kafatasına bir acı saplandı.

Kadın, ruhunun en karanlık köşelerini alay eden bir canlılık, saflık ve masumiyet taşıyordu. Ve yedi cehennem, bunu fark ettiği için kendi gözlerini oyup çıkarmak istedi.

Eli hala onun üzerindeyken, ona dokunmaya cesaret etti.

Tek bir dokunuş.

Elini yumruk haline getirdi.

*Hayır. O zamandan ölümüne kadar her seks kölesiyle yatmak zorunda kalırsa, öyle
İşt olsun. Öyle olsun.
e!*

O tekrar gerindi ve hareket etti, vücudu ona sesleniyordu ve bir acı kasıklarına saplandı.

Bir homurtuyla öne eğildi, penisi, o nefes aldığı sürece asla doyurulamayacak bir acıyla zonkluyordu. Zevander belindeki bıçağa uzandı. Belki onu önce öldürmek, onun kanına konsantre olmasını sağlayabilirdi. Titreyen ellerle bıçağı boğazına dayadı. Tek bir kesik. Tek gereken buydu.

Yüzlerce kişiyi, nefes bile alamadan öldürmüştü, ama yine de, bir acemi gibi onun üzerinde duruyordu. Sanki, işi bitirmekten korkan lanet olası bir yeni doğmuş suikastçı gibi.

Gözlerini açtığında, Wyntertide'deki sabah gökyüzünün rengi gibi güzel, soluk gri irisleri ortaya çıktı. Sol gözü, daha önce gördüğü ayı hatırlatan gümüş bir çizgiyle lekelenmişti. Derin, zeki gözleri gençlik ve yaramazlık havası veriyordu, kedi gibi şekilleri baştan çıkarıcı bir uykulu ifadeye sahipti.

Odaklandıkça, trans halinden çıktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Uyku sisi dağıldı ve üzerimde beliren, pelerinli, karanlık bir figürü izledim. Yüzünün alt kısmı, ay ışığında parıldayan gümüş süslemeli siyah bir maskenin altında gizliydi. Üst kısmı ise, başlığının derinliğinde zar zor seçilebiliyordu.

Bir yabancı.

Odamda bir yabancı.

Odamda, bana bakan bir yabancı.

Gerçeklik, kafatasımı yıldırım gibi vurdu ve ben nefesimi tuttum, boğazımın arkasında bir çığlık kopmak üzereydi.

Soğuk, keskin bir kenar boğazımı dürttü, bıçağın keskin ısırtığı, tek bir hızlı hareketle yumuşak ipek gibi etimi keseceğini uyarıyordu. Öfkeli gözler benimkilere doğru kalktı. Gölgelerle örtülmüş olsalar da, irisleri altın sarısı ve turuncu renkte parlıyordu, siyah göz bebekleri ise çok uzun süre bakmaktan korktuğum tutulmalar gibi görünüyordu. Hiç bu kadar yoğun gözler görmemiştim.

Vücudum, görünmez iğnelerle uzuvlarımı yatağa sabitleyen sinsi bir felç altında hareket etmeyi reddetti.

Tek bir nefesle, dönen siyah bir bulut yabancıyı sardı. Gözümü kırpmadan önce, o ortadan kayboldu.

Sanki yok olmuş gibi.

Felç geçmişti ve mide bulantısıyla sarsılmış bir şekilde, birdenbire doğrulup, tuttuğum çığlık dehşet verici bir iniltiye dönüştü. Dizlerimi kendime çekip, odanın etrafına baktım.

Karşımda Aleysia, hiçbir şeyden habersiz, sessizce horluyordu. Maskeli yabancı ortada yoktu. Bir rüya mıydı?

Başka bir halüsinasyon mu?

Hastalıktan terlemiş bir halde, burnumdan zorlukla nefes alıp, adrenalin dalgasının içimde yatışmasına izin verdim.

Elim titreyerek boğazımı yokladım ve nemli cilde dokunduğumda, parmak uçlarımda kan olduğunu fark ettim. Hemen pencereye atladım ve aşağıdaki boş tarlaya ve toprak yola baktım. Orada da ondan hiçbir iz yoktu. Sanki her şeyi rüyada görmüşüm gibi.

Ama o bıçağın hayali hissi boynumda kalmıştı.

Bir tıkırtı sesi kaslarımı gerdi ve boş odaya döndüm, gözlerim sesin kaynağını arıyordu. Bakışlarımı yere indirdim, yumurta bir yandan diğer yana sallanıyordu. Kendi kendine hareket ediyordu. Hala içimi kaplayan korkuyla karışık bir heyecan dalgası hissederken, nesnenin yanına çöktüm ve ani hareketlerini izledim.

Sessiz bir çatlak, yüzeyindeki gümüş çizgilerde küçük bir yarık olduğunu haber verdi ve bu yarıktaki yumuşak bir parıltı görüldü. Yarık genişledikçe, çatlak derinleştikçe ve ayrıldıkça daha parlak bir şekilde parladıkça hayranlıkla izledim. Kalbim göğsümde çarparken, yumurtaya uzandım ve parmağımı cildimi ısıtan yumuşak parıltının üzerinde gezdirdim.

Bir başka çatlama sesi. Bir başka çatlak.

Üçüncü bir çatlak, yatağımın altına doğru bir ışık huzmesi daha gönderdi.

Küçük, gümüş rengi bir pençe geniş çatlaktan içeri süzüldü ve ben nefesimi tuttum. Bir tane daha geldi. Yumurtanın bir parçası içe doğru çöktü ve minik pençeler tarafından daha fazla parça kırıldıkça delik büyüdü. Gagaya benzeyen, ancak dişlerle kaplı sivri bir ağız, sanki sıkışmış gibi, kayarak ve dürterek dışarı çıktı. Yumurtanın daha fazla parçası kırıldı ve üst çene kemiği boyunca uzanan kemikli bir boynuz yıkıntıdan yükseldi ve pençeleriyle uyumlu gümüş rengi gözleri olan parlak, pullu, siyah bir yaratığa yol verdi. Siyah kanatları vücuduna sıkıca yapışık halde yumurtadan dışarı sürünerek çıktı ve bana baktı, dikkatimi yüzünün her iki yanındaki ay gibi parlayan küçük, gümüş rengi hilallere çekti. Dört pençeli ayağı, her biri öne bakan üç pençe ve bir arka pençe, bunun ne tür bir kuş olabileceğini merak etmeme neden oldu. Kesinlikle daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Arka bacakları ön bacaklarından daha kalın ve daha güçlü görünüyordu, ancak hepsi eşit derecede vahşi görünüyordu.

Küçük canavar bana, büyükbabam Bronwick'in çocukken bana okuduğu kitaplarda bahsettiği minyatür ejderhaları hatırlattı. Kanatlarını, küçük boyutuna rağmen geniş bir alana yayarak çırpı. Her iki tarafta da yaklaşık 30 cm uzunluğundaydı, sonra kanatlarını geri çekti.

Kanımda dolaşan küçük heyecan dalgasının altında, korku uğultusu vardı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Uysal mı, yoksa vahşi mi olduğunu bilmiyordum.

Geniş gözleri ona karikatürize bir görünüm, bebek gibi bir görünüm kazandırıyor ve ben ona doğru açık avucumu uzattım, oraya atlayacak mı diye merak ediyordum. Bir anlığına avucumu kokladı

bir an için kokladı, gagasını derimin üzerinde gezdirdi. Ejderha kuşu avucuma adım attı ve ben onu yerden kaldırıp, daha yakından inceleyebileceğim ışığa çıkardım.

"Sen nesin?" diye hayranlıkla fısıldadım, pullu derisinde ve uzun kuyruğunda göze çarpan garip kıvrımları fark ettim. Yaratık kuş gibi görünse de, yüzeyindeki küçük dikenlerle daha çok bir kertenkeleye benziyordu. Küçük kanca bıçakları gibi kıvrımları, bunların ete saplandığını hayal etmeme neden oldu.

Boğazından çıkan küçük bir hırıltı sesi beni gülümsetti. "Sen gördüğüm en meraklı küçük şeyisin."

Gagasıyla pençelerine dokundu, kendini temizliyor gibi görünüyordu ve tekrar homurdandı.

Keskin bir acı avucumu ısırdı ve kolumu çekerek yarattığı elimden düşürdüm. "Ah!" Elimi kaldırdığımda avucumda bir yırtık gördüm ve kan damlaları yere sızıyordu.

Pençelerini biriken damlaların üzerinde gezdirdi, sonra onları gagasına götürdü, ama hayal kırıklığı olarak algıladığım bir homurtu sesiyle kandan uzaklaştı.

Aniden farkına vardım. "Sen açsın."

Tanrım, ne yediğini hiç bilmiyordum. Kuşlar ekmek ve çilek yerlerdi. Onları ara sıra beslediğim için bunu biliyordum ve bu yaratık, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kuşa benzemese de, kuş özelliklerine sahipti. Hala horlayarak uyuyan Aleysia'ya bir bakış attım ve içimden bir homurtu çıkardım. "Sana biraz yiyecek getireceğim, tamam mı? Burada kal. Kıpırdama."

Beni anlamaya çalışır gibi başını eğdi.

Yere nazikçe parmağımınla vurdum. "Kal."

O da pençeleriyle aynı hareketi sessizce taklit etti, bu manzara beni güldürdü. Akıllı küçük yaratık.

Odanın karşısına koştum, merdivenlerden aşağı indim ve kapıdan dışarı çıktım, koridorda herhangi bir hareket olup olmadığını gözetledim. O saatte herkesin uyuyor olacağını tahmin ediyordum. İkinci merdivenleri parmak uçlarında indim, elimdeki kesikleri inceledim ve tamamen kapanmış olduğunu, deride çizik bile kalmadığını fark ettim. Bu manzara beni durdurdu ve kaşlarımı çatmamı sağladı.

Nasıl? Kesinlikle tekrar sarmam gerekeceğini düşünmüştüm.

Bu küçük kesikler nasıl bu kadar çabuk iyileşiyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Soğuk bir ürperti ensemin sardı, ama bunu kafama takmamak için kendimi sarsarak uzaklaştırdım, çünkü bu konuyu düşünmek kaygımı artıracaktı ve o anda bununla uğraşacak kafam yoktu. Bunun yerine mutfığa doğru ilerlemeye devam ettim.

Kilerden, ekmek kutusundan bir dilim ekmek ve yanındaki sepetten birkaç çilek aldım ve birkaçını ağzıma attım. Arkamdan gelen bir hışırtı sesiyle kaslarım gerildi ve dönüp baktığımda, yerde oturan bir fare tohum torbasını kemiriyordu. Ağzımı elimle kapattım ve

çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Vücudumda şiddetli bir titreme hissettim ve sessizce kapıya doğru süründüm.

Sıçan çiğnemeyi bıraktı ve sanki beni o anda fark etmiş gibi bana baktı, ama etrafta duran kabuklar ve kırıntılar onun bir süredir orada olduğunu gösteriyordu.

Siyah bir ışık yerden geçti.

Sıçan ciyakladı ve ben, yatak odamdaki yaratığın onu vücudunun altına sıkıştırıp keskin ön pençeleriyle sıçanın kürkünü tırmalayarak hayvanın derisini soyduğunu dehşetle izledim.

Şoktan ağzım açık kalmış, hala hayatta olan, seğirmeye ve dişlerini şaklatmaya devam eden, parlak, derisiz kemirgeni izledim. Yaratık, boncuk gibi gözlerini de oydu ve başını geriye eğerek onları yuttu. Kemirgen, yavaş yavaş sönmekte olan hayatı için hala mücadele ederken, zayıf bir şekilde onu yakalayan yaratığa tekme attı. Siyah, pullu canavar et parçalarını koparmaya başlayana kadar hayvan sonunda hareketsiz kaldı ve derisi yanlarında küçük bir yığın halinde kaldı.

Elimdeki meyvelere ve ekmeğe baktım, bunların ne kadar yetersiz bir ikame olacağını fark ettim ve onları tekrar kendi kaplarına koydum. Birkaç saniye içinde, yaratık kemiklerden tüm eti temizledi ve onu sıçanın kürkünün yanına attı. Kan, çenelerinin üzerinde parıldıyordu, açıkça ete doymuş, karnı şişmiş ve sıçan eti ile doluydu. Bana doğru sendeledi ve yaklaştığında, biraz tereddüt ettikten sonra, daha önce olduğu gibi avucuma tırmanması için diz çöktüm, orada bir top gibi kıvrıldı.

Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım, kendimi sıçanın kalıntılarına bakmamaya zorladım ve bunun yerine, parmaklarımı okşayan, avucumda tuttuğum minik yaratığa odaklandım.

"İğrenç yeme alışkanlıkların olabilir, ama itiraf etmeliyim ki, korkutucu derecede sevimlisin," diye fısıldayarak konuştum. "Sevimli ve kaotik. Sanırım sana Raivox adını vereceğim."

Raivox, eski zamanlarda yağmalayan ve akınlar düzenleyen vahşi bir Vonkovyan'dı. Tarih kitapları onu her zaman çekici bir şekilde şiddet dolu bir çelişki olarak tanımlamıştı. Bu, küçük canavara çok yakışıyordu.

Başka biri bulmadan temizlemem gereken fare kalıntılarına bakarak, Raivox'u kilerden çıkarıp odama geri götürdüm. Yatağımdan yorganı alıp, yatağımın altına küçük bir yuva yaptım ve zaten uykuya dalmış olan yaratığı içine koydum. Bir kez daha merdivenlerden aşağı koştum ve kürk ve kemiklerin hala yığın halinde durduğu kilerdeydim. Yanımdaki raftan aldığım bir bezle, kemirgenin parçalarını topladım ve çöp kutusuna attım, sonra kan damlalarını sildim. Dikkat çekmemek için bezi çöp kutusunun derinliklerine attım ve hayatımda hiç kullanmadığım kadar çok sabunla ellerimi yıkadım. Merdivenlerden yukarı çıkarken, havalandırma deliğinden yardım isteyen bir ses duydum.

Yine mi?

Avuçlarımı kulaklarıma kapatarak merdivenleri hızla çıktım.

Yatağımın altında derin uykuda olan Raivox'u hızlıca kontrol ettikten sonra, kendimi battaniyeye sardım ve o sesi bir daha duymamak için kulaklarımı kapattım.

Düşüncelerim, maskeli adamın boğazıma bıçak dayadığı sırada uyandığım anlara geri döndü. Adamın bu kadar çabuk ortadan kaybolmasından, bunun daha önce gördüğüm Sürgün Edilmiş Adam ve Lyverianlı kız Danyra gibi bir illüzyondan ibaret olduğunu düşündüm. Eğer öyleyse, bu sadece duyularımı kaybetmeye başladığım anlamına gelebilir.

Orada yatarken, uyumaya çalışırken, kafamda bir düşünce dolanıp duruyordu: belki de kötü bir şey bana bulaşmıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander, öfkeyle ve bir şeyi sikme ihtiyacıyla dolu bir şekilde, homurdanarak kemerli geçide yaklaştı. Bariyerin ötesine geçtikten sonra, volta atmaya başladı.

Geri dönmek zorundaydı. İşi bitirmek zorundaydı.

Zaten denedin, aptal. Başaramadın!

Hayatında hiç bir hedefi öldürmede başarısız olmamıştı. Kral için gerçekleştirdiği ilk suikastta bile. Hayat almak onun için her zaman kolay olmuştu. Ateş onu bu konuda hiç yüzüstü bırakmamıştı.

Geri dön, diye ısrar etti zihni. Bitir.

Geri dönmek onu beceriksiz bir aptal gibi gösterecekti. Hâlâ volta atarken, ellerine bakarak orada ne haltlar döndüğünü anlamaya çalıştı. Kendi gücü ona karşı dönmüştü.

Öfkeyle hırlayarak ormana doğru ilerlemeye devam etti ve Umbravale'ye yarı yolda, Zevander'ın ensesinde onu izleyen bir şeyin varlığını hissetti. Dilini şaklatarak etrafı gözden geçirdi ve dinledi. *Evanidusz*, kara duman içinde yok olması için çağırdığı güç, enerjisini emmiş ve duyularını bozmuştu.

Ancak, ağaçların hışırtısının üstüne, kurumuş yaprakların sessiz çıtırtısını duydu.

Yanındaki eğri bir meşe ağacının arkasına saklandı ve uzaktan, gölgeli bir figürün ay ışığına adım attığını izledi. İlk başta, gövdesi eğik ve uzun, kafasından dallı boynuzlar çıkmış olduğu için onun insan mı yoksa hayvan mı olduğunu ayırt etmek zordu, ama baktıkça bunun bir hayvan olmadığını fark etti. Şüpheli, topallayarak yaklaştı ve Zevander'ın dövmeleri, kızın odasında olduğu gibi vücudundan yükseldi, onu saran ve karanlıkta gizleyen siyah bir duman oluşturdu. Yine de, cesaretle yaklaşan silueti görebiliyordu. Daha da yaklaştı.

Derisindeki yanık, yaklaşan her neyse küle dönüşeceğini uyarıyordu ve Zevander derin bir nefes aldı, içindeki gücü sakinleştirerek

serbest kalmak için kıpırdanıyordu.

Arkadan gelen bir çıtırtı sesi canavarın dikkatini çekmiş gibi görünüyordu ve canavar döndü, dört ayak üstüne çöktü ve ters yönde koşmaya başladı.

Canavar gözden kaybolduğunda, Zevander siyah dumanın içinden çıktı ve ormana doğru ilerlemeye devam etti, ta ki ölümlülerin ormanına ilk girdiğinde bulunduğu Umbravale'ye varana kadar. Hagsmist ormanının uzun yolunu yürürken hala kendine lanetler yağıdırıyordu. Sonunda oradan çıktığında, bıraktığı yerde, iğneleri hala hazır ve saldırmaya hazır olan akrepler tarafından korunan muhafızı buldu. Yaklaştığında, Zevander elini uzattı ve bir tanesi hariç hepsini kendi bedenine çekti. Muhafız, sanki o zamana kadar hiç nefes almamış gibi, hırıltılı bir şekilde yere yığıldı.

Letalisz, elleri arkasında, titreyerek duran adamın etrafında dolaşırken, öfke hâlâ içini kaplıyordu. Zevander'in sert bir el hareketi ile akrep, kurbanının tepki veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde adama doğru fırladı. Ayakları muhafızın zırhına çarparak, vücudunu boynuna kadar tırmandı ve koluna kayd. Muhafız, eldivenini ve tunikasının kolunu yırtıp atamadan, akrep ön kolunun derisinin altına girmiş ve etinde siyah bir yanık izi bırakmıştı.

Kolunu bükerek akrebin yeni evine yerleşirken kıvrıldığını gösterdi. "Ahhh, ahhhhhhh..." Sesinde dehşet ve panik vardı. "Ahhh, derimin içinde! Lanet olası derimin içinde!"

"Evet. Öyle. *Letalisz* kelimesini ağzına alırsan ya da beni gördüğünü söylersen, bu son nefesin olur. Ve bunun, çekebileceğin en acı verici ölüm olmayacağını garanti edemem."

"Yemin ederim... Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece onu benden çıkarın! Lütfen!" Kolunu uzatıp titreyerek, Zevander'ı etkilemeyen acınası bir ağlamaya boğuldu.

Özellikle de zihni hala o kıza takılıyken.

Tek yapabildiği şey ilgisizlik ve bir iç çekmekti. "Korkarım bunu yapamam. Oldukça memnun görünüyor. Ama sadık kalırsan, bunu düşünebilirim. Bu ormanı diğer taraftan biri ihlal ederse, bana haber vereceksin, tamam mı?"

"Evet. Sana her şeyi anlatacağım."

"Güzel. Güzel. O zaman ikiniz iyi anlaşacaksınız." Bu veda sözleriyle Zevander ıslık çaldı ve atı siyah bir duman bulutunun içinden ona doğru dörtnala koştu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MAEVYTH

Lolla'nın köy pazarından almamı istediği incirlerle dolu sepetle toprak yolda yürürken rüzgar yanaklarımı ısıırıyordu. Çıkmadan önce Raivox'u orta büyüklükte bir battaniye sandığına koyup, ben dönene kadar onu Mortuary'nin arkasındaki kulübede saklamıştım. Sabahın yarısını dışarıda geçireceğimi düşünerek, onun başını belaya sokmayacağını umuyordum.

Kasabada, yıllar önce kocası sürgüne gönderilmiş yaşlı kadın Bayan Chalmesley'i ziyaret ettim ve ona her zamanki gibi ekmek, çorba ve birkaç çilek ikram ettim, ancak The Banishing'den gelen yeni evsiz anne ve çocuğunun izini göremedim.

Yolun hemen yanında, Eating Woods'un uğursuz sınırı duruyordu ve The Banished Man'in unutulmaz yüzünü hatırlattı. Kafamda çok net olan bu görüntü, tüylerimi diken diken etti ve dikkatimi başka bir şeye vermek için gözlerimi kapattığımda, açtığımda Lyverian kızının hayalet görüntüsünün ağaçlardan beni izlediğini gördüm. "Kes şunu, kes şunu!" Dikkatimi başka yere vermek için çaresizce kafama vurdum.

Ormanın yanında eski bir kulübenin bulunduğu sisli çayırdan geçerken, Crone Witch'in beni izlediğini fark ettim. Tahminimce yonca ve tahıl olan bir şeyi, ahşap bir çitin içindeki siyah keçiye atıyordu. O anda nasıl görüldüğümü hayal ederek, sanki aklımı kaçırmışım gibi kendime vururken, utançtan yanaklarım kızardı.

Bana eliyle işaret etti ve kafamdan pek bir emir almadan, ayaklarım beni açık alandan geçerek ona doğru taşıdı. "Hastalandın," dedi, hayvanlarını beslemek için bir teneke kovayı diğerine değiştirerek.

"Biraz. Ateşim çıktı. Birkaç gün sonra geçti."

"Geçmedi." Tavuklar, kırık mısırları attığı kümesin içinde toplandılar. "Senin bir parçan oldu."

"Benim bir parçam mı? Bu ne anlama geliyor?"

Elini çitin üzerine koyarak, bir an durdu ve onların yeri gagalamasını izledi. "Senin kanın artık onların kanı."

"Kimin kanı?" Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Ölülerin, kızım." Nefes nefese, kırılmış mısırı bir kova suyla değiştirip yalıkları doldurdu. "Kan için kan verildi. Artık geri alınamaz." Kan verildi. O anda, benim kuzgunu öldürüp gömdüğümü gördüğünü anladım. "Kemikle kendini delip kanla mühürlediğin anda ölülerle olan bağın sonsuza dek sürdü." Çitin üzerine dayadığı bastonunu kaparak küçük bir ahıra doğru topallayarak yürüdü ve ben de onun sözlerini düşünerek onu takip ettim.

"Ölülerin kuzgunla ne ilgisi var?"

"Ruhları öbür dünyaya yönlendirirler ve sen artık onun kanını paylaşıyorsun," diye açıkladı, arpa samanı ağ torbaya doldururken. "Ölülerin ve yaşayanların dünyaları arasında yürüyorsun. Bildiğin dünya ve senden gizli kalmış dünya."

Ölüler ve yaşayanlar arasında yürümek mi? Ne korkunç bir varoluş olurdu bu. Tabii ki, böyle bir şey benim cemaatin paryası olarak konumumu daha da sağlamlaştırırdı.

O yanılıyordu. Kafamı salladım, böyle bir şeye inanmayı reddettim. O ana kadar yaşadığım halüsinasyonlar sadece hastalığımın kaynaklanıyordu. Belki de enfeksiyonun kalıcı bir etkisiydi. "Söylediklerin küfürdür. Vali, sadece lanetlilerin ölüleriyle konuştuğunu söylüyor."

"Bu bir lanet mi, yoksa bir lütuf mu? Bazıları ölülerle iletişim kurmanın bir yük olduğu kadar bir lütuf da olduğuna inanır."

"Ölülerle konuşmak nasıl bir lütuf olabilir ki?" "Sana söylediklerinde. Öteki taraf hakkında bildiklerinde."

Bir an bu düşünceleri kafamda çevirdim, Sürgün Edilmiş Adam ya da Danyra'nın bana ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalıştım. Hayatın sınırlarının ötesine kaçırılmış sırlar mı vardı? Böyle bir bilgiyle ne yapmam gerekirdi?

"Ya lanetliysem... Bu beladan nasıl kurtulabilirim?"

"Kurtulmanın yolu yok. Tanrılar seçti ve sen onların aracısısın." Tezgahların birinin dışına asılı duran bir su tulumunu aldı. Büyük bir yudum aldıktan sonra, kırıksık elinin arkasıyla ağzını sildi ve tulumu bana uzattı.

Avuç içimi kaldırarak kibarca reddettim. "Bunu ben istemedim. Kuş acı çekiyordu. Ben sadece onun ıstırabına son vermek istedim."

"O zaman, sen de seçimini yapmışsın gibi görünüyor." Kaşlarını kaldırdı, yanımdan topallayarak geçti ve tıpkı önceki gibi, ben de onun peşinden gittim. Kulübenin diğer tarafında, beni donmuş bitkilerin bulunduğu bir bahçeye götürdü. Kahverengi sapları gururla dik duran bitkilerin uçlarını parmaklarıyla kopardı. Bazılarını cebine koydu, bazılarını ise

avucunda topladı. Bunların, çocuklara yatmadan önce uyumaları için verilen sickhash kökü olduğunu fark ettim.

"Bu köy... beni zaten dışlıyorlar." Elbisenin eteğini kaldırdım, kurumuş tükürük izleri, kasabadan eve dönerken bir at arabasındaki yolcunun bana tükürdüğü yeri gösteriyordu. "Ölülerin hayaletleri, bana olan şüphelerini daha da artıracaktır."

"Evet. Annesi tarafından göğsüne siyah bir gül bırakılarak terk edilmiş zavallı küçük bebek. Yiye Orman'ın kenarındaki beşik. O gece neredeyse hiç ağlamadın." Bana doğru topallayarak geri geldi ve avucunda topladıklarını göğsüme itti.

Düşünmeden hediyesini kabul ettim, ama dikkatim onun sözlerine takıldı. "Beni orada gördün mü? Annemi gördün mü?"

"Hayır," dedi ve sonunda verandasındaki sallanan sandalyeye oturdu. Yanındaki kapitone çantadan uzun bir pipo gibi görünen bir şey çıkardı. Cebindeki kurutulmuş çiçekleri ezdi ve kırık parçaları piponun haznesine koydu, bir anlığına uzaklara baktı. "Ama acıyı hissettim. Ellerin soğuk, melek gibi yanaklarında titriyordu. Geride kalan tuzlu gözyaşlarını tattım."

"Beni bulan sendin."

Çakmaktaşını çaktı, piponun içindekileri yaktı, dumanı içine çekip ağzının köşelerinden sızdırırken yanakları çöktü. "Seni ormandaki canavara bırakabilirdim. Belki de öyle yapmalıydım."

"Ormanda neyin yaşadığını biliyor musun? Günahkarların ruhlarını yiyen şeyin ne olduğunu?"

Kız gülmeden güldü ve piposundan bir nefes daha çekti. "Ben ondan fazlasını gördüm, kızım."

Yabani otların kokusu bana chicklebane'yi hatırlattı, Büyükbaba Bronwick'in şarabına eklediği, kasları gevşetmesiyle bilinen baharatlı bir çiçek.

"Ne gördün?" diye sordum, her sözüne ilgiyle dinleyerek.

"Neden söyleyeyim ki? O ormana tek başına girecek kadar aptal mısınız?"

"Canavar varken olmaz."

"Ah, evet. Günahları cezalandıran yargı meleği. Yoksa gazap meleği mi? İnsan etiyile beslenen ruhsuz yaratık." "Sen neye inanıyorsun?"

"İnsan onun arzularını besler, ama o başka bir şey arzuluyor. Eğri ağaçların ve parçalanmış kemiklerin ötesinde yatan bir şey."

Eğri ağaçların ötesinde mi? "Nedir o? Orada ne var?"

"Ne var?" diye tekrarladı. "Yiye Orman'ın ötesinde ne tür kötü şeytani güçlerin yattığını mı bilmek istiyorsun?" Sandalyesinde yavaşça sallanırken orman gıcırdadı.

"Başka bir dünyaya açılan bir kapı. O karanlık ormana girdiğimde senin yaşındaydım."

Gözlerimi kocaman açarak, verandasının merdivenlerinden birine oturdum. "Kemerli geçidi geçtin mi?"

"Başka seçeneğim yoktu. Kış soğuktu ve yiyecek kıtlığı vardı." Pipoşundan bir nefes daha aldı ve sallanma hızını artırdı. "Kardeşim ve ben, o canavara rastlamadan önce bir tavşanı ağaçların derinliklerine kadar kovalamıştık. Derisi ağaç kabuğu gibiydi. Gözleri ruhsuz siyah havuzlar gibiydi." Sanki o anda canavarı izliyormuş gibi uzaklara baktı. "Ölüleri görüyorsun, kızım. Ama hiç ölümle yüz yüze geldin mi?"

Ağzım açık kalmış, tamamen dalmış bir halde başımı salladım.

"Canavar kardeşimi yiyip kemiklerini sıyrırken, ben kaçtım. Göğsümde hava yanana kadar koştum. Ve o zaman gördüm. Parıldayan bir örtü. Sıvı camdan bir duvar gibi." Gözlerinde hayranlık parıltıyordu. "Cesaretimi toplayıp ona uzandım."

"Ulaştın mı?" diye sordum, her zaman o eğri ağaçların ötesinde ne olduğunu merak etmiş, büyülenmiş bir şekilde.

"Hayır. Açıklanamayan bir korku beni sardı."

"Canavarın tarafından yutulmaktan daha mı korkutucu?"

"Evet." Bir an önce gözlerindeki büyü, endişeli bir ifadeye dönüştü. "Ormandan kaçtım ve bir daha geri dönmedim."

"Vali, ormandan hiç kimsenin geri dönmediğini söyledi." Onu sorgulamak istememiştim. Aksine, valinin yanıltığını bilmek istiyordum.

"Evet. Bu yüzden bana Cadı Büyükanne diyor. Çocukları fantastik hikayelerle ormana çektiğini ve onların etlerini canavarla paylaştığını söylüyor." Oğlunu ölümünden kurtaran kendi valimiz, ona bu korkunç söylentiye yakıştırmıştı.

"Şu anda kemerin önünde duruyor olsaydın, yine de ondan korkar mıydın

kor

kar "Evet. Ormandan uzak durman iyi olur."

mı Konuşmamızın bittiğini hissetmeme rağmen, bir an daha oturdum,

dın

?"

kız kardeşimin onu aradığını sormak istedim, ama sormadım. Aleysia'nın hamileliğini kimsenin öğrenmesinden kesinlikle sorumlu olmak istemedim.

"Yumurtan çatladı mı?" Cadı sordu, bu soru düşüncelerimi böldü. "Evet. Bir bebek... kuş."

"Öyle mi? Bir kuş için oldukça büyük bir yumurta, sence de öyle değil mi?" "Bu bölgede büyük kuşlar görmedin mi?"

"Bu kadar büyük bir yumurtaya layık olanlar yok." Pipoşundan bir nefes daha çekti. "Peki onu ne yaptın?"

"Bıraktım," yalan söyledim. "Çok fazla dikkat çekecekti."

Boğazından homurdanan bir ses çıkardı ve elini salladı. "Muhtemelen daha iyi oldu. Senin o sefil büyükannen onu kesinlikle yok ederdi."

Buna bir şey demedim. Agatha sefil *bir kadındı*, bu konuda cadı ve ben hemfikirdik.

"Hadi git şimdi. Yapacak çok işim var."

"Tabii ki. Sizi alıkoyduğum için özür dilerim." İncir sepetimi topladım, ona birkaç tane ikram ettim, o da başını sallayarak kabul etti ve eve doğru yola çıktım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Çizmeleri masanın üzerine atmış, Zevander parmaklarında küçük kırmızı taş tutuyor, düzensiz gümüş damarları inceliyor ve derisinin altındaki titreşimi görmezden gelmeye çalışıyordu.

Bir ölümlü. Zayıf, lanet olası bir ölümlü, onu taşsız bir şekilde öfkeyle ormana geri dönmeye zorlamıştı. Hayatında, alevleri çağırarak küle çeviremeyeceği bir yaratıkla hiç karşılaşmamıştı, ama kız bir şekilde ona direnmeyi başarmıştı.

Nasıl?

Veniszka mıydı?

Simya ve büyü yapma konusunda bilgili, kan yoluyla aktarılmayan ama yine de güçlü büyülerini olan ölümlü cadılar hakkında duymuştu. Merakı günlerce onu kemirmiş, düşünceleri rahatsız edici hale gelmişti.

Takıntılı hale gelmişti.

Kuzgun saçlı, gözlerinde kış ayını anımsatan gümüş rengi hilal izleri olan bu küçük ölümlü kimdi? Ve o geceden beri neden onu zihninden silememişti? Yüzünün her detayı zihninde o kadar canlı kalmıştı ki, bıçakla oyup çıkarmak istiyordu. Onu hem mide bulandırıcı hem de merak uyandıran görüntüler. Sonuçta, ailesini yok eden sefil laneti sona erdirmek için tek engel, onun kanıydı.

Ne yazık ki, ele geçirmeyi başardığı küçük taş, Dolion'un koleksiyonu için yeterli miktarda kan değildi. Bu taşların her biri yaklaşık olarak aynı büyüklükteydi ve karşılaştırıldığında, elinde tuttuğu taş sadece bir parçasıydı. Bu da, ya onun soyundan başka birini bulması ya da Mortasia'ya geri dönmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Lanetli Castero topları..." diye mırıldandı, elini yüzüne sürerek.

Bu haberi Dolion'a iletme istemişti, ki Dolion son derece hayal kırıklığına uğrayacaktı, ama o gölgeli piç ortadan kaybolmuştu; günlerdir her zamanki mekanlarında görülmemişti. Çok yazık, çünkü Zevander'ın soruları vardı.

Mesela, o ormanda insan gibi görünmeyen, tanrıların gazabına uğramış neyin yaşadığı gibi. Aslında, bu ona kardeşinin çocukken maruz kaldığı deformiteleri çok hatırlatıyordu.

Kapının çalınması üzerine Zevander taşı sakladı ve "Girin" dedi.

Zevander'ın giydiği siyah deri giysiler giymiş olan Kazhimyr, yüzünde bir tabaka kirle, seyahatinden yeni dönmüş gibi görünüyordu. Zevander gibi, o da eski bir Solassion tutsağı ve Kral Sagaerin'in Letalisz'inin bir üyesiydi. O ve Letalisz'in diğer iki üyesi, aynı zamanda eski mahkumlar, Eidolon Kalesi'nin arazisinde ayrı bir bina olan Barracks'ta yaşıyordu. Zevander'in lord unvanını geri vermek ve yüzyıllardır ailesine ait olan kaleyi elinde tutmasına izin vermek, kralın, kendisi ve Letalisz kardeşlerinin yüzyıllar boyunca monarşi adına gerçekleştirdikleri suikastlar için minnettarlığının küçük bir göstergesiydi.

"Bu şerefi neye borçluyum?"

"Çağırıldık." Kazhimyr, Zevander'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve belindeki hançerleri düzeltti. Gümüş rengi saçlarıyla, parlak altın rengi gözleri olmasaydı, Rykaia'nın kardeşi sanılabilirdi.

Zevander kanı taşla dönüştürebilirken, Kazhimyr onu buz kristallerine dönüştürerek kurbanlarının damarlarını parçalama gücüne sahipti. Onunki kanla doğan bir büyüydü, yıllar önce onu reddeden akrabalarının miras aldığı bir güç.

Öne eğildi ve mührü kırılmış bir parşömeni uzattı.

Zevander parşömeni açtı ve çağrı metnini gözden geçirdi. "Majesteleri bize ne büyük bir macera bahşetmiş?"

"Eski Magestrolianlı, Corvus Kalesi'nin derinliklerinde saklanmanın harika bir fikir olduğunu düşünmüş."

Hay sıçayım. Zevander sandalyesinde kambur oturarak mektupta yer alan ayrıntıları gözden geçirdi.

"Dolion Gevarys. Onun hakkında söyledikleri doğru olmalı," diye gevezelik etmeye devam etti Kazhimyr, Zevander ise boş boş bakıyordu.

Corvus Kalesi. Carnificanlar'ın gönderildiği terk edilmiş kale... Aethyrianlar, aşırı miktarda vivicantem ile zehirlenerek çılgına dönmüştü. Çoğu durumda, bu kendi kendilerine yaptıkları bir şeydi. Bazıları doğrudan damardan alıyordu. Diğerleri ise bir şekilde tehlikeli bir bağımlılık geliştirmişti. Vivicantem, vücutta birikince toksik hale geliyor, beyin kimyasını değiştiriyor ve onları tehlikeli venatiklere dönüştürüyordu. Eğer söylentiler doğruysa, yamyamlar. Bazen, biri kaleden kaçıp dağların eteklerindeki küçük köylere gider ve en kolay av olan çocukları yedi.

"Lanet olası yedi cehennem." Zevander elini kafasına sürdü ve koltuğuna daha da gömüldü. En azından Dolion'un nereye kaçtığını biliyordu.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Ve hayatta olduğu düşünülüyor mu?"

"Casusluk yapmak için bir mimik kuş gönderildi. Sesini yakaladı. Cadavros'un çılgınlıkları." Mimik kuşlar, Magestroli tarafından mesaj iletmek veya çoğu durumda kral için casusluk yapmak üzere yetiştirilen kuşlardı. Kral Sagaerin'in kan taşlarını ele geçirmiş olması tamamen mümkündü, bu da Dolion'u yasadışı demutomancy uygulamasına karışmış olabileceği anlamına geliyordu.

Herkes bir cesedi yanan damarlardan birine atıp kan taşı elde edebilirdi, ancak bunlar sıkı bir şekilde korunduğu için bu olasılık çok düşüktü ve alevden bir tane almak intihar olurdu. Dolion'un bir zamanlar olduğu gibi, çoğunlukla yüksek seviyeli büyücüler gibi sadece birkaç kişi, sablefyre'yi kullanacak kadar bilgiliydi, bu da onu çok olası bir şüpheli yapıyordu.

Ancak, elde edilen taşlar kusurlu olurdu. Kanın saflığını büyük ölçüde etkileyebilecek kusurlar. En yetenekli büyücüler bile Zevander'ın kanı taşla dönüştürmedeki verimliliğine sahip değildi.

Neyse ki, henüz kimse onun gizli gücünü keşfetmemişti, yoksa bu yüzden kesinlikle idam edilirdi.

Taşları yaratan onun kara alevi olduğu için, tek bir büyüyle onları kolayca yok edebilirdi. Son çare olarak, haydut büyücü hala ona lanetini bozma borcunu ödememişti. Ayrıca, o lanet taşları toplamak hiç de kolay olmamıştı, çünkü her bir soyun torunları kimliklerini gizlemek için bir koruma kalkanı ile korunuyordu. Ne yazık ki onlar için, Dolion koruyucu bariyeri kırmak için gerekli büyüü biliyordu ve vizyonlarında onları bulabilmişti.

"Bu görevden başka kimse haberdar mı?" diye sordu Zevander, parmaklarını birbirine dolayarak.

"Henüz yok. Torryn, Kral Saegarin tarafından başka bir görevle görevlendirildi." Dört Letalisz'den Torryn'in gücü, en yıkıcı olanlardan biriydi, çünkü başkalarının vivicantem'ini çekip kendine aktararak rakiplerini güçsüz hale getirme yeteneğine sahipti. Kral, onu genellikle infazdan önce sorgulama yapılan davalara atamayı severdi. "The Hovel'da bir flammellian dolaşıyor." Flammapul'u kötüye kullananlara verilen genel isim. "Oradaki genelevlerde takılıyor. Geçen hafta iki seks satıcısını öldürdü, ama Muhafızlar onu bulamadı."

"Seks satışı umurlarında bile değil."

"Tabii ki umursamıyorlar. Onlar, onun büyücüler tarafından onaylanmamış iksirler kullandığı ve henüz yayınlanmamış büyüler bildiği için sorun çıkarıyorlar."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bunun ne kadar kişisel bir mesele olduğunu sana söylememe gerek yok."

Torryn, Zevander'in kız kardeşine, onun Becoming Ceremony'de (kızların kadınlığa geçişi kutlayan kutsal bir tören) ilk kez gözlerine çarptığından beri aşıktı. Neyse ki, yıllar boyunca ona karşı büyüyen takıntısını eyleme dökmekten kaçınmış ve bunun yerine, onun sessiz koruyucusu olmayı görev edinmişti.

Flammellian'ın özellikle seks işçilerini hedef alması, Rykaia'nın genelevlere sık sık gittiğini bilen Torryn için bu işi çok cazip hale getiriyordu.

"Ve umarım onu benden önce bulur." Zevander, Letalisz arkadaşlarına Rykaia'nın ateş kanamasına maruz kaldığını söyleme zahmetine girmede. Laneti bozmaya çalışırken Dolion ile yaptığı anlaşmalardan da bahsetmedi. Ya da son taşı geri almaya çalışırken kendini küçük düşürdüğü gerçeğinden.

Her şeyi unutmayı tercih ederdi, ancak o kıza gözlerini diktiğinden beri son birkaç gecedir rüyaları daha canlı hale gelmişti ve Zevander her sabah kasıklarında şiddetli bir ağrı ile uyanmaktan bıkmıştı.

Hem de bir ölümlü yüzünden.

Zevander, daha önce doldurduğu fervenszi bardağına uzandı ve içkisini bir dikişte bitirdi. "Sen ve ben bu görevi tek başımıza halledebiliriz."

Karşı karşıya kalacakları şey göz önüne alındığında bu fikir saçmalıktı ve Kazhimyr'in kaşlarını kaldırması, Zevander'a kardeşinin de aynı şeyi düşündüğünü gösterdi. Ne yazık ki, Zevander kralın Dolion'u öldürme emrini yerine getirmeye niyetli değildi ve bu ihaneti ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olurdu.

"Sen ve ben Carnificanları tek başımıza mı alt edeceğiz? Senin isteğin mi, kralın isteği mi daha kötü, bilemiyorum."

"Eğer Dolion dediğin gibi hayattaysa, Carnificans'ı tek başına geçmeyi başarmış demektir. Onlar pek uysal bir grup değildir."

Yüksek vivicantem seviyeleri nedeniyle, inanılmaz bir güç ve çevikliğe sahip oldukları biliniyordu, güçleri normal bir Mancer'dan daha fazlaydı. Ya da Letalisz'den. Sayıları daha fazla olsaydı, muhtemelen kralın İmparatorluk Muhafızlarını oldukça kolay bir şekilde yok edebilirdi. Neyse ki, çoğu Aethyrian vivicantem zehirlenmesinden her ne pahasına olursa olsun kaçınmaya özen gösteriyordu.

"Sakin bana sarhoş bir yaşlı büyücüden daha az kendine güvenen biri olduğunu söyleme." "Bu arada, bir içki içebilir miyim?"

Bu soru Zevander'ı gülümsetti, ama likör sürahisini ve bir bardağı uzattı.

Kazhimyr, tek başına Carnificans'la savaşma ihtimalinden dolayı sinirleri açıkça gergin olan, kadehin tamamını bir dikişte içti. "Ya yanılıyorsan ne olacak?"

Bir yamyam kolonisi tarafından sayıca çok üstünlük altına alındığımızda n e olacak?"

"Kıçımıza sıçmadan önce hızlıca bir dua ederiz." "Pek de sağlam bir yedek plan gibi gelmiyor."

"Ben kendimi stratejist olarak görmedim hiç."

Kazhimyr içini çekti ve elini yüzüne sürdü. "Peki. Kimseye söylemeyeceğim.

Canlı canlı yenilmek, ölmenin en kötü yolu değildir herhalde."

"En kötüsünün ne olduğunu bana açıklayabilir misin?" "Kıyma makinesinde sik?"

Zevander kaşlarını çattı. "İkisini de önlemek için elimizden geleni yapacağız."

Kazhimyr başını sallayarak sandalyeden kalktı. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Atla gitmek beş gün sürer. Akşamüstü."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Sessiz bir tıklama ile kulübenin kapısını açtım ve açık, karanlık alana göz attım. Arkadan grotesk, cızırtılı bir ses geldi ve kaşlarımı çatarak karanlıkta Raivox'u aradım. Kulübenin ortasına doğru sessizce ilerleyerek, o korkunç sesi takip ettim ve loş ışıktaki hareket eden herhangi bir şey var mı diye göz attım.

Doğu duvarı boyunca, Riftyn Amca'nın yaptığı çam kutuları, morgda saklanan cesetleri bekliyordu. Agatha için ne kadar şanslıydı ki, iki oğlu da marangozlukta yetenekliydi – biri ahşap, diğeri cesetler konusunda.

Felix amcanın Danyra'nın göğsüne yapışan dudaklarının iğrenç hatırası sırtımdan aşağı bir titreme yaydı.

Aynı anda, ayağımın altında ıslak bir kütle ezildi.

Dudaklarım buruştu, bakışlarımı kirli zemine indirdim, pembe, etli bir yığın ayakkabımı sarmıştı. Başımı eğip onu inceledim, neye bakıyor olabileceğimi hayal etmeye çalışırken, solumdan siyah bir ışık çıktı ve onun bir ucunu kapıp gölgelerin içine geri koştu. Pembe kütle onun peşinden sürüklendi. Uzun. Parlak.

Bağırsaklar.

Boğazımın arkasını yakan asidi bastırmak için elimle ağzımı kapattım ve parmak uçlarımda onun saklandığı yere doğru yürüdüm. Kulübenin köşesinde, bir kasa yığınının arkasında, Raivox kamburunu eğmiş oturuyordu ve o iğrenç ses eskisinden daha yüksek çıkıyordu. Görüş alanımın kenarında bir hareket gördüm ve dönüp baktığımda, bağırsakların yerden kayarak küçük canavarın ağzına girdiğini gördüm. Cesede bir göz attığımda, Agatha'nın sevgili kedisi Baxter'ın çizgili kafasını gördüm.

Oh, hayır.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadım, zavallı, habersiz yaratığa bakarak. Bacaklarımı pençeleriyle parçalayan bu vahşi küçük canavara pek sevgi beslemiyordum

ama Agatha onun ölümüyle benim bir ilgim olduğunu düşünürse, muhtemelen beni pençeleriyle parçalayacaktı. "Kuşlar kedileri yemez. Tam tersi olur."

O ıslak, çiğneme seslerini birkaç dakika dinledikten sonra, cinayet işleyen küçük yaratık, açıkça doymuş bir halde sendeledi ve ben kesik kafaya bir göz attım.

"Hayır, hayır. Onu bırakamazsın. Hepsini yemelisin ve bir daha asla evcil hayvan yememelisin, anladın mı? Evdeki fareler başka bir şey, ama *evcil hayvanları* yemiyoruz." Botumla iterek, kopmuş kafayı ona doğru yönlendirdim, tüm bu iğrençlik midemi bulandırıyor. "Ye onu."

Raivox kedinin kafasına doğru topallayarak yürüdü ve dişlerini kafasının yan tarafına geçirdi.

Bir parça koparmak yerine, yana doğru sendeledi ve uzun bir Sanki bir lokma daha yiyemeyecek kadar tokmuş gibi inleyen bir ses.

"Onu yemelisin! Kedinin kafasını öylece ortada bırakamazsın, yoksa bir sonraki yerde yuvarlanan kafam benim olur!" Kafayı tekrar ona doğru ittim, ama o pençeli ayağıyla onu uzaklaştırdı.

Oh, hayır. Lanet şeyi gömmem gerekecekti, yoksa onu bulma riski vardı. Agatha'nın kulübeye girme sıklığı azdı, ama ara sıra girerdi, kim bilir ne için.

Zor bir yudum alıp, parmak uçlarımla kafayı yerden kaldırmak için eğildim, altında sarkan kanlı et parçalarını önledim ve kulübenin kapısına doğru yürüdüm. Onu görmek bile yol boyunca boğazıma bir kusma hissi verdi, ama kusma isteğini geri yuttum.

Ahşabın çatlaklarından, belirsiz bir silüet geçti ve sessizce nefesimi tutarak donakaldım.

Biri kesik kafayı görürse, kesinlikle cezalandırılacaktım. Agatha'nın bana verdiği son cezayı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Felix amcam için karın boşluğundaki kovayı temizlemek zorunda kalmıştım. Bir daha asla o korkunç görevi hak edecek bir şey yapmayacağıma yemin ettim.

"Lanet olası kuş," diye dişlerimi sıkarak fısıldadım ve kafayı tutarken boğazıma yükselen mide bulantısını yutmaya çalışarak çaresizce çabaladım.

Şekil, kapının en geniş çatlaklarından geçtiğinde, devam edip etmediklerini veya hala diğer tarafta durup durmadıklarını ayırt edemedim. Kedi kafası yanımda tehlikeli bir şekilde sallanırken, yaklaşıp dinledim. Arkamdan gelen cıvı cıvı bir ses kaslarımı gerdi ve dönüp Raivox'un dört ayak üzerinde bana doğru topallayarak geldiğini gördüm.

"Hayır!" diye fısıldadım ve elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Köşene geri dön." Kafasını eğerek, sanki kafası karışmış gibi durakladı.

Kapı kolunun tıkırdaması beni akılsız bir paniğe sürükledi ve kedinin kafasını sağ tarafıma attım, orada harap bir vagonun altına yuvarlandı

yakındaki mezarlığa cesetleri taşımak için kullanılan harap bir vagonun altına yuvarlandı.

Kapı açıldığında nefesimi tuttum ve hayvanın kanını koyu renkli eteğimle sildim. Riftyn amca kapıda duruyordu, el yapımı sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırmıştı. Sigara ağzından çıkardığında dumanı üfledi ve dudakları gülümsemeye kıvrıldı.

"Burada ne yapıyorsun, Maevyth?"

Omzumun üzerinden gizlice bir bakış attım ve Raivox'un orada olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. "Burada bir şey duyduğumu sandım. Bir hayvan."

"Bir hayvan mı? Kuduz olmadığından emin olmak için kontrol etmeliyim." O, kulübeye doğru bir adım daha yaklaştı ve ben, atılmış kafaya bakma dürtüsüyle mücadele ederken kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Aradım. Hiçbir şey yoktu. Öğle yemeği için çıkmak üzereydim." Gülümsayarak başını eğdi. "Aslında seninle konuşmak istiyordum.

Yalnız başımıza. Kız kardeşin hakkında."

Oh, hayır. O zaman bu konuşma için uygun bir zaman değildi. Kesinlikle onunla değil. "Aslında çok açım."

"Kız kardeşim endişeleniyor," dedi, beni görmezden gelerek. "Aleysia'yı bilirsin. Koruyucudur. Moros gibi bir adamın senin gibi masum birini mahvedeceğini düşünüyor." Bunun kız kardeşimin aklındaki en acil sorun olduğunu sanmıyordum, bu da bana bebeği ona söylediği konusunda yalan mı söyledi diye merak ettirdi. Ya da belki de umursamıyordu.

Saçımın bir tutamını kaldırdı ve parmaklarının arasında kaydırды. "O hasta, onun senin dar, bakire amına zorla gireceğini düşünerek."

"Kız kardeşimin bu tür şeyleri düşünmediğini söyleyebilirim." Kapıya doğru yöneldiğimde kolumu tuttu ve kafamda alarmlar çalmaya başladı.

"Seni buna alıştıırırım." Şok dalgası sırtımı dikleştirdi ve sanki bunu hissetmiş gibi, gülümsemesi genişledi ve beni bıraktı. "Tabii sen istersen."

Ona bağırma isteği boğazımın arkasında bir yırtık gibi hissettim. Kız kardeşim onunla paylaştığı çocuk için endişelenirken, o bana böyle şeyler söyleyebiliyordu. Kız kardeşim ona henüz söylememiş olsa bile, bana bu kadar kaba bir şekilde teklifte bulunması ne kadar iğrenç bir cüretkarlıktı. "Sen benim amcamın kocasısın."

"Üvey amcam. Kan bağı bile yok aramızda."

"Fark etmez. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Yanağı seğirdi, sanki bu sözler onu incitmiş gibi. "Bak, Bay Moros'un tuhaf şeylerle uğraştığına dair bir söylenti duydum. Anladığım kadarıyla biraz sertmiş. Biraz gevşemen iyi olabilir."

"Affedersin, amca. Eve dönmem gerek."

"Tabii, elbette. Öğle yemeği." Doğal sırtışını gizleyerek başını eğdi. "Anladığım kadarıyla Bay Moros tam öğlen saatinde burada olacak."

"Öğleden sonrayı Bay Moros ile geçirmek istemiyorum."

"Ne istediğin önemli değil. Bu tür düzenlemelerin en kötü yanı." Kaşlarını kaldırarak iç geçirdi. "Her neyse, fikrini değiştirirsen bana haber ver. Seve seve yardımcı olurum. Senin gibi masum bir gencin gereğinden fazla acı çekmesini istemem."

"Acı çekmeye niyetim yok."

Gözleri dudaklarımda takıldı. "Bu ilginç olurdu. Genç bir yetim kız, bu saygın cemaatin saygın bir üyesine karşı çıkıyor." Hafifçe güldü ve kısa bir baş sallama yaptı. "Görüşürüz. *Yeğenim*." Bu veda sözleriyle kulübeden çıktı ve ben titrek bir nefes aldım, vücudumun her hücresi tiksinti içindeydi.

Şokun etkisini üzerimde hissederken, kedinin kafasını attığım yere doğru koştum. Onu arabanın tekerleğinin arkasında buldum ve kulübede, kimseye görünmeden hızlıca gömebileceğim bir yer aradım.

Riftyn amcanın marangoz tezgahının altındaki küçük bir boşluk.

Tezgahtan bir kürek aldım, dizlerimin üzerine çöktüm ve kulübenin zemini üzerindeki sıkışmış toprağı beceriksizce kazmaya başladım. Her kazdığım tahta sap derimi sıyırdığı için elimde yeni bir su toplama oluştu.

Raivox yanıma topallayarak geldi, bakışları benim kazma işimle, yüzümde kazınmış olan mutlak bir tiksinti ifadesiyle gidip geliyordu.

"Bir daha asla senin... kazalarından sonra temizlik yapmak istemiyorum." Bu kadar dar bir alanda kazma zahmetiyle nefesim kesildi. Çukur yeterince büyüdüğünde, kedinin kafasını mezara nazikçe yerleştirdim ve üstünü toprakla kapattım, sonra ayağa kalktım. Koyu renkli elbisemdeki toprağı silkeledim, Bay Moros'u tekrar görmek zorunda kalma düşüncesini kafamdan attım ve aşırı beslenmiş kedi katilini küçük yuvasına geri koydum. "Artık evcil hayvan yok, tamam mı? Senin için daha az travmatik bir şeyler bulmalıyız. Et yemek konusunda ısrarcıysan, belki kasaptan biraz artıkları alabilirim." Gagasının altını kaşdım ve küçük yaratık çenesini kaldırarak, yüzüme isteksiz bir gülümseme getiren bir mırıldanma sesi çıkardı. "Korkunç eğilimlerine rağmen, inanılmaz derecede sevimlisin."

"Maevyth! Maevyth!"

Lolla'nın beni çağırdığı uzak ses beni iniltiye boğdu. Katil küçük evcil hayvanımı terk ederek eve geri döndüm ve arka kapıda onu karşıladım.

"Maevyth, çabuk gel."

"Biliyorum. Bay Moros yine beni öğle yemeğine davet etti. Bu adamın yapacak daha iyi bir işi yok mu?" Gevezelik ettim. "Bir istismarcıyla evlenmeyi reddediyorum."

"O senin kız kardeşin."

O zaman yüzünün solgunluğunu fark ettim. Rengi tamamen solmuştu.

"Aleysia ne oldu?"

"Hamile olduğu ortaya çıktı. *Amcanın* çocuğu." Lolla'nın gözleri yaşlarla doldu.

Panik içimde küçük bir şekilde başladı ve metal pençelerle boğazıma doğru kıvrılarak göğsümün içini tırmaladı. "Nasıl... nasıl biliyorlar?"

"İtiraf etti."

Panik içimde kıvrılıp duruyor, ciğerlerimi kesiyordu. Lolla benim zaten bildiğim şeyi söylemesine gerek yoktu. Aleysia'nın itirafı onu bir günahkar olarak damgalamıştı. Günahkarlar ormana atılırdı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Zevander ve Kazhimyr, kalın, beyaz sisin içinden, ölü ağaçların oluşturduğu bataklığı gözetlediler. Uzaklarda, korkunç Corvus Kalesi, yıpranmış taş bir tepenin üzerinde duruyordu. Zevander'in zamanından çok önce terk edilmiş olan kale hakkında pek bir şey bilinmiyordu. Hiçbir yazıcı büyücü, bu kalenin tarihini ya da çevresini çevreleyen yıkık duvarların içindeki küçük köyün tarihini araştırmaya cesaret edemezdi, çünkü burayı evleri haline getiren kana susamış Carnificanlar vardı.

"Yürüyerek devam edeceğiz," dedi Zevander, Obsidyen'den inerek. Kalın çamur, Carnificanların atları canlı canlı yemeleri için kullanacakları doğal bir tuzak görevi görüyordu. Bu, iki Letalisz için daha az tehlikeli olduğu anlamına gelmiyordu, ama en azından kendilerini savunma yetenekleri vardı. Obsidyen, dişlerini gıcırdatmaktan başka bir şey yapamazken, Carnificanlar uzun, aşırı uzamış tırnakları ve sivri uçlu dişleriyle onun etini parçalıyordu.

"Ne dersin, dokuz furlong mu?" diye sordu Kazhimyr, atını görünmeyecek bir şekilde yakındaki bir ağaca bağlarken.

"Öyle diyebilirim. Akşam karanlığı çökmeden önce oraya varabiliriz."

İkili, ölmekte olan çimlerin ayak yüksekliğinde derin, bulanık suyla buluştuğu tepenin eteğine doğru yola çıktı. Yüzeyde toplanan pygwog zambaklarının üzerinde beyaz bir buhar yükselirken, Aethyr ve çürüyen yaprakların kokusu, Zevander'e The Hovel'daki kanalizasyonları hatırlatan kötü bir kokuyla karışıyordu.

İlk adımda, deri çizmeleri baldırlarına kadar battı. Neyse ki, caligosian derisi bir damla bile sızdırmıyordu, ancak ıslanmışında biraz büzülme eğilimi vardı ve her adımda ayağını sıkıyordu.

"Eh, bu dokuz furlongluk yol eğlenceli olacak." Kazhimyr'in yorumu, Zevander'ı sırtıtmaya sevk etti. Su seviyesi yükseldikçe, ağır adımlarla ilerlemeye devam etti. "Umarım bu seferki acı çekecek."

Zevander, henüz suikastçı arkadaşına ipucu vermediğini hatırlayarak içini çekti. "Bunu öldürmeyeceğiz."

"Anlamadım? Etrafımda sıçrayan boklu suyun sesinden duyamıyorum. Neredeyse onu öldürmeyeceğiz diyormuşsun gibi geldi."

Zevander omzunun üzerinden bir bakış attı ve Kazhimyr'in yumuşak çamurda beceriksizce sendelediğini gördü. "Onu Eidolon'un zindanlarına götürüyorum."

"Ama kral onun idamını emretti. Bu şekilde paramızı alıyoruz. Bu şekilde kafalarımızın kesilmesini önlüyoruz."

"Evet, bu şekilde ödeme alıyoruz. İşlemediğimiz bir suçtan dolayı krala borçluyuz."

"Peki bu büyücüyü bağışlamak bunu nasıl değiştirecek?"

"Septomir için kan taşlarına sahip." Dizlerine kadar gelen su, çamurun kalınlaşmasıyla adımlarını yavaşlattı ve her adımda Zevander'in botunu yuttu.

"Kan taşları mı? İmparatorluk Yasası tarafından tamamen yasaklanmış bir büyü gerektirdiği için toplaması tamamen yasak olan taşlar mı?"

"Evet, onlar." Zevander'in botu yumuşak bir çukura battı ve dizinin altına ellerini sokarak onu emici topraktan çıkardı. "O bu lanetli büyüyü bozabilir. Taşlar alevden çok daha güçlüdür."

"Kral öğrenene ve biz idam edilene kadar harika olacak. Peki ya onu, herkesi uzak tutmak için koruma büyüsü yaptığın kaleye geri getirmek ne olacak? Kız kardeşinin etrafında, *deli* olduğu bilinen bu haydut büyücüye güveniyor musun?"

Bu, Corvus Kalesi'ne giderken yol boyunca düşündüğü bir soruydu. Zevander, kız kardeşini korumaya, evini korumaya özen göstermişti, ama büyücünün anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmeden bu kadar kolay kurtulmasına izin verirse lanetlenirdi. "Zindanda kalacak. Onu bakır kelepçelerle bağlayacağım." Bir büyücüyü zayıflatabileceği bilinen tek element. "Nispeten zararsızdır, ama bundan sonra işe yaramaz hale gelecektir."

"Zararsız mı... *pfft*. O Magestroli'nin bir üyesiydi. Kralın en güçlüsü."

"Şşşş." Zevander aniden durdu, kulaklarını dikti ve suyun hareket ettiğine dair zayıf bir ses duydu. Pelerini geriye atıp sırtındaki kılıca uzanarak geniş bir hareketle kılıcını salladığı anda, siyah bir yılan sudan fırlayarak dişlerini gösterdi. Ateşli dili sadece yanağına dokundu, sonra kılıç yılanın etine saplandı ve sanki kemikleri sıvıymışçasına kolayca kesti.

Yılanın üst yarısı bataklığa düştü ve çürümüş kan ve çamur karışımı yüzüne sıçradı. Yüzünü silerek, Kazhimyr'in artık uyluklarına kadar ulaşan suya batmakta olduğunu gördü. Kalçalarına.

Bataklık.

"Siktir!" Kazhimyr, amur onu daha derine çekerken, yerinde sallanıp durdu, kolları çırpınıyordu. Beline kadar. Gsne kadar.

Zevander, Letalisz tamamen suyun altına kaymadan önce uzattığı eline uzandı. Tüm gücünü bu ie vererek, kasları titreyerek, Kazhimyr'in kolunu o kadar şiddetle çekti ki, diğerk Letalisz nefes nefese sudan fırladı.

ne eğilerek öksürdü ve ağızından bulanık bataklık suyunu tükürdü. Yukarı baktı. "Arkanızda!"

Zevander, kılıcı hala hazır haldeyken, iki Carnifican'ın havlayarak suda zıplayarak onlara doğru ilerlediğini görünce hızla döndü. Bataklığı kolayca geçmeleri, bu bölgede düzenli olarak avlandıklarını gösteriyordu.

Kan kırmızısı gözleri, buruşuk ve yıpranmış soluk beyaz tenleri, düz burunları ve sivri dişlerini ortaya çıkarmak için çiğnenmiş gibi görünen dudakları... Bir zamanlar normal vatandaşlar olduklarına inanmak zordu. Eski hallerinin hiçbir izi, vahşiliğın maskesi altında gizli kalmıştı.

Zevander avucunu kaldırdı, zihninde Aeryz sembolünü çizdi ve elini öne doğru uzattı. Bir hava patlaması Carnificanları geriye doğru savurdu ve çamurun içine düşmelerine neden oldu. İki tanesi daha ilerledi, ancak Zevander kılıcını sallama fırsatı bulamadan, vücuduna kazınmış akrepler siyah bir duman halinde yükseldi ve devasa boyutlarda canavarlar haline geldi. Akrebin iğnesinin vuruşuyla, Carnificanlardan biri elini uzattı ve iğnenin ince, metalik ucunu avucunda tuttu.

"Ne oluyor lan?" Zevander böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Carnifican onu ezdi, akrep titreyip tıslayarak başka bir Carnifican'a kuyruğunu savurdu ve çarpışmanın etkisiyle patladı. İkinci akrep, ilk Carnifican'ın boynuna vurdu. Yüksek tiz bir ıglık attı, Zevander kılıcını sallayarak onu susturdu.

Arkadan gelen bir kkremeyle Zevander dönüp baktığında, Kazhimyr'in avucundan beyaz duman yükseldiğini gördü, gözleri buz mavisiydi. Dumanı yaklaşan  Carnifican'a yönlendirdi ve üçü de kayarak durdu. Donmuşlardı. Damarları parçalanırken, derilerinin altında ince kırmızı çizgiler dağıldı. Etleri yarık açıldı, vücutları kkk parçalara ayrıldı ve suya sıçrayarak düştü.

Ezilmiş iğnesi olan akrep siyah duman haline geldi ve ondan yeni bir akrep ortaya çıktı, iğnesi parıldayarak yaklaşan bir Carnifican'ın karnını deldi.

Uzakta, Zevander bir düzine kadar daha akrep gördü, suya neredeyse hiç sıçrama yapmadan rahatsız edici zıplamalarla onlara doğru atlıyorlardı. Kazhimyr'in sisi bataklığın yüzeyine bir başka beyaz duman patlaması gönderdi ve bu, soluk, kemikli bacaklarının etrafını buza çevirdi. Carnificanlar kurtulmak için çırpınıp kkrerken, Zevander'ın akrepleri saldırdı ve metal vücutlarını ikiye bölerek onları ikiye ayırdı.

Birkaç dakika içinde, tüm Carnificanlar bataklıkta parçalanmış halde yatıyordu. Mühür güçlerini geri çeken iki Letalisz, zor nefes alırken, Zevander'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Sablefyre'nin güçlerini çağırmak enerji seviyelerini tüketmiş ve onu bitkin bırakmıştı. Yine de ikisi, çamurlu sulak alanların kalan üç furlongunu, başka bir olay olmadan, zorlukla geçerek, sonunda sağlam kale arazisine ulaştılar.

Ne yazık ki, bataklıkta karşılaştıkları birkaç Carnifican, Corvus Kalesi'nde yaşadığına inanılan yüzlerce Carnifican'ın sadece küçük bir kısmıydı.

Sağ tarafta, göğüs kafesi ve bacak kemiklerinin tahrip olmuş kalıntıları yatıyordu, boyutlarına bakılırsa kurban on yaşından büyük değildi. Zevander'ın tahminine göre, cılız bir çocuktı. Kaleye yaklaştıkça, avluda daha fazla kemik yığını gördüler, yığının içinde hangi türe ait oldukları anlaşılamıyordu.

"O berbat yolculuktan sonra, o çılgın yaşlı büyücüyü kazara öldürmeyeceğim diyemem." Kazhimyr, deri tunikasına yapışmış kurumuş bir çamur parçasını çıkardı.

"Hayatta kalmış olmasına hiç mi hiç etkilenmedin?" Dolion'un böyle bir başarıyı nasıl başardığı bir sır olarak kaldı. Gücü yüzyıllar boyunca gelişmiş olsa da, yaşlılığında gücü kalmamıştı.

Kazhimyr inleyerek, botunun topuğunu ölü çimlere vurarak, üzerine daha fazla ıslak çamur sıçradı.

Zevander, çatlaklarla dolu, yarı açık duran kalenin harap kapısına doğru avluyu geçerken, ölüm ve çürüme kokusu boğazının arkasına yapıştı.

İkili, gıcırdayan demir kapıları iterek büyük giriş salonuna girdi. Salonun ortasında, kanatları kırık ve yaşlılıktan ufalanmış taş bir kuzgun duruyordu. Su lekeli taş duvarlarda, yırtık pırtık halılar gelişigüzel sarkıyordu. Kraliyet soyunun portreleri, şiddetli bir yıkımla delik deşik olmuş, eğri büğrü ve solmuş bir şekilde asılı duruyordu.

Bir zamanlar şüphesiz görkemli olan giriş holü, artık çürümüş, kalıntıları yağmalanmış ve tahrip edilmişti.

"Burada ne olduysa... korkunç bir şey olmalı. Sanki her şeyi bırakıp kaçmışlar gibi."

Zevander kalıntıları gözden geçirdi, kalenin durumunu gördükçe düşünceleri karardı. "Kaçmadıklarını söyleyebilirim. En azından kendi istekleriyle değil."

"Onlar kimdi?"

"Bilmiyorum. Tarih kitaplarında bu kaleyi işgal edenlerden bahseden hiçbir şey yok. Sadece Nyxteros'a ait olduğu yazıyor."

Sağdan gelen taşların çökme sesi Zevander'ın dikkatini çekti, tam o sırada iki Carnifican hayvanlar gibi dört ayak üzerinde saldırıya geçti. Kazhimyr belinden

beyaz ışığın parıltısı altında mızrağa dönüşen kavisli, çift bıçaklı bir hançer çıkardı.

Zevander siyah kılıcını kınından çıkardı.

Carnificanlar, zihinlerinin durumu gibi, tereddüt etmeden saldırdılar.

Acımasızca ve korkusuzca saldırdılar.

Zevander kılıcını salladı, ancak hızlıca eğilen Carnificanları ıskaladı. İçlerinden biri ona doğru koşarken, hançerini kınından çıkardı ve acımasız yaratığın boğazına sapladı. Zamanında dönerek kılıcıyla bir diğerinin karnını deşti, bıçağı sertçe çekerek midesini yarıp açtı. Bir diğeri ilerledi ve o da kafatasına yaptığı bir hamleyi savuşturarak, kusursuz bir isabetle vurdu.

Yarım düzine kadar daha odalardan çıkıp sağdan ve soldan saldırdı. Onlardan sonra da düzinelerce daha geldi, ta ki Zevander ve Kazhimyr sırt sırta durup çılgın savaşçıların saldırısını püskürtene kadar. Zevander'ın kılıcının her vuruşuna Kazhimyr mızrağıyla karşılık verdi.

"Hatırlat bana... tekrar... ne zaman kendimize sıçmaya başlamamız gerektiğini?" diye sordu Kazhimyr, mızrağını saldırganın karnına saplayarak. Mızrağı geri çektiğinde, jöle gibi organlar yere döküldü.

"Şu anda, diyebilirim." Zevander geniş bir vuruşla Carnifican'ın kafasını kopardı ve kafası beton zeminde yuvarlandı.

Onların mühürleri ortaya çıktı, Zevander'ın akrepleri ve Kazhimyr'ın ölümcül buz sisi. Üç Carnifican, Zevander'ın akrebinin iğnesine tırmandı, tam da iğne betona çarpmadan önce, içlerinden birini ikiye böldü. Diğer ikisi çarpma anında kaydı ve aynı kaderi paylaştı.

Karlı beyaz bir sis patlaması, diğer üç çılgın savaşçıyı kanlı bir uzuv ve kemik patlamasıyla duvara fırlattı. Zevander ve Kazhimyr, çökmekte olan merdivenlerden geri çekildiler, ta ki Zevander'ın derisinde bir karıncalanma hissedene kadar ve Carnificans'ın artık ilerlemediğini fark edene kadar.

Bir koruma duvarından geçtiler.

Parıldayan duvarın diğer tarafında, akrepleri büyük salonu doldurmak için ortaya çıkan düzinelerce Carnifican'ı savuşturuyordu.

Zevander onları geri çağırmak için elini uzattı ve devasa örümcekler, kolunun altına sürünen siyah bir duman bulutuna dönüştü.

Khazimyr öne eğildi, avuçlarını uyluklarına koydu ve nefesini topladı. "Bu, eldivenimle sikimi okşamak kadar eğlenceliydi."

Carnificanlar onların peşinden koştu ve iki suikastçi ile aralarında duran sıvı camdan bir kalkan gibi görünmez güce çarptı.

"O koruma kalkanına bakılırsa, çok yakın olmalıyız." Kazhimyr mızrağını kalçasındaki kılıfına geri koydu. "Ve sanırım bu, *nasıl olduğu* sorusuna da cevap veriyor."

Kalkanlar inanılmaz miktarda enerji harcadığından, Dolion'un kendi kan büyüsünü kullanma olasılığı çok düşüktü. Bu da kan taşlarının onunla olduğu anlamına geliyordu.

İki Letalisz ayrıldı, Kazhimyr kalenin batı kanadını, Zevander ise doğu kanadını aldı. Oda oda dolaştıkça, devrilmiş ve tahrip edilmiş, kanla lekelenmiş mobilyalar, kemik ve leş yığınları ve her yerde ölüm kokusu dışında hiçbir şey bulamadılar. Uzun bir koridordan ilerlerken, koçbaşı ile dövülmüş gibi görünen, yüzeyi derin çukurlarla kaplı bir kapıya rastladı. Demir menteşeler çatlamıştı, sanki bir şey bu sağlam bariyere çarpmış ama başarılı olamamış gibi.

Güçlü bir itmeyle kapıyı hareket ettiremedi. Bir adım geri çekildi ve kapıyı komşu taş duvara sertçe vurmak için güçlü bir tekme attı, kapı ortasından çatladı. Hançeri hazırlayarak, yukarıdan gelen zayıf inilti sesini duyarak, dolambaçlı merdivenleri tırmandı. Nihayet kulenin en üst katına vardığında, gıcırdayan ahşap zeminde dikkatlice yürüdü ve açık alanı taradı. Odanın üst girişlerinde, kendisine bakan sarı gözlerin parıltısını gördü. Casusluk yapmak için gönderilmiş mimik kuşları.

"Ciddi bir hata yaptım," dedi arkadan zayıf bir ses ve Zevander sesin geldiği yere doğru döndü. Gölge köşede, bir ayakkabı tokasına ait gümüş bir parıltı ve uzanmış bir bacak gördü.

"Nasıl yani?"

"Konuşmak benim sonum olur." Dolion'un cızırtılı sesi, çok az su içtiğini ve muhtemelen çok az yemek yediğini gösteriyordu, tabii Carnificanlar nabız atan her şeyi avlamadıysa, o zaman birkaç haşarat bulmuş olabilirdi. Daha yakından incelediğinde, Zevander adamın dağınık halini fark etti: beyaz sakalı kıvrılmış ve bakımsızdı, saçları başının etrafında dikilmişti, giysileri birkaç gündür kirlenmişti.

Yaşlı adam cevap vermeden, Zevander belindeki iki bıçağı kınından çıkardı. Döndü ve bıçakları parlayan gözlere doğru fırlattı.

İki sessiz gürültü.

İki kuş yere düştü.

Üçüncüsü, bir sonraki bıçağı çekmeden önce uçtu ve panjurların sökülmesi olduğu açık pencereden dışarı çıktı.

Kolunu uzattı ve akrep iğnesi, uçan kuşu tek bir hızlı vuruşla deldi, sonra aynı hızla geri çekildi. Aşağıdan gelen hırıltılar, Carnificans'ın onu hoş bir yemek olarak yediğini gösteriyordu.

Bir kez daha etrafa bakındı, ancak mimicrow'lardan başka bir iz yoktu.

"Lanet olası kuşlar. Hep dinliyorlar." Yerde kıpırdadı, başka bir bacağını uzattığında inledi, sanki günlerdir orada oturuyormuş gibi. "Kırmızı taş. Gümüş işaretli olan."

"Görüşün yanlış mı?"

"Yanlış değil. Eksik. Tavernada buluştuktan sonra, yine rüya gördüm. Korkunç şeyler. Savaş. Kıtık. Aethyria'nın tamamen yok olması."

"Sen hep bu tür şeylerden bahsederdin."

"Rüyalarımnda hiç *akrep* görmedim."

Zevander gülmeden güldü. "Şimdi benim büyük kötü adam olduğumu mu ima ediyorsun? Bu *sonun* gelmesini sağlayacağımı mı? Sen delisin."

"Cadavros'un yıkımına sen de katılacaksın. Bundan eminim." "O zaman neden şimdi beni yok etmeye çalışmıyorsun?"

"Çünkü bu vizyonda Corvugon'u da gördüm. Ve sen son taşı aldığın için, bunun artık mümkün olduğunu sanmıyorum." Kuru bir öksürük vücudunu sarsarken, Zevander yolculuğunda yanında getirdiği su tulumunu çıkarıp ona uzattı. Dolion, son derece uzun bir yudum aldıktan sonra, ağzını silerek tulumu indirdi. "Sanırım bira getirmedi."

"Maalesef yok."

Yüzündeki hafif gülümseme yerini ciddiyete bıraktı. "Görüntülerim, gerçek gibi görünseler de... belki de *güvenilmezler*."

"Bahsettiğin Corvugon nedir?"

"Ölülerin habercileriydi, Ölüm Tanrıçasının sevgili evcil hayvanları olduğuna inanılıyordu. Eti parçalamak için tasarlanmış dişleri ve pençeleri olan büyük yırtıcı kuşlardı. Yüzyıllar önce, ejderhalar kadar korku uyandırıyorlardı."

Kızın yatağının altına saklanmış yumurtanın Dolion'un tarif ettiği yaratığa ait olabileceğini bir an düşündü. "Bu yırtıcılar... kuşlar ya da ejderhalar gibi yumurta mı bırakıyorlardı?"

"Evet. Büyük, siyah pullu, kükürt kokulu yumurtalar."

"Peki gümüş işaretli taşın bu Corvugon ile ne ilgisi var? Bir zamanlar bu taşın yıkımın sonu olduğuna inanıyordun. Cadavros'un sonu. Beni bu kadar tehditkar yapan lanet olası lanetin sonu."

Dolion, ellerini başının üstüne koydu ve gözlerini kapattı. "Yanılmışım. Görülerim beni yanıltmış."

Zevander dişlerini gıcırdatarak, yumruğunu duvara vurma isteğini zorlukla bastırdı. "Hayır. Eğer öngörüleriniz sizi yanıltmışsa, o zaman ben tüm o taşları boşuna toplamışım demektir. Ve ben o taşları boşuna toplamamıştım, ihtiyar."

Kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde oturdu. "Hayır, sanırım anlamadın."

İlk başta ayrıntılara girmeyince, Zevander, "Özgürce konuş. Mimikrular artık krala rapor vermiyorlar." dedi.

"Kral o kargaları göndermedi. Şimdi beni avlayan büyücüler. Beni deli olmakla suçlayan adamlar şimdi o taşları istiyorlar. Beni buraya getirenler onlar."

"Tüm bu gücü tek bir kişinin elinde tutmasının onlar için bir tehdit olması mantıklı." "Elbette." Bir yudum daha su içti. "Ama ilk septomiri yok etmeleri emredildiği gibi, onu yok etmek istemiyorlar, bizim

ilginçtir ki, kral septomir'in gücünün asla geri dönmemesini sağlayacak demutomansi'yi de yasaklamıştı. "Hayır... onlar bu silahı ele geçirmek istiyorlar. Ve yedinci kan taşının nerede olduğunu bana söylememi istiyorlar."

"Sen ve büyücüler aynı şeyi istediğiniz için, onlara daha çok müttefik gibi görünüyorsun."

Dolion alaycı bir şekilde güldü ve arkasını döndü. "Hiç de değil. Dediğim gibi, bir hata yaptım, ama niyetim iyiydi. O tür bir güçle ne yapacaklarını kim bilir." Gözlerindeki odaklanma kayboldu, belki de o an hayalini kurarken. "Benden bilgi almak için her türlü işkence yöntemini kullanacaklar. Sonra da sessiz kalamadığım için beni ortadan kaldıracaklar."

"Senin vizyonlarına inandıklarını mı düşünüyorsun? Korktuğun bu kıtlık ve salgın hastalığa?"

"Her zaman inandıklarını düşünüyorum."

"Carnificans'larla birlikte bir kalede kendini hapsedecek kadar aptalsan, neden istediklerini onlara vermiyorsun?"

Başını geriye eğdi ve duvara yasladı. "Corvus Kalesi'nin tarihini biliyor musun?"

"Carnificans'ı barındırması dışında, hayır."

"Garip, değil mi? Bu kale benim hayatımın büyük bir bölümünde var olmuştur. Elbette, sizin hayatınızın da. Yine de, onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Neden terk edildi? Carnificans'tan önce kimler işgal etmişti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Carnificans kontrolü ele geçirmeden önce, bütün bir ırk vardı. Corvikae."

Bu isim ona hiç tanıdık gelmiyordu. Nyxteros tarihini okuduğu hiçbir kitapta onlardan bahsedilmiyordu.

"Onlar bir zamanlar bu topraklarda yaşayan ölümlülerdi," diye devam etti Dolion. "Bu kalede yaşıyorlardı."

"Umbravale var olduğu sürece Aethyria'da ölümlüler var olmamıştır."

"Yanıliyorsun. Tarih *yanılıyor*. Yüzyıllar önce, benim zamanımdan çok önce, onlar

burada, bu topraklarda yaşıyorlardı. Güçleri olmayanlar. Kan büyüsü olmayanlar." "Peki, onlara ne oldu?"

"Uzaklaştırıldılar. Medeniyetin sınırlarının ötesine sürüldüler. Hiçbir büyücünün cesaret edemeyeceği en derin hendeklere."

Zevander'ın, ölümlülerin yaşadığı topraklar dışında, tüm Aethyrialıların zihninde korku uyandıran tek bir yer duymuştu. "Crussurian Hendekleri..." Medeniyetin ulaşamadığı, karanlık ve buzlu derinliklerde, Carnificanlardan daha vahşi yaratıkların yaşadığı yer.

"Evet," diye cevapladı Dolion ciddi bir ses tonuyla.

Aşağıdan ayak sesleri yankılandı ve gözleri büyüyen Dolion, titrek ellerle yanındaki bıçağı alıp loş ışığa doğru uzattı. Kazhimyr kısa süre sonra ortaya çıktı ve Zevander'in yanında durdu. Dolion rahat bir nefes alarak silahını indirdi.

"Onları kim kovdu?" diye sordu Zevander, konuşmaya geri dönerek.

"Bu kadar kuzeyde, Solassions'tan şüphelenirim. Anneler, çocuklar, savaşçılar, hatta kutsal rahibeleri bile yanan köylerinden siperlere yürütüldü ve cehennemin derinliklerine atıldı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Zevander.

Dolion elini taş duvarların üzerinde salladı ve kan mürekkebiyle yüzeylerine kazınmış kırmızı parlayan görüntüler ve eski bir dilde yazılmış kelimeler ortaya çıktı. Onu koruyan bir bağlayıcı büyüydü. Zevander'ın Primyeria'sı, eski dil, biraz paslanmıştı, ama onu çocukken annesinden öğrenmişti. Taşa kazınmış olanlar, Dolion'un az önce anlattığı hikayeyi anlatıyordu. "Zindanlarda bulduğum kitaplar var. Onları yazanlar kuşatma sırasında saklamış olmalılar, ama bunlar... bunlar tek kurtulan kişinin son sözleri."

Zevander dikkatini tekrar Dolion'a çevirdi. "Tekrar soruyorum, taşlar hakkında neden fikrini değiştirdin?"

Bir an sessizce oturdu. Düşünceliydi. "Yedinci taş her zaman spekülasyonların kaynağı olmuştur, büyücüler Yenilenme Çağı'ndan beri bu konu üzerinde tartışmaktadır. Yüzyıllar boyunca bir gizem olarak kaldı." Su tulumundan bir yudum daha aldı, Zevander'ın suyunun sonunu bitirip boş kabı ona uzattı. "Özür dilerim. Hepsini içmek istemedim."

"Açıklamanı bitir."

"O taştaki gümüş işaretler, Ölüm Tanrıçasını tapan Corvikae'ye özgüdür. Onun damarlarında akan kan, Corvi halkının damarlarında da akıyordu."

"Ve?"

"Görüşüm doğruysa, seni peşine taktığım ölümlü, Corvikae soyunun ilk ya da son üyesi olabilir. O, ölüm tanrıçasının kanını taşıyor olabilir. Ve birçok insan için birçok şey olabilirim, ama ben ölümlüleri öldürmek için bir araç değilim." Dudaklarını sıkıca kapatıp başını salladı. "Ölüm tanrıçasının kızıyla kesinlikle uğraşmak istemiyorum."

Kızın tanrıça gibi yüzü Zevander'in zihninden geçip gitti ve kaslarını gerdi. "Bu kadar genç olmasına rağmen, güçlerini uzun zamandır sahip değilmiş."

"Sanırım öyle. Ama ne demek '*henüz*' demek? O... O hayatta mı?" "Kız hala Mortasia'da yaşıyor," diye cevapladı Zevander düz bir ses tonuyla. "Oh, tanrılara şükür. Merhametli tanrılara şükür!"

"Mortasia mı?" diye sordu Kazhimyr. "Korkunç çorak topraklara gittin ve bundan hiç bahsetmedin mi?"

Zevander içinden inledi. "Olaylı bir şey olmadı."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Dolion sözünü kesti. "O nasıl yaşıyor?"

Zevander dişlerini sıktı, bu soru onu o geceye ve o zamandan beri kendine binlerce kez sorduğu o soruya geri götürdü.

Yaşlı adamın yüzünde beliren farkındalık, öfkesini daha da körükledi. "Bunu yapamadın, değil mi? Bir şey seni onu öldürmekten alıkoydu."

Cevap vermek yerine, Letalisz kendi dilini ısırma dürtüsüyle mücadele etti ve "Bu Corvugon'un yumurtasını gördüm. Onda." dedi.

"O zaman doğru. Geri döndükleri doğru!"

Zevander, bir elini beline koyarken, diğer eliyle çenesini okşayarak, boynuna kötücül bir öfke kıvrımı sardı. "Topladığımız taşlar, aldığımız canlar, o zaman işe yaramazlar."

"O taşlar şu anda Carnificanlarla dolu bir kaleyi geri tutuyor. Bir salgını önleyecek kadar güçlü olmasalar da, altı taş bir koruma kalkanı oluşturmaya yetecek kadar güçlü. Ve öldürdüklerinin örnek vatandaşlar olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Nilivir'i köle olarak tutuyorlardı, lanet olsun."

"Ve sana hatırlatmama gerek var mı, ben hayırseverlik için ya da dünyayı lanet olası kötülüklerden kurtarmak için öldürmüyorum. Ben bir amaç için öldürürüm ve o amaç, senin kırmaya söz verdiğin lanetti. Peki, nasıl telafi etmeyi düşünüyorsun? Cevap vermeden önce, kralın seni idam etmemiz için bizi gönderdiğini hatırlatmama izin ver."

"Corvi kızının kan taşı olmadan laneti bozamayacağımdan korkuyorum ve onların soyunu iki kez sona erdirmenin sorumluluğunu üstlenemem. Gerekirse beni öldürün." Piç kurusu, sanki bu ona biraz haysiyet kazandıracakmış gibi, çenesini kaldırma cüretini gösterdi. "Aslında, ısrar ediyorum. Bunu birkaç gün önce denedim. Ben bir korkakım."

"Belki de *onu* öldürüp o ağır taşları senin elinden alırım."

"Denedin ve başarısız oldun. Bir savaş kapıda, Zevander. Ateşten kurtulmak seni savunmasız bırakır. Neredeyse ölümlü." Biraz zorlanarak ayağa kalktı ve bir adım geriye sendeledi. "Lanetiniz, bugün bir yük olsa da, yarın yararlı olabilir. Sahip olduğunuz eşsiz bir güç."

Zevander kılıcını kınından çıkardı. "Ya da sen sadece susturulması gereken çılgın bir ihtiyarsın."

"O zaman beni sustur." Kendi silahını metalik bir sesle fırlattı ve teslim olarak ellerini yanlara doğru uzattı. "Sana yalvarıyorum. Bu, durumunu değiştirmez. Ya da kaderini."

Çenesini sıkkan Zevander, yaşlı büyücünün inatçı reddine hırladı. Letalisz'in yaptıkları anlaşılmayı bu kadar kolayca feshetmesine izin vereceğini düşünmeye cüret ettiği için, onu boğazlamak için ellerini titretti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Kazhimyr, onun ölümcül düşüncelerini keserek. "Sanırım o öldüğü anda, o koruma kalkanı düşecek."

"Kesinlikle öyle olacak." Dolion başını merdivenlere doğru çevirdi. "Şansın varken şimdi gitsen iyi olur."

"Sen de bizimle geliyorsun. Eidolon'da kalacaksın."

"Seni büyük bir tehlikeye atacağım, Zevander. Ve eğer büyücüler tarafından yakalanırsam, tek umudum hızlı bir infaz olur. Lütfen. Kralının emrini yerine getir."

Zevander, öfkesinin sadece bir kısmını yansıtan alaycı bir kahkaha attı. "Bana borçlusun, ihtiyar. Büyücüler şu anda en küçük sorunun." Dolion onu lanetten kurtaramazsa, Zevander yaşlı büyücüyü, içindeki dönüşümün ilerlemesini yavaşlatmanın bir yolunu bulmaya zorlayacaktı. Dolion'un değişken ahlakı ya da kızın türünün son örneği olması umurunda değildi. Onu öldürememiş olması onu öfkeliyordu.

"Hala atlarımıza geri dönme sorunu var." Kazhimyr pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Fazladan bir bedenle bu çok daha zor."

"Yürümek istersen," diye karşılık verdi Dolion.

"Daha iyi bir planın mı var?"

Dolion kaşlarını kaldırdı ve yanındaki taş duvara döndü. Elini duvara doğru çevirirken, parlak bir ışık izi elinin peşinden gitti. "*Accipezimu equivonis*." Ufalanın taş parladı ve atlarının ağaçlara bağlı olduğu karanlık tepeye açıldı.

Görünüm, çaresiz hayvanlara doğru hızla koşan gölgeli figürleri gösterdi. Carnificans.

"Ne dersin, kardeşim?"

Zevander düşük bir homurtu çıkardı ve Dolion'un pelerininin yakasını yakaladı, onu yumruk atabileceği mesafeye çekti. "Kurnazlık yapma, yoksa seni diri diri yakarım."

Başını sallayan yaşlı adam, yanındaki deri çantayı aldı, içindeki her neyse onu salladı ve parıldayan dairenin içinden geçtiler.

Diğer tarafa geçtikten sonra Kazhimyr atları serbest bıraktı, Zevander ise yaklaşan Carnificans'lara karşı kılıcını çekti. Ellerinin kesilmesine birkaç metre kala, çılgın savaşçılar donakaldılar, gözleri Zevander'in arkasındaki bir şeye sabitlenmişti. Zevander, arkasında gizlenen bir büyücüyü fark etmek için zamanında döndü ve yabancı elini onlara doğru uzattığında, Zevander pelerinini çekerek kendisini ve Dolion'u patlayan alevlerden korudu.

Yoğun ısı pelerine çarptı, ancak Zevander avını alevlerden korurken, ateşe dayanıklı bariyeri aşamadı.

Dolion, Zevander'ın yanında sıkı bir top haline geldi. "Kaleye döndüğümüzde kalbime bir bıçak saplamalıydın, seni aptal."

Zevander, pelerinini ısıtmaktan başka bir işe yaramayan zayıf alevden neredeyse hiç etkilenmedi; bu alev, kendi damarlarında çılgınca dolaşan ve dışarı çıkmak için can atan sabal ateşinin yoğunluğuna yaklaşamıyordu bile. "Adil olmayan bir kavgaya girmiş olan aptal o."

Sıcaklık buz gibi bir soğuğa dönüştü ve Zevander, Kazhimyr'in sisi Dolion'a dokunmasın diye kalkanı bir süre daha yerinde tuttu. Damarlarında dolaşan alev, Zevander'in kanının donmasını engelliyordu, ama büyücü için pek bir işe yaramayacaktı.

Soğukluk geçti ve Zevander pelerini geri attı, üç büyük akrep gönderdi. İki büyücü daha ortaya çıkmıştı, ilki parçalanmış et yığınları halinde yatıyordu, damarları parçalanmıştı.

Zevander, ilk saldıran kişiye karşı kılıcını hazır tuttu. Sihirden tamamen yoksun Carnificanlar'ın aksine, büyücüler hızlı ve verimli hareket ederek akreplerin iğnelerinin keskin saldırılarından kaçındılar.

Kazhimyr bir buz patlaması daha gönderdi, büyücüler görünmez bir kalkanla bunu engelledi ve sisi kendilerinden uzaklaştırdı.

"Sabit tutun!" diye bağırdı Zevander.

Güçleri kalkanı ancak bir süre tutabilirdi. İki suikastçı eğitimlerinde öğrendikleri gibi, en iyi silah düşmanı yormaktı. Sahip oldukları enerji rezervlerini tüketip karşı saldırıyla savuşturmak. Akrepler bekledi, Kazhimyr sabit bir patlama yaparken pençelerini şaklatarak büyücüler kalkanı tutmak için büyülerini tüketmeye zorladı. Her iki taraf da güçleri yavaş yavaş tükenirken şüphesiz yoruluyordu.

Zevander ise sabırla bekliyor, zihninde geçen saniyeleri sayıyordu.

Ta ki kalkanlar sonunda düşene kadar.

Üç akrep de iki büyücünün kalbine hızlıca saldırdı. Metalik iğneler sallandığında, içlerinden biri ikiye bölündü. Birkaç dakika içinde, üç büyücü de çim tepede parçalanmış halde yatıyordu.

Kazhimyr öne eğildi, nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardı. "Tanrı aşkına... Bu işler için çok yaşlandım."

Akrepler Zevander'e geri koştular ve o, Corvus Kalesi'ne geri çekilen Carnificans'a doğru baktı. Kalbinden sokulan kalan büyücü kıvranıp bükülürken, Zevander kılıcını çekip, olanları bir mimicrow'a aktarabilmeden önce kafatasına sapladı.

Dolion, yere düşen büyücünün başında durdu ve içini çekti. "Onları son kez görmüş olmayacağız."

"Sanmıyorum," dedi Zevander, kılıcını kınına sokarken.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

"Aleysia! Aleysia! Hayır!" Bahçeyi koşarak geçtim ve kız kardeşimi kollarından sürükleyen Vonkovyan askerlerine doğru koştum. Kız kardeşim tekliyor ve çığlık atıyordu. "Onu bırakın!"

Kaba davranışları yüzünden elbisesinin kolu yırtılmış, sabahki örgüsü dağılmıştı. "Maevyth!" diye ağlayarak bağırdı. "Lütfen beni götürmelerine izin verme!"

İlk askere ulaştığımda, boğazıma yükselen korkuyu yuttum ve içgüdülerim devreye girdi. Yumruğumu salladım, parmak eklemlerim sert bir vücuda çarptı ve eklemlerimde keskin bir ağrı hissettim. "Onu bırakın! Onu bırakın!" Göğsüme sert bir itmeyle geriye doğru uçtum ve sert bir darbeye sırt üstü düştüm.

Buz gibi adrenalin vücudumu kapladı, eteğimin üzerinden atlayarak tekrar ayağa kalktım ve ona doğru koştum.

Ona ulaştığım anda, elini uzattı ve boğazımı yakaladı, nefes almamı engelledi. Elini tırmaladım, gözlerim Aleysia'yı arabaya iten diğer muhafızı izliyordu. Çaresizce, elbisenin cebinden bıçağı çıkardım ve nişan almadan onun ön kolunu bıçakladım.

Muhafız homurdandı ve beni bıraktığı anda arabaya doğru koştum. Kafamda şiddetli bir acı hissettim ve saçımdan sertçe çekilince vücudum geriye doğru uçtu. Muhafız beni kendine doğru çekti ve kanlı kolunu boğazıma bastırdı.

"Onun yerine beni al!" Çaresizlik içinde bağıırken, keskin sözler kuru boğazımı çizdi. "Lütfen! Onun yerine ben gideceğim! Onun yerine ben gideceğim!" Beni döndürüp avluyu geçerek Agatha, Lolla, Felix amca ve Riftyn amca'nın yanına sürüklerken Aleysia'nın görüntüsü kayboldu. Onlar kız kardeşimi kurtarmak için hiçbir şey yapmadılar. *Hiçbir şey.*

Sırtıma sert bir darbe indi ve onun önünde yere düştüm, yumruğunun gücü nefesimi kesmişti. Soğuk toprağın üzerinde kıvranarak, yeterince hava alamadığım için hırıltılı nefes alıyordum. Panik hissi içimi kapladı, görüşüm daraldı. Sonunda, ilk küçük nefes ciğerlerime girmeyi başardı. Öksürdüm ve kusmak istedim, her nefes alışımında göğsümdeki boşluk yavaşça genişliyordu. Sonunda yan dönünce, araba yola çıkmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım, sürünerek, ayağa kalkmak için toprağı tırmalayarak.

Hala nefes almaya çalışırken, arabayı tepenin ardında kaybolurken izlerken, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı.

Eller beni yakaladı ve bir çığlık atarak onları savuşturdum, ama iki amcamın sıkı tutuşuna karşı koyamadım.

Toprağı tekmeler atıp topuklarımı vurarak, beni geriye doğru sürüklerken kurtulmak için mücadele ettim.

Agatha bana doğru adım attı ve bir an için, gözlerinde sempati sandığım bir şey gördüm. Bir an için hareketsiz kaldım, gözyaşlarım onun görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Gözyaşlarım kurduğunda, bunun hiç de sempati olmadığını anladım.

Soğuk, keskin bir tokat yanağımı acıttı. "Sen bir utanç kaynağısın. Hem sen hem de fahişe kız kardeşin."

Öfke içimi kapladı ve yüzüne tükürdüm. Kolumu sertçe salladığımda, Riftyn amcamın sıkı tutuşunu hissettim.

"Durumu daha da kötüleştirme!" Uyarı olarak parmaklarını koluma batırdı.

Dişlerimi gıcırdatarak ona döndüm. "Hiçbir şey yapmadın. Onu almalarına izin verdin. Ve hiçbir şey yapmadın!"

Bir başka tokat çeneme indi, bu sefer tüm eklemleri ve kemikleriyle, gözlerimin arkasına bir ışık parlaması gönderdi — Agatha'dan değil, Riftyn amcamdan. Sinüslerime bir acı saplandı, çenem zonkluyordu.

"Onu Moros'a götürün," dedi Agatha. "İkisiyle de ilgilenmek istemiyorum."

Ellerim ve ayak bileklerim sıkı bir ip ile bağlanmış halde, vagonun zemininde yatıyordum, kafamda Aleysia'nın sürüklenerek götürüldüğü görüntülerle işkence çekiyordum. Gözyaşları şakaklarımı ıslatarak, altımda zemine damlıyordu. Burnumu kanın bakır kokusu dolduruyordu, elmacık kemiklerim ve yarılmış dudağım, Riftyn Amca'nın vuruşunun acısıyla zonkluyordu.

Yolculuk boyunca pencereden dışarı bakmaya tenezzül etmemiştim, ama vagon durduğunda, dışarıdan gelen sesler beni düşüncelerimin bataklığından çıkardı.

Moros. Ve tanıştığım baş uşak.

"Çantalarını topla ve odasına yerleştir," dedi Moros sert ve duygusuz bir ses tonuyla.

Kapı açıldı ve Riftyn Amca ortaya çıktı, ezilmiş ifadesi bana onun az önce olanlar için biraz pişmanlık duyduğunu gösteriyordu. Yanında, Felix Amca hiçbir duygu belirtisi göstermeden duruyordu, yüzü onun oyduğu cesetler kadar cansızdı.

Riftyn Amca bağlı ayak bileklerimi tuttuğunda, ona tekme attım ve onu bir adım geriye savurdum. O da homurdandı ve tekrar ayaklarımdan tutarak sertçe çekti. Ahşap döşeme tahtaları cildimi çizdi ve beni arabadan kaldırıp, cansız bir un çuvalı gibi omzuna attı.

"Bağlarını çöz," diye emretti Moros ve Riftyn Amca durdu, beni dikkatlice çakıllı yola indirdi.

"Vonkovyan askerlerine saldırdı. Bu yüzden onu böyle bağladık." Riftyn amca diz çöktü ve ayak bileğimdeki düğümü çözmeye başladı. Tanrım, beni serbest bıraktığı anda, yüzüne hızlı bir tekme atacaktım.

"Onun yerinde olsan sen de yapmaz mıydın?" diye sordu Moros. Hafifçe şaşırarak başımı kaldırdım. Onun sözleri, ayak bileklerimi o kadar sıkı saran ipi, ayak parmaklarımı zorlukla kırıdatabildiğim ipi, dikkatimden uzaklaştırdı. "Bu konuda sorumluluğun olduğu düşünülürse, elbette yapardın."

Riftyn amca boğazını temizledi ve ip çözüldüğü anda, çenesine bir tekme attım ve onu toprağa uçurdum.

Yerde yuvarlanıp, kan akan ağzını elleriyle kapatan onu izlerken, zaferin heyecanı beni sardı.

"Lanet dilimi ısırđım!" diye bağırdı ve Felix amca yanımda homurdandı.

Ona tekrar saldırmak için hamle yaptım, ama omzumdan tutulan bir el ile Moros'un yanımda durduğunu gördüm.

"Buna gerek yok. Benimle gel, kızım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Kız kardeşimi görmek istiyorum," diye karşılık verdim.

"Onu göreceksin, ama önce beni takip et."

Bağlı ellerimi ona doğru kaldırdım, o da hafifçe gülümsedi. "Belki de o bağları olduğu gibi bırakmalıyız."

Bir an önce hissettiğim küçük rahatlama hissi bir anda yok oldu.

Omzunun üzerinden bakarak malikaneye doğru yürüdü. "Hadi."

Riftyn amcanın ayağa kalkışını bir kez daha kısaca gördükten sonra, Moros'un peşinden gittim, ama ona güvendiğim için değil. Lyverianlı kıza olanlardan sonra, onu ne affedebilirdim, ne de güvenebilirdim. Sadece kız kardeşimi görebileceğime dair verdiği söz için onu takip ettim.

Malikanenin içine girdikten sonra, beni mutfağın önünden geçerek, çamur odası ve kiler odasının ötesindeki merdiven boşluğuna götürdü. Bu manzara hem merakımı hem de endişemi uyandırdı, ama yine de onu takip ettim. Büyükbabamın şarap mahzeni gibi, ama daha yüksek tavanlı ve ışıkla aydınlatılmış devasa bir açık alana indik. Dönüp baktığımda, parlak mavi bir ışık yayan bir lamba gördüm.

"Azurmadine. Sawtooth mağaralarında bulunur. Yakıldığında muhteşem bir ışık yayar," dedi, yanından geçerken.

O ışıktan daha etkileyici bir şey görmemiştim, ama cevap vermek için uğraşmadım, zihnim endişeli ve kız kardeşimi görmek için çaresizdi.

Ona neden Lyverian kızını öldürdüğünü sormak istedim. Neden onu bu kadar acımasızca dövdüğünü, çünkü onun vücudundaki morlukları yapanın o olduğundan emindim, ama o anda onu kızdıracak bir şey söylemeye cesaret edemedim.

Solumdaki, düzinelerce küçük nişten oluşan duvarda, çeşitli boyutlarda cam kavanozlar vardı. Geçerken daha yakından baktığımda, içinde alışılmadık yaratıklar olduğunu gördüm: iki başlı bir yılan, minik bir ahtapot, garip görünümlü kanatlar, bir beyin, derisi yüzülmüş bir sıçan ve fetüse benzeyen bir şey. Kız kardeşimin dikkatimi dağıtmasaydı, bu tuhaflıklar beni rahatsız ederdi.

O anda tek düşünebildiğim oydu ve her boşa geçen dakikanın yarattığı hayal kırıklığı, beni koridorda yürürken ağır bir yük gibi omuzlarımda hissediliyordu.

Taş duvardan geçip mahzenin başka bir bölümüne vardık ve içeri girer girmez kalbim durdu.

Su ile dolu ve neredeyse tavana kadar uzanan cam bir muhafazadan inanılmaz parlak bir ışık yayılıyordu. Tankın içinde, iki figür yüzüyordu, kollarını kullanarak ilerliyorlardı, insan oldukları izlenimini veriyorlardı, ancak bacakları birbirine bağlı gibi görünüyordu. Garip görünümlü kumaş parçaları, gevşek yüzgeçler gibi ayaklarından sarkıyordu, yüzleri tüplere bağlı maskelerle örtülüydü.

Tüpler bir kutuya bağlıydı ve kutuda başka bir cam muhafaza, her çöktüğünde gürültülü bir ses çıkararak büzülen ve genişleyen bir tür akordeon yapısı barındırıyordu. Bu sahneyi inceledim, zihnim bu manzarayı anlamaya çalışıyordu. Akordeon bir akciğer gibi hareket ediyordu. Hava. Maskeleri besleyen hava.

"Bu nedir?" diye sordum, göğsüm, ayrıntıları gördükçe daha da sıkışıyordu – uylukları arasındaki küçük dikişler ve özel bölgelerini yeterince örtmeyen kabuklar.

"Küçük bir koleksiyon." Elleri arkasında, tankın diğer tarafına yürüdü, o açıdan bana dönerek, gözleri mide bulandırıcı bir hayranlıkla parlıyordu. "Çocukken babam beni bir panaya götürdü, kirli göçebelerden oluşan gezici bir gruba. Ancak sergilenenlerden biri ilgimi çekti. Bir merak koleksiyonu. Taksidermi ve tuhaf küçük örneklerle dolu kavanozlar, az önce duvarda gördüğün gibi.

duvarda gördüğün gibi. Ayrıca, *Freak Show* adını verdikleri biyolojik nadirliklerin sergilendiği bir sergi de vardı. Ve deniz kızlarını ilk kez o zaman gördüm. Denizde yaşadığı ve gemilere saldırdığı söylenen, lezzetli bir gizemle örtülü kadınlar." Parmaklarını camın üzerinde gezdirerek, sanki hipnotize olmuş gibi kadınlara bakıyordu. "Bu tehlikeli, vahşi kadınlar fikrine hayran kalmıştım. Birini yakalamak istedim. Onu evcilleştirip kendi küçük evcil hayvanım yapmak istedim. Fuardaki kadınların sadece bir salon numarası olduğunu öğrenince biraz hayal kırıklığına uğradım. Bu yüzden kendi koleksiyonumu yapmaya karar verdim."

Midemdeki zehirli solucanlar gibi mide bulantısı içimi kapladı. O anda, Riftyn amcamın ve hatta Agatha'nın çok daha az korkutucu olduğuna karar verdim.

"Bir Lyverian köyüne rastladığımda, senden çok da büyük olmayan iki kız kardeşi fark ettim. Yarı çıplak halde, mızraklarla ve öfkeyle koşuyorlardı. Yaban domuzu gibi vahşilerdi. Tanrım, onları *parçalamak* için ne kadar da can atıyordum. Bu yüzden, babalarıyla bir anlaşma yaptım. Köylerini ve halkını bağışlayacaktım. Karşılığında bana kızlarını verecekti. Tabii ki, her iyi baba gibi o da reddetti. Ama karısını ve iki oğlunu katlettikten sonra fikrini değiştirdi."

"Sen bir canavarsın," diye fısıldadım. Gözlerimi, avuç içleri cama yapışmış, çiğ ellerinden soyulmuş deri parçaları parmaklarının etrafında yüzen kadınlara çevirdim.

Karanlık kahkahası etrafımda yankılandı ve omurgamdan aşağı bir korku dalgası yayıldı. "Evet. Sanırım bazıları için ben bir canavarım. Kız kardeşin sana ders olsun. Vahşi ve asi kadınların bu dünyada yeri yok. Sen evcilleştirilmelisin, gerekirse öldürülmelisin."

"Onu görmek istiyorum. Kız kardeşimi görebileceğimi söylemiştin."

"Onu göreceksin. Çan çaldığında, canım, o Yiyen Orman'ın önünde duracak. Ve sen, onun canlı ruhunun korku tarafından kırılmasını izleyeceksin. Yüzüne bakacak ve gözlerinde yanan pişmanlığı hatırlayacaksın."

Gözyaşlarımı tutmak için çaresizce yanağımı ısırduğımda dilime bakır tadı geldi. Sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi ona göstermeyi reddettim. Sözlerinin içimde nasıl soğuk ve boş bir panik yarattığını. "Kız kardeşimi açıkça tanıımıyorsun."

"Keşke onu da ele geçirme hırsım olsaydı. Onu muhteşem yaratıklar koleksiyonuma eklerdim. Gel. Sana gösterecek başka bir şeyim var."

"Görmek istemiyorum," diye karşılık verdim.

"Oh, ama görmelisin! Bu belki de koleksiyonumun en büyüleyici parçası. Ve sanırım bunu beğeneceksin." Bana doğru eğildi ve ben bir adım geri attım, ama o bağlı ellerimi yukarı doğru çekip sertçe bir çekti.

İsteksiz adımlarla onu takip ettim, bileklerimi kurtarmak için kıvrılırken omzumun üzerinden o zavallı kadınlara bir kez daha baktım.

Beni başka bir odaya götürdü, orada duvarlar arasında hırıltılar ve homurtular yankılanıyordu. Gölge köşeden bir şey bizi izliyordu. "Brunch'ta yanında oturan iyi

kaptanı hatırlıyor musun? Masada seni okşayan kaptanı?"

Zincirlerin yüksek sesli bir çınlaması yanıt verdi, çimento zeminde sürtünme sesi duyuldu. Gölgelerden bir silüet fırladı ve titreyen mavi ışığın altında, onun grotesk şeklini gördüm. Korku göğsümü sıkıştırdı, ciğerlerimi sıkıştırdı, bakışlarım bu korkunç deformiteyi takip ederken. Öne doğru eğilmiş duruyordu, omurgası derisinden sivri uçlar halinde çıkıntı yapıyordu, bana bir kertenkeleyi hatırlattı. Yüzünün yarısı erimiş, gözleri, burnu ve dişleri olmayan boş bir deri tabakasına dönüşmüştü. Diğer yarısı ise çökmüş bir göz çukuru, deforme olmuş bir burun ve sivri dişlere sahip bir kafatası çenesi idi. Süt beyazı derisi, her kalp atışında nabız gibi atan damarların haritasını gösteren yarı saydam bir bariyer görevi görüyordu.

Çenem açık kalmış, bu canavarca şekli gördüğümde nefes almakta zorlanıyordum.

Moros, brunch sırasında çıkardığı taşların bulunduğu şişeyi kaldırdı. Görünüşte zararsız olan brunch, karşılaştığım dehşeti hiç tahmin ettirmemişti. "Görünüşe göre, bu taşlar tüketildiğinde kemikleri ve eti değiştirebiliyor. Bir zamanlar iyi ve düzgün bir kaptan olan kişi, şimdi et yiyen bir hayvana dönüşmüş."

O beni çevrelerken, vücudumdaki her sinir dehşetle titredi.

"Görüyorsun, ben bir canavar olabilirim, ama aynı zamanda seni, benim narin küçük gülümü, oldukça koruyabilirim." Omzumdan bir tutam saçımı çekip aldı, vücudum şoktan o kadar sarsılmıştı ki, dudaklarının boynuma yaklaştığını neredeyse fark etmedim, ta ki fısıldayana kadar: "Gel. Kız kardeşinin sürgün edilme zamanı neredeyse geldi."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

Öğrendiğim kadarıyla travmanın aşamaları vardı ve ben öfkeden ötesine geçerek tam bir umutsuzluk hissine kapılmıştım.

Bay Moros'un bana tahsis ettiği odalardan birinde yatakta titreyerek yatarken, acı bir soğuk kaslarımı kaskatı yaptı. Şokun kalıcı dalgaları bedenimi sürekli gerginlik halinde tutuyordu ve zihnim Aleysia'nın sürüklenip götürüldüğü görüntülere her geri döndüğünde, göğsümde yeni bir panik çiçek açıyordu. Onların ona ne yapacağını hayal ederek kendimi kızdırıyordum. O korkunç adamların karşısında tek başına dururken, onların onu inceleyip yargılarken hissettiği korku ve belirsizlik. En azından ben, tüm bu süreç boyunca onun elini tutardım. Ona yalnız olmadığını hissettirirdim.

Pencereden, güneşin pembe ve turuncu renklerle yanan bir alev içinde batışını izledim. Başka bir gün olsa, bunu çok güzel bulurdum.

Artık çok uzun sürmeyecekti.

Bazı sürgünler gündüz gerçekleşse de, çoğu gece oluyordu.

Aleysia karanlıktan nefret ediyordu.

Onun geceleri o ormanda dolaştığını düşünmek bile kaslarımı gerginleştiriyordu. Ama benim durumum da daha iyi değildi. Moros da o ormanda yaşayan her neyse, onun kadar canavarca olduğunu kanıtlamıştı.

Deniz kızlarının görüntüsü zihnimde belirdi ve ben irkildim, titreyerek nefes aldım. Düşüncelerim beni karanlık köşelere çekti, Moros'un kurbanları bana uzanarak beni zihinlerinin cehennemine sürükledi.

"O sana da zarar verecek." Kalın, aksanlı bir ses düşüncelerimin karmaşasını böldü ve ben keskin bir nefes alıp yatağın başlığına yaslandım.

Etrafa bir göz attığımda, öldürdüğü Lyverianlı kız Danyra'nın odanın gölgeli köşesinde bir sallanan sandalyede oturduğunu gördüm. Soluk, çıplak teni

, köprücük kemiğinin hemen üstünde ve çıplak göğüslerinin altında uzanan, derin, kararmış dikişleri aydınlatıyordu.

Beyaz, bulanık gözleri odaklanmadan boşluğa bakıyordu ve bu manzara ensemde bir ürperti yarattı. "Kaçmalısın. Sen ve kız kardeşin."

Vücudumdaki her kas titriyordu, çenem sertleşmiş ve ağrıyordu. "Kaçacak yer yok."

Sandalyeyi sallamayı bıraktı. Gözleri hala benden uzakken, ayağa kalktı ve yavaşça yatağa doğru yürüdü, yatağın ayak ucuna kadar geldi. "Cadı," diye tiz bir sesle söyledi. "Cadı. Cadı. Cadı."

Omurgam basınçtan karıncalanana kadar başlığa yaslandım.

Avuç içini kaldırdı. Sanki bir bıçakla oyulmuş gibi, avuç içinde bir sembol kazınmış gibiydi. Omurgayı andıran, birden fazla kesişen çizgiden oluşan dikey bir çizgi ve arkasında gümüş rengi bir ışık parlıyordu. "Cadı. Cadı. Cadı." Avuç içlerini yatağa koyarken vücudu titredi ve son bir kez fısıldayarak "Cadı" dedi.

Bana doğru koştu.

Keskin bir nefesle dik oturdum, gözlerim karanlık odayı taradı. Bir dakika önce oturduğu köşedeki boş sandalyeyi görünce kaslarım seğirdi. Yatağın yanında sadece yüksek bir dolap, şifonyerin üzerinde bir lavabo, bir komodin ve bir lamba vardı.

Danyra'dan hiçbir iz yoktu.

Titreyerek nefes verdim, bir rüya olmalı olan son birkaç dakikayı hatırladım. Ama elindeki sembol zihnime kazınmıştı. Bu ne anlama geliyor olabilirdi?

Bir an düşünürken, gerçeklik içime işledi. Kız kardeşim. Sürgün.

Kapı kolu tıkırdadı ve odaya giren ışıktan gözlerimi korumak için elimi kaldırdım. Moros'un hizmetçisi Shireen kapıda duruyordu. "Vakit geldi, hanımefendi."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Akşam karanlığı çökmüştü, koyu mavi gökyüzü, The Eating Woods'un girişinde titreyen birçok meşaleyle aydınlatılıyordu. Moros'un yanında dururken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu, zihnimde Aleysia ve benim kaçışımız için çaresiz bir plan yapıyordum.

Peşimizden gelinsek bile, bu ikimizin de başka türlü karşılaşacağı durumdan daha iyiydi. Dağlara kaçabilirdik. Kuzeydeki Romisir'e kadar. Buradan başka herhangi bir yere. Kırmızı cüppelerle kaplı dört köylü, kız kardeşimi kemerin önüne getirdi ve öfkeyle ondan gözlerimi kaçırdım. Tüm giysileri çıkarılmış, vücudu dayak izleriyle dolu, uzun sarı saçları kesilmiş halde, cemaatin önünde çıplak duruyordu.

Ona koşup onu kurtarmak istedim, ama Vonkovyan askerleri ikimizin arasında duruyordu ve bir silahım olmadan onu savunmam imkansızdı.

Bunun yerine, kendimi toplamak için ona bakmamayı tercih ettim, çünkü bu durumu çözmek bana düşüyordu. Kalabalığın kenarında, bastonuna yaslanan, pelerininin başlığını başına geçirmiş Cadı Cadı'yı gördüm. Çenesini kaldırdı ve ben de onun bakışlarının izlediği yolu takip ederek başımın üstündeki parlak dolunayı buldum. Kış gündönümü gecesinde dolunayların nadir olduğu söylenirdi.

Bir alamet. Köylülerin zulümlerini haklı çıkarmak için görecekları bir işaret.

Mantıklı düşünmek zorundaydım. Akıllıca. Acele etmek, kız kardeşimle beni felakete sürüklerdi.

"Sevgili cemaatçilerim," Sacton Crain ellerini kaldırdı. "Kış gündönümü arifesinde, sevgili tanrımıza karşı işlenmiş en iğrenç suçu tanık oluyoruz. Bu genç kadın, amcasıyla zina yapmakla ve bu korkunç günahın tohumunu eklemekle suçlanıyor. Çünkü karnında kutsal olmayan bir canavar yaşıyordu, ama Kızıl Tanrı'nın lütfuyla, o yok edildi!"

O anda, loş ışıkta daha önce fark etmediğim, uyluklarındaki kurumuş kanı fark ettim ve ağlama isteğini bastırırken gözlerim doldu. Bunun yerine, bakışlarımı Aleysia'ya çevirdim ve bir zamanlar isyan kıvılcımının parladığı yerde, artık sadece donuk bir teslimiyet kalmıştı.

Hayır. Onların onu canavara dönüştürmelerine izin vermeyecektim. Kalabalığın içinde onlardan çok daha fazlası varken olmazdı. Moros ve onun iğrenç koleksiyonu gibi, çok daha kötü suçlar işlemiş olanlar.

"Ama bu günahta yalnız değil," diye devam etti Sacton Crain, kalabalığın topluca nefesini tutmasına neden oldu ve ben, Riftyn Amca'yı suçlamaya cesaret edecek mi diye dikkatle dinledim. "nk tohumları eken adam da en az onun kadar suçlu!"

Cemaatileri taradım ve Agatha, Lolla ve Riftyn Amca'yı arkada dururken gördüm. Karanlıkta bile Agatha'nın gözlerinin korkuyla büyüdüğünü görebiliyordum. Riftyn Amca başını salladı ve bir adım geri çekildi, ama iki kaslı cemaatçi onun kollarını tuttu.

"Bu gece, iki kişinin sürgüne gönderilmesine tanık olacağız!" vali, Sacton Crain'in yanında durduğu yerden duyurdu, adamlar ise Riftyn Amca'yı benim önümden geçerek kalabalığın önüne doğru sürüklediler.

Sert bir itmeyle onu, titreyerek duran ve şüphesiz kemiklerine kadar üşümüş olan Aleysia'nın önüne attılar. Riftyn Amca ayağa fırladı ve kalabalığa doğru geri koştı. Vonkovyan askerleri onun önüne çıktı ve içlerinden biri onu geriye doğru itti.

"Bu iyi topluluk, ahlaksızlık ve cinsel sapkınlığa tolerans göstermez. Kemikleriniz, etiniz ve kanınız bizi bu suçtan arındıracak!" Sacton Crain ikisini de işaret etti, dişlerini sanki onları parçalamaya hazır bir kuduz köpek gibi gösterdi.

Askerler ikisini de o korkunç kemere doğru itti.

Aleysia ığlık attı, ses kaslarımda bir savaş çığlığı gibi yankılandı.

Bir şey yap!

Solumda, cemaatilerden biri soğuk rüzgarda titreyen ve alev alev yanan bir meşale tutuyordu. Zihnim kaos içinde dönüyordu, duyularım öfkenin derinliklerine kayıyordu.

Hiçbir planım olmadan, meşalesine uzandım ve kzleri elbisesine düşürdüm. O meşaleyi çekmeye çalıştı ve mücadelede meşale, pelerinine tutunacak kadar kaydı.

Bir el kolumu tuttu ve ben Moros'a döndüm, yanan meşaleyi aramızda tutarak. Ona vurduğumda pelerininin kapüşonu geriye düştü ve o bir adım geri atladı. Vonkovyan bir asker kapşonumu tutup beni geriye çekti ve ben döndüğümde ateş onun tunikasının kumaşına sıçradı.

O bir çığlık attı ve beni bıraktı, büyüyen alevi çılgınca söndürmeye çalıştı.

Başka bir asker sendeledi, ama ben ona meşaleyi salladım ve Aleysia ile Riftyn Amca'ya doğru geri çekildim.

Süngüsünü kaldırıp bana doğrulttu, ileri doğru itti ve kendimi kalabalık ile kemerli geçit arasında sıkışmış buldum.

Kalabalıktan biri "Cadı!" diye bağırdı ve kanım dondu.

Sert bir nesne kalçama çarptı ve şiddetli bir acı hissettim. Aşağı baktığımda bana bir taş atıldığını gördüm. Bir başka taş da koluma çarptı.

"Cadı!" diye başka bir ses çığlık attı.

Aleysia çığlık attı ve döndüğümde bir taşın kafasının yan tarafına çarptığını ve şakağından kan aktığını gördüm.

"Cadı! Cadı! Cadı!" Kalabalık, arkamızda Yiyen Orman varken, hep bir ağızdan slogan atarak ileriye doğru yalpaladı.

Hiç beklemediğim bir anı birdenbire zihnimde canlandı. Danyra ile ilgili gördüğüm rüya. Kafamda net bir şekilde gördüğüm, elindeki sembol – *kesişen çizgiler*.

Bir cemaat üyesi, elinde bir kasma ile üçümüze doğru koştu.

Ani bir sıcaklık ve adrenalın dalgası içimi kapladı. O yaklaşırken, içgüdüsel olarak elimi uzattım ve yüksek bir gürültüyle şok olmuş bir nefes alarak geriye atladım. Baltalı adam kayarak durdu. Aramızdaki yerde, çürümüş ve bozulmuş, kirli beyaz ve fildişi renginde nesnelerden oluşan bir yığın yatıyordu. Kemikler. Bazıları parçalanmıştı. Diğerleri ise o kadar sağlamdı ki, uzun bir omurga dizisini ayırt edebiliyordum.

Omurga.

Kısa, hırıltılı nefesler alıyordum. Kemiklere baktım ve bana bakan adama baktım. Adam, sanki mezardan çıkmış bir cesetmişim gibi, tiksinti ile dudaklarını kıvrıyordu. Kalabalık sessizleşmişti ve ben de onlara baktım, dikkatleri bana çevrilmişti. Elimde hala meşaleyle, her kasım titreyerek, onların bir sonraki hareketini bekledim.

"Cadı! Cadı! Cadı!" Kalabalığın sloganları giderek coşkuyla yükseldi.

"Kötülük!" Sacton Crain kalabalığın üstüne bağırdı. "Bu kız iğrenç bir şey!"

"Hayır." Başımı salladım ve daha da geri çekildim.

"Onu yakın!" kalabalıktan biri bağırdı. "O bir ölüm cadısı!" diye bağırdı bir başkası.

"O yok edilmeli!" diye bağırdı vali sonunda ve etrafımda onaylayan bir uğultu yankılandı.

"Hayır! Hemen durdurun bunu!" diye bağırdı Moros, etrafındaki kalabalığı iterek ilerledi. "Hemen durdurun bunu!"

Bir silahın patlaması kalabalığı susturdu ve Moros, yavaş ve dikkatli adımlarla bana yaklaştı, gökyüzüne doğrulttuğu silahı indirdi. Bana elini uzattı. "Gel, canım. Korkma, seni koruyacağım."

"Sen iğrençsin. O zavallı kadınlara yaptıkların... tarif edilemez bir kötülük. Seninle bir yere gitmektense ölmeyi tercih ederim."

Gözlerinde rahatsız edici bir eğlence parladı ve zihninde canlanan görüntüleri hayal edebiliyordum: bacaklarım birbirine dikilmiş, tankın içinde yüzerken derim soyuluyordu.

Omzumun üzerinden bakıp Aleysia'ya fısıldadım, "Kaç."

Kız kardeşim topuklarını döndü ve dehşetle, The Eating Woods'a giden kemeri aştı.

"Onu takip etme, Maevyth," diye uyardı Moros, sesi kafamın içindeki gürültüden uzak bir ses gibiydi. "O ormana girme."

Soğuk adrenalin damarlarımdan akarken, meşaleyi düşürdüm ve arkamda öfkeli bağırıışların gürültüsüyle onu kovalamaya başladım. Arkamda bir silah ateşlendi, ama vurulmuş olsam bile durup bakmayı reddederdim.

Düşmüş bir kütüğün üzerinden geçerken, pelerinim bir dala takıldı. "Aleysia! Bekle!" diye bağırdım ve kendimi kurtarmak için döndüm. Kurtulduktan sonra, ağaçların karanlığında soluk silueti kaybolan Aleysia'nın peşinden koştum. "Aleysia!" Soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu, ama yorgunluğumu görmezden gelerek bacaklarımdan hız aldım.

Karanlık ağaçlar başımın üzerinde yükseliyordu, ben ormanın derinliklerine doğru koşarken, budaklı dalları bana uzanıyordu. Kırık dallar baldırlarıma ve ayak bileklerime zarar veriyordu, ama ben onları umursamadım, onu görebildiğim sürece gözlerimi ondan ayırmadım — ta ki onu gözden kaybedene kadar.

Botumun altında çıkan bir çıtırtı beni durdurdu ve nefesimi toplayıp yönümü bulmak için bir an durdum. Orman zeminini kaplayan beyaz sis perdesinin arkasından, ayaklarımdan dibinde bir nesne seçebiliyordum, genel şekli belirsizdi, ancak sisin içinden görünen karanlık oyuk göz çukurları hariç. Bir kafatası. Çam iğnelerinin hafif kokusu ve zengin toprağın altında, çürüme ve bozulmanın uğursuz kokusu yayılıyordu, hava ölümün çürümüş nefesiyle doluydu. Bir kemik mezarlığı.

Bakışlarımı çevredeki ağaçlara çevirdim ve bu tanrısız ağaçlardan uzaklaşmak için endişeyle koşmaya başladım. "Aleysia!"

Kulağımın yanından bir şey vızıldayarak geçti ve elimi sallayarak sinir bozucu bir böcekten daha büyük bir nesneyi uzaklaştırdım. Koşmayı yavaşlatıp hızlı bir yürüyüşe geçtim ve tekrar etrafa bakındım.

Zzzzzz. Zzzzzz.

Yine elimi salladım, serçe büyüklüğündeki gölgeli şekli yanımdan kayıp gitti.

Bacağımda keskin bir acı hissettim ve aşağı baktım, elbisenin eteğini kaldırdığımda garip bir yaratığın bacağıma yapıştığını gördüm. Çubuk gibi vücudu bana küçük bir dalı hatırlattı, yarı saydam kanatları cildime çarptı. Elimizi uzattım ve onu uzaklaştırdım, bacağımdan geriye doğru savurdum, bir an havada asılı kaldı, yüzü korkunç bir şekilde insana benziyordu ve benim kanımla kaplıydı.

Bir wicken. Kafam, ormana çok yaklaşan, farkında olmayan toplayıcıları saldırdığı söylenen küçük perilerin hikayelerine daldı.

Bana hırladı ve tekrar saldırdı.

Daha fazla vızıltı beni diğerlerine uyardı. Ellerimi sallayarak koşmaya başladım, panik içinde hıçkırıklarımı bastırarak, onlar hızla bana yetişirken. Kulağımda duyduğum ürkütücü bir kıkırdama beni daha hızlı koşmaya zorladı. Bir başka iğne kolumu ısırdı. Bir başkası boynuma vurdu. Dişler sırtımın iki yerine saplandı.

Durup, dönüp, vurup, ama nafi. Wickensler etrafımı sardı, cıvıdayıp, kıkırdayıp, ısıyorlardı. Yırtılan kumaş sesi dikkatimi, dişleri etime saplanmadan hemen önce elbisemi çiğneyen birine çekti.

"Çekilin üstümden!" Tokatlamam ve çırpınmam onları daha da kışkırtıyor gibiydi. Siyah bir ışık yanımdan geçip gitti.

Çırtırtı sesi ciyaklamaya dönuştü.

Bir başka siyah bir ışık çaktı ve ben onun izini takip ederek, başımın üstündeki bir dala konduğu yeri buldum. Raivox, iki wickens'ı önündeki pençeli tırnaklarıyla yakalamış, dalın üzerine tünemişti. Onların minik kolları, az önce benimkiler gibi çırpınıyordu ve raptor onları salyalı ağzına kaldırıp kafalarını kopardığında çığlık attılar. Raptor onları atıştırmalık gibi çiğnedi ve kemikler kuşun ağzında çıtırdadı.

Diğer wickensler ciyaklayarak uzaklaştılar.

Raivox'a uzandım, parmaklarımı şıklattım. "Hadi, Raivox! Buraya gel!" İkinci wicken'in sonunu ağzına attı ve başını eğdi, bana bakarak başını eğdi.

"Gel, Raivox. Benimle gel."

Bir başka wicken daha geçti ve kuş onun peşinden uçtu, beni o anda fark ettiğim küçük bir orman açıklığında bırakarak. Etrafıma döndüm, baktığım her yerde sadece ağaçlardan oluşan bir duvar gördüm. Orman hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Don ve ay ışığının oluşturduğu bir labirent. Aleysia'yı çok uzun zaman önce kaybetmişim, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Başım döndü, görüşüm geniş ve bulanıklaştı, gözlerimi sertçe kırıp başımı salladım. Cildimin altında zehirli yılanlar gibi bir yanma hissi yayıldı ve ısırıldığım kolumu çılgınca kaşımaya başladım. "Aleysia!" diye bağırdım, derimi tırmalayarak. "Aleysia!" Etrafım, sanki zehirli bir şey kanıma karışmış gibi, odaklanıp odaklanamıyordu.

Arkamda yapraklar hışırdadı ve ben hızla döndüm.

Bir el boğazımı kavradı.

Moros önümde duruyordu, bozuk görüşümle netleşip bulanıklaşıyordu, ama gözlerinde yanan bir öfke görebiliyordum. "Seni bu kadar kolay kaçıracağımı mı sandın?" Beni kendine çekti. "Söylesene, az önce o küçük numarayı nasıl yaptın, hmmm?"

"Bırak beni!"

"Seni bırakmak mı? Sen benimsin! Bana bir varis vereceksin ve artık sana ihtiyacım kalmadığında seni tuhaf küçük ucube koleksiyonuma ekleyeceğim!"

"Sana asla bir varis vermeyeceğim!"

Yanağıma indirdiği tokat kemiklerimi uyuşturan bir acı bıraktı ve başımı salladım, görüşüm ikiye bölündü ve tek bir görüntüye geri döndü.

Sağımdan gelen düşük bir homurtu dikkatimi çekti ve ikimiz de uzaktaki uzun, gölgeli bir silüete döndük. O silüet, o şaplak ve daha önce hissettiğim baş dönmesi nedeniyle sallanıyordu. Başından uzun, kıvrık boynuzlar çıkıyordu, vücudu eğri büğrüydü ve çatalı ayakları üzerinde duruyordu. Bu bana, dedemin bazen Aleysia ve bana okuduğu karanlık masallarda gördüğüm wrathavor resimlerini hatırlattı.

Moros'un eli boğazımdan çekildi. "Tanrı aşkına bu da ne..." Sesindeki hayranlık benimkine benziyordu.

Figür topallayarak yaklaştı ve ben vücudumdaki tek bir kasımı bile hareket ettiremezken, Moros ters yönde koşmaya başladı. Yaratık dört ayak üstüne çöktü ve onu kovalamaya başladı, benim durduğum yerden sadece birkaç metre ötede boğazından yakaladı.

Bu, ormanda avlanan yaratık mıydı? Cesetlerin derisini yüzüp onları yiyen yaratık mı? Cadı Kadın'ın genç bir kızken gördüğü yaratık mı?

Havada sallanan Moros, canavar onu koklarken ayaklarını tekmeledi.

Dikkatini çekmemek için sessizce, küçük adımlarla geri çekildim.

Parmakları küçük dalları andıran, grotesk bir şekilde parçalanmış eliyle, yaratık Moros'un cebine uzandı ve kaptana verdiği beyaz taşı içeren şişeyi çıkardı. Sanki hipnotize olmuş gibi, gözleri büyüdü ve Moros'u yere attı. Moros yuvarlanarak yere düştü ve öksürdü. Şişeyi açtıktan sonra, yaratık taşlardan birini avucuna döktü ve tekrar kokladı.

Sonunda kalın bir ağacın bükülmüş gövdesinin arkasına saklandım ve bir şey ağzımı kapattı. Boğazımdan bir çığlık çıktı, ama beni yakalayan kişinin eli tarafından bastırıldı.

"Şşşş," dedi Riftyn Amca ve ben dönüp baktığımda, onun gözlerinin, etrafı taramak için duraklayan yaratığa sabitlendiğini gördüm. Yaratık, sonra dikkatini avucundaki taşla geri verdi.

"Aleysia nerede?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum."

Yaratık taşı ağzına attı, yuttu ve ormanda yankılanan derin bir inilti çıkardı. Avucundaki şişeyi hafifçe vurdu, açıkça daha fazlasını istiyordu.

Hâlâ yerde duran Moros, ona bakarak, "Ben... daha fazlasını nerede bulabileceğimi biliyorum. Eğer daha fazlasını isterseniz... size getirebilirim," dedi.

Yaratık, onu anlamış gibi başını eğdi.

"Sawtooth Dağı'nın hemen dışında kocaman bir uçurum var. Seni oraya götürebilirim."

Yaratığın Moros'a doğru topallayarak yaklaştığını izlerken kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Saniyeler geçiyordu ve yaratığın onun etini parçalayacağını düşünüyordum. Ama yaratık ağzını açtı. Genişçe. Daha da genişçe... Çenesini keskin dişlerle dolu bir mağaraya dönüştürdü, o kadar genişlemişti ki, sanki yerinden çıkmış gibiydi. Hızlı bir hareketle ağzını Moros'un kafasına kapattı, adam çığlık atıp ona tırnaklarını geçirdi.

İçimden çıkmaya çalışan çığlığı bastırmak için iki elimle ağzımı kapattım, yaratığın Moros'u bütün olarak yemesini izledim.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Riftyn amca, hala arkamda duruyordu. "Buradan çıkmalıyız. Hemen!"

Omuzlarımı çekiştirirken, Moros'un son parçalarının canavarın ağzında kayboluşunu izledim. Sonra, canavar dik durarak Moros'un son parçalarını yutarken, şekli değişti, derisi ve kemikleri bir çantadaki bilye gibi kaydı. Sonunda, bir tür çarpık kötülükle, Moros'un görünümünü almıştı.

Sanki insan formuna hayranlık duyuyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve başını bizim yönümüze çevirdi. Moros'tu, ama grotesk bir şekilde gevşek derisi ve sanki henüz yerine oturmamış gibi görünen çıkıntılı kemikleri vardı.

Siyah, boncuk gibi gözleri ormanı taradı ve ben de dönüp, benden çok önde olan Riftyn Amca'nın peşinden koştum. Kırılan dallar ve çalılar, ezilen kemikler arasında, arkamdan gelen hırıltılarla kışkırtılmış olarak karanlık ormanda koştum. Düşmüş bir kütüğün üzerinden atladım ve yere düştüm, ama arkamdan bir şey beni yakaladı. Dönüp baktığımda pelerininim yine takıldığını gördüm. Kumaşı çekerek daldan kopardım ve kollarımın altına bir şeyin takıldığını hissettim. Riftyn Amca üzerimde duruyordu ve beni ayağa kaldırıyordu.

Devam etmek için döndüğümde, büyük bir avuç içi onun başını kavradı ve onu geri çekti.

"Hayır!" diye bağırdım ve Riftyn amcamın vücudu geriye doğru fırlarken ona uzandım.

Yaratık onu kafatasından tutarken, Riftyn Amca'nın bacakları çaresizce sallanıyordu ve o da yürek parçalayan bir çığlık attı.

Bir sonraki nefeste, korkunç deformite parmaklarını Riftyn Amca'nın yanağına kıvırdı ve kafamın içinde yankılanan ıslak et sesi ile derisini yırttı. Riftyn Amca'nın derisi yaratığın parmaklarından sarkarken, vücudu kasılmalarla titriyordu ve ay ışığında kasları ve tendonları parıldıyordu.

Sinsi bir korku omurgamdan aşağı süzülerek nefesimi kesiyordu. Beynim gördüklerimi işleyemiyordu.

Koş! Tıpkı kabuslarda olduğu gibi, ilk başta bacaklarım emirlerime uymadı. Ta ki, bataklıkta yürür gibi, şokun etkisiyle delirmiş bir halde koşmaya başlayana kadar.

İçgüdülerim devreye girdi, adrenalin kaslarımı ele geçirdi ve arkama bakmadım. Ciğerlerim yanana kadar koştum. Bacaklarım yorgunluktan alev alev yanana kadar koştum.

yorgunluktan alev alev yanana kadar koştım. Ağağlar bulanıklaşana, cildim kızarana ve adımlarım sendeleyene kadar koştım. Ölü bir ęalı ęalılarının dikenleri beni sersemliğimden uyandırana kadar koştım ve dikenli bir duvarın ortasında kayarak durdum.

Dikenli duvarın diğer tarafındaki ağıklıktan soluk mavi bir ışık parlıyordu ve ben, The Eating Woods'a girerken geğtiğim kemikli kemerin arkasındaki yumuşak ışığın hipnotize edici etkisiyle oradan geçtim. Her adımda dikenler cildimi ęızdı, ta ki taşlı bir yola ulaşana kadar.

Kemerin etrafında ateşböcekleri dans ediyordu, gördüğüm tüm o ürkütücü manzaralardan sonra bu görüntü ęok güzeldi. Belki de Moros sonunda beni yakalamıştı ve burası öbür dünyaydı. Ateşböceklerinden biri yaklaştığında, avucumu kaldırdım ve onun üzerine konmasına izin verdim. Yakından incelediğimde, minik yüzü neredeyse insan gibiydi, bana wickens'leri hatırlattı, ama onlar kadar kötü niyetli değildi. Geniş siyah gözleri ve bana gülümsüyor gibi görünen küçük ağzıyla neredeyse uysal görünüyordu ve dikenli bacakları yerine, minik parmakları olan eller ve ayaklar vardı. Sanki camdan yapılmış gibi tamamen saydam olan göğsünü inceledim, yavaşça titreyen sihirli mavi bir ışık vardı.

Hıçkırık sesleri dikkatimi dikenli duvarın kenarına ęekti, Aleysia orada kanlar içinde ve titreyerek ęömelmiř oturuyordu.

"Aleysia!" Hayretlerimden sıyrıldım ve ateşböğini bırakıp

Cildine dokunduğumda tehlikeli derecede soğuk olduğunu anladım ve onu örtmek için onu örtmek için pelerinimi ęıkardım.

Vücudunda, benim bacağımdakine benzer küçük diş izleri vardı, sanki bir wicken sürüsüyle karşılaşmış gibi. "G-G-G-Gördün mü?"

"Evet. Hadi. Buradan gidelim." Özgürlüğe bu kadar yakinken, orada ęömelmiř olması mantıksızdı.

"Seni bırakamazdım," dedi, gözleri yaşlarla doldu. "Kaçmak istedim, ama senin o canavarla birlikte kapana kısılmış olduğunu düşünmeye dayanamadım."

"Ben buradayım Aleysia. Gidelim. Koşalım ve Foxglove'a bir daha asla dönmeyelim."

Başını sallayarak ayağa kalktı ve ben de kollarımı ona doladım, onu kemere doğru yönlendirdim. Yaklařıkęa parıldayan bir duvar, sıvı bir ayna gibi titreyerek görüntümüzü yansıtıyordu, bu yüzden diğer tarafta ne olduğunu göremedim. Onu bıraktım ve dikkatlice önünden ilerledim.

Kemerin üstünden minik gümüş poşetler sarkıyordu ve ben bir tanesine uzandım. Beni kaplayan yoğun bir sıcaklık hissettim, ardından o kadar güçlü ve harika bir toprak kokusu geldi ki gözlerim yaşardı. "Bu... bu petrikor kokusu gibi," diye fısıldadım. Açıklanamayan bir dürtü beni ęekiyor, kemerin ötesine ęaęırıyordu. Omzumun üzerinden Aleysia'ya belirsiz bir bakış attım, derin bir

derin bir nefes aldım ve elimi garip bariyerin içinden geçirdim, ama dikenli his beni korkuttu ve titreyen kolumu geri çektim.

Pelerinimi sıkıca kendine sararak Aleysia titreyerek beni izliyordu..

Hızlı bir inceleme sonucunda elimde herhangi bir hasar olmadığını gördüm ve elimi tekrar geçirdim, bu sefer hiçbir dirençle karşılaşmadan geri çektim. Tekrar geçmek için uzandım, ama o kolumu tuttu.

"Bekle!" Gözlerindeki korku daha da koyulaştı. "Ya... ya... ya... ya... ya... ya...
ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya...
ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya... ya

"Ya diğer tarafta özgürlük varsa, Aleysia? Ben önden gideceğim. Sen de peşimden gel, tamam mı?"

Gözleri yaşlı bir şekilde başını salladı. "Tamam." "Peşimden geleceğine söz ver."

"Söz veriyorum."

Arkamı döndüm ve yansımada, arkamızdaki dikenli çalıların arasında duran Moros'u gördüm. İçimde panik patladı. "Hadi!" Tereddüt etmeden, bariyerin öbür tarafına atladım ve orada aynı orman gibi görünen bir yerle karşılaştım. Ancak, arkamı döndüğümde, yansıma yerine, Aleysia'nın öbür tarafta durduğunu gördüm. Ona ulaşmak için elimi uzattım ve sert bir yüzey parmak eklemlerime çarptı. Sıvı bariyer, geçilmez bir duvara dönüşmüştü.

"Hayır. Hayır!" Ellerimi yarı saydam yüzeye vurdum. "Aleysia! Aleysia!"

Dudakları titreyerek kemere doğru yaklaştı, ama uzaktan Moros'un harap hali ona doğru ilerliyordu.

"Aleysia! Arkanda! Aleysia!" Yine şeffaf yüzeye vurdum, geçmek için çaresizce, ama sanki beni duymıyor ya da göremiyordu. "Aleysia! Aleysia!"

"Arkanı dön! Hemen!" arkamdan yabancı bir ses bağırdı, ama ben onu duymazdan geldim ve Aleysia'nın bana uzanmasını izledim.

"Hadi, geçin! O geliyor!"

Bir kol boğazına dolandı ve onu geriye doğru çekti. "Hayır!

Aleysia! Hayır!"

Aynı anda, kollar belimi ve boynumu sardı ve beni kemerden uzaklaştırdı.

Kırıp kıvrınarak kaçmaya çalıştım, henüz beni kaçıranları görmemiştim.

Etrafımda bir ışık patlaması parladı ve kaslarımı felç eden bir sertlik sardı. Sanki havaya yükseliyormuşum gibi ağaç dalları gözümün önünden kayıp gitti. Her kasım titriyordu, gergin ve yanıyordu, sanki içimden bir yıldırım geçiyormuş gibi, uzuvlarımı, çenemi kilitliyordu. Nefes almakta zorlanıyordum,

Vücudum dönüyordu ve kendimi at sırtında, çelik ve deri giysiler içinde, elini bana doğru uzatan koyu saçlı bir adamın karşısında buldum.

Diğer üç adam da onun yanında ayakta duruyordu.

"Bu koku da ne?" Koyu saçlı adamla aynı kıyafeti giyen sarışın adam sordu. "Bu havayı yemek istiyorum, çok lezzetli."

"O ölümlü mü?" diye sordu kırmızı, kıvrıcık saçlı olan, ve elini hafifçe çevirerek beni yana döndüren adam, "Evet" diye cevapladı.

Panik beni sarsmıştı, çünkü bu yeni açıdan Aleysia'yı göremiyordum ve kaslarım dönme emrine uymayı reddediyordu.

"Castero'nun hayaları! Bir ölümlü! Hiç bir ölümlü karşıya geçmedi mi?" Sarışın bana hayranlıkla baktı.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Beni görünmez bir şekilde tutan siyah saçlı adam merakla başını eğdi. Hepsi aynı parlak metal ve deri giysiler giymiş ve aynı garip amblemi taşıyan, muhtemelen muhafızlar olduğunu tahmin ettiğim kişiler, ben tamamen çaresiz bir şekilde onların üzerinde süzülürken bana bakıyorlardı.

Bırakın beni! diye bağırdı kafam, ama tek bir kelime bile çıkaramadım.

"Eğer o bir ölümlü ise, Nyxterosi dilini nasıl konuşuyor, dahi?" Kızıl saçlı sordu.

"Bilmiyorum. Ama Kaptan, ölümlüler için bu kokunun belirgin olduğunu söylüyor. Onları bu şekilde cezbediyorlar." Gözlerini kapatan sarışın, derin bir nefes alarak burun deliklerini genişletti. "Acaba amının kokusu nasıldır?"

"Hadi, merak ediyorsan tadına bak," diye meydan okudu Red, ben de beni tutan her neyse ondan kurtulmak için kaslarımı zorladım. "Büyük büyükbabam, onların en kötü kan hastalıklarını taşıdıklarını söylerdi. Bir keresinde vadiyi geçtiklerinde iki kardeşini kaybetmişti. Köpekler gibi hasta olarak geri dönmüşlerdi. Duyduğuma göre, eğer seni ısırırlarsa, ömrünü uzatmayı unutabilirsin."

"Bu tam bir saçmalık," diye itiraz etti sarışın. "Hiç kimse ölümlülerin diyarına geçmedi. Büyükbaban bir yalancı."

"Öyle! Yemin ederim!"

"Onu ne yapacağız?" Sarışın dudaklarını yaladı ve o anda kafasından geçen iğrenç düşünceleri hayal etmek istemedim. "Onu kale zindanına geri götüremezsin. Felaketi davet etmiş olursun ve kral kafanı uçurur. Ama o kadar lezzetli kokuyor ki, altıma işeyeceğim. Portakal gibi bir şey."

"Hayır. Onu kale zindanlarına götüremeyiz," diye karanlık saçlı adam da aynı fikirdeydi. "Kral onun derhal idam edilmesini isteyecektir. Bir insanın ölümünün ötesine geçmesi gibi böylesine önemli bir olayı boşa harcamak çok yazık olur. Nasıl çalıştıklarını merak ediyorum."

Muhafızlardan biri hiç konuşmadı, sadece sessizce beni izledi.

Aleysia. Aleysia'ya odaklanmam gerekiyordu. *Onu görebiliyor musun?* Kafam muhafızlara sormak için can atıyordu. *Hayatta mı?*

"Nasıl *çalıştıklarını* ne demek istiyorsun?"

Adamlar gevezelik etmeye devam ederken, sabrım her saniye azalıyordu.

Öfke ve dehşetin zehirli karışımı boğazımı tıkadı ve kırılmanın eşiğine geldim, ama sadece sessizlik devam etti.

"Daha önce bir ölümlünün amını hiç görmedim, ya sen?" Koyu saçlı adam omzunun üzerinden diğer adamlara doğru sordu.

"Hayır. Bizim kadınlarımızdan farklı olamazlar, değil mi?"

"Oh, bence yanılıyorsun." Muhafız yerden bir sopa aldı ve onu elbisenin eteğine taktı. "Amlarının dişleri olduğunu duydum. Sikini ısırıp koparırlarmış." Eteğimi uyluk hizasına kadar kaldırdı, bana kötü bir sırıtış attı, sonra daha da yukarı kaldırdı. "Amının dişleri var mı, güzelim?"

Çılgılığım göğsümde boğuk bir uğultu olarak çıktı, sıkılmış çenemden geçemedi.

Tüm gözler çıplak bedenime dikilmişti, ama o benim özel bölgelerimi ortaya çıkaramadan, sopa bir şekilde elinden düştü, ancak diğer üçü ona dokunacak kadar yakın değildi.

"Yeter. Belki onu geri gönderebiliriz. Kimse bilmek zorunda değil." O ana kadar tek kelime etmemiş olan adam bu sefer konuştu.

"Bir daha sözümü kesersen, kafanı koparıyorum," diye uyardı Koyu Saçlı, ona hırlayarak. "O geri dönmeyecek. Vale buna izin vermez."

"O zaman ona merhametli bir ölüm sun."

"Bence onu Bonesguard'a götürüp, asılacak olan zavallı piçlere verelim." Kızıl saçlı adamın dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. "Onlar hastalıkları umursamayacaklar ve biz de güzel bir gösteri izleyeceğiz. Tabii ki uzaktan."

Koyu saçlı adam sırttı ve elini tekrar çevirerek onlara arkamı gösterdi. "Bence bu harika bir fikir. Kızın hırçın birine benziyor. İyi bir mücadele verebilir."

Gözlerimi kısarak, hala çok uzakta olan kemeri görebilmek için köşeden dışarı baktım.

Beni tekrar döndürdü ve elbisenin uçup iç çamaşırlarımın görünmesi için yeterince uzağa ve hızlı bir şekilde bıraktı. "Ah, ne yazık. Altında çıplak olacağını sanmıştım."

Dördüncü muhafız yine sessizleşti. Elimden geldiğince dikkatimi ona verdim, gözlerimle yalvararak, konuşmasını ve beni bırakmasını istedim.

Sıcak bir sıvı bacağımdan aşağı sızdı ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Kız altına işedi!" İçlerinden biri alaycı bir şekilde güldü, ama umurumda değildi.
Benim için önemli olan tek şey Aleysia'ydı.

Kız kardeşim.

Muhtemelen ölmüştü.

YİRMİ ALTI.

ZEVANDER

Ravezio içeri bakmadan önce, Zevander'in ofisinin kapısı çalındı. "Misafiriniz var," dedi. Letalisz adlı adam içeri girdi. Üzerinde tunik olmayan deri yeleği, omzuna ve pazısına altın rengi mürekkeple çizilmiş armasını ortaya çıkardı: altın rengi bir basilisk'in kıvrılmış vücudu.

"Kim o?"

"Görünüşe göre bir kraliyet muhafızı. Kapının dışında volta atarken buldum. O koğuş için şanslıydı, yoksa fyedrales onu lezzetli bir yemek yapardı."

Zevander kaşlarını çattı ve ayağa kalkarak Ravezio'nun ardından büyük fuayeye gitti. Orada tanıdık bir yüz etrafına bakınıyordu.

Hagsmist'teki muhafız, akrep ile lanetlediği adam. Onu aramasının tek bir nedeni olabilirdi. "Biri sınırı aştı. Bir ölümlü, Lordum." Titrek sesinde korku ve aciliyet vardı.

"Bir ölümlü," diye tekrarladı Zevander.

"Ne zaman?" "Bu akşam."

"Kralın zindanlarına götürüldü, sanırım?" "Bonesguard."

"Bonesguard mı?" Zevander kaşlarını çattı. Ana kaleden ayrı olan Bonesguard Kalesi, Costelwick'in güneyinde, yüzyıllardır savunma amaçlı kullanılmayan etkileyici bir kule olarak duruyordu. Aethyria'da kaydedilen en soğuk kış olan Brumanox Solstice kuşatmasından beri kullanılmamıştı. O zamandan beri kale kraliyet ailesinden kimseyi barındırmamıştı, zindanları çoğunlukla çok şiddetli suçluları barındırmak için kullanılıyordu ve bu suçlular çok uzun süre tutulmuyordu. Zevander o soğuk, nemli hücreleri ilk elden biliyordu; Zevander Solassia'daki madenlerde çalışmaya gönderilmeden önce, o ve babası orada misafir olarak kalmışlardı.

"Evet. Bazen kadın mahkumlar... oraya götürülür." Kaşlarını çatarak, gardiyan başka yere baktı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Ama onlar... diğer gardiyanlar

... daha şiddetli suçlularla birlikte kadın mahkumları izlemeyi eğlenceli buluyorlar."

Zevander gözlerini daraltarak gardiyana baktı. "Bana karşı gelen ölümlü bir kadın mı diyorsun?"

"Evet."

"Onu tarif et."

"Hmm. Uzun, siyah saçlı. Çok zayıf. Minyon. Portakal kokuyordu."

Sadece o kokuyu tarif etmek bile ağzını tekrar sulandırdı. "Dikkat çekici bir özelliği var mı?"

"Gözleri... şey... Garip, gümüş rengi bir iz vardı." Zevander homurdandı. "Görünüşe göre Bonesguard'a gideceğim."

"Sana eşlik edeyim mi?" Ravezio, merdivenlere yaslanarak hançerini parlatırken sordu. "Üniformalı erkekleri ne kadar *sevdiğimi* bilirsin." Gözleri, Letalisz'in huzurunda açıkça rahatsız olan ve ayaklarını kaydıran muhafızın üzerine düştü.

Dokunulmadıkça çoğunlukla fark edilmeyen pullu Eremician derisiyle Ravezio, hapis sırasında gardiyanların elinde en çok acı çeken kişiydi, çünkü gardiyanlar bazen vücudundaki pulları kopararak işkence etmekten zevk alıyorlardı. Eremicianlar genel olarak, özellikle kraliyet elitleri tarafından hor görülüyordu; hepsi kralın gözünde hırsız ve suçlu olarak kabul ediliyordu. Ancak Eremician bir mahkum olarak Ravezio, dürtülüp itilip kakılacak kafesli bir hayvandan başka bir şey olarak görülmüyordu.

"Hayır. Bunu tek başıma yapacağım. Bir süreliğine ona göz kulak olur musun?"

"Elbette." Ravezio, bıçağı havaya kaldırıp ve ışığın çeliğe yansıtmasına izin verdi.

Muhafızın boğazı yutkunarak titredi. "Uzun sürer mi, efendim? Costelwick'ten ayrıldığımı haber vermedim."

"Hayır. Uzun sürmez." Zevander büyük salondan çıkıp koridordan geçerek çelik bir kapının bulunduğu taş bir antreye geldi. Dar, taş merdivenlerden aşağı inerek kalenin mahzenlerine doğru ilerledi.

Yüzyıllar boyunca ailenin kalıntıları taş heykellere dönüştürülmüştü ve annesinin heykelinin önünden geçerken, saygı gösterilmesi gereken bir davranış olarak tanrılara selam verdi.

Anıtların ötesinde zindanlar vardı ve Zevander, Dolion'un bulunduğu hücreye ulaştığında durdu. Büyücü hapsedilmiş olsa da, Zevander onu rahat ettirmek için elinden geleni yapmıştı; ince ipek ve yumuşak kuş tüyü yatak temin etmişti. Hücrenin zemininde bir bardak bira, yarısı yenmiş bir grimshank turtası ve bir somun ekmek duruyordu.

"Söylemeliyim ki, senin tutsağın olmak tamamen bir ceza sayılmaz," dedi Dolion, ateş lambasının ışığında okuduğu parşömenlerden birinden başını kaldırarak.

"Kız karşıya geçti," dedi Zevander, onun yorumunu görmezden gelerek. "O burada, Aethyria'da."

Kaşlarını çatarak öne doğru eğildi ve sandalyesinde döndü. "Geçti mi? Ölümlü mü?"

"Evet. Bu nasıl mümkün olabilir? Anladığım kadarıyla Umbravale ölümlüleri dışarıda tutmak için tasarlanmıştı."

"Evet. Ancak bu, onun yedi kan grubunun soyundan geldiğini kanıtlıyor. Sadece onlar bu kadar kolay geçebilirler. Şu anda nerede?"

"İmparatorluk Muhafızları tarafından yakalandı."

"Tanrım." Sandalyesine geri çöktü ve homurdandı. "Kral onu idam edecek. Aethyria'da bir ölümlü mü? Bu kargaşayı hayal edebiliyor musun?"

"Kraliyet zindanlarına götürülmedi. Bonesguard'a götürüldü."

"*Bonesguard* mı?" Kaşlarını çatarak kafasını salladı. "Neden?"

"Muhafızların onu kendileri ortadan kaldırmak istediklerini sanıyorum. Asıl soru, onlara izin verecek miyiz?" Bu çok yazık olurdu, ama Zevander, onun kanını taş çevirmeyeceklerdiyse, kendisiyle uğraşmak istemiyordu.

"*Bırakalım* mı? Delirdin mi? Tabii ki bırakmayız! O, türünün son örneği!"

"Ve o hayatta olduğu sürece bir tehdit. Onu Eidolon'a götürmek sadece büyücülerin dikkatini çekecek ve seni burada bulurlarsa, sadece seni değil, septomir için son kan bağı olan kişiyi de ele geçirecekler." Zevander, onun bir şekilde kendi gücüne tamamen dirençli görüldüğünü söylemeye tenezzül etmedi. Bu tek başına onu Zevander için bir tehdit haline getiriyordu.

"Dediğim gibi, Zevander. O ne pahasına olursa olsun korunmalı. Eğer ölürse, sadece bir soyu değil, bütün bir etnik grubu kaybederiz."

"Ben koruma görevini üstlenmek istemedim."

"O zaman sen de cinayete ortak olursun."

Letalisz dilini arka dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Sözlerin çok komik, ihtiyar. Onun dediğin kişi olduğuna dair kanıt istiyorum."

"Kanıtlamanın tek bir yolu var..."

Zevander, ölümlü dünyadan topladığı küçük kan örneğini kaldırdı.

"Bunu nasıl elde ettin?"

"Ormanın kemerli geçidinin her yerinde vardı. Beni ona götürdü."

"Pekala. Pekala." Büyütecî gözüne taktı ve küçük taşı inceledi. "Septomir için çok küçük, elbette. Ama onun aurasını ortaya çıkarmak için yeterli olabilir." Çantasını aradı, tek eliyle içindeki eşyaları karıştırdıktan sonra masasına bir pota koydu. "Uzun vadede bazı malzemelere ihtiyacım olacak. Bir görüntüleme dürbünü ve bazı iksirler."

"Peki bu malzemeleri nereden bulacağım?" diye sordu Zevander, onun küçük kan taşını potaya koymasını izlerken.

"The Citadel'deki eski laboratuvarımdan."

"Büyücülerin eski laboratuvarını izlemiyor mu?"

"Zaten baskın yapıp değerli her şeyi çalmışlardır. Geriye kalan tek şey, görüntüleme dürbünlerim ve kendileri temin edebilecekleri, işe yaramaz buldukları iksirler olacaktır." Tutucuda duran renkli şişelerden birini kaparak, taşın üzerine mor bir sıvı döktü ve temas ettiğinde cızırdadı. Eritme kabından siyah duman yükseldi ve cızırtı kesildiğinde, kan taşından geriye sadece gümüş kaldı. Duman havada birbirine karışarak potaya düştü ve bir şekilde yüzeydeki metal parçalarını sürükleyerek bir glif gibi görünen bir şekil oluşturdu. Keskin bir kanca sembolü, tırpan gibi, bıçağı bir kuş gözü gibi görünen kemikli üst sırt görevi görüyordu. "Ölüm glifi. Corvikaer'ler ölüm tanrıçasını tapıyorlardı."

"Bu, onun büyük bir güce sahip olduğu anlamına gelmez."

"Onu buraya getirin. Vücudunda mühür olup olmadığını göreğiz. Bu arada, lanetini hafifletmek için başka bir yol üzerinde çalıştığırma söz veriyorum. Bana bu iyiliğı yap, ben de bu dayanılmaz siyah ateşini sende uzaklaştırmak için her türlü çabayı göstereğim."

"Eğer yapmazsan, sonsuza kadar acı çekmen için her türlü çabayı göstereğim."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Arkadan sert bir itmeyle karanlık bir hücreye uçtum. Çakıllı zemin derimi parçalarken, dizlerim ve avuç içlerim alev aldı. Demir kapı kapanırken döndüm ve beni esir alan kişi, kapıya oyulmuş küçük bir delikten içeriye baktı.

Ayağa kalkarak kapıya doğru koştum ve sert yüzeye çarptım. "Çıkarın beni! Lütfen! Çıkarın beni!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlı kız," diye alay etti siyah saçlı gardiyan. "Kız kardeşim... o... Ona yardım etmeliyim!"

"Bu noktada, kız kardeşin senden daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirim." Kızgınlığımı körükleyen acımasız bir kahkaha attı.

Dişlerimi gıcırdatarak yumruğumu kapıya vurdum ve yüzüme parlak bir ışık çaktı, bir sıcaklık dalgası beni geriye doğru fırlattı. Yere çarptığımda omurgam ağrıdı, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava dışarı fırladı. Her kasım, içimden geçen akımla titriyordu. Akım yavaşça azalırken, inleyerek yana yuvarlandım.

Muhafız yine kıkırdadı. "Kavrulmuş portakal kokuyor."

"Ne dersin? Ay yüksek mi?" diye sordu yanındaki sarışın muhafız.

"Evet. Akşam nöbeti devralacak, sonra burada buluşuruz. Ruvym ve Stolyus'a söyle."

Onlar kafalarında olan kötümser bir şey hakkında gevezelik ederken, ben nefes almaya odaklandım.

"Stolyus mu?" Diğer muhafız homurdandı. "O piç kurusu kurumuş bir midye kadar eğlenceli. Ona güvenmiyorum. İlk fırsatta bizi ele vereceğini düşünüyorum."

"Ona biraz baneberry ver, biz söyleyince Dandymir kulesinden baş aşağı atlar."

İki muhafız da güldü.

"Bunu görmek için ne vermezdim," dedi, sesinden sarışın olduğunu anladığım kişi. "Şüpheli herif son zamanlarda tuhaf davranıyor. Sürekli kolunu kaşıyor."

"Muhtemelen muripox hastalığına yakalanmıştır. Belki onu da kadının yanına atabiliriz."

İki gardiyan da tekrar güldü ve ben oturur pozisyona geçip derin bir nefes aldım.

"Hadi git artık. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Sikim pantolonumdan çıkacakmış gibi hissediyorum. İzlemek için can atıyorum." Koyu saçlı adamın sözleri, zaten korktuğum şeyi doğruladı.

Geri çekilen ayak seslerini duyunca, hücreye göz gezdirdim. Kapının dışındaki meşalenin titrek ışığı, küçük pencereden içeri sızarak loş bir ışık sağlıyordu. Kaslarım ağrıyordu, boğazım kurumuştı, ellerimle ve dizlerimle etrafı yoklayarak bir silah ya da mucizevi bir şekilde kaçış yolu arıyordum.

Gerginlikten uzuvlarım kaskatı kesilmişti, vücudum akşamın stresinden yorgun düşmüştü. Önce Aleysia'nın sürgüne gönderilmesi, ormanda yaşayan her ne yaratıktan kaçmak için ormanda koşmak. Şimdi *de bu*.

Aleysia. Daha önceki olayları zihnimde sindirecek zamanım bile olmamıştı.

Moros'un onu öldürmüş olma ihtimali çok gerçekçiydi.

Bırak şunu, diye ısrar etti beynim. O anda bu konuyla ilgilenemezdim. Onlar geri dönmeden hücreden çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Sonra ormana geri dönmenin bir yolunu bulacaktım. Ona geri dönmenin.

Hiçbir şey kalmasa bile. Onun ölü mü, diri mi olduğunu bilmeliydim. Beni rahatsız eden bilinmezlikti, belki de Moros'u ya da her neye dönüştüyse onu onu götürürken görmekten daha kötüydü, çünkü en azından o zaman, ne kadar yıkıcı olursa olsun, onu unutabilirdim. O noktada bu adamların benim için ne hazırladıkları umurumda olmayabilirdi, çünkü kardeşim olmadan hiçbir şey önemli değildi.

Ama onun öldüğünü görmemiştim.

Ve bu yüzden, ne kadar küçük olursa olsun, bir parça umut kalmıştı. Bir neden.

Savaşma isteği.

Hücrenin gölgeli köşesinde, uzandım ve sert, taş gibi bir nesneyi parmaklarımla yokladım. Gülümsayarak onu aldım ve ne tür bir silah olabileceğini görmek için ışığa doğru koştum, ama ışık altında, avucumda tuttuğum garip, siyah nesneye bakarken kaşlarımı çattım.

Nesnenin üstünden, iki uzun, kıl benzeri yapı açıldı, ardından cildimi gıdıklayan düzinelerce saç benzeri lifler çıktı. Ve kısaçılar. Keskin bir ısırık vaat eden, parmağımdaki ince deri tabakasını koparan kısaçılar.

Keskin bir çığlık attım ve nesneyi yere düşürdüm, orada yüzlerce küçük siyah böcek haline patladı ve yüzeyde koşturmaya başladı.

Ayağa fırladım ve duvara sırtımı dayadım. Bacağımın iç kısmında bir gıdıklanma hissedince, eteğimi kaldırıp bacağımda iki böceğin süründüğünü gördüm. Derimde keskin bir acı hissettim.

Yine çılgılık atarak, onları tekmeledim ve üzerime doğru gelen düzinelerce böceği ezip geçtim. Çizmemlerin altında çıtır çıtır kabuklar kırıldı, iç organları açıkta kalan cildimi ıslattı.

Çok daha büyük bir böcek bana doğru koştu ve kısıkaçlarını bana doğru uzattı. Panik içinde nefesim kesildi ve onu ezip geçtim. Parlak sarı iç organları eteğime sıçradı ve kumaştan aşağı sızdı.

Hücrede uzun bir tıslama yankılandı ve tüm küçük böcekler, sanki içine çekiliyormuş gibi, büyük böceğe doğru koştular. Parlak siyah kabukları, siyah bir çamur yığınınına dönüştü.

Sert ve titrek bir nefes vererek, hepsine baktım.

Kolumda hissettiğim gıdıklanma hissi beni başka bir çılgınlığa sürükledi, kolumu geri çekip baktığımda orada sadece bir saç teli vardı. Titreyerek, ellerimi kollarımın ve bacaklarımın üzerine vurdum, tamamen sarsılmış ve çalkalanmışım.

Gölgelerden, iki büyük böcek daha ışığa çıktı. Biri diğeri gibi siyahtı. İkincisi ise kırmızı ve siyah desenliydi.

"Aman Tanrım. Lütfen."

Metal sesleri dikkatimi kapıya çekti, pencereden önceki koyu saçlı gardiyan görünüyordu.

"Ferrys ilk sırada. Şafak vakti darağacına çıkacak," dedi, kilidin tıklamasıyla kalbim deli gibi atmaya başladı.

Kapıdan gelen ışık karanlık hücreye yayılırken böcekler gölgelerin içine geri çekildiler ve iki gardiyan içeri girdi. Üçüncüsü kapıda durdu.

"Jevhyr sonra, sonra onu çukura atacağız."

Çukurun ne olduğunu bilmiyordum, ama bunu söylerken ses tonunda acı verici bir eğlence vardı.

Dördüncü bir gardiyan yanlarına sendeledi, ormanda gördüğüm ve onların fikirlerine karşı çıkan adamdı.

"Ah! Görünüşe göre biri fikrini değiştirmiş." Kızıl saçlı gardiyan onun omzuna hafifçe vurdu.

Sessiz muhafız gergin bir şekilde güldü. "Neden tüm eğlenceyi siz pislikler yaşayasınız?" Boğazını temizledi ve kızarmış ve tamamen iltihaplanmış görünen kolunu kaşıdı.

Bir zamanlar karşı çıkmış olsa da, artık onu ikna etme şansı kalmamış gibiydi. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen beni buradan çıkarın."

Gardiyan yine boğazını temizledi, sanki bana bakmayı reddediyormuş gibi yanağını çevirdi ve benim az da olsa olan umudum da yok oldu. "Sessiz ol. Ölümlü fahişe."

Adamlar kahkahalara boğuldu. "Biri Stolyus'a baneberry getirsin! Ferrys'in peşine düşecek!"

"Hayatta yapmam," diye karşılık verdi Stolyus. "O... O iğrenç bir ölümlü! Ben izlemeyi tercih ederim."

Adamlardan biri kıkırdadı ve ona, muhtemelen içki olduğunu düşündüğüm bir şişe verirken sırtına vurdu. "Hadi başlayalım o zaman! Artık oyalanma."

Yırtık pırtık giysili, saçları dağınık, gözleri bana dikilmiş vahşi bir adam odaya itildi. Vücudu izler ve yaralarla kaplıydı, bileklerinde bakır rengi kelepçeler vardı. Muhafızlar aralarındaki zinciri açtılar, ama kelepçeleri yerinde bıraktılar.

"Merak etme, o sihir kullanmayacak," dedi Koyu Saçlı, sanki o anda en büyük endişem buymuş gibi.

"Lanet olsun, en azından zavallı herifi silahlandırın. O kaltak onu bırakmayabilir!" Muhafızlardan biri, dağınık adamın cebine kılıflı bir bıçak soktu ve o anda onların beni ne kadar büyük bir tehdit olarak gördüklerini anladım.

Mahkum yaklaşırken, ben duvara yaslandım. Muhafızların ormanda kullandıkları sihre karşı hiçbir şansım yoktu, ama o piçlerin beni alt etmesine izin verirsem yazıklar olsun bana. Kalçasında bıçağın parıltısını gördüm ve o da yaklaşmasını durdurdu, bıçağa ve sonra bana bakarak kötü bir sırıtiş attı.

"Bu bıçağı beğendin mi, ufaklık?" Kılıfından çıkardı, yavaşça çekti ve bana uzattı, keskin ucunu avucunda tutuyordu.

"Ne yapıyorsun sen, dostum? Ölmek mi istiyorsun? O bir ölümlü!"

"Bu da onun zayıf olduğu anlamına gelir," dedi mahkum omzunun üzerinden, yırtıcı gözlerini benden ayırmadan.

"Oh, bu çok iyi olacak." Kızıl saçlı adam ellerini ovuşturdu ve ayaklarını kaydırdu.

Vücudum titreyerek, uzatılan silaha ve sonra da mahkuma baktım. Hızlı bir hareketle, silahı elinden aldım ve önümde tuttum.

Red'in kıkırdaması, diğer gardiyanların gürültülü sesleri tarafından bastırıldı. kakhaha.

"Rüzgarda bir yaprak gibi titrediğine bak. Benimle savaşabileceğini mi sanıyorsun, çiçek? Sihir yok. Sadece yumruk ve kılıç."

"Üç beşli bahse girerim ki sana zor anlar yaşatır," dedi Red'in arkasındaki sarışın.

"Üç beşli..." Red burnunu çekip arkasına baktı. "Bununla bir tankard bir bardak mors bal likörü bile alamazsın!"

"Mors bal likörü mü? Sadece faeblood mors bal likörü içer."

Gözlerim iki muhafız ve etrafımda dönen mahkum arasında gidip gelirken, kavga edecekler mi diye bekledim. Kavga dikkatleri dağıtırdı. Dikkatlerin dağılması kaçış anlamına gelirdi.

"Bana faeblood mu diyorsun?" Muhafız diğerini göğsünden itti, çelik zırhının çınlaması odada yankılandı.

İkinci muhafız, dirseğini ilk muhafızın burnuna vurdu ve onu duvara doğru savurdu.

Önümdeki adam onlara bakarken, ben de kılıcımı salladım ve bıçak kolunu kesti. Onun yanından geçip döndüm ve kendimi onunla kapıdaki muhafızların arasına koydum.

"Lanet olsun!" diye homurdandı, yarayı inceleyerek. "Bunun bedelini ödeyeceksin, çiçek. Ne aptalca bir şey!" Hırlayarak bana doğru sendeledi ve ben de bıçakla tekrar ona saldırdım. Dengesi bozuldu ve kelepçeler betona çarptığında metal bir sesle geriye doğru düşerek poposunun üstüne oturdu.

"Kanım mı? Evet, kirlenmiş. Hastalıktan dolayı neredeyse görme yetimi kaybediyordum." Bıçağın ucunu parmağıma batırdım, hafif bir acı hissederek yüzümü buruşturdum ve bıçağı ona doğru sapladım.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, geriye doğru sıçradı ve vücudu titremeye başladı, alnı terden parlıyordu.

Korkuyor mu? Benden mi?

Zaferin çılgın dalgası içimi kapladı ve ben daha da yaklaştım, bıçağı tekrar sapladım. "Hadi, seni kaba domuz!" diye bağırdım, deli bir kadın gibi onu alay ederek, ama umurumda değildi. O grotesk domuzun bana tecavüz etmesine izin vermeyecektim. "Kanımdaki mikroplar seni canlı canlı yiyecek!"

Yorgun ve öfkeliydim.

Ve hala muhafızlarla uğraşmam gerekiyordu.

O anda fark ettim. Muhafızların sesini duymamıştım.

Mahkum, ellerini teslim olarak kaldırırken dudakları iniltiye dönüştü. Yavaşça bakışlarımı arkasındaki taş duvara kaydırdım. Koridordaki titreyen meşaleler, ışığı engelleyen devasa bir gölgenin yavaşça silüetimi yuttuğunu gösteriyordu.

Sessiz bir vınlama ile üzerimden siyah bir ışık geçti ve dehşetle, devasa gümüş bir nesnenin adamın göğsünü deldiğini izledim.

Mahkumun bacakları titriyordu, ağzı tamamen açık, kolları uzanmış, sanki darbeye sersemlemiş gibi. Çelik nesne geri çekilip kan ve organ parçalarını yere döktüğünde, çığlık atmak için ağzımı açtım, ama ağzımdan soğuk hava püskürten hızlı, titrek nefeslerden başka bir şey çıkaramadım.

Kaslarım kaskatı kesilmişti, nefes nefese başım dönüyordu ama kendimi zorlayarak arkama bakmaya çalıştım. Döndüğümde, kapının önünde inanılmaz büyüklükte bir akrep duruyordu,

iğnesi dik duruyordu, üzerimde süzölüyordu, kısıkaçları hazırды, tek bir ısırıkla kafamı koparacak kadar büyüktü.

Vücudum histerik bir şekilde titremeye başladı ve hareket edemedim. Nefes alamıyordum. Sadece sessiz bir dehşetle yaratığa bakabiliyordum.

Yüzüme damlalar düşüyordu ve nefes almak için boğulurken, bakışlarımı açık avuçlarımın üzerine dökülen kana indirdim.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Zavallı, sefil tanrım, bunu çabuk ve acısız yap."

Böcek pençelerinin yere vurması, dikkatimi, her iki yanında bağırsakları deşilmiş iki muhafızın üzerinden geçen korkunç yaratığa geri çekti.

Karanlık üzerime çöktü. Ve her
şey mutluluk verici bir
sessizliğe büründü.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Topraksı kök ve deri kokusu burnuma doldu ve beni karanlık boşluktan çıkardı. Bir şey bacaklarımın arasında düzenli bir ritimle hareket ediyordu. Islaktı. Sanki su sıçırıyormuş gibi. *S-clop, s-clop, s-clop.*

Kalın bir sis beynime yapışmıştı ve ne sesi ne de hissi anlayabiliyordum. Gözlerimi açtım ve... saç gördüm. Siyah saç. Geniş, kaslı siyah bir boynu kaplıyordu.

Zihnim bu görüntüyü ve sesi anlamaya çalıştı. Bir at.

Bir at mı?

Başımı kaldırıp iki kez gözlerimi kırptım, sis incelirken, simsiyah kulaklar, metal bir parıltı ve bir takım dizginler gözüme çarptı.

Bu da ne?

Görüntüler sinir bozucu bir şekilde parçalar halinde zihnimden geçiyordu.

Orman. Bir hücre. Bir amblem.

Böcekler. Akrep.

Nefes nefese, sert bir yüzeye geri çekildim ve karnımın etrafına bir şey sarıldı. Bacaklarımı tekmeledim, beni tutan uzvu tırmaladım. Akrep mi?

Hayır, bu mantıklı değildi.

"Bırakın beni! Bırakın beni!"

"Sessiz ol, yoksa kara bataklığa atılmak istemezsin herhalde." Derin ve tehditkar ses, ensemde bir ürperti yarattı.

Çevremdeki gölgeli manzarayı taradım. Karanlıkta bile, önümdeki sisle kaplı zeminden çıkıntı yapan çürümüş ağaçların dikenlerini ve başımı geriye eğdiğimde gece gökyüzünde kaybolan her iki yanımdaki kaya duvarlarını görebiliyordum. Yıldızlarla bezeli gökyüzünde iki ay parlıyordu ve geniş bir geçit gibi görünen yerden geçen yolu aydınlatıyordu.

Son hatırladığım şey ile aramda bir boşluk vardı. Akrep saldırısı ile şu an arasında ne olmuştu?

"Kimsin sen?" diye sordum. "Burası neresi?"

Cevap yoktu.

"O-o-orada bir akrep vardı. Büyük bir... akrep." Kafamda bu sözlerin bu kadar saçma ve imkansız gelmesinden nefret ediyordum. Susuzluktan kurumuş, zayıf bir sesle konuşuyordum.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Geri dönmeliyim. Kız kardeşim... başı dertte."

"Seni ormana kadar takip mi etti?" diye sordu sonunda ve ben o sese odaklandım, karşılaştığım hiçbir muhafızın sesi gibi gelmiyordu. Sesinde uğursuz bir ton vardı, her kelime dudaklarından dökülen bir uyarı gibiydi.

"Evet."

"Kemerin altından geçti mi?" "Hayır."

"O zaman öldü." Sesinde en ufak bir duygu ya da empati yoktu.

"O... ölmedi." Gözlerimden yaşlar akmasına rağmen, yıkılma isteğini bastırdım. Henüz değil. Ona ne olduğunu kesin olarak öğrenene kadar yıkılmayı reddettim. "Beni geri götür."

Sessizlik.

"Beni geri götürmeni istiyorum. Geldiğim yere geri döneceğim. Tek kelime bile etmeyeceğim. Bu yer hakkında. Ya da senin hakkında. Sadece beni geri götür."

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

Dizginleri çekerek atı durdurdu ve dikkatim, elinin arkasına dövme yapılmış akrep üzerinde yoğunlaştı.

"Beni burada bırakabilirsin, ben..." Geri dönmeyi, yorgunluktan ağırlaşmış vücudumu hareket ettirmeyi düşünmek bile, başımı dik tutmakta zorlanıyordum, ağlamak istedim, ama yine de, "Yürüyeblirim..." dedim. Sözlerim, eldivenli eliyle ağzımı kapatmasıyla kesildi.

Engeli tırmaladım, dilimde öfkeli bir cevap çınladı. Sessizlikten bir çamur sesi yükseldi.

Karanlıkta kaynağını aradım ve düşmüş bir kütüğün yanında çömelmiş olarak buldum. Tilki büyüklüğünde, iri, bodur vücudu, büyük şişkin gözleri ve düz burnuyla bana büyük bir kurbağayı hatırlatan bir canavar. Kafasından uzun dallı boynuzlar çıkıyordu ve burnunu havaya kaldırıp kokladığında, geniş üst çenesinden sarkan dişlerini gördüm.

"Senin kokunu alıyor," dedi beni esir alan kişi ve ben, yaratığın gözlerinin süt beyazı olduğunu, belki de kör olduğunu fark ettim, düz burnuyla havayı yokluyor gibi görünüyordu. "Ölümlüler lezzetli küçük atıştırmalıklar olurlar. Yılanlar ve bataklık örümceklerinden oluşan normal beslenmesinden çok daha heyecan verici."

"Y-y-yılanlar ve bataklık örümcekleri mi?" Gözlerimi altımdaki cam gibi siyah su yüzeyine diktim.

"Bu bataklığın her yerinde varlar. Hala ormana geri dönmek istiyor musun?"

Cevap veremeden, önümdeki canavar kükredi ve ağzını açarak yüzlerce dişini gösterdi. Tekrar kokladı ve daha da yaklaştı.

Daha da yaklaştı.

"Yola çıkmamız gerekmez mi?"

"O şeyler herhangi bir attan daha hızlı koşabilir. Gözleri çok keskin değildir, ama koku alma duyuları mükemmeldir. Ya seni yakalarlarsa? O dişlerin narin insan derini parçaladığını hayal et."

"Peki, ne yapacağız?"

"Şu anda tam da bu soruyu kendime soruyorum."

Ona bakmaya cesaret edemedim. Yüzünü görmeye gerek kalmadan sesi yeterince tehditkardı. "Daha hızlı düşünebilir misin? Oldukça ilgileniyor gibi görünüyor."

"Elbette. Bu tarafta pek ölümlü görmüyoruz. Sana rastlaması ne şans."

Sırtımda hareket etti ve ben de, beni esir alan kişinin eyerden kayarak suya düştüğünü görebilecek kadar döndüm. Botları suya düştüğünde sadece küçük bir sıçrama yaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğim kadar, onun tarafından terk edilmek de istemiyordum.

"Sessiz ol." Sesinde, o anda kalbimin çılgınca atışlarına uymayan garip, düzgün bir ton vardı.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Onun yemek istediği kişi ben değilim."

Giydiği pelerinin kapüşonu yüzünü örtüyordu, bu da onu bir insandan çok bir gölge gibi gösteriyordu, ama ağzında, sanki bir maskeyle örtülmüş gibi, siyah ve metal bir parıltı gördüm. Onu daha ayrıntılı inceleyemeden, canavar tekrar kükredi. Dikkatimi o yöne çevirdim ve boğazıma yükselen panikle neredeyse boğuluyordum, çünkü canavar ağzını indirip bize doğru hücum etti.

At arka ayakları üzerinde dikilmedi. Kısırlık yapmadı, ayaklarını kaydırmadı. Sanki yaratıktan etkilenmemiş gibi hareketsiz kaldı. Dönüp baktığımda, beni esir alan kişi ortadan kaybolmuştu. Sanki havaya karışmış gibi yok olmuştu.

"Ne? Nereye... oh... lanet olsun!" Atı harekete geçirmek için yan tarafına tekme attım, ama sakin yaratık kıpırdamadı. "Hareket et! Lanet olası hayvan! Koş!" Bir tekme daha attım ve at derin, boğuk bir homurtu çıkardı.

Hırlama mı?

Hayatımda hiç bir atın homurdandığını duymamıştım.

Sümüklü hayvan bize doğru sıçradı ve kaslarım kilitlendi. Hayvan havaya sıçrayıp bana doğru atladığında çığlık attım.

Siyah bir nesne, atın havada olduğu sırada kafasından geçip göğsünden çıktı, o kadar hızlıydı ki, hayvan hala havada asılı kalmıştı. Cehennem kurbağası ileriye doğru koştu, suya doğru kayarak onu delen parlak siyah kılıcı ortaya çıkardı, sonra atın yanındaki bataklığa düştü.

Siyah kıvrımlı bir dumanın içinden, beni esir alan kişi belirdi, eldivenli eli söz konusu kılıcın kabzasını kavrıyordu.

Ne olduğunu anlayamadan, at öne eğildi ve ölü yaratığın etinden bir parça kopardı, sanki kafasını masumca bir kova havuca sokmuş gibi ığnedi.

Ağzım açık kalmış, sessizce oturdum, rüya gördüğümünden emindim. Ya da daha kötüsü.

Belki de o ormanda ölmüştüm. Belki Moros beni yakalamıştı ve burası bir tür garip arafdı.

Beni esir alan kişi kılıcını beyaz bir mendille sildi ve kumaşta yeşil bir iz bıraktı. "İstersen gitmekte özgürsün."

Ona cehenneme gitmekte özgür olduğunu söylemek üzereydim, ama o başını kaldırdı ve ben ilk kez yüzünü gördüm. Ay ışığı, pelerininin başlığı tarafından gizlenen yüz hatlarını seçebilmem için yeterliydi. Metalik süslemeli siyah bir maske yüzünün alt yarısını kaplıyordu, ama kılık değiştirmiş olmasına rağmen onu tanıdım. O sıradışı gözleri daha önce, rüya gibi bir şeyde görmüştüm. Göz bebeğini çevreleyen yanık turuncu ve parlak altın rengi, bir ışık patlaması gibi, pelerininin derinliklerinden neredeyse parılıyordu.

"Sen," diye fısıldadım. "Sen... Seni gördüm. Odamdaydın."

O, kılıcını sırtındaki görünmeyen kınına sokarken hiçbir şey söylemedi.

"Seni hayal ettiğimi sandım, ama... sensin! Neden?"

Hâlâ cevap vermeden dizginleri topladı ve atın yanında durduğunda onun boyunu fark ettim. Tahminlerime göre boyu iki metreden fazlaydı.

"Sana iki seçenek sunacağım. Ya bu attan inip ormana kendi başına geri dönersin. Ya da sessiz kalır ve başka soru sormazsın."

"En azından adını sorabilir miyim? Böylece zihnimde sana 'öfkeli gözler' demem gerekmez."

Onaylamayan bir ses geldi. "Zevander."

"Zevander," diye tekrarladım. "Ben Maevyth."

"Ben sormadım." Bir süre daha bekledi ve ben kıpırdamayınca, arkasını döndü ve dizginleri hafifçe çekerek atı bataklığın içinden ilerlemeye yönlendirdi.

"Burada su içmiyorsunuz herhalde?" O korkunç bataklığı geçtikten ve taş yolun hemen yanındaki yumuşak, mantar gibi bir nesne üzerinde botlarını kurutmak için durduktan sonra, cesaretimi toplayıp sordum.

O, bir homurtu çıkardı ve arkamdaki çantaya uzanarak, şimdiye kadar gördüğüm en özenle yapılmış matara çıkardı. Metale kazınmış, ayın evrelerine benzeyen bir şey, bir kalenin silüetinin üzerinde belirliyordu. Arkasında bir yazı vardı: *Asla susuz kalma. Sevgiler, Rykaia.*

Kim olduğunu sormadım, zaten bana söylemeyeceğini düşündüm. Bir sevgilisi, diye tahmin ettim. Bunun yerine, kapağı açtım. Kafamı geriye eğdiğimde, boğazımdan serin bir sıvı akmaya başladı, yudumlarken neredeyse cızırdadı. Tanrım, hiç bu kadar lezzetli bir su içmiş miydim? Kulübede bulunan, genellikle yumurta ve kükürt kokusu olan kuyu suyunun aksine, bu su temiz ve kristal gibiydi. Sanki kışın karda durmuş gibi buz gibiydi.

Memnun kaldığımda, yüzümü bileğimin arkasıyla sildim ve matara ona geri verdim. Matara çantasına geri koymadan önce içmeyi bile zahmet etmedi. Yazık. Bir ara o korkunç maskeyi çıkaracağını ummuştum, böylece sadece gözlerinden daha fazlasını görebilirdim.

"Burası neresi?"

İlk başta cevap vermedi ve ben de bilemeyeceğimi kabullendim, çünkü tahminimce bu adamın fikrini değiştirmek mümkün değildi.

"Aethyria. Umbravale'nin ötesindeki dünya." "Umbravale mi?"

"Buraya gelmek için geçtiğin parlak bariyer."

Aynı zamanda kız kardeşime dönmemi engelleyen parlak bariyer. "Başka bir dünya," dedim inanamadan. Tamamen inanamadan. Kesinlikle, bir ara kafamı çok sert vurmuş olmalıyım. "Son bir soru. Çok uzak mı? Soruyorum çünkü... Aethyrialılar tuvaletlerini yapıyorlar mı bilmiyorum ama... o su sadece bir yöne akıyor."

Atın eyerini düzelterek inledi. "Çok uzak değil."

Dilimin ucunda başka bir soru belirdi, sorulmak için yalvarıyordu. Bizi bataklıktan geçirirken, şüphesiz geldiğim ormandan çok daha uzak bir yere götürürken, defalarca yankılanan aynı soru.

Beni nereye götürüyorsun?

Eğer yüksek sesle sorsaydım, adamın beni attan atacağından emindim. Ve bunun ne önemi vardı ki? O bataklığı tek başıma tekrar geçmeye niyetim yoktu.

O arkamdan ata binerken, kollarını arkamdan dolayarak beni neredeyse yutacakmış gibi dizginleri tuttuğunda, onunla karşılaştırıldığında ne kadar küçük olduğumu fark ettim ve içimi bir endişe dalgası kapladı.

arkamdan bana dolandığında, beni neredeyse yutacakmış gibi hissettim. Atın yanına hafif bir tekme atarak, hayvanı tekrar harekete geçirdi.

Sırtımda hissettiğim geniş ve sağlam göğsünü, deri ve tütün kokusuyla karışık, tam olarak tanımlayamadığım lezzetli bir kokuyu düşünmemeye çalıştım. Bu koku, en son ne zaman yemek yediğimi merak etmeme neden oldu.

Gece çok uzun görünüyordu. Sonsuz gibi. Gözlerim uykuya hasretle yanıyordu, ama onları kapatmaya cesaret edemedim. Sessizlikte, çıplak ve çömelmiş, kanlar içinde yatan kız kardeşimi düşündüm. Orada beni nasıl beklediğini. Bensiz o kemeri kolayca geçebileceğini. Ve ne olacaktı? O muhafızlar tarafından bulunmuş olsaydı daha güvende mi olacaktı? Onu yakalayacaklar mıydı? Onu o hücreye götürüp, mahkumların ona istediklerini yapmalarına izin verecekler miydi, sonra da onu o çukura atacaklar mıydı?

Ve eğer öyle olsaydı, ona ne olduğunu hiç öğrenebilir miydim?

"Kız kardeşim hakkında yanılıyorsun," dedim sessizce, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "O hayatta."

"O zaman yanılıyorum," dedi ilgisiz bir şekilde, hiç ikna olmamış gibi.

Onun umursamazlığına öfkeyle dişlerimi gıcırdattım. "Onun öldüğünü söylediğin için çok kötüsün."

"Sen de karşıya geçerek aptallık ettin."

"Başka seçeneğim yoktu. Ormanda bir şey tarafından kovalanıyorduk. Korkunç bir şey." Düşüncelerim, Moros'un garip, canavara benzeyen haline geri döndü ve görünüşü bu gece karşılaştığım en korkunç yaratık olmasa da, kesinlikle en ürkütücü olanlardan biriydi. "Riftyn amcanın etini parçaladı..." diye, düşünmeden, anılara dalmış bir şekilde söyledim.

"Ormandaki bu yaratık. Neye benziyordu?"

"Büyükbabam bana yatmadan önce wrathavor hakkında hikayeler anlatırdı. Yarı insan, yarı geyik olan bir canavar. Et yiyen bir canavar. Bana öyle göründü. Neyse, bizi kemere kadar kovaladı. Tek çıkış yolu orasıydı."

"Hayatta olduğun için şanslısın galiba."

"Yorgunum, o kadar. Niyetin ne bilmiyorum ama gerçekten biraz dinlenmeye ihtiyacım var." Bunu yüksek sesle söylediğim için suçluluk duygusu beni ezdi, Aleysia'nın Moros ve onu ele geçiren şeyin elinde acı çekip çekmediğini ya da ona hızlı bir ölüm teklif edip etmediğini ve cesedinin soğuk zeminde yatıp yatmadığını bilmiyordum. Kendi hayatta kalmamın yanı sıra, her iki durumu da hayal etmek çok ağır geliyordu. Eziciydi. Bu Zevander'ın benim için ne planladığını hiç bilmiyordum. Beni daha önce tuzağa düşüren adamlardan daha kötü şeyler yapmayı planlıyor muydu? Gerginlik içimi sardı, gözlerimi kapatıp her şeyden uzaklaşmak için içimden gelen dürtü, uyanık kalmam için kendimi sessizce azarlamama neden oldu.

Ta ki o, "İşte, dileğin kabul edildi" diyene kadar.

Önümüzde, dağ yamacından yukarı doğru kıvrılan ve ilerideki karanlık bir kaleye uzanan dar bir yol vardı. Kalenin ürkütücü ve bakımsız görünümü beni korkutmalıydı, ama garip bir şekilde güvenli hissettiriyordu. Canavarları bile korkutup kaçırarak türden bir kale. Gözlerimi kapatabileceğim kadar koruma sağlayacak kadar güçlü.

At yol boyunca koşarken, kalenin dışındaki titreyen meşaleleri görebiliyordum, taştan yapılmış siyah ve yosun kaplı duvarlarını aydınlatıyorlardı.

"Ith'tu somnini profundiet," Zevander'in derin sesi kulağıma fısıldadı.

Önümdeki manzara bir iğne ucu kadar küçüldü.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

ZEVANDER

Kız, Zevander'ın kollarında yatıyordu. Zevander, onu Eidolon'un girişine çıkan merdivenlerden yukarı taşıırken, kız, onun yaptığı büyüden dolayı vücudu gevşek bir haldeydi. Onun kokusu, ağız sulandıran portakal gibi, Zevander'ın duyularını çılgınca harekete geçirdi. Bataklıkta, çürüme ve kükürt kokusu onu maskeleydiği için biraz rahatlamıştı, ama bataklığı geçtikten sonra, bu koku tüm düşüncelerini ele geçirdi. Onu çılgına çeviren bir ihtiyaç. Kızın üzerindeki hafif idrar kokusu bile, her ne haltsa o kokunun baskınlığını azaltamıyordu.

Mide bulandırıcı derecede tatlı.

Kalenin girişinden geçerek, merdivenleri geçip zindana giden uzun koridora doğru yürüdü.

"Bu ne, kardeşim?" Rykaia'nın sesindeki merak, Letalisz'i rahatsız etti. Merdivenlerden inip onunla aynı hızda yürümeye başladı.

"Kendi işine bak."

"Senin işin benim işimdir. Beni seninle aynı yerde yaşamaya zorladığın zaman işler böyle yürür."

Son birkaç gün içinde, odasına kapanarak en kötü yoksunluk belirtilerini atlatmış olsa da, uzun uykusuz gecelerin yorgunluğu hala yüzünde belirgindi. Gözlerinin kızarıklık kenarları ve cildinin solgunluğu, flammapul ve toniklerin zehirli kalıntıları dışarı atmak için saatlerce lazımlık üzerinde durduğunu gösteriyordu.

Onu takip etti ve kolunu tuttuğunda Zevander durdu. "Bu koku..." Kızın saçlarını toplayıp yüzüne götürdü ve kokladı. "Nedir bu? Havadan yemek istiyorum."

Ne yazık ki o da bu duyguyu biliyordu.

"O bir ölümlü, değil mi? Tanrılar adına, bir ölümlüyle ne yapıyorsun?" "Onu zindanlara götürüyorum."

Rykaia buna öfkeleni. "Zindanlara mı? Bunun güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O iyi olacak. Dolion birkaç gündür orada." "Tamam, ama hatırlarsan, merakımız kedimizi öldürdü."

Hatırlıyordu. Yıllar önce kedinin cesedini temizleyen oydu. "O kilitli kalacak. Ve anahtarlara dokunursan, bunu anlarım, yani hile yapmaya kalkışma."

Alaycı bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Affedersin ama bunlar numara değil. Sadece bazen senden bir adım önde olduğum için kızgınsın." Kızın uzun saçlarıyla oynadı, parmaklarıyla saçlarını okşadı, bu da Zevander'ın saçların yumruğunda nasıl hissettireceğini merak etmesine neden oldu. "O çok güzel ve çok güzel kokuyor. Sence hücrede ne kadar süre *güvende* kalabilir? Hmmm?"

"Ona bir şey olmayacak dedim. Biraz dinlen. Odana çorba göndereceğim."

Rykaia saçlarını bıraktı ve kıkırdadı. "Yemeğimi sana emanet etseydim, şimdiye kadar çürümüş bir ceset olurdu. Magdah'a şükürler olsun, yoksa çoktan yok olup giderdim."

Zevander buna cevap vermek yerine homurdandı ve kızla fazlasıyla ilgilenen kız kardeşinden uzaklaşarak güney kulesine doğru yoluna devam etti. Gerçek şu ki, bu ölümlü Dolion'un sorunu, onun değil. Kızın şüphesiz sorun çıkaracağı kalenin başka bir yerinde olmaktansa, yaşlı büyücünün yanında olması daha iyiydi. Kız kardeşi ile uğraşmakla yeterince meşguldü. Rykaia ile çok iyi anlaşacağı belli olan başka bir genç kadınla baş ağrısını daha da artırmaya gerek yoktu.

Sonunda kalenin bodrum katına ulaştığında, anıt taşlarının önünden geçti ve kızın ağırlığını değiştirerek annesi için tanrıların işaretini yaptı, ta ki hücrelere ulaşana kadar.

Dolion öne çıktı, hücresinin kapısını açtı ve hayranlıkla gözlerini kocaman açtı. Çok fazla tehdit oluşturmuyor gibi görüldüğü için Zevander ona hücrelerinden çıkma özgürlüğü vermişti. "Bu o."

"O."

"Ona uyku büyü mü yaptın?"

"Konuşmayı kesmiyordu."

"Ne vahşi," diye mırıldandı. "Corvikae'nin kızı." Elini kızın saçlarına götürdü ve başını eğerek yüzünü hayranlıkla seyretti. "Oldukça kirli, değil mi? Kokusu çok güzel, ama banyo yapmak kesinlikle onun yararına olacaktır."

"Onu yıkamayı kabul etmedim." Zevander onu omzuna kaldırdı ve hücresinin kapısını açtı. Bu, Rykaia'nın yoksunluk belirtileri yaşadığı dönemde ara sıra kullandığı hücreydi, çünkü kız kardeşi her seferinde odasından kaçmanın bir yolunu bulmuştu. İpek çarşaf, kuş tüyü yatak ve yumuşak yastıklar sayesinde, rahatsızlık hissetmesi pek olası değildi. Ayrıca, sık sık kusması nedeniyle ona özel bir lazımlık da taktırmıştı. Zevander, kızı yatağa yatırdı, onun

Koyu renkli saçları yüzünün etrafına dökülerek ona neredeyse melek gibi bir hava katıyordu. Bir tanrıça gibi.

"Bu kadar dağınık görünmek için, her ne kadar acı çekmiş olursa olsun, çok yorgun olmalı."

"Ormanda bir figür tarafından kovalanmış. Ben ölümlülerin diyarlarına gittiğimde gördüğüm figürün aynısı. Boynuzları ve toynaklarıyla daha çok canavara benzeyen bir adam."

"Ölümlülerin diyarında mı dedin?" Dolion bir an düşünceli göründü. "Acaba bu mümkün mü..."

Yüzündeki düşünceli ifade Zevander'in zihnini karıştırdı. "Cadavros olduğuna inanıyorsun." Bu bir soru değildi.

"Görüntülerimde, onu yutan alevlerden geri döndüğünü hayal ettim. Ölümünden geri çağrılmıştı. Ama ya yutulmamışsa? Ya sadece gücünden mahrum bırakılmışsa? Gücünden mahrum bırakılıp, vivicantem'in olmadığı topraklara sürülmüşse? Ya bunca zamandır orada uyuyorsa?"

"Bence sorun çıkaracak olsaydı, çoktan yapardı. Vivicantem'in olmadığı yüzyıllar... neredeyse ölümlü olacaktı."

"Evet, ama beden kan ve etle beslenebilir." Dolion başını salladı ve elini reddedici bir hareketle salladı. "Ama bu mümkün olamaz. Kara Vebayı gördüm. Sablefyre, ölüm ve acı."

"Onun durumunda Aethyria'ya geri dönmesi mümkün mü?"

"O koruma kalkanlarını yıkmak için muazzam bir güç gerekir. Eğer orada yaşıyorsa

—ki buna tam olarak ikna olmadım—vivicantem olmadan, şu anki durumunda? Kesinlikle hayır. Asıl soru ... neden? Kral onu neden bağışladı? Neden yok etmedi?"

Sanki yok edilmiş gibiydi. Yüzyıllardır gücü olmayan bir büyücü, esasen işe yaramazdı. "Ne tür bir güç koruma kalkanlarını parçalayabilir?"

"O koruma kalkanını parçalamanın sadece iki yolu var. Yedi kişinin kanı ve bir damar. Damar olduğu yerde, bol miktarda vivicantem ve sablefyre vardır ve Cadavros bunu nasıl kullanacağını bilir."

"Ve Mortasia'da damar olmadığına emin misin?"

Dolion kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Ölümlüler vivicantem'e ihtiyaç duymazlar. Orada neden var olsun ki?"

"O zaman o zayıf demektir. Ben karşıya geçip onu bulur ve öldürürüm."

Yüzü buruştu ve elini çenesine koydu. "Evet. Ama eğer yaşıyorsa, bunun bir nedeni olduğunu korkarım. Beni rahatsız eden de bu."

"Kimse onu öldürmediği için hayatta. Bu sorunu çözmekten memnuniyet duyarım." "Gördüğüm görüntüye bakılırsa, bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum.

Özellikle sen,

tam da onun aradığı güce sahipsin. Onun ustaca kontrol ettiği güce. Cadavros kadar sablefyre konusunda bilgili olmadığımı itiraf ediyorum, ama onun hakkında bildiğim tek şey

, onun son derece manipülatif olabileceğini biliyorum. Seni nasıl kontrol edebileceğini kim bilir?"

Zevander alaycı bir şekilde güldü. "Benim üzerimde güç kullanacak bir ölümlü mü? Pek olası değil." Bu sözleri söyler söylemez, Zevander neredeyse boğulacaktı. Bir ölümlü onun üzerinde bir tür güç kullanmıştı. Ve bu onu çok kızdırmıştı. "Öyleyse, onun ölmesini mi bekleyeceğiz? Yoksa senin öngörünün gerçekleşmesini mi?"

"Bu arada alabileceğimiz bazı önlemler olabilir."

"Belki de septomir için son taşı toplayıp, hazır başlamışken lanetimi de sona erdirebiliriz."

Dolion sinirli bir şekilde içini çekti. "Onun gücünün kanıtını istedin. Kurtarmaya değer mi, göreceğiz. Lütfen onu yan çevir."

Zevander isteksizce isteği yerine getirdi ve kadını istediği gibi yan çevirdi. Kadının kalçalarının düzgün kıvrımları onun dikkatinden kaçmadı.

Dolion, uzun saçlarını yukarı doğru iterek ensesini ortaya çıkardı ve parmağını kadının cildinde gezdirdi. "Zavallı kız biraz üşümüş. Bu zindanlar pek sıcak sayılmaz."

Zevander elini uzattı, inledi ve kadına parlak bir ısı gönderdi, bu da kadının solgun tenine pembe bir ışıltı verdi.

Dolion, iç bileğini kızın boynunun kıvrımına dayadı ve başını salladı. "Çok daha iyi." Ceketinden, çeyrek şişe vivicantem çıkardı. "Bu, elimdeki son stok olacak. Parmaklarımızı çapraz tutalım." Son damlaları kızın ensesine damlattı ve çarşaflara damlamadan önce cildine yedirerek yaydı.

Kadın sessizce inledi ve tanrılar adına, bu ses onun kaslarını örümcek ağının titremesi gibi titreştirdi.

Kadının üzerinde yarattığı çılgın etkiyle, eli yan tarafında yumruk haline geldi. Tüm soyunun bu laneti kırmaya bağlı olduğu, onun fedakarlığını gerektiren bir lanet varken, böyle hisleri hoş karşılaması onu öfkелendirdi.

Saniyeler içinde, potada gördüğü eski ölüm mühründe yumuşak metalik bir parıltı belirdi. "Bu senin için yeterli kanıt mı?" Oradaydı. Onun mührü. Onun soyu. "Gel. Sana bir şey göstereyim."

Zevander, masasının üzerine eğilmiş oturan Dolion'un yanında durdu. Yanındaki bir ateş lambası, Zevander'in gördüğü en tuhaf kitabı aydınlatıyordu. Kitap, kemik ve tüylerden yapılmış gibi görünüyordu, eski kokan ahşaba oyulmuştu ve yüzeyinde tuhaf oymalar vardı.

Dolion, sanki değerli bir hazineymiş gibi parmaklarını kitabın yüzeyinde gezdirdi. "Okuduğum yazıtlarda, Corvikaе rahibesi, halkına ait bir büyü kitabından bahsediyordu.

kitabından bahsediyordu. Kitapta, yaşlıların güçlerini gençlere nasıl aktardıklarını açıklıyordu. Ölümle vaftiz edildiler."

"Peki, kan büyüü olmadan ölümlüler nasıl vaftiz edilir?"

"Corvugon döneminde, raptorun kanı kullanılırdı, bu da çocuk ile canavar arasında bir bağ oluştururdu. Koruyucu görevi görürdü."

Zevander düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Gördüğüm Corvugon yumurtası henüz çatlamamıştı."

"Belki başka bir şey vardı. Henüz onun durumunu bilmiyorum, ama onun zihnini okumayı sabırsızlıkla bekliyorum. Ve daha fazla bilgi verebilecek bu lanet kitabı açmayı."

"Neden sen açamıyorsun?" O anda Zevander, kenarların birbirine yapıştırılmış olduğunu fark etti ve Dolion kapağı hafifçe çektiğinde bunu doğruladı.

"Bu bir bulmaca kitabı, sadece Corvika için yapılmış. Bir tür büyüyle mühürlenmiş."

"Yani, onun gücü elde edebilmesi için, birinin ona bu gücü aktarması gerekiyordu. Bu da başka biri daha olabileceği ve onu öldürmenin soyunu sona erdirmeyeceği anlamına mı geliyor?"

"Bu bir döngüdür. Güçlerini aktaramadan ölürse, bu güçler sonsuza kadar kaybolur. Ve onun yetenekleri, ölümünden daha faydalı olabilir."

Zevander gülerken başını salladı ve alaycı bir şekilde, "Şüphelerimi bağışla. Kız bu akşam neredeyse bir boggyr'ın kurbanı oluyordu. Onun Aethyria'daki en tehlikeli güce karşı yararlı olacağını hayal etmekte zorlanıyorum."

"Bu konuda bencil olamayız, Zevander. Burada bir kızın hayatından bahsediyoruz."

"Sana bir şey göstereyim."

Kaşlarını çatarak Dolion masasından kalktı ve Zevander'ı hücreden koridorun sonundaki gölgeli girintilere kadar takip etti. Zevander, duvardaki bir meşaleye alev püskürterek, onları çevreleyen taş duvarları ve zemindeki demir kapıyı aydınlattı. Kaçmayı önlemek için kapının koluna bir zincir takılmıştı.

"Bu nedir?" diye sordu Dolion, kapıya bakarak.

Kapı gürültüyle kapandı ve zincir tıkırdadı.

Gözleri büyücüye dikilmiş olan Zevander, duvardaki kancadan asılı duran bir anahtarı çekip aldı ve diz çökerek zinciri açtı.

"B-b-bunu açmayacaksın, değil mi?"

Cevap vermeden, Zevander zinciri çözdü ve geri çekildi. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Kapı yavaşça gıcırdadı ve yetişkin bir kedi büyüklüğünde siyah bir örümcek dışarı çıktı.

Dolion'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Örümcek yaşlı adama doğru atıldı ve Zevander, örümceğin ortasına dolanan siyah bir alev püskürttü. Örümcek tısladı, bacakları hala betonun üzerinde sürünüyordu. Hızlı bir hareketle, örümcek parçalanarak Dolion'un üzerine siyah iç organlarını sıçrattı. Yaşlı büyücü yüzündeki kanı silerek yüzünü buruşturdu.

Zevander duvardan bir ayna ve yanan bir aplık aldı ve bunları deliğin içine indirdi. Işık, örümcek ağlarıyla kaplı duvarı aydınlattı ve köşede Branimir çömelmiş duruyordu. Tabii ki, artık Zevander'in tanıdığı kardeşi gibi görünmüyordu. Yüzü kabuk gibi sertleşmiş, gözleri oniks gibi siyah olmuştu. Kafasının üstünde üç boynuz çıkmıştı.

Dolion, sanki büyülenmiş gibi bakıyordu. "Eski tanrılarım... bu da ne?"

"Kardeşim. Benim içimde yaşayan aynı sablefyre tarafından lanetlenmiş."

Branimir'in yansıması aynaya doğru döndü ve keskin dişlerini göstererek tısladı. Daha küçük siyah örümcekler ileri atıldı.

"Kapatın!" Dolion geri atladı, Zevander aynayı ve alevi geri çekti ve kapıyı çarparak kapattı.

Botun yüzeyine dayandı ve zinciri yerine geri sararken diğer tarafta sert bir darbe hissetti. "Bu laneti ortadan kaldırmak için beni zorlayan bencil bir amaç değil. Çocukluğumdan beri onun bu yaratığa dönüşmesini izledim." Maskesini çıkardı ve çenesi boyunca dallanmaya başlayan yüzündeki siyah damarları ortaya çıkardı. "Bu benim kaderim olursa, kalbime bir hançer saplamayı tercih ederim."

Dolion'un kaşları, Zevander'ın artık kardeşi için hissedemediği türden bir empatiyle seğirdi. Gözlerini örümceğe çevirdi ve Zevander üzerine bir alev patlaması göndererek onu ateşe verdi. "Neden olmasın..."

"Örümcekleri öldürmek mi? Yaptım. Her yaptığımda yuva daha da büyüyor. Onu da bir kez öldürmeye çalıştım."

"Yapamadın."

"O bunu istemedi. İkimiz de bunu istemedik."

Dolion kül yığınının doğru başını salladı. "Bu örümceklerin enfekte etme potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Derinin altına girip. Sihir gücü henüz olgunlaşmamış bir bebekte, daha az hasar verir. Benim gibi bir büyücüde ise, mutasyon felaket olur. Sablefyre son derece tehlikeli bir güçtür."

"Bu, kullanıcının iradesidir. Branimir güç peşinde değildir. O, ölmeyi arzulamaktadır

ölme

yi "Ama arzusu değişebilir, o zaman ne olacak?"

arzul "O zaman ne olur, gerçekten." Bir elini taş duvara dayayan Zevander uyor.

„

diğer eliyle yüzünü ovuşturdu. "Onu bu dertten kurtarmayı umuyordum. Taşlarla bunu vaat etmiştin."

"Görüşümdeki bu veba. Bu türden gördüğümüz ilk veba değil. Rahibe, aegrogrian çağında bir vebadan bahsetmişti. Mancerları et yiyen canavarlara dönüştüren

"Eğer benden kardeşimi öldürmemi istiyorsan..."

"Corvi'ler hayatta kalan tek gruptu." "Nasıl?"

diye sordu Zevander merakla.

"Bilmiyorum. Onların gücünün boyutunu bilmiyoruz. Bu kız *hayatta kalırsa* ne sunabilir, bilmiyoruz."

"Kızın herhangi bir gücü varsa, kesinlikle bunun farkında değil." Zevander onun yanından geçerek hücrelere doğru geri döndü ve Dolion da onu takip etti.

"Bu gücü nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekecek. Bunun için eğitim alması gerekecek." Sinir bozucu, bekleyiş dolu kaşlarını kaldırması, Zevander'ın onu eğitmesini istediğini gösteriyordu.

"Hayır." Zevander burnunu çekip başını salladı. "Corvi ve güçleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de çok az şey biliyorum. Sadece bu birkaç kitaptan toplayabildiğim kadar. Ama yardım edebilecek biri var. O, Citadel'in kemik yazarı. Amcası çalışmalarıyla ünlüydü."

"Bir tarihçi." Zevander'ın sesi daha düz olamazdı. "Senin çaldıkların dışında Corvi'lerin tarihi bulunmuyorsa, bu nasıl yardımcı olabilir?"

"*Ödünç aldım*. Kütüphanelerde yaptığımız gibi. Ve henüz bilmiyorum. En azından kemikleri okuyabiliyor. Belki de kızın bedeninin altında bir tarih gömülü olabilir. Bu arada, ona gücünü kullanmayı öğretebilirsin. Bu, doğuştan ya da sonradan yetişmiş her büyücü için temel bir beceridir."

"Yani şimdi bu kemik yazarı da mı aramam gerekiyor?" Zevander, yıllarca koruduğu kalenin kapılarını lanet olası bir han ve taverna gibi açmanın ne kadar saçma olduğunu düşünerek gülmek istedi. Bunun yerine, hırladı. "Bu, onun kanını taş a çevirmekten çok daha karmaşık görünüyor. Kanı taş a çevirmek *saniyeler* sürer. Onu eğitmek ve yetiştirmek ise aylar, hatta yıllar sürer."

"Kaybedebileceğimiz şeyleri düşün. Evet, septomir'in yedi taşının hepsine sahibiz, ama sen de söyledin, bu bir kişi için çok fazla güç."

"Bu sahte fedakarlığı bırak artık, ihtiyar. Onun ölüm emrini verdiğini hatırlamayacak kadar uzun zaman önce miydi?"

Çenesini kaldırarak Dolion ona meydan okurcasına baktı. "Ben de merak ediyorum. Hiç bir şeyi öldürmekten çekindiğin oldu mu?"

Zevander cevap verme zahmetine girmedii. Onun itibarı her şeyi anlatıyordu.

"Yine de onu öldüremezsiii. Keşke öldürebilseydin! Evet, o zaman bu korkunç görüntüler ortadan kalkar ve ben de huzur içinde uyuyabilirdim. Ama tanrılar müdahale etti ve başka bir yol izlememi istedi." Yaşlı büyücü omuz silkti. "Ben kimim ki onlara karşı gelebilirim?"

"Görüşünde, Cadavros'un yıkımına katılacağımı söyledin. Neden bana güveniyorsun? Bu güç beni bu kadar tehditkar yapıyorsa, neden şimdi ortadan kaldırmıyorsun?"

"Güvendiğim sen değilsin. İnandığım şey tanrıların işaretleri." "Ve korkarım ki onlar seni yoldan saptıracak." Zevander başını

"Bunu gördükten sonra hala zindanda kalmak mı istiyorsun?"

"Terk edilmiş bir kalede Carnificanlar arasında yaşadım. Birkaç örümcekle başa çıkabilirim. Onları hücrelerden uzak tutmak için bir koruma büyüsü yapacağım."

"Peki. Senin seçimin." Bu veda sözleriyle Zevander, Dolion'un hücresinden çıktı. Huzur içinde uyuyan kıza bir kez daha bakmak için durakladıktan sonra, hayal kırıklığıyla homurdandı ve yoluna devam etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

MAEVYTH

"Uyan, Maevyth," diye fısıldadı Aleysia. "Uyanmalısın."

Gözlerimi açtığımda, kız kardeşim başucumda duruyordu. Kısa kesilmiş saçları, yarı uyanık halimde beni şaşırtıcı bir şekilde kafamı karıştırdı. Ona odaklanıp çıplak vücudundaki morlukları, kesikleri ve ısırtıkları incelerken, düşüncelerimin kenarında rahatsız edici bir korku belirdi.

Sürgün Töreni. Ormanda koşmak. Kemerli geçit.

Hızlı görüntüler, çok canlı bir kabus gibi zihnimde parladı.

Gözlerimi etrafıma gezdirdim, gri, su lekeli duvarları, taşlı toprak zemini, beni hapseden parmaklıkları gözlerimle yuttum. Bir kafes. Yanımda, kız kardeşimin gözyaşlı bakışlarını aydınlatan titreyen bir lambanın bulunduğu bir komodin duruyordu.

"Benimle gel."

"Nasıl buradasın?" Oturur pozisyona geçtim, zihnim önceki gecenin anılarını çekiçle dövüyordu. Hatırlayabildiğim son ayrıntı, bir kaleye doğru at sürmektir. Kötüye işaret eden bir kale. Kapüşonlu cüppe ve deri maske takan bir adam.

"Gece geçtim. Gel." Elini sallayarak beni yataktan kalkmaya teşvik etti. "Seni öldürmek istiyor, kardeşim." Elini bana uzattı, ben de aşağıya baktım ve avucundaki kanı ve kesikleri fark ettim.

Ancak bir şeyler yolunda değildi ve zihnim uykudan kurtuldukça, mantıksız olan şeyin ne olduğu daha net hale geldi. Aleysia beni bulmuş olamazdı. Kaleye giden yol uzundu ve korkunç yaratıklarla doluydu.

O anda, az önce korktuğum dehşet beni sardı ve kemiklerime işledi. "Seni hayal ediyorum." Gözlerim yaşlarla doldu ve onun görüntüsü bulanıklaştı. "Tanrım, Aleysia. O... o... seni öldürdü." Alt dudağım titreyerek, onun elini tuttum ve kendi vücudumu saran uyuşuk soğuğa rağmen, onun buz gibi soğuk tenini hissettim. "Zavallı kardeşim."

Elini benim elim üzerinde sıkıca tuttu ve başımı kaldırıp baktığımda, gözlerinin her zamanki parlak maviden siyah oniks rengi bir küreye dönüştüğünü gördüm. Beni sertçe kendine doğru çekti ve ağzını açarak keskin dişlerini gösterdi.

Ben çığlık atarak geri çekildim ve o beyaz bir buhar halinde patladı. Şokun etkisi sonunda geçince, boğucu bir acı göğsüme yerleşti, beni boğmak isteyen sefil bir ıstırap. Onun ziyaretinin anlamını kavramaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzüldü. Ruhumu parçalayan bir keder havayı kuruttu ve nefes alamadım. Ciğerlerimi boğucu bir ıstırap ile dolduran hissi ortadan kaldırmak için yeterince oksijen alamıyordum.

Onu öldürdü.

"Oldukça ilginç bir rüya olmalı." Tanımadığım bir ses solumdan geldi ve irkildim, sırtım taş duvara çarptı.

Kendimi toparlayarak, ellerim ve dizlerim üzerinde yatağın ucuna doğru süründüm ve hücrenin karşısındaki yerde, sırtı duvara yaslanmış, uzun, gümüş rengi saçlı genç bir kadın buldum. Gümüş rengi bir tonla parıldayan alabaster teninde gençlik ışıldıyordu ve gözleri Abyssius Denizi'nin sığ mavisini gibiydi. Uzun, bordo renkli kadife bir elbise etrafında toplanmıştı, eteği bükülmüş dizlerinin yanında baldırlarına kadar çıkmıştı. Bir elinde parlak kırmızı bir elma, diğer elinde ise küçük bir soyma bıçağı tutuyordu.

Gözlerimden yaşları silerek, onu inceledim ve önceki gece onu bir yerde görmüş müydüm diye hatırlamaya çalıştım. "Neredeyim ben? Sen kimsin?" Elmaya bakmaktan kendimi alamadım. Kafamın karışıklığına ve kalbimin kırıklığına rağmen, karnımdaki açlık görmezden gelinemezdi.

"Nyxterosi dili konuşuyorsun." Meyveden bir parça kesti ve ağzına attı. "Bu ilginç," dedi ağzı dolu halde. "Benim adım Rykaia ve sen /üks Eidolon Kalesi'ndesin, acı, ıstırap ve tam bir çürümenin evi."

"Beni buraya getiren bir adam vardı... maskeli bir adam."

"Ah, evet, kardeşim. Korkulan Lord Rydainn... ya da benim ona taktığım adla, zalim canavar."

Kardeşi. Yatağın kenarından ayaklarımla iterek öne doğru eğildim. "Beni bu hücreden çıkarabilir misin? Beni buraya neden getirdiğini bilmiyorum, ama ormana dönmem gerekiyor."

"Demek sen ölümlüsün. Castero'nun topları... Bu kokunun alışılmadık olduğunu anlamıştım. Oldukça lezzetli. Eğer ben yamyam türünden biri olsaydım, tadına bakmak isteyebilirdim." Bıçağı önünde salladı. "Neyse ki senin için, ben o türden biri değilim. Soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Korkarım sana yardım edemem."

Kaçma umudum söndü ve etrafa bakındım, kafeste bir kilit olduğunu fark ettim. "Hücreyi açacak bir anahtar yok mu?"

"Evet, var." O işaret etti ve ben de onun bakışlarının yöneldiği yere, bir çiviye asılı bir anahtar halkasına baktım. Tamamen ulaşılamaz bir yerdeydi.

"Bana vermez misin? Kendim çıkabilirim."

"Korkarım ki hayır." Elmayı bir dilim daha kesti ve ağzına attı. "Bak, ben bu çürümüş mezarda kalmaya mahkum edildim ve ne yazık ki senin için, varlığın beni çok meraklandırıyor," dedi, elma parçalarıyla sözleri boğuk çıkıyordu. "Zevander kadınları kaleye getirmez. *Asla*." Kaşlarını kaldırdı ve iç geçirdi. "Bunun yanı sıra, anahtarı o deliğe soktuğum anda kardeşim uyarılacak ve yedi cehennem kopacak. Korkunç bir durum, biliyorum. Ben de daha önce o hücrede kaldım."

"Kardeşin seni buraya mı kilitledi?" Hücreyi bir kez daha gözden geçirdiğimde, ayaklı dolap gibi kutu benzeri bir yapı gördüm. Dar bir kapısı vardı ve içinde ne olabileceğini merak ettim. Elbette, çoğu zindandan biraz daha lüks bir yerdi, muhafızların beni attığı zindandan kesinlikle daha lüks, ama kesinlikle kız kardeşimin uyuyacağı bir yer değildi.

Aleysia.

Onun yüzünün görüntüsünü kafamdan silmeye çalıştım. Kaçışım öncelikliyen gözyaşı dökmeye veya yas tutmaya vaktim yoktu.

"Sana onun zalim bir canavar olduğunu söylemiştim." Elmayı bir ısırık daha ısırdı, midem de o tadı tatmak için guruladı.

Üzerime bir ürperti çöktü, dudaklarımdan hafif bir buhar çıktı ve titreyerek kollarımı vücuduma sardım. Kabusumun kalıcı korkusu titrememe kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Burası biraz soğuk oluyor. Kışın ortasında daha da kötü. Buzdolabı gibi."

"Castero kim?" diye sordum, midemdeki ağrıdan ve kemiklerimdeki titremeden ve kemiklerimdeki titremeyi unutmaya çalışarak sordum. "Az önce bu ismi söylemiştin."

O burun kıvırdı ve elmanın ucunu ısırdı – genellikle atılan kısmı – ve çekirdeğinin yarısını da aldı. Çekirdekleri ve her şeyi. "Oh! Sadece bir deyim. Tarihçilere göre, bir seferde on ejderhayı öldüren eski bir savaşçıydı." Bir an durup, düşünceli gibi bir an baktı. "Onun hayalarının gerçekten önemli olup olmadığından emin değilim. Bunu doğrulayacak bir kaynak bulmak isterdim."

Soldan, hırlayan bir hayvan gibi uzun bir gırtlaksı ses yankılandı. "Bu korkunç ses de ne?"

"Dolion. Kardeşimin diğer tutsağı. Sanki küçük bir çocuğu içine çekmeye çalışır gibi horluyor, değil mi?"

Buna gülmek istesem de, sadece kısa bir gülümsemeyi başarabildim.

Elmayı bir ısırık daha aldı ve çekirdeğini bitirdi, sadece sapı kalan kısmı bıraktı.

O anda, midem kendini tüketiyormuş gibi hissetmeye başladığı için, ben de muhtemelen hepsini yedim.

"Görünüşe göre Zevander bu günlerde onları biriktiriyor. Normalde, bu hücreler boş durur, ben birine kilitlendiğim zamanlar hariç."

"Burası inanılmaz derecede korkutucu ve yalnızlık dolu bir yer olmalı."

"Genelde bilinçli değilim." O, umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Peki... rüya. İyi miydi, kötü müydü?"

Onun sorusu beni, Aleysia bana saldırmaya çalışmadan önceki son birkaç dakikaya geri götürdü ve gözlerinin karanlığı karşısında irkildim. Ne kadar ruhsuz görünüyordu. "Rüya değildi. Görünüşe göre ölüleri görebiliyorum."

"Gözlerin hala kapalıyken pek bir şey göremiyordun, eminim."

Bu söz üzerine canlandım. "Gözlerim kapalı mıydı?"

"Görünmez hava canavarına tekme atana kadar." Gösterir gibi botlu ayağını kaldırdı.

"Belki *de* sadece bir rüyaydı. Kötü bir rüya." Belki Aleysia hala hayattaydı.

"Tanrılar, ne korkunç bir şey olmalı... ölüleri görmek. Onları gördüğünde bütün haldeler mi? Yani, diyelim ki biri tamamen parçalanmış. Kesik uzuvlardan oluşan bir yığın mı görürsün? Yoksa bütün haldeki kişi mi?"

O bu soruyu sorarken, ben de sessizce onun akıl sağlığının durumunu sorguluyordum. "Ben... hiç kesik uzuv yığınıyla karşılaşmadım."

Başını sallayarak gülümsedi. "Mantıklı. Sonuçta kesik uzuvlarla nasıl konuşabilirsin ki?"

"Rüyamda yüksek sesle konuştum mu?"

"Evet. Kız kardeşini rüyanda gördün."

Kardeşinin benimle ne yapmayı planladığını bilmediğim için, bu ayrıntıyı isteyerek vermemiştim. "Ona geri dönmem gerek. Başı dertte."

"Burada kapana kısılmış olmana üzüldüm. Kardeşim merhametli biri olarak bilinmez." Gözlerini kısarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Bu da şu soruyu akla getiriyor... Burada ne işin var?"

"Bilmiyorum... Saldırıya uğradım ve onun atının üzerinde uyandım. Bayılmadan önce hatırladığım son şey, olağanüstü derecede..." Kafamda olduğu kadar saçma gelmesinden korktuğum için söylemeye tereddüt ettim. "Büyük bir akrep." Ölen bir hayvanın boğuk uluması içimden patladı, son bir savaş çılgılığı gibi hücrede yankılandı ve ben yanaklarım yanarken kollarımı belime doladım. "Affet beni. Açlıktan ölüyorum."

Rykaia kıkırdadı ve metalin sürtünme sesi, onun diğer tarafından bir tepsi getirdiğini fark etmemi sağladı. "Biraz yiyecek getirdim. Umarım sakıncası yoktur, ama elmayı çaldım. Uyanman çok uzun sürdü." Tepsiyi parmaklıklar ile zemin arasındaki dar boşluğa kaydırды ve tamamen yabancı birinden yiyecek alırken daha

daha dikkatli olmam gerekirken, açlıktan ölmek için çok daha güçlü olan içgüdüm buna izin vermedi.

Utanmadan, lezzetli bir koku yayan buhar çıkan, doyurucu bir güveç gibi görünen yemeğe ve taze ekmeğe daldım.

"Zevander'a sana yemek vermesini hatırlatmalısın. Canlıların yemek yediğini unutuyor gibi görünüyor. Bu yüzden, arazide yaşayan lanet olası ejderhalar dışında hiçbir bitki veya hayvanımız yok."

"Drakesiniz var mı?" dedim, ağzımda bir lokma yemek varken, bir kısmını yanlışlıkla tükürdüm, sonra tekrar yuttum. Bir lokma içimi ısıttı, kaslarımı titreten soğuğu boğdu. Lezzetli tat dilimde patladı ve gözlerim bu cennet gibi tada neredeyse geriye devrildi. Evdeki ince güveçlerde çok az et, çok fazla su ve çok daha fazla soğan vardı. Bu, hayatımda yediğim en lezzetli yemektir. "Kanatsız kertenkele ejderhaları gibi mi?"

"Evet, ve onlar çok vahşidir. Tabii Zevander ya da bu topraklarda dolaşan diğer kötü adamlardan biri değilsen."

"Kötü adamlar mı?"

"Evet. Kardeşimin hapsedildiği adamlar."

"Hapsedilmiş mi?" Güveçten büyük bir lokma yuttum ve neredeyse boğuluyordum. Kaçmışlar ve beni de yanlarında götürmüşler miydi?

"Ah, uyanmışsın!" Erkek sesi dikkatimi, hücremin karşı ucundan içeriye bakan, beyaz saçlı ve kalın beyaz sakallı, koyu tenli bir adama çekti.

"Sen de öyle," dedi Rykaia pek hevesli olmayan bir sesle. "Burası oldukça sessizleşmişti."

Gözlerini indirdi ve boğazını temizledi. "Horladığım için özür dilerim. Bu yaşlanma meselesi."

"Hadi ama Dolion. Kaç yaşındasın? Dört yüz? Beş yüz?"

Elbette, konuştukları şey yaş olamazdı.

Ellerini önünde birleştirip eğildi. "Altı yüz otuz. Ama iltifatın için teşekkür ederim."

"Altı yüz otuz yaşındasın." Ses tonumdaki şüpheyi gizleyemedim.

"Aşağı yukarı, evet."

"Nasıl?"

Kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Şey, kendime iyi baktığımı düşünmek isterim. Çoğunlukla. Biraz bal likörü severim, ki bu... korkarım ki zararlıdır. Ve bira. Biradan vazgeçemiyorum."

"Hayır. Demek istediğim, bu nasıl mümkün olabilir? Benim geldiğim yerde seksen yaşına kadar yaşayabilmek büyük bir şans."

"Seksen mi?" Rykaia burun kıvrırdı. "Bu neredeyse bebeklik sayılır." "Sakıncası yoksa kaç yaşındasın?"

"İki yüz altı."

İki yüz altı mı? Kız benden çok daha büyük görünmüyordu. "Sen... kesinlikle iki yüz altı yaşında görünmüyorsun."

"Ah, tanrılar seni korusun. Sen çok tatlı birisin, değil mi?"

"Bu konuda uzman değilim, bir akademisyen çok daha fazla bilgi verebilir, ama anladığım kadarıyla, burada zaman Mortasia'dakinden biraz farklı akıyor."

Bir parça ekmekle çorbadan biraz aldım ve ağzıma attım. "Senin de bir mahkum olduğunu sanıyordum?"

"Evet, teknik olarak öyle sayılır. Aslında siz bir mahkum *değilsiniz*, Bayan ..." Kaşlarını kaldırarak benden cevap bekledi. "Maevyth."

"Maevyth. Ve şunu söylemeliyim ki, sizinle tanışmak büyük bir zevk."

"Eğer ben mahkum değilsem, o zaman beni serbest bırakacak mısınız?"

"Oh, öyle demedim. Durum biraz karmaşık. Belki de bir anda açıklamaya çalışırsam biraz zor olabilir." Elleri arkasında, hücremin dışında volta atıyordu. "Eminim bu durum sizin için çok yeni ve kafa karıştırıcıdır."

"Sinir bozucu." İçimde yeniden kabaran öfkeyi bastırmak için bir kaşık daha güveç yedim. "Şu anda, değer verdiğim biri büyük tehlike altında."

"Kız kardeşi," diye ekledi Rykaia. Dolion, düşünceli bir ifadeyle anlayışla başını salladı.

"Kız kardeşin mi var?"

"Evet. Üvey kardeşim, ama kan bağı olan kardeş gibi sayılırız. Ormandaki bir kemerden geçmeye çalıştık. Ben geçtim, ama..." Sesimdeki titreme, ağlamaya başlamadan önce durmam gerektiğini söyledi. "O geçemedi."

"Geçmeye mi çalıştı?" diye sordu. "Hayır."

Hiç şansı olmadı."

Dolion homurdandı ve bakışlarını indirdi. "Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, deneseydi, büyük uçuruma düşüp ölürdü."

"Bu mantıklı değil. Ben gayet iyi başardım."

"Onun kanı senin kanın değil." Derin bir nefes alarak kaşlarını çatı ve tekrar volta atmaya başladı. "Endişenizi anlıyor ve saygı duyuyorum, hanımefendi. Ama siz, Eidolon Kalesi'ndesiniz, çünkü kendiniz de büyük tehlike altındasınız." Dolion boğazını temizledi ve parmağını kaldırdı, ben onun sözlerine kaşlarımı çatarak baktığımda. "Bir dakika izin verirsiniz."

"Bekle. Ben nasıl tehlikedeyim?"

"Buna birazdan cevap vereceğim," dedi ve sanki o anda kafamdaki en önemli düşünce bu değilmiş gibi uzaklaştı.

"Bak," dedi Rykaia, ayağa kalkarak. "O ormanlar günün her saati korunuyor. Süvarileri geçmen imkansız, geçsen bile? Yine de bir şekilde Umbravale'yi geçmen gerekir. Ama ondan önce, kardeşimden geçmen gerekir. O kimseyi Eidolon'a getirmez. Senin burada olman, özgürlüğün için iyiye işaret değil."

"Benden ne isteyebilir ki?" "Bu, saatlerdir düşündüğüm bir soru." "Onunla konuşabilir miyim?"

Dudaklarını sıkıştırarak başını salladı. "Korkarım ki hayır. Kral bu öğleden sonra onun huzuruna çıkmasını istedi. Şu anda Costelwick'e gidiyor."

Costelwick'in ne olduğunu ya da şu anda bulunduğum yerden ne kadar uzak olduğunu bilmiyordum.

Dolion elinde kahverengi bir çanta ile tekrar ortaya çıktı. "Eidolon Lordu'nun sizi bir süre burada tutmayı planladığını söylemek yeterli. Bu arada, belki bir kitap okuyarak zaman geçirebilirsiniz?"

Kitap mı? "Okumak istemiyorum. Sevdiğim kişi son nefesini verirken ben kitap okuyamam. Eve gitmek istiyorum."

"Belki sen de banyo yapmak istersin." Rykaia yüzünün önünde elini salladı ve burnunu tuttu. "Alınma ama portakallar biraz *olgunlaşmaya* başladı," dedi burunlu bir ses tonuyla.

"Seni anlıyorum." Dolion avuçlarını birbirine bastırdı. "Gerçekten. Belki Lord Rydainn sana yardım etmek için onu bulabilir."

Rykaia burun kıvırdı ve başını salladı. "Zevander iyilik yapan bir adam *değildir*."

"Hayır, sanırım değildir. Ama başka yollar da var." Düşünceli bir şekilde uzaklara bakarak sakalını kaşıdı. "Kız kardeşine ait bir şey var mı?"

"Ne tür bir şey?"

"Herhangi bir şey. Bir tutam saç, bir parça giysi, mücevher. Elinde ne varsa."

Bende öyle bir şey yoktu ve bunu düşündükçe kalbim daha da acıyordu. Eğer gerçekten ölmüşse, onu hatırlayacak hiçbir şeyim yoktu. "Hayır. Hiçbir şeyim yok."

"Ah, ne yazık. Onun adıyla deneyebilirim, ama bu şekilde asla doğru sonuç çıkmaz."

"Neyin doğru çıkmaz?"

"Kehanet aynası. Aradığınız kişiye ait bir şeyle çok daha iyi sonuç verir."

Kaşığımın güvecin son birkaç lokmasını karıştırarak başımı salladım. "O zaman, burada sıkışıp kaldım demektir. Kız kardeşimin kaderi bilinmezken kitap okumakla."

"Yalnız başına kitap okumayı *en kötü* senaryo olarak görmezdim." Rykaia, elmayı kesmek için kullandığı küçük bıçağı elbisesinin kemerine soktu. "Peki, biraz daha yiyecek bir şeyler bulacağım. Birazdan sana bakmaya geleceğim." Bunun üzerine, gölgeli bir uca çıkan uzun koridora doğru yola çıktı.

"Söz konusu kitap sıradan bir kitap değil, hanımefendi." Dolion kahverengi çantaya uzandı ve sırtında kemik gibi görünen çiviler bulunan tuhaf bir tahta kitabı parmaklıkların arasından itti. Siyah tüylerle süslenmiş eski kapakta, kemik gibi çıkıntılı bir sırtın altında gümüş rengi soluk bir göz vardı ve bu, ona öfkeli bir ejderhanın ya da kuşun vahşi görünümünü veriyordu. Evet, belki de daha çok bir kuzgun gibi görünüyordu. Bana, o ormanda kaybettiğim Raivox'u çok hatırlattı.

Göz, merkezde zifiri karanlık bir göz bebeğinde birleşen küçük diyagonal yarıklarla bölünmüştü. Kenarları boyunca, küçük çivi delikleri olan derin siyah oluklara semboller oyulmuştu. Bunun hemen dışında, tüm yapının her iki kenarını çevreleyen, bana bir labirenti hatırlatan garip bir desen vardı.

Elimde kitapla, yatağın kenarına oturdum ve kapağı kaldırmaya çalıştım, ama kıpırdamadı. Kitabı elimde çevirip, kenarları sıkıca kapatılmış sayfaları inceledim.

"Bu bir bulmaca kitabı," dedi Dolion. "Ben çocukken oldukça popülerdi. Her kış gündönümünde büyükannem bana bir tane hediye ederdi. Kapak dahil her sayfa, sihirle birleştirilmiş mekanik bir bulmaca. Bulmacayı çözersen, sayfanın kilidini açarsın."

"Bu bir hikaye mi?" diye sordum ve kapağı açmaya çalıştım, ama nafile.

"Evet. Eminim çok ilgi çekici bir hikaye. Ama ben şahsen kitabı açmayı başaramadım."

Sinirlenerek, kitabı yanımdaki masaya koydum, artık ilgimi çekmiyordu. "Neden benim daha başarılı olacağımı düşünüyorsun?"

"Oh, eminim ki uğraşırsan, açmayı başarırınsın. Tekrar söylüyorum, bu sadece zaman geçirmek için bir yol, Lord Rydainn ile durumunla ilgili bu karışıklık giderilene kadar."

Lord Rydainn'ın kafasında herhangi bir karışıklık olduğunu hiç sanmıyordum. Aslında, kaçırılmam çok kasıtlı görünüyordu. "Ciddi tehlike altında olduğumu söyledin. Neden? Kimden?"

Yüzünde, bana söylemek istemiyormuş gibi bir belirsizlik ifadesi belirdi. "Seni arayan büyücüler var. Güçlü büyücüler."

"Neden? Geçtiğim için mi?"

"Şu anda, burada olduğunu bilmiyorlar," dedi, yine volta atarak. "Ama fark ettiklerinde, ki fark edeceklerini sanıyorum, seni yakalamak için her türlü çabayı göstereceklerinden emin olabilirsin."

Beni yakalamak mı? "Neden? Ne yaptım ki?"

"Yaptığın şey değil, sahip olduğun şey, Maevyth." Yürümekten vazgeçti. "Onlar bir kehanete inanıyorlar. Aslında, benim başlattığım bir kehanete..." Kaşlarını çatarak, parmağını dudaklarına sürdü. "Seni korkutmak istemem, ama sen olağanüstü yeteneklere sahipsin. Kendinde tuhaflıklar fark etmiş olabilir misin? Açıklayamadığın şeyler?"

Aklıma ilk gelen şey, Aleysia ormana gitmeden hemen önce olmuştu. "Ben..." Tereddüt ettim, çünkü Foxglove'da böyle bir şeyi itiraf etmek, büyücülük şüphesini uyandırır.

"Söylemekten korkma. Senin sahip olduğun harika yetenekleri öğrenmek için sabırsızlanıyoruz."

"Köylüler... kız kardeşime zarar vermek istediler. Yaklaştılar ve ben ellerimi uzattığım anda, yere bir yığın kemik düştü."

Dolion'un yüzündeki endişe yerini parlak bir gülümsemeye bıraktı. Parmaklarını şıklatarak beni kafesin parmaklıklarına doğru çağırdı. "Gel. Avucunu görmem gerek."

Elimi ters çevirdim ve Banishing'den hemen önce gökyüzünde gördüğüm aynı garip sembolün, cildimde soluk bir yara izi olarak kazınmış olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Olan biten her şeye rağmen, o ana kadar hiç fark etmemiştim. Başparmağımla yara izini ovuşturdum ama silinmedi, ben de ayağa kalktım. Hâlâ izi izlerken, hücreyi geçtim ve biraz isteksizce elimi parmaklıkların arasına soktum.

Dolion gülümsedi ve nazik dokunuşuyla sembolün üzerinde başparmağını gezdirdi. "*Osflagulle*. Tanrım, bu özel büyüyü daha önce hiç görmemiştim."

"Büyü mü?"

"İnanılmaz bir güce sahipsin, Maevyth. Özellikle bu, yüzyıllardır görülmemiştir."

Sesindeki heyecan, içimde büyüyen korkuyla tezat oluşturuyordu. Aklımı tamamen kaybetmiş ve her şeyi hayal ediyor olma ihtimalim çok gerçekçiydi.

"Başkaları da senin soyuna bağlı olabilir."

Kafam hala inanamama halindedir ve sorarım: "Yani, dediğin gibi beni avlayan bu büyücüler, bu yeteneklerim yüzünden mi beni istiyorlar?"

"Korkarım ki senin kanını istiyorlar."

Kesinlikle aklımı kaçırmıştım. Hikaye ne kadar uçuk olursa, o kadar çok soru soruyordum, çünkü o noktada kendimi durduramıyordum. "Kanımı mı? Bir yarasanın kan *içmesi* gibi mi?" Bu benim tarafımdan bir soru değildi, onun açıklamasını kabul etmeyi reddetmemdi.

"Hayır. Eski bir silahı yeniden canlandırmak için."

Boğazımda küçük bir kıkırdama olarak başlayan şey, tam bir kahkaha haline geldi. O kadar çok güldüm ki, gözlerim yaşlarla doldu.

Dolion bakışlarını indirdi ve başını salladı. "Senin için, tüm bunlar oldukça imkansız geliyor olmalı." Yorumuyla daha da çok güldüm ve gözlerimden yaşları sildim, ancak o zaman gözlerimin ne kadar ağrıdığını ve acıdığını fark ettim. Kulağa çok saçma geliyordu. İmkansız.

"Sana temin ederim, hepsi doğru."

Gülüşüm boğazımda düğümlendi ve gözlerimden yaşlar akmak üzereydi, ama daha önce olduğu gibi, onları geri tuttum. "Bana güvence verebilirsin," dedim düz bir ses tonuyla. "Peki, bu hücrede nasıl güvende olabilirim? Sanırım onlar burada olduğumu fark etmeden geri dönmeliyim."

"Kim olduğunu öğrenirlerse, vadinin hangi tarafında olursan ol, seni aramaktan çekinmeyeceklerinden korkuyorum. Burada kale çok güçlü bir koruma altında. Ayrıca seni korumak için kralın en iyi dört suikastçısı da hazır bekliyor. Söylesene, evinde bu düzeyde bir koruma var mı?"

Aleysia dışında beni korumak isteyen kimse olmadığı gibi, hala bir evim olduğunu bile söyleyemezdim.

Aleysia.

Bu saçma açıklamaları dinlerken, onun hayatta olma ihtimali giderek azalıyordu, çünkü Moros o gece onu öldürmemiş olsa bile, vali ve Sacton Crain kesinlikle onun idamını sağlayacaktı. "Buna neden inanayım ki?"

"Çünkü senin uzun ve müreffeh bir hayat sürmeni çok istiyorum, Maevyth. Başka hiçbir şeye inanmasan bile, buna inan."

"Seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun."

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ZEVANDER

Obsidyen, Zevander'ın altında, yolun çatallandığı yere kadar dörtlüyle koştu. Bir yol, bilim ve tıp ile tarih ve soy ağacına adanmış bir akademi olan Cİtadel'in Bilgeler Evi'ne çıkıyordu. Orada bir dizi büyücü de ders veriyordu, ama çoğu okumak ve çalışmaktan başka bir hedefi olmayan hevesli genç yazmanlardı.

Diğer yol ise Costelwick Kalesi'ne çıkıyordu.

Kazhimyr, Zevander'ın yanında atını yavaşlattı. "Benden aramamı istediğin bu kemik yazıcının adı ne?"

"Allura Marabe." Zevander önündeki uzun yolu izledi. "Amcası Odion. Anladığım kadarıyla, akademisyenler arasında çok tanınır. Onu bulmakta zorlanmamalısın. Ama dikkatleri üzerine çekmemen çok önemli."

"Elbette. Onu zorla mı götüreceğim?" Kazhimyr, deri eldivenini düzeltirken sordu.

"Önce ona seninle gelmesini teklif et. Eğer reddederse, o zaman evet."

"Ve ona, yorumlamasına yardım etmesi için bazı parşömenler bulduğumuzu söyleyeceğim."

"Evet, ama bunu gizli tut. Sanırım kaleden bahsetmek bile onun ilgisini çekecektir."

"Umarım öyledir. Cazibemle tanınan birinin zorla davranması çok yazık olur." Çenesini okşayarak güldü. "Dolion'un istediği eşyalara gelince..."

Zevander, Letalisz'e bir parşömen uzattı. "Bir liste yazmış. Kimsenin laboratuvarını izlemediğini iddia etse de, malzemeleri başka bir yerden bulmanı tavsiye ederim. Belki başka bir laboratuvardan."

"Benden *hırsızlık* yapmamı mı istiyorsun, kardeşim?" Sesinde eğlence vardı. Hırsızlık, Solassionların yıllar önce Kazhimyr'i hapse atmasının sebebiydi.

Kazhimyr'i hapse atmalarının sebebiydi. Yakalanana kadar hırsızlık konusunda rakipsizdi.

"Senden *ödünç almanı* istiyorum. Eidolon'da görüşürüz."

"Evet, Kral Sagaerin'e benim için bir öpücük gönder."

Zevander burnunu çekip başını salladı, sonra kralın sarayına doğru yoluna devam etti. Letalisz'in lideri olarak, diğer üçünden çok daha sık kralla görüşüyordu ve onunla daha iyi bir ilişki kurmuştu. Yine de Zevander, şüphesiz uzun bir öğleden sonra olacağını bildiği bu görüşmeyi pek de istemiyordu.

Kale kapısından içeri girince, köylüler ona geniş bir yol açtılar. Atını parke taşlı yollarda, tüccarların, demircilerin ve tavernaların önünden geçerek, sivri kuleleri gökyüzüne uzanan yüksek binaların sıralandığı dar ve dolambaçlı sokaklardan geçerek, kale kapılarına kadar sürdü. Tütsülenmiş etin, egzotik baharatların ve yanan tütsünün lezzetli kokusu, ara sıra gelen nemli taş ve odun kokusunu bastırıyordu. Mor ve orman yeşili yelkenler kalabalık sokaklara uzanarak, güneşi yutan kara bulutların kapladığı gökyüzünden, kasvetli görünümlü meyve ve sebzelerle dolu arabaları koruyordu. Ayların konumu nedeniyle Nyxteros'ta güneş neredeyse hiç parlamıyordu. Güneş ışığına ihtiyaç duyan Solassia'nın aksine, güney kıtasında yiyeceklerin yetişmesine yardımcı olan prilunar ışığıydı.

Tüccarlar ahşap tezgahlarından bağırarak kaliteli ipek ve deri, süslü çömlekler, pipolar ve mücevherler satıyorlardı. Sessiz pelerinler ve tılsımlar giyen diğerleri ise gizemli eserler satıyorlardı: büyülü kitaplar ve kristal küreler, su arama sarkaçları ve ritüel hançerler. Onlar, Nyxteros'un önünden geçen adamı dikkatle izliyorlardı.

Bir açıklıkta, aktörlerin ve aktrislerin oyun sergilediği bir tiyatro platformunun etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Minstrel'ler enstrümanlarını çalarken ve şarkı söylerken, kahkahaları sokaklarda yankılanan müziğin üzerine çıkarak şenlikli bir atmosfer yaratıyordu.

Citadel, kalabalık sokakları ve eklektik modasıyla, vatandaşların onun adını ve lanetini bildiği banliyölerden daha kolay uyum sağlamasına olanak tanıyordu. Gün ışığı olduğu için, keten tunik ve deri giysiler ile kapüşonlu bir pelerin giymişti. Çoğunlukla tanınabilir yara izlerini gizlemek için taktığı maske, ona biraz daha anonimlik sağlıyordu.

Saray kapılarına vardığında, İmparatorluk Muhafızları ona geçiş izni verdi. Surların içinde, Zevander onlar için kralın oğlu Prens Dorjan'ın savaş öğretmeni ve muhafızından başka bir şey değildi. Bu kimlik, silahlarıyla şüphe çekmeden serbestçe dolaşmasına izin veriyordu. Onlar, Zevander'in kat ettiği mesafeyi, yıllarca gizlice eğitim gördüğünü, kralın adına öldürme becerilerini geliştirdiğini bilmiyorlardı. Kimse bilmiyordu, çünkü kral Zevander'in görevlerinin bu kısmını gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Kralın Letalisz'i her zaman kayırmasından dolayı ondan nefret etseler de, gerçek şu ki, bu Zevander için de hiç mantıklı gelmemişti.

özellikle de Kral Sagaerin hiçbir zaman iyiliksever bir adam olarak bilinmediği için. Laneti olmasa bile, Rydainn adı onun iyiliğini hak edecek kadar asil bir soyadı değildi. Ona biraz statü kazandıran tek kişi annesiydi.

Barbican'ın içine girdikten sonra Obsidyen ikinci kapı kulesi doğru koştu ve orada Zevander attan indi, dizginleri bekleyen seyislerden birine verdi. Dış kapıda olduğu gibi, Blackwater Hendek'in üzerinde duran taş köprüyü geçmesine izin verildi ve köprüyü geçerken kenara bakıp, en az altı metre uzunluğunda bir su yılanının pullu sırtını gördü. Onlara Koryn deniyordu. Kralın gözünde ne kadar önemli olursa olsun, onu tereddüt etmeden yiyip bitirecek kadar acımasız, et yiyen canavarlardı.

Köprü'nün ötesinde, başka bir kapıdan geçerek, bakımlı çalılar ve bahçeler, yıpranmış çeşmeler ve devasa heykellerle dolu, çok daha küçük bir avluya ulaştı. Girişin son derece sıkı olduğu bu bahçelerden geçme fırsatı çok az kişiye tanınırdı. Coğunlukla subaylar, büyücüler ve ara sıra kralın en güvendiği kraliyet mensupları.

Çoğu kral, kendi güvenliği için halktan uzak durma eğilimindeyken, Kral Sagaerin bu konuda en katı olanıydı.

Zevander, grotesk figürler ve sönmüş meşalelerle süslenmiş taş merdivenleri tırmanarak, yüksek gri duvarlarını kaplayan yosun ve sarmaşıkların neredeyse tamamen gizlediği kalenin görkemli girişine ulaştı. Gargoyle su olukları, uçan payandaların arasından aşağıya bakarak, kalenin özenle oyulmuş taş işçiliğine dikkat çekiyordu.

Demir kapılar onun yaklaşmasıyla gıcırdayarak açıldı, her iki yanında ona geçiş izni veya selam vermeyen daha fazla muhafız vardı, bu da Zevander'in hoşuna gitti, çünkü o nezaket için gelmemişti. Kralın danışmanlarıyla sık sık toplantılar yaptığı Hemwell

Kulesi'ne giderken, tanıdık bir yüz onun yanına geldi. İnce ipek tunik ve Sagaerin armasıyla süslenmiş brokar cüppe giymiş olan bu kişi, Zevander'dan sadece on yaş kadar küçüktü, ama kendinden emin bir tavırla yürüdü.

Letalisz'de açıkça eksik olan şeydi.

"Prens Dorjan," dedi Zevander saygıyla başını eğerek, prens ona yetişirken adımlarını yavaşlatmaya gerek duymadan.

"Anladığım kadarıyla babam sizinle bir görüşme ayarlamış."

"Siz de katılacak mısınız?"

"Gözlerimi yuvalarından söküp Koryn'e atmayı tercih ederim."

Zevander maskesinin arkasında sırıttı. "Öyleyse, sizinle birlikte olma şerefine nasıl nail oldum?"

Hâlâ aynı hızda yürüyen prens, yana doğru eğildi. "Anladığım kadarıyla yakın zamanda Corvus Kalesi'ne gitmişsiniz," dedi alçak sesle. "Onlar

nasıl bir yerdi?"

"Carnificanlar mı? Vahşi, düşen kar kadar solgun, zayıflamış, tam senin tipin."

Prens gülerek Zevander'ın koluna vurdu. "Zalim olarak bilinen ünün yine ortaya çıktı." Prens erkeklerle olan ilgisini, bazen sevgililerini kaleye güvenli bir şekilde götürüp getiren Zevander dışında çok az kişi biliyordu. Babası kral, Dorjan bir varis dünyaya getirerek görevini yerine getirmeyi kabul ettiği sürece bu duruma göz yumuyordu. "Anladığım kadarıyla bazen avlarını yemeden önce onlarla oynuyorlar."

"Bu konuda son derece meraklı görünüyorsun."

"Birini eti yemeye zorlayan zihniyet beni meraklandırıyor." Prens Dorjan, düşünceleri okuma gibi nadir bir güce sahipti, ancak onun durumunda bu, diğer kişiyle bir tür temas gerektiriyordu.

"Elini önemsiyorsan, bunu öğrenmek için ona dokunmanı tavsiye etmem."

"Niyetim yok, ama bu kaosu hayal edebiliyor musun? Başkasının etini ve kanını bu kadar şiddetle arzulamak? Neredeyse ürkütücü bir romantizm."

Zevander ona kaşlarını çatı. "Sana garanti ederim, senin kemiklerini kemirirken akıllarında romantik bir düşünce bile yoktur."

"Kemiklerden eti kemirmekten bahsetmişken, toplantının tadını çıkar." Prens gülerek sırtını okşadı. "Ben bahçede resim yapmaya gidiyorum."

"İyi eğlenceler," diye homurdandı Zevander, koridorda ilerleyerek kralın toplantı odasının dışında nöbet tutan iki İmparatorluk Muhafızı'na doğru yürüdü.

Zevander yaklaşınca biri elini uzattı. Zevander iç çekerek kılıcını, uyluklarındaki iki hançeri, koluna bağladığı küçük hançeri ve deri ceketinin cebindeki fragoru çıkardı. Muhafız taşı endişeyle inceleyip, sanki zehirli bir yılan sunuyormuş gibi avucundan aldı. Zevander maskesinin arkasında sırıttı. Bir tek ilahi, Hemwell Kulesi'ni tek bir vuruşla yerle bir edebilecek olan taşı etkinleştirmek için yeterliydi. Onları görenlerin çoğu, altlarına sıçmak ister gibi oluyordu.

İçerideki uzun masa genellikle çeşitli disiplinlerden gelen kişilerle doluydu: savaş generali, hazine sorumlusu, kralın danışmanları, taktik ve sosyal işlerden sorumlu danışmanları. O gün masada sadece Akmyrios, yani Büyücü Lordu veya Üstün Büyücü, İmparatorluk Kaptanı ve Zevander'ın tanımadığı bir kadın oturuyordu. Kralın arkasında, Zevander'ın tahminine göre on altı yaşından büyük olmayan bir çocuk olan kadeh taşıyıcısı duruyordu.

Letalisz, kralın kan taşlarını biliyor olabileceği ve aksi takdirde sıradan bir toplantı olabilecek bu toplantının, bir sorgulama ve tutuklama bahanesi olarak düzenlenmiş olabileceği ihtimalini düşünürken, kaslarında bir gerginlik hissetti.

Kral Sagaerin masanın başında oturmuş, Letalisz yaklaştığında kaldırdığı gümüş kadehten bir yudum alıyordu. "Ah, Zevander. Her zaman bir zevktir." Kralın Zevander'in kimliğini gizli tutmak için önlemler aldığını düşünürsek, isminin anılması ona tuhaf geldi. Aslında Zevander, kralın görünmez muhafızı olarak gölgelerde saklandığı için, olağan toplantılara kimlerin katıldığını biliyordu. Açıkça katıldığı toplantılar sadece kendisiyle kral arasındaydı, kralın kadehçisi bile bu toplantılara giremezdi.

Zevander, sessizce kralın iki koltuk ötesine oturdu. "Bunun özel bir toplantı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, ama küçük bir sorunla karşılaştık." Kral Sagaerin şarabını yudumladı ve kadehi çocuğa uzattı, çocuk da hemen doldurdu. "İmparatorluk Ordusu'ndan bir dizi muhafız kayboldu. Yüzbaşı Zivant, sadece adamlarını değil, onların kaybolmasından sorumlu olabilecek herkesi aramak için şehri didik didik aradı."

"Peki, ben neden buradayım?"

"Adın geçti. Muhafızlardan biri tarafından," dedi Yüzbaşı Zivant, masanın karşısından ona sert bir bakış atarak. Gözlerindeki düşmanlık, suçlamasıyla birlikte daha da arttı. "Ona olağandışı bir şey görüp görmediğini sorduk. Senin adını söylemeye kadar geldi, sonra bir tür saldırıya uğradı."

Akrep. Zevander'in adını söylediği için onu ölümüne sokmuş olmalı.

"Sonra onu doktorlarımızdan biri muayene etti," dedi büyücü lordu kaptanın yanından. "Bütün organları bir şekilde tamamen sıvılaşmıştı."

"Öyleyse, belki de adamlarımı kimin öldürdüğünü bize söyleyebilirsin?"

"Öldürmek mi? Görevlerini terk edip Kale'yi terk etmediklerini nereden biliyorsunuz?" Aptalca bir soruydu, ama Zevander onları küle çevirdiğini itiraf etmeye niyeti yoktu.

"Ne için?" Kaptan Zivant, ağzında ekşi bir tat varmış gibi sözleri tükürdü. "Duvarların dışında, yüksek rütbeli bir askerin ilgisini çekecek ne olabilir ki?" Kralın askerlerinin çoğu insana tanınmayan ayrıcalıklı bir yaşam sürdükleri doğrudu. Ama aynı zamanda Kale'nin duvarlarının dışında da nefret ediliyorlardı.

"O zaman, onlara bir şey olduğu sonucuna sizi ne götürdü?" "Bir aura bırakılmıştı," diye cevapladı Büyücü Lord.

İmkansız. Zevander, sihir izleri bırakmamayı öğrenmek için yüzyıllar boyunca eğitim almıştı. Aura'nın yanıp kül olması ve eksik kalması için yeterince verimli ve sıcak bir şekilde yakmak gerekiyordu. En yetenekli adli tıp uzmanları bile, en zayıf unsurları bile algılayan sihirleriyle bile tespit edemezdi. Bu yüzden organlar sıvılaşmıştı. Muhafızı soktukten sonra, akrep onun içinde siyah bir alevle patlamış olmalıydı.

"Auranın Corvikaе olduğunu belirledik," dedi Magelord'un yanındaki kadın. dedi.

"Zevander, bu Melantha, Magelord'un ırağı." Sesinde hafif bir sesinde biraz ilgisizlikle, Kral Sagaerin elini kızıl saçlı kadına doğru salladı.

Çırak mı? Zevander'in bildiğı kadarıyla, kadınlara tarihsel olarak Magestroli'de pozisyon verilmemişti.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Majesteleri sizden çok övgüyle bahsediyor."

Kadında güvenilirmez bir şeyler vardı ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden, masanın altında eldivenini çıkardı ve kadının hafızasını taramaya kalkışması ihtimaline karşı, etrafına görünmez bir koruma perdesi ördü. Kadının yorumuna cevap vermeden, Zevander dikkatini tekrar Kaptan Zivant'a çevirdi. "Korkarım kayıp askerler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya da Corvikaе'nin ne olduğu hakkında."

Büyücü Lordu boğazını temizledi ve sandalyesinde kıpırdadı. "Corvikaе, yüzyıllar önce var olan eski bir medeniyettir. Çok düşmanca bir halktır. Köyleri yağmaladılar, talan ettiler ve tecavüz ettiler. Nyxteros'un her yerine hastalık yaydılar."

Tabii ki yalan. Neredeyse yok olmuş bir halkın tarihini tahrif etmek ne saçmalık.

Zevander'in etrafında sihir dalgalandı, sanki bir şey onun savunmasını aşmaya çalışıyordu. Melantha'ya baktığında, onun da utanmadan ona baktığını gördü.

"Eski bir medeniyet. Yani, artık var olmayan bir medeniyet mi?" diye sordu Zevander.

"Evet," diye cevapladı Büyücü Lord Akmyrios. "Ancak, anladığımız kadarıyla, meslektaşlarımızdan biri, asi bir büyücü, Corvus Kalesi'nde bir süre kalmış. Onun bazı parşömenler ele geçirmiş ve biraz demutomansi uygulamış olabileceğini düşünüyoruz."

O anda Zevander, onların taşlar hakkında bilgi sahibi olduklarını kesin olarak anladı ve dikkatli davranması gerektiğini kendine hatırlattı. "Demutomancy'nin kayıp muhafızlarla ne ilgisi var? Ya da benim avımla, çünkü onu çoktan ortadan kaldırdım."

"Aynen dediğim gibi," Kral Sagaerin öne doğru eğildi ve avuçlarını masanın üzerine koydu. "Zevander benim en iyi Letalisz'imdir. O asla başarısız olmaz."

"Yine de teyit etmek istiyoruz," diye araya girdi Kaptan.

Kral iç geçirdi ve parmaklarıyla masayı tıklattı. "Zevander, kaptan ve Büyücü Lord Akmyrios, Nilmirth'i almanı istediler. Ben şahsen bu konuyu kapatıp kayıp adamlarımızı aramaya başlamak istiyorum."

Nilmirth, yutulduğunda sadece gerçeğin söylenmesini sağlayan bilinen bir zehirdi. Suçlunun dudaklarından bir yalan kaçarsa, zehir vücudunda etkisini gösterirken bir saat boyunca dayanılmaz acılar çekecekti. Suç yeterince ciddiye, hemen ardından idam edilecekti. Krala yalan söylemek ve

danışmanlarına yalan söylemek, Zevander'ı yaklaşan infazlar listesine ekleyecekti.

Neyse ki, Nilmirth'e dayanmak için de eğitim almıştı. Midesini bulandırsa da, ne kadar yalan söylerse söylesin, acı çekmesine neden olmazdı.

"Majesteleri, memnuniyetle." "Öyle, işbirliğiniz için teşekkür ederim."

"Çok iyi." Büyücü Lord, beline takılı çantasına uzandı ve içinde siyah bir sıvı bulunan bir şişe çıkardı. Onu görmek Zevander'ın midesini bulandırdı, ama ifadesini kontrol etti ve uzattığı zehri aldı. "Lütfen hepsini içecek kadar nazik ol."

Bir şişeyi tamamen içebilecek toleransı geliştirmek için bir asır boyunca küçük miktarlarda alması gerekmişti ve Zevander bu süreçte çok acı çekmişti. O anda onu yutmayı hiç de istemiyordu. Mantarını açtıktan sonra sıvıyı içti ve yanmış odun ve külün korkunç tadı dilini sardı. Ağzında dayanılmaz bir tat bıraktı ve onu bir yudum bira ile yıkamak için can attı.

"Şimdi başlayalım..." dedi kadın, dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Tam adınızı söyleyin."

"Zevander Rydainn."

"Peki nerede doğdun, Zevander Rydainn?" "Aeramere Nehri'nin kuzeyindeki Eidolon Kalesi'nde."

"Peki senin mührün nedir?" O, onun sinirini bozacak şekilde sorgulamaya devam etti. "Neden bu kadar sıradan sorular soruyorsun?"

"Toksinin işe yaradığını doğrulamak için, Majesteleri." Krala döndü ve kral Zevander'e hafifçe başını salladı.

Letalisz öfkeyle bakışlarını kadına çevirdi. "Akrep."

"Ah. Acı ve korkunun sembolü. Lanetli olduğun söyleniyor."

"Evet." Dişlerini sıkarak, kadının sorularına karşı giderek daha sabırsızlanmaya başladı. "Bu laneti sana kim koydu?"

"Kralın eski Büyücü Lordu. Cadavros."

Kadının koltuğunda hareket etmesi, Zevander'ın bu ismin onu rahatsız edip etmediğini merak etmesine neden oldu. "Ve bu lanet yüzünden köle oldun, doğru mu?"

"Evet."

"Seni özgürleştiren ve *elit*

Letalisz'lerinden biri yaptı."

Zevander, yıllarca sadece onun elinde ölümün eşiğine gelenlerin bu bilgiye vakıf olmasını sağlamıştı. Ve başka hiç kimse, mevkisi ne olursa olsun. Yine krala bir bakış attı, kral da ona başını sallayarak cevap verdi. "Evet."

"Dolion Gevarys'ı öldürmenizi o mu emretti?" "Evet."

"Ve bu isteği yerine getirdin mi?"

"Evet." Zehir midesinde köpürerek ağzından çıkmak istercesine çalkalanıyordu, ama Zevander onu geri yuttu.

"Dolion'un öldüğünden kesinlikle emin misin?"

"Eminim." Bu sefer göğsünde başka bir gürültü yükseldi ve Letalisz burnundan nefes alarak onu bastırdı.

"Onu nasıl ortadan kaldırdın?"

"Kılıcımla."

Soğuk terler döktü, masanın altında dinlendirdiğı ellerini uyluklarına dayayarak titredi.

"Onun kan taşları toplamaya çalıştığını biliyor muydun?" "Hayır."

Göğsünde bir sıkışma hissetti ve Zevander burnundan derin nefesler aldı.

"Bu taşlar hakkında hiçbir bilginiz yok mu?"

"Hiç." Asit boğazına yükseldi ve Zevander sandalyeye tutunarak toksini geri yuttu.

"Adını söyleyen gardiyan... onu tanıyor musun?"

"Evet." Zevander bu sefer dürüstçe cevap verdi, o anda zorlukla bastırdığı kusmayı riske atmak istemiyordu.

"Nasıl?"

"Onu bir iki kez tavernada gördüm." Derin, acı veren bir kramp içini burktu, elleri titriyordu ve bağırsakları kaos içindeydi.

Yine de, dayanılmaz cadaloz kadın sorularına devam etti. "Peki, sence neden kayıp muhafızlarla ilgili olarak senin adını anmış olabilir?"

"Beni pek umursadığını sanmıyorum." Bu sefer bir şey söylemedi ve Zevander bunun için minnettardı.

"Muhafızları öldürdün mü?"

Kahretsin.

"Hayır." Keskin bir bıçak gibi saplanan ağrı, boğazına bir kez daha asitler fışkırttı. Zevander gerildi ve sandalyenin kolçaklarını tırmaladı, gözleri neredeyse yaşaracaktı. Yüzü kesinlikle solmuştu. Neyse ki, bu Nilmirth için hiç de olağandışı bir durum değildi, gerçeği söyleyenler için bile.

"İlginç." Sandalyesine yaslandı, parmağını masanın üzerine vururken dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bonesguard'da aura'yı geride bırakan şeyin ne olabileceğini biliyor musun?"

"Yeter artık. O bir kahin değil, tanrılar adına. Bu ne biçim bir soru?" Kral şarabından bir yudum daha aldı ve kadehi masaya

masaya vurdu. "Sorularını yeterince cevapladı. Dolion öldü. Belki de auraları tanımlama becerilerini biraz geliştirmelisin."

Büyücü Lord Akmyrios sandalyesinde dikleşti ve kralın hakaretine rağmen kadının bakışları bir an bile sarsılmadı, Zevander'e bakmaya devam etti. "Affedersiniz, Lordum, ama Melantha'nın yetenekleri eşsizdir. O olağanüstü biridir."

"Güzel. Belki de bu yeteneklerini kullanarak tüm bu olayların gerçek suçlusunu bulabilir. Bu toplantıyı talep ederek Zevander'ı büyük bir tehlikeye attınız. Tanrılar adına, herhangi biriniz onun Letalisz'imın bir üyesi olduğunu ifşa ederse, zindanlarda ayrıntılı bir sorguya çekilmenizi sağlayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Majesteleri," üçü de aynı anda cevap verdi.

"Güzel. Şimdi odadan çıkmanızı rica ediyorum."

Üçü ayağa kalkıp krala saygıyla eğildiler, Zevander ise masaya elini dayayarak devrilmekten kurtuldu.

"Sen değil, Zevander. Bir süre kalmanı istiyorum."

"Nasıl isterseniz." Daha uzun bir toplantı düşüncesi normalde Letalisz'i içten içe iniltiye boğardı, ama Zevander oturup bir an daha nefes alabildiği için minnettardı.

Diğerleri sonunda odadan çıktıklarında, kral başını salladı. "İçtenlikle özür dilerim. Sadakatini kırmak istemedim. Sadece dürüstlüğü, özellikle de bu yeni çırakla ilgili olarak, doğrulamak istedim. Anladığım kadarıyla, bir noktada Magelord'un yerini alacak."

"Nereli?"

"Görünüşe göre kuzeyden. Bildiğiniz gibi, bir kadının konsey toplantılarıma katılmasına asla izin vermem, ama Akmyrios ondan çok övgüyle bahsediyor. Yine de, etkilenmediğimi söylemeliyim," dedi kral, kadehin kenarını parmağıyla okşayarak, bir yudum daha aldı.

Zevander bir yudum daha içki içip boğazını temizledi. Kral Sagaerin elini sallayarak veda etti ve sandalyesinden kalktı.

"Prenses Calisza'nın Yetişkinlik Töreni iki hafta sonra ve benim kalede çok sayıda konuğu ağırlamam bekleniyor. Bu tür sosyal etkinliklerden nefret ediyorum, ama kızımın Yetişkinlik Törenini reddederek nasıl bir kral olabilirim?"

Kızlar doğurganlık çağına, yani yaklaşık on yedi yaşına geldiğinde, bir Yetişkinlik Töreni düzenlenir ve genç erkekler onun bekaretini elde etme hakkı için savaşlırdı. Bazen bu çiftleşme evlilikle sonuçlanırdı, ama çoğu zaman bu, ironik bir şekilde genç yaşta tecavüze uğrayan ve yağmalanan doğurganlık tanrıçasını kutlamak için yapılan bir geçiş töreniydi. Zevander, özellikle Rykaia bu töreni geçirdiğinde, bunun kötü bir gelenek olduğunu düşünmüştü. Rykaia törenden sonra günlerce ağlamıştı, ama bakirelerin uğursuz olduğuna ve soyun yok olmasına neden olacağına inanılıyordu.

"Tüm Letalisz'lerin katılmasını istiyorum. Solassionlar da bekleniyor. Hepsi de çok acımasız insanlar."

Onların adı bile sinirlerini bozuyordu. "Solassionları mı davet ediyorsun?"

"Kendi isteğimle değil. Onları iğrenç buluyorum, ama bu bir sosyal nezaket meselesi." Kadeh taşıyıcısını çağırdı ve çocuk Zevander'in önüne ikinci bir kadeh koyduğunda, kibarca reddetti. "Yıllar önce prenseslerinin Becoming törenine katılmışım ve Kral Jeret'in davetini reddedersem bu bir hakaret olur. Sen ve adamlarının Dorjan ve Calisza'yı gözetmenizi istiyorum. Herhangi bir sorun çıkmadığından emin olun." Gözlerini Zevander'a dikti. "Ama en çok Dorjan'ı gözet."

"Elbette."

"Sadakatine minnettarım. Umarım sen de benim misafirperverliğimi takdir etmişsindir. Yıllar önce, o acımasız Solassionların böylesine yetenekli bir çocuğu esir tuttuklarını duyduğumda, seni Costelwick'e geri getirmem gerektiğini anladım. Umuyorum ki, General Loyce seni tekrar gördüğünde, yetenekli bir Lunasier'i öldürmeye çalıştıkları aptalca girişimlerini hatırlayacaktır."

Gerginlik kaslarını sardı. "Loyce de katılacak mı?"

"Evet, o Jeret'in en üst düzey komutanı. Kralı eşlik eden Solassion muhafızlarının başında olacak. Bu senin için zor olacak mı?"

Bu isim Zevander'in kanında öfke dalgası yarattı.

"Dizlerinin üzerine çök,

evlat." "Şimdi, yut."

"Hiç de değil," diye cevapladı ve midesinde kramp gibi bir ağrı hissedince sessizce homurdandı. *Lanet olsun Nilmirth.*

"Güzel. İstersen kız kardeşin de katılabilir."

Kralın sözleri, zihninde çılgılık atan düşüncelere göre uzak bir ses gibiydi.

"Korkarım Rykaia son zamanlarda kendini iyi hissetmiyor."

"Elbette." Kral sandalyesinden kalkarak şarabından bir yudum daha aldı.

"Durumunun nasıl olduğunu görebilmem için maskeni çıkarabilir misin?"

İsteksizliğini bastırarak, Zevander yüzündeki maskeyi indirdi ve kralın bazen istediği gibi onu muayene etmesine izin verdi.

Kralın kaşları endişeyle çatıldı. "Durumu daha da kötüleşmiş." "Her geçen gün."

"Bu tüketmeye can atan canavar nedir?" Kral Sagaerin, bir sandığın üzerine konmuş bir kutuya doğru yürüdü ve küçük bir anahtarla onu açtı. İçinden bir çanta dolusu para ve başka bir şey çıkardı, tekrar kilitledi ve masaya geri döndü. "Aethyria'nın her köşesinden tüm büyücüler ve rahibelerle görüştüm. Hiçbiri bir tedavi için herhangi bir fikir sunmadı." Bu jest ne kadar nazik olsa da,

Zevander zaten bunun farkındaydı. Yüzyıllar boyunca Nyxteros'un her köşesini, Eremicia çöllerini ve Solassia'nın en uzak köşelerini araştırmış, rahibeler, şifacılar ve kutsal adamlarla görüşmüştü. Dolion kan taşlarını önerene kadar Zevander, bir çare bulma konusunda en ufak bir umut bile duymamıştı.

Bir elini Zevander'in omzuna koyarak, ona madeni parayı ve içinde beyaz sıvı bulunan küçük bir şişeyi uzattı. "Vivicantem hastalığın ilerlemesini biraz yavaşlatıyor mu?"

"Öyle görünüyor." Zevander, ailesi vivicantem'i karşılayamadığı bir dönemde kardeşinin bu hastalığın seyrini izlediği için, vivicantem'in hastalığın yayılmasını yavaşlattığını biliyordu. "Teşekkür ederim."

"O gürültücü ve sinir bozucu büyücüyü hallettiğin için küçük bir teşekkür."

Zevander, Dolion'un hücresinde uzanmış, Corvus Keep'in yasak parşömenlerini incelerken yemek yiyip bira içtiği görüntüsüne gülmek istedi.

"En zor anladığım şey, bu mutlak delilik. Dolion, Cadavros hakkında tüm o saçmalamaya ve çılgınlığa başlamadan önce çok değerli bir dostumdu. Düşünebiliyor musun? Neden bu canavarın ölümden dirileceğini hayal etsin ki?"

"Kılıcımı boğazına dayamadan önce, ölümlülerin diyarında bir varlıktan bahsetti." Zevander'ın midesinde yeni bir guruldama hissetti ve yalanla birlikte göğsünde bir asit hissetti. "Cadavros'un orada yaşadığına inanıyordu. Oradan sürgün edildiğine."

Kral sakın bir gülümsemeyle başını salladı. "Sana bir şey göstermek zorundayım dostum." Yüzündeki gülümseme, brokar ceketinin yüksek yakasının altından bir nesne çıkarırken kayboldu. Küçük bir ejderha pençesi, büyüyü korumak için asılı duran, siyah bir muska gibi görünüyordu. Küçük siyah bir zincire bağlı, parlak taş, muskayı oluşturan metale kazınmış bir örümcek figürü taşıyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir tür uğursuz muska."

"Gerçekten de uğursuz." Avucunda tutarak kıkırdadı. "İçinde kaos barındırıyor. Tam bir Pandora'nın kutusu. Keder. Hastalık. Şiddet. Delilik. Ölüm." Korkutucu olmaktan çok hayranlık uyandıran bir tavırla, başparmağıyla nesneyi okşadı. "Dorjan doğduğu gün yaptırdım. Onu kollarımda tutarken, onu korumak için içimi kaplayan o yoğun duyguyu çok net hatırlıyorum. Birinin ona zarar vereceği ya da onu benden alacağı düşüncesine öfkelenmişim." Bakışlarındaki hüznün altında bir öfke kıvılcımı parladı. "Biri oğlumu benden alırsa ne yapardım..." Çenesi hareket etti, dudakları bir hırlama şekline büründü. "Onun kanı bu muska ile bağlantılı. Ona bir şey olursa, bir veba salgın başlar ve Nyxteros'un tamamı bu salgın tarafından yok edilir. Hiçbir şey hayatta kalamaz." Zevander bu bilgiyi sessizce sindirirken, içinden sessiz bir gerginlik dalgası geçti. "Bunu kimseye söylemedim. Vicdanım yıllar boyunca birçok kez onu yok etmemi söyledi, ama böyle bir büyüyü yok edemezsin."

Onu bağlayan pençeyi bile yok edemiyorum. Denedim.” Kesik uzvu başparmağıyla okşadı. “Bu, korku ve intikamın hüküm sürdüğü en karanlık derinliklerden gelen bir büyü.” Tılsımı tunikasına geri koydu ve bir an düşünceli bir şekilde ayakta durdu. “Tılsımı yeni doğan oğluma bağlayan Cadavros’tu. Onun Dorjan’ın kanını taşıdığını ve benim kanımı taşımadığını bilen tek kişi oydu. Kaptan Zivant bile bu bağdan haberdar değildi. Sonuçta bir kral, mirası olmadan bir hiçtir. Cadavros’un neden ölmesi gerektiğini anlıyor musun? Onu yaşatmamın neden saçma olduğunu anlıyor musun?”

“Evet,” diye cevapladı Zevander. Kralın böyle bir şey için onu öldürttüğü mantıklı olsa da, Cadavros’un ölümlülerin diyarında yaptıklarıyla ilgili spekülasyonlarıyla ona karşı çıkmaya tenezzül etmedi. Bunu yapmak, ona bir tokat atmak gibi olurdu. Letalisz’in yıllar boyunca Sagaerin hakkında öğrendiği az sayıdaki şeyden biri kesindi: Kral, kendisine karşı çıkılmasından hoşlanmazdı. Bu, sırları ortaya çıkaracak meseleleri araştırmasına neden olurdu.

“Bu yüzden özellikle Dorjan’ı yakından izlemen çok önemli.” “Peki ya Calisza?”

Acı dolu bir ifadeyle sandalyesinin arkasını kavradı ve iç geçirdi. “Sevgili kızımın böcekler ve kıtlık tarafından yok edilmesini, düşmanlarımın elinde daha kötü bir şekilde acı çekmesini izlemektense tercih ederim. Böyle bir şeyi hayal etmek bana büyük bir keder veriyor.” Kadehini masaya koydu ve Zevander’in omzuna hafifçe vurdu. “Bu haydut büyücüyü hallettiğin için sana daha da minnettarım. Calisza’nın Becoming’i yaklaşırken bir endişem azaldı. Bu arada, kayıp muhafızlara ne olduğu konusunda herhangi bir bilgi için gözlerini ve kulaklarını dört aç. Büyücüyü hallettiğinden hiç şüphem yoktu, ama Bonesguard’daki auranın Corvikae’ye ait olması ilginç bir tesadüf.

“Dolion başka biriyle çalışıyor olabilir.”

“Olabilir. Bunu araştırmaya katılmanı istiyorum. Bu aramızda kalsın. Büyücü Lordu Akmyrios’un çabalarını baltaladığımı düşünmesini istemem.”

“Elbette.”

Zevander’ı kapıya doğru eliyle işaret etti. “Hepsi bu kadar. Eidolon’a güvenli yolculuklar.”

Zevander nazikçe başını salladı ve sandalyeden kalktı, önceki mide bulantısı yine boğazını sıkıştırıyordu.

Köprünün altındaki direğe yaslanarak, Zevander umduğu gibi son zehri de hendeğe boşalttı. Gözlerini sıkıca kapatıp başını salladı

ve kolunun arkasıyla ağzını sildi. "Siktir," diye mırıldandı, bağırsakları nihayet sakinleşmişti. O kadar çok Nilmirth almayalı yıllar olmuştu ve vücudu ona bu maddenin ne kadar iğrenç olduğunu hatırlatmıştı. Vivicantem şişesini deri ceketinin içine geri koydu – son damlasını dışarı atmasını sağlayan katalizör – ve yüzünü maskeyle kapattı.

"Ne zamandır Nilmirth'e bağıışıklığın var?" Kadınsı ses arkadan geldi ve dönüp baktığında Melantha'nın direklerin arkasından çıktığını gördü, başı kralın tüm büyücülerinin giydiği mor kadife pelerinle örtüldü.

"Kötü bir parti, sanırım." "Olası değil. Ben kendim yaptım."

Elinden geldiğince ince bir hareketle, avucunu yukarı doğru çevirerek kalkanını çağırdı.

"Gerek yok. Seni sorgulamak gibi bir niyetim yok. En azından şimdilik. Zihnin, keşfedilmeyi bekleyen karmaşık bir labirent gibi görünüyor. Belki başka bir zaman."

"Bu arada Koryn ile yüzmeyi düşünebilirsin."

Kollarını kavuşturarak, dudaklarında bir gülümsemeyle yavaşça yaklaştı. "Ben konseyde oturan bir kadın olduğum için mi, yoksa gerçekten beni umursamadığın için mi?"

"Kralın konseyinin üyelerinden çok, az önce kustuğum kusmuğa daha çok önem veriyorum."

Gülümsemesi genişledi ve başını eğdi. "Ben seni, Zevander Rydainn, büyük bir özenle incelemişken, senin kim olduğumu bilmekle ilgilenmemene çok kırıldım. Nyxteros'un Akrebi. Eidolon'un Efendisi. Kimse senin kralın kötü şöhretli Letalis'lerinden biri olduğunu nasıl fark etmedi?"

"Bugüne kadar dikkat çekmemeye özen gösterdim."

Kız gülümsedi, cilveli bakışları ona hiçbir etki yapmadı. "Buna inanmak zor. Senin kadar sert bakışlı bir adamın dikkat çekmemesi imkansız."

O buna cevap verme zahmetine girmede, onun az önce kustuğu yerden çok uzak olmayan hendeğin kenarına doğru ilerlemesini izledi.

"Kral senin küçük sırrından haberdar değil, değil mi?" Elini uzattı ve ona yönelttiği güçle suyu karıştırdı. "Senin armanın, akrep sembolünün lanetin kendisi olduğuna inanıyor. Cadavros'un yaydığı basit bir *musibet*. Onun kökenini bilmiyor, değil mi?"

Zevander düşüncelerini dar tuttu ve odaklandı, onaylamayı reddetti.

"Senin içindeki kadim gücün farkında değil. Elini sallamanla krallığını kasıp kavurabilecek mistik kara alevin."

En yüksek büyücüler, Emberforge ritüelini kimse gücünü kaybetmeden başarıyla tamamlamadığına inanıyordu, bu yüzden bu iddia oldukça cüretkârdı.

. Yine de, dilini tuttu ve onun manipülatif provokasyonlarını reddetti.

Koryn sudan yükseldi, gözleri tehditkar bir şekilde parlıyordu.

Zevander'ın akrepleri, her an saldırmaya hazır bir şekilde üzerinde beliren canavarı görünce kıpırdanmaya başladı. Melantha elini uzattı ve yılanın pullu burnunu okşadı, sonra dönüp Zevander'a baktı ve yavaşça hendeğe çekilen yaratığa sırtını döndü. "Az önceki sorgulamam için özür dilerim. Bir yandan, ortamı temizlemek istedim. Öte yandan, sablefyre tarafından lanetlenmiş yetenekli adamla tanışma fırsatı umuyordum."

Zevander gözlerini kısarak onu inceledi, gerçekten de onun düşüncelerini okumuş mu diye anlamaya çalıştı.

"Solassions'da ortak tanıdıklarımız var. Bir zamanlar seni tutsak eden madenlerde ben de acı çektim." Bu Zevander'ı şaşırtmadı. Solassions acımasız pisliklerdi ve bir kadını tutsak olarak tutmaktan çekinmezlerdi.

"Şimdi haline bak. Büyücü Lord'un çırağı."

"Evet. İlginç bir hayat yaşadım." Elleri arkasında, ona doğru yavaşça yürüdü. "Ama acı çekmeden değil. Belki bir ara hikayelerimizi paylaşabiliriz."

"Sanmıyorum." Zevander onu geçip tepeye doğru yürüdü.

"Zevander," dedi kadın, onu isteksizce durdurarak. "Toplantıda Magestrol'i den üçünün de kaybolduğunu söylemeyi unuttum."

"Bunu kralın önünde söylememen garip."

"Kralın başı yeterince dertte, askerleri kayıp ve kızının Becoming töreni var. Söylentilere göre, büyücüler Corvus Kalesi'ne gidiyorlardı."

O, kadına tepki göstererek onu tatmin etmedi, yerine stoik bir ifadeyi korudu. "Benim büyücüyü kendim halledeceğime o kadar az mı güveniyorlardı?"

"Dolion'un kan taşlarını oraya götürdüğünü sanıyorlardı. Onu öldürmeden önce taşları geri aldın mı acaba?"

"Tüm sorularınıza cevap verdim. Taşlar hakkında hiçbir bilgim yok." Binlerce küçük iğne karnını delip geçti, bu da Nilmirth'i tamamen dışarı atamadığını kanıtlıyordu.

"Yazık. Taşların, sablefyre'yi yok edebilecek tek şey olduğu söylenir."

"İlginç."

"Öyle. Son derece ilginç. O halde Becoming'de görüşürüz." Bunun üzerine, onun yanından yavaşça geçerek parmaklarıyla göğsüne dokundu ve Zevander'ın ateşi sanki ona çekiliyormuş gibi uzandı.

Hırlayarak, alevini geri çekti.

Zevander Eidolon'a vardığında karanlık çökmüştü ve vücudundaki her kas, kanında hala dolaşan toksin kalıntılarından dolayı ağrıyordu. Geri dönüş yolunda iki kez daha kusmuştu ve uyuyarak dinlenmeye hazırdu. Kaleye girer girmez, Rykaia'yı merdivenlerde otururken, parmaklarında bir kadeh şarap sallanırken buldu.

"Neden ölümlüyü zindanda tutuyorsun?" diye sordu Rykaia, Zevander yaklaşırken. "Bu gece hiç havamda değilim."

"Yine beni Hovel'dan almayı mı tercih edersin, öyle mi? Çünkü iksirleri bırakmak böyle bir şey, kardeşim. Hayatla kendimi oyalayayım."

Durdu ve içini çekerek burnunun köprüsünü sıktı. "O ilgi çekici birisi. Hepsisi bu."

"Oh, açıkça ilgi çekici biri. Senin başka bir kadını kaleye getirdiğin tek bir anı bile hatırlayamıyorum. Bunu ilginç buluyorum."

"Merakını gidermekten memnuniyet duyarım."

"Kadınlar kafese ait değildir, kardeşim. Belki misafirimize daha iyi bir konaklama yeri sunabilirsin."

"O bizim misafirimiz değil."

Kaşlarını kaldırarak başını eğdi. "O zaman senin tutsağın mı?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bu tartışma ilgimi çekmiyor. Uzun bir yolculuk yaptım." Onun yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

"Evet, biraz bitkin görünüyorsun."

"Nilmirth," diye omzunun üzerinden seslendi.

Topuklu botlarının çıkardığı sesler, onu içten içe inlemeye sevk etti, çünkü kadın onu takip ediyordu. "Seni Nilmirth'i içmeye kim zorladı?"

"Magelord'un yeni çırağı." "Yeni çırak mı?"

"Yakışıklı mı?"

"O benim için baş ağrısı olacak."

"O mu?" Rykaia kaşlarını çatı. "Affedersin, az önce 'o' mu dedin? Yani, Magelord'un halefi mi?"

"Geri çekilirse, sanırım. Aksi takdirde, kılıcımın sıradaki hedefi olacak."

Sonunda ona yetişt, şarabı bardağında sallanırken onun yanında hızlıca yürüyordu. "Benim için bu kadar zahmete girmesen, neredeyse kadınlardan tamamen nefret ettiğini düşünürdüm."

"Senin gibilerin bana çektirdiği işkencelerden nefret ediyorum." Zevander, bir içki içmek için can atarak ofisinin kapısını itti.

"En azından Maevyth'in banyo yapmasına izin ver." Rykaia onun ardından içeri girdi ve o masasının etrafından dolaşırken, karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. "Kokusu çok kötü. Ve mahkumlarına daha iyi yemek vermelisin. Ben senin köpek kulübesi bakıcın değilim. Aslında, yakında akşam yemeği yemesi gerekecek. Bunu sana bırakıyorum."

"Peki." Kendi kendine sessizce homurdandı. "Banyo yapabilir. Ama sana onu izleme görevini veriyorum, böylece hile yapmaya kalkışmasın."

"Kız kardeşi için endişeleniyor. Tehlikede olabilir."

"Kız kardeşi umurumda değil." Bir içki doldurdu ve bir dikişte içti, içkinin yakıcı etkisi gergin kaslarını ısıttı. "Onu buraya getirdiğim için minnettar olmalı. Onu bulduğumda, üç İmparatorluk Muhafızı ve bir mahkum onu parçalamaya hazırды."

Rykaia, artık ilgisini kaybetmiş gibi şarabını masanın üzerine bıraktı. "Onları bunun için cezalandırdığını söyle bana."

"Hepsi yakıldı."

"İyi." Başını salladı ve omuzlarını geriye attı. "O banyo yapacak. Ve o tanrının unuttuğu hücreden çıkacak."

"Banyo mu? Evet. Hücreden çıkması mı? Hayır." Zevander, ölümlünün kalede serbestçe dolaşmasına hala güvenmiyordu.

"Seninle konuşmak istedi. Onu orada kilitli tutacaksan, en azından bir anlığına onu dinlemelisin."

"Hiç ilgilenmiyorum."

"O zaman neden onu tutuyorsun?"

Aynı soruyu kendine defalarca sormuştu. Kız, bir çareye en yakın olduğu şeydi ve onu öldüremeyeceği gerçeği, merakını daha da artırıyordu. "Sebeplerim var."

"Sebeplerin var," diye alaycı bir tonla tekrarlardı. "Burası benim de evim değil mi, Zevander? Yoksa ben senin misafirlerinden biri miyim?" Cevap verme zahmetine girmediğinde, şarabını kaldırıp bir dikişte içti. "En azından şunu söyle... Onu öldürmeyi mi planlıyorsun? Bilmek istiyorum, böylece avıma fazla bağlanmam."

"Ondan uzak dur, Rykaia," dedi sadece, masasından kalkıp içkisini bırakarak. Kafası çok fazla çatışmayla karışmıştı ve kız kardeşinin bu kaosu daha da karıştırmasına ihtiyacı yoktu. Ofisten çıktı ve odasına gitmek yerine, metal seslerini takip ederek dövuş salonuna doğru ilerledi.

Ravezio ve Torryn birbirlerine kılıç salladılar – ikisi de hız ve beceri açısından eşitti, ancak Torryn bir mühür olmadan doğduğu için vücudunun gücünü geliştirmişti, bu da onu kılıçta yenilmez kılıyordu. Mühürsüz olmasına rağmen, dört Letalisz'in en tehlikeli güçlerinden birine sahipti: başkalarından büyük miktarda vivicantem emme yeteneği. Bu, onu diğer Letalisz'lerden iki kat daha güçlü, ama aynı zamanda iki kat daha dengesiz yapıyordu. Zihinsel olarak Torryn bir karmaşaydı, zihni sürekli kaos içindeydi ve her zaman vivicantem toksisitesinin etkileriyle mücadele ediyordu. Bu toksisite, başka herhangi birinde onu Carnifican'a dönüştürürdü.

Torryn, hızlı bir hareketle Ravezio'nun ayaklarını yerden kaydırdı ve rakibini yere serdi.

Ravezio yerde yatarken öksürüyor ve hırıltılı soluyordu, Zevander ise odaya girip kıkırdarak sordu: "Zekanı besleyen altın basilisk mi?"

Ravezio ona hoşnutsuz bir bakış attı ve ayağa kalktı. "Onun kanını zehirleyen benim basiliskimdir." Ravezio, Zevander'ın akrepleri gibi gerçek bir basilisk çağırma gücüne sahip olmasa da, kanında güçlü bir zehir vardı. Tehdit edildiğinde pullarından çıkan dikenlerden birinin ısırması, çizmesi veya batması, düşmanını saniyeler içinde öldürürdü.

"Senin vivicantem'ini tamamen tüketmeden önce olmaz." Torryn'in rakibini zayıflatması için el sıkışmak kadar basit bir dokunuş yeterliydi. Ama bu sihir her zaman bir bedeli vardı. Aynı anda birden fazla kişiyi tüketmek onu deliryuma sokardı.

Torryn, dövüş maçları sırasında ellerine taktığı bandajları, rakibini istemeden zayıflatmamak için ayarladı. "Dövüşmek için mi geldin?"

"Belki başka bir zaman. Sana zindanda bir kadın olduğunu söylemeye geldim."

Ravezio'nun kaşları mide bulandırıcı bir ilgiyle yukarı kalktı. "Bir kadın mı dedin? Burada mı?"

Zevander'ı rahatsız eden bir his onu dürttü ve dudaklarını kıvırdı. "Ona elini sürmeyeceksin," dedi, istemeden daha sert bir sesle, ve yeşil gözlü canavarın onun adına söylediği sözleri boğazından temizledi. "O bir tutsak. Umbravale'yi geçen ölümlü."

"Ah, evet. Bu yüzden mi onu bir kafeste tutuyorsun?" Ravezio alaycı bir şekilde sordu ve Zevander'ın öfkesini körükledi.

"O lanet olası bir kafes değil." Zevander yine öfkesini bastırmak zorunda kaldı. "Gerçek bir kafesin neye benzediğini unuttun mu?"

"Unutmadım. Bu yüzden, neden buraya getirildiğini muhtemelen bilmeyen, korkmuş genç bir ölümlüye böyle bir şey yapmayı kesinlikle istemezdim."

"Neden burada?" Torryn, kesintiye neden olan konuya gelerek sordu. "Eğitilecek," diye homurdandı Zevander, hâlâ bu konuda kızgın.

"Eğitim mi? Bir ölümlü ne için eğitime ihtiyaç duyar ki?" Torryn, Zevander'ın ateşine ne kadar kolay direndiğini görseydi, bu soruyu o kadar kafa karıştırıcı bulmayabilirdi.

"Dolion'a göre, o eşsiz bir güce sahip."

Torryn alaycı bir şekilde güldü. "Bir ölümlü nasıl güç sahibi olabilir ki? Onlar kırılgan ve zayıftır."

"Görünüşe göre o bir Corvikaе."

"O da ne..."

Torryn cümlesini bitiremeden, Zevander başını salladı. "Sonra anlatırım," dedi, o anda tarih dersi vermek için çok yorgun olduğu için. "Önemli olan, onun eşsiz bir şey sunabileceği. Ama bunun farkında değil ve nasıl kullanacağını da bilmiyor."

Torryn burnunu çekti. "Onu eğitmek zorunda kalacak zavallıya acıyorum." "Komik, öyle demen... O zavallı sen olacaksın."

"Ne?" Yüzündeki eğlence ifadesinin yerini kaşlarını çatması aldı. "Neden?"

"Savunmada en yetenekli olan sensin. Eğer dövüşmek gibi doğal bir şeyle başlarsa, senin gücünü ortaya çıkardığı gibi, onun da gücünü ortaya çıkarmasına yardımcı olabilir."

Torryn daha da kaşlarını çatı. "Bunun için doğru kişi olduğumdan emin değilim." Ancak yıllar önce Zevander'in isteği üzerine Rykaia'ya ders vermişti ve Rykaia kendini savunmada oldukça yetkin hale gelmişti.

"Kılıç kullanmada en yetenekli sensin," diye ekledi Ravezio. "Sığır gibi hareket etsen bile."

"Seni daha önce bıçaklamalıydım."

"The Hovel'daki flammelian ne olacak?" Zevander, Torryn'e doğru başını sallayarak, onların şakalaşmasını kesintiye uğrattı.

"Günlerdir saldırmadı. Henüz hiçbir ipucu yok. Lanet bir hayaleti kovalıyorum."

"Avına katılacağım." Zevander'ın planı, The Hovel'da bir Melantha'yı peşinden uzak tutmak ve uzun zaman önce ortadan kaybolan muhafızların cesetlerini aramaya yönlendirmektir.

"Peki, benim eğitmemi istediğin bu kadın ne durumda? Hiç dövüş becerisi var mı?" Zevander, bir kez daha onun ateşine direndiğini hatırladı.

"Çok az. Ama onu zayıf olarak nitelendiremem. Üç İmparatorluk Muhafızına karşı koymaya çalıştı."

Torryn kaşlarını kaldırdı. "Onu şimdiden sevdim."

"Bir kıza dövüşmeyi ve büyü yapmayı öğretmek istiyorsan, daha iyi bir konaklama yeri bulsan iyi olur. Uykusuz bir gecenin ardından sana kin beslemesini istemeyiz, değil mi?" Kıkırdayarak, Ravezio kılıcını çekip odanın diğer ucundaki, yarım düzine başka bıçakın bulunduğu bir odun parçasına fırlattı.

"Kaçmaya çalışabilir. Kız kardeşi tehlikede gibi görünüyor."

"Böyle bir şeyi en iyi sen anlayabilirsin," dedi Ravezio ve kılıcının peşinden büyük adımlarla yürüdü.

Zevander inleyerek kapıya doğru döndü. "Ben ölümlülerle hiçbir şey paylaşmam."

"Ama küçük ölümlüye akşam yemeği vermeyi unutmadın, değil mi?" diye Ravezio arkasından seslendi.

Zevander gözlerini sıkıca kapattı ve odadan çıkarken sessizce homurdandı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Dizlerimi göğsüme çekerek, hücrenin küçük penceresinden ayın doğuşunu ve karanlığın gün ışığını sönük bir alev gibi yutmasını izledim. Bir gün daha kız kardeşim yalnız, üşümüş ve korkmuş bir şekilde acı çekiyor olabilirdi.

Zindanların soğuğu hala kemiklerimi dondursa da, güvende ve korunaklı olduğum için minnettar olduğumdan nefret ediyordum. Ama en çok da, ona yardım etmek istesem bile nereden başlayacağımı bilmediğimden nefret ediyordum.

Midem yeni bir açlıkla guruldadı ve başımı dizlerime dayadım, açlığın kemiren acısını bastırmak için burnumdan nefes aldım. Kalbim kız kardeşimin durumuna yas tutmak istese de, bedenim bana başkalarının acısına odaklanmak için asla zaman olmadığını hatırlattı.

Rykaia'nın önceki narin adımlarının aksine, ağır botlar betona çarparak birinin yaklaştığını haber verdi. İçgüdüsel olarak duvara yaslandım. Bana saldıran muhafızların yankılanan korkusu hala sinirlerimi altüst ediyordu. Nefesimi tuttum, gölgeli bir silüet titreyen apliklerin ışığına doğru yürüdü ve Zevander olduğu ortaya çıktı.

Onu görünce neden hala nefesimi tuttuğum bir muammaydı.

Onu son gördüğümde taktığı maskeyi yine takıyordu, ancak pelerininin başlığı yüzünden çekilmişti ve ensesinde benimki kadar siyah kıvrımlı saçları görünüyordu. Parmaklarıyla yüzünden geriye taradığı, alnına kadar uzanan birkaç saç teli, ona sert ve dağınık bir görünüm veriyordu.

İki tahta kase taşıyordu ve ikisini de alıp hücrenin önünden geçti. Etin kalıcı kokusu dilimi gıdıkladı. Birkaç saniye sonra, hala bir kaseyi elinde tutarak hücrenin önüne geldi, ama Rykaia'nın daha önce yaptığı gibi onu parmaklıkların altına itmek yerine, hücrenin kapısını açtı.

Onun içeri girmesini izlerken tüm vücudum tetikteydi, devasa boyutu küçük alanı yutuyordu. Boyumun, tamamen minyon olmasa da, onun göğsünün ortasına kadar geldiğini hayal ettim.

Tek kelime etmeden bana kaseyi uzattı, ben de daha önce hiç bir yiyecek görünce hissetmediğim bir minnettarlıkla kaseye uzandım. Tavuk çorbasının lezzetli kokusu burnumu doldurdu ve ben kaseyle yatak kenarına oturdum, beni esir alan adam hemen ayrılmayınca şaşırdım. Bunun yerine, hücremin köşesinde duran, son derece küçük, daha çok tabureye benzeyen tahta sandalyeyi aldı, üzerine oturduğunda daha da küçük göründü.

Ona bakmaya cesaret edemeden, kaseyin kenarına sarkan semizotu yapraklarından birazını çorbaya serpiştirdim ve lezzetli yapraklarından birini ısırmak için ayırdım. Lezzetli, ekşi limon tadı dilimi buruşturdu ve sıcak çorbadan bir kaşık aldım. Sonra bir kaşık daha. Bir kaşık daha karnımı ısıttı, ama et, iştahımın boşluğunu tam olarak doldurmadı. Kahvaltı açlığımı biraz olsun gidermiş olsa da, içimi kemiren açlığı tamamen giderememişti.

Suçluluk duygusu midemi düğümledi. Bana iki öğün yemek sunulurken, kardeşim tek bir lokma bile yememiş miydi?

"Benimle konuşmak istediğini söyledin," dedi, düşüncelerimi bölerek.

O sesin ne kadar derin olduğunu, ya da cildimde ne kadar kolay titremeye neden olduğunu unutmuştum. Bir lokma daha yuttum ve boğazımı temizledim. "Merak ediyordum

... beni burada ne kadar tutmayı planladığını. Ve *neden* beni burada tuttuğunu."

"Dolion sana hiçbir ipucu vermedi mi?"

"Şey... ben bu konuyu yavaş yavaş anlatmayı düşünmüştüm." İkimiz de Dolion'un hücreye bakmaya geldiğini fark ettik.

"Belki başka bir yerde yemek yiyebilirsin," dedi Zevander sinirli bir ses tonuyla. "Ben de seninle konuşmam gerekiyor."

"Tabii, tabii." Elinde kaseyle Dolion hücrenin önünden geçip Zevander'ın geldiği koridorda kayboldu.

"O senin tutuklun değil, ama onu burada tutuyorsun. Neden?"

"Yalnızlığı seviyor."

"Peki, bahsettiğin içgörüler ne?" Yemeğimi yerken, karşımda oturan esirimi gizlice gözetledim. O birkaç kısa bakış, onunla daha önce tanıştığım kız kardeşi arasındaki görünüş farklarını ortaya çıkardı. Siyah saçları ve açık bronz teni, kız kardeşinin gümüş rengi saçları ve soluk teniyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Bu gözlem, onların kan bağı olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Neden yemek yemiyorsun?"

"Neden sorduğum her soru başka bir soruyla karşılanıyor?" Sesimdeki öfke, içimde kıvranan öfkenin sadece bir kıvılcımıydı. Hapsedilmiş olmamdan çok, özgürlüğüme kavuşsam bile kız kardeşime nasıl geri döneceğimi veya yol boyunca ne tür kötü şeylerle karşılaşacağımı bilmediğimden öfkeleniyordum. Cevap vermediğinde, bakışlarımı indirdim ve kaşığımı çorbayı karıştırdım. "Kız kardeşim açlıktan kıvranırsa yemek yemek zorlanıyorum."

"Eğer aç değilse, boşuna aç kalan aptal sensin." Sesinin düz tonu sinirlerimi bozdu.

"Buna empati denir. Senin tamamen yoksun olduğun bir şey."

Öne eğildi, dirseklerini kaslı uyluklarına dayadı. "Belki de sana tecavüz etmeye çalışan üç adamı unutmuştundur. O adamları öldüren lanet olası *empati* sahibi benim. *Senin* için."

Buna burun kıvırdım ve başımı salladım. "Onları sen nasıl öldürdün, ben özellikle küçük bir köy büyüklüğünde bir akrep yaptığını hatırlıyorum?"

Zevander elini ters çevirdi, avucunu yukarı doğru çevirdi ve derisinden siyah bir duman bulutu sızdı, avucunda canlı bir yaratık gibi oturan bir akrep şekline dönüştü.

Keskin bir nefes aldım ve bu tuhaflığı fark ederken, ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. "Bu ne?"

"Bu mu? Bu sihir." Elini ters çevirdi, akrep de bu harekete uyararak parmak eklemlerinin üzerinde koştu ve ben dehşetle izledim, akrep avucunun arkasındaki derinin altına gömüldü ve yüzeyde karanlık alevlerle karışan küçük bir iz bıraktı. Mürekkep sanki derisine kazınmış gibiydi. "Ve bu benim lanetim."

"Sen... Onları sen mi öldürdün?" Kafamı daha sert salladım, hala bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Bu mümkün değildi. "Senden kimseyi öldürmeni istemedim."

Gözleri, muhtemelen boğazımdaki gerdanlığa indi. "Hayır. Dinlemeyen bir tanrıya dua ediyorsun ve o seni kurtarmaya gelmediğinde şok oluyorsun."

"Peki sen nesin? Geceleri tecavüzcüleri ve katilleri takip eden iyi ve merhametli bir yoldan geçen mi? Orada ne yapıyordun?"

"İyi ve merhametli." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Genel olarak başkalarına pek aldırış etmem, ama ölümlülere daha da az."

Dişlerimin arkasına dilimi geçirdim. "Neden?"

"Sizler haşereler," dedi, sesinde tiksinti dolu bir ton vardı. "Hastalık yayan ve yayılan zayıf küçük kemirgenler."

"O zaman, madem bu kadar iğrençim, neden beni kurtardın? Neden beni evine getirdin?"

Taktığı maske, onu daha da kızdırıp kızdırmadığını anlamamı imkansız kılıyordu. Gözleri sürekli bir kötülük barındırıyor gibiydi. "Bir amacın var. Hala hayatta olmanın tek nedeni bu."

"Ne işe?" Foxglove dışındaki kızların iğrenç amaçlar için kaçırıldığını duymuştum. Yataklara zincirlenip, para karşılığında sayısız erkekle yatmaya zorlanıyorlardı. "Benden ne istiyorsun?"

"Senin isteyerek vermeyeceğinden emin olduğum bir şey."

Bu yere geldiğimden beri ikinci kez, gece bitmeden vahşice tecavüze uğrayıp uğramayacağımı merak etmeye başladım. Bu olasılık karşısında dudaklarım kıvrıldı, ama

böyle bir şeyi düşünmektense ölmeyi tercih edeceğimi ona söylemeden önce, o konuştu.

"Sabah antrenmana başlayacaksın."

Duygularım sersemlemiş bir halde, iki kez gözlerimi kırptım. "Pardon, ne? *Eğitim* mi dedin?"

"Evet."

"Ne tür bir eğitim?"

"Temel bilgilerle başlayalım. Odaklan. Basit glifleri çağır."

"Glifler mi? Semboller gibi mi?" Kase kucağımda dururken, parmak uçlarımla daha önce Dolion'a gösterdiğim garip yara izini okşadım.

"Evet. Büyü böyle işliyor."

Ancak, o sabah Dolion ile yaptığım konuşmadan bu yana, sihir gücüne sahip olduğum fikrini kabul etmeye hiç yaklaşmamıştım.

"Ben... tamamen kafam karıştı. Bana zarar vermeye çalışan üç adamı öldürdün. Beni buraya, kalesine getirdin, hapsettin, sonra da dönüp bana glifleri öğretmek için eğitmeye mi başladın?"

"Bu mantıksızlığı Dolion'un suçu."

"Neden glifleri öğrenmem gerekiyor? Bu, peşimdeki sözde büyücülere karşı yardımcı olacak mı?"

"Görünüşe göre Dolion'la konuşmuşsun."

"Ve bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor." Hala o ormanda ölmediğime ve buranın garip bir araf versiyonu olmadığına ikna olmamıştım. "Neden tutsağını eğitmek için bu kadar zahmete giriyorsun?"

"Çünkü zayıfsın..."

"Ve iğrenç, evet, bunu zaten belirledik," diye sabırsızca karşılık verdim. "Sanırım beni bir sıçana benzettin."

"Kemirgen."

"Semantik." Gözlerimi kısarak ona baktım, kaşıkla kaseye vurarak, iştahım eskisi kadar aç değildi. "Bana neyi söylemiyorsun?"

Yine sandalyesinde dik oturdu. "Detayları Dolion'a bırakacağım. Bu arada, biraz dinlenmeni öneririm. Ve yemek ye. Eğitim şafakta başlıyor ve emin ol, gücüne ihtiyacın olacak. Oldukça fiziksel olabilir."

"Fiziksel mi? Bununla mı antrenman yapacağım?" Kendime ve iki gündür giydiğim kirli, yırtık elbiseye baktım. Üzerinde ezdiğim böceğin kurumuş bağırsakları hâlâ duruyordu. "Yırtık pırtık bir elbise mi?"

"Kıyafetini Rykaia'ya bırakacağım." Konuşmayı bitirmiş olduğu belli bir şekilde ayağa kalktı.

Ama ben bitirmemiştim.

"Görünüşe göre her şeyi delege etmişsin." "Verimliliği severim."

"Ben de özgürlüğü severim. Beni o ormana geri götür, sana söz veriyorum, bir daha benden haber almayacaksın. Hiçbir şeyi başkasına devretmene gerek kalmayacak. Başın ağrımayacak."

Onaylamayan bir ses çıkardı. "Sen acımasısın." "Kız kardeşin olsaydı, sen de aynısını yapmaz mıydın?"

"İyi niyetime başvurmaya çalışma. İyi niyetim olmadığını zaten belirttik."

Umutsuzluğun ürpertici hissi yine içimi kapladı. "O zaman yalvaracağım. Eğer gerekliyse. Beni geri götürmen için yalvaracağım."

"İstedğin kadar yalvar." Alaycı bir kahkaha attı. "Seni dizlerinin üzerinde görmek isterim."

Hiç düşünmeden yataktan fırladım ve çorbayı ona fırlattım. Kase göğsüne çarptı ve çorba deri giysilerine sızdı.

Kısa bir an için paniğe kapıldım. Evdeyken aynı şeyi birine yapsaydım, yüzüme tokat atılırdı, hatta daha kötüsü olurdu. Vonkovyan askerleri sırtımdaki ve bacaklarımdaki yara izlerine yenilerini eklerdi.

"Kız kardeşin haklıydı. Sen bir zalim canavarsın!"

Yüzündeki tahıl parçalarını silerek hırladı. "Sen de sinir bozucusun, ama tanrıların bir gizemi sayesinde hala dilin var."

Bir anlık delilik beni sardı ve açık hücre kapısına doğru fırladım. Mideme bir şey dolandığında ağzımdan bir hava patlaması çıktı. Çok az bir çabayla havaya kaldırıldım. Omurgam, etrafımda uçuşan tüylerin patlamasıyla dalgalı yatağa gömüldü.

Kocaman kollar başımın iki yanındaki yumuşak yatağa saplandı, beni altına hapsetti ve dehşetle, çırpınan uzuvlarımı toplayarak bileklerimi başımın üstüne sabitledi. Korkutucu görünüşü beni yuttu, siyah bir fırtına gibi üzerime çöktü, cehennem gibi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Belki de seni serbest bırakmalıyım. Kendi başına, seni koklayıp o ormana kadar avlayacak tüm yaratıklar ve canavarlarla nasıl başa çıkacağını gör."

"Evet! Lütfen!" Dişlerimi sıkarak bağırdım. "Senin esirin olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum!"

"Belli ki benim bakış açımı dikkate almamışsın. Seni burada istediğimi mi sanıyorsun? Senin lanet olası gardiyanın olmak istediğimi mi sanıyorsun?" Yatağı bile kaslarının gerilmesiyle titriyordu. Ya da belki de bu benim içimde uyandırdığı öfkeydi. "Seni ateş ejderhalarına atmayı tercih ederim!"

"O zaman yap!" Kendimi kurtarmak için kıvranarak, dizimi kaldırıp kasıklarına sertçe vurdum.

Belki de çok sert.

Kaslı vücudu geri çekildi, kasları kasıldı. Öfkeli bir hırıltı çıkardı ve boğazımı sıkıca kavrayarak gözlerimin önünü yıldızlarla doldurdu. "Benimle uğraşma, ölümlü. Ölmenin çok daha acı verici yolları var." Sabrı, boynundan çıkıntı yapan öfkeli damarlarla birlikte gevşek dikişler halinde çözüldü, siyah göz bebekleri ateşli altın ve turuncu rengi yuttu ve kolayıyla beni boğazlayabileceğini gösteren rahat tutuşu bunu doğruladı.

Maskenin üstündeki yanağına baktım, orada tahıl taneleri cildinde kurumuştı. "Belki de bana ciddi tehditler savurmadan önce yüzündeki akşam yemeğimi silmelisin." Dişlerimi gıcırdatarak, o anda ona tükürmemek için kendimi zorladım.

Bir başka homurtuyla beni bıraktı ve arkasını döndüğünde, hücre kapısına doğru yürürken yanağına hafifçe vurduğunu fark ettim. "Dinlen. Eğitim şafak vakti başlıyor."

Bununla birlikte, hücremden çıktı ve kapıyı eskisi gibi kilitledi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZEVANDER

Kasları gergin bir şekilde, Zevander dişlerini gıcırdatarak taş merdivenlerden yukarı çıktı ve elini tekrar yüzüne sürdü. Kurumuş bir tahıl parçası daha düştüğünde hırladı.

Üst katta, Dolion'u duvardaki bir tabloya bakarken, kaşığıyla çorbasından bir kaşık alıp ağzına götürürken buldu.

"Seninle konuşmam lazım," diye mırıldandı Zevander geçerken. "Ofisimde. Hemen."

"Tabii ki." Zevander'ın ardından gelen ayak sesleri, Büyük Salon'dan geçip başka bir merdivenden yukarı çıktı.

Güneş odasını geçtikten sonra, Zevander Dolion'u geniş bir Eremician sekoya masasının bulunduğu bir ofise götürdü. Rykaia hala ayaklarını masanın üzerine uzatmış oturuyordu. Dolion içeri girdiğinde dudakları gülümsemeye çekildi ve bu, Dolion'un kanında zaten kaynayan öfkeyi daha da alevlendirdi. "Kimin canını sıktı kardeşim?" Okuduğu kitabı bırakarak kıkırdadı.

Zevander'ın boğazından bir homurtu çıktı. "Bize odayı bırak."

"Tabii ki. Maevyth'e banyoda yardım etmek için zindanlara gidiyordum."

Onun adının geçmesiyle dişlerini daha da sıkı sıkı, adının penisine derin ve zevkli bir kan dalgası uyandırmasından nefret ediyordu. "İyi. Kokusu artık kesinlikle iğrenç hale geldi."

Asitler boğazına yükseldi ve Zevander, Nilmirth'in hala vücudundan tamamen çıkmadığını fark etti. Avuçlarını masaya koydu ve bir an durup onu yutmaya çalıştı, burnundaki yanma hissinden gözleri yaşardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Dolion, masanın önündeki sandalyelerden birine oturarak.

"İyiyim." Zevander sandalyeye giderken bir kez tökezledi ve önceden ısıtılmış deri koltuğa oturdu. "Bu öğleden sonra Kral Sagaerin ile görüştüm."

Maskeyi çıkardı, asidin son kalıntıları boğazından aşağı kayarken burnundan nefes aldı. "Görünüşe göre Büyücü Lord'un yeni bir çırağı var. Genç bir kadın."

"Kadın mı? Tanrılar adına... " Dolion bir an düşünceli bir ifadeyle kaseyi kucağına indirdi. "Adını öğrendin mi?"

"Melantha."

Dolion'un yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve başını salladı. "Onu tanımıyorum. Bu oldukça garip."

"Eh, senin hayatta olduğunu kanıtlamaya kararlı. Ve görünüşe göre auraları da okuyabiliyor."

Anlamını kavrayan Dolion yüzünü buruşturdu. "Corvika'e'yi tespit etti." "Evet, ve onun pek çok sorusunu yanıtladım," dedi Zevander sertçe. Gözleri fal taşı gibi açılan Dolion, elini göğsüne koydu. "Nilmirth?"

"Onlara hiçbir şey söylemedim."

"Hiçbir şey mi? *Nilmirth'e* karşı bir tür bağışıklığın mı var?" Büyücü inanamıyormuş gibi güldü.

"Bir tolerans."

"Tanrım... Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Nasıl?"

"Bu önemli değil. Bugün, senin gördüğün bu görüntülerinin kaynağı olabileceğini düşündüren bir şey öğrendim." Zevander sandalyesine yaslandı. "Kral Sagaerin, taktığı bir muska hakkında bana bilgi verdi. Cadavros tarafından yapılmış. Prens Dorjan'a bir şey olursa, Nyxteros'a ölümcül bir veba saldıracak."

"Bu muskayı gördün mü?" Zevander cevap veremeden, Dolion merakla öne eğildi. "Nasıl bir şeydi?"

"Siyah, siyah bir zinciri ve yüzeyine kazınmış bir örümcek vardı. Mühürlemek için ejderha pençesi vardı."

"Bir ruh bağlayıcı." Kaşlarını çatarak uzun, beyaz sakalını okşadı. "Ama bu olamaz... Ben... Cadavros'u bu vizyonda gördüm. Açıkça. Tahtta oturuyordu!"

"Belki de vizyonun biraz daha soyuttur."

"Belki." Teslim olmuş bir nefes verdi ve sandalyesine geri çöktü. "Yine de, vizyonlarım her zaman oldukça açıktı." Nefes vererek, büyücü başını salladı. "Veba salınırsa, bu demek olur ki..."

"Birisi ya da bir şey prensi öldürecek. Sorum şu... Vizyonlarının kaç tanesi gerçekten gerçekleşiyor?"

Yaşlı büyücü dudaklarını düz bir çizgiye getirdi. "Hepsi. Şimdiye kadar. Birkaç tane daha yolda."

"Diğerleri ne?"

Dolion elini sallayarak konuyu kapattı. "Kesinlikle veba değil. Öyleyse prens ne pahasına olursa olsun korunmalı," dedi ve konuyu değiştirdi.

"Evet. İki hafta sonra, Prenses Calisza'nın Yetişkinliğe Adım Atma Töreni, Aethyria'nın dört bir yanından soyluları bir araya getirecek. Solassionlar da dahil."

"Tanrılar aşkına, neden kızının o akşam acımasız canavarlardan biriyle birlikte olmasını göze alsın ki?" Solassionlar gerçek canavarlara benziyorlardı. Aksine, sarı saçları, bronz tenleri ve mavi gözleriyle çoğu kişi tarafından olağanüstü çekici bulunuyorlardı.

Zevander çoğunluk gibi değildi.

"Sosyal nezaket," diye mırıldandı Zevander. "Bu arada, sen de dikkat çekmemeye devam et ve kan taşlarını sakla."

"Elbette. Ancak kan taşlarını başka bir yerde saklamak akıllıca olabilir."

Zevander burnunu çekip, daha önce içtiği boş bardağı alıp tekrar doldurdu ve bir yudumda içti. "Elbette, ölümlülerin topraklarını düşünmüyorsun."

"Tabii ki hayır. Cadavros orada yaşıyorsa, yedi taştan altısını ona teslim etmiş oluruz. Doğduğum yer olan Calyxar'ı düşünüyordum."

Güneyde ağırlıklı olarak Elvynira'nın yaşadığı bir ada. Dağlar ve buzlarla kaplı bir dünya. Zevander, Nyxteros'un kışlarının soğuk olduğunu düşünüyorsa, buradakiler onunla kıyaslanamazdı.

"Bölmek mi?" diye sordu Zevander.

"Korkarım çok uzak. Ama yapabilirsem bile, Elvynira'lar, bilgileri olmadan kimseye kendi bölgelerine girmesine izin vermemek için çok dikkatli davranırlar. Böyle bir şey denersem, kendimi yerde parçalanmış et parçaları olarak bulurum. Bu da, taşların güvenliği konusunda bir kez daha bilgi veriyor. Aslında, ilk septomir, eski kral tarafından çalınana kadar bin yıl boyunca Elvynira'lar arasında yaşadı."

"O halde, kralın yüzüne yalan söylediğim için kafamı isteyeceğini düşünürsek, Calyxar'a giderken nasıl gizli kalmayı planlıyorsun?" Zevander, Dolion'un böyle bir riski göze alacağı düşüncesiyle içinde yanan öfkeyi bastırmak için çabaladı.

"Çok etkili bir gizleme büyüsüne vakıf oldum. Bunun için yeterli miktarda vivicantem gerekecek. Eğer bunu temin edebilirsen, güvenli bir yolculuk sağlayabilirim."

Hem Magelord hem de Kaptan Zivant ona biraz fazla odaklanmış durumdaydı, bu yüzden taşları ortadan kaldırmak mantıklıydı. Zevander, kralın daha önce verdiği kalan vivicantem'i cebinden çıkardı ve içeriğini inceleyen büyücüye uzattı.

"Bizi Wyntertide'a götürür," dedi Dolion, şişeyi cüppesinin cebine sokarken.

"Yürüyerek seyahat etmeyi planlıyorsun."

"Şey, eğer izin verirseniz, atla. Wyntertide'da bir gemiye bineceğim."

"Peki ya bu laneti bozmak ne olacak?"

"Calyxar, dünyamızın en parlak zihinlerinin yuvasıdır. Onlarla görüşüp geri döneceğim."

Zevander alaycı bir gülümsemeyle bir yudum daha içki içti. "En parlak beyinlerden biri olduğumu sanıyordum."

"Kesinlikle değil. Aslında, son zamanlarda vizyonlarımı sorgulamaya başladım." Zevander'ın içkisine doğru başını salladı. "Biraz alabilir miyim?"

Letalisz yanındaki küçük dolabı açtı, bir bardak çıkardı ve onu ateşli, turuncu likörle doldurdu. "Geri döneceğine dair bir garanti istiyorum."

Dolion içkiyi yudumlarken kaşlarını kaldırdı. "Oldukça güçlü, değil mi?" Zevander cevap verme zahmetine girmeyince, yaşlı büyücü hâlâ talebine yanıt beklerken cüppesinin kolunu kaldırdı ve pazı kasını sıkıca saran üç altın bant ortaya çıktı. Elvynira'yı koruyan aile yadigârları. Dolion'un dünyasında bundan daha değerli bir şey yoktu. "Bu bantları çocukluğumdan beri takıyorum. Kendi babam koluma takmıştı." Pazıdan bantları çözdü ve Zevander'a uzattı. "Lütfen onlara iyi bak. Onlar, soyumdan geriye kalan tek şey."

"Sen sonuncusun?"

"Evet. Tüm gücüm benimle birlikte yok olacak."

Kızı öldürmeye neden bu kadar karşı olduğunu aniden anladı. "Ya yolda bir sorunla karşılaşırsan?"

"Septomir'in altı taşı var. Bu, sorunları önlemek için yeterli olmalı."

"Sen yokken kızı kim eğitecek?"

Bardağının kenarından ona bakarak bir yudum aldı. "Allura'yı Citadel'den çağırdın, değil mi?"

"Evet. Kazhimyr onunla birlikte dönmesi bekleniyor."

"Ona temel bilgileri öğreteceğim ve glifler için kodeksimi bırakacağım. İlk birkaçında çok fazla pratik yapması gerekeceğini düşünüyorum." Dolion, bardağındaki içkiyi karıştırarak homurdandı. "Ya da onu yanımda götürebilirim. Calyxar'da buradan daha güvende olur."

"Sana bir dereceye kadar güvenim olmasaydı, bunun çok şüpheli bir plan olduğunu söylerdim. Yedi kan bağı da senin elinde."

"Benim tutumum açık. Ben nefes aldığım sürece o kız yaşayacak."

Zevander, onu uzaklaştırma fikrini zihninde tarttı. Bu, hayatını kesinlikle kolaylaştıracaktı. Bu düşünceye tutunarak, bıçakla bıçaklamak istediği rahatsız edici bir hayal kırıklığı parçasını görmezden gelmeye çalıştı. "Kralın, Becoming Töreni'nde büyücülerini koruma amacıyla hazır bulunduracağını tahmin ediyorum."

O gece ayrılmayı düşün, böylece ikiniz yol boyunca daha az sorunla karşılaşacaksınız."

Onaylayarak başını salladı ve parmaklarını birleştirdi. "Akıllıca bir fikir. Tabii, kızın seninle kalmasını tercih etmezsen. Eminim ona iyi bir öğretmen olursun."

"Henüz olgunlaşmamış bir ölümlüyle okul oyunu oynamakla ilgilenmiyorum." Zevander'ın midesi bir kez daha burkuldu ve Nilmirth kendini bir kez daha gösterdiğinde elleri sıkıca yumruklandı.

Dolion buna güldü. "Kız ailesi ve evini kaybetti, Zevander. Bu zavallı kızın sana ısınman için ne yapması gerekiyor?"

"Dudaklarını dik. Bu bir başlangıç." Zevander içkisini bir yudum daha içti ve yakıcı tadı, o dudakların ona vereceği zevkleri aklından uzaklaştırdı.

"Sen belki de tanıdığım en öfkeli yaratıksın. Kız için gerçekten üzülüyorum." Dolion ayağa kalktı ve masadan boş kasesini aldı. "Öyleyse, sabah antrenmana başlayalım."

"Torryn'i ikinizle çalışması için görevlendirdim."

"Elvynese dilimi kusura bakma ama Torryn glifler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onu eğitmek için en uygun kişi sensin, çünkü sen kan yoluyla sablefyre güçlerini elde etmedin." Çoğu Lunasier'in aksine, genellikle ebeveynlerinin güçlerini miras alan ve hangi glifleri miras alacaklarını önceden tahmin edebilenlerin aksine, o kendi başına öğrenmek zorunda kalmıştı. Ve çoğu büyücü sablefyre hakkında fazla bir şey bilmediği ya da ondan tamamen korktuğu için, bir mentoru olmamıştı. "Torryn bile, bir mührü olmasa da, sahip olduğu güçleri biliyor. Ama sen, Zevander, onun kadar meraklısın."

"Neden umursayayım ki? Ben kendi kendime öğrendim. O da öğrenebilir." "Hiç merak etmiyor musun? Onu öldüremezsin. Neden?" Zevander cevap vermediğinde Dolion devam etti, "Onun güçleri senin lanetine bir cevap olabilir."

"Senin için defalarca taviz verdim, ihtiyar. Bir daha isteğine boyun eğmeyeceğim."

"Evet, öyle yaptın. Ve sen başkalarının isteklerini yerine getiren bir adam değilsin, bu yüzden bu tavizleri benim için değil, kendi merakın için verdiğine inanmak zorundayım."

Yine Dolion'un sözleri doğrudu. Onu öldürmek niyetiyle kızın odasına gizlice girdiğinden beri, kız zihninde çılgınca bir veba uyandırmıştı. Neden onu öldürememişti? Neden tüm hayatı boyunca tanıdığı alev ona karşı dönmüştü?

"Onu eğitmek yıllar alabilir," diye homurdandı Zevander. "Bu, taşımak istediğim bir yük değil."

"İki hafta. Onu iki hafta boyunca eğitin ki, ben onunla Calyxar'a gitmeden önce kendini savunma becerisi kazansın. O sürede bir şeyler öğrenebilirsiniz, ya da hiçbir şey öğrenemeyebilirsiniz, ama bu da merakınızı giderebilir."

"Her gün, bu lanet beni de kardeşim gibi yok etmekle tehdit ediyor ve onun tek isteğini yerine getirmek zorunda kalmadan önce çok az zamanı kaldı." Branimir için onu öldürmek tek çareydi, çünkü örümcekler onun kendi canına kıymasına asla izin vermezdi. "Benim de kontrol edemediğim anlar oluyor. Sanki özgür kalmak istiyor gibi."

"Bu, tanrılar tarafından yaratılmış bir güç. İnsanlar tarafından kontrol edilmesi veya kullanılması amaçlanmamıştı, ama yine de septomir'in gücü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bugün o kızı öldürürsen, parşömenlerde bile yazılmamış kadar eski bir büyüü anlamam için sayısız günler geçmesi gerekir. Peki sonra ne olacak? Ya sana yardım edemezsem ve o kız boşu boşuna ölürse?"

"Güvenini kaybetmişsin." Zevander içkisine bakarak, zihninde yanan çatışmayı düşündü.

"Benim gördüklerimi görseydin, hiç tereddüt etmezdin. İki hafta, Zevander."

Kızı kurtarmayı ve büyücülerden korumayı kabul etmesi yeterince kötüydü, ama onu eğitmesini istemek, gururuna bir tokat gibi gelmişti. "Hayır. Sana yalakalık yapmaktan bıktım. Onun hayatını bağışladım ve Branimir ile benim için bir tedavi bulma umudumu kaybettim. Onu buraya getirdim, ona barınak sağladım. O senin sorunun, benim değil," diye homurdandı.

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Lütfen, Zevander. Sana yalvarıyorum. Ben zihni kaybolan yaşlı bir büyücüyüm. Onu kendim eğitmekle görevlendirilemem. Savunma büyüü hakkında hiçbir bilgim yok, ben sadece bir bilginim. Ve onun korunmaya *ihtiyacı var*. Kızın hayatta kalması için tek şansı sensin."

Zevander dişlerini gıcırdatarak elini sıkıca yumruk yaptı. Onu bunu düşünmeye iten tek şey, kıza karşı duyduğu yakıcı merakıydı. Ateşe direnmek, onu kontrol etmenin bir yolu olabilirdi. Onu kontrol etmek, hatalı yan etkilerini yavaşlatmak anlamına gelebilir. "Sana iki hafta süre veriyorum. Ve onu götüreceksin. Uzaklara. Asla geri dönmemeli, anladın mı?"

"Anladım. İki hafta."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MAEVYTH

"Aptal." Hâlâ yatakta oturmuş, yüzümü avuçlarımın arasına almış, az önce yaptığım saçma patlamadan dolayı kendimi azarlıyordum. Ara sıra ağzımdan laflar döküldüğü bilinse de, Zevander'a karşı olduğu kadar ani bir şekilde öfkemi kaybetmemiştim. Ne kadar aptalım. Beni Aleysia'ya geri gönderebileceğine dair en ufak bir umut varsa, küçük öfke nöbetim bu umudu tamamen yok etmişti.

Her şeyin ağırlığı üzerime çökmüştü ve o anda yıkılmışım. Tabii ki, onun yorumu da hiç yardımcı olmamıştı.

Özgürlük eskisinden iki kat daha uzak görünüyordu.

Çınlayan bir sesle başımı kaldırdığımda, Rykaia'yı hücremin kapısında bir anahtar tutarken gördüm. Onun yaklaştığını bile duymamışım. "Beni serbest bırakıyor musun?"

"Tam olarak değil." Hapishane kapısını bir tıklama sesiyle açtı ve bana dışarı çıkmamı işaret etti. Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım ve dikkatli adımlarla ona doğru yürüdüm.

"Neler oluyor?"

"Banyo. Olan şey banyo."

Kız kardeşimin düşünceleriyle eziyet çekerken yemek ve rahatlığı kabul etmekten suçluluk duysam da, o anda banyo bana cennet gibi geldi. Onu takip ettim, karanlık bir koridordan geçip taş merdivenlerden çıktık ve başka bir koridora çıktık, oradan da süslü taş zeminleri ve taş duvarlardan sarkan duvar halıları olan devasa bir odaya girdik. Sıcak bir ışıqla aydınlatılmış bir merdiven üst kata çıkıyordu.

Daha önce hiç kaleye girmedim.

Vonkovya'da Kral Alaric hükümdar olarak görev yapıyordu, ancak geleneklerin bir simgesi olmaktan öteye geçemiyordu. Ülkenin çoğu, başkentte bulunan Parlamento Lordu ve onun Vonkovya Ordusu tarafından yönetiliyordu. Hiç gitmediğim, ancak tüm hayatım boyunca yaşadığım kırsal bölgelerde bulunmayan modern olanaklarla dolu, zengin bir yer olduğunu duymuştum. Görkemli bir fuaye gibi görünen bir yerden geçerken, sağımda yükselen giriş kapılarını gördüm, ancak

ilk geldiğimde bu kapılardan geçtiğimi hiç hatırlamıyordum.

Rykaia beni merdivenlerden yukarı ve başka bir koridordan geçerek, ağır ahşap kapısı ve siyah demir menteşeleri olan bir odaya götürdü. Kapıyı açtığı anda, tanıdık bir erkek kokusu burnuma çarptı ve güzel taş kemerleri ve muhteşem vitrayları olan geniş odaya göz gezdirdim. Taş şöminenin üzerindeki manteldeki çok sayıda şamdan titriyordu ve şöminenin rahatlatıcı sıcaklığı kemiklerimi titretti. Karşısında, kitaplarla dolu siyah kadife bir kanepe vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en ayrıntılı yatak, tavana kadar uzanan kavisli lancet pencerelerin bulunduğu bir oyuk içinde duruyordu ve uzaktaki soluk beyaz kulelerin dağları ima ettiği, ötesindeki muhteşem karanlığı görmeye imkan veriyordu.

Elimi abanoz ağacından yapılmış ve parmaklarımın altında sıcak bir sıvı gibi yumuşak hissettiren siyah ipek çarşafların üzerinde gezdirdim. Karanlık ormanlarda hayalet gibi beyaz hayvanların resimleri odanın dört bir yanına asılmıştı. Siyah zırh ve deri, yatağın ayak ucundaki metal bir aletin üzerine serilmişti ve ben bu giysileri tanıyarak kaşlarımı çattım.

"Yatak, Kral Sagaerin'in hediyesiydi. Kardeşimi yıllarca taş zeminde yatmaya zorlamanın vicdanını rahatsız etmiş olmalı," dedi Rykaia arkamdan.

"Beni *onun* yatak odasına getirdin..." Elim geri çekti, aniden Zevander'in uyuduğu yere dokunduğumu fark ettim. Kafamda bir şüphe belirdi. "Neden beni *onun* yatak odasına getirdin?"

"Çünkü *onun* banyosu kaledeki en iyisi. Ve bence misafirlerimiz en iyisini hak ediyor." Gülümsenerek, boyumun iki katı yüksekliğindeki çift kapıya döndü ve onları iterek, yatak odasıyla aynı muhteşem manzaraya bakan, yüksek taştan lancet pencereleri olan başka bir kubbe tavanlı odaya girdi. Tavan, melekler gibi ruhani varlıkların resimleriyle süslenmişti. Derilerinde, iki parlak ay ve yıldızların arka planında parıldayan garip gümüş işaretler vardı. Büyülenme yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Rykaia gülümsedi ve yukarı baktı.

"Lunadei. Ay tanrıları." Vonkovya'daki odam kadar büyük ve kristal suyla dolu taş yapının yanına diz çöktü ve elini yüzeyin üzerinde gezdirdi. "Sıcaklık mükemmel."

Omzumun üzerinden arkama baktım. "Ya geri dönerse?"

"Kardeşim saatlerini toplantı odasında geçiriyor, içkisini içip kitap okuyor."

"Okuyor mu?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemekte pek başarılı olamadım.

"Heyecan verici bir şey değil, inan bana. Çoğunlukla tarih ve hiyerogliflerle ilgili parşömenler. Eidolon'un kütüphanesindeki her şeyi okuduğuna eminim, ama yine de bazı gizemli kodekslerle sonsuza kadar büyülenmiş durumda."

Bu, o kadar kaba bir adam için ilginç bir çelişki olduğunu düşündüm.

"Peki, ben sıcak bir havlu ve pijamalar getireyim. Banyo kenarında bir sünger, biraz sickleberry sabunu ve yasemin yağı var." Benim için hazırladığı eşyaları işaret etti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bu soruyu sorduğum için kendimi zihinsel olarak azarladım. Birinin beni bu şekilde şımartmasından duyduğum temelsiz rahatsızlık için. Muhtemelen, kız kardeşim dışında, hiç kimse benim için bu kadar çaba sarf etmemiştir.

"Neden bunu soruyorsun?"

Gözlerimi indirdim. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Aniden hissettiğim tedirginliği sezmiş gibi, ellerini birleştirip odanın diğer ucundaki dolaba doğru yürüdü ve katlanmış havlulardan birini aldı. "Burası... bazen çok ağır gelebilir. İlgi gösterecek bir şeyin olması güzel."

"Nazik misafirperverliğiniz için

teşekkür ederim." "Tamam, sizi yalnız

bırakayım." "Teşekkürler, Rykaia."

Kapıya doğru döndü, ama sonra tekrar geri döndü. "Neden buradasın?" Sorusu karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde, bir an düşündüm.

"Seni Umbravale'nin ötesine ne götürdü?" diye açıkladı.

"Sana söyledim, kardeşim ve ben ormanda kovalanıyorduk."

Kollarını kavuşturup ayaklarını kaydırdı. "Peki, geri dönsen, kız kardeşini bulsan, kendi dünyanda kalır mıydın?"

Bu iyi bir soruydu. Kalır mıydım? Benim için orada ne vardı ki? Kesinlikle ailem, evim ya da büyüdüğüm köy yoktu. Hiçbiri beni istemiyordu.

"Bilmiyorum. Benim dünyamda, lanetli biri olarak görülüyordu. Bir yabancı." "Ailen mi seni lanetledi?"

"Köylüler. Bebekken ormanda bulunmuştum. Vali bunun bir merhamet eylemi olduğunu düşünmüştü, ama köylüler beni bir sapkınlık olarak gördüler. Ve sonra, tabii ki, kaza oldu." Gözlerimi, kıpır kıpır ellerime indirdim.

"Ne kazası?" diye sordu.

Bu, vicdanımda bir leke olarak kalmıştı, ama bunca yıl geçmesine rağmen, bunun için ne kadar suçluluk duymam gerektiğine karar verememiştim.

O günü yeniden yaşarken, Lilleven ve erkek kardeşinin beni nasıl alay ettiklerini, giysilerimi çekiştirdiklerini ve bana Lorn dediklerini anlatırken, pişmanlık sözlerimi sivri dişleriyle ısırdı. Neden tüm bunları ayrıntılı olarak anlattığımı bilmiyordum. Belki de hayatım boyunca herkesin hikayenin kendi versiyonunu dinlediğim için, gerçeği ortaya çıkarmak iyi geldi. Ya da belki de gerçeği kendime hatırlatmam gerekiyordu. Her halükarda, devam ettim: "Bana, beni kazıkta yakılmayı istediğini söyledi, ben de intikam olarak, onun atlar tarafından ezilmesini istediğimi söyledim."

O zaman bile, söylediğim sert sözlerden yüzümü buruşturmuştum. Onun da beni tehdit etmiş olması önemli değildi. Beni en çok rahatsız eden şey, onun sözlerinin içime işleyip beni etkilemiş olmasıydı. "Yolu geçerken, bir araba ona çarptı. Onun ölümü yüzünden yakılmalı ya da sürgün edilmeliydim, ama sanırım köy halkı beni başka şekillerde cezalandırmayı uygun gördü."

"Bir kız sıradışı, hatta benzersiz olduğunda, kötü ya da lanetli olarak görülmesi ilginç geliyor bana." Lavabonun yanındaki çıkıntıdan bir şişeyi aldı ve koklamak için kapağını açtı. "Ben de sosyal nezaketin kırıntılarıyla hayatta kalmayı öğrendim. Senin gibi, ben de bu yüzden zayıfladım ve yoruludum." Rykaia, beklenmedik bir hüznü ifadeyle, şişeyi yerine koyarak dedi. "Üzgünüm, Maevyth. Sana bu kadar kötü davrandıkları için üzgünüm. Ama onun öldüğü için üzgün değilim." Bunun üzerine odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve bir an için onun soğuk sözlerini düşündüm. Ne kadar kolay söylemişti.

Dikkatimi başka yere yöneltmek için etrafa tekrar göz gezdirdim ve başımın üstündeki camın muhteşem detaylarına, pencerelerin dışına ve duvarlara boyanmış fresklere, kendim hiç tatmadığım mutlak lüksü hayranlıkla baktım. Büyükbabamın şaraphanesi rahat bir yaşam sürmemizi sağlamıştı, ama asla krallar gibi değil.

Kapı birden açıldı ve ben irkildim, neredeyse geriye doğru suya düşecektim. Rykaia beyaz bir giysi taşıyarak içeri girdi. "Neredeyse geceliğini unutuyordum." Yanımdan geçip havluyla birlikte giysiyi yere bıraktı.

O odadan çıkıp kapıyı kapatmadan önce sadece hızlıca "Teşekkürler" diyebildim.

Başka bir olası kesinti için durakladım, bir an kapıya baktım, sonra hızla soyundum, siyah elbisemi ve gerdanlığımı taş lavabonun yanına attım. Mumların titrek ışığı biraz aydınlatma sağlıyordu, ben de dikkatlice bacaklarımın etrafında ocakla ısıtılmış bir battaniye gibi toplanan ılık suya adım attım. Suyun altındaki taş çıkıntı oturmak için bir yer görevi görüyordu ve yüzeyden yükselen buharı solurken gözlerimi kapattım. Suyun nasıl sıcak kaldığı, çözmek için ne enerjim ne de ilgim olan bir gizemdi. Ama kaslarımdaki ağrıyı dindiren o muhteşem ısıya minnettardım.

Etrafımda mumlar titriyordu, su karanlıktı ve derinliği yoktu, suya batmış ellerime baktım. Aleysia mumlarla banyo yapmaktan nefret ederdi. Kız kardeşim her zaman karanlıktan korkardı, ama ben tam tersiydim. Işığı her zaman çok fazla incelemeci bulmuştum.

Uzun bir nefes vererek başımı lavabonun kenarına yasladım ve bir an için gözlerimi kapattım. Zihnimin sessizliğinde kız kardeşimi gördüm – üşümüş, morarmış ve dövülmüş.

Sinüslerimdeki basınç beni dik oturmaya zorladı ve dizlerimi göğsüme çektim. Ondan ayrıldığımdan beri ilk kez, sonunda yıkıldım. O geceden beri tüm korkunç şeyler vicdanıma dişlerini geçirdi ve kalbimi parçaladı

kalbimi parçaladı. Boşluğa uzanıp kız kardeşimi çektiği ıstıraptan kurtarmak, yükünü paylaşarak ona nefes alması için bir fırsat vermek istedim. Kan bağı olmasa da onu kendimin ikinci yarısı gibi seviyordum. İkizim gibi.

Aklım, o kemerden atladığım kader anıyla beni eziyet ediyordu. Aceleci ve aptalca bir hareket. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni terk etmemeliydim, tatlı kardeşim."

Sadece birkaç dakika içinde sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ağladım. Tüm ıstırap ve acı, zehirli yağmur gibi suya düşen sıcak gözyaşlarıyla içimden döküldü. Sakladığım ıstırapın beni mahvetmesine izin verdim, beni hayal etmek istemediğim olasılıkların derinliklerine çekti, en kötüsü onun ölümüydü. Ta ki gözyaşlarım kuruyana kadar. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar.

Uzaklardaki dağlara baktım, ay aşağı dönük bir hilal gibi görünüyordu. Böyle bir şeyi hiç görmemiştim. İkinci ayın çoğu pencerenin görüş alanının dışında, yan tarafta kalmıştı. İkisi kesişirse nasıl görünür diye merak ettim.

Bu dikkat dağınıklığı, kafamın bırakmak istemediği acıyı ve suçluluk duygusunu hafifletmişti.

Zihnimdeki bir ses, Aleysia'nın aldığı her kararın kendisine ait olduğunu ve ona olanlardan benim sorumlu olmadığımı söyledi. Bu ses, Zevander'ın kendine özgü tonunu taşıyordu ve daha önce bana yemek yemeyi reddetmemle ilgili söylediklerini yansıtıyordu. Huysuz tavırlarına rağmen, öfkeli esir alanımı nefret etsem de, bir ölçüde haklıydı.

Başımı dizlerimden kaldırdım ve ona ait olan bu kutsal mekanı gözlerimle taradım. Acım ve gözyaşlarımla istila ettiğim bir mekan.

Yanımdaki çıkıntıdan sabun kalıbını aldım ve kokladım, ağız sulandıran sıcak vanilya aroması ve bir tutam tarçın içeren baharatlı bir meyve kokusu ile karşılandım. Rykaia'nın sağladığı sabunların yanında, bana kutsal yağ şişesini hatırlatan, karmaşık süslemeli pirinç bir şişe duruyordu. Onu kaldırdım ve mantar kapağına bağlı küçük zinciri açtım. Şişeden, çok iyi tanıdığım lezzetli bir koku yayılıyordu. Duyularımı uyandıran odunsu, kehribar kokusu.

Çilek sabununu bir kenara bırakıp, diğerini süngere sürdüm ve son birkaç gün içinde biriken kiri ve pisliği yıkadım.

Misk kokulu sabunla kaplandıktan sonra, oturduğum çıkıntıdan indim ve suyun boynuma kadar yükselmesiyle, dibin görüldüğünden çok daha derin olduğunu fark ederek şaşırdım. Başımı suyun altına daldırdım, banyonun genişliği bana Aleysia ile nehirde yıkandığımız zamanları hatırlattı, ancak nehir suyu bu kadar sıcak ve rahatlatıcı değildi.

Saçımı yıkayıp sabunu duruladıktan sonra, havuzun kenarına doğru yürüdüm ve Rykaia'nın benim için hazırladığı havluyu aldım.

Kapı tekrar açıldı ve ben de havluyu vücuduma sararak kendimi olabildiğince örtmeye çalıştım.

Rykaia'yı kabalığı için azarlayacağımı düşünüyordum.

Bunun yerine, kapıda duran uzun boylu, kaslı bir figür gördüm, vücudu kapının çerçevesini tamamen dolduruyordu. Bir eli yüzünün alt kısmını kapatıyordu, diğer eli ise yan tarafında sıkı sıkı kapalıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi kaba ve derindi, sert tonu kalbimi çarpıtiyordu, ben ise havlunun altında çıplak duruyordum.

"Rykaia... o... Özür dilerim. Senin alanına girmek istemedim."

"Rykaia..." diye mırıldandı, yumruğu eskisinden daha sıkıydı. Yine de, sanki yüzünü saklamak istercesine elini çenesinin üzerine koydu ve o anda benim kadar telaşlı olduğunu fark ettim.

Garip. O ana kadar onun hakkında bildiğim az şeyden yola çıkarak, hazırlıksız yakalanacak biri gibi görünmüyordu. Aslında, kaleye giderken, çevresine karşı ne kadar dikkatli ve uyanık olduğunu hatırladım. Bir avcı gibi.

Yine de orada durmuş, bana bakmayı reddediyordu.

"Ben gidiyorum." Rykaia'nın bana verdiği giysileri topladım ve o zaman fark ettim ki, beyaz bir gecelik sandığım şey aslında bir erkek tuniğiydi.

O da bunu fark etmiş gibi görünüyordu, parmaklarımın ucunda sallanan giysiye kaşlarını çatarak baktı. Giysi, siyah deri pantolonunun içine soktuğu, yarısı bağlanmış tunikle aynıydı. Yediğim az miktardaki yemek o anda yere çıkmak üzere olmasaydı, bu manzarayı takdir etmek için bir an durup bakardım.

"Geldiğim gibi giyineceğim..."

"Hayır," dedi aniden. "Elbisenin düzgünce yıkanıp sana geri verilmesi için ben ilgileneceğim."

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Sıkıntı değil." Ancak kısa ve huysuz cevapları, sinirli olduğunu gösteriyordu.

Neden elini yüzünden çekmediğini merak ettim ve onun görünürdeki güvensizliğinin kaynağını aramaya başladım, ama odanın loş ışığında neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Ancak garip bir ayrıntı dikkatimi çekti. Avucuna kazınmış akrep birdenbire ortadan kaybolmuş, bunun yerine kıvrılmış kolunun hemen altındaki ön kolunda belirmişti. Emin olmak için diğer elinin arkasına baktım, orada da akrep dövmesi yoktu. Yer değiştirmiş miydi?

"Sabunumu kullanmışsın." Bu yorum beni düşüncelerimden kopardı ve onun bakışlarının, muhtemelen Rykaia'nın verdiği kullanılmamış sabuna kayıp sonra tekrar bana döndüğünü gördüm.

"Sorun olduysa özür dilerim. Berry sabunu çok güzel, ama ben... Ben sadece o kokuyu seviyorum." Ardından gelen sessizlik, onun kişisel eşyalarına dokunduğum için kızdığını düşündürdü. "Daha önce olanlar için de özür dilerim. Sinirime hakim olamadım, öyle demek istemedim... Bazen düşünmeden hareket ediyorum."

Yine, o da hiçbir şey söylemedi, sadece elinin üstünden bana baktı, gözleri inceleme ve merakın çalkantılı bir karışımıydı. Değişken ışıklandırma beni yanıltmadıysa, gözleri daha altın rengi, daha az öfkeli görünüyordu. O bana baktıkça, vücudumun tepkisinin daha fazla farkına vardım – iç uyluklarımdaki seğirme ve karnımdaki hafif gıdıklanma. Nabzım titriyordu, onun bir şey söylemesini veya yapmasını bekliyordum. Aramızda çıldırtıcı bir sessizlik vardı, gerginlik o kadar yoğundu ki havayı yutuyordu.

"Sorun olmazsa giyinmek istiyorum," dedim sonunda.

Sessiz düşüncelerinden çıkmış gibi gözleri keskinleşti. Ayrılmak için döndü, ama durakladı ve başını yana çevirdi, hayal ettiğim kadar yakışıklı bir profil ortaya çıktı. Keskin ve oyulmuş çene hattı, bir günlük sakalları, yoğun eğimli kaşları ve zarif şekilli burnu, ona heybetli bir görünüm kazandırıyor. İsteddiği her kadını elde edebilecek bir erkeğin ölümcül özellikleri. "Elimi boğazına koymak istemedim," dedi, sesindeki sakinlik beni hazırlıksız yakaladı.

Ne söyleyeceğimi bilemeyen ben, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken orada kalakaldım. Sessizlik uzadıkça, aramızdaki garip diyalog daha da gerginleşti. *Bir şey söyle.* Aklımda hiçbir şey yokken, kendimi onun geniş omuzlarına bakarken buldum, zihnim onun gömleksiz nasıl görüldüğünü merak etmeye başladı. "Sırtın çok güzel." Bu sözler ağzımdan gelişigüzel döküldü ve onları engellemek için çok geç kalmıştım.

Yüzümü ve yüzüme yayılan utanç verici kızarıklığı gizlemek için gözlerimi kapatarak arka döndüm. "Banyo. Yani, güzel bir banyon var demek istedim."

O sessizce odadan çıkıp kapıyı kapatmadan önce, yanağında belirgin bir gamze gördüm.

"Sen dayanılmaz bir aptalsın." Yüzümü ellerimle sakladım, utanç duygusu kafamda yankılanarak geçmek bilmiyordu. Bu adamda beni aptal bir aptal haline getiren neydi?

Hızlıca giyindim, altına giyecek temiz bir cammyk'im olmadığı için kendime kıızıyordum. Normalde tüm özel bölgelerimi kapatan kumaş bodysuit'ime bakarak, onu yıkanmamış olarak giymeyi düşündüm, sonra ormanda altıma işediğimi hatırladım.

Tanrım. Onsuz dolaşmak çok doğal olmayan bir his veriyordu. Aleysia her zaman bunları giymeyi reddetmiş, onları kısıtlayıcı işkence aletleri olarak nitelendirmişti. Göğüslerim

ağır ve açıkta hissettiriyordu, ama eskisinden daha rahat nefes alabilmek kesinlikle bir rahatlama idi.

Bodysuit'in üstüne çapraz kolye asılıydı ve lanetli şeyi atmak istesem de, onsuz kendimi çıplak hissediyordum. Hayatım boyunca onu takmak zorunda kalmıştım, ama burada artık bir ceza gibi gelmiyordu. Olumsuz anlamlarına rağmen, evime, kız kardeşime bir bağ gibi geliyordu. İç çekerek, onu tekrar taktım.

Banyodan çıktığımda, Zevander'ı pencerelerin bulunduğu oyuğun yanında, her zamanki maskesiyle yüzünü kapamış halde buldum. Az önce gördüğüm o büyüleyici profili düşününce, bu hiç mantıklı gelmiyordu. Bakışları üzerimde dolaştı ve aklımdan geçen her neyse, elleri yine sıkı bir yumruk haline geldi. Öfke mi? Tiksinti mi? Yüzünün yarısını kapatan o lanet maske yüzünden anlayamıyordum.

Vücudumun her santimetresi karıncalanıyordu, gömleğin altındaki çıplak bedenimin farkında olmak, onun gündelik kıyafetleriyle ne kadar çekici görüldüğünden sadece hafif bir dikkat dağınıklığı yaratıyordu. Göğüs kasları tunikasının açık yakasından ve kumaşın şişkin pazılarının etrafında toplanmış haliyle görünüyordu. Gece yarısı rengindeki saçları, düzleşmeyi reddeden tembel bukleler halinde yüzünün etrafında dağınık duruyordu. Hayatımda hiç bu kadar erkeksi, bu kadar vahşi bir erkek görmemiştim. Onda tehlikeli bir çekicilik vardı, tunik altında kendimi çok sıcak hissetmeme neden oluyordu. Ölümcül bir cazibe, kalbine bıçak saplarken kulağına tatlı sözler fısıldayabilecek türden bir erkeğe yakışır bir cazibe.

"Sizi odanıza kadar eşlik edeyim," dedi, ama bana doğru bir adım attığında, başımı salladım.

"Hayır, sorun değil. Kendi başıma dönebilirim." En son istediğim şey, aptal bir küçük kız gibi telaşlanarak onunla birlikte zindana kadar yürümektir. "Bu kıyafetle zindana dönemezsin. Üst kattaki odalardan birini kullanabilirsin. Üst kattaki odalardan birini kullanabilirsin. Kapı elbette kilitli olacak." "Mahremiyetim için mi? Yoksa senin tutsağın olduğum için mi?"

Gözlerinde bir şey parladı ve beni öyle çağırmak isteyeceğini düşünmeye cesaret ettim. "Ben esirleri barındırmam, *Lunamiszka*." Sesindeki söylenmemiş ima, söylemeye tenezzül etmediği şeyi bana anlattı. Onları öldürüyordu. "Zindanda uyumayı mı tercih edersin?"

"Nerede uyursam uyuyayım, özgürlüğümün bana emanet edilmesini tercih ederim. Anladığım kadarıyla, beni seve seve atacağın fyredrakes var bu binada. Öyleyse, nasıl kaçabilirim ki?"

"Senin kadar azimli biri olarak, eminim bir yolunu bulursun."

"Seni pek tanımıyorum, ama benim yerimde olsan aynı şeyi yapacağından eminim. Ve *Lunamiszka* da neyin nesi?"

O burun kıvrıdı. "Görünüşe göre bir kez olsun konuşmadığın bir dil."

Bir kez olsun mu? "Hayatım boyunca konuştuğum gibi konuşuyorum, bu da aynı dili konuştuğumuz anlamına gelir."

"Peki, senin dilinin adı ne?"

"Vonkovyan."

"Vonkovyan'ı biliyorum. Bizim birçok *ölü* dilimizden biridir." Kollarını kavuşturdu ve gözlerimi tunikasının bağcıklarından görünen göğsündeki derin çukura çekti. "Sen Vonkovyan konuşmuyorsun. Mükemmel Nyxterosi konuşuyorsun. Nasıl? Bu soruyu cevapla, o zaman seni serbest bırakmaya daha meyilli olurum."

Ölü bir dil mi? "Bu hiç mantıklı değil. Vonkovyan dışında başka bir dil öğrenmedim." Lyverian bile.

"O zaman kapın kilitli kalacak." Belli ki beni çok daha ilginç bir şey sanıyordu. Bir casus gibi... Ya da daha kötüsü, bir tehdit gibi. Bu neredeyse gülünçtü, gerçeklikten o kadar uzaktı ki.

"Soruma cevap vermedin. *Lunamiszka* ne anlama geliyor?"

Arkasındaki taş duvara yaslandı, duruşu daha rahatladı. Rahat. Aynı anda ne kadar acımasız ve aristokratik görünebileceği yıkıcıydı. "Bu, senin ısrarla sinir bozucu olduğun ve çok fazla soru sorduğun anlamına geliyor."

"Bütün bunlar tek bir kelimedede mi?"

"Kısalığı severiz. Ve sessizliği."

"Tüm kişiliklerin adına mı konuşuyorsun?"

Maskenin hareketinden, çenesini sıkıldığını anlayabiliyordum.

"Bütün gün kilitli kalacaksam, en azından bir arkadaşımın olmasını tercih ederim. Dolion ile birlikte zindanda kalacağım." Yaşlı adama, elime çizdiği sembol ve glifler hakkında daha fazla soru sormak istedim. En azından sorularımı yanıtlamaya istekli görünüyordu. Bütün gün tek başıma bir odada kilitli kalma düşüncesine dayanamıyordum. Manzara ne kadar güzel olursa olsun, saatlerce tek başıma kalma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

"O zaman, itiraz etmeden eşlik edileceksin."

"Peki."

Bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve durduğu yer benim durduğum yerden bir adım bile uzak değildi. Geniş ve kaslı göğsünün ortasına baktığımda boyu ve iriliğini fark ettim. Vücudu bana Foxglove'daki kulübenin önündeki sağlam meşe ağacını ve güneş yüksekteyken tüm bahçeyi gölgeleyen halini hatırlattı.

Parmaklarını hafifçe hareket ettirerek dikkatimi bana doğru uzattığı pürüzlü ve yaralı eline çekti. Derisindeki izler garip şekillerin silik hatlarını taşıyordu ve bunların glifler olup olmadığını merak ettim. "Giysilerini Magdah'a yıkaması için vereceğim."

İç çamaşırlarımın da o yığın içinde olduğunu hatırlayarak kıyafetleri daha sıkı tuttum. "Magdah mı?"

"Evet. Senin fırlatmaktan hoşlandığın yemekleri o yapıyor," dedi, sesinde keskin bir alaycılık vardı.

Boğazımı temizledim, yığını daha sıkı bir şekilde topladım, kirli iç çamaşırlarımın yığının derinliklerine gömüldüğünden emin oldum ve giysileri ona uzattım.

Bana onu takip etmem için başını salladı ve odasından koridora çıktığımızda, geniş omuzlarının dar bir bele doğru daraldığını ve yürürken mükemmel bir ritimle hareket eden kaslı sırtını incelemeye çalışmadım. Daha önce bir erkeğin kalçalarına hiç dikkat etmemiştim, ama beni sinirlendiren nedenlerden dolayı kendimi durduramadım. Sanki her santimi Tanrı tarafından oyulmuş gibiydi, lanet olası kıcı bile. Aleysia'nın kesinlikle hayran kalacağı, doğal bir çekiciliği vardı. Bu düşünce, kurnaz kız kardeşim benim yerimde olsaydı ne yapardı diye merak etmeme neden oldu.

Kuşkusuz, onu baştan çıkarırdı ve bunu mutlaka özgürlüğü için yapmazdı.

Köyde, genç kızları rastgele sorgulamaktan hoşlanan Vonkovyan muhafızlarıyla bunu birkaç kez yaptığını görmüştüm. Altın sarısı saçları ve parlak gözleriyle, flört ederken gözlerini kırpmayı ihmal etmeyen kız kardeşim için bu çok doğal bir şeydi. Şüphesiz, Zevander onun içini bir fırtına gibi karıştırırdı.

Omzunun üzerinden baktı ve ben başımı o kadar hızlı kaldırdım ki, neredeyse geriye düşüyordum. "Belki de benimle birlikte yürümelisin, tabii yol boyunca kıcıma bakmakta ısrar etmezsen."

Yüzümü kavurucu bir sıcaklık kapladı, ancak aşağılanmış olmanın buz gibi öfkesi bu sıcaklığı biraz soğuttu. "Belki de *kıcına* iki kaplumbağa yapışmış gibi yürümemelisin."

Kaygan hakaret karşısında yüzümü buruşturdum.

Bir kez daha baktığımda gözlerini hafifçe kısmış olduğunu gördüm ve maskesinin altında gülümsedi mi yoksa alaycı bir ifade mi takındı diye merak ettim. Gülümsediği pek olası değildi. Bu adamın dudaklarının bir hırlamadan öteye uzandığını hiç sanmıyordum. Yine de, "Kendi kız kardeşimden daha küstah birine rastlama ihtimalim ne kadar olabilir ki?" diye sorduğunda sesinde hafif bir eğlence vardı.

Genelde öyle değildim, bu da işin tuhaflığıydı. Onda bir şey, sonuçlarından korktuğum için çoğunlukla bastırdığım bir yanıma ortaya çıkardı. Her zaman keskin bir dilim vardı, ama özellikle erkekler, ya tokat atarak ya da kırbaçlayarak onu susturmanın bir yolunu bulurlardı.

Zevander ne kadar heybetli ve tehditkar olsa da, onun yanında aynı korkuyu hissetmiyordum. Aksine, cesaretim artmıştı. Şüphesiz bunu yapabilecek kapasitede olmasına rağmen, gereksiz şiddetten hoşlanan bir adam gibi gelmiyordu bana.

Büyük Salon'u geçip başka bir koridordan geçtikten sonra, beni Bay Moros'un malikanesinde gördüğüm mutfığın iki katı büyüklüğünde bir mutfığa götürdü. Yüksek,

kalın ahşap kirişlerle desteklenmiş yüksek tonozlu tavanlardan sarkıyordu. Uzak duvarda, güzel oyulmuş demir parmaklıklı lancet pencereler vardı ve siyah ahşap tezgahlar ve kilerler, yaş ve yıpranmanın izlerini taşıyordu.

Bir kişi, özenle oyulmuş demir bir ocakta buharlı bir tencereyi karıştırıyordu. Kapüşonlu kahverengi keten elbise, yüzünü gizliyor ve tombul vücudunun kıvrımlarını sarıyordu. Yaklaştığımızda, dönerek gri saçlı yaşlı bir kadın olduğunu ortaya çıkardı. Başının üstünden iki siyah boynuz çıkıntı yapıyordu ve kapüşonun içine kıvrılmıştı.

Onlara bakmamak için başımı çevirdim.

"Magdah, yıkanması gereken bazı giysilerim var."

"Evet, efendim, elbette." Uzun, kemikli parmaklarıyla giysilere uzanırken, aksanında belirgin bir rotiklik vardı. Parmaklarından ikisi eksikti.

Y ine, kirli iç çamaşırlarımın yere düşmemesi için dikkatle izledim.

Zevander'a parlak bir gülümseme sunarken, gözleri bana takıldığında gülümsemesi hızla kayboldu.

"Çorba için teşekkür ederim," dedim, onu boşa harcadığım için içimi kemiren suçluluk duygusuyla.

"Oh, odanın diğer ucuna fırlatmadan önce iki lokma yiyebildin, değil mi?"
Söylediği şeyin aşağılayıcılığı içime işlese de, kendimi onun aksanına hayran, neredeyse kapılmış buldum. *İki'nin chew* gibi seslenmesi ve *room* derken dilini yuvarlaması. "Teşekkür ederim canım. Senin öfkeni yatıştırmış olmaktan çok mutluyum."

Zevander bana doğru eğildi. "Magdah bu evde her şeyi görür."

Bir yudum yuttum, içime çekilip çılgılık atma dürtüsü göğüs kafesimi parçalıyordu. Çıplak olduğumun ve onun tunikasını giydiğimin farkında olmak durumu daha da kötüleştiriyordu. "Düşüncesizce davrandım. Özür dilerim."

Onaylamayan bir ses çıkardı ve tenceresine dönerek tekrar karıştırdı. "Bu yahniyi bitirdikten sonra kokuşmuş giysilere bakacağım."

Belli ki benden hoşlanmıyordu.

Zevander'ın keyifle izlediğinden emin olduğum, rahatsız edici bir anın ardından, beni mutfaktan çıkarıp koridora geri götürdü. Merdivenlerden aşağı inerek onu takip ettim. Çoğu kişi tarafından nefret edilmeye alışmış olsam da, nedense Magdah'ın beni umursamaması beni rahatsız ediyordu.

"Sanırım bu kasıtlıydı," dedim, hızlıca yürürken bacaklarımın arasından geçen havayı görmezden gelerek. "Bilmelisin ki, benim tepkime neden olan senin yorumundu."

"Yorum mu?"

"Dizlerimin üstünde beni görmek." Bu anı hala canımı sıkıyordu.

"Bu seni rahatsız etti."

"Çoğu kadını rahatsız ederdi herhalde. Bu, ..."

"Evet?" diye sordu ve ben sesindeki eğlenceyi yok etmek istedim. "Bu, bana karşı hakimiyetini ima ediyor. Ki sen buna sahip değilsin."

O burun kıvırdı ve koridorda yürümeye devam etti. "Yine de, beni hücrene kadar takip ediyorsun. Benim tunikamı giyerek."

"Bu hücreyi ben seçtim, değil mi? Tunikana gelince, seçim şansım olsaydı patates çuvalında uyurdum."

"İsterseniz çıkarabilirsiniz."

Onun sözleri beni sersemletti, soğuk uyluklarım titredi ve boğazımı temizledim. "Demek istediğim, senin ya da başka bir erkeğin önünde asla diz çökmeyeceğim, eğer beklentin buysa."

"Öyle bir şey demedim." Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. "Sadece görmek isterim dedim."

"Peki, hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Gözümün ucunda bir hareket gördüm ve döndüğümde, sanki içine çekilmiş gibi, gölgeli bir figürün taşın içine kaybolduğunu gördüm. Adımlarımı durdurmam Zevander'in dikkatini çekti ve o da arkasını döndü.

"Az önce bir şey gördüm. Duvara kayan bir gölge." "Deimosi," dedi kaygısız bir şekilde ve yoluna devam etti.

Bir an daha baktım ve başka bir hareket olmadığında, ona yetişmek için peşinden sürünerek gittim. "Onlar ne?"

"Ölenlerin geride bıraktığı korkular. Nethyria'da onlara yer yok."

"Nethyria mı?"

"Ölüm. Birisi öldüğünde, korkuları gidecek hiçbir yer bulamaz. Kendilerini yerleştirirler."

Yutkunarak arkama baktım ve gölgelerin taşların arasında bizim peşimizden koştuğunu gördüm. "Onlar... başka varlıklara da yerleşiyorlar mı?"

"Sadece davet davet edildiklerinde. Bence öneririm sana davet davet . Bazı korkular felç edici."

Hareketlerinin akıcılığı bana yılanları hatırlattı, onları görmek sinirlerimi gerdi. "Onları nasıl davet ediyorsun?"

"Çok uzun süre bakarak."

Dikkatimi öne çevirdim ve tekrar bakma isteğini bastırmaya çalıştım. "Sonsuza kadar burada kalıyorlar mı?"

"Genel olarak hayır. Ama bu kalede kalmaktan memnun görünüyorlar."

Zindanlara vardığımızda, Zevander anahtarı aldı ve kafesimin kapısını açtı.

"Burada uyumayı tercih ettiğinden emin misin?"

"Neye karşı? Sadece gölgelerle baş başa kalacağım boş bir odada dolaşmaya mı? Evet. Madem tutsak olacağım, en azından zindanda uyuyayım."

zindanda uyusam daha iyi."

İnledi ve küçük hücreye girebilmem için kenara çekildi. "Keyfine bak o zaman." İçeri girdiğim anda, arkamdan kapıyı kapattı.

"Beni kilitleyerek biraz olsun suçluluk duymuyor musun?"

"Hayır." Anahtarın rahatsız edici sesi, onun sözlerini vurguluyordu. "Kalbin, sahip olduğun en küçük organ olmalı."

"Senin ağzın da en büyüğü olmalı."

Oooh, ona bir tokat atmak için neler vermezdim!

Anahtarı karşımdaki kancaya astı. Bir an durup bana bakması, battaniyenin altına girme ihtiyacı hissettirdi. Hiç bu kadar okunması zor bir bakışa sahip bir adamla karşılaşmamıştım. Adil olmak gerekirse, günün çoğunu maske takarak geçiren bir adamla da hiç karşılaşmamıştım.

Tek kelime etmeden, merdivenlerden yukarı doğru büyük adımlarla uzaklaştı.

Sinirlenerek ellerimi belime koydum ve geri dönmeyi seçtiğim bu daracık yeri gözden geçirdim. "Sen bir aptalsın."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Yıldızlar parılıyordu, ben ise yan yatmış, parmaklıklılı pencereden dışarı bakıyordum. Evden unutmak istediğim anıların çamurunda, en çok sevdiğim anılar, yıldızlara bakarak Aleysia'ya şarkı söylediğim gecelerdi. Gözlerim yaşlarla doldu ve gözlerimi kapatarak, onun en sevdiği şarkıyı mırıldandım, yan hücredeki Dolion'un horlamasının sesini bastırmak için zorlanırken, gözyaşlarımı tutmak için mücadele ettim. Gürültüyü bastırmak için kulaklarımı kapattım, sesimin tonunu yükselttim ve kısa bir an için, kız kardeşim yanımda yatarken, kendi yatağıma geri dönmüş gibi hissettim.

Şarkı bittiğinde gözlerimi açtım ve hücremin dışında yanan apliklerin ışığında fark edilebilen gölgelerin arasında bir hareket gördüm. Kaşlarımı çatarak oturdum ve gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Sessizce bekledim.

Bir fare miydi? Bir fareyle başa çıkabilirdim. Ne kadar korkunç bir düşünce olsa da, bir sıçanla bile.

Yataktan inmeye cesaret edemeden, hücrenin o köşesini dakikalarca izledim. Yine de hiçbir şey görünmedi.

Bir nefes verdim ve yastığa yaslandım. Belki de hayal etmiştim.

Şarkıyı mırıldanmaya devam ettim ve gözlerimi kapatmaya hazırlanırken, yine gözümün ucunda bir hareket oldu. İlk aklıma gelen, Zevander'in bana bahsettiği Deimosi oldu ve bir an bakmaya çekindim. Sonra başımı çevirdim ve nefesim kesildi. Mısır ekmeği büyüklüğünde siyah bir örümcek, parmaklıkların diğer tarafından bana bakıyordu. Uzun, tüylü bacakları görünce omurgamdan bir ürperti geçti. Titrek bir nefes verdim, gözlerimle ona atabileceğim bir şey aradım, ama elimde sadece Dolion'un bana verdiği kitap ve yatağımın yanındaki masanın üzerindeki ateş lambası vardı.

Düşüncelerim, gardiyanların ve yüzlerce küçük böceğe dönüşen böceğin bulunduğu hücreye geri döndü ve bir titreme daha beni sardı. Yüzlerce küçük gözün her hareketimi izlediğini bilerek, yapabildiğim en ince hareketle kitaba uzandım.

Kitabı kaldırdığım anda, örümcek gölgelerin arasına kayboldu.

"Oh, hay aksi!" Yatakta yerimi değiştirdim ve nereye kaçmış olabileceğini görmek için yatağın ayak ucuna koştum. Yine hiçbir şey hareket etmediğinde, onu ortaya çıkarmak umuduyla tekrar mırıldandım, çünkü önceki iki seferde de onu çekenin bu olduğunu düşünüyordum.

Örümcek yine gölgelerin arasından yana doğru kaydı ve hayal görmediysem, şarkımla birlikte sallanıyor gibiydi.

Kaşlarımı çatarak, mırıldanmaya devam ederken kitabı kaldırdım, lanet olası şey hücreye girmeye kalkışırsa onu fırlatmaya hazırdım.

Bunun yerine, olduğu yerde kalarak, transa geçmiş gibi bakakaldı.

Kitap elimden kaydı ve keskin bir şey parmağımı ısırdı. Aklımda sadece örümceğin dişlerinin derimi deldiği görüntüsü vardı ve kafam panikle doldu. "Ah! Lanet olsun!" Kitabı düşürüp suçluyu aramaya başladım ve arkama baktığımda örümceğin yine kaçtığını gördüm.

Ateş lambasını bulmak için aceleyle aradım ve tam alevde yaktım, ama odanın o köşesinde hiçbir şey bulamadım. Nefes vererek parmağıma baktım, derimden küçük bir damla kan akıyor ve kapağın labirentine düşüyordu. Kan, kendi iradesiyle hareket eden bir cıva damlası gibi labirentte hızla kaydı ve pirinç tanesi büyüklüğünde ince bir şeyi doldurdu. Hücrede bir tıklama yankılandı ve ben irkildim, kaslarım hala gergindi ve bir dakika önce örümceğin durduğu yere baktım. Neyse ki, geri dönmemişti.

Kitabın işleyişi, küçük dişliler kendi kendine dönmeye ve kuş gözü bir kolun üzerinde açılmaya başlayınca hızla anlaşıldı. Bir an ona bakarak amacını anlamaya çalıştım, sonra göze uzandım ve bir tıklama sesiyle kolu çevirdim.

Kapak açıldı.

Neden tereddüt ettiğimi bilmiyordum, ama bir süre sonra kapağı açtım ve iki sayfaya yayılmış, insanlar, kuş benzeri yaratıklar ve ejderhaların yer aldığı ayrıntılı bir resimle karşılaştım. Resim o kadar ayrıntılıydı ki, gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu. Resmin ortasında, taş duvarları ve sarmaşıklarla kaplı etkileyici bir kale duruyordu. Yanındaki gümüş rengi kabartma işaretler okunaksız görünüyordu, ama parmağımı üzerlerinde gezdirdiğimde sayfada yer değiştirdiler.

Nefesim kesildi ve elimi geri çekerek kelimenin orijinal haline dönmesini izledim. Tereddüt ederek tekrar dokundum ve işaretler ikinci kez kelimeye dönüştü, bu sefer anladığım harflerden oluşuyordu. *Corvus*

Keep. Sayfadaki mistik harekete hayretle iki kez daha denedim ve içimden bir kahkaha kaçtı.

Resimdeki kalın kürkleri giyen, saçları sıkı örgüler halinde toplanmış insanların illüstrasyonlarını inceledim. Gözlerinin üzerine siyah bir kuşun gölgeli bir tasviri çizilmişti. Bir kuzgun. Her biri el tipi bir tırpan gibi görünen kaba bir silah taşıyordu, bazıları ise sırtlarına bağlanmış ok kılıfları takmıştı.

Resmin altında daha fazla işaret vardı ve parmağımı üzerlerinde gezdirdim, ilkinde olduğu gibi, dokunduğumda şekilleri bir şekilde değişti.

Ölülerimizin külleri savaşta bizi korur, tanrıça ise ölümdedir.

Sağa doğru izlediğimde, uzun siyah saçlı, beyaz bir sisle çevrili ve etrafında siyah kuşlar uçan bir kadın gördüm. Yanındaki garip sembolleri parmağımın okşadım ve *Morsana* kelimesi ortaya çıktı.

"Morsana," diye fısıldadım, dikkatimi çeken çarpıcı gümüş rengi gözlerine dikkatimi vererek.

Onun üzerinde kuş benzeri ejderhalar uçuyordu, devasa boyutlardaki bu canavarlar, insanları küçük gösterircesine. Bazıları gökyüzünde uçarak, başlarının üzerinde daireler çizip gümüş rengi alevler püskürtürken, diğerleri zırhlı figürlere saldırıyordu; kesik başları ve uzuvları kırmızı kan havuzları içinde dağınık halde yatıyordu. Her yaratık, Raivox'ta gördüğüm gibi gümüş rengi bir işaret taşıyordu: hilal.

Gözümü bozanla aynı işaret.

Yaratıkların yanındaki tuhaf sembollerin üzerinde parmağımı gezdirdim, öncekiler gibi, bana kazınmış runeleri hatırlatıyordu.

Corvugon ortaya çıktı.

"Corvugon." Büyülenmiş bir şekilde, parmağımı kuşun üzerinde gezdirdim ve o kanatlarını çırpıttı.

Bir başka nefes kesici an daha yaşandı ve kuşun sayfada canlanarak, metal zırhlı kolaylıkla kesen gagası ve boynuzlarıyla zırhlı bir adama saldırmasını izledim. Sanki ben de orada, olayın tam ortasında duruyormuşum gibi, saldırıyı canlandıran garip, hareketli bir resim.

Resmin alt kısmına dokundum ve kuzgun makyajı olan savaşçılardan biri harekete geçti, atın üzerinde oturan zırhlı bir figüre doğru koştu. Zırhlı figür elini kaldırdı ve savaşçı, sanki görünmez bir güç tarafından itilmiş gibi geriye doğru, orijinal pozisyonuna fırladı.

Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Resimler öyle hareket etmezdi; zamanın tek bir anını yakalarlardı.

Parmak uçlarımda bir karıncalanma hissettim ve iki elimle görüntünün üzerinde gezdirdim, tüm sahne sanki ilk elden izliyormuşum gibi canlandı. Bir savaş.

Sağdaki işaretler grubu, benim anlayabildiğim kelimelere dönüştü.

Sarı saçlı ve çelik silahlı adamlar gece yarısı üzerimize çullandı. Damarı arıyorlardı. Ama biz pes etmedik. Çünkü bu topraklar bizindir. Morsana'nın gücüyle onu savunuruz.

Kuzgun halkının daha zayıf silahlarla savaşp zırhlı adamlar tarafından katledilmesini dehşetle izledim. Mor bir parıltı gözlerimi kale boyunca uzanan bir yarığa çekti ve parmağımı üzerinde gezdirdiğimde, parmak uçlarımı beyaz sıcaklıkta bir acı sardı.

"Ah!" Elimi geri çekip kaşlarımı çattım.

Karanlık ve kavurucu uçurumun içinde siyah bir ateş titreyip hareket ediyordu ve sanki bir varlık alevler tarafından yutulmuş gibi bir siluet yükseldi. Alevlerin bir parçası olmuştu. Zırhlı adamlara saldırdı ve onları küle çevirdi. Ateşe dokunmamaya dikkat ederek, başparmağımı yanındaki sembollerin üzerinde gezdirdim ve *Deimos* ortaya çıktı.

Bu isimde bir şey omurgamda bir titreme yarattı. Alevlerin içindeki figürü bir süre daha inceledim ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı kalbim sıkıştı.

Gökyüzündeki tüylü ejderhalar, ateş püskürten altın pullu canavarlarla savaşıyordu, ama alevlerin içinden uçan yırtıcı kuşlara karşı hiçbir şansları yoktu. İki canavar çarpıştı, pençeleri eti parçaladı. Siyah ejderha kuşlarının gümüş rengi alevleri, altın ejderha binicilerini ateşli bir ölüm topu içinde yere çakılmaya zorladı.

Bir anda her şey durdu ve görüntü titredi. Bir sonraki nefeste, tüm figürler kitabı ilk açtığımdaki gibi orijinal konumlarına geri döndü.

Yine de, sorular kafamda dolanmaya devam etti. Zırhlı adamlar kimdi? Kuzgun savaşçılara ne olmuştu? Hayatta kalmışlar mıydı? O siyah alevin içinde ne hapsolmuştu?

Ve Tanrı'nın gözünde bu görüntü nasıl bu şekilde canlanmıştı?

Yine, parmak uçlarıma baktım, orada hala derimin altında bir karıncalanma hissediyordum.

Sayfayı çevirip yeni bir bulmaca ile karşılaştım: kenarlarının hem iç hem de dışına semboller kazınmış, kabartmalı ahşap bir daire

Kenarları derin, siyah oymalarla süslenmiş diğer garip semboller, düzeni bana çok yönlü bir saati hatırlattı. Diğer işaretler gibi değişeceklerini düşünerek parmaklarımı sembollerin üzerinde gezdirdim, ama değişmediler. Ve hayatım boyunca, bunların tek tek ne anlama geldiğini hayal bile edemedim.

Gözlerim yanarken, iç geçirdim ve göz kapaklarımdaki yorgunluğu gidermek için iki kez göz kırptım. Uyumam gerekiyordu. Bir sonraki bulmacayı yarına bırakmak zorundaydım.

Kitabın kapağını kapattığımda, tahta daire bir çukura kayarak düzleşti ve kapak tekrar kapandı. Dahice bir tasarımdı.

Üniversitedeki akademisyenlerin hayran kalacağı bir şeydi ve Dolion'un böyle bir şeyi nasıl elde ettiğini merak ettim.

Yastığa uzanmadan önce, örümceği en son gördüğüm yere baktım ve odamı hızlıca gözden geçirdim. Farelerin varlığı beni rahatsız etmese de, örümcekler beni çok korkutuyordu.

Sonunda yastığa uzandığımda, zihnimi başka bir şey düşünmeye zorladım. O örümceğin dişlerini etime batırdığı görüntüsünü kafamdan silip atacak bir şey.

Aklıma gelen ilk ve tek şey Zevander'dı.

OTUZ ALTI. BÖLÜM

MAEVYTH

Metal sesleri boşlukta yankılandı ve gözlerimi açtığımda hücreyi kaplayan loş bir ışık gördüm. İnleyerek gözlerimi korudum ve başımı yastıktan kaldırdım.

"Uyan, *Bellitula*!"

Gözlerimdeki sis, Rykaia'nın kapıyı açıp, lezzetli kokan bir tepsi taşıdığını gördüğümde netleşti.

İnleyerek başımı salladım ve uykunun son kalıntılarını silkeledim. "Ne *Bellitula*?"

"Annemin bana küçükken anlattığı klasik bir hikaye." Tepsiyi yanımdaki masaya koydu, lezzetli koku damak tadımı kışkırttı ve o anda sandalyenin üzerinde katlanmış giysileri fark ettim. "*Bellitula*, *Aethyria*'nın en iyisi olmak isteyen bir dansçıydı. Bu yüzden, bir malevol ile anlaşma yaptı..."

"Kötü niyetli biriyle mi?"

"Uhhhh... kötü bir ruh mu?"

"Bir iblis mi?" Onun şaşkın ifadesine bakarak, "Boynuzları, çatalı ayakları var, ruhları topluyor." diye açıkladım.

"Ah, evet. Bir *iblis*. Her neyse, yaklaşan Grandetalar'da tüm gözlerin üzerinde olmasını istiyordu. Grandetalar, tek bir kişi tarafından sergilenen en zarif dansın yer aldığı bir etkinlikti. O kadar güzel dans etmek istiyordu ki, seyirciler gözyaşlarına boğulsun."

O hikayesini anlatırken, ben yatakta oturup kalın bir dilim ekmek aldım ve üzerine garip, pembe renkli bir reçel sürdüm. Küçük parmağımı daldırarak reçeli tattım. Gül kalçalarının lezzetli çiçek aroması, bal ve yaz meyveleriyle birlikte dilimi mest etti. Bu yerde henüz damak tadımın hoşuna gitmeyen bir şey denememiştim. Hâlâ yarı uykulu halde, Rykaia konuşmaya devam ederken ekmek ve reçeli yedim. "Kötü niyetli... *yani*, *iblis*, erkeklerin ağlayacağına, kadınların bayılacağına ve dünyanın sonsuza dek onun adını bileceğine söz verdi. Karşılığında, ona kalbini vermeyi kabul etti." Elini kendi kalbinin üzerine koydu ve

hikayeyi dramatize etti. "O, onun aşkı kastettiğini düşünerek kabul etti. Ama kötü niyetliler bu konuda sinsi davranırlar. Gösterisinin olduğu gece, o kadar zarif dans etti ki, ayaklarının hızlı hareketleri ve elbisesinin dalgalanması dışında hiçbir ses duyulmuyordu." Rykaia, botlarıyla, korsesinde siyah danteller olan, daha önce giydiğinden daha koyu bordo renkli elbisesiyle, beceriksizce döndü. "O kadar güzel dans etti ki, erkekler ağladı, kadınlar bayıldı. Dansın sonunda, dinlenmek için yere uzandı. Ve bir daha hiç uyanmadı. Göğsünde, görünmez bir güç tarafından gizemli bir şekilde sökülmiş gibi görünen, kocaman bir delik vardı."

"Bu korkunç bir hikaye," dedim, ağzım dolusu ekmeği bir yudum suyla yutarken.

"Seni üç kez çağırdım ama uyanmadın. Neyse, antrenman zamanı geldi." Giysileri yatağın üzerine attı ve sandalyenin yanına bir çift siyah bot koydu.

Deri. Bolca deri.

Uzun bacaklara uzanan giysilerden birini kaldırdım. "Bu ne?" "Antrenman kıyafetlerin."

"Deri pantolon mu?" Bana Vonkovya'daki zenginlerin giydiği binici pantolonlarını hatırlattı.

"Balo elbisesi mi bekliyordun?"

"Tabii ki hayır. Ama deri her şeye yapışıyor." Bu malzemenin göğüslerime ve kalçalarımaya yapıştığını düşünmek beni irkiltti. "Yapamam."

"Giymen lazım. Bu yüzden antrenman için mükemmel. Kılıçlara ve hançerlere takılmaz."

"Kılıç ve hançerlerin gliflerle ne ilgisi var?" Boğazıma yükselen paniği bastırmak için yanımdaki su bardağını kaldırıp içtim.

Kollarını kavuşturarak omuz silkti. "Bazen, gücünü ortaya çıkarmak için en iyi yol, hayatın için endişe duyduğunda olur."

"Bekle." Kalbim durdu ve su öksürdüm. "Yani ... *savaşmam* mı gerekiyor?" Savaşmakla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Aleysia'yı götüren muhafızı kolundan bıçaklamıştım. "Neyle savaşacağım?"

"Torryn. O, tüm Letalisz'ler arasında fiziksel dövüşte en iyisidir."

"Letalisz mi? O da ne?"

"Kralın eğittiği suikastçılar. Yüzyıllar önce, Torryn, kardeşim ve diğer ikisi Solassion hapishanesinden çıkarıldılar ve kral için gizli suikastlar gerçekleştirdiler." Sanki gizli kral suikastçıları tamamen normal bir meslekmiş gibi konuşan rahat tavrı, beni bir an için suskun bıraktı.

"Harika. Bu kesinlikle harika. O zaman onun için mükemmel bir eş olurum." Gülerek başımı salladım. "Bu saçma bir fikir."

"Bunun için kardeşimize teşekkür edebilirsin. Şimdi giyin."

Hücremin dışına doğru baktım. "Dolion ne olacak?" "Dolion ne olacak?"

"Onun önünde üstümü değiştirmek istemiyorum."

"Güven bana, o sana ilgi duymuyor. Senin sığın yok." "O..."

Kaşlarını kaldırdı, başını eğdi. "Erkeklerle yatmak mı? Evet. Şimdi, giyin."

Çabuk ol. Torryn'in öfkesi çok kötüdür."

Harika. Savaşmam beklenen huysuz adamlarla tanışmayı çok dört gözle bekliyordum.

Kaşlarımı çatarak, Dolion'un orada olmadığından emin olmak için ona bir kez daha baktım. Sadece erkek olduğu için değil, Rykaia dahil kimse önünde giyinmekten gerçekten rahatsızdım. Ne yazık ki, Zevander'in teklif ettiği odalardan birini değil, hücreleri seçtiğimde mahremiyetinden vazgeçme kararı almıştım.

Yaşlı büyücünün hiçbir izi görünmeyince, battaniyeyi geri attım ve ayağa kalktım, yatağın üzerinden pantolonu aldım ve parmağımda sallanan giysiyi izledim.

"Ne oldu?" Rykaia beni izleyerek sordu. "Sığınmayacağından mı korkuyorsun?" "Hayır... Daha önce hiç pantolon giymedim."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Kaşları çatıldı. "Bana sadece elbise giydiğini mi söylüyorsun?" Beni hızlıca baştan aşağı süzdü. "Ve tunikler?"

"Evet. Ve bunun için teşekkür ederim, kardeşin beni banyosunda bulmaktan ve tuniklerini giymekten hiç hoşlanmadı."

Yüzünde dişlerimi gıcırdatmama neden olan kötü bir sırıtış belirdi. "Oh, gerçekten odasına geri mi döndü?"

"Evet. Kızgın görünüyordu."

"Kızgın mı? Yoksa her zamankinden daha mı kızgın?" "Her zamankinden daha kızgın."

Düşünceli bir ifadeyle, başparmağını alt dudağına dokundurdu. "Sanırım bu benim hatam olabilir. Ona banyosunda olağandışı bir şey gördüğümü söyledim."

Omurgam birden dikleşti. "Onu odasına mı gönderdin?"

"Bunu bir ceza gibi söylüyorsun."

"Çıplaktım, Rykaia!"

"Evet, bu da beni her zamankinden daha fazla kızdırıyor," dedi, parmağını çenesine dokunarak. "Bundan emin misin? Sürekli taktığı maske yüzünden bunu anlamak zor."

"Ben mahremiyet istediğim halde neden onu oraya gönderdin?"

"Çünkü emirleri yerine getirmekte çok kötüyüm. Bunu bilmelisin. Bana bir şey yapmamı söylersen, büyük olasılıkla bir şekilde başarısız olacağım." İç çekerek, giysilerinin bulunduğu sandalyeye oturdu. "Şimdi bunu hallettiğimize göre, hala hiç pantolon giymediğin fikrini kafamda oturtmakta zorlanıyorum."

"Benim geldiğim yerde, pantolon giyen tek kadınlar sokaklarda yaşayanlardır."

"Hayatında hiç eğitim aldın mı?" Onun sorusunun bana saçma gelmesinin tek nedeninin, hayatım boyunca kadınların zayıf ve savaşmaktan aciz olduklarının öğretilmiş olması olduğunu fark ettim. Sadece şeytan tarafından kirletilmiş vahşi kadınların avcılık ve savaşma gibi becerilere özlem duyduğunu.

Bu durumdan rahatsız olarak başımı salladım.

"Aman Tanrım. Torryn seni mahvedecek." Alnını ovuşturdu ve aniden yediğim yemek midemde çalkalandı.

"Harika. Teşekkürler. Bu, giyinmek için acele etmemi sağlıyor." "Tamam."

Ellerini uyluklarının üzerine koydu, homurdandı ve ayağa kalktı. "Sana her kadının bilmesi gereken çok temel bir glif öğreteceğim. Bu sana girişinde sana yardımcı olabilir."

Yere diz çökerek, beline bağladığı geniş deri kemerden bir hançer çıkardı ve sıkıştırılmış toprağa beyaz çizgiler gibi görünen üç dalgalı çizgi çizdi. "Aeryz." Hançeri kınına koydu, ayağa kalktı ve sanki yaklaşmamı engelliyormuş gibi avucunu bana doğru uzattı. Burnundan nefes aldıktan sonra gözlerini kapattı ve yavaşça nefesini verdi.

Rüzgârın bir şeye emildiği gibi bir ses duyunca etrafa bakındım, ama o anda bir güç bana çarptı, sanki bir at göğsüme tekme atmış gibi, ve beni geriye doğru yatak üzerine düşürdü.

Gözlerimin önünde nesneler uçarken, öksürerek yatıyordum, göğsüm bir nefes hava almak için zonkluyordu ve uzun bir nefes alırken ona kaşlarını çatarak baktım. "Bir uyarı iyi olurdu," diye mırıldandım.

Benim sinirlenmemden etkilenmeden, "Şimdi sen dene. Gözlerini kapat ve sembolü hayal et. Sonra avucunu uzat ve onu evrene doğru it." dedi.

Merak beni yataktan kaldırdı ve ayağa fırladım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım ve dalgalı çizgileri hayal ettim. Onun yaptığı gibi avucumu uzattım.

Hafif bir rüzgar esintisi saçlarının uçlarını okşadı, ama onu hareket ettiremedi. "Bu zayıftı. Tekrar dene."

Bir kez daha gözlerimi kapattım ve onun çizdiği çizgileri hayal ettim. Avucumu tekrar uzattığımda, garip bir sönme sesi dışında hiçbir şey olmadı

"En azından bu sefer ses çıktı."

"O benim midemdi." Rykaia elini karnının üzerine koydu. "Açlıktan ölüyorum."

Omuzlarımı geriye doğru çekip boğazımı temizledim. "Peki." Gözlerimi sıkıca kapattım, tekrarlardan dolayı sinirlenmeye başlamıştım. O sefer elimi uzattım ve vücudum önceki gibi geriye doğru uçu ve yatağın üzerine düştü.

Rykaia güldü ve yüzünü kapattı. "Bunu daha önce hiç görmemiştim."

"Boş ver o zaman. Ben büyü yapmaya uygun değilim." "Ben de öyle düşünmeye başladım."

"O zaman, belki de geldiğim yere geri dönmeme izin vermelisin, buraya geldiğimden beri istediğim gibi."

"Ya da belki biraz daha çabalamalısın, ölümlü. Zayıfsın. O kasları geliştirmelisin."

"Zayıf değilim!" Ellerimi sıkıca yumruk yapıp, hayal kırıklığı ve bitmek bilmeyen yorgunluğun beni yutmasına izin verdim. "Kız kardeşim muhtemelen ölmüşken sembollerle oynamakla ilgilenmediğim için beni affet!"

"Eğer o öldüyse, neden bu kadar çok ona geri dönmek istiyorsun? Kendi ağzınla söyledin, sen *istenmiyorsun!*" Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı, yanaklarım yanıyordu.

"Sen anlamazsın. Sen, kardeşin gibi kalpsiz bir ölümsüzsün!" Gözleri parlak ve titrek bir şekilde bana öfkeyle baktı. "Eğer ben kardeşim olsaydım, seni çoktan ateş ejderhalarına yem etmiştim!"

Ayağa fırladım ve ona elimi salladım. "O zaman yap!"

Rykaia geriye doğru uçarak parmaklıklara çarptı. Çarpmanın etkisiyle irkildi, sonra yere kaydı.

"Aman Tanrım." Ona doğru koştum ve yanına diz çöktüm. "Çok üzgünüm. İyi misin?"

Kafasının arkasını ovuşturarak güldü. "Sonunda. Gördün mü? Bazen, glifleri öğrenmek fiziksel olabilir."

"Ne oldu?" Avucumda bir yanma hissi belirdi. Elimi çevirdim ve üç dalgalı çizginin, etime kazınmış üç açık yara gibi görüldüğünü fark ettim.

"Tebrikler, ölümlü. Yeni bir sembol kazandın."

Parmağımı yaraların üzerinde gezdirerek kanı avucumun üzerine sürdüm. "Bu şekilde mi çalışıyor?"

"Evet. Bir glifi ilk kez başarıyla kullandığında, avucunda kalıcı olarak kazınır." Kendi avuçlarını kaldırarak yedi sembol gösterdi – solunda dört, sağında üç. "Bunlar benim kullandığım güçler."

"Yedi mi?"

"Sadece kan bağına dayalı bir glif çağırabilirsin. Bu yüzden eğitim var. Güçlerinin ne olduğunu bulman gerekiyor. Bazıları temel güçlerdir ve küçük glifler olarak bilinirler. Tüm mansebornlar bunları kolay oldukları için ustalıkla kullanırlar." Sol elindeki parmaklarını kıvrıdı. "Bazıları çağırması çok daha zor ve yoğun konsantrasyon gerektirir. Bunlar büyük gliflerdir."

"Onun ne olduğunu sorabilir miyim?" Bir yara izini işaret ettim, bir daire içindeki kıvrımlar, çizgiler ve noktalarla oluşan karmaşık bir sembol.

"Ben bir empati yeteneğine sahibim. Annem de aynı glifi taşıyordu."

"Başkalarının duygularını hissediyor musun?" Sembolü inceleyerek sordum.

"Duyguları emerim. Ama sadece istediğim zaman. Aslında bu bir lanet." Parmaklarını yara izinin üzerinde kıvrarak alaycı bir şekilde gülümsedi.

Zevander'ın korkunç yaralı ellerini hatırladım. "Kardeşin... Onun çok fazla var."

"Evet, o biraz istisnai bir durum. Çoğu Lunasier'de sadece bir veya iki ana sembol vardır. Bazen benim gibi üç tane de olabilir. Daha fazlasını öğrenebilirim, ama bu yıllar alır ve sadece Bilgeler Evi'nde okuyanlar diğer sembollere erişebilir."

"Lunasier nedir?"

"Oh... tarih dersi." Uzun, gümüş rengi saçlarını elleriyle taradı. "Lunasier bizim ırkımızdır. Yani mancerlar bazı yönlerden insanlara benzerler, ama ölümsüzdürler ve... açıkçası, daha ilginçtirler. Lunasier ve Solassions olmak üzere iki gruba ayrılırız. Lunasierler güçlerini aylardan alırlar. Solassions ise güneşten."

Elimi alnıma sürerek, az önce verdiği tüm bilgileri kafamdan silmeye çalıştım. "Gücünü kandan aldığını sanıyordum."

"Öyle, ama besin ve enerjiye ihtiyacımız var. Ay olmadan güçlerim zayıflar."

"Anlıyorum. Dolion Lunasier mi?"

"Hayır. O bir Elvynira. Onların güçleri biraz gizemlidir, ama çoğu mancerlar gibi glifleri kontrol edebilir. Onlar için bu güç kana dayalı değildir, anlayışa ve *nexumis'e* dayalıdır. Nexumis, Elvynira'ların gliflerle kurdukları ruhsal bir bağıdır. Dolion yüksek bir büyücüdür, yani birçok glifi ustaca kullanır." Ayağa kalktı, eteğindeki tozu silkeledi ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Kralımızın büyücüsü neredeyse tüm glifleri kullanabilir, ancak kanla kullananlar kadar güçlü değildirler. Mesela kardeşim. Onun gücü sablefyre tarafından verilmiştir. Büyücü de sablefyre'yi kullanabilir, ancak Zevander kadar *yetkin* değildir."

"Sablefyre nedir?"

"Siyah bir alevdir, o kadar sıcaktır ki, bir bedeni saniyeler içinde parçalayabilir."

Bu görüntü karşısında ağızım kurudu. Aklımda onun derisindeki siyah izler canlandı. "Anlıyorum. Sablefyre sizin soyunuz mu?"

"Hayır. Kardeşim onunla lanetlenmiş." "Peki ya akrepler?"

"Onlar onun *prodozja'sı*," dedi ve masanın üzerinde duran bir dilim ekmeği aldı. Reçel yerine, ikinci bir kavanozda bulunan kalın siyah bir maddeyi açtı ve ekmeğin üzerine sürdükten sonra bir ısırık aldı. "Mmmm. Magdah en iyi böcek reçelini yapar."

Midem bulandı. "Böcek reçeli mi? Yani, böceklerden mi?"

"Tadı güzel." Ekmeği kaldırdı ve bir ısırık daha aldı. "Çıtır çıtır olması en sevdiğim yanı."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Peki pembe reçel?" "İç organları."

Boğazıma asitler yükseldi ve yüzüm üç ton daha beyazlaşmış olmalıydı.

O gülerek burnunu çekti. "Şaka yapıyorum. Seninki acı böğürtlen." Ekmeğin bir parçasını daha ısırdı. "Tanrım, Maeve, az önce kusacakmış gibi görünüyordun."

Gülümsedim, ama aklım o isimde takılı kaldı. "Bana Maeve dedin." "Oh, kısaltılmış isimleri sevmez misin?"

"Hayır, sorun değil. Aleysia bana hep Maeve derdi." Bir duygu dalgası beni sardı ve boğazımı temizledim. "Neyse, *pro... doh... sah*. O nedir?"

"Pro-doh-ja. Kan büyüsünün koruyucu formu. Bir kişinin kullandığı büyü ne olursa olsun, o büyü şeklinde ortaya çıkan bir yaratık."

"Senin *prodozja'n* nedir?" diye sordum.

Omuz silkti. "Yok. Bazılarımız için asla ortaya çıkmaz. Zevander erken öğrendiği için şanslıydı." Sanki hikayenin devamı varmış gibi uzaklara baktı. Ancak ayrıntılara girmek yerine başını salladı. "Her neyse, artık savaşacak bir şeyin var. Hadi giyin."

Giysilere tekrar baktım ve cammyck'in olmadığını fark ettim. "Magdah giysilerimi yıkamayı bitirdi mi acaba?"

"Çamaşır mı? Eski elbiseni ateşe attığını gördüm." "Ateşe mi?"

O kadın beni gerçekten sevmiyor."

Rykaia son ekmeği ağızına attı. "Sana ısınması gerekiyor, hepsi bu. Adil olmak gerekirse, sadece senin ölümlü kokundan daha fazlasını kokuyordu."

Onun yorumu aşağılayıcı olmalıydı, ama benim aklımı çok daha önemli bir şey meşgul ediyordu. "Cammyck var mı burada?"

"Cammyck mi?" Yüzü buruştu. "O da neyin nesi?" "Elbiselerin altına giyilen, vücuda oturan bir giysi."

"İç çamaşırları mı demek istiyorsun?"

"Evet, öyle de denebilir."

"Evet. Dün gece sana vermedim mi?"

"Hayır?"

"Oh. Çok özür dilerim." Hücreden çıkıp, hemen dışındaki taş duvara doğru yürüdü. O diz çöktüğünde, taşların birinde küçük bir kapı olduğunu fark ettim. Su lekeli kayaya o kadar uyumlu bir şekilde karışmıştı ki, neredeyse görünmezdi. Üç kez kapıyı çaldıktan sonra, kollarını kavuşturdu ve homurdandı. Kapı açıldı ve saçsız, sıçan benzeri bir insansı ortaya çıktı. Elimin uzunluğundan biraz daha uzundu, pembe, buruşuk bir cildi ve boncuk gibi siyah gözleri vardı. Yine de giysiler giyiyordu: yırtık pırtık pantolon ve paçavra gibi yeşil bir yelek, altında ise ince vücuduna yapışan bağcıklı kahverengi bir tunik.

Çenemin yavaşça açıldığını hissedebiliyordum.

"Senden bir ricam var, canım. Odamda, şifonyerin üzerinde iki tane yepyeni iç çamaşırı var. Onları benim için getirir misin?"

"Tabii ki." Fare adam başını salladı ve hayal görmediysem, pembe, deri gibi yanağında hafif bir kızarıklık vardı.

Rykaia parmağını ona doğrulttu. "Ve iç çamaşırlarımı karıştırma. Ciddiyim." Küçük yaratığın burnuna hafifçe vurdu.

"Yapmam, hanımefendi."

"Güzel. Şimdi git hadi."

Kapı arkasından kapandı, ama o orada kaldı. "Bu ne... neydi..."

"Bir golvyn. Seninkisi yok mu? Harika yaratıklar, ama bazen zorluk çıkarabilirler. İç çamaşırlarını koklamayı sever. Ama merak etme, sana ödünç vermek istediğim çamaşırları hiç giymedim."

Ödünç aldığım tunikayı çözmeye başladım, deri giysilere geçmek için, ama o parmağını kaldırdı. "Başkaları tarafından giyinirken görülmekten rahatsız oluyorsan, bir dakika beklesen iyi olur. Her an geri dönebilir."

"O kadar çabuk mu?"

Bu sözleri daha ağzımdan çıkar çıkmaz kapı tekrar açıldı. Fare adam, Rykaia'ya cammyck olamayacak kadar küçük iki siyah giysi uzattı.

"Teşekkürler, canım." Rykaia onun başına bir öpücük kondurdu ve adamın yanakları yine kızardı, sonra kapıdan geçip arkasında kapıyı kapattı. "Gördün mü? Ne kadar da yararlı yaratıklar." Rykaia bana doğru yavaşça yürüdü.

Uzatılan giysileri alırken, ne kadar *küçük* olduklarını fark edemedim —neredeyse hiçbir şeyi örtmeyecek kadar küçüktü. Cammyckler uyluklarımın ortasına kadar uzanırken, bunlar iplerle birbirine bağlanmış küçük kumaş parçalarından ibaret gibi görünüyordu. "Bunun sürtünmeyi önleyeceğini sanmıyorum."

"Caligosian derisinin ne kadar yumuşak olduğunu bilsen şaşırırsın. Özellikle uylukların arasında. Hadi, acele et. Seni merdivenlerin başında bekleyeceğim."

"Ya hiçbir şey uymazsa?"

"Neden uymasın ki?"

"Boyutlarımız tam uymayabilir."

Elini yatakta duran giysilere doğru uzattı ve başını salladı. "İç çamaşırlarını diğerlerinin yanına koy."

Onun emrettiği gibi yaptım ve onları yığının üstüne koydum.

"*Fitilia quantya*." Başka bir şey söylemeden, arkasını dönüp hücreden çıktı.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak giysilere bir kez daha baktım. Merakla giysileri aldım ve odanın gölgeli köşesine çekildim, orada hızla giyindim, kalçalarım sıkıca yapışan iç çamaşırını giydim. Giysi iyi oturuyor gibi görünüyordu, ama arka tarafındaki kumaşın kenarlarını çektim, ancak iki etli yanakımı kapattıkları yerden kıpırdamadılar. Cammyck'imi ne kadar da özlüyordum.

Sonra bacağıma pantolonun içine soktum ve baldırımı geçirdim, bu his beni şaşırttı. Sıcak ve vücuduma tam oturan pantolon, çorap gibi tenime yapışıyordu ve inkar edemem, bu his... hoştu. Diğer bacağıma da içeri sokup ipi bağladım ve bel kısmını mükemmel bir şekilde oturtmak için çektim. Kendime bakarak, bacağıma elimi gezdirdim ve gülümsedim. Bayan Chalmersley'in her zaman pantolon tercih etmesine şaşmamalı. Açık etekli elbiselerden çok daha az üşütüyordu.

Hücre parmaklıklarından uzaklaşarak tunikayı çıkardım, çıplak göğüslerime çarpan hava içimde acil bir dürtü uyandırdı. Kollarımı sıkıca saran kapüşonlu deri tunikayı giydim, sonra önündeki birçok bağcığı bağlayarak göğüslerime sıkıca oturttum. Bu kadar dar olmasına rağmen, beni boğacak olan cammyck giymediğim için mutluydum. Siyah deri korse göğüslerimin hemen altına oturuyordu ve küçük halkalar ve cepler vardı, bunların içinde hançerler olduğunu hayal ettim, ama benimkiler boştu.

Deri botları giydikten sonra, ellerimi pantolonun ve ceketin yumuşak derisi üzerinde gezdirerek kendimi inceledim.

"Oh! Sen... giyinmişsin." Dolion'un sesini duyunca, giyinmiş miyim yoksa tamamen çıplak mı hissettiğimi bilmeden, giysilerin vücudumun her kıvrımını vurguladığı şekilde arkamı döndüm.

"Eğitim kıyafetleri. Eğitim için... Kralın suikastçısına karşı." Bunu yüksek sesle söylemek, kafamda düşündüğümünden daha kötü geldi ve gergin bir kahkaha attım.

"Evet. Bunlar için minnettar olacaksın." Giysilerime başını salladı. "Bilgelerin Evi'nde glifleri öğrendiğim ilk günümü hatırlıyorum. Mentorum benden *intorquiusz* komutunu vermemi istemişti ve ben cüppeme tamamen dolanmıştım. Sanırım bu onun kasıtlı bir hareketi idi." Benim yüzümü güldüren bir kahkaha attı.

"Garip. Hayatım boyunca aynı tarzda elbiseler giydim." "Geldiğin siyah elbise mi?"

"Evet. Giymek zorunda kaldım. Ve gerdanlık da," dedim, elimi boynuma götürerek, giyinirken onu çıkarmadığımı fark ettim.

"Neden peki?"

"Lanetli tüm kadınlar takar."

"O zaman sen ve Lord Rydainn'in ortak bir yönünüz var gibi görünüyor."

Yakışıklı profili aklıma geldi. "Maske."

"Evet. Kamuya açık yerlerde takması zorunlu olsa da, bence diğer zamanlarda da takmayı tercih ediyor."

"Neden?"

"Sanırım bu soruyu ona sormalısın." "Sorularımı pek sevdiğini sanmıyorum."

"Doğru, oldukça sert biridir. Zamanla sana ısınacağını düşünüyorum." Dolion kapıyı açtı ve beni hücreden dışarı çıkardı. "Şimdi, eğitime başlayalım mı?"

"Beni de eğitecek misin?"

"Evet. Peki, seni Lord Rydainn ile tek başına başa çıkmaya bırakmam."

Midem bulandı. "Lord Rydainn mi? Ben Torryn ile eğitim alacağımı sanıyordum."

"Planlar değişti. Lord Rydainn seni kendisi eğitmek istediğini söyledi."

Nedense buna inanmakta zorlandım. Lord Rydainn beni, bir gün yakıp yok etmek istediği kışındaki bir ben gibi görüyordu.

"Korkarım bu durumda sadece yazman olarak hizmet edebilirim. Bu semboller benim için bilinmeyen bir alan. Zevander fiziksel olarak seni eğitmek için daha donanımlı."

Midemdeki düğümler daha da sıkılaştı. "Dolion, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu fırsat için minnettarım ama..."

"İki hafta. Sembolleri öğren. Gücünü kazan ve iki hafta sonra seni buradan götüreceğim."

"İki hafta mı? İki haftam yok ki!"

"Alternatifin ise hiç gitmemek. Seni kendini savunacak hiçbir şeyin olmadığı o ormana bırakmayacağım. Seni arayan büyücüler oldukça acımasızlar, Maevyth. Onların neler yapabileceğini bilemezsin ve seni bulacaklar. İster burada, ister senin dünyanda. Senin anlayamayacağın güçlere sahipler. Kız kardeşinin tehlikeye girmesini ister misin?"

Tabii ki istemiyordum. "İki hafta beni delirtir."

Huffing, başını salladı. "Kehanet yapmaya çalışacağım. Belki onu görmek sana huzur verir."

Göğümde umut yeşerdi. "Bunun için çok minnettar olurum. Teşekkür ederim."

"Çok iyi." Kafasını hücreme doğru çevirdi. "Söylesene, kitapta herhangi bir ilerleme kaydettin mi?"

Omzumun üzerinden, yatağımın yanındaki masada duran bulmaca kitabına baktım. "Kapağını açmayı başardım. İçinde bir resim vardı." O gece, halüsinasyon görüp görmediğimi doğrulamak için kitabı bir daha açmadığım için, sayfalardaki figürlerin nasıl hareket ettiğini söylemedim.

"Harika! Bunun mekanizmasını nasıl çözdüğünü öğrenmek isterim. Eğitimden sonra?"

"Tabii," dedim, ama havada rahatsız edici bir merak kalmıştı. Dolion bunun zaman geçirmek için bir yol olduğunu söylemiş olsa da, ben bunun daha kasıtlı bir şey olduğuna inanıyordum. "Bu kitap nedir ve neden bu bulmacaları çözmem isteniyor?"

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Neden?"

Dudaklarını sıkıştırdı, sanki bana söylemekten çekiniyormuş gibi bir an soruyu düşündü. "Bu kitabın, halkınızın geride bıraktığı birkaç kalıntıdan biri olduğuna inanmak için nedenlerim var."

"Benim halkım mı? Ben Vonkovyan'ım. Vonkovya'da doğdum."

"Bu doğru olabilir. Ama kanın Corvikaе olabilir."

Bu kelime, önceki gece kitapta gördüğüm Corvus Kalesi ve Corvugon'u aklıma getirdi. "Corvikaе nedir?"

"Onlar yüzyıllar önce burada yaşamış bir ölümlü ırk." "Yaşamış mı? Yani artık yoklar mı?"

Kaşlarını çatarak, ciddiyetle başını salladı. "Katledildiler. Crussurian Çukuru'na atıldılar."

"O zaman, ölümlü dünyadan gelen bir insan olan benim, nasıl onların soyundan gelmiş olabilirim?"

O, homurdandı. "Kabul ediyorum, henüz tam olarak emin değilim. Bu yüzden buradasın. Böylece senin soyun ve yeteneklerin hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz."

Beni rahatsız eden öfkeyi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Bunu takdir ediyorum. Başka koşullar altında seve seve katılırdım, ama kız kardeşimin sağlığı beni çok rahatsız ediyor. O benim önceliğim olduğu için, sizin araştırmalarınız ve deneyleriniz için ne zamanım ne de zihinsel kapasitem var."

"Ve sizi temin ederim ki, ona ulaşmaya çalışacağız. Size zarar vermeden, bir kristal küre aracılığıyla güvenli bir şekilde." Elini omzuma koydu ve kaşlarını kaldırarak başını eğdi, ancak ben tereddüt ettim. "Şimdi, sakıncası yoksa, bahsettiğiniz görüntüye bir bakacağım ve eğitim odasında sizinle buluşacağım."

"Tabii," dedim ve o başını sallayarak omzuma hafifçe vurdu, ben de koridordan ilerleyerek yaklaşan kaderime doğru yürüdüm.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Taş merdivenlerin tepesine vardığımda, Rykaia'nın benim gibi tamamen siyah deri giysiler giymiş bir adamla konuştuğunu gördüm. Sol bacağının aşağısında, deri kayışlarla tutturulmuş bir dizi hançer asılıydı. Koyu kahverengi, tam siyah sayılmayacak saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, dağınık saç telleri yoğun bordo renkli gözlerinin kenarlarını çerçevesiyordu. Yüzündeki ifade, karanlık bir eğlencenin çelişkili bir karışımını yansıtıyordu. Onun Torryn olduğunu düşündüm, ama Rykaia bana dönüp, "Maevyth, bu Ravezio," dedi.

Ben nazıkçe başımı sallarken, o elimi tutup yüzüne kaldırdı. Elimi öpeceğini sanmıştım, ama parmak eklemlerimi dudaklarına o kadar yaklaştırdı ki, cildimde onun sıcak nefesini hissedebildim. Bunun yerine, uzun bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Sana söylemedim mi?" dedi Rykaia eğlenerek. "Onun kokusu başlı başına bir silah. İnsanı tamamen dikkatini dağıtır."

"Gerçekten." Elimi indirdi ve başını eğerek beni inceledi. Onda vahşi bir özellik vardı, içinden dolaşan, siyah bir kedi gibi bir şey. Boynunun tabanında, köprücük kemiğinin hemen üzerinde, el ile yapılmış olması imkansız görünen, birbirine bağlanan güneşler gibi görünen karmaşık desenli izler, yara izleri fark ettim. Başını daha da eğdi, şüphesiz bakışlarımı fark etmişti, ben de boğazımı temizleyerek dikkatimi başka yöne çevirdim.

Gülümsedi ve bu ifade yüzünü tamamen değiştirdi. Bembeyaz dişleri, eğlenceyle dolu gözleri. Karanlık bir yakışıklılığı vardı. Foxglove'daki kadınların peşinde koşacağı, ama erkeklerin büyücülükle suçlayacağı türden bir adamdı. Bana, kasabaları gölge gibi geçip giden, hiçbir yerde uzun süre kalmayan geçici gezginleri hatırlattı.

Gözümün ucundaki bir hareket dikkatimi, merdivenlerden yavaşça bize doğru inen Zevander'e çekti. Yüzünü kapatan maskenin üstünden, gözleri bana sabitlenmiş gibi görünüyordu ve aniden, önceki gece banyoda olduğum kadar çıplak hissettim kendimi.

"Bugün nereye gidiyorsunuz beyefendiler?" diye sordu Rykaia, ama sorusu onun bakışlarını kesintiye uğratamadı.

"Hovel'a. Görünüşe göre biri flammapul ile oynamayı seviyor." Ravezio, çizmesinin içindeki hançeri düzeltmek için öne eğildi ve sırtına bağlanmış siyah deri ok kılıfından çıkan siyah okları gördüm.

"Torryn de seninle Hovel'a gelecek. Ben bugün antrenman yapacağım." Zevander'ın dikkati Ravezio'dan bana kaydı ve onunla dövüşme düşüncesi kalbimi hızla attırdı.

"Maevyth'i mi eğitiyorsun?" diye sordu Rykaia, gözleri Zevander ile benim arasında gidip geliyordu. "Ve köpeklerini flammellian'ın peşine mi takıyorsun?"

"Bu sözüne alınmadım," dedi Ravezio, ama Rykaia onu umursamadı.

Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, Zevander, bırak şunu. Sadece sorun çıkaracaksın."

"Onun yaptıklarını yanına bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" Zevander sonunda konuştu, sesindeki kötülük benim derimin altında garip bir titreşim yarattı. Ravezio'ya döndü. "Onu bulduğunda buraya getir. Bana."

"Elbette."

"Onu *buraya* mı getireceksin? Bu da demek oluyor ki, her kimse, buradan çıkamayacak." Rykaia ayaklarını kaydırdı. "Biliyorsun, bana haksızlık eden herkesi öldürmene gerek yok."

"Ve endişelenmene gerek yok. Onun cinayeti kral tarafından emredildi."

Acı bir kahkaha attı. "Kral Sagaerin, demutomansi ile uğraşan her büyücüyü ortadan kaldıracığını düşünüyorsa, yanılıyor. Bir yolunu bulurlar. Her zaman bulurlar."

Bakışları yine bana düştü, ama yüzünün yarısı maskeyle kaplı olduğu için, aklından ne geçtiğini tahmin etmek zordu. "Diğer büyücüler umurumda değil." Şüpheli bakışları bir an daha sürdü, sonra kız kardeşine döndü. "O sana zarar verdi. Hikayenin sonu. Onun için." Ravezio'ya doğru başını salladı. "Kısa bir konuşma."

İkisi kenara çekildi, sesleri alçak ve Rykaia'nın yanımda homurdanıp mırıldanma sesleri arasında duyulmuyordu.

Ravezio'nun omzuna hızlıca bir vuruş yaptıktan sonra, Zevander ikimizin yanından geçip gitti, ama omzunun üzerinden bana doğru bakmak için durdu. "Geliyor musun?"

Bu soru bir şekilde etrafımdaki havayı değiştirdi, nabzım endişeyle düzenli bir şekilde atıyordu ve bir an için boğuluyormuşum gibi hissettim.

Kardeşine kaşlarını çatarak bakan Rykaia'ya bir bakış attıktan sonra, ben de onun peşinden gittim. ardından gittim.

Rykaia'nın duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde, "Flammellian nedir?" diye sordum.

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı. "Kontrol tarafından yoğun bir şekilde tahrik olan kişi. Adı, kurbanlarına enjekte ettikleri maddeden geliyor. Flammapul. Bu, seni işe yaramaz hale getiren bir zehir, böylece istismarcıların, yani *flammellianlar*, istedikleri her şeyi yapabilirler."

"Bu kulağa... korkunç geliyor. Biri Rykaia'ya bunu mu yaptı?" "Evet."

Bu düşünce bile içimi öfkeyle doldurdu ve Rykaia benim kız kardeşim bile değildi. "Onu incitmek istemen için seni suçlamıyorum. Aslında, Aleysia'yı alan her neyse ona da aynısını yapmak istiyorum."

"Daha önce dövüştün mü?"

"Hayır." Her zaman bir tür eğitim veya savunma öğrenmek istemiştim. Çoğunlukla, izin almadan dokunan cemaatimizdeki erkeklere karşı kullanmak için. Ama Büyükbaba Bronwick bunun bir hanımefendiye yakışmadığını düşünürdü. Böyle nezaketsiz bir eğlencenin sadece daha fazla dedikodu ve küçümsemeyi körükleyeceğinden endişelenirdi. "Ama onu kaçırmaya çalışan muhafızı bıçakladım."

"Onu neyle bıçakladığını sorabilir miyim?"

"Yanımda taşıdığım bıçakla. Çoğunlukla oyma ve meyve kesmek için kullanırdım. Akrep ortaya çıkmadan önce bana saldırmaya çalışan mahkumla bir nevi dövüştüm."

"Bonesguard'ın mahkumuyla da mı dövüştün? Nasıl?"

"Bıçakla." Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım.

"Hapishanede bıçağı nasıl ele geçirdin?" "O verdi bana.

Sanırım benimle dalga geçiyordu."

"Ya da seni hafife aldı." Bu ince iltifat beni gülümsemeyi saklamaya zorladı. "Ben pek de tehditkar görünmüyorum."

"Tehditkar olmak için tehditkar görünmen gerekmez. Algılanan zayıflık, en etkili silahındır. Bunu unutma, çünkü bu sana avantaj sağlayacaktır. Boyun kısa, ama gücünü iyi kullanmayı öğrenirsen, boyunun telafi edebilirsin." Sonunda beni, evimdeki kulübe büyüklüğünde geniş bir odaya götürdü.

Kemerli pencerelerden oluşan bir duvar, ağaçlar ve kış gökyüzünün etkileyici manzarasına bakıyordu. Mutfakta gördüklerime benzer şamdanlar kemerli tavandan sarkıyordu ve pencerelerin karşısındaki duvarda her türlü silah asılıydı. Kılıçlar, hançerler ve tanımlayamadığım diğer korkutucu silahlar, zırhlar, eldivenler ve kalkanlar. Odanın en uzak köşesinde, duvarın genişliği boyunca uzanan siyah, pullu bir ejderha resmi, altındaki apliklerle aydınlatılıyordu.

Bu görüntü beni büyüledi. "Aethyria'da kanatlı ejderhalar var mı?" "Bu günlerde çok az. Çoğunlukla Draconysia'da bulunurlar. Tabii "Saldırganlar mı?"

"Son derece." Zevander beni odanın ortasına götürdü ve ceketini çıkarıp yakındaki bir sandalyeye attı. Altında tunik olmayan siyah deri bir yelek kaldı.

Oyulmuş, kaslı kolları, ellerinin üstünden pazılarına kadar uzanan mürekkep siyahı akrep ve siyah ateş görüntüleri sergiliyordu. Cildinin bal rengi tonları ve simsiyah saçları, kız kardeşinin gümüş rengi saçları ve fildişi teniyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Uzun kollu tunikinin gizlediği, karmaşık oyma desenli siyah metal manşetler, her iki bileğini de sarıyordu.

Ona bakarken aklıma gelen tek kelime acımasız ve vahşi idi.

Dikkat çeken bir adamdı ve bakışlarımı ondan ayırmam neredeyse imkansızdı. Bana doğru ilerlerken, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu, sanki bu dengesiz yaratık kafesinden kaçacakmış gibi. Taktığı maske, zihnimi gıcıklayan tuhaf merakımı daha da artırıyordu. Dikkatimi bu kadar çekmesi beni rahatsız ediyordu. Bunun bir zayıflık olduğunu bilmek için dövüşme becerisine sahip olmama gerek yoktu.

Odaklan, diye uyardı kafam.

"Temel bir sembolle başlayacağız. Aeryz."

"Rykaia bana bunu öğretmişti." Elimi kaldırarak avucumdaki iyileşme izlerini gösterdim.

"Göster bana."

Karnımdaki gürultü beni uyardı. Ya hücrede olduğu gibi geriye doğru uçarsam? Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, Zevander'in önünde kendimi küçük düşürme ihtimali Rykaia'nın önünde olduğundan daha kötü geliyordu.

Bekleyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi. "Şimdi."

Derin bir nefes aldım ve titrek avucumu kaldırdım. Gözlerimi kapatınca Rykaia'nın çizdiği dalgalı çizgiler aklıma geldi ve nefesimi verip o görüntüyü aramızdaki boşluğa itmeye hazırlandım, ama son anda başka bir görüntü belirdi.

Rüyamda gördüğüm kesişen haçlar.

"Oh, hayır!" Durduramadan, bir yığın kemik uçtu ve Zevander'in göğsüne çarptıktan sonra ayaklarının dibine çirkin bir yığın halinde düştüğünü izledim. Yüzümü ellerimle kapattım ve utançtan yanaklarım yandı.

Dudakları sıkı, yere düşen omurga yığınlarına baktı. "Vay, bu ilginçti."

"*Bu Osflagulle'ydi!*" Dolion, koltuğunun altına sıkıştırdığı kitapları ve eski parşömenler gibi rulo halindeki kağıtları taşıyarak odaya girerken gülümsedi. "Aethyria'da hiçbir büyücü, Magelord'un kendisi bile, bu özel sembole sahip değildir."

"Bu tam olarak ne işe yarıyor?" diye sordum, kemiklere bakarak.

"Bu bir kemik kırbacı. Okuduğum parşömenlere göre çok güçlü bir kırbac. Tek bir vuruşla rakiplerinin kemiklerini parçalayabilir."

Kemikleri parçalamak mı? "Ya ben kimsenin kemiklerini parçalamak istemiyorsam?"

"Kız kardeşini kaçırın yaratığın kemiklerini bile mi?" Zevander kollarını kavuşturdu ve ben başka yere bakmak zorunda kaldım. Hiç bu kadar çok kasın aynı anda gerildiğini görmemiştim ve onu dikizleme isteği beni öfkелendirdi, özellikle de az önce kendimi rezil ettikten sonra. "Kolay savunma glifleriyle başlayacağız. Sonra o şeyi düzeltebilecek miyiz bakacağız."

"Ah, iyi plan," dedi Dolion.

"Bana Aeryz'i tekrar göster." Kemik yığını kenara tekmeledi ve bana yaptığım hatayı hatırlattı.

"Biraz gergin olduğumu bilmelisin," diye itiraf ettim, sesim sessiz ve gergindi.

"Olmalısın da. Kim bilir yedi cehennemde bir sonraki adımda ne çıkacak?" Onun kuru, mizahi tonlu yorumuna gülmeme engel olamadım. Tamamen yakışıklıydı. Yine de, onun hoş bir yanıydı.

Glifin bulunduğu elimi kaldırdım, eskisinden daha titrek bir şekilde. *Nefes aldım.* Nefes verirken, glifi zihnimde net bir şekilde canlandırarak dışarı doğru ittim ve Zevander geri kaydı, botlarının tabanları mermer zemini sıyırdı.

Zafer çığlığını bastırmak için dudağımı ısırdım.

Onaylayıcı bir baş hareketiyle, kendini düzeltti ve bana doğru büyük adımlarla geri geldi. "Tekrar dene."

"Yanlış mı yaptım?"

"Aeryz'in anlamını biliyor musun?" Ben başımı sallayınca, devam etti: "Eski dilde rüzgârın intikamı anlamına gelir. Söylesene, sana da intikam dolu bir rüzgâr gibi geldi mi?"

Yine başımı salladım.

"Tekrar dene."

Bir kez daha avucumu kaldırdım, sembolü hayal ettim ve nefesimi verdim. Hafif bir çığlık sesiyle, avucumdan bir rüzgar esti, sanki bir kaya yüzeye çarpmış gibi, kemiklerimi titreten bir güçle.

Zevander ilk seferinden daha hızlı geriye uçtu, ama yine de ayakları yerde kaldı. Yine bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve iç geçirdi. "Bir an için, kız kardeşini alan şeyin önünde durduğunu hayal et."

Kafamın içinde bir anı belirdi. *Aleysia kemerin diğer tarafında duruyordu. Moros onu arkadan yakaladı. Çığlıkları etrafımda yankılanıyordu.*

Dişlerimi sıkarak, uyarı yapmadan avucumu uzattım. Patlama avucuma çarptı, kemiklerimi titretti ve Zevander geriye doğru fırladı, ama yine de kararlı duruşunu korudu. "Tekrar."

"Tekrar mı?" diye tekrarladım.

"Ben tatmin olana kadar bu hareketi tekrar edeceksin. Şimdi, avucunu kaldır." Aynı hareketi üç kez daha yapmamı emretti. Her seferinde, güç giderek artmasına rağmen ayakları üzerinde durmayı başardı. Avucum bu güçten dolayı ağrıyordu, vücudum giysilerimin içinde ısınmaya başlamıştı. Oysa o hiç yorulmuyordu. Hiç gülümsemedi, övmedi, ilk denememden bu yana ilerleme kaydettiğime dair hiçbir işaret vermedi.

Dolion'un cesaret verici sözleri, Zevander'ın bariz yokluğunu doldurdu. Emri bir düzine kez daha yerine getirdim, ardından onlarca kez daha, öğleden sonra ilerledikçe güçsüzleşiyordum.

Her hata onu sinirlendiriyor gibiydi ve sabırsızlığı benim özgüvenimi zedeliyordu. Saatler geçti, avucum ağrıyordu, kaslarım zayıflamıştı. Sanki köyün etrafında bir düzine tur koşmuşum gibi hissediyordum.

"Odaklan!" diye bağırdı Zevander ve ben ona cehenneme gitmesini söyleme dürtüsünü zorlukla bastırdım. "Bu sembolle neyi başarmaya çalışıyorum?" diye sordum, nefesimi toplayarak nefesimi toplayarak, enerjimin azalmasına şaşırarak sordum. Tek yaptığım ayakta durup bir emir vermektir, ama sanki kemiklerim eriyormuş gibi hissediyordum.

"Amacı rakibini etkisiz hale getirmek ya da sersemletmektir." "Bunun için kemikler daha etkili olmaz mı?" "Öğretilerimi sorgulama."

"Ben senin öğretilerini sorgulamıyorum," diye karşılık verdim, "ama benim henüz anlayamadığım görünmez bir hedefi acımasızca takip etmeni sorguluyorum."

"O zaman belki de sessiz kalmalısın. Şimdi, tekrar dene."

Sinirlerimi topladım ve ona sert bir bakış attım. "Hayır. Yorgunum. Bütün öğleden sonra su içmedim ve terden bu lanet olası giysinin içinde kayıyorum."

"Tekrar! Şimdi!"

Kanım dondu. "Yapmayacağım!"

"O zaman seninle zamanımı boşa harcıyorum!" Onun korkutucu sesi etrafımda yankılandı ve ben bu sertliğe irkildim. Dudakları büzülmüş, bana bakıyordu, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Zevander, zavallı kıza biraz mola ver." Dolion'un nispeten daha sakın sesi rahatlatıcıydı. Bir saat önce benim için aldığı su sürahisini bana uzattı ve bir bardak doldurdu. "Büyü yorucu, değil mi?"

"Evet." Bardağı dudaklarıma götürdüğümde ellerimin titrediğini fark ettim. Korkudan değil, adrenalin yüzünden. Zevander'a baktım, o da boynunun arkasını ovuşturuyor, kızgın bir kurt gibi volta atıyordu. "Sanırım benden bıkmaya başladı."

Dolion güldü ve ona doğru başını salladı. "Solassions tarafından serbest bırakıldıktan sonra onu eğiten adamı tanıyordum. Adı Solvyn'di. Ben Magestroli olarak çalışırken, o İmparatorluk Ordusu'nun sihirli savaş ustasıydı." Gözlerini indirdi ve dudakları sanki bir gülümsemeyi saklamak istercesine seğirdi.

Solvyn ile birbirlerini yakından tanıyor olabileceklerini düşündüm. "The Citadel'de yaşarken kütüphaneye giderken antrenman sahasının önünden geçirdim. Saatlerce ikisi de orada olurdu. Gece geç saatlerde derslerden döndüğümde, Zevander'ı hala tek başına antrenman yaparken görürdüm." O konuşurken, ben suyum yudumlarken, şeytanın kendisi başparmağıyla avucunu izlerken, kasları eskisi kadar gergin değildi. "Bir gün Solvyn'e sordum, neden bu zavallı çocuğu işkence ediyorsun, onu günde bu kadar saat antrenman yapmaya zorluyorsun?" Yaşlı adama baktığımda, gözlerinde nostaljik bir ifadeyle gülümsedi. "Bana dedi ki, uzun saatler antrenman yapmasını isteyen ben değilim, çocuk."

Onu bu şekilde düşünmek garipti – öğrenmeye bu kadar hevesli bir çocuk. O zaman onu neyin motive ettiğini merak ettim.

Dolion kendi bardağından bir yudum aldı. "Sanırım bu şekilde antrenman yapıyor çünkü senin başarısızlığını izlemeye dayanamıyor. Onun zihninde, böyle bir şey kendi başarısızlığı olur."

İç geçirdim ve sudan uzun bir yudum aldım, sonra yere geri dönüp Zevander'in önüne geçtim.

"Öğleden sonraya kadar ara verebiliriz." Sesindeki sakinlik, acımasız görünüşü ve yaydığı doğal korkutuculukla uyuşmuyordu. "Niyetim bu değildi..."

"Hayır. Şimdi iyiyim. Sadece biraz sıvıya ihtiyacım vardı."

Boğazını temizledi ve omuzlarını geriye doğru çekti. "Evet, peki. Kaldığımız yerden devam edelim."

Onun ani telaşı beni şaşırttı, ama nefes aldım ve kafamı odaklamaya zorladım. Kolunu indirdiği anda nefes verdim ve avucuma çarpan kuvvet beni geriye doğru uçurdu. Mermer zemin omurgama çarptı ve gözlerimin önünde yıldızlar patladı. Sessiz bir iniltiyle oturdum, iki kez gözlerimi kırptım ve odanın diğer ucunda Zevander'in sırt üstü yatarken fark ettim. Kendimi ayağa kaldırıp ona doğru sendeleyerek ilerlerken içimi sarsan bir alarm çaldı. Ona ulaştığımda gözleri kapalıydı ve göğsü hareket etmiyordu.

İçimde panik alevlendi. "Dolion! Sanırım nefes almıyor!" Gözümün kenarında bir hareket, dikkatimi duvarların arasında çılgınca dolaşan gölgelere çekti. Deimosi. Dikkatimi tekrar Zevander'a verdim.

Yaşlı büyücü ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru bize doğru sürünerek geldi. O bana ulaştığında, Zevander maskesinde içbükey bir çukur bırakacak şekilde nefes aldı. Bana sırtını dönerek maskesini çıkardı.

Gördüğüm kısmında, yanağında siyah damarlar gibi görünen bir şey fark ettim. Saklamaya çalıştığı profilinin yarısı.

Öksürdü ve hırıltılı nefes aldı, ta ki sonunda rahat nefes almaya başlayana kadar. "İşte bu rüzgârın intikamı."

Rahatlamış bir şekilde, topuklarımın üzerine oturdum ve nefes nefese kaldım. "Bir an için... düşündüm ki..." Avucumun içine baktım ve Aeryz sembolünün parlak gümüş mavisi bir ışıık yaydığını gördüm. "Bu nedir?"

Maskesini tekrar yüzüne taktı ve bakışları avucumdaki sembole düştü.

"İlginç. Aeryz'i daha önce ana sembol olarak görmemiştim." Dolion öne eğildi ve elime uzandı. "İzin verir misin?"

Elimi ona uzattım ve Zevander'ın bana baktığını fark ettim, sonra dikkatini büyücüye çevirdi. "Bir Corvikaе sembolü mü?" diye sordum.

"Belki. Her zaman küçük bir sembol olmuştur, çok basit bir komut. Ama bu sefer kesinlikle etkili olmuş gibi görünüyor."

"Demek büyük glifler bu şekilde parlıyor?" Gümüş mavisi rengin glifin şeklini nasıl aydınlattığını inceledim.

"Evet, en güçlü olanlar öyle." Dolion elimi bıraktı ve parlaklık kayboldu, avucumda sadece soluk beyaz çizgiler kaldı. "Bunu kayıtlara geçirmeliyim. İzninizle."

Büyücü, yerde yığılmış kitaplara doğru koştu ve ben dikkatimi tekrar Zevander'e verdim. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim... her neyse."

"Düşmanımı etkisiz hale getirdiğin için asla özür dileme." "Ama sen benim düşmanım değilsin."

"Öyle değil miyim?"

"Yani, bazen kaba olabiliyorsun. Ve huysuz. Ve aşırı sabırsız." O bana kaşlarını çatığında gülümsedim. "Ama iyi bir öğretmensin. Bunu kabul ediyorum."

"Evet, peki, bu akşam burada duralım." Ayaklanırken inledi ve bana yardım etmek için elini uzattı.

Onun karşısına dikildiğimde, elimi tutmaya devam etti ve ona bakarak.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım ve ilk kez, bileklerini saran bantların altında kalın yara izleri olduğunu fark ettim. Sanki bir şey onun etine kazınmış gibi korkunç yara izleri. "Onlar ne?"

Cevap vermek yerine, elini elimden çekti ve bu soruyu sorduğuma hemen pişman oldum.

"Sormamalıydım. Özür dilerim."

"Sabah ilk iş seni görecekim." Yorumumu görmezden gelerek, Dolion'a doğru büyük adımlarla uzaklaştı. Benim durduğum yerden duyamadığım birkaç kelime değiştirdikten sonra, bana bir bakış attı ve odadan çıktı.

Bir nefes vererek Dolion'a doğru yürüdüm ve kitaplarını ve parşömenlerini toplamasına yardım ettim. "Az önce Solassions'tan bahsetmiştin."

"Öyle mi? Ah! Evet, Zevander'ı hapsedtiklerinde." Daha önce Zevander'a attığım kemik yığınının topallayarak yaklaştı ve her birini inceleyerek cüppesine topladı.

"Ne için?" Onları neden sakladığını merak ederek birkaçını aldım, ama Zevander'ın hikayesini sormak için çok daha fazla ilgileniyordum.

"Cadavros'un tüm takipçileri ve onunla anlaşma yapanlar Kral Sagaerin tarafından hızla idam edildi. Ancak, soyu nedeniyle Leydi Rydainn kral ile her zaman iyi bir ilişki içindeydi ve bu nedenle kral, Zevander ve babasının hayatını bağışlayarak onları hapse attı." Bağlı omurları kaldırdı, başparmağıyla kemiğe kazınmış bir işareti okşadı ve telaşla başka bir omuru aldı. "Ama Lord Rydainn'ın birçok düşmanı vardı. En önemlisi, kralımızdan baba ve oğlu kendilerine teslim etmesini isteyen Solassion Ordusu'nun komutanıydı. Kral Sagaerin, kan dökülmesini istemediği için onların isteğini yerine getirdi."

"Peki Solassionlar Zevander'ı serbest bıraktı mı?"

"Tam olarak değil. Bana pek mantıklı gelmeyen nedenlerden dolayı, Kral Sagaerin *bizzat* Zevander ve diğer üç Solassion tutsağını satın aldı. Sanırım Ravezio ile daha önce tanışmıştınız. Torryn ve Kazhimyr da var. Onları kişisel suikastçıları olarak yetiştirdi."

Tüm kemikler toplandıktan sonra, kolumun kıvrımına yaklaşık yarım düzine kemik alarak ayağa kalktım. "Yani, kral onu ve babasını hapse attı, sonra onları Solassions'a teslim etti, onlar da Zevander'ı krala geri sattı, öyle mi?"

Kemikleri cüppesinin içinde taşıyan Dolion, antrenman odasından koridora çıkarken yanımda yürüdü. "Evet. Solassionlar acımasız bir topluluktur. Anladığım kadarıyla, babasını onun gözü önünde idam ettiler ve genç Zevander'ı madenlerde çalışmaya gönderdiler."

"Onun gözü önünde mi?" Üvey babamın Lyveria'daki görevinde idam edildiğini biliyordum, ama bunu *bizzat* görmek zorunda kalmayı hayal edemiyordum. Küçük bir çocuğun bu kadar acımasız ve travmatik bir olaya tanık olduğunu düşünmek kalbimi parçaladı. "Bu korkunç. Annesi ne oldu?"

"Bu da korkunç bir hikaye. Solassionlar Eidolon'a döndüler. Lord Rydainn'e daha fazla ceza vermek için, Lady Rydainn'e korkunç şeyler yaptılar." Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve başını salladı. Yüzündeki ifade, ayrıntıları bilmek istemediğimi bana gösterdi.

"Peki Rykaia?"

"Ona da zarar vermek istediler, ama bir şekilde kurtuldu."

Yine, ayrıntıları sormaya gerek duymadım. Dolion'un yüzündeki ifade, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. "Bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı."

"Evet. Rydainn ailesi için hayat kolay ya da adil olmamıştır." Büyük Salona vardığımızda Dolion durdu. "Zevander büyük bir suçluluk duygusu taşıyor. Ailesinin başına gelenler korkunç bir trajedi ve bence bunun için kendini suçluyor."

"Ama o sadece bir çocuktu."

"Evet. Genç halimize karşı oldukça acımasızız, değil mi?" Dolion'un sorusu benim kendi suçluluk duygumu yansıtıyordu ve ben, anlamak için çok küçük olduğum bir şey için kendimi kaç kez suçladığımı düşünerek durdum.

Gürültülü bir tıklama sesi etrafımda yankılandı ve zamanında dönüp devasa giriş kapısının açıldığını gördüm. Rykaia gibi gümüş rengi saçları olan, siyah deri giysiler giymiş bir adam içeri girdi ve yanında, sıcak kahverengi tenli, Dolion'unkine benzer uzun beyaz saçları ve parlayan ametist gibi gözleri olan bir kadın vardı. Bizi fark ettiğinde, o parlak mor gözleri büyüdü.

"Dolion Gevarys!" Kraliyet mavisî pelerininin başlığını geriye itti ve fuaye boyunca bize doğru koştu. Dolion gibi, onun da kulakları sivriydi ve uzun, kıvrımlı saçlarının arasından dışarı çıkıyordu. Onda, onun kraliyet ailesinden olduğunu düşündüren güzel bir zarafet vardı. Ya da belki de alnında taktığı, bana bir taç hatırlatan gümüş yapraklı taçtı. Dolion'a sarıldı ve mutlu bir kahkaha attı. "Öldüğün söylenmişti! Tanrılarım, seni görmek ne güzel!" Geri adım atarak onu baştan aşağı süzdü. "İnanamıyorum!" Magdah'ın aksanından farklı olarak, onun aksanı her hecede ağır ve çok belirgindi.

"Annenin güzel görüntüsüne dönüşmüşsün, tanrılar ruhunu huzur içinde yatırsın." Dolion nazikçe elini yanağına koydu ve gülümsedi. "Öyleyse. Praeceptress Makabe mi?"

"Ah, henüz değil. Bunun için bir araştırma makalesi daha yazmam gerekiyor." Bakışları bana düştü ve yüzündeki gülümseme gözlerini aydınlattı. "Sen de Maevyth olmalısın."

"Evet," dedim, Dolion'a belirsiz bir bakış atarak, benim adımı bildiğine şaşırmıştım. Elini sıkmak için elimi uzattım ve o benim avucumu tuttuğu anda, gülümsemesi yoğun konsantrasyonla kayboldu. "Mortasia'dan geldin. Umbravale'den geçerek."

"El falına bakar mısın?"

"Hayır. Ölümlülerin kemikleri daha küçük olur. Çok daha kırılgandır." Kolumu ters çevirdi ve deri kolun altında gizlenen yara izine bakarak, sanki deri kolun altından görebiliyormuş gibi, ön kolumdaki yara izine baktı.

Kolu kaldırdım ve ona tüy gibi görünen büzülmüş deriyi gösterdim.

Soğuk parmakları oluklar ve çıkıntılar üzerinde gezdirdi. "Kemiği kesmişsin."

Gözlemlerinin doğruluğu kanımı dondurdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Allura bir kemik yazarıdır. Kemiklere dokunarak onları görebilme gücüne sahiptir." Dolion, taşıdığı kemiklerle dolu cüppesini salladı. "Çalışacak çok şeyimiz var, canım! Şu inanılmaz örnekleri bir bak!"

Allura yığından bir omur kaldırdı ve gözlerini kapattı. Bir saniye geçmeden gözlerini açtı. "Bu kemik iki bin yıllık. Verena adında bir kadına aitti."

"Ne? Nasıl olur da ben..." Cümleyi bitirmeye gerek duymadım. Nasıl olur da ellerimden kemikler fırlatmış olabilirim ki? Her ne kadar açık olsa da, bunların başka birine ait *olduğunu* özellikle bilmek istemiyordum. "Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor."

"İşte bu yüzden Allura'yı çağırdım. O bize daha iyi anlamamıza yardımcı olabilir."

Gümüş saçlı, erimiş altın rengi gözlü adam bize doğru büyük adımlarla yaklaştı. Elinde kahverengi bir çanta vardı ve onu Dolion'a uzatmaya başladı, ama sonra kollarındaki kitapları, parşömenleri ve kemikleri fark etti. "Bunları nereye koyayım?" diye sordu, altın rengi gözleri bana sabitlenmiş halde.

"Bunlar laboratuvarımdan istediğim eşyalar mı?"

"Kale'den toplamam istenen eşyalar." "Oh, şey. Odamda. Zindanda."

Allura ona kaşlarını çatarak baktı. "Zindan mı?"

"Kendi tercihim," diye gülümseyerek güvence verdi. "Yükseklikle sorunum var ve bu kaleden manzara beni endişelendirebilir."

"Kapatabileceğin perdeler yok mu?" diye sordu.

"Yükseklik konusunda çok hassasım. Görsel olarak doğrulamadan bile."

"Anlıyorum... O zaman ben de zindanda kalacağım."

"Hayır, hayır, canım." Dolion koluna hafifçe vurdu. "Zevander bana kulede bir oda teklif etti, belki sen onu alabilirsin." Bana doğru başını salladı. "Ve sen, Maevyth, artık sana biraz daha alıştığına göre, eminim sana çok daha iyi bir konaklama yeri sağlayacaktır."

"Ben olduğum yerde iyiyim." Yine de, o örümceği bir daha görmemek için dua ettim.

"Çok iyi. Peki, gidip kemikleri okuyup okumayalım mı?" Yine kemikleri salladı ve bir zamanlar gerçek varlıklara ait oldukları gerçeği hakkında tuhaf bir his uyandırdı.

"Dolion... Hala kız kardeşime ulaşmaya çalışacak mısın?"

Birkaç dakika önce yüzündeki heyecan, daha ciddi bir ifadeye dönüştü. "Elbette. Ama Maevyth... Anla, kişisel bir nesne olmadan diğer kişiye ulaşmak çok daha zordur." Dudakları inceldi. "Umutlarını çok yüksek tutmamaya çalış."

"Umutlanmayacağım." Moros'un Aleysia'yı yakaladığını gördüğüm anda, umutum çoktan sönmüştü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MAEVYTH

Istared, Dolion'un hücrelerini aydınlatan ateş lambasına rağmen, gölgeli aynaya baktı, yansımam hayalet gibi, ürkütücü bir görünümdeydi. Allura, Dolion ve ben, daracık odanın ortasındaki küçük ahşap masanın etrafında oturduk. Dolion, siyah bir potada kokulu bir bitki yakarken, beyaz duman aynanın üzerine yayılıyordu.

"*Vetusza deosium invocasteus visionestaz.*" Bu cümleyi yarım düzine kez tekrarladı, sadece beyaz dumanı aynanın üzerine üfleme için ara verdi.

Garip, endişeli bir his midemde kıvrıldı ve nabzım hızlandı, sanki gerginmişim gibi. Ya da sabırsız. Mantıklıydı, sanırım. Kız kardeşimin görüntüsünü çağırıyordu ve onu ölü görmek ihtimali kalbimi ağırlaştırıyordu.

Burnumdan nefes alarak bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım, ama hissi kalıcıydı, sanki içimden bir şey çıkmaya çalışıyormuş gibi göğsümü tırmalıyordu.

"*Vetusza deosium invocasteus visionestaz e sapientaz.*"

Eski tanrılar, sizin vizyonunuzu ve bilgeliğinizi çağırıyoruz, diye bir kadın sesi kafamın içinde fısıldadı.

Kaşlarımı çattım, kalbim göğsümde çarpıyordu ve etrafa bakındım, bunu söyleyenin kim olduğunu aradım. Allura yanımda oturuyordu, gözleri kapalı, başını omuzlarında sallıyordu. Sanki bakışlarımdan etkilendiği için gözlerini açtı ve bana hızlıca gülümsedi.

"Bana bir şey mi söyledin?" Dolion'u rahatsız etmemek için yeterince alçak sesle fısıldadım.

Yüzünde şaşkınlık belirdi ve başını salladı.

O zaman neydi? Hiç duymadığım bir dilde söylenen o kelimeleri kesinlikle anlamamış olurdum.

Dolion duman ve ilahiyi sürdürürken, ellerimin masada titrediğini fark ettim.

"Vetusza deosium invocasteus visionestaz e sapientaz." Sesi, sanki bir canavarın karnının derinliklerinden konuşuyormuş gibi, derin ve ürkütücü bir tona dönüştü. *"Vetusza deosium invocasteus visionestaz e sapientaz."*

Panik ciğerlerimi sıktı, nefesim titriyor ve düzensizdi. Kafam bana bir şey söylememi, onu durdurmamı emretti, ama dudaklarım itaat etmedi.

Kaslarım sarsıldı, sıkı bir düğüm haline geldi ve başımı geriye doğru attım. Tavan, parlak bir ışık parlamasının altında soldu. Onun içinden Aleysia'yı, kısa kesilmiş saçlarını, kulağının üstündeki kesik ve çizikleri görebiliyordum. Morarmış, solgun bir cilt. Arkasında bir ocakta yanan bir ateş. Hayatta mıydı, ölü müydü, vücudunu örten battaniyenin altında hareket edene kadar anlayamadım.

Görüntü birden karardı ve kolumun sert bir şekilde sallanmasıyla vücudum sarsıldı.

"Maevyth!"

Gözlerimi açtığımda, başımda duran iki silüet gördüm. İlk başta bulanık görünüyorlardı, ama sonra Dolion ve Allura'nın endişeli yüzleri netleşti.

Zihnim bu manzarayı anlamaya çalışırken, düşüncelerim dönüyor, kıvrılıyor, kontrolden çıkıyordu. Arkalarında, az önce oturduğum masa ve sandalyeler vardı. Keskin bir ağrı kafatamı dövüyordu ve beni yüzümü buruşturup başımın en ağrılı tarafını ovuşturmaya zorluyordu. "Ne oldu?"

Dolion kolunu koluma takarak, görünüşe göre yere düştüğüm yerden beni kaldırdı. "Tanrıların yardımını çağırıyordum ve birdenbire gözlerin geriye kaydı ve sandalyeden düştün."

Ayağa kalktıktan sonra tekrar koltuğuma oturdum ve aynanın camının çatladığını fark ettim. "Kız kardeşimle ilgili bir şey gördün mü?"

"Maalesef hayır. Çağırma daha başlamadan durdu."

"Eski tanrıların öngörüsünü ve bilgeliğini istedin. Sözlerini anladım." Alnımı ovuşturup başımı salladım, kendimi rüya gibi hissettiğim olayın ayrıntılarını hatırlamaya zorladım.

Dolion'un kaşları yukarı kalktı. "Primyria'yı bildiğine göre Mortasia'da etkileyici bir eğitim sistemi olmalı."

"Hiç öğrenmedim. Nereden geliyor bu bilgi?"

"Binlerce yıl önce tanrılar tarafından konuşulduğu sanılıyor."

Şakaklarımda bir ağrı hissettim ve parmaklarımı oraya bastırdım. "Bunu nereden bileceğim? Aslında, hayatım boyunca konuştuğum bir dil olan Vonkovyan dilinde olduğunu yemin ederim Nyxterosi dilini nereden bileceğim?"

"Kabul ediyorum, bu oldukça gizemli bir durum. Primyria'nın öğrenilmesi en zor dillerden biri olduğu söylenir."

Allura ekledi: "Vonkovyan dilini çalıştım ve şu anda kesinlikle ölü bir dil konuşmuyorsun."

Zoraki bir kakhaha attım. "Aklımı kaçırdığımı düşünmeye başlıyorum. Ya da belki... belki o ormanda kafamı o kadar sert vurmuşum ki, hatırlamıyorum ve bilinçsiz bir şekilde yatıyorum. Peki bu? Bu sadece kafamın acıyı telafi etmeye çalışması."

"Eğer öyleyse, kesinlikle çok canlı bir hayal gücün var, çünkü ben kendimi oldukça canlı hissediyorum." Dolion iç geçirdi. "Ve oldukça yaşlı."

Avuçlarımı yüzüme bastırarak üç kez derin nefes aldım. "Kız kardeşimi gördüm." "Az önce mi?"

"Görünüşe göre bilincimi kaybedip sandalyeden düştüğümde. Onu bir yığın battaniyenin altında yatarken gördüm. Bir yangın vardı."

"Acı çekiyor gibi mi görünüyordu?" diye sordu Dolion.

"Hiç de değil." Uzaklara bakınca görüntü tekrar aklıma geldi. "Huzur içinde görünüyordu."

"O halde, tanrılar vizyonlarını paylaştılar."

Trans halimden çıkarak başımı salladım ve kaşlarımı çattım. "Buna nasıl güvenebilirim? Görüntünün aynada olacağını söylemiştin, kafamda değil."

"Tanrılar olması gerekenlerin kurallarına uymazlar, Maevyth."

"O zaman bu mümkün mü? Onun hayatta olması mümkün mü?" Aleysia'nın bir şekilde güvenli bir yere ulaştığına tüm kalbimle inanmak istedim.

"Onun ruhu da senin kadar inatçıysa? Öyle diyebilirim."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kafamın bu görüntüyü kabul etmesini, az önce gördüğüm şeyin hayal ürünü olmadığını zihnime ikna etmesini istedim. "Ama onu gördüm. Moros, o

... Onu sürükleyerek götürdü."

"Belki kaçmıştır." Dolion böyle dedi, ama o yaratığın Moros ve Riftyn Amca'yı nasıl avladığını görmemişti. Riftyn Amca'nın vücudundaki eti ne kadar kolay parçaladığını görmemişti. O anda bile, o yaratığın öldürdüğü korkunçluğu, öldürdüğü verimliliği düşünerek başımı sallamak zorunda kaldım. Onu neden bağışlasın ki?

"Buna ne kadar inanmak istediğimi kelimelerle ifade edemem."

Bir el omzumu sıktı ve başımı kaldırdığımda Allura bana bakıyordu. "O zaman inan."

Allura yanıma oturdu, ben de bulmaca kitabını açtığım ilk sayfayı açtım. Karşımızda Dolion, deri ciltli bir günlüğe bir şeyler yazıyordu, Allura'nın daha önce incelediği kemikler masanın üzerinde dağınık duruyordu. Allura, her birinin bir zamanlar farklı bir kişiye ait olduğunu tespit etmişti. Bu da demek oluyordu ki

en az bir düzine ölen kişinin kemikleri elimden fırlamıştı ve ben hala bunu kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Örneklerden birini kaldırdı, inceledi, sonra yerine koydu ve tekrar yazmaya başladı.

"Deimos ve Morsana'nın hikayesi gibi görünüyor," dedi Allura, dikkatimi tekrar kitaba çekerek.

Parmaklarımla figürlerin üzerinde gezdirerek, tıpkı önceki gibi onları tekrar harekete geçirdim. "Onlar kim?"

"Morsana bir ölüm tanrıçasıydı. Gözleri o kadar çarpıcı bir gümüş rengindeydi ki, hiçbir ölümlü yaratık ona bakmaya cesaret edemezdi. Deimos hariç." Ametist rengi gözleri, sayfaya bakarken konsantrasyonla donuklaştı. "O, toprakları fetheden ve pişmanlık duymadan öldüren eski bir kabilenin korkulan savaşçısıydı. Bazıları Kaos Tanrısı'nın onda yaşadığına inanıyordu ve Morsana'nın onu acımasızca aradığı, her savaşta onu takip ettiği, bir karga sürüsü kılığına girdiği söyleniyordu. Her zaferle birlikte, onun ruhunu ele geçirme çabaları zayıfladı. Ve kısa süre sonra, onun huzurunda hiç çekinmeyen cesur ölümlüye aşık oldu." Resme baktı, eli alevler içindeki gölgeli figürün üzerinde duruyordu. Onun için görüntüler hareket etmiyordu, sabit kalıyordu. "Öldürdüklerini ona hediye olarak sundu ve halkı bir zamanlar korkulan tanrıçayı taparcasına sevdi. Ama Karanlık Simya Tanrısı Magekae ona takıntılıydı. Zamanın başlangıcından beri öyleydi. Ve onun bir ölümlüye olan aşkı onu öfkeliyordu. Bu yüzden, işi kendi eline aldı. Deimos'un düşmanlarını, onları ölümsüz kılan güçlü bir büyüyle donattı. Onları gün ışığıyla güçlendirdi, bu da onları ölümlüler için yenilmez hale getirdi. Ve böylece Solassions ortaya çıktı. Ve Deimos'un halkı için ele geçirdiği toprakları fethettiler."

Dikkatini gümüş parıldaayan ışıkla yıkanan kadına çevirdi.

"Ne yazık ki, Magekae ve ölümsüzleri galip geldi. Deimos'u sonsuza kadar yanması için sabelfire'a atıldılar ve halkını katlettiler. Magekae, Morsana'yı yıllarca hapsedti. Yozlaşmış tanrı ile asla evlenmeye kararlı olan Morsana, bir kuzgun şekline büründü ve kaçtı. Bu yüzden kuzgunların ölümlerinin ruhlarını Nethyria'ya taşıdığına inanılır."

Hâlâ sayfaya bakarken, avucunu kitabın sırtındaki kemiklerin üzerine koydu. "Bize Corvika halkı hakkında hiçbir şey öğretilmedi. Bütün bu hikâyeler, tanrılar ve ölümlülerle ilgili masallardan ibaretti." Dikkatini bana çevirerek gülümsedi. "Ama öyle değiller, değil mi? Sen varsan, onlar da gerçek olmalı."

"Onlar çok gerçektir." Dolion çalışmasından başını kaldırdı. "Senden öğrenecek çok şeyimiz var, Maevyth."

Her şeyi sindirmeye çalışarak sandalyeme geri çöktüm. "Kendim hakkında öğrenecek çok şeyim var gibi hissediyorum."

"Öğreneceksin." Allura güven verici bir gülümsemeyle.

"Evet, ama belki sabah." Dolion esnedi ve kollarını uzattı. "Kemik çalışmaktan oldukça yorulдум."

"Uzun bir yolculuk günü oldu." Allura iç geçirdi.

Zindanda yankılanan bir vuruş sesiyle, üçümüz başımızı kaldırıp Dolion'un hücresinin dışında kollarını kavuşturmuş duran Rykaia'yı gördük. "Demek... yeni misafirimizi odasına götürmem gerekiyor." Gözleri Allura'ya değerlendirir gibi baktı. "O sen olmalısın."

"Ben burada yatmaktan memnunum, eğer..."

"Üzgünüm. Yataklı sadece iki hücre var. Diğerlerinden birini alırsan, beton zeminde uyuyacaksın." Rykaia'nın ilk geldiğimde bana gösterdiği sıcaklık yok olmuştu ve ben kaşlarımı çatarak, bu kadının neden onu pek sevmediğini merak ettim.

"Peki. İkinize iyi geceler dilerim." Allura başını salladı ve masadan kalktı, zarif bir şekilde Rykaia'ya doğru yürüdü. Rykaia, Allura'ya sanki onu gücendirecek bir şey yapmış gibi sert bir bakış attı.

Rykaia bana dönüp baktı. "Sana da. Sanırım bir banyo daha yapmak ve kıyafetlerini değiştirmek isteyeceksin."

"Bir leğen ve sünger yeter. Belki kıyafetlerimi değiştirmek isterim. Zevander tuniklerini geri isteyecektir herhalde."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye büründü. "Senden geri almamı istemedi."

"Öyleyse, sadece sünger ve leğen yeter."

"Peki." Bunun üzerine ikisi koridora doğru yola çıktılar.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MAEVYTH

Rykaia'nın bana leğen ve süngerini getirmesini beklerken, bulmaca kitabını bir sonraki mekanizmaya, çeşitli sembollerin bulunduğu saat benzeri kutuya açtım. Her birine göz gezdirdikten sonra, kitabı çevirdim ve daha önce gördüğüm bir sembolün üzerinde durdum: elimden kemikler fırlatan dikenli sembol. Kaşlarımı çatarak onu daha yakından inceledim ve saatin kenarında Rykaia'nın bana Aeryz için öğrettiği üç dalgalı çizgiyi fark ettim.

Simgeler. Semboller simgelerden oluşuyordu.

Kutunun üst kısmını yerine oturana kadar çevirdim ve üstteki her glifin, aynı sembol olmasa da, bir şekilde yan taraftaki gliflerle aynı hizada olduğunu keşfettim. Ayrıca, saatin dış kenarının hemen dışında, üst kısmın dış kenarına oyulmuş, her ayın farklı evrelerine benzeyen şekillerle de aynı hizadaydılar.

Soru şuydu: Üstteki her glif, yan taraftakilerle nasıl bağlantılıydı?

Dolion'a sormak istedim, ama duvarın arkasından onun horlamasını duyabiliyordum.
duvarın arkasından duyabiliyordum.

Saatin kadrının ortasındaki küçük bir delik dikkatimi çekti. Sayfayı geri çevirip sayfayı çevirip, kitabı açmak için kullandığım kolu çıkardım ve bir ucunu küçük deliğe soktum. Diğer ucu bir krank gibi yukarı doğru çıkıntı yapıyordu ve onu çevirdiğimde, içinden bir şey tıkırdadı. Tekrar çevirdiğimde daha fazla tıkırtı duyuldu, harpın inanılmaz zengin melodisiyle güzel bir şarkı. Çevirip çevirerek, şarkı durana ve kutu eskisinden daha yüksek sesle tıkırtıya kadar şarkıyı devam ettirdim. Gliflerin düzenine baktım. Omurga bir akrep ile aynı hizadaydı. Aeryz alev ile. Ayın iki yarısı saat kadrının üstünde ve altında birleşerek bir dolunay oluşturuyordu. Kolaylıkla kutunun kapağını kaldırdım. İçinde, sanki yeni koparılmış gibi, mükemmel bir şekilde bozulmamış siyah bir gül yatıyordu. Onu kutudan çıkardım ve her yaprağın kenarındaki güzel, metalik gümüş rengi kenarları fark ettim. Çiçeği inceledikten sonra, hikayenin bir sonraki bölümüne geçmek için sayfayı çevirdim.

Bulmaca kitabının ilk sayfasında görünen Morsana, beşikte yatan bir bebeğin başında duruyordu ve elinde benim tuttuğum güle benzer bir gül tutuyordu. Parmaklarımı sayfanın üzerinde gezdirdiğimde, sahne canlandı. Morsana gülü bebeğin göğsüne koydu ve kuzgunlar beşiğin etrafına toplandılar.

Parmağımla bir kez daha dokunduğumda, sahnenin altında yazan kelimeler ortaya çıktı. *Ölümden dirildik. Yeni bir nesil doğdu.*

Yaşlı Cadı ile yaptığım konuşmayı hatırladım, bana beni bulanın kendisi olduğunu söylemişti. Beni oraya bırakanın kim olduğunu görmediğini söylemişti. Gülü o mu bırakmıştı? Bu ne anlama geliyordu?

Sayfayı tekrar çevirip başka bir bulmaca ile karşılaştım. Çevresi çizgilerle çevrili, ortasında bir çivi bulunan dairesel bir nesne. Altında derin oluklardan oluşan bir tür labirent vardı, ama o anda bunu çözmek için çok yorgundum, iç çekerek kitabı kenara koydum. Daha önceki eğitimim ve kemiklerle ilgili çalışmalarımın dolaylı başım dönüyordu.

Yorganıma kıvrılırken pencereden görünen yıldızlar dikkatimi çekti. Önceki geceler olduğu gibi, zihnim Aleysia'ya kaydı. O günün erken saatlerinde gördüğüm, sıcak bir şöminenin yanında sakin ve canlı bir şekilde yatan görüntüsünü hatırladım. Onu bulan ve evine alan biri mi vardı? Foxglove'da, onun sürgüne gönderilmesinden sonra böyle bir şey yapacak birini hayal edemiyordum.

Bir kişi hariç.

Yaşlı Cadı.

O, söylentilerden ya da kız kardeşimin temsil ettiği sözde kötülükten rahatsız olmayacak tek kişiydi. Evet, Aleysia'yı bulduğunu ve kız kardeşimin onun yanında güvende olduğunu dua ettim.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Görüş alanımın kenarında bir şey hareket etti ve ben birden dikleştim. Uzun, ince bacaklar göründü.

Önceki gece hücremin hemen dışında gördüğüm örümcek.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve yine ona atacak bir şey aradım. Hayal görmediysem, örümcek önceki ziyaretinden bu yana büyümüş gibiydi ve o anda bu lanet şeyi hayal ettiğimi düşündüm.

Sanki bir nedenden dolayı yaklaşamıyormuş gibi, daha fazla yaklaşmadı.

"Kış!" Yatağımdan inmeye cesaret edemedim onu uzaklaştırmak için elimi salladım.

Tüylü sırtından, uzun ince bacağıyla parmaklıkların diğer tarafındaki taş zemine koyduğu bir nesneyi çekti. Kaşlarımı çatarak öne eğildim ve oraya ne koyduğunu anlamaya çalıştım.

Örümcek yan tarafa kayarak gözden kayboldu ve ben ayağa kalktım, gözlerim onun bıraktığı nesneye yapışmıştı. Parlak yüzeyinden anladığım kadarıyla bir aynaydı.

Örümceğin izi yoktu, ben de gözlerimi bir köşeden diğerine gezdirerek dikkatlice hücre kapısına doğru yürüdüm. Kimsenin kilitlemeye zahmet etmediği kapıyı açarken, o lanet örümceği aramak için karnımda bir gerginlik hissettim.

Aynayı yerden kaldırdığımda yansımam bana bakıyordu ve onu indirdiğimde önümde başka bir şeyin parladığını gördüm. En ufak bir harekete bile dikkat ederek dikkatlice ona doğru yürüdüm.

Dolion'un horlaması, yanından geçerken hücresinin duvarlarından yankılanıyordu ve ben koridorun karanlık ucuna doğru ilerlemeye devam ettim. Ta ki ikinci nesneye rastlayana kadar. Bir anahtar.

Uzakta, bir aplik birden parladı ve ilk başta beni korkuttu. Ama başka bir nesne dikkatimi çekti.

Yerde.

Bir kilit ve zincir.

Elimdeki anahtara baktım ve tekrar kapıya döndüm. Gördüğüm örümcekten hala iz yoktu. Beynimin mantıklı tarafı, onu rahat bırakıp hücreme dönmemi söylüyordu, çünkü dev örümcekleri kovalamanın hiçbir zaman iyi bir sonucu olmazdı. Çocukken, bir keresinde ormanın kenarında bir tarantula izlemiştim ve sonunda ısırılmışım, bacağımda kocaman bir şişlik kalmıştı.

Ancak beynimin mantıksız ve delice meraklı yarısı, kilitli olanın ne olduğunu bilmek istiyordu. Elbette Dolion ve benim, bize zarar verebilecek bir şeyin yanında uyumamız beklenemezdi. Muhtemelen sadece başka örümceklerdi.

Omurgamı sıkan bir düşünce.

Aklımın sağlığından şüphe duyarak, parmak uçlarımda yaklaştım ve kapıyı açma kararımın ağırlığı, anahtarı kilide sokarken ellerimin titremesine neden oldu. Bir klik sesiyle kilit açıldı ve kapıyı kapalı tutan zinciri çapalardan çözdüm. Eski ahşap ve paslı menteşelerin gıcirtısı eşliğinde kapıyı kaldırırken tüm kaslarım titriyordu. Duvardan aplikayı alıp, açık kapının üzerine tutarak içeriye baktım. Karanlıktan başka bir şey yoktu, sadece gölgelerin içinde kaybolan bir merdiven.

Aplik lambayı kapının diğer tarafına çevirdim, ışık duvarın tamamını kaplayan korkunç derecede devasa bir örümcek ağını aydınlattı.

Bir çarpma sesi dikkatimi delikten uzaklaştırdı. "Maevyth! Ne yapıyorsun!" Koridorun sonunda, hücremin hemen dışında, Rykaia kırık porselenlerin üzerinde duruyordu, gözleri korkuyla büyümüştü. "Oradan uzaklaş! Hemen!"

Bir güç belimi kavradı ve beni deliğin içinden çekip geçirdi. Çarpma anında, omurgamdan yukarı doğru bir acı dalgası yayıldı, gözlerimin arkasında kesik kesik ışık parlamaları, kafatasımın arkasında bir acı patlamasına dönüştü. Üstümdeki kapı çarparak kapandı.

Yanımdaki çakıllı toprakta, aplik yanıyordu ve ben karnımın üstüne dönerek titriyordum. Üstümde, Rykaia ve Dolion'un kapıya vurduklarını duyabiliyordum.

"Branimir!" Rykaia'nın boğuk çığlığı bariyerden sızıyordu ve ben duvarda asılı olan lambayı uzanıp havaya kaldırdım.

Karanlık köşede bir şey hareket etti. Şekliyle ilgili az da olsa anlayabildiğim kadarıyla, onun bir örümcek olmadığını anladım, ancak o küçük alanın her köşesinden gözlerin her hareketimi izlediğini hissediyordum. Çürümüş ve küflü koku burnuma çarptı, öksürdüm ve öğürerek boğazımdaki asidi yuttum. Dizlerimin üzerine çöktüm, yanan meşaleyi ileri geri salladım.

"Merhaba?"

Derin, boğuk bir hırıltı cevap verdi ve o anda o kapıyı açarak büyük bir hata yaptığımı anladım.

Yavaşça merdivene doğru geri çekildim, ama baldırımın arkasındaki gıdıklanma beni durdurdu ve yavaşça başımı çevirdim.

Üzerimde, şimdiye kadar gördüğüm en büyük dişler belirmişti ve onların üzerinde, yüzlerce boncuk gibi göz beni izliyordu.

Bir çığlık attım ve dört ayak üzerinde kaçarak duvardan sarkan lambayı düşürdüm. "Biri bana yardım etsin!"

"Maevyth!" Dolion'un sesinde panik vardı. "Sessiz ol,"
arkadan derin, boğuk bir ses geldi.

Bir dakika önce hareket gördüğüm köşeye döndüm. "Orada kimse var mı?"

"Çıgıllıkları sevmezler," diye cevap verdi.

Kaçışımı engelleyen devasa canavara bakmaya cesaret edemedim. "K-k-kimsin sen?"

"Şarkı söyle. Bu onları sakinleştirir."

Şarkı mı söyleyeyim? Aklını mı kaçırdı? Bu durumda nasıl şarkı söyleyebilirim ki? "Ben... yapabilir miyim bilmiyorum. Titriyorum."

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim." Sesi boğuk ve korkutucu olsa da, belli bir samimiyet vardı.

"T-t-tamam." Uzun ve titrek bir nefes aldım ve aynı derecede titrek bir nefes verdim. *Örümcekleri düşünme.*

Gözlerimi kapatıp kız kardeşimi ve bana şarkı söylememi istediği geceleri hayal ettim. Yıldızları, yatağımı ve bana rahatlık veren her şeyi hayal ettim. Boğazım sıkışmış ve kaslarım gergin haldeyken tek bir nota bile çıkarabilecek miyim diye görmek için önce mırıldandım. Neyse ki vücudum beni yarı yolda bırakmadı ve en iyi bildiğim şarkıyı söyledim. Babamın yas tutmasını izlediğim anları hatırlatan şarkıyı.

Şarkıya ve kafamın içinde oynayan anılara o kadar dalmıştım ki, yaklaşan figürü fark etmedim.

Ta ki gözlerimi açana kadar.

Karşımda, derisi ağaç kabuğu gibi ve siyah damarlarla kaplı, gözleri bana bakan iki siyah ve ruhsuz küre olan canavarca bir yaratık çömelmişti. Kafasından eğri boynuzlar çıkıntı yapıyordu, dudakları keskin dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekilmişti.

Bir çığlık attım ve kendimi geriye doğru tekmeledim. İçimdeki korku, mideme ve göğsüme kancalı dişler geçirerek beni felç etti ve canavar yaklaştırmaya devam etti.

Yiyen Orman'dan gelen wrathavor!

"Lütfen. Şarkı söyle," dedi, ağacı andıran kemikli parmağını dudaklarına götürerek.

Vücudumdaki her hücre titriyor ve zıplıyordu, ciğerlerimi sıkıan korkuyla çılgına dönmüştü. Alt dudağım ağlama isteğiyle titriyordu, ama onu yuttum ve başımı salladım. Çünkü kapana kısılmıştım ve derimin etimden koparılmasını istemiyordum. Gözlerimi tekrar kapatıp kendimi başka bir yere zorladım. Orası dışında herhangi bir yere.

Bir şey uyluklarımı çizdi ve gözlerimi açtığımda, insansı yaratığın başını kucağıma dayadığını gördüm, ince, solgun vücudu kendi üzerine kıvrılmıştı.

Onu izlerken nefes almakta zorlanıyordum. Patlayıp beni o kemikli ellerinden sallandırdığı, derimi parçaladığı anı bekliyordum.

Ama öyle yapmadı.

Bunun yerine, sadece bacaklarımın üzerine uzandı ve bacağımdan bir damla nemin aktığını hissettim.

Gözyaşları. Onun gözyaşları. Ben ona şarkı

söylerken ağlıyordu. Nabzım yavaşladı.

Nefesim sakinleşti.

Artık bana korkutucu gelmiyordu.

O anda bana bir çocuğu hatırlattı. Temas kurmayı arzulayan, üzgün ve çaresiz bir çocuğu.

Şarkı söylerken, elimi yüzüne doğru indirdim ve bir an tereddüt ettim. Omzunu nazikçe parmağımla okşadım, o da irkildi ama kıpırdamadı. Elimini onun üzerine koyarak şarkı söylemeye devam ettim ve onun hıçkırarak titrediğini hissettim. Gözlerim doldu. Kalbim, nazik bir dokunuştan başka bir şey istemeyen bu zavallı, çaresiz yaratık için sıkıştı ve kırıldı.

Artık korkmuyordum.

Ona zarar veren kişiye öfkelenmiştim.

KONU 40

ZEVANDER

Güçlü içki, Zevander'ın içindeki öfkeyi dindiremedi. Sandalyesine yaslanıp, pencereden uzaktaki dağlara ve ağaçlarla kaplı geniş vadiye bakıyordu.

Saatlerce Maevyth'e tek bir glif öğretmek için uğraşmıştı. Daha güçlü olanları öğretmek yıllar alacaktı ve onun o kadar zamanı yoktu. Branimir'in ne zaman çıldıracağını ve kendi kardeşine kılıç çekmek zorunda kalacağını kim bilebilirdi ki?

Ya da daha kötüsü.

Yine de Zevander, onu izlerken duyduğu mutluluğu inkar edemiyordu. Gözlerindeki sarsılmaz kararlılık, vücudunu en sinir bozucu şekilde sertleştiriyordu.

Kapı gürültülü bir sesle açıldı ve Zevander dönüp Rykaia'nın nefes nefese kapıda durduğunu gördü.

"Zevander! Gel! Maevyth!"

"Ne oldu?" O anda tüm kaslarının kasılması garipti. "Branimir onu kaçırdı!" Rykaia'nın sesinde saf korku vardı.

Zevander içkisini masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı ve odanın karşısına doğru yürüdü. Koridordan ve merdivenlerden geçerek Büyük Salon'a, oradan da başka bir koridordan zindan merdivenlerine koştu.

Yol boyunca Rykaia gördüklerini anlattı, her adımda sesi daha da histerik hale geliyordu. "Ona yıkanması için bir leğen ve sünger götürüyordum ve onun örümceklerinden birinin onu içeri çektiğini gördüm! Sence ona zarar verir mi?"

Zevander böyle bir şeyi hayal etmeye cesaret etti ve bu görüntü içinden sıcak öfke okları geçirdi. "Hayır," dedi, kız kardeşi için. Zindanlara vardığında, Dolion'un kapının üzerinde eğildiği yere doğru yürüdü.

"Felç büyüü yapmaya çalıştım, ama dirençli görünüyor."

Yaşlı adamı görmezden gelen Zevander, kapı kolunu tuttu ve tüm kaslarını kullanarak kapıyı kaldırmaya çalıştı. Kapı yerinden kıpırdamadı. Kükreyerek bir adım geri attı ve avucuna siyah alev çağırdı. Elini uzattı ve alevleri, çapaya takılan bir kement gibi kapıya doğru fırlattı. Dirence rağmen, menteşelerinden bir çatırtı ile kapıyı açtı ve Zevander, deliğe doğru ilerlerken aynayı yukarı doğru kaldırdı.

Aynayı Branimir'in hücreğine indirdi, yanan şamdanın önünden geçerek, uzak duvara yaslanmış iki figüre doğru çevirdi. Ve aşağıdan yükselen ses, kalbini deldi. Uzak bir anıdan hatırladığı, ama nereden olduğunu hatırlayamadığı bir şarkı. Ruhunu okşayan melek gibi bir ses. Şimdiye kadar duyduğu en güzel ses.

Aynanın yansımada Branimir, Maevyth'in kucağında yatarken, Maevyth onun yüzünü nazikçe okşuyordu. Yüzyıllardır ilk kez kardeşi tamamen huzurlu görünüyordu. Onları birlikte görmek derin bir üzüntü ve başka bir şey uyandırdı. Kısırçılık mı? Duygularını tanımlayamadı. Branimir ona sadece acıma hissi uyandırmıştı.

Kardeşi başını geriye eğdi ve aynayı görünce tısladı ve kızdan uzaklaştı.

"Hayır, dur!" Maevyth, gölgelerin arasına çekilen Zevander'a doğru uzandı.

Aynayı bir kenara koyan Zevander merdivenlerden aşağı indi ve Maevyth ona döndüğünde parmaklarını şıktı. "Gel."

"Hayır," dedi Maevyth, inatçı doğası ve sesindeki meydan okuma onun kanını kaynatıyordu. "Neden onu buraya kilitlediler?"

"Bu onun kendi tercihi." "Yalan söylüyorsun."

"Hayır," Branimir boğuk bir sesle konuştu. "Bu doğru. Onunla git."

Kafası karışan kız, dikkatini bir kardeşinden diğerine çevirdi. "Benimle gel. Kendini hapsedmene gerek yok."

"Maevyth," diye uyardı Zevander. "Gel. Hemen."

Onun emrine uymayınca, Zevander onu yerden kaldıran bir güç patlaması gönderdi.

Branimir, saklandığı köşeden hırladı.

"Kal," diye homurdandı Zevander. "Yoksa kalbine binlerce zehirli şok göndereceğim." Bu sözler dudaklarından döküldüğü anda pişman oldu. Kardeşini bu şekilde tehdit etmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti.

Maevyth'i dikkatlice ayaklarının üzerine koydu ve ona yanına gelmesi için işaret etti.

Maevyth, Branimir'e bir kez daha baktıktan sonra merdivene doğru yürüdü ve tırmanırken Zevander'e bakma zahmetine bile girmede.

Zevander iç çekerek onun peşinden gitti ve hücreden çıktıktan sonra kapıyı kapatıp zinciri yerine taktı. "Kulenin odalarından birinde uyuyacaksın."

"O kim?"

"Kardeşimiz," diye Rykaia onun yerine cevap verdi. "Branimir."

"Neden onu... Neden onu oraya kilitlediniz? Bu... zalimce."

"Onu tanımiyorsun, ne yapabileceğini bilmiyorsun," diye tersledi Rykaia.

"Rykaia, bize bir dakika izin verip kırılan porselenleri temizleyebilir misin?" Zevander'ın sesi, içindeki öfke ve adrenalın rağmen sakin kalmıştı. O anda damarlarında başka bir şeyin attığını fark etti, ancak kendisini bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu tam olarak belirleyemedi. Kıskançlıktan öte. Daha derin. Daha karanlık.

Sahiplenici.

Branimir'in kucığında yatarken görmek, düşüncelerini öfke ve kızgınlığın sinir bozucu bir karışıklığına dönüştürmüştü.

"Peki. Onu buraya getirmenin iyi bir fikir olmadığını söylemiştim." Rykaia koridorda geri döndü ve Maevyth'in hücresinin önünde parçalanmış lavabonun bulunduğu yere gitti.

Dolion onu takip etti, Zevander ve Maevyth kilitli kapının önünde kalakaldı.

"Ona ne oldu?" diye sordu.

Zevander aynayı kancaya geri astı. "Aynı laneti paylaşıyoruz." Aynada kendi yansımaları gördü ve zindana koşarken yüzünü örtmeyi unutmuş olduğunu fark etti.

"Ama sen... ona benzemiyorsun."

"Branimir çok daha yaşlıyken bu ritüeli geçirdi. Ben ise bebektim ve o kadar çok yan etki yaşamadım."

"Ama bazı yan etkiler var," dedi kız, yüzündeki yarayı ve ondan fışkıran grotesk damarları açıkça fark etmiş olarak.

"Evet. Onun kaderi benim kaderim olabilir."

"Neden onu orada tutuyorsun?" Sesinde suçlayıcı bir ton vardı ve onu bunun için suçlayamasa da, yine de canını sıktı.

Onun sorularını yanıtlamakta tereddüt etti. Sonuçta bu onu ilgilendirmezdi. Davet edilmediği bir yere giren oydu. Ama açıklayamadığı bir nedenden dolayı, onun kendisini bu şekilde görmesinden hoşlanmıyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. "Kendini saklamak istiyor. Bu benim seçimim değil."

"Nasıl besleniyor? Orada nasıl yaşıyor?" "Yaratıkları ona bakıyor."

Kız, kapıya doğru bakarak homurdandı. "Her gün o karanlık yerde mahsur kalsaydım, aklımı kaçırdım herhalde. Ama bu onun tercihi ise..."

"Neden oraya indin?" diye sordu dişlerini sıkarak, içinde yeni bir öfke dalgası yükselirken.

"Beni yönlendiren... anahtar da dahil olmak üzere bir dizi ıvır zıvır bırakan dev bir örümceydi."

Örümcekler akıllılaşmış görünüyordu. Onu bağımsız olarak mı, yoksa Branimir'in emriyle mi cezbettiler, bilemiyordu. Ama ne için? "Bir çare bulup, kalan yıllarını huzur içinde geçirmesini sağlama arzusu ufukta kayboluyor."

"Onu iyileştirmenin mümkün olmadığını mı söylüyorsun?"

Zevander, sorusunun ironisine gülmek istedi, çünkü onun hastalığının tedavisi orada duruyordu ve bunu soruyordu. Ancak, o anda kendini feda edebileceğinden korktuğu için bunu dile getirmedi.

"Suçluyormuşum gibi geldiyse özür dilerim." Gözlerini indirip alt dudağını ısırды, sinir bozucu küçük alışkanlıklarıyla dayanılmaz derecede güzeldi, dikkatini çekip tadının nasıl olduğunu merak ettiriyordu. Dudakları meyve gibi tatlı mıydı, yoksa içkisi gibi acı mıydı? "Düşündüm ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Dediğim gibi, bundan sonra üst katta yatacağsın. Ve onu rahat bırakacağsın."

"O tehlikeli mi?"

"Daha önce adam öldürmüş." "Masum insanları mı?"

Zevander'ın yıllar önce gördüğü görüntü aklından geçti, kardeşi annesini ve kız kardeşini almaya gelen Solassion yağmacılarını parçalarken, vahşi bir hayvan tarafından parçalanmış gibi kan ve kanlı cesetleri. "Hayır."

"O zaman, benim hesaplamalarım göre, bu onu senden çok daha az tehlikeli yapar."

"Sanırım öyle."

Tahminlerinde yanılmamıştı. Zevander, sorgusuz sualsiz, pişmanlık duymadan birçok kez adam öldürmüştü. Kim olduğu ya da neden olduğu önemli değildi. Kral emir verirse, o emirleri verimli ve hızlı bir şekilde yerine getirirdi. Hatta bir keresinde onu öldürmeye bile çalışmıştı ve belki de bu, Branimir'i daha az tehditkar hale getirmişti.

"Peki, burada olmaktansa sana yakın olmak beni nasıl daha güvende tutacak?"

"Çünkü artık sormuyorum. Şimdi, dışarıda uyumayı tercih edersen..."

Ellerini beline koydu, kaşlarını çatarak muhtemelen acımasız ve korkutucu olmasını umduğu bir ifadeye büründü. Onu tuhaf bir şekilde tahrik edici ve sevimli buldu. "Bana karşı *acımasız* ateş ejderhalarını kullanmayı hiç bırakmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki. Üst katta uyuyacağım. Ama ona yemek getirip şarkı söylememe izin vermen şartıyla."

Bu garip yaratık kimdi?

Rykaia uzak durmaktan her zaman acı duysa da, Branimir'den korkudan kaçınıyordu. Gerçi, adil olmak gerekirse, onu en şiddetli haliyle de görmüştü. "Sen

ondan hiç korkmuyor musun?"

"Evet, tabii ki korkuyorum. Ama bu onun suçu değil."

Onunla yalnız kalmasından hoşlanmıyordu ve bir yandan kafasındaki saçma düşünceleri azarlamak isterken, diğer yandan onun isteğini reddetmekte ısrarcıydı. Çoğunlukla nazik bir yapıya sahip olmasına rağmen, Branimir'in onu bir tehdit haline getiren şiddetli bir gücü vardı. "Birinin sana eşlik etmesi gerekiyor."

"Rykaia olabilir mi?"

"Rykaia olmaz. Dolion da olmaz." Kafasını sallayarak ona kendisini takip etmesini işaret etti ve hücrelerinin önünden geçerken, kız yatağın üzerinde duran bir kitabı almak için içeri koştu. Dolion'un birkaç gün önce kendisine gösterdiği, kemikli sırtı ve gümüş rengi ejderha gözü olan kitap.

"Peki ya sen?"

Zevander inledi. "Senin için dünyadaki tüm zamanımı ayırdığımı sanıyor olmalısın," diye homurdandı. "Seni eğitmek ve bakıcılık yapmak için."

"Bu benim için değil, kardeşin için. Elbette onun için zaman ayırırsın." Çenesini sıktı ve gözlerini kısarak baktı.

"Beni yine ateş ejderhalarına yem etmek istiyorsun, değil mi? Belki de bu korkunç canavarlarla tanışmalıyım, böylece gözlerimi devirmeden tehdidini gerçekten anlayabilirim."

"Bir şarkı," dedi düz bir ses tonuyla, onun küstah yorumuna karşı penisinin sertleşmesini görmezden gelerek. "Hepsi bu." Başını salladı ve onu merdivenlerden yukarı, kardeşinden uzaklaşarak üst kata çıkardı.

"Yemek... Ne sever?" diye sordu kız.

"Et. Çiğ." Omzunun üzerinden bakıp, kadının dudaklarının tiksinti ile kıvrıldığını gördü ve geri döndüğünde sırtıttı.

"Elinde biftek var mı acaba?"

Zevander cevap vermek yerine, kadının odasının kapısını açtı.

Kız bir an tereddüt etti, sonra dönerek bir zamanlar annesine ait olan odayı gördü ve gözleri parladı. Geniş odanın ortasında, uçları sivri kuleler gibi oyulmuş dört direkli bir yatak duruyordu. Ahşap kanopinin iç kubbesinde, perdeler çekildiğinde yumuşak bir ışık yayan narin bir şamdan vardı. Yatak bordo kadifeyle kaplıydı, altında siyah ipek çarşaflar vardı. Annesi her zaman karanlık ve kasvetli olarak nitelendirdiği odada düzinelerce mum duruyordu.

Uzun sivri pencereler, ormanın genişliğini görüyordu – kendi odasından görünen manzarayla aynıydı, çünkü onu koridorun hemen aşağısındaki odaya yerleştirmişti.

"Burada mı uyuyacağım?" Sesinde inanamama havası vardı. "Çok kasvetli buluyor musun?"

"Hayır, hiç de değil." Odanın içinde, Magdah'ın sık sık annesini anmak için değiştirdiği, asphodel çiçekleriyle dolu bir vazo bulunan, güzel oyma ahşap bir masa duruyordu.

Maevyth, narin yapraklarından birini başparmağıyla okşadı. "Asphodels'in bahar çiçekleri olduğunu sanıyordum."

"Magdah onları kalenin bahçesindeki serada yetiştiriyor."

"Öbür dünyanın çiçekleri." Hafif bir gülümsemeyle pencereye doğru yürüdü ve sisli, karanlık manzaraya karşı koyu renkli silueti ve etrafında titreyen mumlar, sanki ışık ona dokunmak istiyormuş gibi, onun göğsünü sıkıştırdı. O çok güzeldi.

Hayır, güzel kelimesi yetersiz kalırdı.

O sarhoş ediciydi. Son derece ilahi.

Bir kez daha, düşünceleri onu kardeşinin başını kucaklayarak, hayatının büyük bir bölümünde mahrum kaldığı şefkatli okşamaları yaparken bulduğu ana geri döndü. Ellerini sıkıca yumruk haline getirerek, göğsündeki çekişmeyle mücadele etti. O görüntüyü kafasından silip ateşe atma dürtüsüyle.

Bu tuhaf tepki karşısında hayal kırıklığına uğrayan adam, dönüp gitmek için arkasını döndü.

"Zevander," dedi ve adının dilinden dökülüğü, omurgasında bir ürperti yarattı.

Başını yana çevirdi, gözlerinde parıldayan özlemi görmesine izin vermedi. Ne kadar gülünç görünmüş olmalıydı, katı bir eğitim ve disipline sahip bir adam, lanet olası ergenlik çağındaki bir okul çocuğu gibi ona özlem duyuyordu.

"İyi geceler."

"İyi geceler, *Lunamiszka*."

"Hâlâ seni rahatsız ediyor muyum?" diye sordu. "Sonsuza kadar."

KONUŞMA

MAEVYTH

Tıpkı önceki gün olduğu gibi, Rykaia'nın eşliğinde Zevander ve Dolion ile eğitim odasında buluştum. Rykaia, önceki gece kardeşinin mahzeninin kapısını açtığım için beni azarlamayı ihmal etmedi.

"Aslında sana bir tehlike oluşturduğu için değil," dedi, bana getirdiği sütlü yulaf ve elmaları hızla yiyip bitirirken. "Sadece o... eskisinden daha kötü. Ve bazen duygularını kontrol edemiyor. Zevander'a haber vermeden onu bir kez ziyaret ettim. Sonunda beni boğarak öldürmek üzereydi. Beni kurtaran Aeryz oldu."

Eğitim odasına varana kadar, oraya bir daha tek başıma gitmeyeceğime en az üç kez söz vermiştim. Yine de, yeni odamdaki yatak hücremdekinden çok daha rahattı ama önceki gece pek uyuyamamıştım. Aklımdan sadece Aleysia'yı gördüğüm görüntü değil, Branimir hakkında öğrendiklerim de geçiyordu.

Eğitim odasının ortasında duran Zevander, altında ne olduğunu görmüş olmama rağmen, ısrarla takmaya devam ettiği maskeyi bir kez daha takmıştı. Maske olsun ya da olmasın, önceki gün olduğu gibi yine olağanüstü sert ve yakışıklı görünüyordu. Ve o zaman olduğu gibi, bu gözlemimden yine aynı derecede rahatsız oldum.

Eğitim yapma havasında olmaktan uzak olmama rağmen, günün dersinin ne getireceğini merak ediyordum. Yöntem yorucu olsa da, gliflere karşı isteksizce duyduğum merak, gözlerimdeki ağrıyı unutturmuştu.

Rykaia yanıma geldi.

"Bu ders için kalacak mısın?" diye sordum, onun varlığından memnun olarak.

"Eğitime yardım etmekle görevlendirildim." Sesindeki coşkusuzluk, bu görevin onu pek ilgilendirmediklerini açıkça ortaya koyuyordu. Eğitim kıyafetleri giymek bile istememiş, bunun yerine zümrüt yeşili bir elbise giymişti.

"Rüzgârın intikamının bir başka yorucu günü mü?" diye sordum, Zevander'a doğru yürürken.

"Hayır. Bugün Rykaia'nın yardımıyla sana yeni bir glif göstereceğim. Başka bir savunma mekanizması, senin için çok kullanışlı ve öğrenmesi oldukça kolay olan bir mekanizma."

"Tanrıya şükür."

Avuç içini açtığı anda, derisinde bir glif parladı. "*Propulszir*. Savuşturmak."

Onun bakış açısına uyum sağlayarak yanına yaklaştım ve glifi inceledim. Büyük bir karenin içine yerleştirilmiş küçük bir kare, uçları büyük şeklin kenarlarına değiyordu ve büyük karenin her bir kenarından küçük çizgiler çıkıyordu.

"Propulszir," diye fısıldadım, şekli olabildiğince hafızama kazımaya çalışarak. "Bu biraz karmaşık görünüyor." Öğrendiğim diğer semboller, hatırlaması daha kolay olan basit şekillere sahipti.

"Daha güçlü glifler daha karmaşıktır. Bazı büyücüler bunların inceliklerini asla öğrenemezler." Aşırı analiz etmediysem, sesi bugün daha sakin, daha az sinirli geliyordu.

Glifi ezberledikten sonra, onun karşısındaki orijinal yerime döndüm ve tam o sırada aşağıya doğru bakınca, deri giysisinde büyük bir şişkinlik fark ettim.

Tanrım.

Hayatımda sadece bir tane görmüştüm, bana oraya dokunmayı gösteren madencinin oğluna aitti ve bu kadar büyük değildi.

"Bu glifi itme," diye devam etti Zevander, dikkatimi çeken rahatsız edici görüntünün tamamen farkında değildi. "Sık." Elini kaldırdı ve yumruk yaptı. Kaslı kolunu görünce, elinin o devasa uzunluğu kavradığını hayal ederek titremeyi bastırdım. "Zihnini okumak veya gücünü araştırmak isteyenlere karşı kullanışlıdır. Rykaia ile deneyeceğiz."

Korku, omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Yutkundum ve Rykaia'ya döndüm. "Zihin okuyabiliyorsun?"

"Maalesef, evet," diye Zevander onun yerine cevap verdi. "Onun durumunda, sana fiziksel olarak dokunması gerekiyor."

Onu ve şişkinliğini aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım, mermer zemine bakarak, odaklanacak başka bir şey bulmaya çabaladım.

Onu düşünme.

"Bir kelime düşün," dedi, o derin sesi görüntüyü tekrar ortaya çıkardı. "Herhangi bir kelime. Rykaia onu yüksek sesle söyleyecek."

Bir kelime. Bir kelime. Hangi kelime? O kolumu tutarken, kafam çılgınca bir kelime bulmaya çalışıyordu.

Dudakları gülümsemeye kıvrıldığı anda, bildiğini anladım.

"Vay vay, Maevyth. Sen yaramaz bir kızsın," dedi eğlenceli bir tonla.

Yanaklarım kızardı, başım utançtan dönüyordu, başka bir şey düşünmeye çalışıyordum. Zevander'a bakmaya cesaret edemedim.

"Sözcüğü söyle," diye emretti Zevander ve Rykaia'nın dudakları daha da kıvrıldı.

Gözlerimle yalvararak, sözcüğü yüksek sesle söylememesi için ona sessizce yalvardım. *Lütfen.*

"Portakal," dedi, dudaklarını yalayarak.

Rahat bir nefes alarak başımı salladım. "Portakal."

"Güzel. Şimdi gözlerini kapat ve zihninde o sembolü canlandır. Net bir şekilde gör. Her ayrıntısını." Ben başımı sallayınca, devam etti. "Başka bir kelime düşün. Yumruk yapmayı unutma." Elini tekrar yumruk haline getirdi ve bir kez daha kafam beni ele verdi.

Yanağımın içini ısırarak, başka bir kelime bulmak için uğraştım. Dilimde ilk bakır tadı hissettiğimde, kolumu tuttu.

"Kan," dedi.

"Kan," diye onayladım. "Tekrar dene."

Yine beni bıraktı.

Odaklan, Maevyth.

Gözlerimi kapattım ve yumruğumu o kadar sıkı sıktım ki, tırnaklarım avucumda acı bir iz bıraktı. Kafam, daha önemli başka bir düşünce olmadığına karar vermiş gibiydi ve artan hayal kırıklığımla kaslarım gerildi.

Odaklan. Odaklan!

Bana başka bir şey göster! Kafam çılgılık attı. Kapalı göz kapaklarımın arasından sızan ışık, kapkara bir karanlığa dönüştü.

Her şey sessizleşti.

"Merhaba, Maevyth," dedi kadınsı bir ses ve ben arkamı döndüğümde, arkasında belirsiz bir ışık kaynağıyla aydınlatılmış, incecik bir silüet bana doğru yavaşça yürüyen birini gördüm.

Yaklaştıkça, uzun, koyu siyah saçları ve gümüş rengi gözleri net bir şekilde göründü.

Uzakta, Rykaia'nın beni çağırdığını duydum ve kadın da sanki o da duymuş gibi döndü.

O da bana gülümsedi. "Merak etme, burada bizi duyamaz." "Sen kimsin?"

"Sence kimim?"

Tüm özellikleri, yakın zamanda öğrendiğim ölüm tanrıçasının özellikleriyle örtüşüyordu. "Morsana. Öldüm mü?"

"Hayır, tatlı kız. Ölmeden önce yapman gereken çok şey var. Ama bana ihtiyacın olursa, ben buradayım. Beni bu karanlık yerde bulabilirsin."

"Maevyth!" Zevander'ın sert sesi etrafımızda yankılandı ve o tekrar gülümseyerek etrafına bakındı.

"O çok kışkırtıcı, değil mi?" Gözleri, onun yoğunluğundan heyecanlanmış gibi parladı. "Onun hakkında bilmen gereken bir şey var, Maevyth."

"Ne?"

"Maevyth!" Sert bir sarsıntı beni görselden çıkardı ve gözlerimi açtığımda Zevander, Dolion ve Rykaia'nın başımda durduğunu gördüm. Çevreme hızlıca baktığımda yerde yattığımı fark ettim.

"Yine mi?" Görünüşe göre yine çarptığım başımın arkasında bir ağrı hissettim ve ağzıma acı bir tat doldu, sanki dilimin üzerine tebeşir kaplanmış gibi.

"Görünüşe göre bu konuda kötü bir alışkanlığın var." Dolion geri çekildi, Zevander ise elini uzatarak beni ayağa kaldırdı. "Uyandırma büyüsü kullanmak zorunda kaldım. Ağız tadını bozduğum için özür dilerim."

"Ben... karanlığa gömüldüm. Rüya gibi."

Zevander ve Dolion birbirlerine baktılar ve Dolion yanıma diz çökerek bana bir bardak su uzattı. Ben de onu hevesle içtim. "Caligorya'ya düştün. Karanlık uzaya. İlginç. Bazıları bu zihin durumuna asla ulaşamaz."

"Orada, soyuna özgü glifleri öğrenirsin," diye ekledi Zevander. "Ben de kendiminkini orada keşfettim. Ama sana bunu kendi başına keşfetmeni öneririm. Caligorya tehlikelidir."

"Nasıl yani?"

"O alanda, senin karanlık tarafın yaşıyor." Cevabı Dolion verdi. "Öfke, intikam ve ilgisizlikle beslenen yaratık. Her canlı, kabul etse de etmese de bu karanlığa sahiptir, ama biz küçük yaştan itibaren onu bastırmayı öğreniriz. Oraya giderek, bir nevi kapı açarsın ve dikkatli olmazsan, onu kapatmak oldukça zor olabilir."

Karanlık tarafım mı? Yaratık mı? "Orada ölüm tanrıçasını gördüm." "Morsana mı?" Dolion kaşlarını çatarak sordu.

"Evet."

Omuz silkti ve başını salladı. "Bu, Corvika'e özgü bir şey olabilir. Sonuçta onlar ona bağlılar. Bu yüzden daha da dikkatli olmak gerekir. O güçlü bir tanrıcadır ve ahlaki pusulanın biraz karanlık tarafına eğilimlidir." Her zamanki gibi sakalını kaşıyarak dalgın dalgın düşündü. "Şimdilik, daha kolay olan sembollere sadık kalacağız. Aşırı telafi etmeye çalışmayın. Propulszir, zahmetsiz ve doğal olmalı."

"Zahmetsiz ve doğal. Anladım." Ayağa kalktım ve enseme bir kez daha ovuşturdum.

Rykaia karşımda durdu ve "*İyi misin?*" diye sordu.

Başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Tamam, öyleyse. Yeni kelime." Gözlerimi kapatıp yeni bir kelime hayal ettim. Morsana'nın Zevander hakkında söylediği bir kelime.

Kışkırtıcı.

Bu kelime, Zevander'ın elinde gördüğüm sembolün görüntüsü tarafından yutuldu. Kafamda o kadar netti ki, Rykaia'nın bileğimi tuttuğunu neredeyse fark etmedim, ta ki daha sıkı sıkıttığını hissedene kadar.

Daha da sert.

Bir iniltiyle beni bıraktı. "Hiçbir şey."

Gülümseyerek gözlerimi açtım ve avucumdaki keskin yanığa baktım. Yeni sembolün yumuşak parıltısı derime kalıcı olarak kazınmıştı.

"Yine," dedi Zevander etkilenmemiş bir ses tonuyla.

"Hiç zaferini kutlamıyor mu?" diye mırıldandım, elimi indirip ona kaşlarımı çatarak baktım, o da duvara asılı silahlardan birini almak için uzaklaşıyordu.

Rykaia burun kıvrıdı. "Sadece bir şeyi öldürdüğünde."

Zevander, iki ucu sivri uzun bir sopayı elinde tutarak bizden uzak duruyordu. Geniş daireler çizerek, sopayı yan tarafında bir tekerlek gibi döndürüyordu. Sonra, bir kırbaç şakırtısı gibi, sopayı vücudunun etrafında, başının üstünde, sırtının arkasında ve yanlarında çevirdi. Sopanın hareketi o kadar hızlıydı ki, mükemmel bir daire oluşturdu.

Ağzım açık kalmış, sopayı kolaylıkla kullanışını hayranlıkla izledim, havaya fırlatıp mükemmel bir ritimle yakalamak için durakladı.

"Pratik yapmaya devam et," dedi, ritmini hiç bozmadan.

"Bu durumda nasıl konsantre olabilirim?"

"Bence asıl mesele de bu," diye cevapladı Rykaia, avucunu tırmalayarak. "Birini püskürtmek için her zaman mükemmel, sessiz koşullar olmaz. Etrafında olup biten diğer şeylere eşzamanlı olarak yapabileceğin bir şey olmalı. İşin güzelliği de bu. Kimse senin püskürttüğünü bilmez."

Başımı sallayarak Zevander'a baktım, asasını sallamasını, kollarındaki kasların gerilmesini ve cildinde ter damlacıklarının oluşmasını izledim. Bir rakibe karşı ne kadar zarif ve acımasız görünmüş olmalıydı. Parmaklarımı avucumun üzerinde kapattım ve oradaki sembolü kısa bir süre düşündüm.

Bu sefer zihnim başka bir yere gitti. İki gece önce, gevşek tuniği ve deri giysileriyle karşımda durduğu, göğsündeki derin kas izleri olduğu anı hayal ettim. Beni öpmek için kendine çektiğini, sert dudaklarının benim dudaklarımla buluştuğunu, güçlü ellerinin belimin alt kısmında olduğunu hayal ettim.

"Kardeşimi seviyorsun, değil mi?"

Panik içinde nefesimi tuttum. Zorlukla yutkundum ve geri adım attım, kolumu tutan elini bıraktım.

"Merak etme, hiçbir şey görmedim." Rykaia kıkırdadı ve kardeşine bakıp tekrar bana döndü. "Yüzünden okunuyor."

"Sadece... dikkatimi başka yere çekmek istedim, hepsi bu."

"Görünüşe göre bulmuşsun." Göz kırptı ve gülümsedi, sonra dikkatini Zevander'a çevirdi. "Kardeşim, yorgunum. Düşüncelerini okumamı etkili bir şekilde engelledi. Devam edebilir miyiz?"

Bunun üzerine Zevander sonunda esasını indirdi. "Git. Dinlen," dedi Rykaia'ya, sonra esasına yaslanarak acı verici, sinir bozucu derecede çekici bir şekilde baktı. "Aeryz'i tekrar çalışmak ister misin? Yoksa yeni bir glife geçelim mi?"

"Glif nedir?" diye sordum ve Rykaia omzuma hafifçe vurdu, sonra her zamanki kitap ve parşömen yığınlarının yanında oturan Dolion'a doğru yürüdü.

"*Erigorisz*. Zihninle nesneleri kaldırmak. Ancak yoğun konsantrasyon gerektirir."

Zihnimle başka bir şey yapma düşüncesi hiç de çekici gelmiyordu, ancak Rykaia'nın iddia ettiği gibi yorgun hissetmiyordum.

"Bana az önce yaptığın gibi o sopayı çevirmeyi öğretmeye ne dersin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Dövüş tekniklerini öğrenmek mi istiyorsun?"

"Şimdi bana kızların böyle becerilere sahip olmaması gerektiğini mi söyleyeceksin?"

Direğe yaslanarak omuz silkti. "Hiç de değil. Sadece ilgilenmene şaşırdım."

"Kız kardeşimi almaya geri dönmeyi planlıyorsam, ki öyle yapacağım, kendimi savunmak için bazı becerilere ihtiyacım olacak." Çenemi yukarı kaldırarak, bana karşı çıkmaya cesaret etmesini bekledim.

"Yakında çok güçlü bir büyüye sahip olacaksın." "Kemik kırbaç mı?"

"Evet. Düşmanların açısından pek çekici gelmiyor." "Sen benim düşmanım mısın?"

Kaşlarına içsel bir gerginlik kazınan adam, bakışlarını indirdi. "Ben herkesin düşmanıyım. Kullandığım büyüün erdemli bir yanı yok."

"Ve benim büyüüm ölümle ilişkiliyse, belki ben de herkesin düşmanı olurum."

O değişken gözler beni yine buldu, karanlık bir eğlenceyle doluydu. "Ne kadar da uyumluyuz..." Başını salladı. "Gel, *Lunamiszka*."

"Bu kelimenin yorumunu sorgulamaya başlıyorum. Luna'nın ay ile bir ilgisi olması gerekir gibi görünüyor."

"Haklısın galiba," dedi omzunun üzerinden, beni tekrar odanın ortasına götürürken.

"Peki, benim ay ile ne ilgim var?"

Kendi gözünün köşesini işaret etti ve ben de anladım. "Gözümdeki gümüş iz. Peki miszka?"

"Cadı."

"Bana Ay Cadısı diyorsun. Sanırım sihir öğrenmiş olduğum için bu isim bana yakışır. Bu arada, geldiğim yerde bu isim beni kazıkta yakmak için bir neden olurdu."

benim geldiğim yerde."

"Ölümlüler anlamadıkları şeylerden korkarlar." Elini sallayarak beni önüne çağırdı.

Sinirli bir şekilde bana gösterdiği yere geçtim, bu da sırtımı onun geniş ve sağlam göğsüne dayamamı sağladı. Atın üzerinde geçirdiğim gece, kat kat giysiler ve soğuktan rahatsız olduğumdan farklı olarak, ince ve yumuşak deri tabakası, sanki tenimiz birbirine değiyormuş gibi onu hissetmemi sağladı. "Sence Rykaia eğitimden sıkılmış mıydı?" diye sordum, dikkatimi başka yere çekmek için çaresizce.

"Hayır. O çabuk yorulur. Gücü oldukça fazla vivicantem gerektirir." Kaslı kollarını bana doladı, dövmele alevler ve akrepler, önüne koyduğu benim daha küçük, deri giysili kollarımla tezat oluştuyordu.

Tanrım, onun kokusu... deri ve karanfilin lezzetli karışımı, ama tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey daha vardı. Ağzımı sulandıran tatlı, kehribar rengi bir misk kokusu.

"Vivicantem nedir?" O olağanüstü dikkat dağıtıcı kokuya kendimi kaptırmamak için, düşünmeden sordum.

"Bir elementtir." O anda yaşadığım mücadeleden habersizmiş gibi, çubuğu açılmış avucuma koydu. "İnsanların vücutları için belirli besin maddelerine ihtiyaç duyması gibi - demir, kalsiyum, potasyum - biz de kan büyüğü için vivicantem'e ihtiyaç duyarız."

"Ama sen yorulmuş
görünmüyorsun." "Benim
ihtiyacım daha az."

"Ben de ihtiyacım olacak mı?"

"Glyph'leri öğrendikten sonra fiziksel antrenmana istekliysen, görünüşe göre ihtiyacın yok." Yara izleri ve nasırlarla kaplı elini benimkinin üzerine koydu. "Çubuğu buradan tut," dedi ve elimi çubuğun ortasına kaydırды. "Isınma dönüşüyle başlayacağız."

Bir eliyle sopayı döndürürken, diğer elimi tutup tam bir yay çizmeye devam edecek şekilde konumlandırdı. "Sonra tekrar altına gel, tut ve üstüne geç." Ellerimi sopanın üzerinde yönlendirirken kolları etrafımda esnedi.

Ritmi kavradığımı görünce beni bıraktı ve ön tarafa geçerek izlemeye başladı.

"Ne kadar sürdü? Dövüşmeyi öğrenmek?" diye sordum, sopayı beceriksizce döndürerek.

"Hayatımın çoğunu. Hala öğreniyorum."

"Yani, bunu başımın etrafında çevirebilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek mi?" Elimin pozisyonuna odaklandım, sopayı hareket halinde tutmaya kararlıyım.

"Hızı biraz artır," diye emretti, sorumu görmezden gelerek.

Dediğini yaptım ve elimden kayarak sopa yere düştü. İkimiz de onu almak için eğildik, yanaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

O geri çekildi ve benim onu almama izin verdi. Sopayı tekrar elime aldığımda, daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde çevirmeye devam ettim.

Avuç içi sopaya çarptı ve onu aniden durdurdu. "Şimdi ters yönde."

Mükemmel dönüşlerimi kesintiye uğrattığı için sinirlenerek kaslarımı çattım ve sopayı diğer yöne doğru hareket ettirdim.

"Yumuşak hareket et."

Hareketin bulanıklığı içinde transa geçtim.

"Daha hızlı."

Hızı artırdım.

"Yumuşak tut. Daha hızlı."

Kendimi asa yerine ona odaklanmış buldum, elimin pozisyonuna nasıl konsantre olduğunu izliyordum. Kıvrımlı asa aracılığıyla gözleri beni buldu. Ve orada, hızlı dönen asa ile birbirimizden ayrılmış olarak, yüz yüze durduk.

"Daha hızlı."

Onun emrini yerine getirdim, asayı daha hızlı döndürdüm, o kadar hızlı ki, önümden geçen bulanık bir görüntüden başka bir şey değildi.

Etrafımda dolaşarak avlanıyordu. Elleri belimi sıkıca kavradı. Geniş göğsü sırtıma bastırdı. "Daha hızlı," diye kulağıma fısıldadı ve parmaklarının yanlarıma kıvrıldığını hissettim. Yükselen bir sıcaklık kanımı ısıttı ve o parmaklarla ne yapmasını istediğimi düşünerek kızardım.

O anda ne olduğunu bilmiyordum, ama kalbim düzenli bir şekilde çarpıyordu ve karnımda bir şey çekiyordu. Bacaklarımı çaprazlama isteği kaslarımı seğirtti. Her nefesim titrek ve hızlı geliyordu.

"Bırak, *Lunamiszka*."

Bırakmak mı? Asayı mı?

Bıraktığım anda, değnek düşmeye başladı, ama o hızla avuçlarını ellerimin üstüne bastırdı ve bileklerimden yoğun bir ısı dalgaları yayıldı. Birleşen ellerimizden siyah duman yükselirken, değnek havada kendi kendine dönmeye devam etti.

Önümde durup gittikçe daha hızlı dönmeye başladığında, içimden bir kahkaha kaçtı.

"Bunu ben mi yapıyorum, yoksa sen mi?"

"Gücü ben sağlıyorum, ama onu yöneten sensin." Onun gücünü ben yönetiyordum.

Gözlerimi kapattım, avucumdaki ısıya odaklandım, parmakları kemiklerimi kavrayana kadar elini kalçama kaydırıldığını neredeyse fark etmedim. Kıvrımlı, yakıcı siyah alevler içimden geçerek kaslarımın etrafında uzanıp kıvrıldı. Isı yoğunlaştı, elimden dalgalar halinde yayıldı, uyluklarım arasında zonkladı

ve o anda, deri pantolonumun içine elimi sokmak için çok güçlü ve sinir bozucu bir istek duydum.

Zihnimin karanlığında, etrafımda dans eden siyah girdaplar gördüm, damarlarımdan kaslarımda zonklayan sıcak kurdeleler gibi dalgalanıyorlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye titrek bir sesle fısıldadı.

Soru düşüncelerimi böldü. Çubuk elimden fırladı, havada dönerek solumda yere düştü ve gürültüyle yere çarptı.

Zevander beni bıraktı, aynı anda Dolion da okuduğu kitaptan başını kaldırdı.

Nefes nefese, o anda hissettiğim şeyi anlamaya çalışarak ayakta durdum.

"Bugünlük bu kadar yeter." Dolion'a hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip antrenman salonundan çıktı.

Nefesimi toplayınca, odanın diğer tarafına geçip sopayı duvara astım. Yaklaştığımda, Dolion yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir bardak su uzattı.

"Ne oldu?"

Suyun yüzeyine baktım, sıcak bir alevin üzerindeymiş gibi kabarcıklar çıkaran çalkantılı yüzeyi fark ettim. "Bir dakika önce masumca onun gücünü kanalize ediyordum, bir dakika sonra ise sanki onu kendime çekiyormuşum gibi hissettim." Avucumdaki yanık, dikkatimi derime kazınmış parlayan bir sembole çekti, küçük kesiklerden kan sızıyordu.

Elimi ona uzattım. "Bu ne?"

Gözlüklerini gözlerine kaldırarak elimi tuttu ve avucunda eğdi. "Bunu hiç tanımıyorum."

Kağıt ve mürekkep hokkasını aceleyle buldu ve sembolün hızlıca çizimlerini yaptı, elleri benim hissedebileceğimden çok daha fazla heyecanla titriyordu. "Bu gerçekten inanılmaz! Söylesene, az önce ne yapıyordun?"

"Havada bir asayı döndürüyordum. Zevander bana onu bırakmamı söyledi ve gücünü benim aracılığım ile aktardı."

Ben konuşurken Dolion aceleyle notlar aldı, arada kalemini mürekkep hokkasına batırdı. "Peki bir şey hissettin mi?"

O anda hissettiklerimi ona anlatmak gibi bir niyetim yoktu. "Evet, hissettim. Sanki... kontrol bendeymiş gibi hissettim."

Not almayı bıraktı ve bana baktı. "Onun gücü senin gücün olmuş gibi mi hissettin?"

"Evet. Ama bunu tarif etmek oldukça zor. Sanki..."

"Evet?"

Yanaklarım kızardı, ama az önce yaptığı endişeli yüz ifadesi bana bir şey söylemem gerektiğini hissettirdi. "Beni baştan çıkarıyormuş gibi hissettim. Alev

beni bir Şeye doğru çekiyordu."

Dolion'un gözleri büyüdü ve sakalını okşadı. "Korkarım bu konuda biraz bilgim yok. Belki bir dahaki sefere biraz daha yakından gözlemlerim."

"Merakımdan soruyorum, onun gücünü kontrol etsem ne olur?"

"En yeni glifin oldukça tehlikeli hale gelirdi. Ve büyücüler bunu öğrenirse, seni yok etmek için her Şeyi yaparlardı."

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım. "Mükemmel."

KONU 42

ZEVANDER

Zevander titrek ellerine bakarak, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gücünü ilk kez kullanmıyordu – Rykaia kan büyüsünü ilk kez keşfettiğinde, ona yardım etmek için bazen bu tekniği kullanmıştı. Bu yaygın bir uygulamaydı ve çoğu zaman zararsızdı.

Hayatında hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti. Sanki alevleri kendisi yönetiyormuş gibi.

Ve o eğitim odasında olduğu gibi, kanında titreyen heyecan uğultusunu hiç hissetmemişti. Her sinir ucu canlanmış, onun cildinin her santimetresine dokunmak için çaresiz ve istekliydi. Bu düşünce, o düşünce, onu tekrar terletmeye başladı. Onun üzerine attığı zehirli büyü, daha fazlasını isteyen karanlık ve tehlikeli bir arzuyu uyandırmıştı.

Aynı zamanda, bu onu öfkелendirdi.

Zevander, alevleri kontrol etmeyi öğrenmek için yüzyıllarını harcamıştı. Saatlerce antrenman yapmış, korktuğu kısmını kontrol etmek için kendini zorlamıştı. Ve orada, resmi bir eğitimi olmayan bir ölümlü, sanki her zaman onun bir parçasıymış gibi alevleri kontrol etmişti.

Sanki o alev onun içinde olmak için can atıyormuş gibi.

Kasıklarında kesintisiz bir ağrı zonkluyordu ve Zevander sandalyenin kollarına tutunarak dişlerini gıcırdatıyordu. Onun sıkı vücudunun açlıktan kıvranan penisini sararken nasıl hissedeceğini hayal ederek elini sikmeyi reddetti.

Bunun yerine, içki bardağına uzandı, uzun bir yudum aldı ve kendini başka bir şey hayal etmeye zorladı. Vücudundaki her kasın gergin ve bir şeyi parçalamaya hazır olmadığı bir şey.

Kapı çalındığında, Zevander zihnini bu düşüncelerden arındırdı. "Evet," dedi ve Ravezio içeri girdi.

"Onu yakaladık. Zindanda."

Flamellian.

Sonunda, bir şeyi paramparça etmek için çaresizce beklediği bastırılmış saldırganlığını dışa vurmanın bir yolu.

Kız kardeşine zarar veren adamı öldürmek daha iyi olurdu.

Zevander, Ravezio ve Torryn'in yanında durmuş, elinde yanan bir şamdanla hücrenin parmaklıklarından ötesinde, köşede çömelmiş solgun tenli bir adamı izliyordu. Dolion ve Maevyth'in uyuduğu mobilyalı hücrelerin aksine, bu hücrede yatak, pencere ve ışık yoktu. "Onu nerede buldunuz?"

"Etrafa sordum. Costelwick'in altındaki tünellerden birinde saklandığını buldum." Torryn, çenesini sıkarak kılıcının kabzasına parmağıyla vurdu. "Sana olan saygımdan onu o anda öldürmedim."

Zevander'ın her şeyden çok yüzünden silip atmak istediği, zayıflamış piç kurusu kendini beğenmiş bir sırıtış takındı. Rykaia'nın onunla bir ilgisi olduğuna inanmak zordu, çünkü çok zayıf ve dağınık görünüyordu, ama belki de aldığı iksirlerin etkisiyle çok uçmuştu ve umursamıyordu. "Peki ya flammaapul?"

Ravezio, içindeki içeriği doğrulayan negatif boşlukta görünen küçük yüzen kabarcıklar bulunan kırmızı sıvı dolu bir ampul uzattı.

"Sen kimsin?" Zevander ampülü tunikasının cebine koydu.

Yabancı çenesini kaldırdı, yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı. "İstersem onu öldürebilirdim. Ama yapmadım."

"Bunun için seni bağışlayacağımı düşünüyorsan, merhametli doğamı fazla abartmışsın."

"Onu öldürmek istedim. Bu benim doğam. Onu boğarken gözlerinden hayatın kayboluşunu izlemek istedim. Acısının derime sızmasını, beni lezzetli bir zevkle gıdıklamasını hissetmek istedim." O anda Zevander bir şeyin farkına vardı. "Sen bir acı bekçisisin."

Onun büyü, kurbanlarından acıyı çekiyordu. Bazıları bu güçle mücadele ederken, diğerleri bunu heyecan verici buluyordu. Cinsel tatmin için bir araç.

Zevander'ın kafasına yerleştirdiği görüntü, içindeki ateşi alevlendirdi. Kalın, siyah bir duman bedeninden yükseldi ve avucunda bir akrep şekline büründü. Zevander diz çöktü ve akrebin adamın hücreğine girmesine izin verdi. Eşiği geçtikten sonra akrep büyüdü, bir kedi büyüklüğüne ulaştı ve küçük alanda dolaşmaya başladı.

Adam akrep gözlerini ayırmadan izlerken, yüzündeki gülümseme tehdit karşısında bile kaybolmadı.

"Flammapul'u kim sağladı?" Torryn her zamanki sert ses tonuyla sordu.

Adam güldü, gözleri akrep ile Zevander arasında gidip geliyordu. "Akrepin beni korkutup bildiğim her şeyi anlatmamı sağlayacağını mı sanıyorsun?"

Akrep, bir köpek büyüklüğüne ulaştı.

"O iğnesinde seni felç edecek kadar zehir var ve kıskaçları da etini küçük parçalara ayırır. Bak, ben de seni öldürmek istiyorum. Acı çektiğini duymak bana büyük bir zevk verir."

Bu mahkum kıpırdadı ve kolunu kaşıdı. "Flammapul'u kendim yapmış olmam o kadar da imkansız mı?"

Zevander'ın akrebi elini bir hareketiyle kuyruğunu kaldırdı, ilk emirle saldırmaya hazırdı.

"Bir sırrım var," diye fısıldadı adam ve ardından gelen rahatsız edici kıkırdama zindanda yankılandı. "Kız kardeşini bayginken kılıcımın kabzasıyla sikmiştım. Sana bunu söyledi mi? Çılgılık atmak istedi ama atamadı." Burnunu havaya kaldırıp kokladı. "Onun kokusunu buradan alıyorum. Belki seninle işim bittiğinde, gitmeden önce onu bulup bir kez daha sikerim."

Zevander hırlayarak, akrep'e yumruğunu sıkarak saldırmasını emretti ve iğne aşağı indiği anda, siyah bir duman halinde dağıldı.

Adam gürültülü bir kahkaha attı ve Zevander dişlerini gıcırdatmaya başladı. "Senden daha zeki biri bana büyü yaptı. Hiçbir Letalisz beni öldüremez. Gücü ne olursa olsun."

"Kim?" diye sordu Zevander, dişlerini sıkarak.

Yabancı adamın dudakları bir gülümsemeyle gerildi ve başını duvara yasladı. "Böyle bir sırrı sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bence sen o kişi her kimse ondan korkuyorsun."

Flamelian'ın gözlerinde bir çılgınlık parıltısı vardı. "Kız kardeşin Letalisz nerede? Onun o güzel çiçeğini parçalamak istiyorum."

Torryn hırlayarak saldırmaya kalktı ve Zevander, onun o anda kendisinin de yapmak istediği şeyi yapmasını engellemek için kolunu tuttu: yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silip süpürmek.

"Bilmece sever misin?" Zevander cevap vermediğinde, flammelian devam etti, "Tüm erkeklerin hayatta özlem duyduğu, ancak son nefesini verene kadar başlamayan şey nedir?"

"Öbür dünya," diye cevapladı Ravezio, Zevander'in yanında.

"İtiraf ediyorum." Kolunu tekrar kaşıdı ve Zevander orada bir iz fark etti. Anlayabildiği kadarıyla siyah bir yılan. "Doğru cevap versen bile, bu sadece bir yön duygusu. Cevabı bulamayacaksın. Ama ne yazık ki, yanıyorsun."

Zevander avına bakarak karanlık bir kahkaha attı. Hücre kapısını açtığında, adamın gözleri büyüdü, ama yine de kendini beğenmişliğini korudu

kendini beğenmişliğini korudu, bu da Zevander'ın öfkesini daha da körükledi. Letalisz onu tunikasının yakasından kaldırıp hücreden dışarı sürükledi, sonra taş nişlerin etrafında yanan apliklerin bulunduğu koridordan aşağı indi.

"Bana işkence etmeye kalkışırsan, bu senin için sonuçsuz kalacaktır. Tüm Letalisz'leriniz için."

"Korkma. Sana işkence etmeyeceğim." Zevander, Ravezio'ya duvardaki anahtarı alıp mahzen kapısını açması için işaret etti.

"Aç bırakamazsınız da, çünkü büyü, bunu denerseniz bana bir ödül verir."

Hâlâ adamı gömleğinden tutan Zevander, kapıyı açacak kadar eğildi. "Seni aç bırakmayacağım, işkence etmeyeceğim, kendi ellerimle öldürmeye çalışmayacağım."

"O zaman, belki de beni bırakman en iyisi. Kız kardeşin ziyaretimi çok sevecektir, sanırım."

"Belki." Koruma hakkı olmasaydı, Zevander bu piçin Rykaia'dan tekrar bahsettiği için dilini keserdi. "Ama seni büyüleyen kişi bir şeyi gözden kaçırmış." Adamı deliğe itti ve adam sert bir sesle yere düştü. "Bir ağabeyim var."

Yabancı, çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki hava boşaldığı için inleyip öksürdü. Yanına döndü ve nefes nefese, Branimir ve evcil hayvanlarını gördüğü için geriye doğru sürünerek kaçmaya çalıştı.

Zevander, adamın merdivene doğru sendeleyerek ilerleyip yarım düzine basamak çıkmasını izledi, sonra kapıyı onun üzerine çarptı ve zinciri yerine taktı.

Adamın çığlıkları ahşap ve demirin içinden sızdı, sonunda sustu ve aşağıdan yırtılan etin ıslak sesi yankılandı.

"Muhtemelen ondan bilmeceye cevap almaya çalışmalıydık," dedi Torryn yanında.

"Cevabı zaten biliyorum. Bu, tedarikçisini bulmamıza yardımcı olmaz."

Ravezio kafasının arkasını kaşıdı. "Sadece meraktan soruyorum, neymiş o?"

"Miras."

KONU 43

MAEVYTH

Odamdaki banyo, Zevander'inkinki kadar büyük değildi ama aynı derecede güzeldi. Yuvarlak, mermer ve taş bir lavabo, tabanında yanan mumlar, tavanda freskler ve muhteşem manzaraya doğru dışa doğru eğimli bir duvar dolusu lancet pencereler. Öğleden sonra olmasına rağmen, gri kar bulutları ve sürekli sis, yumuşak bir ışık katan çok sayıda mumlara rağmen odayı karartan bir kasvet yaratıyordu.

Pervazda tanıdığım bir pirinç şişe vardı; Zevander'ın banyosunda gördüğüm ve bana kutsama şişesini hatırlatan şişe. Gülümsayarak, koklamak için kapağını açtım ve hoş kokuyu doğruladım. Bir hediye olduğunu düşündüm.

Amber rengi sabunu omzuma sürerken, kazandığım sembollerin soluk beyaz izler bıraktığı açık avucuma baktım.

"Ne garip bir rüya," diye fısıldadım, hala bunların gerçek olduğuna tam olarak ikna olmamıştım. Düşüncelerim, Zevander'ın gücünü kanalize ettiğim önceki antrenmana geri döndü. O anda ne kadar tamamen tüketilmiş hissettiğimi hatırladım.

Onun beni saran kocaman kolları, ellerimi yönlendiren elleri aklıma gelirken, banyo suyu beni sıcaklığıyla sardı. Onun yanında kendimi küçük ama güçlü hissetmişim. Gözlerimi kapatıp ikimizin görüntüsünü zihnimde canlandırımdım ve kendimi süngerle yıkarken, köpüklü sabunu cildimde gezdirirken ve parmak uçlarının yumuşak okşamalarını hayal ederken başım dönüyordu. Dudaklarının hayali dokunuşu boğazımda karıncalanmaya başladı ve dişlerinin ilk batışında keskin bir nefes alarak gözlerimi açtım.

Dur. Bu adamla antrenman yapmaya devam etmek istiyorsam, onun uyandırdığı ahlaksız düşünceleri kafamdan atmam gerekiyordu.

Süngerini lavabonun kenarına koydum ve sabunu saçlarıma sürdüm, parmağım boynumun arkasında bir şeye takıldığında durdum. Yara kabuğu ya da kesik gibi hissettirmeyen garip bir desen oluşturan bir dizi yumru. Nazikçe

parmağımı hafifçe gezdirdim ve suyun yansımada omzumun arkasındaki sırtımda parıldayan gümüş bir ışık fark ettim.

Kaşlarımı çatarak, onu iyice görebilmek için yana döndüm, karşımdaki karanlık pencerelerde yansıyan görüntü, her neyse o şey tarafından aydınlatılıyordu. Parlaklıkta tam olarak anlayamadığım bir şekil. Belki bir sembol. Garip, diğerleri gibi elimde değil de sırtımda olması.

Parmağımı sembolün üzerinde gezdirdim ve derimin altında hafif bir titreşim hissettim. *Bu ne?* Eğer evimde olsaydım, dürtülüp itilirdim, sürülürdüm ya da yakılırdım, çünkü vali, en kötü kötülükleri ortadan kaldırmak için her zaman Yiyen Orman'a güvenmezdi. Bu garip işaretlerin ne anlama geldiğini bilmesem de, ben de kendimi sarsılmış hissettim, ama durduğum açıdan bir şey anlayamasam da, en azından ne oldukları konusunda bir acı hissetmedim. Bana olan garip küçük değişiklikler daha çok endişe vericiydi.

Orada bulunduğum süre boyunca, kendi dünyamdan ayrıldığımdan beri ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmek için nefes almaya bile vakit bulamamıştım. Bu dünya, kaleye ve bazen de kendi odama hapsolmuş halde ne kadar sınırlı hale gelmiş olsa da, Mortasia'dan daha büyük hissettiriyordu. Garip ve tehlikeli yaratıklarına rağmen ilgi çekiciydi. Aleysia'nın, tüm hayatımı geçirdiğim yere geri dönmeyi düşünmemin tek nedeni olduğunu düşünmek beni üzdü.

Sabunu durulayıp saçımdaki suyu sıktıktan sonra, hızlıca havluyla kurulandım ve Rykaia'nın dolapta benim için hazırladığı kıyafetlerden birini giydim. Uzun, siyah kadife, kapüşonlu bir elbise, bağcıklı bir korse ve göğüslerimi kaldıran düşük kesimli bir korse. Bir şey beni onu çıkarmaya ve biraz daha mütevazı bir şey bulmaya itti, ama durup, kimin sesi böyle bir şey talep ettiğini anlamaya çalıştım.

Kesinlikle benim sesim değildi.

Eğer evimde böyle bir şey giyseydim, Agatha bana fahişe derdi. Cemaatin diğer kadınlarına söylediği gibi, *kötü kalpli küçük bir fahişe*. Bu düşünceyle gülümsedim ve elbisenin mükemmel olduğuna karar verdim, gardırobumda daha fazla siyah renk olsa da. Buraya geldiğimden beri bu rengi daha az sevmeye başlamıştım. Aslında, sanki sonunda sapkın doğamı kabullenmişim gibi bir gurur hissettim.

Sessizce kapıya doğru yürüdüm ve kapı kolu kolayca döndüğünde şaşırdım. Antrenmandan sonra odama kendi başıma dönmüştüm, Zevander banyo yaparken beni kilitlemek zahmetine girmiş miydi acaba diye merak ettim.

Görünüşe göre kilitlemedi.

Koridora baktığımda, her iki yönde de uzun, boş bir koridor gördüm ve odadan çıkıp önümdeki merdivenlere doğru hızlıca yürüdüm. Merdivenlerden aşağı inerken, iki gece önce Zevander'ın beni götürdüğü yolu takip ettim, ama Büyük Salon'a vardığımda durdum, çünkü orada kimse yoktu. Sadece giriş kapıları korumasız duruyordu.

Fyredrakes, diye uyardı kafam, ama ya bu sadece beni korkutmak için bir taktikse? Kaçmamı engellemek için uydurulmuş bir hikaye.

Fark etmezdi. Nerede olduğumu ya da nereye gideceğimi bilmiyordum ve muhafızlarla yaşadığım deneyimden sonra, kaçmaya karar versem bile karşılaşabileceğim yabancılara güvenip onlara soramazdım.

Bunun yerine, mutfağa doğru ilerlemeye devam ettim. Oraya vardığımda, Magdah'ı sebzeleri doğramakta buldum.

Bana bakmaya tenezzül etmeden, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Yardım etmek istiyorum."

Boğazından onaylamayan bir ses çıkardı ama ben yaklaşmaya devam ettim. "Lütfen? Patatesleri sizin için doğramaktan mutluluk duyarım."

"Patates mi?" Alaycı bir şekilde güldü. "Bunlar patates değil, kızım. Bunlara pahzatsz denir. Bir kök sebzedir."

"Pah-zahts," diye taklit ettim, onun konuştuğu kalın aksanı hariç. "İzin verir misin?" Bıçağı almak için elimi uzattım, bu da bana şüpheli bir bakış kazandırdı.

"Şunu bil ki, bıçakla herhangi bir hile yapmaya kalkışırsan, akşam yemeğinde ölümlü kız yahnisi yeriz." Tehditler konusunda kesinlikle çekingen değildi.

"Bu bana korkunç bir yemek gibi geliyor."

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı ve bıçağın geniş tarafını avucuma vurdu. "Sen pahzatsz'ı kes, ben eti keseceğim."

Başımı sallayarak bıçağı tahta yüzeye koydum ve lavaboya döndüm —su dolu siyah porselen bir leğene takılı, özenle oyulmuş metal bir musluk. Ellerimi yıkadım, sonra yerime döndüm ve kökleri doğradım, Magdah ise ben durduğum yerden izlediğim eti sessizce kesti.

"Magdah, Branimir'e biraz et götürebilir miyim?"

Sanki onun adı onu üzdüyü gibi kaşlarını çatı. Sessizce başını salladı ve kestiği parçalardan bir kısmını ayrı bir tabağa ayırdı. Tüm pahzatsz'ları kestikten sonra soğan, havuç ve telaffuz edemediğim başka garip sebzeleri doğramaya başladım.

Magdah bana et tabağını uzattı. Tabağı ondan alırken "Teşekkür ederim," dedi. "Yardımın için minnettarım."

Hafifçe gülümsedim ve Branimir'in iğrenç akşam yemeğini elimde, zindanlara doğru koştum. Merdivenlerden ve koridordan aşağıya doğru tabağı taşıdım. Yol boyunca, güzel oyulmuş melek heykellerinin önünden geçtim ve hücrelerin olduğu köşeyi döndüğümde, Dolion'un hücresinin boş olduğunu fark ettim — muhtemelen Allura ile kemik ve parşömenleri inceliyordu. Bakarken, sert bir kas duvarına kafamla çarptım ve tabağı elimde tutmayı başardım ama etin bir kısmı yere düştü.

Başımı kaldırıp baktığımda, Zevander'ın öfkeli gözlerinin bana baktığını gördüm. Yüzünü kapatan maske olmadan, nihayet onun yüzündeki yara izinin ciddiyetini yakından görebildim. Yara izi, kötü iyileşmiş bir kesik gibi görünüyordu ve küçük çatlaklardan koyu renkli damarlar dudaklarından çenesine doğru uzanıyordu. Bal rengi teni ve kaba yüz hatlarıyla, bu yara izi ürkütücü bir güzelliğe sahipti ve parıltıyan gözleriyle birlikte ona şiddetli bir görünüm kazandırıyor. Parmak uçlarım, ona dokunmak gibi cesur bir şey yapmak için kaşınıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Branimir'i tek başına ziyaret etmemen gerektiğini açıkça belirtmemiş miydin?" Öfkeli bir gerginlik ses tonunu keskinleştirdi.

Geri adım attım ve boğazımı temizledim. "Öğleden sonra olanlardan sonra benimle gelmek istemeyeceğini düşündüm. Bana kızgın olabileceğini düşündüm." Buna karşılık, sesim daha yumuşaktı, neredeyse çok yumuşaktı.

Gözleri tabağa düştü. "Çok geç kaldın. O çoktan akşam yemeğini yedi."

"Oh." Yere eğildim ve düşen et parçalarını tabağa topladım. "Bunları atmak yazık olur. Belki fyredrakesler yerler?" Elimin titrediğini fark ederek tabağı ona uzattım.

O, bakmaya tenezzül etmeden, çelik gibi bakışlarını hiç saptırmadan, sessizce et yığınının kabul etti.

"En azından ona şarkı söyleyebilir miyim?" "Şu anda meşgul."

Hayal kırıklığına uğrayarak ellerimi belime koydum. "Bana kızgın mısın? Bu yüzden mi onu görmeme izin vermiyorsun?"

"Neden umursuyorsun?" Tabağı yanındaki taş çıkıntıya bıraktı ve bana doğru sendeledi, beni bir adım geriye itti.

"Neden *sormuyorsun*?" diye karşılık verdim, ona kaşlarını çatarak baktım.

"Sen beni hiç tanıımıyorsun." Tekrar ilerleyerek beni geriye doğru itti.

"Ve sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Acınası bir cevap, ama gözlerindeki öfke ve korkutucu duruşu zekamı köreltti. Omurgam arkamdaki taş duvara çarptı ve başka gidecek yerim olmadığını hatırlattı.

Kaslı kolunu kaldırarak yolumu kesti ve kenar görüşümde görünen o devasa uzvu görmeme bile gerek kalmadan, yeterince hırslı olsaydı dirseğinin kıvrımında kafatasımı ceviz gibi ezebileceğini biliyordum. Baharat ve kehribarın baş döndürücü karışımı duyularımı sardı. "Belki sen beni aydınlatabilirsin. Eğitim odasında olan neydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunların hepsi bana yabancı. Büyü, güç. Ne olduğunu bilmiyorum."

Çenesi seğirdi ve diğer kolunu duvara dayayarak beni etkili bir şekilde hapsetti, yüzünü benimkinden sadece birkaç santim uzağa getirdi. "Hiçbir şey hissetmedin."

Onun yakınlığıyla kanım titredi, vücudunun ısısı soğuk havayı yuttu. O anda giydiğim elbiseyi hatırladım, göğüs kısmı sıkı korseli elbiseyi, ama

o göğüslerime bakmadı bile. Onlar gözünün önünde bu kadar barizken, bunun için özel bir çaba sarf etmesi gerekmiyordu. "Öyle demedim."

"Ne hissettin? Söyle bana." Bakışları dudaklarıma düştü.

Utançtan boğulmuş bir halde, ondan uzaklaştım. "Söylemek istemiyorum."

Parmağını çenemin altına koydu ve dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Söyle bana."

Olanlar hakkında bir şey onu rahatsız ediyordu. Belki de Dolion'un söylediği gibi, onun gücünü çalmaya çalıştığımı düşündü, ama durum hiç de öyle değildi. O alevle ne yapacağımı bilemezdim, ya da akrepleriyle de. Ya da belki de benim hissettiğim şeyi o da hissetmişti.

İtiraf etmek ne kadar utanç verici olsa da, düşmanlıkla karşılaşmaktansa utançla yüzleşmek belki de daha iyiydi. "Ben... tahrik oldum." Ona bakmaya tenezzül etmedim, onun göğsünün düzenli iniş çıkışlarına ve kalbimin çarpışına odaklandım, o devasa vücudu beni bir kurtun dişleri arasında sıkışmış bir kuş gibi hapsetmişti.

İlk başta kıpırdamadı ve itirafımı kendime saklamam gerekip gerekmediğini merak ettim. Belki de onun çok ciddiye aldığı eğitimin ortasında böyle hissetmemi hoş karşılamamıştı. "Bu akşam ona şarkı söyleyebilirsin. O zaman sana eşlik ederim. Şimdi lütfen odana dön." Duvardan itti ve geri adım attı.

Başımı sallayarak geldiğim yöne doğru döndüm, ama kolumu kavrayan bir el beni durdurdu, o kadar güçlüydü ki neredeyse kemiklerimi kıracaktı.

"Ve bir daha buraya tek başına gelersen, bir dahaki sefere kapını kilitleyeceğim."

Yatağında oturmuş, karnım Magdah'ın lezzetli etli böreği ile sıcak ve tokken, kitaptaki bir sonraki bulmacaya bakıyordum, ama üstteki kadranı çevirip altındaki labirentin oluklarından birine hizaladığım anda, kapım çalındı. Odanın karşısına geçip kapıyı açtığımda, Zevander kapının eşiğinde duruyordu, başı neredeyse kapının üst çerçevesine değiyordu. Utanmazca bakışlarını benim çok dar korsemim üzerinde gezdirdikten sonra, başını sallayarak onu takip etmemi işaret etti. Ben de öyle yaptım, zindanlara kadar, Branimir'in açık mahzen kapısının yanında bir sandalye bekliyordu.

"Bir şarkı," dedi, ben koltuğa oturup aşağıya baktığımda, yanındaki duvara yaslanarak, yüzlerce boncuk gibi gözüyle bana bakan örümceklerden birini gördüm. Titrememi bastırarak boğazımı temizledim ve bir valinin kızının bir iblise aşık olduğu hakkında karanlık mizahlı bir şarkı söylemeye başladım.

Canlı nakarat kısmına geldiğimde, dizlerime alkış tutarak, Branimir'in bana bakarken, harap dudaklarını gülümsemeye zorladığını fark ettim. Şarkının hızı arttı ve sözleri kafamda tutmak için uğraştım, bu da beni dizeler arasında kıkırdamaya itti. Hızlı şarkı ve kahkahalarım, şarkıyı bitirdiğimde nefesimi kesmişti.

Zevander'ın bana bakışını fark ettim ve kafasının içinde ne tür düşünceler dolaştığını merak ettim. Kardeşini bulduğum için kızgın mıydı? Ona şarkı söylemekte ısrar ettiğim için mi sinirliydi? Yoksa başka bir şeyi mi yanlış anlamıştım?

Branimir gölgelerin arasına geri çekildi, Zevander ise kapağı kapatıp zincirleri yerine taktı.

"Orada olmayı kendi seçtiğini anlıyorum, ama zincirlenmeyi de kendi seçti mi?"

"Evet." Başka bir açıklama yapmadan, Zevander anahtarı asıp bana onu takip etmem için eliyle işaret etti.

Uzun koridorun yarısını sessizce yürüdükten sonra, o sordu: "Sana şarkı söylemeyi kim öğretti?"

Gülümseyerek omuz silktim. "Sanırım kendim. Sana kaşlarını çatmayı kim öğretti?" diye sordum eğlenceli bir tavırla.

Dudakları seğirdi, sanki gülümseyecekmiş gibi ama gülümseyemedi. "Oldukça fırsatçı birisin, değil mi?"

"Sadece dövüşmek, hırlamak ve diş gıcırdatmak dışında diğer yeteneklerini bilmiyorum."

Yine çenesi hareket etti ve boğazını temizledi. Adam hiçbir şey için rahatlayıp gülümsemeyi başaramıyordu.

"Ee, ne var?" Korsemin bağcıklarından biriyle oynadım. "Bütün akşam kitap okudun. Elbette başka eğlenceler de vardır."

"Evet. İz sürmek ve avlanmak."

"Öldürmen emredilenleri." "Bazen,

evet."

"Öldürmekten *hoşlanıyor*

musun?" "Bazen, evet."

"Beni öldüreceğini hiç düşündün mü?"

"Bazen, evet."

Koluna dirsek attım ve bir kahkaha attım, zamanında dönüp yüzündeki belirsiz gülümsemeyi yakaladım. Parlak beyaz dişleri ve yara izi olmayan yanağındaki gamzeyle ne kadar yakışıklıydı.

Mizah ortadan kalktığında, bakışlarını indirdi. "Ama bence dünya çok daha sıkıcı olurdu."

O sefer gülümsememi saklayarak ondan uzaklaşan bendim. "Görünüşe göre, Lord Rydainn, siz de çekici olabiliyorsunuz."

"Sanırım bazen öyle olabiliyorum. Mantıklı davranışlarımın arasında."

Yine kıkırdadım ve üst kata çıkan merdivenlere yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım. "Öldürdüğün kişilerden pişman mısın?"

"Masum algın için, bu soruya cevap vermemem en iyisi olabilir." Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Senin düşündüğün kadar masum değilim."

"Masumiyet kavramlarımız aynı değil, eminim."

Onun sözlerini bir meydan okuma olarak görmemem gerekse de, onun benim saf ve naif bir hayat sürdüğümü düşünmesini de istemedim. "Mortasia'da zehirler yapardım. Kendime bunların haşereler ve kemirgenler için olduğunu söyledim, ama bir süre sonra..." İlk başta söylemeye tereddüt ettim. Düşüncelerimi yüksek sesle söylemek itiraf gibi geliyordu, ama Sacton Crain her zaman itirafın ruhu arındırdığını söylerdi. "Onların zararlı olmadıklarını umursadığımı bile merak ettim."

"Öldürme *yeteneği* seni katil yapmaz." "Bunlar oldukça ölümcül karışımlardı."

"Her şey uygun dozda zehir olabilir. Sen bile."

Gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırđım. "Bunun bir hakaret mi yoksa iltifat mı olduğunu bilemiyorum," dedim, cevabın muhtemelen o anda onun yüzündeki ifadede yazılı olduğunu bilmeme rağmen, gözlerimi ondan ayırdım. "Benim için çok fazla şeyin ölümcül olduğunu mu ima ediyorsun?"

Omuz silkti. "Kişinin zehire karşı toleransına bağlı."

Parmaklarımı arkamda birleştirep başımı salladım. "Hmmm. Çoğu kişi bu riski tamamen önlemek isterdi herhalde. Ne yazık ki benim için."

"Buna talihsizlik demezdim, daha çok zayıf adayları elemek için bir yol derdim. Ölümle flört etmekten korkanlar var, ama bazılarımız bunu son derece büyüleyici buluyor."

Yatak odamın kapısına vardık, ama hâlâ ona bakmaya cesaret edemiyordum. Düşüncelerim, onun sözlerinin anlamı etrafında dönüyordu. Bu sözler, kelimenin tam anlamıyla söylenmedikçe, alışılmadık bir şekilde flörtöz görünüyordu. "Öyleyse, ölüm değilse, tehlikeli bir akrep katili neyden korkar?" diye sordum, biraz eğlenerek ve cesaretimi toplayıp bakışlarımı kaldırdığımda, gözlerinin dudaklarıma dikildiğini gördüm.

"Önce sen söyle," diye karşılık verdi. "Korkman gereken şeylerden korkmuyor gibisin. Karanlık, inanılmaz büyüklükteki örümcekler, hayatını almak isteyen şeyler. Neyden korkuyorsun?"

Gülümsemeyi zorlayarak, cevap vermek için ağzımı açtım, ama kelimeler boğazımda takıldı, tereddütüm onları boğdu. Cevap vermek çok savunmasız hissettiriyordu. Çok samimi. Yine de, garip bir nedenden dolayı, ona söylemek zorunda hissettim. "Yalnız olmak." Bu kelimelerin gerçeği ağzımın içinde yanıyordu. "Dünyada tamamen yalnız kalmaktan korkuyorum." Aleysia'yı düşünmemeye zorladım

Aleysia'yı düşünmemeye zorladım, ama yüzü bir anlığına gözümün önüne geldiğinde, gözlerim yaşlarla doldu ve dikkatimi başka yere çekmek için boğazımı temizledim. "Sıra sende."

O, başparmağı ve işaret parmağıyla gevşek buklelerimden birini oynadı. "Bilinmeyenden korkuyorum," dedi, kaşları endişeli bir ifadeyle titredi. "Kadere bırakılmış, hesaplanamayan zaman parçaları."

"Senin gibi bir adamın kadere inandığını tahmin edemezdim."

Başparmağının boğazımı okşayan nazik dokunuşu nefesimi kesti. "İnanmıyorum. Beni rahatsız eden de bu. Hem kesinlik hem de öngörülebilirlik istiyorum." Dudaklarıma bakışları, beni huzursuz ve şehvetli bir acıyla doldurdu, bacaklarımı sıkıştırmamı sağladı. "Kaderin kaprisleri can sıkıcı bir müdahale, ama yine de..." Sanki beni öpecekmiş gibi bana doğru eğildi, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Senin çarpan nabzına dokunmanın bu kadar *etkileyici* olacağını kim tahmin edebilirdi?" Sıcak nefesi tenime yayıldı ve o boynumun kıvrımını başparmağıyla okşarken kalbim heyecandan titredi. "Ne kötü büyüler yapıyorsun, küçük cadı."

Hayatımda hiç bu kadar çok bir öpücüğü arzulamamıştım. Deri ve baharatların baş döndürücü kokusu, onu tatmak için dilimi sulandırdı. "Yine de, dürtüsel davranmaya meyilli değilsin," dedim, onun gibi bir erkekle hiç tecrübem olmadığı için biraz fazla cesurca. Hayatı yaşadığı gibi, aynı cesur azimle zevk alan türden biriydi.

Dudakları şeytani bir gülümsemeye büründü. "Bunu bir nezaket olarak kabul et. Benim eğilimim, dürtüsel doğamı harekete geçiren her şeyi kırmaktır." Başparmağı bir an daha boğazımda kaldı, sonra başka bir şey söylemeden beni bıraktı ve uzaklaştı.

KONUŞMA

ZEVANDER

Zevander, okunu küçük yaratığa doğrultmuş olan Ravezio'ya doğru yürürken, Eidolon'un kapılarının hemen dışındaki yıpranmış bir ağaç dalına siyah bir kuş kondu.

Hiç şüphesiz bir mimicrow.

Kuş dalda zıplayarak kapıya yaklaştı, ama çarpma anında parıldayan koruma kalkanına çarptığını görünce hızla geri atladı. Bir karga sesi çıkardı ve kanatlarını çıırttı. "Kraldan bir mesaj getirdim."

Zevander kollarını kavuşturdu. "Mesajın nedir?"

"Öğleden sonra acilen huzuruna gelmeni istiyor."

Zevander, kuşun Sagaerin'e kesinlikle ileteceği bir inilti ya da herhangi bir hoşnutsuzluk sesini bastırarak omuzlarını geriye attı. "Nedenini söyledi mi?"

"Nedenini söyledi mi?" diye tekrarladı kuş, ve Letalisz bu sefer inledi, çünkü kuş daha fazla talimat almamış gibi görünüyordu.

"Hemen yola çıkacağım."

"Hemen yola çıkacağım," diye yankılandı kuş ve kanatlarını tekrar çıırttı. "Nedenini söyledi mi? Hemen yola çıkacağım." Bunun üzerine kuş uçu ve Ravezio okunu indirdi.

İkisi, başka bir mimikrow'un duyabileceği mesafede olabileceği ihtimaline karşı, tek kelime etmeden Eidolon'a doğru yola çıktılar. Güvenli bir mesafeye ulaştıklarında, Zevander sordu: "The Hovel'ı ziyaret ettiğinde, istediğim gibi yaptın mı?"

"Yabancı birinin muhafızlara saldırdığına dair söylenti mi? Evet. Biraz kargaşa çıkmış gibi görünüyor. Pazar meydanında birinin bunu konuştuğunu duydum. Kendi başına bir hayat kazanmış." Ravezio güldü ve mimicrow'a nişan aldığı oku sırtındaki ok kılıfına geri koydu. "Onun Eremician Deadlands'tan gelen tehlikeli bir göçebe olduğunu iddia ediyorlar. Tüccarlardan biri, kaybolmalarından birkaç gün önce onun bir muhafızla tartıştığını gördüğünü bile söyledi."

"İyi." Kaleye yaklaşırken, fyredraklerden biri olan Zelos ikisine doğru süzüldü. Onu ürkütmemek için dikkatli davranan Zevander elini uzattı ve drake, Letalisz'i tek bir yudumda yutabilecek devasa ağzını indirerek, Zevander'ın başını okşamasına izin verdi. Zevander'ın avucunu pürüzlü pullar sıyırdı ve derisine kazınmış semboller, ejderhanın gücüyle karıncalandı. Zevander, devasa canavarları, yakınlarda dolaşan vahşi hayvanlarla yeterince beslemeyi başarmıştı. Çoğunlukla ayılar ve geyiklerdi ve Zevander'ın bildiği kadarıyla, şu ana kadar henüz bir insan yememişlerdi.

Onun sevgisinden sıkılmış gibi görünen drakon, memnuniyetle homurdandı ve ağır adımlarla uzaklaştı.

Birinin onu izlediğini hisseden Zevander, bakışlarını kuleye çevirdi. Maevyth, yatak odasının penceresinden ona bakıyordu. Uzun, dalgalı bukleler ince omuzlarından dökölüyordu, dudakları ısırılalı bir şekilde kıvrılmıştı ve bu, onun acı verici derecede güzel yüzünü daha da vurguluyordu. Soluk teninin yumuşak parıltısı ona ruhani ve hayalet gibi bir hava veriyordu.

Narin. Kırılğan.

Onu görünce göğsünde bir ağrı hissetti, her düşüncesi onun unutulmaz cazibesiyle doluydu. O gece fırsatı değerlendirip bu çılgın merakı sona erdirmediği için kendini lanetledi. O elbiseyle ona meydan okumuş, onu kendinden geçmeye cesaretlendirmişti, ama onu öpmek en tatlı zehir olurdu. Bağımlılık yapıcı olduğu kadar ölümcül de olan sarhoş edici bir iksir.

Her gece, onun kardeşine şarkı söylemesini, kız kardeşiyle gülmesini ve Eidolon'a yeniden hayat vermesini izlemişti. Dolion ve Allura ile ders çalışırken ve yemek pişirirken Magdah ile neşeli atışmalar yaparken onu gizlice gözlemlemişti. Ve onun etrafında dolaşan o tanrılar tarafından terk edilmiş dokumacılar, onu izlemediği zamanlarda bile onun varlığını sürekli hatırlatıyordu. Yine de, onun bulaşıcı çekiciliğine rağmen, geçen hafta ondan uzaklaşmayı seçmişti. Bu karar, başka bir odadan gelen sesini her duyduğunda ya da şu anda olduğu gibi ona bakarken yakaladığında göğsünü yakıyordu.

"Senin hakkında soru sorduğunu duydum," dedi Ravezio yanındaki Zevander'a.

Bir an durakladıktan sonra, Zevander homurdandı ve arkadaşına baktı. "Beni tam bir belirsizlik içinde bırakacak mısın?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Letalisz güldü. "Kız kardeşine sana kızgın olup olmadiğını sordu." Cevap vermek yerine, Zevander ona bir kez daha bakıp

Obsidyen'e ıslık çaldı. Birkaç saniye sonra, atın nalları onun dikkatini, atın kaleyi dönüp onlara doğru geldiği yere çekti.

"Bu ölümlü hakkında bir fikrin yok, değil mi?" diye sordu Ravezio.

Zevander, sabah erken saatlerde kalenin çevresini devriyeye çıktıklarında ata bağladığı eyeri düzelterek homurdandı – kızdan dikkatini başka yöne çekmek için yaptığı bir başka başarısız

"Bir sürü düşüncem var," diye homurdandı, çoğunun geceleri yatakta yatarken olduğunu söylemeye tenezzül etmedi.

"Sadece gitmeye çok hevesli görünüyorsun." "Sadece kralımın isteğine uyuyorum."

"Eminim. Her zamanki eğilimin gibi." Ravezio gözlerini devirdi ve Obsidyen'in yanına vurdu, at kapıya doğru koşarken, "Ona senin için veda öpücüğü vereceğim," diye seslendi.

"Sadece gölge aleminde sonsuza kadar kalmayı planlıyorsan," dedi Zevander omzunun üzerinden, Ravezio'nun dudaklarının onun dudaklarına değeceği düşüncesiyle dişlerini gıcırdatarak. Ona bir kez daha baktı ve onun pencereden ayrılmadığını, onun uzaklaşmasını izlediğini fark etti.

Costelwick'e giden yol her zamankinden daha uzun görünüyordu ve Zevander, Obsidyen'i köy sokaklarında gezdirirken, prensesin Becoming töreni için başlayan hazırlıkları fark etti. Sagaerin'in armasıyla uyumlu mor ve gümüş renkli flamalar. Binaların arasına asılmış bayraklar ve ateş ışıkları. Mallarla dolu tüccar arabaları, kaleye giden yolu kaplamıştı.

Kapıdan içeri girdikten sonra, Zevander kendini, önümüzdeki birkaç gün içinde Aethyria'nın dört bir yanından gelecek olan çok sayıda konuğu karşılamak için hazırlık yapan muhafızların ve hizmetçilerin koşuşturmacasının içinde buldu.

Kralın toplantı odasına doğru ilerledi ve orada Sagaerin'i gergin bir şekilde volta atarken buldu.

"Beni çağırdınız, Majesteleri," dedi Zevander, uzun konferans masasına doğru ilerlerken.

"Evet, evet." Kadeh taşıyıcısına işaret etti ve o da aceleyle iki kadehi doldurdu. "Lütfen oturun," dedi ve Zevander en yakın sandalyeye oturdu.

"Hoşnutsuzluk söylentileri var." Ellerini ovuşturan Sagaerin, hiç olmadığı kadar tedirgin görünüyordu ve odada dolaşmaya devam etti. "Halk, Dorjan'ın Initios'u gerçekleştirmesini istiyor." Initios, turnuva için kutlamaların ve kutsamaların başlangıcını işaret ediyordu. Turnuvaya, Aethyria'nın dört bir yanından gelen güçlü rakipler katılıyor ve prensesin kadınlığını kazanma şerefi için savaşıyorlardı. Tüm önemli törenler genellikle, dönen bir çarkın ateşe verilmesi ile başlayan bir formalite ile başlardı. "Son birkaç yıldır ortalarda görünmemesinin monarşinin zayıflığını gösterdiğinden korkuyorlar. Bir şeyleri sakladığımızdan." Şarap kadehini kaldırmak için durakladı ve kadehi ağzına götürürken şarabı döktü. "Onu gönderirsem, tüm halkın gözü önünde olacak! Lanet olası bir yürüyen hedef!"

"Ona eşlik etmemi istiyorsun."

Kadehini masaya sertçe vurdu, şarap masaya sıçradı. "Senden, kendi hayatınmış gibi onun hayatını savunmanı istiyorum, yoksa herkesin hayatı tehlikeye girecek!" Derin nefesler alarak, yüzü pancar gibi kızarmış halde, bakışlarını indirdi. "Bu saçmalık yüzünden kendimi kaybettim." Zevander'in omzuna hafifçe vurdu. "Sana güveniyorum. Elinden geleni yapacağını biliyorum, ama Castero'nun haykırıışları! Neden bu tanrılar tarafından terk edilmiş insanlar kralın kutsamasından memnun olamıyorlar! Neden Dorjan'ın hayatını tehlikeye atmakta ısrar ediyorlar!"

Bir yudum daha şarap içti ve kadehi uşak için uzattı, sonra Zevander'ın kadehine doğru başını salladı. "İç şunu. Yalnız içmeyi sevmem."

Zevander isteksizce kadehi kaldırdı ve maskesini çıkarıp bir yudum aldı. Şarabı sevmiyor değildi, ama kesinlikle tercih ettiğı içki de değildi. "Tören ne zaman başlıyor?"

"Akşamüstü. Zamanında geldiğın için teşekkür ederim, Zevander. Her zamanki gibi, en güvenilir ve sadık tebaamsın."

Sadakat bununla hiçbir ilgisi yoktu. Zevander sadece kaleden uzaklaşmayı, kraliyetin ayrıntılarıyla uğraşmak yerine, kızın her hareketini takip etmekten kurtulmayı takdir ediyordu. O anda orada olsaydı, muhtemelen Ravezio ile olan etkileşimleriyle aşırı derecede meşgul olurdu. Yine de, kralın iltifatını başını sallayarak kabul etti.

"Dorjan'ın arabasını hemen kontrol ettirip hazırlatacağım." "Ben kendim kontrol edeceğim."

"Gerçekten, sana minnettarım." Zevander'ın omzuna bir kez daha gergin bir şekilde vurduktan sonra, şarabını yudumladı.

Zevander şarabını bitirirken, kral kadehçisini arabayı çağırması için gönderdi, sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. Kalenin önüne indi, arabası orada bekliyordu ve üç uşak arabayı dikkatlice inceliyordu. Zevander onlara katıldı, arabanın herhangi bir yerinde patlayıcı fragor veya lanetli malustone gibi bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Kapsamlı bir aramadan sonra hiçbir şey bulamadı.

Oradan, diğer muhafızlarla karışabileceğı bir zırh almak için zırh deposuna gitti. Zırhın ağırlığını, hareketlerini yavaşlatıp kısıtlamasını hiç sevmiyordu, ama bu zırh, prensin yakınında kalmasını sağlarken kimliğini gizli tutuyordu. Zırhı giydikten sonra arabaya geri döndü.

Prens Dorjan, mor ve gümüş rengi ince ipek giysiler giymiş, yeni parlatılmış deri ayakkabılarla büyük adımlarla yaklaştı. "Anladığım kadarıyla, babamın isteğı üzerine beni ölümümün beklediğı yere götüreceksin." Prens manşetini düzelitti ve gülümsedi.

"Garip, ben seni dalış becerilerini geliştirmek için en yakın uçuruma götüreceğimi sanıyordum."

Prens güldü ve koğun kapıyı açmasını bekledi. "Dürüst olmak gerekirse, Zevander, benimle bu şekilde konuşmasına izin verdiğim tek kişi sensin. Ve bunun tek nedeni, yeterince hırslı olursan beni toz haline getirebileceğinden korkmam."

"Dövmek vahşiler içindir." Zevander arabaya bindi ve prensin karşısına oturdu. "Zehir çok daha zariftir."

"Kesinlikle. Neyse ki, anladığım kadarıyla senin simyan berbat." Bu yorum, Zevander'ın yüzüne hafif bir gülümseme getirdi, ancak zihni hala ölümcül bir güzelliğe olan sinir bozucu takıntısıyla meşguldü.

Kapı çarptı ve araba hareket etti.

Alacakaranlık köyü kapladı ve başlarına asılmış şenlikli ateş ışıkları, azalan ışıkta parıldıyordu. Zevander, arabanın penceresinden yaşlı bir köylünün tahta merdivene tırmanıp çakmaktaşıyla ilk ampulü yaktığını izledi. Alev ikinci ve üçüncü ampulü de yakarak yolundaki her ampulü aydınlattı. Ay gökyüzüne yükselirken ve kalabalık Hemlock Meydanı'nda kurulan platformun etrafında toplanırken köy canlandı.

Kısa süre sonra dövüşlerin gerçekteşeceği arena uzakta duruyordu. Girişindeki taş sütunlar çiçekler ve ışıklarla süslenmişti. Ayrıca kralın arması ve soyunu simgeleyen mor ve gümüş renkli bayraklar da dalgalanıyordu.

Araba, İmparatorluk Muhafızlarının toplandığı yerin yanında durdu ve prens, gümüş telkari ile süslenmiş platformun ortasındaki merdivenleri çıkarken muhafızlar onu korudu.

Dorjan seyircilerin önünde durdu ve selam verdi. "Sevgili halkım," diye başladı. "Ayların neredeyse birleştiği bu gece, üç gecelik turnuva ve şenliklerle kız kardeşimi onurlandırıyoruz."

Zevander, prensin yanında durarak kalabalığı gözden geçirdi, düşmanca bir ışaret aramak için kalabalığın içindeki tek bir kişiyi bile gözden kaçırmadı. İmparatorluk Muhafızları platformun çevresini sardılar ve ikinci bir hat prens ile kalabalık arasında bir bariyer oluşturdu. Bu hareketin kendisi güven eksikliğini ima ediyordu, ancak kral oğlunun güvenliğini sağlamak için hiçbir masraftan ve önlemden kaçınmamıştı.

Kalabalığı bir kez daha tarayan Zevander'in bakışları, arka tarafta, yüzünün çoğunu kapuşonlu peleriniyle gizleyen bir adama takıldı. Adam bir tatar yayı kaldırdı ve prensi hedef aldı.

"Dorjan! Çekil!" diye bağırdı Zevander ve prens irkildi, yan tarafa eğildi.

Ok, tekerleğin tahta çerçevesini, Prens Dorjan'ın yüzünden sadece birkaç santim uzağa saplandı.

Zevander öne atıldı ve prensi korudu. Venetox kılıcını kınından çıkardı ve gözleri kaybolan adamı aradı.

Ahşap platformdaki titreşimler, onun dikkatini orada titreyen ham, soluk pembe bir kütleye çekti. Domuz yağı. Açgözlülüğün bir göstergesi.

Kalabalığın uzak köşelerinden yükselen haykırışlar öfkeli bir slogan haline dönüştü ve Zevander dinledikçe, dudaklarından çıkan inanılmaz ismi ayırt edebildi.

"Cadavros yaşıyor! Cadavros yaşıyor! Kral ölecek! Kral ölecek!"

Bir grup kapüşonlu köylü silahlarını çekerek ileri atıldı ve İmparatorluk Muhafızlarının ön saflarına saldırdı.

"Prensi arabaya götürün!" Zevander merdivenlerin yanındaki adamlara seslendi ve onlar Dorjan platformdan inerken etrafında toplandılar. Alevli bir ok tekerleğe çarptı ve onu harekete geçiren çıra yakıcıyı ateşledi.

Sloganlar daha da yükseldi.

Bir köylü muhafızların arasından sıyrılıp prensin yanına koştu ve başının üzerinde bir çekiç salladı.

Zevander platformdan atladı ve solgun, zayıf adamı geriye doğru uçuran güçlü bir tekme attı.

Nilivir.

Daha büyük bir kalabalık muhafızlara doğru itti ve onları arabanın etrafında bir daire halinde geri çekilmeye zorladı. Prensın korumaları, aksi takdirde güçsüz olan şehir sakinlerine karşı sayıca çok azdı.

Muhafızlardan biri, isyancı köylüleri uzak tutan bir koruma kalkanı oluştururken, diğer iki muhafız Aeryz'i kullanarak ileriye doğru hücum edenlerin kalkanı aşmasını engelledi. Zevander, giysisinin ağırlığından rahatsız olarak prensin ardından arabaya bindi. "Kaleye geri dönün! Hemen!" diye emretti ve araba ileriye doğru sarsıldı.

Muhafızlar, Costelwick sokaklarında dolambaçlı bir yol izleyerek peşinden gitti. Zevander, gürültülü bir frenle durduktan sonra pencereden dışarı bakarak yolunu tıkayan başka bir köylü kalabalığı gördü.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı ve arabadan indi.

Domuz yağı kaldırım taşlarına sıçradı, kalabalık ilk başta mesafelerini korudu, ta ki içlerinden biri öne atlayıp Zevander'ın domuz pisliği olduğunu düşündüğü kahverengi topakları arabaya fırlatana kadar. Meşaleler ve silahlarla etraflarını sararak, sloganlar atarak onlara yaklaştılar.

Hayal kırıklığına uğrayan ve sabrı tükenmiş olan Zevander, akrebini avucuna çağırdı ve onu kaldırım taşlarının üzerine koydu. Yaratık büyüdü ve genişledi, kalabalık, üzerlerine dikilip kısıkaçlarını şaklatırken nefesini tuttu. Bazıları çığlık atıp dağıldı. Cesur bir adam kılıcını kaldırıp onlara doğru hücum etti, ancak Zevander kılıcını sallayıp adamın kafasını kesmeden önce akrep metalik iğnesiyle saldırıyı ikiye böldü.

Akrep arabayı kaleye giden yolda sürerken köylüler geri çekildi, ta ki tamamen geri çekilene kadar, ve o da büyüsünü geri çekti.

Arabaya geri dönerek, pencereden dışarı bakıp başını sallayan Dorjan'ın karşısına oturdu.

"Bu babamın işi." Çenesini sıkarak, burnundan sertçe nefes aldı, yüzündeki kızarıklık öfkesini açıkça gösteriyordu. "Onları aç bırakıp sonra da boyun eğmelerini mi bekliyor? Böyle bir şeyin mantığı ne olabilir ki?"

Zevander ona karşı çıkamadı. Kralın açgözlülüğü onu her zaman rahatsız etmişti. Zenginler çok ihtiyaç duydukları vivicantem ile beslenirken, fakirler solup gidiyor, soyları donmuş asmalar gibi yok oluyordu.

Dorjan'ın gözleri yaşlarla doldu. "Onlar beni, onu nefret ettikleri kadar nefret ediyorlar." "Senin baban gibi olmadığını bilmiyorlar."

"Onu bunun için nefret ediyorum." Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Onu nefret ediyorum."

Zevander, araba kapıların içinde durduğunda sessiz kaldı ve dönüşünü bekleyen muhafızlar prensi kaleye kadar eşlik etti. Kral Sagaerin giriş merdivenlerinde duruyordu ve oğluna uzanırken Dorjan elini itti ve yoluna devam etti.

Zevander ona ulaştığında kralın kaşları çatıldı. "Kendi halkım tarafından saldırıya uğradım." Başını salladı. "Bunu nasıl düzeltebilirim? Bu karışıklığı nasıl düzeltebilirim?"

"Ben danışman değilim. Ama bir iyilik hareketi akıllıca görünüyor." "Vivicantem."

"Açlar. Zayıflar. Öfkeli." "

"Sadece bir ay daha idare edecek kadar var ve Calisza'nın Yetişkinlik Töreni için rezervlerime ihtiyacım olacak." Tabii ki zengin misafirleri için. Yüzünü buruşturdu. "Bu utanç. Şu anda en son ihtiyacım olan şey bir ayaklanma. Tanrılar aşkına, Solassionlar kendi şehrimin sokaklarında bile yürüyemediğimi gördüklerinde ne düşünecekler!"

Onun tek endişesinin maruz kaldığı aşağılanma olması, Zevander'in bu adama duyduğu az sayıdaki saygıyı da yok etti.

"Orada olduğun için teşekkür ederim. Tekrar." Cebinden bir torba para ve bir şişe sıvı vivicantem çıkardı, Zevander düşünürse bu bir tokat gibiydi. "Gece burada kalabilirsin. Eidolon bu saatte oldukça uzak bir yolculuk."

"Ben iyiyim." Başka bir şey söylemeden, boğucu ve son derece rahatsız edici zırhını çıkarmak için cephaneliğe doğru yöneldi. Zırhından kurtulduktan sonra, dış avluya doğru yürüdü ve Obsidyen'i çağırmak için ısıklık çaldı. Dikkatli ve temkinli bir şekilde, kapılardan geçerek Costelwick sokaklarına geri döndü. Prens varlığı ve onu İmparatorluk Muhafızı olarak tanımlayan zırhı olmadan, kimseye rahatsızlık vermeden geçip gitti. Köy, şenliklere, içki içmeye, yemek yemeye

ve şarkı söylüyordu. Arnavut kaldırımındaki kan lekeleri dışında, herhangi bir anda kargaşaya yol açtıklarına dair pek bir kanıt yoktu.

Zevander, köyün merkezini geçip dış mahallelere doğru ilerledi ve Black Salt Tavern'a vardı.

Atından indikten sonra, gece kalmak isterse üst katta oda sunan küçük ve sakın bir hanın içine girdi. Tavernanın arkasında tanıdık bir yüz oturuyordu, ömür boyu yaptığı işten emekli olmuş yaşlı bir demirci. Bir bardak bira üzerinde kambur oturmuş, Zevander yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı, ta ki Letalisz kabinin yanına gelene kadar.

Griye dönmüş kızıl saçları ve sıcak metal parçasıyla doğal gözü yerinden çıkmış, yerine gümüş bir göz takılmış olan yaşlı adam, burnunu çekti. "Bakın, rüzgar ne getirdi."

Zevander kılıcını çıkardı ve masaya oturdu. Bir dakika geçmeden, iki bardak masaya kondu ve onları oraya koyan barmen kız uzaklaştı.

Oswin, kaslı kolunu kabinin arkasına atarak başını eğdi. "Seni şatonun mezarından çıkaran ne?"

"Initios."

Kaşları yukarı kalktı. "Ah, oradaydın, ha? Ne manzaraydı ama."

"Cadavros'un adını haykırdıklarını duydum." Zevander kadehi kaldırdı ve bir yudum almak için maskesini çıkardı.

"The Hovel'da Cadavros'un geri döneceğine dair söylentiler var. Nilivirler, onun onları sefil hayatlarından kurtaracağına inanıyor."

"Nasıl yani?"

Oswin bir yudum daha aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Onlara sablefyre'nin gücünü vererek."

Kaşlarını çatan Zevander, düşüncelerini bir yudum daha içkiyle boğdu. "Sablefyre tehlikelidir. Korkunç deformitelere neden olur."

"Sihirli olanlarda. Nilivir'lerde sihir yoktur. Onlar da sihir üzerinde hiçbir kontrole sahip değildir, bu yüzden bu durum pek de hayra alamet değildir. Ateşi kullanmayı bilen büyücüler varken hiç de hayra alamet değildir. Ve Cadavros bunların en kötüsüydü." Oswin, Cadavros'un krallığa tehdit oluşturduğu yıllarda hayatta olacaktı.

"Ayaklanmanın arkasında kim var, bir fikrin var mı?"

"Çılgın Büyücü olduğumu düşünmüştüm, ama anladığım kadarıyla, sakat bir köpek gibi ortadan kaldırılmış."

Tam olarak öyle değildi, ama Zevander onu düzeltmeye tenezzül etmedi. "Peki ne zaman geri döneceğini düşünüyorlar?"

"Bence onlar da bilmiyor." Kafasını sallayarak, kadehini geriye doğru eğip bir yudum aldı. "Costelwick mahvolacak. Ayaklanma ve seks satıcılarının öldürülmesi arasında."

Zevander'ın gözü bu şaşırtıcı haberle seğirdi. "Başka bir cinayet mi oldu?"

"Bu gece erken saatlerde, evet." "Ne oldu?"

Oswin omuz silkti ve başını salladı. "Detayları bilmiyorum. Tek bildiğim, genelevlerin zaman konusunda çok cimri hale geldiği. Bu günlerde hızlı bir sikişten fazlasını alamıyorsun." Kendini işaret etti. "Benim gibi erkeksi bir aygırın bir saatine ihtiyacı var. Belki iki saat."

Zevander burun kıvırdı ve başka bir yere baktığında, yanındaki masaların birinin altında saklanan solgun, zayıf bir çocuk fark etti. Orada oturan adam barmenle flört ederken, çocuk kemikli kolunu masanın kenarından uzatıp adamın kadehine kristalimsi bir toz döktü. Çocuk dışarı çıktığında, Zevander ile göz göze geldi.

Gavroche.

Kaşlarını çatarak, Zevander bir bira için bir bozuk para bıraktı ve Oswin'e hızlıca veda ettikten sonra, tavernadan dışarı koşarak çıkan çocuğu takip etti.

"Hey!" diye seslendi Zevander. "Gavroche!" Çocuk durmaya tenezzül etmediğinde, "Senin cılız canını kurtaranlara böyle mi davranıyorsun?" diye ekledi.

Çocuk adımlarını yavaşlattı ve homurdandı, böylece Zevander ona yetişebildi. "Toz nedir?"

Gavroche tavernaya doğru baktı ve geri döndü. "Dindleweed."

Dindleweed mi? Artık düzgün bir ereksiyon sağlayamayan zavallı yaşlı heriflere verilen bir şeydi. Özellikle erkeklere belirli dürtüler veren güçlü bir afrodizyak.

"Dindleweed ile ne yapıyorsun?" "Madame

Lazarine'e iş getiriyorum."

Zevander kollarını kavuşturdu. "Hâlâ genelevde mi kalıyorsun?"

Çocuk başını salladı. "Çamaşırlarla ilgileniyorum ve müşterileri çekiyorum, o da bodrumda kalmama izin veriyor."

"Öyle mi?" Arkadan gelen yüksek bir gürültü Zevander'in dönmesine neden oldu.

Barmenle flört eden adam dışarıya düştü, kasıklarının tutarak ön tarafa bağlı atına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Ata bindiğinde, The Hovel'in yönüne doğru dörtnala koştu.

Zevander burnunu çektirdi. "Daha önce öldürülen seks kölesi hakkında bir şey biliyor musun? Nasıl ölmüş olabilir?"

Gavroche omuz silkti. "Flammapul, sanırım. Madam Lazarine bu konuda oldukça telaşlı."

"Senin için bir şey yapmanı istiyorum, Gavroche." Letalisz, belindeki çantayı açtı ve kralın az önce verdiği vivicantem şişesini çıkardı. Şişeyi Gavroche'nin önüne tuttuğunda, çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Senin

benim gözüm ve kulağım olmanı istiyorum. Tavernada ve genelevde. Seks satıcıları ve onlara zarar verenler hakkında bir şey duyarsan, bunu benden başka kimseye söyleme. Yapabilir misin?"

Çocuk çılginca başını salladı, uzun ince parmakları Zevander'in geri çektiği şişeye uzandı.

"Hepsini birden almayacağını biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum. Bir damla."

"Bir damla," diye tekrarladı Zevander ve şişeyi ona uzattı. "Carnificans'a katılmana gerek yok."

Titrek ellerle, çocuk şişeyi açtı ve bir damla besin maddesini dilinin üzerine damlattı. Gözlerini kapatıp gülümsedi ve titredi. "Karıncalanıyor." Gözlerindeki kırmızı renk parladı ve pembeye dönüştü. Hafta sonuna kadar, şişeyi tamamen bitirirse, gözleri doğal görünümüne dönebilirdi. Ne yazık ki, kan bağı büyüsü sonsuza dek yok olmuştu. Gücünü geri kazanmak için yüzyıllar boyunca düzenli olarak tüketmesi gerekirdi ve Gavroche için ne yazık ki, muhtemelen bir daha asla saf vivicantem'e erişemeyecekti. Ayrıca o kadar uzun yaşaması da olası değildi. Spindling çocukların ömrü insanlardan çok daha uzundu, ancak neredeyse bin yıl yaşayabilen sağlıklı bir Mancer kadar uzun değildi. En azından, bu onları tekrar enerjik ve bütün hissettiriyordu.

"Cadavros hakkında bir şey biliyor musun?"

Çocuk omuz silkti. "Bazıları ona tanrı diyor. Geri döneceğini söylüyorlar."

"Bunu kim yayıyor, bir fikrin var mı?"

Kafasını salladı ve şişeyi, giydiği son pantolondan daha iyi oturan pantolonunun cebine soktu. "Sadece insanların kara alevden bahsettiğini duyuyorum. Nilivir'i kurtaracağı ve gücümüzü geri getireceği söyleniyor."

Zevander homurdandı. "Bana inan, evlat. Sablefyre kimseyi kurtarmayacak." Çocuğun omzuna hafifçe vurdu. "Madame Lazarine'e selamlarımı ilet."

KONUŞMA

MAEVYTH

Taze banyo yaptıktan sonra, Magdah'ın odama getirdiği sıcak çay bardağını aldım. Uykusuzluğumdan bahsettiğimden denememi istediği bitki karışımıydı. Bardağı elimde, ejderha oymaları ve süslü menteşelerle süslenmiş kalın maun kapıya doğru yürüdüm. Kapı, kaleden dışarıya doğru kavisli bir taş balkona açılıyordu. Soğuk hava, dolabımda bulduğum ağır bornozu daha sıkı sarınmamı sağladı. Siyah kadifeden yapılmış, karmaşık işlemeli koyu kırmızı güller ve siyah kürk süslemeli bu bornozun beni sıcak tutacağına güveniyordum.

Kendi kendilerine yanıyor gibi görünen titreyen meşaleler, korkulukların üzerine gölgeler düşürüyordu. Kenardan aşağıya baktım ve çıkıntılı çıkıntılara tünemiş gargoyler ve grotesk heykeller gördüm. Onların ötesinde ise, kalın sisin arasından zar zor görülebilen, baş döndürücü bir yükseklik vardı. İki ay yüksekte parlıyordu, hilal şekilleri birbirine ters dönmüş ve uzaktaki dağların karanlık silüetlerini aydınlatıyordu. Aleysia'nın o anda ne yaptığını merak ettim, gördüğüm görüntü doğruysa ve o hala hayattaysa. Öyle olduğuna inanmak zorundaydım, çünkü başka bir şeye inanmak beni mahvederdi.

Küçük, parlayan lekeler etrafımda havada uçuşuyordu ve ben avucumu uzattım, bir tanesinin üzerine konmasına izin verdim. Avucuma değdiği anda, elimdeki semboller gümüş rengi bir parıltı yaydı. Böcek, uzun göğsü ve bana gülümseyen insan benzeri yüzüyle, The Eating Woods'ta gördüğüm küçük ateşböceklerini hatırlattı, sonra tekrar uçtu.

"Onlardan birini yakalamak şans getirir derler."

Derin sesin geldiği yöne döndüğümde, Zevander'ın benim balkonumun yanındaki balkonda durduğunu gördüm. Ateşböcekleri ona doğru dans ederken, o da yukarıya doğru bakıyordu.

"Onlar ne?"

"Celaestrioz. Bazıları onların tanrıların özünü barındırdıklarına inanır." Avucunu uzattı ve bir tanesinin üzerine konmasına izin verdi. "Küçük bir çocukken, onları evcil akreplerime yem olarak verirdim."

Görüntüden dehşete kapılan ben, başımı salladım. "Neden böyle bir şey yaparsın ki?"

"Celaestrioz'ların Noxidae kuşlarının yuvalarını istila ettiği bilinir. Bazıları onları rahatsız edici bulsa da, bu kuşlar zararsızdır. Ancak Celaestrioz'lar anne ve yavrularının üzerine üşüşür ve onları canlı canlı yutar." Elini ters çevirerek böceğin üzerinde gezmesine izin verdi. "Bir keresinde onları izledim. Tehdit edildiğinde, anne kuş yavrularını sakinleştirmek için onlara bir şarkı söyler. Adı *Le'Susszia*. Ölüm Şarkısı." Avucunu kaldırdı ve böcek uçtu, sürü bir süre daha etrafında dans ettikten sonra gecenin karanlığına uçup gitti. "Akrep, onların zehirli ısırıklarına dayanabilen tek bilinen avcıdır."

"Isırırılar mı?"

"Evet," dedi, uzakta kaybolan parlak dumanı izleyerek. "Çoğu zehirden ölür. Düşmanlığı algılarlar ve içgüdüsel olarak saldırırlar. Bu yüzden birini yakalamak iyi şans getirir."

"Peki, akreplerinle beslenmelerine izin verdiklerinde düşmanlık algılamadılar mı?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle seğirdi. "Sanırım niyetim her zaman belirsiz olmuştur." Çocukken bile bir muamma olması bir şekilde uygun görünüyordu.

"Bu kadar güzel ve büyüleyici bir şeyin bu kadar korkunç olabileceğini asla tahmin edemezdim."

"Büyüleyici şeylere nadiren güvenirim." Bana kısa bir bakış attı ve içkisini yudumladı. "Özellikle de bu kadar güzel olanlara."

"Senin gibi bir adamın nadiren bir şeye güvendiğini düşünmeye meyilliyim. Ya da bu konuda *kimseye*." Sıcak ve yatıştırıcı çayı bir yudum aldım, fincanın kenarından ona bakarak. Siyah tüneli ve deri giysileriyle ne kadar karanlık ve baştan çıkarıcı görünüyordu.

"Yine de, işte oradasın, uyuduğum yerden çok uzak olmayan bir balkonda duruyorsun."

"Evet, ne kadar *tehlikeli* olduğumu düşünürsek, bana bu odayı vermek aptalca bir karar olmuş olabilir. Bir gece, uyurken balkonuna atlayıp boğazına bıçak dayayacak kadar hırslı olabilirim." Balkonun kenarından, altımızda 40 metre ya da daha fazla yükseklikteki eğimli bahçeye baktığımda, sesimdeki mizah kırıntısı kuruyup yok oldu.

Hiç şansı yok.

O arkasını döndü, ama ben onun yanağındaki gamzeyi görebildim. "Belki de kapımı kilitlemeliyim. Senin takip becerilerini denemek için can attığımı düşünmeni istemem."

"Ben de ziyaretimin ölümcül bir şey olduğu izlenimini vermek istemem." Gülümsememi fincana gömdüm ve çayımdan bir yudum daha aldım.

"Dikkatli ol," dedi, karanlık manzaraya bakarak. "Hayatıma yönelik tehditleri bir davet olarak görürüm."

Buna gülerek karşılık verdim. "Ne için? Misilleme için mi?"

Kaşlarını kaldırdı, içkisini masaya koydu ve hiçbir uyarıda bulunmadan, bedeninin büyüklüğüne göre olağanüstü bir çeviklikle taşlı korkuluğa atladı ve dengede durdu.

Nefes nefese, öne doğru eğildim, neredeyse fincanımı düşürüyordum. "Ne yapıyorsun?"

O, bir yanlış adımla hayatını kaybetmesine neden olacak tehlikeli bir uçuşumun üzerinden benim balkonuma atladığında, içimdeki hava bir anda boşaldı. Hiç ses çıkarmadan indi, her hareketinde ölümcül bir sessizlik vardı, bu da kurbanlarının onun geldiğini görüp görmediklerini veya duyup duymadıklarını merak etmeme neden oldu. Ruhlarını almadan önce şeytanın gözlerine baktılar mı, yoksa dünya hiçbir açıklama olmadan karanlığa mı gömüldü? Ne ses, ne de uyarı.

Gözleri üzerimdeyken, parmaklıktan aşağı indi ve bana doğru yaklaşıırken, ben bir adım geri çekildim. Bir adım daha. Sonra bir adım daha. Arkamdaki duvar omurgama baskı yaparken, o yaklaşıp uyluk kılıfından bir bıçak çıkardı. "Dediğim gibi, hayatıma yönelik tehditleri bir davet olarak görüyorum." Bıçağın geniş tarafı, sıkıca kasılmış karnımın üzerinde nazikçe gezdirildiğinde cüppemin kumaşını çizdi. "Onları kullanırken dikkatli olmalısın," diye uyardı o zengin, bariton sesiyle.

Aramızdaki bıçağın farkına varınca omurgam sertleşti ve elimdeki çay sıçramaları vücudumun titrediğini fark etmemi sağladı. Ama bu korkudan değildi. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

Açıklanamayan bir heyecan içimi kaplarken, büyüleyici yoğunluğundaki gözleri dudaklarımdan alamıyordu. O anda düşüncelerini yanlış anlamam için çok fazla dikkatimi çekmişti. Onları yutmak için tartışılmaz bir özlem.

Bardağı elimden aldı, yanımdaki korkuluğa koydu, sonra bıçağı avucuma yerleştirdi ve parmaklarımı sapın etrafına doladı. Parmak ucuyla omuzlarımdaki saçları bir kenara itti ve ağzını boynuma doğru eğdiğinde, yanık baharat ve karamel kokulu sıcak nefesi cildime yayıldı.

Uyluklarım kaskatı kesildi ve nefesim kesik kesik oldu. Onun ölümcül cazibesinin ve büyüleyici bakışlarının altında yetenekli ve zeki bir avcı saklandığının çok iyi farkındaydım. İçgüdülerim bıçağı daha sıkı tutmamı söylerken, cildim onun dudaklarının tek bir dokunuşuna can atıyordu.

Bunun yerine, "Tehditini yerine getirmeye karar verirsen, balkon kapımı kilitlemeyeceğim" diye fısıldadı.

Benden uzaklaştığında aramızdaki boşluk acı bir soğuklukla doldu ve kendini beğenmiş bir sırıtişla kapıya doğru döndü.

Elimdeki süslü hançere, akrep kuyruğu şeklinde olan kabzasına bakarken kaslarımdaki titreme devam etti.

Ne kadar inkar etmeye çalışsam da, bu adam beni büyülemişti. Onun büyüleyici, meydan okuyan doğası, bastırılması imkansız karanlık ve şehvetli bir arzuyu uyandırdı.

Hançer yatağın üzerinde duruyordu ve bacaklarımı çaprazlayarak ona baktım, kendimi onun bıçağıyla aldığı hayatları hayal etmeye zorladım. *O kötü bir adam*, dedim kendime, çünkü onun uyandırdığı şehvetli düşüncelerden kendimi uzaklaştırmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Uzun zamandır bana öğretilen düşünceler, şeytanın günah tohumlarıydı.

O bir katil. Para için canlar aldı.

Muhtemelen masum insanların hayatlarını. Bu gerçeği iğrenç bulmam gerekirdi. Yine de kafam bu ahlaksızlığı kabul etmeyi reddetti, çünkü o hapishanede benim hayatımı *kurtarmıştı* ve bu ne kadar bencilce bir düşünce olsa da, bunu görmezden gelemedim. Onu avları için son derece tehlikeli kılan etkileyici becerilerini de inkar edemedim. Aklıma gelen tek şey, onun balkonundan benim balkonuma atladığı görüntüsüydü. Kaslı vücudunun ölümcül zarafeti ve gizli esnekliği.

İç çekerek, bıçağı yatağımın yanındaki masaya koydum ve yastığa yaslanarak yan dönüp bıçağa bakmaya başladım.

Gözümün ucunda gölgeler geçti ve tekrar oturdum. Odayı sadece şöminenin çıtırdayan ateşi aydınlatıyordu, ama odunlar yanmadıkça ışık giderek sönüyordu. Köşedeki bir siluet dikkatimi çekti, karanlık şekli gölgelerin içinde kayboluyordu. Kambur oturmuş, soluk omurgasının kemikli çıkıntıları bana dikenli kertenkele pullarını hatırlattı. Karanlık sisler, hayalet gibi şeklinin içinde dans ediyordu. Deimosi.

Kalbim dehşetle çarptı, o bana doğru döndü ve ruhsuz siyah gözleriyle bana baktı. Uzun beyaz saçları, gri, çökmüş yüzünün etrafında dağınık tutamlar halinde sarkıyordu.

O zaman ilk geldiğimde gördüğüm Aleysia kabusundan beri ölümlerin hayallerini görmediğimi fark ettim.

"Nonei le confidezsa." Oda boyunca tiz bir ses yankılandı ve bu ses omurgamdan aşağı bir ürperti geçirdi. *"Mortiz a dae et punire."*

"Anlamıyorum."

Derin bir homurtuyla, dört ayak üzerinde bana doğru sürünerek geldi ve ben bıçağı kaldırıp, titrek bir eliyle dışarı doğru tutarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Boğuk ses, daha önce kafamın içinde duyduğum sese dönüştü. *"Ona güvenme. Ölüm Tanrıçası seni cezalandıracak."*

Nefesimi tutarak gözlerimi açtım. *"Kime? Kime güvenmemeliyim?"*

Ama hayalet ortadan kaybolmuştı. Geriye sadece ateşin oluşturduğu gölgeler kalmıştı. Hâlâ Zevander'in hançerini sıkıca tutarken, yatağın örtüsüne gömüldüm ve burnumdan nefes alıp, içimden gelen titrek nefesleri sakinleştirdim.

Kim? diye yankılandı kafamda. *Zevander mi?* Hayalet beni ona karşı mı uyarıyordu? Yoksa başka birine mi?

Ve az önce gördüğüm kadın kimdi? Tanıdığım biri değildi.

Bıçağı yastığın altına kaydardım, ama gözlerimi kapatıp uykuya dalmak için dua ederken sapını sıkıca tuttum.

KONUŞMA

MAEVYTH

Parlak bir ışık yüzümü kapladı ve ben gözlerimi kısarak ışığın ötesindeki şöminenin üzerindeki saati gördüm.

Öğleni biraz geçmişti.

Ne?

Yataktan fırladım, elimde bir nesneyi sıkıca tutuyordum. Hançer.

"Olamaz!" Odanın diğer ucundaki gardıroba koştum ve askılardan antrenman kıyafetlerimi aldım. Neredeyse beş saat geç kalmıştım, Zevander'ın beni antrenman odasında beklediğini sanmıyordum. Yine de, geceliğimle oraya koşup bakmayı düşünmüyordum. Giyindikten sonra, hançeri pantolonumun silahsız halkalarından birine soktum ve koridordan hızla geçerek yolumun üzerindeki uşakın yanından geçtim.

"Vendryck, Zevander'ı gördün mü?" diye sordum.

Çenesini kaldırarak, uzun burnunun köprüsünden aşağıya baktı. "Lord Rydainn çalışma odasında, sanırım."

"Bana o yönü gösterir misin?"

Uzun, ince parmağını ana koridora doğru uzattı, koridor bir kuleyi dolanarak başka bir uzun koridora çıkıyordu. "Sağdaki dördüncü kapı."

"Teşekkürler." Midemi kemiren yoğun açlık hissine rağmen, dördüncü kapıya gelene kadar koridorda koştum.

Çılgınca atan kalbimin çarpıntısı ellerimi titretmişti, yumruğumu kaldırıp ahşap panele iki kez vurduğumda bu çok belliydi.

"Evet." Kapıdan gelen sesindeki sinirlilik hissediliyordu ve kapıyı açtığımda onu masanın üzerinde eğilmiş, bir kitabın sayfalarını karıştırırken buldum. Ben odaya girerken boğazından onaylamayan bir homurtu çıktı.

Yağmur, arkasındaki geniş kemerli pencerelere vuruyordu, bulutların kasveti odaya loş bir ışık saçıyordu. Şömine rafında ve küçük bir masada mumlar kümeler halinde duruyordu, ben geçerken titriyorlardı. Oda

Unutulmaz g zellihte bir ortamdı, ama içinde karamsar bir hava da vardı ve burada saatlerce huzur içinde kitap okuyabileceğimi kolayca hayal edebiliyordum. " z r dilerim. Nasıl uyuyakaldığımı bilmiyorum." Karşısndaki koltuğa oturdum ve kendimi sakinleştirmek için koltuğun kollarına tutundum.

O okumaya devam ederken boğazından yine homurdanan bir ses  ıktı.

Beni görmezden geliyordu.

Bir dakika, sanki bir yüzyıl gibi geçti. Sonra bir dakika daha.

Sonunda, masanın üzerinden kitabına bir göz attım. "Ne okuduğunuzu sorabilir miyim?"

Parmağıyla kitabı kapattı ve solmuş deri kapağındaki başlığı okumamı sağladı. *Aethyrian Alchemical Codex*.

"Bu kitap oldukça eski olmalı. Deri kapak sanki her an soyulacakmış gibi görünüyor." "Bu deri değil. İnsan derisi."

"Oh." Dudaklarım büküldü ve boğazımı temizledim. "Bu bir tür tıbbi referans mı?" Bu, gördüğüm en kalın kitap olmalıydı.

"Bir nevi." Sayfayı çevirirken bana bakmaya bile tenezzül etmedi.

Dizlerim titriyordu, yanağımın içini ısırdım, onun kısa cevapları beni sinirlendiriyordu. "Bilmek istiyorsan, geç uyanmamın kısmen senin suçun."

Bu sözüm ona bir kaş  atışması kazandırdı. Sandalyesine yaslandı ve başını eğdi. "Peki ben nasıl sorumluyum?"

"Hançer." Kal amdaki kılıftan çıkardım ve dikkatlice masanın üzerine koydum. "Günlerdir iyi uyuyamıyordum. Magdah'ın  ayı ve yatağımın başucundaki hançerin rahatlığı sayesinde,  l  gibi uyudum." Tabii, o anlardan önce, gerçekten ölülerin ziyaretine uğradığım anlar hariç.

Bakışları bıçağa kaydı ve sonra tekrar bana döndü, ama bıçağı almaya hiç niyetli değildi. "Hançer sana nasıl iyi uyku sağladı?"

"Bilmiyorum. Uykumda hep kendimi biraz savunmasız hissetmişimdir."

Uzun bir nefes verdi ve silahı bana doğru itti. "Sende kalsın." "Bir bıçakla dolaşmama güveniyor musun?"

"Bir bıçağa sahip olmak seni bir tehdit haline getirmez. Silahı yöneten zihindir."

"Zihin kaprisli olabilir," diye karşılık verdim. "Bir an mutluyken, bir an sonra şiddete susamış olabilir."

Gözleri karardı ve tüylerim diken diken oldu. "Bu da bir tehdit mi?"

"Seni iyi tanı mıyorsa, bu meydan okumadan zevk aldığını düşünürdüm."

Dudakları seğirirken, ifadesi her zamanki gibi soğukkanlıydı. "Hançeri kim tuttuğuna bağlı." Bakışları elimdeki bıçağa kaydı. "Bugün antrenmanı atlayalım. Belki bir şeyi anlamama yardım edebilirsin."

"Ben mi?" Kaşlarını çatarak bıçağı belime geri koydum. "Nasıl?"

"Eğitim odasında asayı döndürdüğün gün... heyecanlandığını söylemiştin. Ama *zihninde* tam olarak ne gördüğünü anlat bana."

Bu istek beni koltuğumda kıpırdatarak o gün hissettiğim duyguları hatırlamama neden oldu. Heyecanlanmak en basit ifadeydi. "Aslında tamamen kontrolümü kaybettiğimi hissettim. Asayı kontrol ettiğimden çok, asanın beni kontrol ettiği hissine kapıldım. Ya da... içimdeki bir şeyin."

"İçinde etkilenen şey neydi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, ama bir tür... tanıdıklık hissi vardı. Korunma hissi. Sıcak bir battaniye gibi."

Kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Sıcak bir battaniye."

"Sadece rahatladığımı demek istedim. Ona güvendim. Zihnimde yumuşak ateş şeritleri gibi görünüyordu. Sakinleştiriciydi."

Boğazını temizledi ve elini çenesine sürdü, gözleri her zamanki gibi beni inceliyordu. "Benden çektiğin büyü miktarı başka herhangi birini öldürürdü. Onları içten dışa yakardı. Kendi kız kardeşim böyle bir şey deneseydi, sıvı organlarını kusuyor olurdu." Sözleri beni düşüncelerimden kopardı ve beni ayıltan bir gerçeklik beni sardı. "Çok tehlikeli bir yeteneğin var, Maevyth. Başka biri olsaydın, bir tehdit olarak görülürdün ve ben tehditleri sorgusuz sualsiz ortadan kaldırırdım."

"Yemin ederim, bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Sana yalan söylemem."

Koltuğuna yaslanarak iç geçirdi. "Sana inanıyorum. Bu beni aptal durumuna düşürse bile."

"Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum."

"Oh, bunu tekrar yapacaksın. Çünkü bunun arkasındaki mekanizmayı bilmek istiyorum." "Şimdi mi?"

"Şu anda." Sandalyesinden kalkıp masasının etrafından dolaştı ve sandalyemin yanında durarak üzerime eğildi. Parmaklarını hafifçe hareket ettirerek ayağa kalkmamı istedi ve ben de kalktım, gözlerine bakmaya çalışırken kaslı göğsüne dik dik baktım. Avucunu kaldırdı. "Elini benimkine koy."

Tereddüt etmeden, onun emrini yerine getirdim ve parmaklarının benimkilerden ne kadar uzun ve güçlü olduğunu fark ettim. Eğer isteseydi, kemiklerimi ne kadar kolay ezebileceğini düşündüm.

"Ateşi sana aktaracağım. Dayanabileceğin kadar.

Ancak, çok fazla olursa, bana söylemeni istiyorum."

"Tamam."

"Bana söyleyeceğine söz ver, Maevyth." Başımı salladım. "Söz veriyorum."

Dili dudaklarını yaladı ve Tanrı yardımcım olsun, içimi kaplayan merak dalgasından dolayı başka yere bakmak zorunda kaldım, boğazımda nasıl bir his uyandıracağını hayal ederek beni alay ediyordu.

"Yavaş gideceğiz." Bir kez daha başımı salladım ve beklentiden titremeyi bastırdım.

Sıcaklık avucumun ortasına çarptı, nabız gibi atan bir ısıltı bileğime, ön koluma ve dirseğime, omzuma ve göğsüme yayıldı. Sıcaklık içimi ısıtırken gözlerimi kapattım, tıpkı büyükbabamın şarabını fazla içtiğimde hissettiğim gibi. Yanaklarımı kızartan hoş bir enerji dalgası.

"Nasıl hissettiğini söyle, Maevyth." Sesi. Tanrım, sesi hayal gücümü gıdıklarken, o muhteşem his kanımda dolaşıyordu.

"Hissettiklerim... iyi." Kısa sözlerim, hayal gücümü bozan şehvetli düşüncelere karşı tek kalkanımdı.

"Sana biraz daha vereceğim."

"Evet. Lütfen." Gözlerimi açtım ve onun hayran bakışlarını, yoğun bakışlarındaki büyüleyici ifadeyi gördüm.

Sıcaklık kaynayıp yükseldi, kaslarım titredi, yumuşadı, kanımda ve kaslarımda erotik zevk dalgaları halinde zonklayan güce teslim oldu. Dudaklarım aralandı, başımı geriye eğdim, sanki her yerime dokunmak istermişçesine alev şeritleri damarlarımda içinde dolaşıyordu. Yavaş ve şehvetli kasılmalarla sıkıp gevşetiyordu.

"Biraz daha, tamam mı?" Sesi derin, boğuk bir tonda, sanki kendini dizginliyor, gücünü geri çekiyormuş gibi.

Yine başımı salladım, göz kapaklarım bir kez daha indi. "Evet. Tamam. Bana daha fazlasını ver."

Bir başka yakıcı sıcaklık dalgası vücudumu kapladı, sanki kavurucu lav gibi, ama tanrım, çok iyi geliyordu. Çok iyi. Sessiz karanlıkta kendime dokunduğum ve kaslarım kilitlenmeye başladığı, titreyerek ve doruğa ulaşma umuduyla ısındığı zamanlar gibi.

"Maevyth, iyi misin?"

"Evet. Lütfen. Durma."

Parmakları benimkine dolandı ve içimde bir başka ateş dalgası yükseldi. "Ne hissediyorsun?"

Aramızdaki ateşli gerilim açgözlü ve heyecan verici bir hale geldi, keskin pençeleriyle içimi taradı.

"Kaos," dedim boğuk bir nefesle. "Kaos gibi hissediyorum." Dişlerimi sıktım, kaslarım gergin ve titriyordu, elini tutarken gücün içimden akmasına izin verdim. Dudaklarımdan bir inilti sızdı ve parmaklarının benimkini sıkıştırdığını, elimi ezdiğini hissettim.

Gözlerimi açtığımda, saçları nemli alnına yapışmıştı, alnında ter damlacıkları birikmişti. Boynundaki damarlar şişmişti, dudaklarını yaladı, gözleri bana odaklanmıştı.

Dilimle dudaklarımı yavaşça yaladım ve o diğer elini kaldırdı, ben de tereddüt etmeden onu tuttum. "Daha fazla," diye fısıldadım.

İçimden geçen yoğun sıcaklık başımı geriye doğru eğmeme neden oldu ve çığlık attım, tırnaklarım ellerine batıyordu. "Durma. Lütfen. Lütfen durma!"

Ellerimi bıraktığında sıcaklık bir anda soğuğa dönüştü.

Gözlerimi açtığımda onun bir adım geriye sendelediğini gördüm, alnından ter damlıyordu. Sanki bir savaştan çıkmış gibi hissederek ona bakarken, nefesim hızlanmıştı.

"Sen ne haltsın sen?" diye zor nefes alırken boğuk bir sesle sordu. "Bu iğrenç laneti bilen herkes alevden korkar, ama sen..." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Sen sarhoş bir spirityne gibi bundan zevk alıyorsun." Sesindeki hafif küçümseme beni şaşırttı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ben sadece..."

Bana doğru eğildi, elini enseme koydu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Şaşkın bir nefes kaçtı benden, onun emredici ağzı ve beni toffee'nin lezzetli tadı, için için yanan közlerin alt tonları ve tarçın gibi sıcak ve baharatlı bir şeyin iziyle tüketen o dolgun dudakları tarafından yakalanmışım. Bunların altında, içkisinin kalıcı izleri vardı. Yavaşça sönmekte olan bir ateşin yanında geçen uzun, uyuşuk gecelerin görüntülerini akla getiren bir tat. Sarmalayan bir sıcaklık ve nemli bir cilt. Dolaşan parmak uçları ve ıslak diller.

Birkaç dakika önce hissettiği küçümseme, öpücüğünün sıcaklığında eridi.

Ağzım açık, şaşkın bir şekilde durdum ve o, dişleriyle ısırarak ciğerlerimdeki havayı yutarken kontrolünü kullanmasına izin verdim. Ham, acıtan bir ihtiyaç dizlerimi zayıflattı, o ise bir kadından hiç reddedilmemiş bir erkeğin kararlılığıyla beni öptü. Karanlık zevkler kataloğu, az önce incelediği kitabın kalınlığıyla yarışan bir adam. Dilinin ustaca ağzımı ve dudaklarımı taraması, beni alaycı ve kışkırtıcı bir şekilde okşaması, tehlikeli bir tutkuyu haber veriyordu. Beni bir gecede kolayca mahvedebilecek bir adam.

"Sen lanet bir işkencecisin, *Lunamiszka*," dişlerini sıkarak, sanki kızgınmış gibi dedi. Bana mı? Soruyu sormadan önce, parmaklarını enseme geçirdi ve beni başka bir öpücük için kendine çekti, dudaklarıma karşı homurdandı.

Göğsümün içinde tuhaf bir his uyandı, sanki ipler beni onun içine çekiyormuş gibi. Midem kıpır kıpırdı. Uyluklarım titriyordu. Açgözlü bir açlık, sıvı bir sıcaklık dalgasıyla bacaklarımın arasında nabız gibi atıyordu. Sinirlerimi harekete geçiren bu yoğunluk, eli boğazıma bastırıp öpücüğü kesince hızla kesildi.

Gözlerimi açtığımda, göğsünün hızla inip kalktığını gördüm, yüzünde köşeye sıkışmış bir hayvanınki gibi temkinli bir ifade vardı.

Dudaklarım onun saldırısıyla yanıyordu, daha fazla öpücük için can atıyordu.

"Bu ne?" diye sordu, boğuk sesinde bir parça şaşkınlık vardı. Genişlemiş göz bebekleri irislerinin altın rengini yuttu ve dudaklarını parmağıyla okşarken kaşları eskisinden daha da çatıldı. "Bu olamaz..." Sesi kesildi, gözleri odaklanamadı, düşüncelere dalmış gibiydi.

"Sorun yok. Ben bunu istiyorum."

"*Bunun* ne olduğunu bilmiyorsun."

Ona uzandım ve o neredeyse kendi ayağına takılıp geri çekildi. Utanç duygusu midemde kıvrıldı ve zaten kızarmış yanaklarımda yanmaya başladı. "Ben... Ben yanlış bir şey mi yaptım?"

"Gitmen gerekiyor. Hemen."

"Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı söylemeden gitmem." "Yanlış bir şey yapmadın. Şimdi git."

Başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdüm, onun sıcak, baharatlı tadı hala dudaklarımda yanıyordu.

"Maevyth," diye seslendi ve ben, elim kapı kolunda durdum. "Bunu bir daha asla yapamayız."

Tek kelime etmeden ofisinden çıktım.

Küçük, beyaz keseler kanepenin üzerinde, mutfaktan topladığım karışık otların bulunduğu tahta bir kaseğin yanında dizili duruyordu. Lavanta ve papatya, yıldız anason ve kekik, pelin ve nane. Ayrı bir kasede ise Magdah'ın Deimosi'ye karşı koruma olarak elinde tuttuğu kurutulmuş asfodeller vardı.

Kurutulmuş bebek nefesi ve hanım mantosunun saplarını kese kumaşının içinden geçirdim, kafam düşüncelerle doluydu. Cildimi okşayan güçlü eller, parmak uçlarının sıcak ve şişmiş eti ovuşturup okşadığı, dilimde tuz ve boğazımda dişlerim olduğu düşünceleri. Dudakları ve damakta unutulmaz bir zevk gibi kalan o lezzetli tat. Bunu tekrar hissetmeyi, tadını çıkarmayı ne kadar çok istiyordum.

Keskin bir nefesle, kendimi işe odaklanmaya zorladım, hala nedenini anlayamadığım nedenlerden dolayı onu açıkça rahatsız eden o öpücüğün görüntülerini kafamdan silmeye çalıştım.

Odaklan.

Keseyi otlarla doldurdum, sonra onu yatağımın gölgesiğinden iple bağladım.

Kapının çalınması, hala gergin ve sıcak olan kaslarımı sıktı. Kapı aralandı ve Rykaia içeriye baktı, sonra odayı geçip kanepenin diğer ucuna oturdu, kafası karışık bakışları dağınıklığımı süzdü.

"Bu ne?"

"Bizim memleketimizde onlara dokumacı deriz. Otlar ve baharatların karışımı uykuyu tetikler ve kabusları uzaklaştırır."

Yatağıma doğru döndü, orada yarım düzine kadar asılı duruyordu. "Ben de yapabilir miyim?"

Başımı salladım ve ona bir kese ile otların bulunduğu kaseyi uzattım. "O kase ne?" diye sordu, asphodels'i işaret ederek. "O ölümler içindir."

"Burada ölümleri mi görüyorsun? Bu kalede mi?" Ben kurutulmuş çiçekleri kumaşa dokurken ve dikkatlice bir bebek nefesinin sapını onun kumaşına batırırken, o da bana baktı.

"Dün geceye kadar görmemiştim. Garip, Mortasia'da sık sık görüyordum." Örgümü yapmaya devam ettim, önceki gece zihnimi meşgul eden hayalet kadının görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım, ta ki sonunda uykuya dalana kadar.

"Ölümlerinizi yakıyor musunuz?"

"Hayır. Hastalıklı ya da içinde şeytan barındığına inanılanlar hariç."

O burun kıvrıdı. "Liman iblisleri mi? *Ölümlü* bir beden içindeki kötü niyetli varlıklar mı? Daha kötüsü olamaz. Ölümlüler esasen güçsüzdür, sen istisnasın, ama sen de uzun yaşamazsın."

"Öyle bakınca, bizim gibi insanları seçmeleri aptalca geliyor. bizi seçmeleri aptalca olur."

Aramızda sessizlik hakim oldu, sonra dokumayı bıraktı, hareketsizliği hareket eksikliği dikkatimi ona çekti. "Ama dün gece bir tane gördün. Bu odada."

"Evet. Bir kadın."

Alt dudağını ısırıldı. "Nasıl biriydi?"

Banishing Man ve Lyverian kızı ile birlikte kabuslarıma kazınan özellikleri hatırlayarak iç geçirdim. Ve Aleysia. "Beyaz saçlı, soluk tenli. Siyah gözlü."

Gözleri, kadını tanıyıp tanımadığını merak etmeme neden olacak şekilde titredi. "Sana bir şey söyledi mi?"

"*Ona* güvenmememi söyledi."

"Kime?"

Kafamı salladım ve omuz silkdim. "Bilmiyorum. Onu sadece kısa bir süre gördüm. Neden ölümlerimizi yakıp yakmadığımızı sordun?"

"Ölenlerimizin hepsi yakılıyor. Cesetleri kan taşları oluşturuyor ve bunlar sonunda vivicantem'e dönüşüyor. Belki de bu yüzden burada onları pek görmüyorsunuzdur diye düşündüm."

"Belki. Ama o zaman, neden dün gece bana ziyaretçi geldi?"

Gözlerini benden ayırdı ve sapları daha hızlı, daha özensiz bir şekilde, kumaşın içinden rastgele iterek dolandırdı. "Bazıları yakılmaz. Bazıları korkunç şekillerde ölür."

"O kadını tanıyordun."

Çenesi hareket etti ve başını salladı. "Acı ve keder bu kalenin her taşına işlemiş."

"Kim olduğunu sorabilir miyim?"

Kaşlarını çatarak, sorumu görmezden geldi ve dokumaya devam etti.

Bitirdiğinde, onu aramızda tuttu. "Nasıl?"

Onu daha fazla zorlamak istemediğimden, keseye bakıp gülümsedim.
"Mükemmel. Kesinlikle mükemmel."

KONU 47

MAEVYTH

Bir şekilde on bir gün geçip gitmişti.

Çoğu zaman Dolion ve Allura ile kemikler ve parşömenler üzerinde çalışıyor, Magdah ile akşam yemeği pişiriyor, Rykaia'ya dokumacılık öğretmeye çalışıyordum – ki bu, onun sabrının yetmediği bir beceriydi. Zevander'ın hiç açıklamadığı gizemli bir yere çağrılmadığı çok az sayıda günde ise onunla birlikte antrenman yaptım. Akşamları beni zindana götürür, Branimir'i besler ve ona şarkı söylerdi. Birkaç kez Rykaia da bize katıldı ve ikimiz aptalca şarkılar söylerken Zevander gölgelerden bizi izlerdi. Ancak, onun ailesiyle daha fazla tanıştıkça, o daha çekingen hale geldi. Birkaç kez bana baktığını fark ettim. Uzun, utanmaz bakışlar, ofisinde geçirdiğimiz o günü hatırlattı. Ancak, bu bakışların hiçbir sonucu olmadı.

Eidolon'da yaşadığını öğrendiğim diğer Letalisz'ler çoğunlukla kendilerine saklanıyorlardı. Kazhimyr adındaki kişiyi sadece birkaç kez görmüştüm ve Torryn ile henüz tanışmamıştım. Rykaia'dan, onun uzun zamandır Rykaia'ya aşık olduğunu ve ona yan gözle bakan herkesi öldürme eğiliminde olduğunu öğrenmiştim.

Sıkıntıyla iç çekerek, Dolion'un bana verdiği bulmaca kitabını açtım. O gün Zevander'ın dışarı çağrıldığı günlerden biriydi, bu yüzden henüz çözemediğim labirent bulmacasını çözerek zaman geçirmeyi karar verdim. En azından, kız kardeşim ve Vonkovya'ya dönmeyi düşündüğümde içimi kemiren endişemi, karnımdaki o huzursuz hissi yatıştırmaya yardımcı oldu. Aleysia aklımın bir köşesinde durmaya devam etse de, onu tekrar görme ihtimali pek olası görünmüyordu. Umutsuzdu.

Dolion onu ikinci kez bulmaya çalışmıştı, ama bu girişim de sonuçsuz kalmıştı. Üzerimde asılı duran bir soru işaretinden başka bir şey yoktu. Her gün beni rahatsız ediyordu.

Yatak odamın kapısı çalındığında, bulmaca kitabından başımı kaldırıp odanın diğ er ucuna doğru yürüdüm. Allura kapıda durmuş, iki fincan buharlı çay tutuyordu, birini bana uzattı. "Sıcak bir şeyler içmek istersin diye düşündüm."

Son birkaç gündür hava soğumuşt  ve dışarıda fazla zaman geçirmemiş olsam da, akşamları şömineye daha yakın oturmamı sağlayan taşlar ve çatlaklar aracılığıyla kalenin duvarlarında bunu hissediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek ve o benim arkamdan baktı. "Hâlâ son bulmacayı mı çözüyorsun?"

Gülümseyerek başımı salladım. Allura ve ben önceki gün birkaç saat boyunca bu bulmacayla uğraşmıştık, sanırım o bu zorluğun tadını benden daha çok çıkarmıştı. "Yardım etmek ister misin?"

Kaşlarını kaldırarak başını salladı ve ben kenara çekilerek odaya girmesine izin verdim. "Dün gece biraz düşündüm. Zihin yansıtmayı öğrendin mi?"

"Hayır."

"Gel. Nasıl yapıldığını göstereyim." "Bu da bir glif mi?"

"Hayır, hayır. Bu, senin zaten edindiğ in gücü kullanıyor." Çay fincanını komodinin üzerine koydu ve az önce oturduğ m yerin karşısındaki yatağ a oturdu. Ben de onun karşısına oturduğ mda, elini bulmacanın üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Dilini şaklatarak bir süre öylece kaldı, sonra elini biraz kaydır ı ve tekrar dilini şaklattı. İç çekerek başını salladı. "Şey, göremiyorum."

"Ne görmeye çalışıyorsunuz?"

"Diğ er taraftaki görüntü. Ortadaki çivi belirgin bir deseni takip ediyor gibi görünüyor. Görüntüyü görselleştirebilsek, çivileri nereye hareket ettireceğ imizi bilirdik. Olukların karmaşıklığına bakılırsa, bir şey oluşturduğunu tahmin ediyorum. Ben sadece karanlık görüyorum, ama sen dene." Elimi tutup, nazikçe yapbozun üstüne koydu. "Şimdi dilini şaklat."

"Dilimin elimle ne ilgisi var?"

"Tıklamak, çevredeki nesnelerden yansıyan hafif bir ses çıkarır. Ekolokasyon gibi. Sese odaklanırsan, gerçekten odaklanırsan, görüntüyü eline yansıtmalıdır. Gliflerin gücü o görüntüyü zihnine iletir."

"Bu çok karmaşık geliyor."

O gülümsedi. "Öyle değ l, söz veriyorum. Gözlerini kapatmayı unutma." Gözlerimi kapattım ve onun yaptığı gibi dilimi şaklattım.

Karanlıktan başka bir şey yoktu.

Tekrar denedim, ama yine de aklıma hiçbir şey gelmedi. Omuz silktim ve gözlerimi açtım. "Bende de işe yaramıyor galiba."

"Bir kez daha dene. Bu sefer titreşimleri yoğunlaştırmak için sadece parmak uçlarını kullan."

Tekrar gözlerimi kapattım ve daha önce olduğu gibi dilimi şaklattığımda, zihnimde bir görüntü belirdi. "Oh! Bir şey gördüm!"

Heyecanla yatakta kıpırdanmaya başladım ve bir dahaki sefere daha net bir görüntü elde etmek için elimi biraz ayarladım. Dilimi tekrar şaklattım ve bu sefer görüntü kafamda kaldı. Daha parlak. Daha net.

"Bu bir... ağaç mı? Kıvrımlı dalları ve eski kabuğu olan devasa bir ağaç."

"Güzel. Bu görüntüyü zihninde tut. Kaybetme. Ve onu izlemeye çalış."

Bulmacaya koyduğum aynı elimi kullanarak, daha önce onlarca kez yaptığım gibi, üstteki bulmacanın kadranını çevirdim ve ağacın tepesinden başlayarak alt labirentin oluşunu boyunca ittim. Bu sefer bir şey tıkırdadı ve başarımdan cesaret alarak kadranı tekrar çevirdim, pimi aşağıya doğru başka bir oluğa kaydardım. Bir tıkırtı daha. Kadranı bir kez daha çevirdim, pimi bir kez daha kaydardım, bir tıkırtı daha.

Aynı modeli, her dal boyunca tekrar tekrar uyguladım, ta ki ağacın dibinde, köklerin hemen önündeki bir yumru gibi hissedilen şeyi geçene kadar.

Avuç içime bir şey çarptı ve gözlerimi açtığımda kadranın üst kısmının açıldığını gördüm.

"Başardın! Açıldı!" Allura küçük ve heyecanlı bir alkış tuttu.

Ortasındaki çivi, bir tür kapı kolu görevi görüyordu. Onu çekerek açtım ve ahşaba oyulmuş bir görüntü ortaya çıktı. Zihnimde gördüğüm ağaçtı, ancak oyma daha etkileyici bir tasviri vardı. Kabuğuna bir kadının yüzü oyulmuş ve dallar, kadının üzerine uzanan kollar gibi görünüyordu.

"Grymswood." Allura'nın sesindeki heyecan bir anda yerini ciddiyete bırakmıştı. "Crussurian Hendek'in dibinde yatan lanetli ağaç. Ölülerin ormanı. Ağaçta güçlü bir rahibenin ruhunun yaşadığı söylenir."

"Crussurian Hendek. Dolion bana Corvika'e'lerin oraya gönderildiğini söylemişti. ölme

ye Dudaklarını sıkıca kapattı ve başını salladı. "Bana da öyle söyledi."

gönd Kabuğun içindeki kadının yüzüne baktıkça, onu kurtarmak için daha da çok can erildi atıyordum.

kleri

ni "Acı çekiyor," dedim, sert kabuk gibi hissettiren çıkıntıları parmağımla izleyerek. söyle di."

dedi.

kabuğu hissettiren çıkıntıları parmağımla izledim

"Öyle görünüyor, evet."

Oyulmuş resmi kaldırdım ve altında küçük bir çukur buldum, içinde süslü gümüş bir düdüğü vardı.

Onu ışığa tuttum ve metalin üzerine oyulmuş muhteşem filigran desenlerini inceleyebildim. Sayfayı çevirdiğimde, ne işe yaradığına dair hiçbir hikaye ya da açıklama yoktu. Sadece çözülmesi gereken başka bir bulmaca.

Düz bir uç ağızlığı oluşturunuyordu, bir anlığına ona baktım, sonra Allura'ya döndüm, o da başını sallayarak denememi işaret etti. Ağızlığı dudaklarımın arasına koydum ve sertçe üfledim. Tek bir ses bile çıkmadı.

Kaşlarımı çatarak düdüğü inceledim ve kırılmış olabileceğini düşünerek tekrar üfledim.

Hala ses çıkmadı.

"Eh, ne işe yaradığı bilinmez ama kırılmış gibi görünüyor..."

Uzaklardan, gök gürültüsü gibi bir uğultu kulağıma ulaştı. Gözümün ucunda bir ışık parladı ve pencereye döndüm. Orada, belirsiz bir siyah kütle kaleye doğru uçuyordu.

Allura ile bakışlarımız kesişti, yüzündeki şaşkınlık ifadesinde benim o anda hissettiğim duyguların aynısı vardı.

Yavaşça yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, karanlığın yaklaşmasını izledim. Yaklaşıyor.

"Bize doğru geliyor, ama *bu ne*?" Allura arkamdan sordu.

Kafamı salladım ve aşağıdaki avluda devasa bir gölgenin hareket ettiğini izledim.

Gürültü giderek yükseldi. Daha da yükseldi.

Nesne durmadı, camı kırarak içeri girecekmiş gibi pencereye doğru ilerledi. Allura ve ben, siyah sürü üzerimize çöktüğünde irkildik. Pencerenin dışında yüzlerce kuzgun, kanatlarını cama vuruyor, pençeleriyle yüzeyi tırmalıyordu. Başka bir devasa gölge başımızın üstünden geçti ve kuzgunlar gökyüzüne uçarak, kale duvarına konan devasa bir şeyin önünü açtılar.

Titrek bir nefes aldım ve öne eğildim, sivri pencerelerden birinden dışarıya baktım. Pençeleri kale duvarının taşlarını tırmalayan devasa, tüylü bir ejderha, balkona doğru zıpladı.

"Tanrım." Allura, yavaş ve dikkatli adımlarla pencereye doğru sürünürken sesinde hayranlık vardı. "Bu... düşündüğüm şey mi?"

Bana çok tanıdık gelen gümüş rengi gözleri inceledim. "Raivox?" Balkon kapısına doğru koştum, ellerim titreyerek bir an için kolu çevirmeye çalıştım.

"Maevyth, bekle! Biz... Ya tehlikeli biriye?"

"Onu tanıyorum." Kapıyı açtım ve balkona çıktım. O, kemerli taşın tüm açıklığını kaplayan devasa vücuduyla korkuluğa tünemişti. En az sekiz metre boyunda olan pençeleri tek başına benim vücudumun yarısı kadar uzunluğundaydı.

Hayranlıkla onun büyüklüğünü içime çektim. Raivox mu? Öyle olmalıydı. Hiçbir şey aynı görünmese bile, üzerindeki o küçük hilal işaretlerini tanıdım. "Nasıl... Nasıl bu kadar *büyüdü*n? Ve beni nasıl buldun?"

beni buldun?" Soruyu sorar sormaz, elimdeki düdüğe baktım ve tekrar ona döndüm. Pençeleri taşın üzerinde kayarak uzun beyaz çizikler bıraktı. Arkasında, kuşlar dalışlar yapıp uçuyorlardı ve balkonumun altında dolaşan fyredraklerin dikkatini çekiyorlardı. Zevander'ın *okşadığını* gördüğüm vahşi görünümlü canavarlar.

Raivox kale duvarına doğru zıpladı, duvarın yan tarafına tırmandı ve sonra uçtu. Balkonumun önünde havada asılı dururken, kanatları her yönde en az yirmi fit uzanmış olmalıydı. Onun devasa boyutu içime soğuk bir adrenalin dalgası gönderdi, heyecan ve korkunun çarpışması göğsümü sıkıştırdı.

"Rüya mı görüyorum?" Allura yanıma yaklaşarak sordu. "Başımı bir yere çarptım mı?"

"Hayır. Bu bir rüya değil." Düdüğü elbisenin cebine soktum ve onu gördüğüme sevindiğim için gülümsedim. "O gerçek."

"Hayatım boyunca hiç görmedim. Onların tek boynuzlu atlar gibi efsanevi oldukları söylenir."

Yatak odamın kapısının rahatsız edici bir şekilde çalınması beni ürküttü ve bir anlığına dikkatimi o yöne çevirdim. Geri döndüğümde Raivox artık orada değildi. Balkonun korkuluğuna yaslanıp gökyüzünde onu aradım.

"Maevyth! Yapma!"

Birisi beni yakaladı, pencereden geri çekti ve omurgam balkonun taş zeminine çarptı. Boynumun arkasında bir ağrı hissettim ve yüzümü buruşturdum.

"Aklını mı kaçırdın? Ve sen!" Rykaia, Allura'ya sert bir bakış attı ve parmağını diğer kadının yüzüne doğrulttu. "Sen orada durup onun bunu yapmasını izliyorsun."

"Anlamadım." Allura'nın sesi kibar olsa da keskin bir ton vardı.

"Atlamayacaktım. Şatonun üzerinde uçan bir şey gördüm."

Rykaia balkondan aşağıya baktı, ama görülecek hiçbir şey kalmamıştı. "Neydi o?"

"Sadece bir kuş." Ona gerçeği söylemek istesem de, Allura bile Raivox'un gerçek olup olmadığını sorgulamıştı. O, onu tek boynuzlu atlar gibi efsanevi bir yaratık olarak nitelendirmişti.

Rykaia başını sallayarak korkuluktan geri çekildi. "Bütün bunlar bir kuş için mi?"

"O, olağanüstü büyük bir kuştur."

"Evet, peki. Ben gidiyorum," dedi Allura. "Çay içtiğin için teşekkürler, Maevyth. Öğleden sonra tarih tartışması için buluşacağız." Anlamlı bir gülümsemeyle göz kırptı.

"Tabii ki," dedim, o balkondan ayrılırken başımı sallayarak.

Rykaia bakışlarını bana çevirdi. "Onunla çay mı içtin?"

"Evet. Bana bir bulmacada yardım ediyordu."

"Ve birlikte bir bulmaca üzerinde çalıştınız. Arkadaş mısınız?"

"Sanırım. Birbirimize karşı nazık davranıyoruz. Arkadaşlık tam olarak ne anlama geliyor ki?"

"Önemli değil. Paltonuzu alın. Çabuk."

"Neden?"

O inleyerek dolaba doğru koştu, kapıları açtı ve askılardan siyah pelerinimi çekti. "Soru soracak zaman yok," dedi ve pelerini bana attı. "Ya da kafanda dolaşan düşüncelere. Hadi, gel." Kolumu çekerek beni kapıya sürükledi, koridora bakmak için durdu, sonra beni merdivenlere doğru çekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldayarak bağırdım. "Görürsün. Sürpriz."

Koridorlardan ve merdivenlerden geçerek sonunda zindanlara vardık ve Rykaia beni bir zamanlar uyuduğum hücreye çekti.

Duvarın önünde durduğunda dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Küçük bir maceraya çıkacağız."

"Maceraya mı?" Şaşkınlıkla, işaret parmağıyla duvara dikey bir çizgi çizmesini izledim. Çizgi parlak mavi renkte parladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve diğer tarafta dışarıya benzeyen bir şeye bakmak için yarıktan içeriye baktım. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Elini duvardaki parlayan çizgiden içeri soktu ve çenem ikinci kez düştü. "Buna yarık denir."

"Burada bir yerden bir yere böyle mi gidiyorsunuz?"

O burun kıvırdı. "Bu, her hareketimi izleyen zorba bir kardeşim varken bir yerden bir yere gitmemin yolu. Neyse ki herkes bunu yapamıyor, Zevander da onlardan biri. Dilini yuvarlamak gibi bir şey. Bazıları yapabilir, bazıları yapamaz."

O konuşurken, ben sessizce dilimi ağzımda yuvarladım. "Dolion ne olacak?"

"Kütüphanede. Şüphesiz ki... Kazhimyr'in buraya getirdiği *davetsiz misafir*, senin odandan çıktıktan sonra onu aramaya gitti, bu yüzden eminim ki meşguldür." Açıkça Allura'dan hoşlanmıyordu. "Tek yaptıkları o kemikleri incelemek. Saatlerce."

"Allura kötü biri değil."

"Hayır. O bir akademisyen." Rykaia kollarını kavuşturdu, üst dudağı geri çekildi. "Asilzade. Bana sorarsan kibirli."

"Ben sormadım."

"Peki. Sen kemik yığınlarının üzerinde oturup, tarihlerine hayranlıkla bakarak saatlerce, günlerce notlar almayı mı tercih ederdin?"

Gözlerimi ona dikip, gülümsemeyi zor tuttum. "Onları çok uzun zamandır izliyormuşsun gibi konuşuyorsun. Casusluk mu yapıyordun?"

"Tabii ki hayır." Elini küçümseyerek salladı. "O kadını kesinlikle dayanılmaz buluyorum." Rykaia bunu söylerken bana bakamadığına göre, ona inanmadım. Aslında, o kadını oldukça sevdiğine bahse girerdim. Hem de epey.

"Peki ya kardeşin? Çok kızacak. Dolion, şu anda birinin beni aktif olarak aradığını söyledi. Maceraya atılmak pek akıllıca görünmüyor."

"Ah. Evet, neredeyse unutuyordum. Kokunla ilgili bir şeyler yapmalıyız."

"Ne?" Kolumu kaldırıp, kullandığım sabun gibi kokan bir kokuyu hafifçe içime çektim. "Az önce banyo yaptım."

"Evet, ama Nyxteros'taki herkes bu kokudan senin ölümlü olduğunu anlayacak." Pelerini içinden küçük bir şişe mor sıvı çıkardı ve mantarını açtı. Sıvıyı başımın üzerine dökerken, içgüdüsel olarak yüzüme akacağını düşünerek geri çekildim, ama sıvı buharlaşarak etrafıma sis gibi düştü. "Böyle daha iyi."

Kendimi tekrar kokladım, ama hiçbir fark hissetmedim. "Hangisi daha iyi?"

"Artık herkesin yemek istediği portakal gibi kokmuyorsun. Ve inan bana, Aethyria'da seni yemek isteyenler var. Örneğin Orgothlar."

"Orgothlar mı?"

"Büyük ogre benzeri canavarlar. Neyse ki, kıtanın güney kısmında kalıyorlar. Yine de, bir iki köyü yağmaladıkları biliniyor."

"Peki, portakal gibi kokmuyorsam, ne gibi kokuyorum?"

Omuz silktili. "Domuz pisliği."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kendimi tekrar kokladım. "Ciddi misin?"

"İnan bana, bu daha iyi. Çıkmadan önce bir ayrıntı daha var." Elini kaldırdı, avucunu yüzüme koydu ve parlak bir ısı yanaklarımı ısıttı. Daha sıcak.

"Ah!" Geri çekildim, yüzümü yoklayarak yanık izi kalmadığından emin oldum. Ama burnum burnum gibi gelmiyordu. Daha büyük, daha yuvarlak ve daha pürüzlüydü. Yüzüm de pürüzlü bir dokuya sahipti ve saçımı kaldırdığımda, artık siyah değil, gri olduğunu gördüm. Nefes nefese ona baktım, yüzünden avucunu indirdiğinde tamamen farklı bir kişi ortaya çıktı: başının üstünde koyu kahverengi saçları toplanmış, ela gözlü bir kadın. Burnu daha inceydi, yüzü eskisinden daha zayıftı. Onun görünüşü o kadar saçma bir şekilde Rykaia'ya benzemiyordu ki, gülmekten kendimi alamadım.

O da güldü.

İkimiz de birbirimizi işaret ederek kahkahalara boğulduk. "Ne yaptın?" diye sordum ve yine kahkahalara boğuldum.

"Yapamıyorum... Çok gülüyorum!" Onun cevabı, sinir bozucu kahkaha krizleri arasında nefes almamı zorlaştırdı ve ben yatağa geri düştüm.

Bu da bizi daha çok güldürdü.

İkimiz de kesinlikle çocukça görünmüş ve ses çıkarmış olmalıyız.

Ama gülmek iyi geldi.

Uzaklardan yaklaşan ayak sesleri ve Dolion'un gevezelik eden sesi duyulunca, Rykaia beni parlayan dikişe çekti ve bir sonraki nefeste, ıslak parke taşlı bir sokakta duruyorduk, yabancı burnumu tıkayan aşırı güçlü bir lağım kokusu vardı.

"Kardeşime bunu yapmayı bildiğimi söyleme. Kafamı ve muhtemelen ellerimi keser."

Her iki yanımızdaki uzun taş binalara ve onların üzerinde, yakında karanlığın çökeceğini müjdeleyen kasvetli alacakaranlık gökyüzüne baktım. "Neredeyiz?" diye sordum, sesim hayranlıkla doluydu.

"Costelwick. Ana cadde." Bana bir çekiş verdi. "Gel. Bu sokakta koku çok kötü."

"Sokak mı, yoksa domuz pisliği kokusu mu?" diye sordum, hiç de eğlenceli bulmadan.

"İkisi de biraz." Dudaklarını sıkıştırarak, açıkça gülmemeye çalışıyordu. Dar geçitten çıkıp, şık, siyah, atlı

ve Foxglove'dakilerden çok daha süslüydü. Her şekil, ten rengi ve yaştan kadınlar, erkekler ve çocuklar kalabalık kaldırımları dolduruyordu. Bazılarının uzun, sivri kulakları vardı, bazılarınıniki ise yuvarlaktı. Bazıları pelerin ve uzun elbiseler giyiordu, bazıları ise sanki soğuk onları rahatsız etmiyormuş gibi şifon pantolonlar ve korse üstler giyiordu.

Kalabalıkta Elvynira'yı gördüm, ancak bazılarının hayalet gibi beyaz tenleri, bazılarının ise mavi tenleri vardı.

Yol boyunca meyve, sebze ve çiçeklerle dolu arabalar sıralanmıştı.

Sisli kanalların üzerinden taş köprüler geçiyordu, kalın sisi aydınlatan titreyen meşalelerle aydınlatılmıştı. Şehrin uzaklarında, bir düzine sivri kulesi ve kulesiyle muhteşem bir kale duruyordu.

"Çok güzel," dedim, gözlerimin yakalayabildiği kadar çok ayrıntıyı içime çekerek.

"Eğer bunu güzel buluyorsan, Wyntertide'ı görmelisin." Başını sallayarak beni takip etmemi işaret etti ve kaldırım taşlarından küçük dükkanların bulunduğu bir sokağa doğru yol gösterdi. "Burası annemin büyüdüğü yer, Vespyria'nın alt kısmında. Dağlar, kristal ormanlar ve keyifli califonsz'larla dolu muhteşem bir karlı köy."

"Califonsz mu?"

"Yüzeyin yüzlerce metre altında, aktif damarların üzerinde bulunan kar içindeki küçük akiferler. Zevander ve ben küçükken orada oynamayı çok severdik."

"Kardeşini kaygısız bir çocuk olarak hayal edemiyorum."

"Onun hiç tamamen kaygısız olduğunu sanmıyorum. Sadece daha az sert. Ama artık ondan bahsetmeyelim. Ona kızgıyım."

İki küçük çocuk, bir erkek ve ondan biraz daha küçük görünen bir kız, yıpranmış giysiler giymiş, yüzleri kirle kaplı, bir binanın kenarına yaslanmış oturuyorlardı. Uzun, zayıf kollarıyla göğüslerini kucaklayarak titreyerek çömelmişlerdi. Önlerindeki yerde duran teneke bir bardakta tek bir bozuk para vardı. *Evsizlerdi*. Soluk, zayıf vücutlarına bakılırsa, uzun süredir yemek yememişlerdi ve onlara ekmek ya da çorba ikram etmek istedim.

Pelerinimi açtım ve çocukları korkutmamaya dikkat ederek onlara doğru yürüdüm. Giysiyi kaldırarak, onları onunla örtmek için sessizce izin istedim ve ikisi de başlarını salladılar. Ağır kadife pelerin, ikisinin de küçük bedenlerini sardı ve ben pelerini etraflarına sardım. Küçük kız, yüzünü kumaşa saklayarak gülümsedi. Onları bu halde görmek kalbimi acıttı, özellikle de etraflarında zenginliklerini gösteren lüks giysiler içinde yürüyen pek çok insan varken. Sunacak başka bir şeyim olmadığı için ayağa kalktım ve birkaç adım önümde bekleyen Rykaia ile buluştum.

"Spindlingler," dedi, onlara doğru başını sallayarak. "Aileleri vivicantem'i karşılayamıyor, bu yüzden sihirleri yok. Güçleri olmadan yoksulluk içinde yaşıyorlar."

"Güç, zenginliği belirliyor mu?" Bu aptalca soru yüzünden yanaklarım kızardı. Güç her zaman zenginlikle eşdeğerdi. Valinin geniş malikanesinin konforunda Foxglove'u yönetmesini izleyerek bunu ilk elden biliyordum.

"Maalesef, evet. Ve becerilerin ne kadar kullanılıyorsa, o kadar çok zenginlik elde edersin."

"Bu korkunç. O zaman hiç şansları yok demektir."

"Hayır. Vivicantem'i israf eden açgözlü elitler varken olmaz. Sen ve kardeşim Spindling'lere karşı zaafınız var gibi görünüyor. Kısa bir süre önce birini bağışladı." Aniden durdu ve kendi yüzüne vurdu, bu tuhaf davranış beni hazırlıksız yakaladı. "Lanet olsun. Onun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim, ama yine de onun hakkında konuşuyorum."

"Neden ona kızgınsın?"

"Prensesin Becoming'ini kutladığını biliyor musun, ama o bundan hiç bahsetmedi. Tek kelime bile! Benim olmadan gitmeyi planladığını kendim öğrenmek zorunda kaldım."

"Becoming nedir?"

"Kadınlığın kaba bir kutlaması." Devam etti, beni yol boyunca dükkanlara doğru götürdü. "Prenses için gerçekten korkunç bir şey."

"Nasıl yani?"

"Şey, ondan bekaretini sunması bekleniyor."

"Herkesin önünde mi?"

Soru şaka gibiydi ve o cevap verdiğinde dehşete kapıldım: "Evet, bir nevi. Genellikle özel bir odada yapılır. Kalede, kralın çiftleşme odası olur."

"Çiftleşme odası mı?"

"Kralın metreslerini götürdüğü, kraliyet odalarından ayrı oda. Kraliçe kısa bir süre önce vefat ettiğinden, kral henüz onun yerini doldurmadı, yani orada tamamen skandal bir durum yok."

"Bu korkunç. Neden kimse bunu kutlamak istesin ki?"

"Çünkü bunu kutlamamak ona uğursuzluk getirir. Kral, egemenliğine olumsuz etki edebilecek hiçbir şey yapmak istemez. Ancak, bu süre zarfında sen ve ben kendimizi meşgul edecek başka bir şey bulabiliriz." Sözleri ilk başta tam olarak kafama girmediydi.

"Sen ve ben mi? Sen ve ben ne demek?"

"Gidiyoruz. Bu, Nyxteros'un en büyük kutlaması olacak. Herkes orada olacak."

"Evet, bu yüzden bu çok kötü bir fikir."

"Etrafına bak, Maevyth. Kimse sana bakmıyor bile. Sen bile kendine benzemiyorsun." Bileğimi tutarak beni bir mağazanın vitrinine sürükledi ve orada vitrinde kendi yansımamı gördüm. Eidolon kalesinde yüzümü yokladığımda hayal ettiğim gibi görünüyordum. Gri saçlar. Bombeli burun ve beni altmış yaşında gösteren yaşlılık çizgileri. İnanamadan yanaklarıma, burnuma dokundum ve Rykaia'ya döndüm. "Bu kimin yüzü?" diye fısıldadım.

"Yani, zihin okuyabildiğimi biliyorsun, değil mi?" "Uh-huh," dedim sabırsızca.

"Ben bir empati yeteneğine sahibim. Ayrıca duyguları da okuyabiliyorum ve bu sayede bir yüz koleksiyonum var."

"Bunlar gerçek insanlar mı?"

"Evet. Ama korkarım ki bu uzun sürmez, bu yüzden acele etmemiz gerekecek." Hala kolumu tutarak, beni cadde boyunca aceleyle sürükledi, çeşitli dükkanların önünden geçtik – fırınlar, çiçekçiler, saatçiler ve bir eczacı. Sonunda bir elbise dükkanına geldik ve beni kapıdan içeri çekti.

Duvarlar boyunca zarif elbiseler asılıydı. Hiç böyle, istediği elbiseyi seçebileceği bir yere gitmemiştim. Foxglove'da terziler siparişlerimizi alır ve bir seferde dört beş tane aynı elbiseyi teslim ederlerdi. Bir ya da iki yıl yetecek kadar.

"Hangi rengi istersiniz?" diye sordu, elbiseleri inceleyerek. "Bu etkinliğe katılmamam gerektiğini düşünüyorum. İçimde kötü bir his var."

İnleyerek gözlerini devirdi ve bana döndü. "Hayatında yaptığın en heyecan verici şey neydi?"

"Karşıya geçmek. Buraya gelmek."

"Hayattan zevk almalısın." Raftan uzun, altın rengi bir elbise aldı ve bana gösterdi.
"Bu muhteşem."

"Altın rengi olmaz."

"Kırmızı? Yeşil? Sarı? Mavi?"

"Kardeşin son derece anlayışlı davrandı ve ben de sanki..."

"Dur. Seni bir zindanda tuttu."

"Muhtemelen gördüğüm en lüks zindan," diye karşılık verdim. "Ne olursa olsun. Ona hiçbir borcun yok. Eidolon da bana ait." "Burada kadınlar evlenmeden mülk sahibi olabilir mi?"

"Evet. Elbette." Sanki bu soru duyduğu en saçma soruymuş gibi tiksiniş bir ifadeyle baktı. "Birçok kale kadınlara ait. Aşırı zengin kadınlara. Aslında, şu anda birinin yüzünü takınıyorsun. O yüzden, onu canlandır, yoksa biri şüphelenmeye başlayacak." Kafasını dükkânın önündeki kadına doğru çevirdi. Kadın tezgâhın önünde eğilmiş, tüy kalemle bir şeyler yazıyordu.

Bana hala pervasızca geliyordu, ama Rykaia'nın beni elbisesiz buradan çıkarmaya niyeti olmadığı açıktı. Ayrıca, tören Eidolon'dan ayrılmak anlamına geliyordu. Eidolon'dan ayrılmak bir fırsat sunabilirdi. Kaçmak için mi? O anda sorumsuzca görünüyordu, ama öte yandan, kız kardeşimi vazgeçmeyi reddediyordum.

"Siyah," dedim.

"Ne?"

"Siyah giyeceğim." Elbiseleri karıştırdım ve birini çıkardım. Uzun, dökümlü kolları, güzel, siyah gül desenli bir jakarlı elbise.

"Ben de kırmızı giyeceğim," dedi, başka bir elbiseyi kaldırarak.

Elbise raflarından Rykaia, cam vitrinlerde sergilenen mücevherlere doğru koştu ve oradaki görevliye, göğsünde gökyüzü dolusu takımyıldızlar gibi duran güzel bir ay ve yıldız kolyesini getirmesini istedi.

Seçenekleri gözden geçirdim ve bakışlarım akrep figürlü uzun, siyah bir zincirde takıldı. "Onu istiyorum," dedim ve kadın onu vitrinden çıkarıp bana uzattı. Üzerindeki etikette üç yüz keltzig yazıyordu. Rykaia'ya eğilip fısıldadım, "Nasıl ödeyeceğiz?"

"Soylular gibi," dedi ve beni dükkânın önündeki kadına doğru yönlendirdi. "Her iki elbiseyi de hesabımdan yazdırın lütfen."

Gözleri fal taşı gibi açılan kadın başını kaldırdı ve elimizdeki elbiseleri kapmak için acele etti. "Aman Tanrım, evet, Leydi Gwyeth." Bana dönüp hafifçe başını salladı. "Özür dilerim, Leydi Festwyn, bu akşama kadar bizimle randevunuz olduğunu görmemiştim."

"Bunlara acilen ihtiyacım vardı. Becoming, bilirsiniz." Gergin bir şekilde güldüm.

"Oh, tabii ki. Oldukça meşguldük." Her iki elbiseyi de uzun çantalara koyup bize uzattı, sonra mücevherleri kutulara yerleştirdi. "Elbisenin provası gerekiyor mu?"

"Hayır," diye Rykaia benim yerime cevap verdi. "Kişisel terzimiz var."

"Çok iyi."

Gözümün ucunda bir hareket oldu ve aşağı baktığımda saçlarımın uçlarının siyahlaşmaya başladığını gördüm.

Rykaia'ya döndüm ve sesimi alçaltarak, "Acele etmeliyiz," dedim.

Rykaia boğazını temizledi. "Onları çabucak poşetleyebilersen çok sevinirim canım."

"Tabii, tabii. Buradayken bir sonraki randevunuzu ayarlayayım mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Peki, öyleyse." Mücevherlerin bulunduğu başka bir küçük çantayı da uzattı ve ikimiz de çıkışa doğru koştuk. Çıkışta, Rykaia'nın yüzüne korkutucu derecede benzeyen bir kadınla karşılaştık.

Rykaia kadına bakarken, kadın da ona bakarak kaşlarını çattı. Sanki bir işaretmiş gibi, ikimiz de mağazadan çıkıp caddeye koştuk ve ilk geldiğimiz sokağa vardık. Sokağın ortasına vardığımızda, ikimiz de yine çılgınca gülüyorduk.

Ancak kahkahalar dinince iç geçirdim. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Üzülme. Lady Gyweth, spindlingler ve Nilivirler açlık çekerken, vivicantem'i mücevher olarak takıyor. Her gittiği yere o kolyeyi takmaya özen gösteriyor ve bu beni hasta ediyor."

"Mücevher mi?" Zevander'ın Rykaia için vivicantem'in gerekli olduğunu söylediğini hatırladım. "Neden?"

"Çünkü yapabiliyorlar. Onlara asla acıma. Kendilerinden başka kimseyi umursamıyorlar."

"Öyleyse neden bu kutlamada onlarla kaynaşıyoruz?"

"Çünkü yapabiliyoruz." Binanın duvarına bir çizgi çizdi ve çizgi, önceki gibi parlak mavi bir ışık yaydı.

"Sence bu, Becoming Töreni'nde iyi bir fikir mi? Neredeyse tanınacaktım."

"Törende bunun için endişelenmene gerek yok. Herkes maske takıyor." Parlayan çizgiden geçti ve ben de onu takip ettim, ama zindana geri dönmek yerine, kendimizi yukarı doğru eğimli, çürümüş çimlerle kaplı, sisli bir bahçede bulduk. Uzakta, çok uzaklarda, korkunç siyah taştan bir kale görünüyordu.

"Oh, hayır," dedi Rykaia yanımda. "Koş." O kaleye doğru koştu ve panik içinde, elbise çantamı alıp onun peşinden koştum. Yukarı doğru tırmanış ciğerlerimi yakıyor, uyluklarım yorgunluktan güçsüz düşüyordu.

Yanımdan garip, gırtlaktan gelen bir hırıltı yükseldi ve döndüğümde, omurgalarında sivri uçlar bulunan, dört ayak üzerinde bize doğru koşan, uzun kuyruklarını arkalarında sallayan üç siyah pullu yaratık gördüm. Balkondan gördüğüm ateş ejderhalarıydı. İçgüdülerim elbiseyi bırakmamı söylüyordu, ama ben bırakmadım. Lanet şeyi sıkıca tuttum ve deli gibi koştum.

"Daha hızlı, Maevyth!" Rykaia nefes nefese omzunun üzerinden bağırdı. "Eğer bizi yakalarlarsa... bizi yerler!"

Bizi yiyecekler mi? Bizi yakaladıklarında ne yapacaklarını hayal etmemiştim, ama nedense yemek yemeyi düşünmemiştim. "Onları... bir şeyle... patlatamaz mısın?" Nefesim azaldıkça, yokuş yukarı koştukça, kaburgalarımı saran yakıcı bir acı hissettim.

"Benim... öyle bir... sihrim yok! Ben bir empatim!"

Ejderhalardan biri onun önüne atladı ve bir çılgılık atarak kayarak durdu. Arkadan ona çarptım, neredeyse onu öne doğru savuruyordum, diğer ikisi de bizi yakaladı, sanki daha büyük hayvanın dalıp ziyafet çekmesi için emir beklermişçesine dolaşıp duruyorlardı. Uzun, siyah pençeleri her adımda yeri deliyordu, sırtlarındaki dikenler dik duruyordu.

"Zevander'ı çağırmak için kaleden çok uzağız." Rykaia'nın sesi korkudan titriyordu, ama bir şey bu anın son olduğunu düşünmemi engelliyordu. İnkâr. Cehalet.

Histerik halimi neyin engellediğini anlayamıyordum.

Döndüm, Rykaia ile sırt sırta durarak, yaklaşan iki canavarı izledim. "Kesebilir misin?"

"Kesmek için bir yüzeye ihtiyacım var. Havada kesemem." "Peki, ne yapacağız!"

"Bilmiyorum! Bu bana hiç olmamıştı." "Hiç mi?"

"Hayır. Ama dürüst olmak gerekirse, genelde ben kesmem. Zevander genelde gelip beni alır."

At arabası kadar uzun olan bu canavarlar, devasa, siyah pullu kertenkeleler gibi üzerimizde belirliyorlardı.

Aç kertenkeleler, eminim.

"Yaklaşıyorlar, bir şeyler yapmalıyız." Gerginlikten çenem o kadar sıkıydı ki, zar zor konuşabiliyordum.

"Eğer... Eğer hakimiyetini gösterirsen, geri çekilirler. Ama alfa'ya meydan okumalısın." Biraz fazla yaklaşan birine kükredi ve o da geri çekilerek ona hırladı. Yine de, keskin dişleri ve salyalarla dolmuş ağızlarıyla etrafta dolaşmaya devam ettiler. "Üzgünüm, Maevyth. Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm. Kelimenin tam anlamıyla."

"Benimle dalga mı geiyorunsun, Rykaia? Çünkü eğer yleyse, bu hiç komik değil."

"Bununla nasıl dalga geçebilirim ki! Bu korkunç canavarlar *yüzünden* kılıç kullanmayı öğrendim!"

Daha büyük olanı öne doğru atıldı ve kükredi, çığlık atma ve korkudan titreme isteği beni derinden sarsarken, gözyaşlarının tehdidi ile bulanıklaşan gözlerimle korkuyu geri yuttum. Kaslarım zayıfladı, hava ağır ve terörle boğucu hale geldi.

"Bu çok aptalcaydı." Rykaia kafasına vurdu. "Aptalca!" Drake kafasını eğdi, sanki kafası karışmış gibi bir adım geri çekildi.

"Kendine vur," diye fısıldadım ona. "ok vur. Ve bana da fazladan bir tane vur."

."

Canavara kükredim ve yüzüme sertçe vurdum. Vuruşun acısı gözlerime daha fazla yaş getirdi, ama umursamadım. Bu hareket onları şaşırtmış gibiydi. Tekrar vurdum ve dişlerimi gösterdim.

Ejderhalar homurdandı ve hızla yürüdü, hala etrafımızı çevreliyorlardı.

"İşe yaramıyor!" Sesindeki panik, hızlanan nabzımı sakinleştirmeye yardımcı olmadı.

Biri yine bana doğru atıldı ve ben Rykaia'nın elini tuttum. İkimiz sırt sırta durup, canavarları her zaman önümüzde tutmak için daire çizerek dolaşırken, durumun ciddiyeti sonunda üzerime çöktü.

"Zevander nasıl yenilmiyor?" diye sordum, beni dikkatle izleyen canavarın ağızından sarkan salyayı gözetleyerek.

"Onları eğitmiş. Onlar onun emirlerini yerine getiriyorlar." Eğitimli köpekler gibi. Eğitimli. Aklıma bir fikir geldi.

Cebimden düdüğü çıkardım. Onunla etkili bir şekilde eğitim yapmış değildim, ama geçen sefer işe yaramış olabileceği ihtimaline karşı, sertçe bir kez üfledim.

Rykaia başını yana çevirdi. "Ne yapıyorsun?" "Küçük evcil hayvanımı çağırıyorum."

Uzaklardan bir kükreme sesi geldi ve Rykaia ile ben donakaldık. "O neydi?" diye sordu, elleri benim ellerimde titriyordu.

Drakeler bile merak etmiş gibi görünüyordu, ara sıra yukarıya bakarak dolaşmaya devam ettiler.

Yukarıdan bir kükreme daha geldi.

Bu sefer ejderhalar durdu ve dikkatlerini gökyüzüne verdi.

Siyah bir ışık, kuzgunların drakelere saldırıp cıvıldamaya başlamasından önceki tek uyarıydı. Drake'ler ise geri çekilip devasa eneleriyle onlara saldırdılar.

"Aralarında bir boşluk var," diye fısıldadı Rykaia. "Kaçabiliriz." Kolumu çekti ve kaleye doğru koşmaya başladık, ama hala çok uzaktaydık ve ben hiç rahatlamamıştım.

Arkamızdan yine hırıltılar geldi ve ejderhalar kuşlarla uğraşmayı bırakıp bize yetişince durmak zorunda kaldık.

İçlerinden biri bana saldırdı ve elbise çantasını yakaladı, o kadar sert bir şekilde salladı ki, canavar onu ellerimden kopardı. Dişlerini göstererek, bana çok insan gibi görünen gözlerle baktı.

Yanımda bir gürültü duyuldu ve ayaklarımın altındaki zemin sallandı, kaslarım seğirdi. Rykaia çığlık attı.

Raivox yanımda duruyordu, devasa boyutu fyredrakes'lerin iki katıydı.

"Tanrıların adını al! Rykaia kolumu çekerek beni oradan uzaklaştırmaya çalıştı. "Koş, Maevyth! Koş!"

Onu okşamak için uzandığımda, raptor kükredi ve ağzından parlayan gümüş bir patlama göndererek üç korkmuş ejderhayı vurdu. İçlerinden biri çığlık attı ve topallayarak uzaklaştı. Raptor ileri atıldı ve üçü de dağıldı.

Başını sallayarak tüylerini kabartan Raivox, topallayarak bize doğru geri döndü.

"Bu ne?" diye sordu Rykaia, ondan uzak durarak.

"Anladığım kadarıyla o bir Corvugon." Elimi onun pürüzlü pulları üzerinde gezdirdim, kafasının üstünden çıkan, beni delip geçecek kadar keskin, uzun, kıvrık boynuzuna dikkat ettim. "Adı Raivox. Evimdeki yatak odamda yumurtadan çıktı."

"*Corvugon* diye bir şey duymadım."

"Allura ve Dolion'a göre nesilleri tükenmiş." Onu okşamaya devam ederken, yüzüme bir gülümseme getiren bir mırıldanma sesi çıkardı. "Çok hızlı büyümüş! Mortasia'dan ayrıldığımda bir şahinden daha büyük değildi."

Rykaia, Raivox'a bakarak dikkatlice bir adım attı. "Bu çok garip. Ejderhalar genellikle oldukça yavaş büyürler." Onu okşamakla ilgilenmiyor gibiydi, ama ellerini yeni elbisesine sıkıca tutturmuştu.

"Şimdiye kadar iki kez beni kurtardı." Raptor başını bana doğru eğdi, böylece onun tepesini kaşıyabildim. "Sanki tehlikede olduğumu hissediyor gibi."

"Bunun için minnettarım." Ona başını salladı. "Teşekkürler, Raivox." Ona yaklaştığı anda, Raivox dişlerini gösterdi ve ona doğru atıldı, Rykaia ise nefesini tutarak geriye atladı.

"Hey! Hey," dedim, onun tüylü pullu göğsüne bastırarak. "O bir arkadaş."

Sanki raptor anlarmış gibi, onu kokladı ve homurdandı, o vahşi dişlerini çenesi ile kapattı. Kanatlarını hızlıca çırparak, o uçarken ben de geriye atladım. İç çekerek, onun yukarıdaki beyaz bulutların arkasında kaybolana kadar yükselmesini izledim. "Hiç kalmak istemiyor gibi." Hala sarsılmış halde, son yemeğimin kalanını yere kusmak için zamanında döndüm. "Bu korkunçtu."

"Hastalığının bir kısmı kesilmeden kaynaklanıyor olabilir. Bu, insanı biraz mide bulandırır." Dağınıklığa basmamaya dikkat ederek etrafımdan dolaştı ve elbisemi kaldırdı. "Umarım canavar hiçbir şeyi yırtmamıştır." Elbisemi bana uzatırken, gökyüzüne bir kez daha baktı. "Sanırım bir içki içsem iyi olacak."

"Geri gelecekler mi? Ejderhalar?"

"Küçük ejderha kuşunun hakimiyetini kurduğundan oldukça eminim."

"Kardeşinin neden bu kadar tehlikeli hayvanları buradaki tesiste tuttuğunu anlamıyorum?"

O, homurdandı ve beni geçerek kaleye doğru yürüdü. "Çünkü bazen içeri girmek isteyen hayvanları görmedin."

KONUŞMA

MAEVYTH

Elbiseyle odama gizlice geri döndüm ve elbiseyi gardıroba astım. Neyse ki ejderhanın çabaları elbiseyi yırtmamış, sadece çantayı yırtmıştı. Zincirdeki akrebi boynuma tuttum ve gardırobun içindeki aynada kendime baktım.

"Arkaya takılır." Allura'nın sesini duyunca, mücevheri saklamak için acele ederken neredeyse düşürüyordu. "Öğleden sonraki dersinde seni özledim." Elleri arkasında, odaya yavaşça girdi.

"Evet, özür dilerim. Ben... Rykaia bana bir şey göstermek istedi. Yokluğumu sana haber vermeliydim, bunun için özür dilerim."

"Bu derslere ayıracak çok zamanım yok Maevyth, ama buradayken sana yardım etmek istiyorum. Araştırmalarımı, çalışmalarımı askıya aldım. Kendi isteğimle," dedi, elini güven verici bir şekilde kaldırarak. "Burada olmak istiyorum, sana söz veriyorum. Bu olağanüstü bir keşif. *Sen* olağanüstü birisin. Ve sana bu inanılmaz güçleri bahşeden önceki nesillere karşı bir sorumluluğun var."

Korkunç bir suçluluk duygusu beni ezdi. "Bir daha seansı kaçırmayacağıma söz veriyorum."

"Bunu takdir ediyorum." Dolaba doğru başını salladı. "Mücevherler. Özel bir gün için mi?"

Yalan söylemek istemedim, ama Rykaia'nın beni kaleden çıkardığı için başını belaya sokmasını da istemedim. "Sadece bulduğum bir şey."

Gülümsedi ve başını salladı. "Burası hazinelerle dolu. Tanrım, kütüphanede o kadar çok kitap ve parşömen var ki. İçlerinde kaybolabilirim."

"İncil dışında hiçbir şeyi okumama izin verilmezdi." Yatağa doğru yürüdüm ve yatağın kenarına oturdum. "Büyükbaba Bronwick bazen bize hikayeler anlatırdı, ama kitapları gizlice okumak zorundaydık."

Kaşlarını çatarak kaşlarını çattı. "Ne kadar korkunç. Böyle küçük bir dünyayı hayal bile edemiyorum."

"Bu benim dünyamı mükemmel bir şekilde tanımlıyor. Burası ise o kadar büyük ki, bazen bunaltıcı geliyor."

"Anlıyorum. Benim için de çok zor olabilir. Küçük dozlarda almak en iyisi." Endişeli bir ifadeyle ellerini birleştirdi. "Ve Maevyth, seni azarlıyormuşum gibi geldiyse beni affet. Bazen yeni keşiflerin sevinci ve heyecanına o kadar kapılıyorum ki, gözümünden kaçan şeyler olur."

"Neyin?"

"Benim için sıradan olan her şeyin senin için tamamen yeni olduğunu. Burada keşfedecek çok şeyin var. Keyfini çıkar."

Yine gülümsedim. "Teşekkürler, Allura."

O ayrılmak için döndüğünde, ona doğru adım attım. "Oh! Allura... Sana Corvugon hakkında bir şey sormak istiyorum. Onlar hakkında ne biliniyor?"

"Korkarım çok az şey." Odayı geçip yanıma, yatağın kenarına oturdu. "Yıllar önce, amcamla birlikte Veritian Dağları'nda bir arkeoloji keşif gezisine katılmıştım." İçini çekti. "Bir mağarada, kuş benzeri olduğunu tespit ettiğim kemikler bulduk. Çok *büyük* bir kuş. Ne yazık ki, tüm keşif gezisi itibarını yitirdi ve reddedildi." Dudakları somurtkan bir ifadeye büründü. "Ama Dolion bana yumurtayı senin çıkardığını söyledi."

Ona bunu ne zaman söylediğimi ya da nasıl öğrendiğini merak ettim. Onunla olan tüm etkileşimlerimizde Corvugon yumurtasından bahsettiğimi hatırlamıyordum. "Ben kuluçkaya yatırdım." Sesimdeki tereddüt, kafamdaki karışıklığı yansıtıyordu. "Büyüme hızlarının hızlı olup olmadığını biliyor musun?"

"Bu kemiklerin metafizini incelediğim kadarıyla, evet. Kollajen matriksinde bir dizi LAG (büyüme durma çizgisi) bulunan ejderhaların aksine, Corvugon'a ait olduğunu düşündüğüm kemik neredeyse sürekli bir büyüme göstermişti."

Söylediklerini anlamaya çalışarak uzaklara baktım. "Üzgünüm, bunların ne anlama geldiğini hiç anlamadım."

"Bu sadece, ejderhalardan çok farklı oldukları anlamına geliyor. Evet, topladığım bilgilere göre çok hızlı büyüyorlar."

"İlginç. Onların... şey, onları kuluçkaya yatıranlarla bir tür bağları olup olmadığını biliyor musun?"

"Bu olağandışı bir şey olmaz. Veritian Dağları'nda yürüyüş yaparken bir ejderha yumurtası bulan bir kadın hakkında bir yazı okumuştum. Yumurtayı kendisi kuluçkaya yatırmış ve bir ejderha yetiştirmiş. Anladığım kadarıyla, ejderha bugüne kadar onu ziyaret ediyor ve ona elle yem vermesine izin veriyor. Ve tabii ki, ejderhalar Lord Rydainn'e çok bağlı görünüyorlar. Çok zeki yaratıklar. Bazıları onların iletişim kurabildiğine bile inanıyor." Kaşlarını kaldırarak omuz silkti. "Corvugon biraz gizemli bir yaratık, ama bu mantıklı olabilir. Ve bu durumda, çok şanslı sayılırsın. Okuduklarıma göre, Corvugon Corvikaе halkını şiddetle koruyordu." Onun bu yorumu,

Büyükbaba Bronwick'in çocukken bana anlattığı, bu canavarların sırtında savaşıp savaşılar hakkındaki hikayeleri hatırlattı.

"Kimse bir ejderhaya binmeyi denedi mi?"

Dudaklarını sıkıştırarak başını salladı. "Neden biri böyle bir şey denesin ki? Aklını kaçırmamışsa tabii. Ejderhalar son derece vahşi ve öngörülemez hayvanlardır. Anladığımı kadarıyla inatçı da."

Rykaia odaya girdi ve Allura'yı görmüş gibi kapının hemen önünde durdu. "Oh. *Yine* meşgul olduğumu bilmiyordum. Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil. Maevyth ile sohbet ediyordum. Aslında odama çekilmeliyim." Allura yataktan kalktı. "O artık senin."

Rykaia, kadın yanından geçerken, benim samimiyetsiz bulduğum bir gülümseme attı. Kapıyı kapatmak için döndüğünde, sırtında koyu renkli bir şişe ve iki kadeh taşıdığını fark ettim. Tek elle. Bu gözlemimi ona etkileyici bulduğumu söyleyecektim, ama o dönüp gözlerini kısarak bana baktı.

"Kadın her zaman yasemin kokuyor. Hangi kadın bütün gün yasemin kokarak dolaşır ki?"

"Banyo takımlarında yasemin yağı var."

"Evet, var. Ama biliyorsun, bir noktada kadınlar kokar. Bu tamamen doğal. Vücut kokusu, bilirsin." Komodine doğru yürüdü ve kadehleri ve şişeyi oraya koydu.

"Kokulara olan ilginiz nedir?"

"Yıllarca mutlu bir bilinçsizlik içinde yaşadıktan sonra gerçekliğe geri dönmek zorunda kaldığında olan şey budur. Her şey farklı kokar. Her şey farklı ses çıkarır." Şişenin mantarını çekip çıkarmaya çalıştı, ama başaramadı. "Her şey farklı hissedilir. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden aklımı kaçırmak üzereyim."

Onun şişeyle uğraşmasını izledim, sözleri dikkatimi dağıttı. "Daha önce neden bu kadar farkında değildin?"

"Toniklere oldukça düşkündüm. Özellikle uyku iksirlerine." "Düşkün mü? Her gece yatmadan önce içiyordun mu?"

"Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde içmek kadar seviyordum." Şişeyi bacaklarının arasında tutarak daha sert çekince yüzü buruştu.

"Tanrım... bütün gün uyuyor olmalısın?"

"Şey, işte bu... bütün gün içmenin... talihsiz yanı." Sesi gergin ve kasları titriyordu, şişeyi, mantar gevşediği anda yere düşecek şekilde tutuyordu. "Vücut... uyanık kalmak istiyor... bu yüzden zamanla etkisi azalıyor."

"Sürekli uyumak istemek için oldukça mutsuz olmalısın."

Mücadelesine ara verdi ve sanki garip bir şey söylemişim gibi bana kaşlarını çatarak baktı. "Bu yeni bir şey."

"Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim, kelimelerle aram pek iyi değildir."

"Öyle yapmadın. Çoğu insan benim sürekli uyumaktan *hoşlandığımı* sanıyor. Üzülmekten hoşlanmadığımı hiç düşünmüyorlar." Yine mantarı eline aldı ve tartışma devam etti. "Şimdi açıkça farkında olduğum tüm şeylere geri dönersek... evet... özellikle onun kokusu beni rahatsız ediyor. Bence bunu bilerek yapıyor."

Allura'ya olan ilgisini inkar etmeye çalışmasını dinlemek neredeyse komikti. "Seni rahatsız etmek için mi?"

"Başka neden kalede dolaşıp bu kadar lanet olası... lezzetli kokuyor ki? Sinir bozucu." Başını geriye attı ve inledi. "Tanrım! Bu şeyi tıkayan her kimse onu boğmak istiyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Ne?" Alaycı bir şekilde başını salladı. "Az önce bu kadının sinir bozucu olduğunu söyledim. Dinliyor muydun, yoksa kulakların hala ejderhanın çıkardığı gürültüden tıkalı mı? Biliyor musun, Kazhimyr az önce garip bir şey duyup duymadığımı sordu. Yüzüne yalan söylemek zorunda kaldım. Elbette, ben güzel bir yalancıyım, ama... o bana yanlış bir şey yapmışım gibi hissettirme konusunda çok başarılı."

"Neyle mücadele ettiğini sorabilir miyim?"

"Bu lanet mantar! Bir içki istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Aslında demek istediğim, bir içkiye ihtiyacımız var. Çünkü ikisi birden birinden iyidir." Mantarını dişlerinin arasına koydu ve ben, onun mantarı çekişini izlerken yüzümü buruşturdum. "Tanrılar adına... Eminim Zevander yapmıştır. Lanet şeyi açamayayım diye büyülemiştir. Ama biliyor musun? Onun aptal büyülerini bozmayı öğrendim." Elini şişeye birlikte kaldırdı, gözleri mantara odaklanmıştı. "*Bu mantara konulan büyü, kaldırılacak ve silinecek.*" Bir cızırtı sesi duyuldu ve bir saniye sonra mantar şişeden fırlayarak tavana çarptı. "Haha! Başardım!"

"Yani, senin de büyüler var mı?"

"Evet. Bu, arkaik büyü olarak kabul edilir. Güçsüzdür. Nilivir, yani kan büyüleriyle doğmamış olanlar, bunu en çok kullanır. Mumlar ve otlarla ritüeller yaparlar. Çok karmaşıktır."

"Benim geldiğim yerde buna büyücülük denir." Gözlerimi uzaklara dikip, karşıya geçtikten sonra bunun hayatımın ne kadar normal bir parçası haline geldiğini düşündüm. Aethyria'da yararlı olduğu kanıtlanmışken büyücülüğü yasaklamaya çalışan Vali Grimsby ne kadar cahilmiş. "Büyü yaptıkları için kadınlar ve erkekler yakıldı ve Yiyen Orman'a sürüldü."

Rykaia, şişeden kristal mavisi sıvıyı kadehlere doldururken, omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı. "Sürgün mü? Tanrılar adına, *Yiyen Ormanlar* da ne?"

"Günahkarların öldüğü bir yer. Büyü yapanlar, kafirler. Onlar ormana gönderilir ve orada yaşayan yaratıklar onları yer."

"Tanrılar, Maeve. Senin dünyan gerçekten korkunç görünüyor." Hızlıca çalkaladıktan sonra, bir kadehi taşıyarak odayı geçti, diğerinden yudumlarken. "Mmmmm. Çok güzel."

"Bu nedir?" diye sordum, o da bana kadehlerden birini uzattı.

"Bunu çok seveceksin."

Biraz tereddüt ettikten sonra, uzattığı içkiyi kabul ettim ve hızlıca kokladım. Yaban mersini ve tarçın gibi baharatlı, meyveli bir koku, hindistan cevizi kokusu ile birlikte boğazımın arkasına çarptı ve dilimi ıslattı. Rykaia'nın bir anlık görüntüsü, kadehini bitirip bir tane daha doldurduğunu gösterdi.

Kendi kadehimden küçük bir yudum aldım ve ekşi tadı dilimi gıcıklayan ve boğazımı ısıtan hafif bir karıncalanma ile damak tadımı vurdu. Büyükbabamın morumberry şarabını birkaç kez denemiştım, acı tadı ve alkolü her zaman ne kadar tolere edebileceğimi sınırlıyordu. Bu şarap o kadar ferah ve baharatlıydı ki, bir dikişte içmek istedim.

Kadehimin dibine ulaştığımda, Rykaia onu doldurdu ve onu durdurmak istedim ama yapamadım. Daha fazlasını *istedim*.

Kadehini doldurdu ve odayı geçerken zarif ve kendinden emin adımlarla dolaba doğru dans eder gibi yürüdü. "Dans etmeyi biliyor musun, Maevyth?"

"Pek iyi değilim."

Bir elinde kadehi tutarken, diğer eliyle bana uzandı. "Gel. Sana göstereyim."

"Ben... kimsenin önünde dans etmemeye çalışırım."

"Oh, ama dans edeceksin! Becoming Töreninde."

"Dans mı olacak? Hiç söylemedin..."

"Balo elbiselerini ne için aldığımızı sanıyordun?" Kıkırdayarak kolumdan çekerek beni yanına aldı. "Gel."

İsteksizce ayağa kalktım ve ayağa kalktığım anda başım dönmeye başladı. Mide bulandırıcı bir his değildi. Aksine, kendimi sıcak ve kaygısız hissettim.

O içkisini bir yudum daha içti ve iki kadehi de yatağın ayak ucundaki sandığın üzerine koydu. "Daha önce *bir erkekle* dans ettin mi?"

"Hayır." Bu itirafla yüzüm kızardı, ama doğrudu.

"Şanslı beyefendi her kimse, seni buradan tutacak." Bir elini kalçama koydu. "Ve elini böyle tutacak," dedi, birbirine kenetlenmiş ellerimizi yana doğru kaldırarak. "Bu sadece basit bir vals. Törende daha süslü bir şey yapıp Bakire Avı'nı sergileyebilirler, ama biz bununla başlayacağız." "Bakire Avı mı?" Bu kelimelerin ima ettiği anlamdan yüzümü buruşturdum. "Bu bir

Dans için korkunç bir isim.

"Katılıyorum, ama dansın kendisi oldukça baştan çıkarıcı. Ama bu başka bir dersin konusu. Vals... Üç adım atıp, dördüncü adımda reverans yapacaksın.

Anladın mı?" Ben başımı sallayınca, harekete geçti. "Öyleyse, bir, iki, üç, dört."

Reveransımı geç yaptım ve beceriksizce yetiştirmeye çalıştım, hatamı gülümseyerek karşıladım. "Bir, iki, üç, dört."

Bu sefer doğru yaptım.

"Güzel. Bir, iki, üç, dört." Bu sefer o reverans yapmak yerine eğildi. "Erkekler böyle yapar, tabii bir kadın seçmezseniz. O zaman kadın reverans yapar."

"Burada kadın seçmenin bir cezası yok mu?"

"Ne? Hayır, tabii ki yok. Kraliyet ailesinden değilseniz. Ama kraliyet ailesinden olanların bile metresleri olabilir. Ya da erkeklerin seks partnerleri."

Yine kızardım. Bunu içkiye bağladım, çünkü dans etmeye başladığımızdan beri vücudumun coşkuyla kızardığını hissedebiliyordum. "Benim geldiğim yerde bu bir günahdır. Sürgüne neden olur."

"Ama nasıl? Bazıları sadece birini ya da diğerini, ya da ikisini birden sevmek için doğarlar." Omuz silktim ve hıçkırdım. "Onlar öyle düşünmüyorlar."

"Eşlerimizi seçmiyoruz, bu yüzden erkek ya da kadın olabilirler... Bazen, ikisi birbirine bağlanmışsa ve biri ölürse, karşı cinsle yeniden bağlanabilirler."

"Eşiniz var mı?" Sonunda dansın ritmine kapıldım ve onunla akıcı bir şekilde hareket ettim.

"Evet. Bu çok güçlü bir bağdır."

"Eşinin kim olduğunu nasıl anlarsın?"

"Onları öpene kadar bilemezsin. En azından bana öyle söylendi." O eğildi ve tekrar ilk adıma geçti.

"Hiç eşin olmadı mı?" "Hayır."

"Peki Zevander? Hiç... eşi oldu mu?"

"Birisini bir kez denedi. Büyüyle zorla yapıldı. Onun için korkunç bir deneyimdi." Yüzündeki endişeli ifade, kurnaz bir gülümsemeye dönüştü. "Belki de ölümlü olanlara ilgi duyuyordur."

Gülümseme isteğini bastırmak için yanağımın içini ısırdım. "Kardeşin bunun için fazla ciddi."

"Kesinlikle öyle. Aslında, onu başka bir kadınla hiç görmedim. Hiç. Sen buraya gelene kadar."

Yanaklarım kızardı ve başım döndüğü için ondan uzaklaşıp bir süre oturmak zorunda kaldım.

Şişeyi yatağın yanındaki masaya götürdü ve kadehlerimizi tekrar doldurdu.

Birkaç uzun yudumdan sonra içkim bitti. "İtiraf etmeliyim ki, kendimi... çok sıcak hissediyorum. Ve biraz başım dönüyor."

"Ben de bir şeyi itiraf etmeliyim."

"Ne?"

Dudaklarını düzleştirip boğazını temizledi. "Bu gece kapılarını kilitlemek isteyebilirsin.

Bu içki biraz afrodizyak etkisi var."

"Ne?" Bu sefer sesim hiç de eğlenceli değildi. "Ne demek... Neden kapıyı kilitleyelim?"

"Çünkü muhtemelen biriyle yatmak isteyeceksin ve bu kalede bunu seve seve kabul edecek çok fazla erkek var. Muhtemelen gecenin çoğunu iç çamaşırlarının içinde parmaklarını gezdirerek geçireceksin."

"Rykaia..." Tanrım, ağlamak istedim. Yaptığı her şeyin arkasında kötü bir komplo vardı. "Neden böyle bir şey yaptın... Ne düşünüyordun ki... Neden bana söylemedin?"

"Sana bahar tavşanı gibi azdırıcı olacağını söyleseydim, dener miydin?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

"İşte bu yüzden sana söylemedim." Omuz silkti, sonra kadehini masaya koymadan önce içkisini bitirdi. "Lezzetli ve eğlenceli. Tek başına yaşayabileceğin en iyi orgazm."

"Şu anda eğlenceli hissetmiyorum. Çok endişeliyim."

"Sadece çok fazla içersen sorun olur." "Ne kadar çok fazla?"

"Bir bardak sana oldukça iyi bir şok yaşatır. İki bardak biraz fazla." "Ben üç bardak içtim."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ensesini kaşıdı. "Sana üç tane mi verdim? Castero'nun hayaları, sayıyı karıştırmış olmalıyım."

"Etkisi ne kadar sürer?" "Genellikle bir saat kadar. Belki daha az." "Aman Tanrım."

"Rahatla. Sadece biraz yakmamız gerekiyor." Yatak çöktü, o yatağa tırmandı ve dirseğine hafifçe vurdu. "Hadi. Yatağa."

Kaşlarını çatarak ona baktım, hızlı hareketler gözümün ucunda dönüyordu. "Sen yataktayken yakmayacağım."

Rykaia kıkırdadı. "Sen benim tipim bile değilsin. Hadi, kalk. Çabuk."

Başımı tutarak, yatağın üzerine tırmandım ve onun yanına geldim. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, zıpla!"

"Ben bebek değilim. Yatağın üzerine atlamayacağım."

"Tamam, o zaman oturup başın dönsün ve mutsuz ol." O atlamaya başladı, gürültü dengemi bozdu.

"Durur musun? Ayakta durmakta zorlanıyorum."

"Dik durmamalısın, aptal. Zıplamalısın!

Vay! Vay!"

Onu bir süre izledim, ne kadar gülünç görüldüğüne başımı sallayarak. Bir kıkırdama kaçtı ağzımdan. Sonra bir tane daha.

İçimdeki dürtüyü bastırarak boğazımı temizledim. "Biliyorsun, Aleysia'nın yanında da hep mantıklı olan ben olmak zorundaydım. Bu çok yorucu."

"Yorucuysa, mantıklı olmayı bırak ve biraz eğlen!"

Kollarımı kavuşturmak, sadece yatakta sendelememe neden oldu. Kendimi yavaşça zıplarken buldum, tam bir zıplama değildi, ama ayakta durmaya çalışmaktan kesinlikle daha iyiydi. "Bunu yapamıyorum. Kendimi çok..."

"Yaşlı mı? Ben senden bir buçuk asır daha yaşlıyım." O gittikçe daha yükseğe zıplıyordu ve şamdanlara bu kadar yaklaşmasını görünce gülmekten kendimi alamadım. "Hadi, yaşlı kadın! O bacakları yaktan kaldır! Bu çok özgürleştirici!"

"Kafanı şamdanlara çarpacaksın, aptal."

"Yakın bile değilim!" Ellerimi vücuduma sıkıca tutmaya çalışmama rağmen, ellerimi tuttu ve neredeyse ona devrilecekken bu savaşı çabucak kaybettim.

"Neden bunu yapıyorsun?"

Sonunda durdu ve yüzündeki coşku yerini ciddi bir ifadeye bıraktı. "Çok uzun süre uyudum. Ama sen geldiğinden beri uyumak istemiyorum. Zıplamak, dans etmek ve yeniden *nefes almak* istiyorum."

Neden gözlerim doldu bilmiyordum ve garip duygularımın onu görmesini engellemek için yüzümü çevirdim. Belki de o anda bana Aleysia'yı çok hatırlattığı içindi. "O zaman, atlayalım." Hala ellerini tutarken, önce alçak ve yavaşça zıpladım ve o beni daha yükseğe atlamam için teşvik ederken gülümsemesi geri geldi.

"Sadece bana, kırılğan, ölümlü kalbin beni yüzüstü bırakmayacağına söz ver."

Daha yüksek sesle gülerek, daha yükseğe zıpladım. Daha yükseğe. Gülüşüm kahkahaya dönüştü.

Rykaia bir yastık kapıp kafama vurdu, kontrol edilemeyen güçsüzlük beni daha da çok güldürdü. Zıplamalar arasında bir yastık kapıp onu tüyler saçarak geri vurdum.

O çığlık attı, güldü ve bana tekrar vurdu. Ben de

çığlık attım ve güldüm.

Kavga şiddetlendi, etrafımızda tüyler uçuşarak bordo kadife battaniyeleri kapladı. Tüyler saçlarımıza yapıştı ve bu manzara bizi daha da güldürdü.

O anda her şeyi bıraktım ve Aleysia ile çocukken yaptığımız gibi zıpladım.

KONU 49

ZEVANDER

Büyük Salonda, diğer Letalisz kapıya doğru yönelirken Zevander Ravezio'nun omzuna hafifçe vurdu, ama uzaktan gelen çığlık sesleri kulağına ulaştığında ikisi de donakaldı ve birbirlerine hızlıca baktıktan sonra merdivenlerden yukarı koştular.

Koridorda sesin geldiği yöne doğru ilerlediler ve Maevyth'in odasının önünde durdular.

Zevander bir an dinledi ve başka bir çığlık sesi duyunca, Rykaia Maevyth'e yastık fırlatırken kapıyı açtı. Yastık hedefi iskaladı ve Rykaia geriye doğru sendeledi, sonra sert *bir sesle* yatağın kenarından düştü.

Zevander'ın kasları gerildi, ama iki kadın da o kadar yoğun bir kahkaha attılar ki, nefesleri kesildi.

"Bu da neyin nesi böyle?" Ravezio, Zevander ona baktığında eğlencesini saklamaya çalışmadan yanında kıkırdadı.

Zevander kaşlarını çatarak odaya girdi. Nesneler yüzünün önünde süzülüyordu ve elini uzatarak avucunda yakalamaya çalıştı. Tüylere.

Maevyth yatak üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve kenardan Rykaia'ya baktı. "Aşağıda iyi misin?"

İki kız yine kahkahalarla çığlık attılar ve kapıda durduklarını fark etmemiş gibi tembelce yuvarlandılar.

"Görünüşe göre biri bir şeye bulaşmış." Ravezio, bir şişe likörün durduğu şifonyeri işaret etti.

Zevander ona doğru büyük adımlarla yürüdü, onu aldı ve bir koklayışla bunun Ambrozhyr olduğunu doğruladı. Tanrılar nektarı. Elini yüzüne sürerken onu ışığa doğru tuttu. Şişe tamamen boştu. "Siktir." Özellikle Rykaia'yı, onu genelevlere kaçmaya iten bu güçlü içkiden uzak tutmak için mantara büyü yapmıştı.

Rykaia boynunu geriye doğru uzattı ve onu fark ettiği anda yine iğrenç bir kahkaha attı. "Mahvolduk, Maevyth. Eğlenceli vali geldi ve *hiç de* mutlu değil."

Karşısında duran Ravezio, kıkırdadı, sonra hızla boğazını temizledi, gülmemek için çaresizce çabalıyordu. Neyse ki, Zevander dilini ısırarak için maskesini takmıştı.

"Çok yorgunum Ry." Maevyth yatakta kıvranıp duruyordu. "Bu çarşafklar çok... yumuşak." Elbisesinin eteğini kaldırdı ve çarşafklara sürtündüğü uzun, ince bacaklarını ortaya çıkardı.

Lanet olsun, onu görmek ve odaya yayılan doğal kokusu kaslarını gerdi.

"Yakında acı çekecek," dedi Ravezio. "Eğer daha önce Ambrozhyr içmediyse, ilk sefer her zaman en kötüsüdür ve lanet olsun, bir ölümlü için nasıl olacağını kim bilebilir ki? Birisi onunla kalmalı. Belki ona rahatlık verebilir."

İçecek, çok çekici tadı ile biliniyordu, ama bu çekici tat, güçlü bir bitki ve afrodisyak idi. Çoğu Aethyrian için, birine karşı güçlü bir çekicilik, bir şeye dokunma ya da sevişme dürtüsü uyandırıyor. Bir ölümlüde? Zevander, bunun ona ne yapacağını hayal bile edemiyordu.

"Sadece uykuya ihtiyacı var," dedi, cildinin görüldüğü kadar yumuşak ve pürüzsüz olup olmadığını merak ederek, bacaklarının etrafında buruşmuş rüya gibi ipek çarşafklar gibi. "İyi olacak."

Elbisesi yukarı doğru kalkarak çıplak bacakları ortaya çıktı ve Zevander ilk kez kasıklarına doğru bir arzu hissetti.

Yanında duran Ravezio dudaklarını yaladı ve onun ona karşı duyduğu arzuyu gören Zevander, ellerini sıkıca yumruk haline getirdi. "Merhametli tanrılar, siz reddediyorsanız, bırakın ona rahatlık vereyim."

"O bir ölümlü. Onun taşıdığı hastalıklardan korkmuyor musun?" diye alaycı bir tonla sordu.

"Hayır."

Zevander ona kaşlarını çatarak baktı. "Onun boynuna nefesini bile üfle, kafatasını şişleyip ateşe verirken zevk alacağım."

Kaşlarını çatarak, Ravezio ona yan gözle baktı. "Sakin ol. Kafatasımı şişersen, tek *sadık* dostunu öldürdüğün için büyük bir suçluluk duyacaksın."

"Bu acınası bir varsayım." "Keşke doğru olmasaydı."

Rykaia inledi ve Zevander başını ona doğru çevirdi. "Onu odasına götür ve tanrılar şahidim olsun, ona dokunursan..."

"Beni deliye çevireceksin. Evet, farkındayım." Diğer Letalisz odanın karşısına geçti ve Zevander'in kız kardeşini kollarının arasına aldı. Tehdide rağmen, Zevander Ravezio'nun Rykaia'ya dokunmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, çünkü Zevander onu öldürmezse, Torryn kesinlikle öldürecekti.

Rykaia kollarını Ravezio'nun boynuna doladı ve tekrar inledi. "Sanırım ... çok fazla içtim."

"Sanırım haklısın." Ravezio, onu odadan çıkarırken dedi.

Zevander odanın durumunu gözden geçirdi. Her yerde tüyler vardı, yatak tamamen dağınıktı. O anda, kız kardeşinin en son ne zaman güldüğünü hatırlayamadığını fark etti. Gerçek bir kahkaha. Alaycı ya da öfkeli değil, içten bir kahkaha.

Gözleri Maevyth'e takıldı.

Kız, ipeksi çarşafı uyluğuna sürüyordu, muhtemelen o anda duyuları çok yoğun bir kaos içindeydi. Onun açlığını, arzularını ve çaresizliğini vahşi bir fırtına gibi hissedebiliyordu. Kendini içine atmak istediği güzel ve tehlikeli bir fırtına.

Gözleri ona kilitlenmiş halde, kapıyı kapattı ve yatağın yanından geçerek odanın köşesindeki sandalyeye doğru yürüdü. Orada oturup onu gözetlemeyi planlıyordu. Tabii ki bencil nedenlerden dolayı.

Hâlâ bedeninin ihtiyaçlarına kapılmış olan kadın, ilk başta onu fark etmemiş gibi görünüyordu, ta ki bakışları onun gözlerine değene kadar. O anda, şehvetli arzusun altında acı dolu bir yalvarış belirdi. Bir yardım çağrısı.

O bakıştan dizleri neredeyse çöküyordu.

Kadının uzun, ince bacakları siyah ipek kumaşın kıvrımlarına dolanırken, o yumuşak koltuğa çöktü, penisi pantolonuna baskı yapıyordu. Zevander koltuğun kollarına tutundu, vücudu demir gibi sert, kasları gergin ve ağrıyordu. Ona, gece boyunca sütle beslenmiş bir kedi yavrusu gibi uyuyacak rahatlığı vermek için çaresizdi.

"Zevander?" Onun dudaklarından çıkan, acı dolu, nefes nefese ses tonuyla söylenen adı, parmaklarının koltuğun kollarına kazınmasına neden oldu. "Lütfen. Bir sorun var."

Tamamen yanlış.

"Acıyor." Yastıklardan birini alıp bacaklarının arasına sıkıştırdı. "Çok acıyor."

"Geçer," diye acınası bir şekilde yatıştırdı. Vücudunun o anda en çok istediği şeye boyun eğmedikçe, geçmesi saatler alacaktı.

Kadın yine inledi, o muhtaç, mızımız ses yavaşça adamın iradesini yıpratıyordu.

Uzun süredir uykuda olan bir açlık onun içinde canlandı, bağırsaklarında bir çırpınma, onun acısından zevk alıyordu. Onu yatağa bağlamak, ona herhangi bir rahatlama vermemek için can atan aynı iğrenç yaratık, tıpkı onun acı çekmesi gibi. Ona ne kadar ahlaksız olabileceğini göstermek için.

Onu al. O kimseye ait değil.

"Zevander?" Onun sesi, o tatlı, melek gibi tonu beynindeki sinirleri gıcırdatıyordu ve gözlerini sıkıca kapattı, istenmeyen düşünceleri gölgeli köşelerine geri itti. "Lütfen."

Vücudu terle kaplanmıştı ve dişleriyle alt dudağını ısırđı.

Ona yardım edebilirdi. Onu kolayca orgazma ulaştırabilir ve bunun sonucunda acısının bir kısmı azalabilirdi, ama o bu durumda ona dokunmayı reddetti. Onun ayık ve kendinde olmasını, ona vermek istediği acı için ondan nefret etmesini çok daha fazla tercih ederdi. Tırnaklarını sırtına geçiren, dişlerini etine batıran tatlı bir işkence.

Yeter artık, seni mazoşist piç.

Yine de, kafası onu görüntülerle eziyet ediyordu. Piercinglerinin her basamağını karşılayan, iğrenç derecede ıslak amının acımasız görüntüleri. Sıcak ve sıkı, her tembel itişte onları sıkıştıran. Tırmalama, ısırma ve saçını çekme. Kan, ter ve cildinin tuzu için açgözlü iştah.

Lanet olsun, sadece fantezi bile onu yıkmaya yetiyordu.

Uzun ve acı verici bir gece olacaktı. İkisi için de.

Kadın, uyluklarının arasına sıkıştırılmış yastığa kalçalarını sürttü ve tanrılar lanet olsun, Zevander başka yere bakmak zorunda kaldı. Vücudu o kadar gergin ve kıvrılmıştı ki, her an kopacakmış gibi hissediyordu. Lanet olsun Rykaia. *Bunu yaptığı için lanet olsun.*

Başını ondan çevirmiş olsa bile, Maevyth'in çarşaflarda kıpırdadığını, boğazında titreyen sessiz acıyı duyabiliyordu. İhtiyaç. O kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki, sikini pantolonunun bağcıklarından çıkarmak üzereydi.

İlk kez içki içtiği zaman, ilk ay döngüsü sırasında, on altı yaşındaydı ve General Loyce'un merhametine kalmıştı. Derin, kramp gibi bir ağrı ve bir şeyi sikme ihtiyacını hatırladı. Ellerini ve bacaklarını bağlamış, sonra saatlerce ona işkence etmiş, o acı içinde kıvrılırken onu alay etmişti. Çok fazla Ambrozhyr'ın verdiği acıdan dolayı sırtına kırbaçlanmayı tercih ederdi.

Gözlerini sıkıca kapattı ve bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, çünkü içinden çıkacaklardan korkuyordu, sonra gözlerini açıp kıza baktı.

Tamamen doğal olmayan, hızlı ve sarsıntılı hareketlerle, başı başlığa gelene kadar yatakta dönmeyi başardı. Sırtüstü pozisyonda, vücudu yataktan yükseldi, bir şekilde havaya kalktı ve onu örten çarşaf, altındaki yatağa düştü.

Kaşlarını çatarak, Zevander sandalyesinden kalktı ve yavaşça yatağın kenarına doğru yürüdü. Gözlerinin geriye döndüğünü, vücudunun bir tahta gibi sertleştini ve sanki her kasının kasılmış gibi titrediğini gördü. Bir şey tarafından ele geçirilmişti. Onu etrafında dolaşarak, onu havaya kaldırmış olan gücün ne olduğunu merak etti. Kesinlikle ona öğrettiği bir şey değildi.

Yatağın ayak ucunda, kızın ayak parmaklarının seğirdiğini, uyluklarının titrediğini izledi. Kolları titriyordu, yanlarında sertleşmiş, parmakları kıvrılmış ve bükülmüştü, sanki acı çekiyormuş gibi. Havada yumuşak fısıltılar dolaşıyordu, tanıdığı bir dilde konuşuluyordu, kızın konuşmadığını iddia ettiği bir dil.

"Da'haj mihirit voluptasz." Bana zevk ver.

Gözleri hâlâ rahatsız edici bir beyazlıkta, yataktan havada asılı kalarak oturdu ve havada ona doğru sürünerek yaklaştı. *"Da'haj mihirit voluptasz."* Önceki yumuşak kedi sesi, boğuk ve kısık bir hale gelmişti. Büyüleyiciydi.

Bu zarif yaratık neydi? Ruhunu harekete geçiren bu tuhaf küçük büyücü?

Hayranlıkla ona baktı, büyüleyici karanlığıyla hipnotize olmuştu. *Muhteşemdi.*

"Da'haj mihirit voluptasz."

Bu istek, omurgasından aşağıya doğru bir titreme gönderdi, vücudu onu yatıştırmaktan başka bir şey istemiyordu. Yumruklarıyla yakalamak istediği tembel, siyah bukeler omuzlarından dökülerek, cildinin nemli parlaklığına karşı alnına yapışmıştı. Vücudu, Zevander'in dişlerini gıcırdatmasına neden olan hipnotik bir şehvetle kıvrılıyordu, onu parçalamamak için çaresizce direniyordu.

"Da'haj mihirit voluptasz," diye yalvardı.

Vücudu yatağa geri düşerken, kıvranıp kıvrandı ve düşüncesizce iç çamaşırlarını aşağı çekti. Onların uyluklarına sarıldığını görmek, eteğinin altında saklı olan şeyi bildiği için ağzını sulandırdı.

Uyluklarını ayırarak sırtını kavisledi. *"Da'haj mihirit voluptasz."*

Elini uzattı ve saçlarını okşadı, ona dokunmak bile iştahını kabartmıştı. Tanrılar, o anda onu ecstasy içinde çılgılık attıran piç olmak için bir sonraki nefesini feda ederdi.

Elini avucunun üzerinde duran siyah bir aleve doğru kaldırdı. *"Revelah'ret te mej." Kendini bana göster.*

Gözleri öne doğru yuvarlandı, ama göz bebeklerinin siyahlığı, her zamanki sisli gri irisleri yuttu, bu da onun hala bir şeyin etkisi altında olduğunu gösteriyordu. Kıkırdadı ve eteğinin kenarını daha yukarı kaldırdı, ama henüz kendini açığa çıkarmadı.

"Revelah'ret te mej," diye tekrarladı.

Kız dudaklarını yaladı ve elini kaldırdı. Alev, onun emri olmadan avucundan kızın avucuna sıçradı. Sanki kız onu kendisi çağırmış gibi.

Alevin duman olarak dağılmasını ve nabız gibi atan oniks damar gibi kolundan ellerine doğru ilerleyerek parmak uçlarını siyaha çevirmesini hayranlıkla izledi. Hiç kimse onun gücünü bu şekilde ele geçirebilecek kadar yetenekli olmamıştı ve Zevander bunun kendisini rahatsız mı yoksa tahrik mi ettiğini bilemiyordu.

"Da'haj mihirit voluptasz et da'minha vitatej." Bana zevk ver, ben de sana hayat vereyim. Gözlerini kapatarak başını geriye attı ve aynı anda eteğinin yukarı çekilmiş kenarının altına elini uzattı. Parmak uçları temas ettiği anda

Zevander, sanki ona kendisi dokunuyormuş gibi, parmak uçlarında sıcak bir ipek kayışı hissetti.

Vücudu titredi. *Bacaklarını aç.*

Bacaklarını onun için ayırdı ve sıkı dikiş, içindeki lezzetli pembe kabuğu hayal ettiği şekilde genişledi. Tanrılar adına, onun örtüsünü çekip, şüphesiz şimdiye kadar gördüğü en iğrenç güzellikteki eti görmek için neler vermezdim. Tüy kadar hafif bir hareketle, orta parmağını dudaklarının arasına kaydırıp ve o, parmağını saran sıcak ipeksi kıvrımları içine çekti.

Ağzını açarak titrek bir nefes verdi ve o, kadının karın kaslarının seğirdiğini hissedebiliyordu. Dikişiyle oynarken, her iki tarafta da titremeye başlayan uylukları. Parmağını yukarı doğru çektiğinde, küçük sinir demetini buldu ve inleyerek uyluklarını birbirine yaklaştırdı.

Siktir.

Zevander, kasları gevşemiş bir halde yumruğunu yatağa vurdu.

Kendi klitorisini okşadı, eğer onu kendisi tatmin ediyor olsaydı, dilinin iškencesine maruz kalacaktı, ama yüzünü oraya indirme cesaretini gösteremedi. İradesinin her zerresi direniyordu.

Kadın parmaklarını tekrar aşağı kaydırıp, tepesinin üzerinden, heyecanıyla ıslanan küçük girişi bulduğunda, Zevander inledi. Yapışkan sıvılar kadının parmaklarını kapladı ve lanet olsun, kadın parmaklarını ağzına sokma cüretini gösterdi, dili eti sardı ve emdi.

Dili, onun tatlı tadı ile karıncalandı.

Kadın yastığa uzandı, gözlerini kapattı ve parmaklarını tekrar içine soktu.

Zevander, yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü, yatağın yüksekliği göğsüne geliyordu ve o kadar samimi bir manzara sunuyordu ki, o baş döndürücü uyarılma kokusuyla karışan nefis portakal kokusunu alabiliyordu. Ağzı sulanan Zevander, içindeki ihtiyaç omurgasını tirmalarken dişlerini gıcırdatıyordu.

Ona dokun. Onu tat. Onu sik.

Islak parmaklarını sıkı amına sokup çıkarırken, dudaklarından yumuşak inlemeler sızdı ve içindeki elektrikli sinir kümesini tahrik etti. Parmaklarının ıslak sesi, onun uyarılmasını artırdı ve onu pantolonuna uzanıp, ona girmeye yalvaran canavarı tutmaya itti. Şefkat göstermeden o şişmiş eti delip geçmek için.

Vücudu seğirdi, diğer eli yumruk haline geldi, sanki onu da hissediyormuş gibi. Nefesi kesik kesik hale geldi, daha hızlı daldı, parmaklarını ıslattı, inleyerek ve zevkten kıvranarak. Kasları gergin, onun içinde doruğa ulaştığını hissedebiliyordu.

"Veni'adj meh, Lunamiszka." Benim için gel, benim küçük ay cadım.

Uylukları titreyerek, kasılmalar yaşadı, vücudu yükselirken nefesini tuttu. Daha yükseğe.

Daha yükseğe.

Uzaklardan gelen bir uğultu kulağında yankılandı ve etrafına bakındığında duvarların içinde ve dışında kayan gölgeler gördü. Odanın karşısındaki perdeler, sanki bir rüzgâr esintisi onları dalgalandırmış gibi titriyordu, ancak pencereler kapalıydı. Bir tıkırtı sesi dikkatini başının üzerindeki titreyerek sallanan şamdanlara çekti, alevler titriyor ve gölgeleri kanopinin altına düşürüyordu. Çatlama sesiyle, duvardaki aynanın ortasından ikiye bölündüğü yere döndü; aynanın bir yarısı yatakta yatan kadını, diğer yarısı ise kadının yanında, ellerini pantolonuna sokmuş haldeki adamı gösteriyordu. Kadının belirsiz yansımasına baktı, sadece kadının elinin öfkeyle içine girip çıktığını gösteren soluk silueti seçebildi. Kadının kaslarındaki gerginlik, onun kendi kaslarındaki gerginliği yansıtıyordu, sanki çok gerilmiş bir bant gibi.

Zevander, siyah bir gülün yapraklarını soyuyormuş gibi, kadının açığa çıkan karanlığına hayran kaldı.

Kadın, parmaklarının etrafında vajinasının duvarları titrerken, gözyaşları içinde bir inilti çıkardı. Bir başka spazm ve vajinasının duvarları daha da sıkılaştı – ikinci bir orgazm.

Çenesini sıkarak inledi, yumruğunu sertleşmiş penisinin etrafına doladı, piercingli alt kısmındaki metali sıkıştırdı. Öne eğildi, karnı kramp gibi bir ağrıya gerildi ve testisleri sıkıştı. "Siktir!" Sıcak sperm fişkırdı ve elinin üstünü kapladı. Nabız nabız, bu kadar iyi hissettirdiği için dişlerini sıkı.

Tek bir vuruş bile yapmadan. O kadar güçlü bir boşalma hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Kadın, onun kasıklarına bir başka boşalma dalgası gönderen bir çığlık atarak yukarı doğru kıvrıldı.

Siyah duman, kadının elinden yukarı doğru yükseldi ve adamın derisinin altına geri kayd, bu hoş sarsıntı adamı inlemeye başladı.

Eli yanına düştü.

Gözleri tekrar beyazlara döndü, sonra kapandı. Vücudu gevşedi.

Kasları seğirdi ve başını onun yüzüne eğdi. Yanağına çarpan zayıf nefesleri hissedince, rahat bir nefes aldı ve temiz eliyle yüzünü okşayarak, cildine yapışan nemli saçları uzaklaştırdı. Parmak uçlarında hafif bir titreşim hissetti ve bu titreşim, tatmin edici bir zonklama olarak doğrudan kasıklarına ulaştı. Dudaklarına bakarak, onları öpmek için can atıyordu.

O, mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi.

Onu ne kadar açgözlülükle arzuluyordu. Küçük ay cadısı.

Yarın, Dolion ile birlikte taşları Calyxar'a götürecek ve orada güvende ve korunaklı olacaktı. Onu avlayan büyücülerden uzakta.

Zarardan uzak.
Ve en önemlisi, ondan uzak.

BÖLÜM ELLİ

MAEVYTH

Şakaklarımdan bir ağrı yayıldı ve ben acı içinde parmaklarımı ağrılı bölgeye bastırdım. Esneyip kedi gibi gerinirken kemiklerim çatırdadı ve sırt üstü yuvarlandım. Uyluklarım ağrıyordu ve başımı kaldırıp baktığımda iç çamaşırlarımın aralarında gergin olduğunu gördüm, sanki gece bir ara onları aşağı çekmişim gibi.

Altımda bir nem hissettim ve yatağı okşadım, sonra nefesim kesildi. Gece altıma mı işemiştin? İç çamaşırlarımı yukarı çektim ve elimi kokladım, en ufak bir idrar kokusu almadım, bunun yerine tatlı, baş döndürücü bir koku aldım. Kendime dokunduğum gecelerden çok iyi tanıdığım bir koku.

Aklım önceki geceye döndü. Hatırladığım son şey, Aleysia ile yatakta zıplamış olmamdı, ardından yoğun bir yorgunluk hissi gelmişti. Bayılmış mıydım, yoksa uykuya mı dalmıştım? Tamamen bilinçsizken kendime *dokunmuş* olamazdım... ama hiçbir anı hatırlayamıyordum.

Aklımdan bir düşünce geçti, Rykaia'nın evdeki erkekleri uyandırmamak için kapımı kilitlemem gerektiğini söylediği bir şey. Herhangi bir şekilde taciz edildiğimi gösterebilecek uyluklarım arasındaki acıya odaklandım, ama hiçbir şey yoktu. Ağrı yoktu. Acı yoktu. Sanki iki gün boyunca uyumuşum gibi, sadece ezici bir rahatlama hissi vardı.

Yataktan kalktım ve karşımdaki aynanın sanki üzerine bir şey atılmış gibi çatladığını fark ettim. Yatak yanındaki masanın üzerinde devrilmiş mumlar vardı, kurumuş mumlar masanın kenarından dökülmüş ama yere değmemişti. Oda tüylerle doluydu... ve Rykaia'ya yastık fırlattığımı belli belirsiz hatırlıyordum.

Tanrım, ne yapmıştık biz?

Yataktan kalkıp mumları düzelttim. Yerdeki tüyleri toplamak rüzgârın peşinden koşmak gibiydi, çünkü her hareketimde tüyler ellerimin etrafında uçuşuyordu, ama çoğunu bir araya toplayıp kanepenin yanındaki hasır sepete koymayı başardım. Aynanın önünde durup

parmağımı uğursuz çatlağın üzerinde gezdirdim ve oraya nasıl geldiğini merak ettim.

Banyoda, özenle yapılmış lazımlığa doğru yürüdüm, kapıyı arkamdan kapattığımda dar duvarlar beni içine kapattı. Eidolon'un tüm eski detaylarına rağmen, modern sıhhi tesisat beni etkilemişti. Evde sifonu çekmek için genellikle çekmem gereken zincir yerine, buradaki süslü pirinç kol, basıldığında neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

İhtiyacımı giderdikten sonra soyundum, banyo yaptım ve antrenman kıyafetlerimi giydim. Sütlu yulaf ezmesinden oluşan hızlı bir kahvaltının ardından antrenman odasına gittim, ancak Zevander orada değildi.

Yine.

Hayal kırıklığına uğrayarak kalenin kütüphanesine doğru yola çıktım ve yolumun üzerinde Rykaia'yı salonlardan birinde kadife bir kanepede uzanmış elma yerken buldum. Gözleri beni gördüğü anda, yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi.

"Nasıl uyudun *Bellitula*?" diye sordu, açıkça kendinden çok hoşnut bir şekilde. "Oldukça iyi, ama gecenin çoğunu hatırlamıyorum."

"Dalga geçiyorsun. Kendine hiç dokunmadın mı?"

Zevander'ın sesini kulağımda duyarak yatakta kıvrınma görüntüsü istemeden zihnimde canlandı. "Yaptıysam da hatırlamıyorum."

"Tanrılar, ne israf. Ambrozhyr'in tüm amacı budur. *Unutulmaz olmak*." orgazmlar."

"Belki ölümlüler için durum farklıdır. Zevander'ı gördün mü?"

"Bu sabah erken saatlerde diğer Letalisz'lerle birlikte Costelwick'e gitti. Hatırlayacağın üzere, bu gece Prenses Calisza'nın Yetişkinliğe Adım Atma Töreni var." Kaşlarını kaldırdı, benden bir itiraz beklediğini belli ediyordu.

Zevander'ı ihanet ederek, onun arkasından iş çevirdiğim düşüncesi midemde bir gerginlik yarattı. "O konuda... Bilmiyorum..."

"Dur. Bir elbisen var. Gideceksin."

"Geçen sefer halkın içinde yüzümü gizlemeye çalıştığında neredeyse yakalanıyorduk."

Elmayı bir ısırık daha kopardı, bana bakarak dişleriyle çiğnedi ve yuttu. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bu sefer seni o şekilde gizlemem gerekmiyor. Herkes maske takacak."

"Ya beni orada görürse? Mutlu olmayacaktır."

O burun kıvırdı ve gözlerini devirdi. "O elbiseyle mi? Ne derse desin, seni gördüğüne çok sevinecek bence."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kardeşimin sana aşık olduğunu düşünüyorum." Önceki gece de benzer bir yorum yapmıştı, ama yine de sanki ilk kez söylüyormuş gibi yüzüm yeniden kızardı.

"Yanılıyorsun. Bütün hafta boyunca benden kaçındı."

"Aynen öyle. Zevander, söz konusu şeyden rahatsız olmadığı sürece *hiçbir şeyden* kaçınmaz."

"

"Bana bu çekicilik gibi gelmiyor. Daha çok sinir bozucu gibi geliyor."

Dik oturdu ve elmanın ucunu ısırdı, yutana kadar beni beklemek zorunda bıraktı.

"Doğru, normal insanlar birinden hoşlandıklarında ona yalakalık yapar ve flört ederler. Oysa kardeşim, sanki ondan kesinlikle tiksiniyormuş gibi davranıyor."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Bu mantıklı değil."

"Eh, mesleği insanları öldürmek olan, Aethyria'nın her yerinde düşmanları olan ve kadınların sevgisinden uzak durmak için eğitilmiş biri için bu mantıklı, bence."

O böyle söyleyince, sanırım mantıklı geldi.

"Bence o seninle ne yapacağını bilmiyor, Maevyth." Diye iç geçirdi. "Bu yüzden bence bu gece gitmelisin. Bu, onun senin koruyucun mu yoksa düşmanın mı olduğuna karar vermesini sağlayacaktır."

"Onu bir karar vermeye zorlamak istemiyorum."

"O zaman benim için git? O kalabalığın içinde yalnız kalmak istemiyorum. Zenginler beni ürpertir."

"Peki, neden gidelim? Bu törenin neyi bu kadar önemli ki, orada görülme riskini göze alıyorsun?"

Gözleri parladı. "Çünkü Circ'Lunae orada olacak ve ben onları küçük bir kız olduğumdan beri görmedim."

"O nedir?"

"Göreceksin. Parlak siyah elbisenle bana eşlik ettiğinde. Şimdi git, küçük fare, Dolion ve davetsiz misafirle birlikte sıkıcı kemik yığınının incele." Bana el salladı. "Akşamüstü seni bulacağım."

Kütüphanede, Dolion ve Allura'yı her zamanki gibi yığınlarca parşömen ve kitabın üzerinde eğilmiş buldum. Kemikler iki yığın halinde duruyordu, bunlardan biri Allura'nın farklı kişilere ait olduğunu belirlediği setlere ayrılmıştı.

Yaklaştığımda Dolion gözlüklerini çıkardı. "Günaydın. Bugün biraz erken geldin."

"Zevander yine antrenmanı kaçırdı." Sesimin kasvetli tonu beni utandırdı. "Hmm.

Bu, geçen hafta dördüncü kez oluyor. Sana yeni bir şey öğretti mi yeni bir şey öğretti mi?"

"Son zamanlarda hiçbir şey."

"Sanırım biraz mesafe koymaya çalışıyor." Dolion'un kafa karıştırıcı sözleri kafamda takılıp kaldı, o ise karşısındaki koltuğa eliyle işaret etti. "Otur. Seninle bir şey hakkında konuşmam

konusmam gerekiyor."

Bir an için, önceki gece Rykaia ile içki içtiğim için beni azarlayacağını sandım, ama sonra bunun Foxglove ya da Büyükbaba Bronwick'in azalan morumberry şarabı stoğu olmadığını hatırladım. Aleysia da değildi. Benim büyüdüğüm kurallar burada geçerli değildi ve sırf aptalca davrandığım için cezalandırılmayacaktım. Onun istediği gibi oturdum ve parmaklarımı birbirine doladım.

"Bu akşam Calyxar'a gidiyorum. Ve... sen de benimle geleceksin." "Calyxar mı? Orası bir köy mü?"

"Güneyde bir ada." Allura'ya doğru başını salladı. "Halkımızın ülkesi."

Kız kardeşimden daha da uzak bir yere seyahat etme düşüncesi beni tedirgin etti. "Peki ya Zevander?"

"Seni götürmeme izin verdi. Costelwick'te oldukça fazla kargaşa olduğu için bir önlem olarak. Ama bu, fark edilmeden kaçmak için de mükemmel bir fırsat."

"Bunu kabul etti mi?" Bu planları arkamdan görüşmesi bana ihanet gibi geldi.

"Kesinlikle. Senin için en iyisini yapmak istiyor."

"Anlıyorum." Dikkatimi Allura'ya çevirdim. "Sen de bizimle gelecek misin?"

Dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı. "Korkarım ki hayır. Çalışmalarına devam etmek için Bilgeler Evi'ne dönmeliyim."

"Yani... sadece ikimiz olacağız."

"Evet. En iyisi bu. Böylece daha az dikkat çekeriz."

"Peki... kız kardeşim ne olacak? Mortasia'ya dönmeye ne dersin?"

Dolion ensesini kaşıdı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum, Maevyth." "Ama... söz vermiştin. Eğer güçlerimi kullanmayı öğrenirsem güçlerimi kullanmayı öğrenirsem, beni ormana geri götüreceğine söz vermiştin." Hızla artan öfkemle yumruklarımı sıktım. "Bana yalan söyledin."

"Yalan söylemedim. Henüz ana glifleri öğrenmeye bile başlamadın. Calyxar'da, Aethyria'nın en parlak zihinleri olan bilginler var, onlar bu konulara ışık tutabilirler."

"Glifler umurumda değil!" Yumruğumu masaya vurdum, kemikler yığınlarından fırladı. "Şu anda kız kardeşimden başka hiçbir şey umurumda değil. O benim tek ailem, Dolion. Korumak istediğim dünyamın tek parçası."

"Affet beni, ama seni tehlikeye atmayacağım. Kanını taşa çevirmek isteyen acımasız büyücüler var, Maevyth. Seni bulurlarsa..."

"Calyxar'a gitmeyeceğim. Kız kardeşimi terk etmeyeceğim." Ayağa kalktım ve öfkeyle kanım kaynarken kütüphaneden fırladım. Mantıklı tarafım Dolion'un niyetini anlıyordu, ya da en azından öyle sanıyordum, ama

diğer tarafım onun beni ıssız bir adaya götürmesine izin veremezdi. Kız kardeşimin kaderi belirsizken, hiyeroglifleri ve eski kemikleri incelemek ve güçlerimi öğrenmek benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Merdivenleri çıkıp koridordan geçtim ve kendimi Rykaia'nın odasının önünde buldum.

Kapıyı çaldım.

Elinde bir kadehle, gülümsedi. "Gitmekten vazgeçtin mi?" Kaslarım hala öfkeden titriyordu. "Orada büyücüler olacak mı?"

"Evet. Elbette. Kralın büyücüleri de orada olacak."

"Peki kralın büyücülerini nasıl kandırmayı planlıyorsun? Kanımı taşa çevirmek isteyenlerden beni gizleyecek ne tür hilelerin var?"

Kapı çerçevesine yaslandı, yüzündeki ifade eskisinden daha ciddiydi. "Maske takacaksın. Kokun. Yüzün. Auran. Seni diğer Lunasier'lerden ayırt edemeyecekler."

"Söz ver. Bu tamamen kusursuz bir plan."

"Hiçbir şey tamamen kusursuz değildir, ama seni tehlikeye atmak istemem."

Aptalca bir plandı, ama başka nedenler de vardı. Risk almaya değer nedenler. Kalırsam, kız kardeşimden daha uzak bir adaya gönderilecektim. "Bir şartla seninle gelirim."

"Evet?"

"Ormana geri dönmeme yardım et."

O, "Olmaz" diye homurdandı. İçkisini yudumlarken odasına doğru yavaşça yürüdü ve yanan şöminenin önüne oturdu.

"Anlaşma yok da ne demek?" diye sordum, onu takip ederek. "Seninle gelmeyi teklif ediyorum. Seninle kalacağım. Sonra da beni ormana götüreceksin."

"Ciddi misin? Öylece... gidebilir misin? Her şeyi bırakıp?" Gözleri, bu öneriden incinmiş gibi parladı.

"Başımdan beri benim için neyin önemli olduğunu sana söyledim."

"Evet, söyledin Maevyth. Bunu çok net bir şekilde belirttin." Çenesini inatçı bir şekilde sıkıştırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni götürmeyeceğim."

Gözlerim yaşlarla dolarken, onun karşısındaki sandalyeye oturdum ve ikimiz de ateşi izledik. "Ondan vazgeçemem, Rykaia. Vazgeçmeyeceğim. Onun hala hayatta olduğuna dair garip ve rahatsız edici bir his var içimde. Açıklaması zor, ama... Ona geri dönmem gerek."

Çenesini sıkarak, cevap verme zahmetine girmeden gözlerini ateşe dikti.

Ellerim kucağımda oynarken iç geçirdim. "Benim gitmemi istemiyorsun. Bu yüzden Zevander ve benim için çöpçatanlık yapıyorsun, biliyorum."

"Benden bunu isteme, Maevyth. *Benden* bunu isteme."

"Başka kimseye soracak kimsem yok. Herkesin beni burada tutmak için bir nedeni var gibi görünüyor, ama hepiniz bunun benim evim olmadığını unutuyorsunuz."

"*Burası* senin evin!" diye bağırdı ve hızla başka yere baktı. "Daha önce de söylemiştin, senin evin acımasız ve cezalandırıcı. Buraya bir neden için geldin, Maevyth. Bu senin kaderin. Senin için bir plan var."

"Bu benim kaderim *değil*!" Bu sefer, sertçe cevap veren bendim. "Kadere inanmıyorum. Kader, hayatım boyunca bana sadece lanet okudu. O yüzden, benim için ne planladığını umursamadığım için beni affet."

"Benim de milyonlarca nedenim var, ama ben inanıyorum. Ve eğer senin öylece gitmene izin vereceğimi ve bir daha geri dönmeme riskini alacağımı düşünüyorsan, benim ne kadar acımasız olabileceğimi hafife almışsın." Gözleri yaşarak, dudakları geri çekilerek hırladı ve başka yere baktı.

"Kız kardeşimi bulduğumda, sana söz veriyorum, geri döneceğim."

"Bu tutamayacağın bir söz. Ya *içgüdü*n yanılsa?" "Rykaia, bak. Anlıyorum..."

"Anlamıyorsun. Asla anlamayacaksın. Çünkü anlayamazsın." Gözyaşlarından utanmış gibi yanağını sildi. "Senin yaşadığın tüm üzücü günleri alıp, senin için uzak bir rüyadan ibaret hale getirecek güce sahibim. Yine de acımı seninle paylaşamıyorum. İçimde yaşayan korkunç şeyleri sana gösteremem. Yaşamak zorunda olduğum şeyler..." Dudaklarını sıkıca kapattı, zorlukla yuttu, ama çenesindeki titreme, duygularını bastırma çabalarını boşa çıkardı. "Ama sen buraya geldiğinden beri, onlar beni daha az yükümlü hissediyorum. Bu yüzden, *benden* bunu yapmamı isteme. Seni uğurlayacak kişi ben olamam, çünkü sen gittiğin anda benim cehennemim yeniden başlıyor." Başını salladı. "Ve bunun bencilce bir söz olduğunu umursamıyorum."

Göğsümde bir acı belirdi. Yalnızlığı, karanlıkta birini kaybetmenin paniğini biliyordum. O gece ormanda Aleysia'nın peşinden koştuğumda ve onsuz karşıya geçtiğimde bunu kelimenin tam anlamıyla hissetmiştim. Sanki kalbimin bir parçası koparılmış gibiydi.

Bizi ayıran boşluğun ötesinden, elini tuttum. "Bana yaşadığın korkunç şeyleri anlat. Ben de acını hafifletmek için elimden geleni yapacağım."

Yüzü acı içinde buruştu ve bakışlarını indirdi. Onun yürek parçalayan ağlama sesi göğsümü sıkıştırdı. Sandalyemden kayarak onun önüne diz çöktüm ve kollarımı ona dolayarak onu kendime çektim. İlk başta kıpırdamadı, ama sonra sanki bir can simidine tutunuyormuş gibi kollarımı sımsıkı tuttuğunu hissettim.

"Her gece gözlerimi kapattığımda, tek gördüğüm..." Ağlayarak boğuldu, parmakları beni daha sıkı çekerek bana gömüldü.

"Anlat bana, Rykaia."

"Görüyorum... ona yaptıkları korkunç şeyleri. Güzel annemi. Bütün bu süreç boyunca onun elini tutmamı zorladılar. Ve onun hissettiği her şeyi hissettim. Korkuyu. Aşağılanmayı. Umutsuzluğu." Vücudu bana doğru titriyordu, ben de kendi gözyaşlarımı geri çekerek onu bırakmayı reddettim. "Bunu engellemeye çalıştım, ama başaramadım. Tek hissedebildiğim buydu." Bir başka hıçkırık vücudunu sarsarken, gözyaşları omzumu ıslattı. "Özrü hissettim. Onlar onu yok ederken, bana özür diledi. Onlar hiç pişmanlık duymadan onu parçalarken. Sonunda hayatının söndüğünü hissedene kadar. Öldüğünde elini tutuyordum."

O bana hikâyesini anlatırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Rykaia gibi acı ve ıstırapı emme gücüm olmasa da, kaslarının titremesinde, sıkıca tutuşunda ve her kelimesindeki ıstırapta onun acısını hissettim. Onu gözyaşları arasında tuttum – sıcak, öfkeli gözyaşları ve sessiz, yumuşak gözyaşları.

Sonunda elini gevşetip geriye yaslandığında, gözleri kırmızı ve kaybolmuş gibiydi, sanki başka bir zamanda sıkışıp kalmış gibi. "Onların bana zarar vermesini engelleyen de Branimir'di. Giysilerimi yırttılar ve annemin çektiğinden daha kötüsünü yapmaya söz verdiler." Sanki başkasının deneyimini aktarır gibi düz bir ses tonuyla konuştu. Tamamen duygusuzdu. "Hiç canavarlardan korktun mu?"

"Bazen, evet."

"Kardeşimin içinde ne tür bir canavar yaşadığını, onu ve örümceklerinin o askerleri canlı canlı yemelerini görene kadar hiç bilmiyordum."

Kanım dondu. "Onları yedi mi? Canlı canlı mı?"

"Önce onlarla eğlendi. Onun... yaratıkları etraflarına ağlar ördü, böylece kaçışları kalmadı. Sonuncusu çılglık atmaya bıraktığında gece çoktan ilerlemişti. Her yer kanla kaplıydı. Ben yatağın altında saklanırken, kan nehirleri bana doğru akıyordu. Kardeşimden korkmak istemiyorum, ama... yaptığı şey..."

"Korkunç ve ürkütücü." Elini sıkarak sözlerimi vurguladım. "Ama senin için planladıkları çok daha kötüydü. O seni korudu, Rykaia."

"Ne pahasına?" Dudakları titreyerek başını salladı ve onun işkence kaynağının, onu bu hale getirdiğini düşünmesi olduğunu anladım. "Ondan sonra ona dokunmaktan kaçındım çünkü orada emilecek hiçbir şey olmadığını biliyordum. İçleri çürümüş boş bir kabuk. Benim yüzümden."

"Senin yüzünden değil. Branimir'in içinde hala iyi bir şeyler var."

Bir anlığına uzaklara baktı ve gözlerini tekrar sildi. "Anladığım kadarıyla, turnuvayı kazanan bir Solassion'du. Törende Calisza'nın masumiyetini elinden alacak bir asker." Acıyla yüzünü buruşturarak başını salladı. "Belki de bu yüzden Zevander beni uzak tutma ihtiyacı hissetti, ama o anlamıyor. Hiçbir zaman, tamamen yabancı insanlarla dolu bir odada olmanın nasıl bir his olduğunu bilmedi."

Hak kazanan canavarca bir yaratıkla boğuşurken seni hayal ediyorum. Bu korkunç ve yalnız bir durum ve Calisza'nın onu sakinleştirecek bir annesi yok. Ona güvenen ve görevini sorgusuz sualsiz yerine getirmesini bekleyen erkeklerden başka kimsesi yok." Alnı, yine gözyaşlarına boğulacakmış gibi seğirdi. "Solassion askerlerinin acımasız doğasını çok iyi biliyorum. Her şeyi bir spor gibi görüp, eğlenip gülüşecekler. Elbette anneme davrandıklarından çok daha nazik ve saygılı olacaklar, ama sonunda yine de alacaklar." Bir an durdu, kaşları çatılmıştı. "Neden orada olmamın benim için bu kadar önemli olduğunu sordun. İşte bu yüzden. Orada olduğumu ve yalnız olmadığımı bilmesini istiyorum. Ama yalnız gitmek de istemiyorum."

Ayağa kalktım, kafam karmakarışık bir halde karşısındaki sandalyeye oturdum. Sessizlikte, elini benimkinin üzerine koyduğunu hissettim ve dönüp baktığımda gözlerinin yine yaşlarla dolduğunu gördüm.

"Söz veriyorum. Sonra seni ormana götüreceğim."

BÖLÜM ELLİ BİR

MAEVYTH

Rykaia gümüş zinciri boynuma taktı ve soğuk metalin sırtımın ortasına kadar uzanan omurgama değmesini sağladı. "Tanrım, Maeve. Kardeşim seni görmesin diye dua etsen iyi olur... Bu..." Akrep şeklindeki kolyeyi kaldırdı ve tekrar sırtıma düşürdü, varlığını hatırlatmak için. "Onun yapacağı her türlü uygunsuzluk için şimdiden özür dilerim."

Onun aynasında kendime baktım, muhteşem ipek jakarda oyulmuş siyah güller, belden sıkılaştırılmış korse. Omuzlarımdan açık kollu elbise, köprücük kemiğimi ve omuzlarımı zarifçe çerçevesiyordu, sırtımın tamamı açıkta kalacak kadar dekolteydi. "Bunun fazla olmadığından emin misin? Neredeyse çıplak gibi hissediyorum."

"Amaç da bu!" Rykaia, kan kırmızısı elbisesiyle yanımda duruyordu, elbisesinin göğüs kısmı da aynı derecede dekolteydi, ama en azından kolları omuzlarını örtüyordu. Yine de Rykaia, her zamanki gibi, hiç çaba harcamadan muhteşem görünüyordu. "Yiyesim gelecek kadar güzel görünüyorsun."

Saçımı yana çekip, banyo yaparken parlayan sembolü görebilecek miyim diye arkama döndüm. Görebildiğim kadarıyla sadece çıplak ten vardı.

"Ne var?" Rykaia başını eğdi ve aynada bana bakarak sordu.

"Banyo yaparken sol omzumda bir şey fark ettim." Gördüğüm yeri beceriksizce işaret ettim. "Parladığına bakılırsa bir sembol gibi görünüyordu."

"Senin
mührün."

"Mühür mü?"

"Soyunun sembolü. Vücudun herhangi bir yerinde olabilir. Benimki göğüs kafesimde, ama aynı zamanda ensemdede de var." Saçını yana çekip, parmağıyla o noktayı ovuşturdu.

"Neden öyle parlıyordu?"

Omuz silkti, yatağına döndü ve aşağıya bakan parlak siyah kanatları olan gümüş ve siyah mücevherli bir maske kaldırdı. "Benimki ay ışığı vurduğunda parlıyor. Ya da kızgın ya da korkmuş olduğumda. Ya da rahatsız olduğumda. Bu olay banyodayken mi oldu dedin? O sırada aklında belirli bir düşünce var mıydı?"

Zevander'ın ellerinin ve dudaklarının tenimde olduğunu hayal ettiğim anı hatırlayınca yanaklarım yandı. "Olağandışı bir şey yoktu."

"O zaman belki suyun ısısıdır." Maskeyi yüzüme taktığında, kanatlar gözlerimi kapattı ve başımın iki yanına doğru uzandı, ama yine de görebiliyordum. Böceğin mücevherlerle süslenmiş göğüs kısmı burnumun köprüsünü kapladı ve antenleri iki eğri boynuz gibi yukarı doğru uzanıyordu.

"Bu nedir?" Başımın üstünde duran boynuzları parmaklarımla okşadım.

"Bu, geyik için bir mesajla yeraltından çıkan ve onu Bereket Tanrıçasını tecavüz etmeye ikna eden ağustosböceğinin grotesk bir temsili."

"Neden böyle bir şeyi temsil etmeyi hayal edeyim ki?"

"Çünkü biz iğrenç bir toplumuz. Ve teknik olarak, bu aynı zamanda insanlığın doğuşunu da temsil ediyor. Tanrıça güneşi ve ayı doğurdu. Solassions ve Lunasier." Yüzüne, gözlerini de kapatan, kanatlı, benzer parlak siyah ve gümüş bir maske taktı. Yüzümüzün görünen tek kısmı dudaklarımız ve çenemizdi. "Kadınlar ağustosböceği maskeleri takar, erkekler geyik maskeleri takar."

"Hala bunun iğrenç bir hikaye olduğunu düşünüyorum."

"Katılıyorum. Ama sizi temin ederim, kutlamalar muhteşem olacak. Ve yarın, söz verdiğim gibi sizi ormana götüreceğim."

"Peki, bu Becoming Töreni'nde tam olarak ne oluyor?" Elbisemin narin fırfırlı kollarına parmağımı gezdirdim, o kadar uzundu ki neredeyse yere değiyordu.

"Kral, esasen onun bekaretini korumak için savaşacak güçlü bir grup erkek ve kadın seçer. Hayatta kalan kişi, onu o gece için sahiplenir. Savaş çoktan gerçekleşti ve ne yazık ki, bahsettiğim gibi, bir Solassion kazandı, bu yüzden biz sadece resepsiyona katılıyoruz."

"Düğün gibi mi?"

"Hayır. İkisi arasında evlilik yok."

Bu ritüeli iğrenç bulsam da, sevdikleri kişiyi seçtikleri için erkekleri ve kadınları yakan bir dünyadan geldiğim için yorum yapma hakkım yoktu.

Rykaia, şifonyerinden mor bir şişe aldı ve onu havaya kaldırdı. "Bu, kokunu maskelemek için," dedi ve onu üzerime döktü. Daha önce olduğu gibi, beyaz bir buhar olarak vücudumun etrafına düştü. "Bu sefer domuz pisliği olmayacağına söz veriyorum, ama senin auranı da maskelemek için yeterince güçlü. Kimseyi öldürmediğin sürece, bir sorun olmaz."

"Kardeşini kandıracak kadar güçlü mü?"

Utangaç bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Ondan uzak durmamız en iyisi. Benim hilelerimi görmede olağanüstü iyidir, ama bunun tek nedeni yüzyıllardır benimle yaşamış olmasıdır. Ve tabii ki eğitilmiş bir katil olması da."

İçimdeki mizah soldu. "Çok can aldı mı?"

"Gerçeği bilmek ister misin?" Aynanın yansımasında, dudaklarına çilek rengi bir ruj sürdü. "Ben bile bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemiyor."

Ne kadar soğuk bir his olmalı.

Köyümdeki kız gözlerimin önünde ezildiğinde, bunu sindirmek, kafamdaki düşünceleri uzlaştırmak yıllarımı almıştı ve ben kasıtlı olarak bir can almaya çalışmamıştım bile. Zevander sürekli bir işkence çekmiş olmalıydı.

Tabii acı çekmemişse. Öldürdüğü insanlar hakkında hiçbir şey düşünmeyen bir adamı anlayamazdım.

Kapı çalındığında ikimiz de kapıya döndük.

"Rykaia? Maevyth seninle mi?" Dolion'un sesi kapıdan sızıyordu. "Onunla biraz konuşmak istiyorum."

"Üzgünüm! Onu görmedim!" Rykaia bağırdı, sonra dönüp sessizce burnunu çektirdi.

"Tüm kaleyi aradım ama onu bulamadım."

"Ah, belki uyuyordur? Ya da bazılarımızın rahatsız edilmek istemediği gibi banyo yapıyordur."

Dolion boğazını temizledi. "Elbette, özür dilerim. Onu görürseniz, lütfen ona onu aradığımı söyleyin."

Onun uzaklaşan ayak seslerini duyunca, kızın koluna bir tokat attım. "Sen çok kötüsün. Ona böyle yalan söylemekten kendimi kötü hissediyorum."

"Sen yalan söylemedin. Ben söyledim. Ayrıca, onun sana önce yalan söylediğini unutuyor musun?"

Giyinirken Dolion'un beni Calyxar'a götürme planını ona anlatmıştım.

"Onun yalanı bundan çok daha kötüydü."

Doğru. Dolion sadece yalan söylemekle kalmamış, beni umutsuzluğa sürüklemişti.

"Hadi ama. Bütün bu acıları geride bırakıp biraz eğlenelim."

önceki gün olduğu gibi, Rykaia duvara bir çizgi çizerek parlayan bir dikiş oluşturdu.

"Bu sefer ateş ejderhaları yok," dedim, o kolunu içinden geçirirken.

"Sadece dua edebiliriz. Bu korkunç elbiseyle koşmaya çalışmak ne berbat bir şey olurdu. Ne olduğunu anlamadan beni yakalarlardı."

Her ihtimale karşı, Raivox'u çağıran düdüğü takmıştım. Rykaia, bunun akrep zincirinin sadeliğini bozduğunu söylemeye çalıştı, ama ben ısrar ettim. Onunla bir bağım olmasını seviyordum.

O önce içeri girdi, ben de onu takip ettim ve ikimiz kendimizi taş duvarın hemen dışındaki küçük bir ağaçlıkta bulduk. Orada yarım düzine muhafız kapının önünde duruyordu. Diğer yarım düzine muhafız da onların iki yanında duruyordu.

Eteğimdeki kuru yaprakları silkelerken, "Neden balo salonuna girip muhafızları tamamen atlatmıyoruz?" diye sordum.

O burun kıvırdı. "Koruma kalkanlarını biliyor musun? Balo salonuna girmek mümkün değil. Bu kadar yaklaşabildiğimiz için şanslıyız."

Eğretili otlarının üzerinden geçip kapıya doğru yavaşça yürüdük.

"Adınız," dedi muhafız, ikimizi baştan aşağı süzerken düz bir ses tonuyla.

Rykaia kıkırdarak, huysuz muhafızın koluna elini koydu, muhafız isimlere bakarken. "Leydi Anadara ve Leydi Sivarekis," dedi, sanki bunlar bizim gerçek isimlerimizmiş gibi rahat ve akıcı bir şekilde.

Elini onun elinin arkasına doğru salladı ve parlak bir arması belirdi. Parmaklarını hafifçe hareket ettirerek elimi kaldırmamı işaret etti ve ben kaldırdığımda aynı işareti bıraktı.

Tek kelime etmeden kenara çekildi ve saygıyla eğildi. "Hanımefendiler." O isimleri gözden geçirirken, Rykaia onun aklından geçenleri okumuş olmalıydı.

Parmağımla ovuşturduğumda silinmeyen garip işareti inceledim ve Rykaia elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. "Akşam bitmeden silinecek," diye güvence verdi.

İkimiz, yan tarafta duran ahırlardan anlaşıldığı kadarıyla dış avluya girmiş gibiydik. Duvarlarla çevrili alan, hepsi de ağustosböceği ve geyik maskeleri takmış, şık giyimli konuklarla doluydu ve ben, yüzlerinin az da olsa görünen kısımlarında Zevander'ı aradım. Yüzünün alt kısmını açığa çıkarmış olması pek olası değildi. Tahminimce, kör maskeleri takmayan tek kişi o olacaktı.

Avluda asılı cam ampullerde minik alevler titriyordu, aralarında mor ve gümüş renkli bayraklar ve gökyüzünden sarkan aynı renkteki flamalar vardı. Yanında mor, siyah ve gümüş çizgili devasa bir çadır duruyordu, her iki yanında da daha küçük iki çadır vardı ve bu çadırlardan kalabalığa müzik sesi geliyordu. Gözlerimle mistik ve büyüleyici atmosferi yutarcasına izledim, her bir ayrıntıyı gözlerimle yedim. O kadar büyülenmişim ki, yanımdan geçerken bize doğru dönen maskeli yüzleri neredeyse fark etmedim.

Hendeği geçerken giydiğim narin ayakkabılar köprünün taşlarına çarptı. Kenardan aşağıya baktığımda, yürüyüş yolunun altında siyah bir yılan canavarı sürünüyordu. Nefesim kesildi, onun büyüklüğü karşısında gerildim ve Rykaia kolumu tuttu.

"O bir Koryn. Kenardan uzak dur," diye uyardı.

Başka bir taş duvar da askerler tarafından korunuyordu. Rykaia parlayan işareti olan elini kaldırdı, ben de aynısını yaptım. İki muhafız başlarını sallayarak geçmemize izin verdi.

Sonunda daha fazla konuğun bulunduğu iç avluya ulaştık ve ben muhteşem bir şekilde bakımlı bahçeleri, uzun çalıların arasında hayalet gibi duran bembeyaz heykelleri ve güzel bir çeşmeyi gözden geçirdim. Başka bir mor ve siyah çadır açık duruyordu ve içinde, renkli, dar giysiler giymiş, büyüleyici akrobasi hareketleri yapan bedenler görebiliyordum. Ateş püskürtenler, iplerle kukla gibi giyinmişler, sihirbazlar ve kalabalığın arasında yürüyen uzun bacaklı adamlar vardı. Havada mors bal likörü ve zencefilli şekerlemeler, kavrulmuş fındık ve lezzetli etli turtaların kokusu vardı. Bu yiyecekleri Foxglove Parish'te düzenlenen birkaç fuar ve festivalden tanıyordum. Rykaia beni titreyen meşaleler ve hırlayan gargoyllar ile süslenmiş taş merdivenlerden yukarı, üç muhafızın her iki yanında açık tutulan devasa kapılara doğru götürürken, büyüleyici bir hareketlilik duyularımı mest etti.

"Lady Anadara ve Lady Sivarekis," dedi Rykaia reverans yaparak.

Gümüş rengi brokar ceket ve pantolon giymiş, beyaz geyik maskesi takmış bir adam bizi içeriye aldı. "Lady Anadara ve Lady Sivarekis'i takdim ediyorum!"

Birkaç kişi başını çevirdi, bu da sinirlerimi gerdi, ama çoğu kişi sohbetlerine devam etti. Merdivenlerden balo salonuna inerken, Rykaia'ya eğildim ve fısıldadım, "O iki konuk geldiğinde ne olacak?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Onlar için çok talihsiz bir durum olacak."

O benim elimi tutup, taş sütunlar ve başka bir çeşmenin bulunduğu loş ışıklı büyük bir odaya götürdüğünde vicdanım sızladı. Tavandan asmalar sarkıyordu, şamdanların etrafına sarılmıştı, şamdanlardan elmasların yanında güzel, beyaz flamalar sallanıyordu. Beyaz güller odayı süslüyordu, gölgeli köşelerde eidolik silüetler gibi duran vazolarda parlak beyaz dallar vardı.

Parlak şifon kumaşlar giymiş, göğüsleri ince kumaştan açıkça görünen maskeli kadınlar ve sadece maske ve gümüş peştamal giymiş erkekler, konukların etrafında şehvetli bir şekilde dans ediyorlardı. Bazıları birbirleriyle dans ediyorlardı, hareketleri bana Riftyn Amca ve Aleysia'yı birlikte bulduğum geceyi hatırlattı, kalçalarını birbirlerine doğru itiyor, ellerini birbirlerinin vücutlarında gezdiriyorlardı. Onları izlerken nefesim kesildi ve karnımda bir heyecan dalgası uyandı.

Oda gruplara ayrılmış gibiydi, bir tarafta sarı saçlı ve bronz tenli olanlar, diğer tarafta koyu saçlı ve soluk tenli olanlar vardı.

"Solassions ve Lunasier," dedi Rykaia, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Belki de öyleydi.

Onun o sinir bozucu yeteneğini hatırlamam gerekiyordu.

Kıkırdadı ve kolumu bıraktı. "Kardeşimi gördüğünde ne düşündüğünü anlayacağımdan endişeleniyorsun."

"Öyle bir şey düşünmüyorum."

Koluma uzandığında, kolumu hızla çekip uzaklaştırdım ve o daha da çok güldü.

"Öyleyse, zorba adamı çoktan gördüğümü sana söylemeye gerek yok."

"Nerede?" diye sordum, çok hevesli görünmek istemiyordum ama sesim bu konuda beni ele verdi.

"Arka köşedeki tek siyah leke."

Kalabalığı taradım ve birkaç kişi siyah giyinmiş olsa da, gözlerim mor ve gümüş rengi giysiler giymiş asil bir adamın yanında duran uzun boylu silüete takıldı. Zevander siyah brokar ceket ve pantolon giymişti, bu kaliteli giysiler onu bir suikastçıdan çok bir asilzade gibi gösteriyordu. Boynuzlu tam boy geyik maskesi yüzünü tamamen kaplıyordu; beklendiği gibi çenesinin hiçbir kısmı görünmüyordu. Garipti, çünkü vücudunun büyük bir kısmı örtülü olmasına rağmen, sert duruşu ve kalabalığın dışında duruşundan onun olduğunu anlayabiliyordum. İzliyordu. Her zaman izliyordu. Rahatsız edici bir endişe, onun da beni tanıyıp tanımayacağını merak etmeme neden oldu. Belki de beni avlayan büyücülerden daha fazla endişe verici bir durumdu.

"Onun yanında Prens Dorjan var. Prensi takip edersen, Zevander'in nerede olduğunu her zaman bilirsin."

Zaten onun nerede olduğunu her zaman bilirdim, çünkü takım elbisesiyle ve maskesiyle çok dikkat çekici görünüyordu. "Burada olduğumu görürse çok kızacak."

"Onun öfkesini unutmasını sağlayacak bir büyüm var," dedi gülümseyerek. "Eğer ona yaklaşırsan, kulağına bu sözleri fısılda ve her şeyi unutacak, söz veriyorum."

"Her şey için bir büyün var." Gözlerimi devirdim. "Peki, nedir bu büyü?"

"*Rapiuza'mej et rapellah'mej*. Affet ve unut."

"*Rapi-oo-zah-meh. A. Rapell-ah-meh*," çok daha az zarif bir aksanla telaffuz ettim.

"Yeterince yakın. Bunu fısılda, söz veriyorum, hiçbir şey hatırlamayacak."

"Anladım. Umarım kullanmam gerekmez." Gözlerimi ondan ayırmam gerekiyordu, yoksa beni dik dik baktığımı fark edebilirdi. "Peki prenses hangisi?" diye sordum.

Oda boyunca, uzun, kapüşonlu, bembeyaz bir elbise giymiş, saçları yumuşak kahverengi bukleler halinde kıvrılmış genç bir kızı işaret etti. Onunki, maskelerle kaplı olmayan tek yüzüydü ve en fazla on beş yaşında olduğunu görebiliyordum. Yüzünde hüznü bir endişe vardı ve kıpır kıpır hali bana onun gergin olduğunu gösteriyordu.

"O çok genç," diye fısıldadım.

"Evet. Tanrıça da öyleydi."

"Bu çok yanlış geliyor."

"Bunu kendim de yaşadığım için sana katılıyorum. Ancak, ona şu anda bir seçim şansı versen, şüphesiz devam edecektir."

"Neden?"

Rykaia iç geçirdi. "Çünkü erkekler, soyun geleceğinin sadece kadınların omuzlarında olduğunu karar verdiler. Eğer reddederse, ailesine hem utanç hem de talihsizlik getirecek. Ve tabii ki, tüm Costelwick şehri bunu bir sorun olarak görecektir."

Şampanya kadehleri taşıyan maskeli bir adam ikimize doğru yürüdü. Rykaia tepsiden iki kadeh aldı ve bana başını salladı.

Biraz tereddüt ettikten sonra, ben de içkilerden birini aldım. "Dün gecedan sonra, bunun akıllıca olduğunu tam olarak emin değilim."

"Dün gece sana verdiğim içki çok daha kötüydü. Buna kıyasla bu neredeyse su gibi."

Hızlıca kokladıktan sonra, köpüklü sıvıyı yudumladım ve dilimde lezzetli, gevrek elma ve hafif bir tarçın tadı hissettim. "Mmmm," dedim ve yuttum.

Kalabalığın içinde uzun mor cüppeler ve siyah maskeler giyenler vardı, başlıklarının saçlarını gizlemesi nedeniyle hepsi birbirine benziyordu.

İçlerinden biri yanımdan geçti ve ben de ona baktım, o da bana bakıyordu.

"Onlar kim?" diye Rykaia'ya fısıldadım.

"Magestroli. Kralın büyücüleri," diye cevapladı rahat bir şekilde.

Onları odadaki diğerlerinden ayıran cüppelerini inceleyerek başımı salladım. "Ve bu büyücülerin, sanırım dünyanızdaki en zeki büyücüler, aradıkları kişinin tam önlerinde olduğunu bilmediklerinden emin misin?"

"Şaşıracaksın. En zeki beyinler bile inanılmaz derecede algısız olabilirler. Gel, sana göstereyim." Kolumu tuttu ve bizi sırtları dönük duran cüppeli konuklardan birine doğru çekti.

Onun elinden kurtulup, birden durdum. "Bu aptalca. Eğer burada kalacaksam, bunu herkese duyurmak istemem."

"Akşamın tadını çıkarabilmen için seni rahatlatmaya çalışıyorum. Seni insan olarak tanımlayan şey kokun," dedi sessiz bir sesle. "Onlar bunu algılayamayacaklar."

"Ama bunu gizlemek için bir hile *beklemeleri* gerekmez mi?"

"Belki. Ama ne yazık ki onlar için bu iksirin panzehiri yok. Gizleme etkisini ortadan kaldırmanın veya bozmanın bir yolu yok. Hadi gel." Kolumu geri çekerken, o tekrar kolumu yakaladı ve etkileyici bir çekişle içkimin bir kısmını elimde sıçrattı. Hızını kesmeden kulağıma eğildi. "Propulszir'i hatırlıyor musun?"

Ben başımı sallayınca, "Güzel. Onu kullan. Ek bir koruma katmanı." diye ekledi.

Tanrı aşkına, bu çok pervasızcadı. Bizi, avucunda iki ışık küresi tutan ruhani bir figürün resminin önünde duran büyücüye yaklaştıırken, beni ters yönde koşmaya iten bir düşünce.

, avuçlarında iki ışıık küresi tutan ruhani bir figürün resminin önünde duran büyücüye doğru koşmamı teşvik eden bir düşünce. Glifi zihnime çağırdım, belirgin detaylarına olabildiğince odaklandım, ama duvardaki resmi incelerken garip bir tanıdırlık hissi beni sardı, midemde ağır bir korku hissi.

Büyücü bize dönünce, elimdeki içecek kaydı ve neredeyse yere düşecekti. Rykaia'nın hızlı refleksleri olmasaydı, bu ses kesinlikle dikkatleri üzerimize çekecekti. Bunun yerine, sadece küçük bir damla döküldü.

Maskesiz büyücü Rykaia'ya baktı ve tekrar bana döndü. "Harika yakaladın," dedi, gülümsemesi çok tanıdıktı.

Foxglove'dan gelen yazman. Büyükbabamın işine burnunu sokan ve Moros'la brunch yaparken beyaz taşlar hakkında soru sorarken tekrar gördüğüm kişi.

Neyse ki maske, kimliğimi ve yüzümdeki şok ifadesini gizlemede oldukça başarılı görünüyordu.

"Hanımefendiler, akşamınız keyifli geçiyor mu?" diye sordu.

"Kesinlikle. Eğlence birinci sınıf!" Rykaia içkisini yudumlarken koluma hafifçe dokundu.

"Kesinlikle." Onların konuşmalarını belli belirsiz bir şekilde takip ederken, zihnim onun kız kardeşime ne olduğunu biliyor olabileceği ihtimaline takılmıştı. Yazman, kız kardeşimin sürgüne gönderilmesinde kesinlikle hazır bulunmuş olmalıydı. Ancak bunu doğrudan sormak aptalca olurdu. Giydiği cüppeye bakılırsa, o da beni arayanlardan biriydi. Belki de başından beri beni arıyordu.

Rykaia başını geriye doğru eğerek tabloya baktı. "Magekae, Simya Tanrısı ve Ölümsüzlüğün Babası."

"Evet. Ebedi yaşamın vücut bulmuş hali." Büyücü resme tekrar baktı. "En kutsanmış kurtarıcımız."

"Anladığım kadarıyla, o tamamen Ölüm Tanrıçası'na takıntılıydı. Onu hapsetmiş ve tecavüz etmemiş miydi?"

Tanrıçanın adı geçince, düşüncelerimden sıyrıldım. "Morsana mı?"

"Evet." Bana gülümsedi ve Rykaia'ya döndü. "Bazıları öyle olduğuna inanıyor. Çoğunlukla radikaller. Diğerleri ise onu kurtaranın o olduğunu düşünüyor. Onun gerçek sevgilisi Korku ve Yıkım Tanrısı olduğu söyleniyor. Deimos."

"O ölümlü değil miydi?" diye sordum, Allura'nın bana anlattığı hikayeyi hatırlayarak.

"Sablefyre'ye atılmadan önce, evet." Bakışları tekrar üzerimde dolaştı, boynumdaki düdükte durdu, sonra aşağıya doğru kaydı. "Maskeleriniz muhteşem." Ama gözleri benim maskemde ya da Rykaia'nın maskesinde değildi.

Boğazımı temizledim, kaçtığım gece, Sürgün gecesi, ormana kaçtıktan sonra neler olduğunu bana anlatması için söyleyebileceğim akıllıca bir şey düşünmeye çalıştım. Ama söyledığım her şey kimliğimi açığa çıkaracaktı. Bunun yerine,

içini ısırđım, çaresizlik içimi kemiriyordu. Bir fırsat. Ondan sonra onu gören olup olmadığını öğrenmek için mükemmel bir fırsat.

Ancak, aptalca bir şey yapmayı reddettim. En azından, büyücülerden birinin yanına gitmekten daha aptalca bir şey.

İkinci bir büyücü yaklaştı, bu seferki başlıklı ve maskeli, yüzünü görmek imkansızdı. İki büyücü de yakınımda olduğu için boğazımda panik hissettim ve gözlerimi kaçırarak Propulszir glifine odaklandım.

"Görüyorum ki arkadaşlar edinmişsin, Anatolis." Maskeli adamın derin, net sesi ve diğer büyücünün saygılı selamı, onun statüsünü ima ediyordu.

"Korkarım isimlerinizi duyamadım." Anatolis başını bekleyerek eğdi. "Leydi Anadara ve Leydi Sivarekis," diğer büyücü cevapladı. Maskenin ortaya çıkardığı dudakları gülümsemeye uzandı. "Onların tanıtımını tamamen kaçırdınız mı?"

Anatolis'in elini okşayarak güldü ve ben aşağıya bakarak parmağında oniks bir yüzük olduğunu gördüm, tırnakları da ona uygun olarak uzun ve siyahtı.

"Ve bu da bizim en saygıdeğer büyücü lordumuz Akmyrios," dedi küçük büyücü.

"Ne kadar sevimli bir tılsım, canım." Akmyrios boynuma uzandı, ama ben düdüğü elimle kapattığımda durakladı.

"Bu bir aile yadigarı." Sahte bir gülümseme attım. "Özür dilerim. Onu çok koruyorum."

"Öyle olmalı." Büyücü Lordu parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Benimki de bir yadigâr."

Üçüncü bir adam, mor armalarla süslenmiş beyaz bir tunik ve siyah bir cüppe giymiş olarak yanımıza geldi. Çenesinin asil açısı ve göğsünün dikliği, onun bir otorite figürü olduğunu gösteriyordu. Disiplinli bir adamdı, duruşundan, belki de silahlarından, askeri birisi olduğu anlaşılıyordu.

"Kaptan Zivant, *Leydi Anadara ve Lady Sivarekis ile tanıştınız mı?*" İsimleri vurgulama şekli bana tuhaf geldi.

"Hayır." Kaptan keskin bir ses tonuyla, ilgisiz bir şekilde arkasını döndü, ama maskesinin deliklerinden bana bakan soluk mavi gözlerini fark ettim. Yanındaki yazmana döndü. "Benimle bir şey konuşmak mı istiyordunuz?"

"Evet. Hem sizinle hem de Akmyrios'la. Mümkünse özel olarak."

Anatolis eğilip gülümsedi, ardından Magelord ve kaptanla birlikte yakındaki koridorlardan birine doğru kayboldu.

İçgüdülerim, benim dünyam hakkında onlara bir şeyler açığa vurma ihtimaline karşı onları takip etmemi söylüyordu. Bunun yerine, Rykaia yanımda çığlık attı ve beni bu cazibeden kurtardı.

"Onlar! Circ'Lunae!" Yine, kolumu sertçe çekerek beni peşinden sürükledi ve kalabalığın arasından geçerek aniden durdu.

Karanlık bir figür yolumuzu kapattı ve tam boy bir maskenin arkasından bize bakan öfkeli gözlerle baktığımda korku titremesi beni sardı, sonra o gözler yavaşça yukarı aşağı kayarak giydiğim kıyafeti inceledi. İkimizin de kollarını tutup bizi odanın köşesine çekti. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" Zevander'ın sesinde öfke vardı ve bu beni korkutmalıydı, ama garip bir şekilde tahrik olmuşum.

Rykaia iç geçirdi. "Onun fikriydi."

Gözlerimi ona çevirdim, maske neredeyse yüzümden uçacaktı.

"Beni tanırsın kardeşim. Bütün gece o cansız mezar gibi kalede kilitli kalmayı tercih ederdim. Ama o ısrar etti."

Ona somurtarak baktım, ama Zevander açıkça ikna olmamıştı, çünkü beni bırakıp kız kardeşini daha uzağa çekti.

"Aklını mı kaçırdın?" Öncekinden daha zayıf olsa da, arkamdaki seslerin uğultusu arasında onların konuşmalarını hala duyabiliyordum. Bana bir anlığına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Magestrolü onu arıyor ve daha da kötüsü, onu lanet olası İmparatorluk Muhafızları'nın kaptanının yanına götürdün! Ne düşünüyordun, Rykaia!"

"Onun kim olduğunu bilmiyorlar! Kaptan bizimle sohbet etti, Maevyth'e hiç ilgi göstermedi."

"Onlar bariz oyunlar oynamazlar." Derin, öfkeli nefesleri yüzündeki maskenin içinden sızıyordu. "Onu hemen Eidolon'a geri götüreceksin."

"Tören bitmeden buradan ayrılmayacağımızı biliyorsun, kardeşim. Saçmalama. Muhafızlar gelen giden herkesi izliyor. Kalırsak daha fazla dikkat çekeriz. Kimse Becoming'den önce ayrılmaz."

Onu daha sıkı tuttu. "O zaman, törenden sonra gideceksin. Ve başka bir büyücüye yaklaşmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

O kadar öfkeli görünmesine rağmen, Rykaia'nın az önce bana öğrettiği büyüyü neden kullanmadığını anlamadım.

"Evet. Artık büyücülerle takılmayacağım. Törenden sonra gideceğim. Evde bir başka sıkıcı gece geçireceğim. Anladım."

Büyü, diye mırıldandım, dikkatini çekmek için yana eğildim, ama bana bakmadı bile, öfkeli gözleri kardeşine odaklanmıştı.

"Ona bir şey olursa, tanrılar adına, Rykaia..." "Prensin yanında olman gerekmez mi?"

O, bir homurtu çıkardı ve onun kolunu itti.

Endişelenerek, hızlı adımlarla tökezlememek için elbisesini toplayarak ona doğru yürüdüm ve parmak uçlarımda yükselerek elimi omzuna koydum.

Kasları avucumun altında gerildi. Rykaia bana doğru atıldı. "Maevyth, bekle..."

"*Rapiuza'mej et rapellah'mej*," diye kulağına fısıldadım, maskelerimizin izin verdiği kadar yakın, ve doğru telaffuz ettiğimi umarak geri çekilip izlemeye başladım.

O titredi ve omuzlarını geriye doğru çekti. Bana döndüğünde, parmaklarını dudaklarına bastırılmış, sanki gülümsemesini saklamaya çalışıyormuş gibi duran Rykaia'ya baktım. "İçki mi içtin?" diye sordu, bu soru beni yanlış bir şey mi söyledim yoksa tamamen unuttum mu diye düşünmeye itti.

Utançtan yanaklarım kızardı, boğazımı temizledim ve bir adım daha geri çekildim. "Boş ver."

Rykaia ona bir dakika daha zaman ayırmadan bana doğru yürüdü, yol boyunca elimi tutup beni peşinden sürükledi. Bana bakan Zevander'e bakışlarımı sabit tutarak ona doğru döndüm ve omuzlarının gevşediğini, sıkılı ellerinin açıldığını, az önceki öfkesinin dağıldığını fark ettim.

Sanki sırtımda sallanan akrebi görmüş gibi. Ya da belki de sonuçta sözlerimi doğru söylemişim.

"Yemin ederim, beni mutsuz etmekten sadistçe bir zevk alıyor." Onun, Aleysia'nın muhtemelen beni algıladığı gibi, onu sürekli olarak kendi pervasızlığına bir tehdit olarak algılaması ilginçti.

"Ya da belki de seni çok önemsiyor."

"Eğer bu kadar önemsiyor olsaydı, beni o korkunç yere kilitlemezdi." "Ve yine de bizi bir araya getirmenin uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" Ortak yönlerimizin ona açık olup olmadığını merak ettim.

"Onu bu kadar *kışkırtmak* eğlenceli. Ve sen, sevgili Maevyth, onu kışkırtıyorsun." Kalabalığın içinden, beni gümüş ve mor boyalı yüzünden geriye çekilmiş siyah saçlı bir adama doğru götürdü. Adam da siyah, mor ve gümüş renkli, vücuda yapışan bir giysi giyiyordu. Konuklar onun etrafında bir daire oluşturmuş, o ise imkansız gibi görünen pozisyonlara bükülüp gerilerek garip vücut hareketleri yapıyordu.

Balo salonundaki ışıklar karardı ve konuklar, başlarının üzerinde bir şey hareket ettiğinde hep bir ağızdan nefeslerini tuttular. Yukarı baktığımda, kubbe şeklindeki tavandan şeritler sarkarak zeminin hemen üzerinde asılı duruyordu. Daracık giysiler giymiş iki adam – biri kar leoparı desenli, diğeri yanardöner yeşil pullu – tavandaki iplerden sarkıyordu. İkisi de iplerden aşağı indi ve ben nefesimi tuttum. Sessiz salonda birkaç çığlık yankılandı. Adamlar yerden yaklaşık altı metre yükseklikte mor ve siyah iplere asılı kaldılar. Yeşil pullu adam, avucunda dengede tuttuğu camdan bir ateş küresi tutuyordu ve uzun şeritlerde dönüp duruyordu. Leopar desenli adam şeritlerde inanılmaz bir hızla dönüyordu, bu hız beni başımı döndürdü ve büyülenmiş bir şekilde ona bakakaldım.

Onların altındaki dairedaki adam geriye doğru eğildi, bu da kasıklarının yukarı doğru itti ve ince bacaklarının arasındaki büyük şişkinliğe dikkat çekti. Bazı konuklar fısıldaşıp kıkırdadılar.

"Aman Tanrım," dedi yanımdaki Rykaia, o da hayranlıkla bakarken. Onlar onun anatomisini hayranlıkla incelerken, ben Zevander'ı aramak için etrafa bakınıyordum ve kolumdan hafifçe çekildiğini hissettim. Daireye geri döndüğümde, kontorsiyonist önümde duruyordu ve vücudunu beni irkiltten bir şekilde büküyordu. Acı verici şekilde deforme olmuş vücuduyla, bir şekilde elini gömleğinin dar yakasına sokmayı başardı ve gümüş kenarlı siyah bir gül çıkardı.

Kaşlarımı çatarak, Dolion'un bana verdiği kitapta gördüğüm çiçeğe benzeyen bu çiçeğe baktım.

Yeniden dik durarak ayağa kalktı ve bana çiçeği verirken eğildi, ben de isteksizce kabul ettim.

Kalabalık alkışladı ve akrobat avucunu karnımın üzerinde gezdirdi, uzaklaşırken bakışları üzerimde kaldı.

"Görünüşe göre seni görmezden gelmek zor." Rykaia kıkırdadı ve başka bir hizmetçi yanımdan geçerken, boş kadehleri iki tane daha yeni doldurulmuş içkiyle değiştirdi ve bunlardan birini bana uzattı.

Müzik, konuşan seslerin üstüne yükseldi ve Rykaia ileri atıldı, beni de peşinden büyük bir açıklığa doğru çağırdı. Bir an için, Prenses Calisza açıklığın ortasına adım attığında, Becoming Töreni'ne tanık olacağımızı düşünerek midem guruldadı. Kardeşi ona doğru büyük adımlarla yürüdü, avucunu onun avucuna kaldırdı ve ikisi dans etmeye başladı.

"Dorjan geleceği temsil ettiği için, onu teslim edecek kişi o olacak," diye fısıldadı Rykaia yanımda.

Kalabalıktan diğerleri de prens ve kız kardeşine katılarak, müziğe uyumlu senkronize hareketler sergileyen bir sıra oluşturdular. Akrobatik gösteriden sonra kalan loş ışıktaki, büyüleyici ve baştan çıkarıcı bir atmosfer odayı kapladı. Ne kadar çok kişi katılırsa, açıklık o kadar doldu, ta ki Zevander'ın durduğu diğer tarafı zar zor görebilecek hale gelene kadar. Sıra çiftlere bölündü ve birbirleriyle dans ettiler.

Kalabalığın arasından, prensin huysuz adama el salladığını gördüm. Adam ilk başta elini kaldırarak reddetti, ama prens ısrarcıydı ve onu çemberin içine çağırdı. Siyah ceket ve pantolonuyla kalabalığın içinde bir gölge gibi duran onu görünce kalbim titredi. Huş ağacındaki bir kurt.

Yeni bir şarkı çalmaya başladı, davulları göğsümde şehvetli bir ritimle yankılanıyordu, ritim o kadar güçlüydü ki ciğerlerimi titretiyordu.

Zevander'ın bakışları bana düştü ve parmaklarını şıklatarak beni yanına çağırdı.

"Akrep eşini nasıl seçer biliyor musun?" Rykaia kulağıma fısıldadı. "*Promenade à deux*. Ona dans etmeyi teklif ederek."

Ona gülü uzattım ve kalabalığın içinden ona doğru yürüdüm. Bir yandan, beni çağırıp odanın ortasına, herkesin içine koymasına şaşırdım. Öte yandan, bu mantıklıydı. Daha fazla konuk dansa katıldıkça, kenarda duranların sayısı azaldı, bu da sonunda dikkatleri bana çekecekti.

"Bu dansa aşına değilim," diye fısıldadım, diğerlerini izleyerek biraz talimat almak için etrafa bakındım. Rykaia bana sadece valsi göstermişti ve bu çok daha baştan çıkarıcıydı.

"Beni takip et." Bunun üzerine, kolunu belime doladı, diğer elini de benim elime koydu.

Birkaç kez botlarına basmayı başardım ve o beni sıkıca tutmadan önce neredeyse geriye düşecektim, ama elleri beni nazikçe yönlendirdi.

"Beni Calyxar'a göndermek istediğini anlıyorum." Sesimi alçak tutarak, aramızda konuşmaya devam ettim ve etrafımdaki diğerlerine baktım. Onların hareketleri bana çiftler arasındaki bir savaşı hatırlattı; dönüyorlar, çekiyorlar, itiyorlardı.

"Orada daha güvende olurdun. Şu anda olduğundan çok daha güvende."

"Kralın suikastçısıyla dans etmekten daha güvenli ne olabilir ki?" Fısıltımsı sesimde hafif bir eğlence vardı, ama o tepki vermedi. "Gitmeme izin verdin. Beni Eidolon'dan gerçekten uzaklaştırmak istiyorsun."

"İstemiyorum." Beni geriye doğru eğdi, maskeli yüzü boğazıma yakındı. "Ama burada seni neyin avladığını açıkça bilmiyorsun," dedi, beni tekrar dikleştirirken. "Aksi takdirde, buraya gelmek gibi bir aptallık yapmazdın."

"Özür dilerim. Arkandan gizlice gelmek istemedim."

"Özür dilemen gereken kişi sen değilsin."

"Ama bana kızgınsın." Avuç içlerimizi birbirine değdirerek birbirimizin etrafında daireler çizdik ve o durup beni tekrar eğdi. "Bunu hissedebiliyorum."

"Bunu hissetmek için yeni bir sembol mu öğrendin?" Beni döndürdü ve avuç içlerimizi değiştirdik.

"Beni görmezden gelmeye karar verdiğinden beri hiçbir şey öğrenmedim." Diğer kadınların eşlerine yaptığı gibi, parmağımı göğsünde gezdirerek etrafında daireler çizdim. Şifon giysili dansçılardan birinin çok daha şehvetli hareketlerini izlemek için bir an durup, adımlarıma biraz daha sallanma ve yavaşlama ekledim.

Öne döndüğümde, diğer erkekler gibi o da beni kendine doğru çekti. Diğerlerinden farklı olarak, parmaklarını bana batırdı ve beni sert göğsüne sıkıca bastırdı. "Sana kızgınım." Derin sesi kulağımda yankılandı ve diğer çiftlerle aynı ritimde beni döndürdü. "Bu elbiseyi giydiğin için. Acı verecek kadar zarif görüldüğün için, herkesin dikkatini çekmeyi başardın."

dikkatini çekmeyi başardığın için." Hâlâ bir elini belimde tutarken, diğer elimizi başımızın üstünde tutarak, dönüp dururken birbirimize bakıyorduk.

Aramızda garip, manyetik bir enerji kaynıyordu. Bakışlarımız kilitlendiğinde, maskesinin deliklerinden görünen, son derece etkileyici gözleri bir şekilde beni çıplak bıraktı. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi. Onun odaklandığı tek nesne.

Kenarlarda gizlenen, dile getirilmemiş arzu havayı yoğunlaştırdı ve nabzımı hızlandırdı, beni başka yere bakmaya zorladı. "Rykaia'ya bunun fazla olduğunu söyledim. Ama o, benim uyum sağlayacağıma yemin etti. Kokumu ve auramı maskeleydi."

"Evet, öyle yaptı. Seni neredeyse hiç koklayamıyorum, ama yine de senin olduğunu biliyordum." O sefer beni iki eliyle kavradı ve başını boynumun kıvrımına eğdi. "Sen uyum sağlayamıyorsun, Maevyth." Yine, avuç içlerimiz birbirine değdi ve önceki adımları tekrarladık. "Peki ya akrep?"

"Omurgamda hissettiğim dokunuşunu seviyorum."

Elini belimin altına kaydırıp ve parmaklarının nazik dokunuşu karnımı titretti. "Seni buraya getiren Rykaia'yı lanetliyorum. Yine de, seni bu elbiseyle bir daha göremeyeceğim düşüncesi başlı başına bir işkence."

Daha önce olduğu gibi, elimi göğsünde gezdirerek onu sardım. "O zaman beni affediyor musun?"

Beni kendine doğru çekti, sırtımı göğsüne yasladı, kollarını bana sıkıca doladı. "Burada olduğun sürece başka kimseyle konuşmadığın sürece, evet."

"Ama konuşmak için can attığım biri var. Az önce konuştuğumuz maskeli büyücü. Anatólis. Onu tanıyorum."

Hala adımlarını sürdürürken, odayı hızlıca gözden geçirdi. "Seni tanıdı mı?"

"Hayır. Sanmıyorum."

"O zaman neden ona bu kadar *ilgi* duyuyorsun?" Ellerimizi başımızın üzerinde birleştirirken, onun sıkı tutuşunun benimkini neredeyse ezdiğini hissettim.

"Daha zeki olsaydım, bunun seni rahatsız ettiğini tahmin ederdim." Ona doğru döndüm, sonra dışa doğru açıldım, avuç içlerimi sıkarak, o anda yüzündeki öfkeyi hayal ederken gülümsedim. Flört etmek benim doğamda yoktu, ama Zevander'ın bariz rahatsızlığıyla bu neredeyse hiç çaba gerektirmiyordu. Keşke yüzünü görebilseydim. "Huysuz olmadan yakışıklı."

"Kendi kılıçlarını bile zorlukla kaldıracak erkeklerden hoşlanıyorsan," diye homurdandı. "Bana daha önce fısıldadığın sözler. Bunları nereden öğrendin?"

Gözlerimi indirip dudaklarımı sıkıştırdım, onu suçlamayı reddettim.

"Rykaia'dan öğrendin, şüphesiz," dedi mizahsız bir şekilde ve avuç içlerimizi değiştirip ters yöne doğru adım attık. "Bunu başka kimseye söylemedin, değil mi?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çattım. "Neden söyleyeyim ki?"

Dudaklarının köşesi, sanki gülümsemek istemiş gibi kıvrıldı ve beni kendine çekti, beni kendine doğru çekerek elindeki sahiplenme duygusu daha da belirgin hale geldi.

iki eliyle. "Az önce bahsettiğin o genç büyücü. Seni ilgilendiren ne?"

Gülerek onun etrafında dolaşım. "Foxglove'da bir kâtip. Bay Moros ile bir brunch'a katıldım ve o da oradaydı."

Ben tekrar etrafında dolaşırken başını yana çevirdi. "Moros kim?" "Nişanlım. Üvey büyükannemin beni ona sattığı kişi."

Boğazından homurdanan bir ses çıkardı ve beni kollarının arasına aldı. "Eşleşmiş misin?"

"Eş mi?" Moros'un eşi olduğumu düşününce boğazıma asitler yükseldi. "Hayır. Kaçtım. Ormana. Ama Moros'un Lyveria'da madenleri var ve beyaz taşlarla dolu bir uçurum bulduğunu iddia etti."

Zevander donakaldı. Kolumu sıkıca tutup beni dans pistinden uzaklaştırdı ve duvara yasladı. Bizden çok uzak olmayan bir yerde, iki tane az giyinmiş dansçı kendilerinden geçmiş gibiydiler, vücutları seks hareketleri yapıyordu, Zevander beni duvara yasladı.

"Taşlar neye benziyordu?" diye sordu, sesi acil ama alçaktı, açıkça kimsenin bizi duymasını istemiyordu. "Onları gördün mü?"

"Evet. Beyaz ve parlaklardı. İki tane vardı, ama birini kaptana verdi ve kaptan korkunç görünümlü bir yaratığa dönüştü. Diğerini ise ormandaki canavara verdi."

Kasları benim etrafımda gerildi. "Tanıdığın Anatólis miydi?" "Evet."

"O zaman onunla konuşacağım."

"Ben de seninle geliyorum."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye dişlerini sıktı ve maskenin arkasından bile dişlerini sıktığını anlayabiliyordum. "Becoming başlayana kadar Rykaia'nın yanında kal, sonra gizlice uzaklaş. İkinizin gittiğini kimse fark etmeyecek."

Başımı yana eğdim ve onun iri vücudunun ötesinde Rykaia'nın bir adamla dans ettiğini gördüm. "Seninle birlikteyken daha güvende olmaz mıyım?"

Çevremde erotik dansçılar daha hızlı hareket ediyorlardı ve dönüp baktığımda adamın peştamalı yukarı kalkmıştı. Hızla başka yere baktım, aslında bizim durduğumuz yerden çok da uzak olmayan bir yerde sevişiyorlardı. Yüzüm kızardı ve sanki bunu fark etmiş gibi Zevander bir anlığına bana baktı, göğsü inip kalkıyordu. "Peki. Benimle geleceksin, ama tek kelime bile etme."

"Aleysia hakkında soru sorduğunuz sürece tek kelime etmeyeceğim." "Bunu yaparsam onu öldürmek zorunda kalırım."

"Ne? Neden?"

"Çünkü ona Aleysia'yı sorarsan, seni düşünmesine neden olur."

"İkimiz de onun motivasyonlarını bilmiyoruz. *Düşünmek konuşmak* değildir." "Düşünceler, yetenekli bir büyücü tarafından çıkarılabilir."

"Geçmişteki düşünceleri bile mi?"

"Geçmişteki düşünceleri bile. Ama bu elbiseyi giydiğinizi gördüğünden beri sizi düşünmeyi bırakmadığını sanıyorum. Sizi Mortasia ile eşleştirmek çok fazla bir bağ yaratıyor."

İç geçirdim. Onun mantığı mantıklı olsa da, o adamı öldürmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. "Bunu bilmem gerek, Zevander. Bu *beni* öldürüyor."

Başparmağını dudaklarımın üzerinde ve çenemin üzerinde samimi ve sevgi dolu bir şekilde gezdirdi. "Prens yakında odasına götürülecek. O zaman kaçma fırsatım olacak."

"Bunu skandal gibi anlatıyorsun."

Elini yüzümden çekti, ama hemen sonra sahiplenici bir hareketle belimi kavradı. "O zamana kadar Rykaia'ya dön," dedi, yorumumu görmezden gelerek. "Torryn'e ikinizi gözetlemesini söyleyeceğim."

Yanımdan gelen inlemeler bana bakmam için yalvarıyordu, ama ben reddettim.

Sanki benim cazibemi hissetmiş gibi, onlara doğru bir bakış attı ve geri döndü. "Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"Rahatsızlık diyemem." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Nasıl bu kadar etkilenmezsin?"

"Etkilenmediğimi söyleyemem." Gözlerini aşağıya doğru kaydırды ve beni kaslı kafesinden ve açgözlü pençesinden kurtararak itti. "Törenden sonra seni bulacağım."

Zevander uzaklaşırken, altın zırh giymiş, daha kısa boylu ama aynı derecede kaslı bir kadın yoluna çıktı. Uzun, güneş gibi parlak saçları ve bronz teniyle açıkça bir Solassion'du.

Sıkı ceketinden bile gerginliği belli olan sırtı dalgalandı.

Kadının dudakları gülümsemeye uzandı ve Zevander onun yanından geçip gitti. Kadının bakışları bana yöneldiğinde, prensesle konuşan Rykaia'ya doğru koştum.

"Ah, Prens, bu Leydi Anadara." Rykaia kolumu tuttu ve ben, beni yanlış isimle tanıttığı gerçeğine tepki vermemek için yüzümü kontrol ettim.

Daha önce hiç resmi olarak bir kraliyet mensubu ile tanışmamıştım, onu nasıl selamlayacağımı bilmiyordum, ama başımı eğerek reverans yaptım ve o da bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Rykaia sizden çok övgüyle bahsetti, Leydi Anadara." Sesinin narin tonu, etrafımızdaki rahatsız edici konuşmaların üstesinden gelemedi, bu da bana onun masumiyetini bir kez daha hatırlattı.

Açıkçası, Rykaia ile benim ilk başta düşündüğümünden çok daha yakın bir ilişkisi vardı, ona ilk adıyla hitap ediyordu. Benim dünyamda, prenses

dokunulmazdı ve halkın önüne nadiren çıkardı. Rykaia'nın törene katılmak istemesinin nedeni daha mantıklı geliyordu.

"O zevk bana ait." Zevander ile karşılaştıktan sonra biraz gergin olan ben gülümsedim. "Senin ve Rykaia'nın yakın arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

"Biz küçükken bana bakmakla görevlendirilmişti. Bir nevi dadı gibiydi, ama korkunç biriydi." Prenses Calisza kıkırdadı. "Sanırım çoğu zaman ona bakan bendim."

Rykaia ona dirsek attı ve gülümsedi. "En güzel maceraları yaşamadığınızı söylersen, yalan söylemiş olursun."

"O masum maceraları özlüyorum." Yüzündeki gülümseme kayboldu ve bir kez daha yaklaşan ritüel aklıma geldi. "Tören için burada olacak mısınız?"

"Tabii ki. Kaçırmam," diye yalan söyledi

Rykaia. Ya da belki bana yalan söylemişti.

"Güzel. Tanıdık bir yüzün olacağını bilmek içimi rahatlatacak." Rykaia'nın ellerinin arkasına öpücük kondurdu. "Maalesef, ortalıkta dolaşıp insanlarla sohbet etmem gerekiyor." Bu veda sözleriyle, yumuşak adımlarla uzaklaştı.

"Başlamadan önce ayrılalım." Rykaia bana doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "Sadece kendimi göstereyim, böylece orada olduğumu bilsin." Sesindeki ciddiyet, onun da tören konusunda tedirgin olduğunu gösteriyordu. "Tören başladığında, kalabalığın içindeki kimseye bakmayacağını sanıyorum."

"O zavallı kızın bunu bir gösteri olarak yapmak zorunda kalacağına hala inanamıyorum." "Senin ilk deneyimin nasıldı?"

Dikkatimi ondan ayırdım ve boğazımı temizledim.

"Senin *ilk* deneyimin olmadı, değil mi? O zaman belki de kardeşim sana uygun değildir. Genelevdeki diğerlerinden anladığım kadarıyla, o biraz kaba olabiliyor."

"Belki konuyu değiştirebiliriz?" Odaya bakındım ve onun yorumunun uyandırdığı merakla mücadele ettim. "Genelevlere mi gidiyor?" Bunda yanlış bir şey yoktu. Zevander bana seksin hafifliğine kapılan biri gibi gelmiyordu.

Omuz silkti ve kalabalığa baktı. "Çoğunlukla ay döngüsü sırasında. Anladığım kadarıyla bir süredir gitmemiş."

"Ay döngüsü mü?"

İnledi ve başını salladı. "O zaman ondan uzak durmak gerekir. Şu anda huysuz olduğunu düşünüyorsan, iki ay kesiştiğinde onu görmedin demektir."

Hâlâ ne demek istediğini anlamadan kaşlarımı çattım. "Neden huysuz olsun ki?"

"Vücudunuzun günün çoğunda sevişmek için ısrar ettiğini hayal edin. Tüm Lunasier erkekleri korkunç ay döngüsünden muzdariptir, bu yüzden nüfusumuz bu kadar

nüfusa ve diğer ülkelerden çok daha fazla Nilivir'e sahip olduğumuzu açıklıyor." Kadehini kaldırdı. "Doğanın en güzel planı," dedi ve içkisini yudumladı. "İlkini ister misin?"

Bu soru karşısında geri çekildim. "Ne? Kesinlikle hayır. Bu ne anlama geliyor?"

"Peştamallı erkekler, tahrik olabilecek herkese kendilerini sunarlar."

"Yüzlerce insanın önünde bir erkekle yatmaya zorlanan genç bir kız tarafından tahrik olmak mı? Bu iğrenç."

"İnsanlar iğrençtir. Ama senin mantığının farklı olurdu." "İhtiyacım yok, ama ilgine teşekkür ederim."

Rykaia kıkırdadı ve kadehinden bir yudum aldı. "Onun seni köşeye sıkıştırdığını gördüm. Ne için?"

"Daha önce konuştuğumuz büyücü. Anatólis. Onu gördüm. Mortasia'da." "Ciddi misin?"

"Çok ciddiym. Kardeşin onunla konuşacak."

"Kardeşim onu öldürecek. Sözlerimi unutma."

"Neden?" O kesinlikle böyle bir tehditte bulunmuştu, ama onun neden böyle düşündüğünü merak ediyordum.

"Sana öyle baktığı için."

"Nasıl olabilir ki..." Ama aklıma geldi, bu tamamen mümkündü. Aslında, Zevander'ın içeri girdiğimiz anda bizi fark etmiş olması oldukça olasıydı.

"Kardeşimin gözünden hiçbir şey kaçmaz. İnan bana."

"O zaman, bu mantığa göre, bizi burada bulacağını biliyordun ve tüm bunlar bir kin oyunu muydu?"

Kız kıkırdadı. "Beni fazla abartıyorsun, ama tamamen yanılmıyorsun.

Konuk listesinden adımın çıkarılmasında ısrar etti," diye mırıldandı. "Sadece bir bakıştı. Zararsız."

"O bakış zararsız değildi, Maeve. O bakış, *'o elbiseyi yırtıp seni becermek istiyorum'* ifadesiydi. Ben fark ettiysem, Zevander'ın da fark ettiğinden emin olabilirsin."

"Umarım sırf bana baktığı için birini öldürmez."

Rykaia burnunu çekip kalabalığa döndü. "Annemizin zihin okuma yeteneğini miras almadığına şükret. Yoksa buradaki konukların yarısı kan gölünde yatıyor olurdu."

"Kardeşinin benim hakkımda böyle düşündüğünden neden bu kadar eminsin?"

"Onu hayatım boyunca tanıyorum ve pek çok kadın ona ilgi duysa da, senin yanında olduğu gibi davrandığını hiç görmedim. Zevander sert, soğuk ve kesinlikle kalpsiz biri olarak bilinir. Ama sen geldiğinden beri, onda var olduğunu bilmediğim bir yönünü gördüm."

"Bence bu *nefret*. Tiksinti. *Nefret*."

O içini çekti ve kolunu koluma taktı. "Bence buna şehvet ve şiddetli bir çekim denir, ama ben ne bilirim ki? Ben sadece neredeyse iki yüzyıldır onunla yaşayan sinir bozucu küçük kız kardeşim.

BÖLÜM ELLİ İKİ

ZEVANDER

Genellikle zihnini keskin tutmaya kararlı olan Zevander, prensi korurken nadiren içki içerdi, ancak kargaşa hem zihnini hem de bedenini tüketmişti. Maevyth'i o tehlikeli derecede baştan çıkarıcı elbiseyle görmekten, General Loyce ile karşılaştığında iştahının hızla kaçmasına kadar, içinde yanan gerginliğin ateşli çatışmasını yatıştırmak için bir şeye ihtiyacı vardı.

İlk kadehi bir dikişte bitirdi, sonra onu beyaz gül heykelinin bulunduğu süslü çeşmeden şarapla doldurdu ve bir tane daha içti. Maevyth ile dans etmek, onu izleyen gözler düşünülürse aptalca bir hareket olabilirdi, ama neyse ki herkes prensin onu dans pistine çağırdığını görmüştü. Reddetmek şüpheli görünebilirdi ve Maevyth'in başka biriyle dans etmesini izlemek, birinin yüzüne yumruğunu indirmekten kendini alıkoymak için kendi yumruğunu ısırmasına neden olabilirdi.

"Eski bir dostu böyle mi karşılırsın?" Kadının sesinin tonu bile içindeki karanlık şiddeti uyandırdı.

"Kim demiş biz arkadaşız diye?" Zevander, üçüncü kadehi doldururken ona bakma zahmetine bile girmede.

General Loyce güldü, sesi dudaklarını tiksinti ile büküyordu. "Seni son gördüğümde sıska bir çocuktun. Şimdi haline bak. Bir canavar gibi bir *adam* olmuşsun."

Zevander, onu oyuncağı yaptığında gençti, yetişkinliğe yeni adım atmıştı. O zamanlar gücünün farkında değildi, savaşmak için gerekli eğitimi de almamıştı. Onu son gördüğünde, gerçekten de aç ve korkmuş, acınası ve sıska bir çocuktu. General Loyce'un bastırmaya ve kontrol etmeye çalıştığı dizginlenemeyen bir öfkeyle boğuşuyordu.

"Sen de çok temizlenmişsin. Bunlar *soylu* birinin giydiği kaliteli ipekler mi?" Cevap vermediğinde, ona doğru eğildi. "Seni tanımıyorsam, ortama uyum sağlamaya çalıştığını söyleyebilirim. Ne yazık ki senin için, sevgilim, gözlerim kapalı olsa bile seni bulabilirim."

"Omurganı ve iç organlarını önemsiyorsan, bu gece mesafeni korumanı öneririm, General."

Kadın başını geriye atarak güldü. "Keşke tehditlerin beni öfkeliendirdiğini söyleyebilseydim, ama bunlar beni sadece tahrik ediyor." Tembel bir yürüyüşle mesafeyi kapattı ve kadehini kaldırarak, sadece doldurmak niyetinde olduğunu göstermek istercesine. "Her gün, neredeyse her saat seni düşündüğümü söylesem bana inanır mıydın?"

"Seni hiç düşünmediğimi öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Oh, bundan şüpheliyim." Bir yudum aldıktan sonra, ona yaklaştı ve bu yakınlığı onda alarm zillerini çaldırdı.

Elini bıçağını çekip onu susturmak için kaşındı. Bunu yaparsa, o anda bir savaş başlatmış olacaktı.

Bunun yerine dişlerini sıktı ve bir kadeh daha bitirdi.

"Sanırım her penisini tuttuğunda benim sesimi duyuyorsun. Her boşaldığında benim vajinamın kokusunu alıyorsun. Ve sanırım, derinlerde bir yerde, sana çektiğim zevkten zevk alıyorsun."

Kafatasına bir ağır dalgası çarptı, azı dişlerini gıcırdatarak, ondan başka bir şey istemeden, onun canını almak istedi. Onu ateşe vermek ve içi sıvıya dönüşürken çığlıklarını izlemek istedi. Kadehini, onu silah olarak kullanma isteğini bastırmak için sessizce yakındaki masaya koydu.

"Oradaki küçük güzelliğin o lezzetli piercinglerden zevk aldığından eminim. Uzun zamandır gördüğüm en zarif vücuda sahip. Belki bu gece onu odama davet edip biraz eğlenirim. Onun narin vücudunun aç Solassion erkekleri tarafından tahrip edilmesini izlemek eğlenceli olur."

Zevander bir nefeslik bir sürede kılıcını çekip kadının boğazına dayadı, öfke şiddetli dalgalar halinde içini parçalıyordu. "Ona bir daha bakarsan, gözlerini yuvalarından oyup boğazına tıkarım."

"Cesur sözler." Arkadan gelen metal sesi, diğer Solassion muhafızlarının ona yaklaştığını haber verdi. Kadın yutkundu ve kılıç derisini çizdi, boğazından ince bir damla kan sızdı. "Tek kelime et, köpek sürüsü gibi saldırırlar."

Bir anlık bakış, Ravezio ve Kazhimyr'in muhafızlarına arkadan gizlice yaklaştığını gösterdi, Solassionların o anda karşı karşıya olduğu tehlikeye dair hiçbir uyarıda bulunmadan. Zırhlı adamlar korkutucu olsalar da, Letalisz gibi *mage-duell*, yani doğaüstü semboller ve kan büyülerini içeren bir dövüş tekniği konusunda eğitilmemişlerdi. Solassionlar, onun emirlerini yerine getiren sıradan askerlerden başka bir şey değillerdi.

Zevander dişlerini yaladı, onun bariz aşağılanmasından aldığı zevk onu heyecanlandırıyordu. Diğer konuklar henüz fark etmemiş olsa da

kralın onu generali tehdit ederken yakalaması an meselesiydi ve o zaman ortalık cehenneme dönecekti.

Onu bıraktı ve geri adım attı.

Kadın boğazını temizleyip adamlarına eliyle işaret etti. "Peki. O zaman, belki de benim odama kadar bana eşlik edebilirsin. Eski günlerin hatrına."

"Seni ona yaklaştırmaktansa, keskin olmayan bir bıçakla kendi aletimi kesmeyi tercih ederim.

"

"Ne yazık olurdu."

"Mesafenizi koruyun, General. Yoksa, sözüme güvenin, olursun."

Dudakları şeytani bir gülümsemeye gerildi. "Uzun zaman önceki sıkı çocuğu özlüyorum ama şunu söylemeliyim ki, seksapeli keskinlikle kaybetmemişsin, Zevander Rydainn. Bu gece seni düşüneceğim, senin yerine geçen zavallı adam beni tatmin etmekte başarısız olurken. Sen gittiğinden beri doğru dürüst orgazm olamadım."

Başka bir şey söylemeden, Zevander, sanki kendisinden büyük bir sülük atmış gibi hissederek uzaklaştı. O, Solassion ordusunun generali olmasaydı, onun kanını taşa çevirmekten memnuniyet duyardı.

Elinde tepsi, basit bir tunik ve pantolon giymiş bir hizmetçi kılığına girmiş Kazhimyr, içki ikram etmek istercesine yanına geldi ve Zevander, uzattığı kadehlerden birini aldı. "Eski dostlukları yeniden canlandırıyor sun, anlıyorum."

"Gece sonuna kadar nefes alıyorsa, bu benim sayemde değil, tanrıların lütfü sayesinde olacak." "Tanrıların ona merhametli davranmasını ummaktan başka çaresi yok."

Kazhimyr omzuna hafifçe vurdu. "Onun seni sinirlendirmesine izin verme, kardeşim. Sonuçta bu onun en sevdiği işkence."

Zevander başını salladı ve Kazhimyr, dikkatli bir hizmetkar rolünü oynayarak kalabalığın arasından geçmeye başladı.

Odanın uzak ucunda bir platform vardı ve Kral Sagaerin, odanın sessizleşmesini bekliyordu.

Zevander, platformun arkasında duran Dorjan'ı gördü ve oraya doğru yöneldi. Prensın yanına giderken, kalabalığı gözetlemekle görevli Torryn'i gördü ve onun yanında durdu. "Belki kız kardeşim ve Maevyth'e göz kulak olabilirsiniz."

"Onlar geldiği andan beri onları gözetliyorum." Görünüşe göre, kılık değiştirme çabaları onu da kandıramamıştı.

Zevander başını salladı ve yoluna devam etti, ta ki ayakları üzerinde sallanan, açıkça çok fazla şarap içmiş olan Dorjan'a ulaşana kadar. Aslında kaçınılmaz bir sonuçtu. Prens, sarhoş olmadan bir gece boyunca kutlamaları nadiren idare edebiliyordu ve köyde olanlar sadece daha fazla kin ve öfke uyandırmış gibi görünüyordu.

Daha fazla içki.

"Zev'der... belki arkadaşımı getirebilirsin." Zevander'ın sevgilisine yatmaya hazır olduğunu bildirmesini istiyordu.

Zevander, akşamki olayları önceden tahmin etmiş ve herhangi bir şüpheyi yol açmamak için genç adamdan odasına erken gitmesini istemişti. "Şu anda seni bekliyor."

"Ah, iyi adam." Zevander'ın sırtını okşadı ve odasına doğru yola çıktı.

Zevander onu takip etti ve koridorlarda herhangi bir saldırı belirtisi olup olmadığını kontrol etti.

Prens tökezleyerek duvarlara çarptı, ta ki sonunda Dorjan kapıyı itti ve sevgilisi yatakta çıplak yatmış, penisini okşuyordu. Prens kıyafetlerini çıkarırken, Zevander kapıyı içeriden kapattı.

Kapının dışında nöbet tutması gerekirken, Zevander, Maevyth ve Rykaia'yı gözetleyebilecekken, prensin bütün gece sevişmesini dinlemeyi reddetti. Bunun yerine, akrebi çağırdı ve kapının önündeki yere koydu. Prensın peşinden gelen olursa, akrep saldıracaktı.

Zevander balo salonuna geri döndüğünde, kral halkına hitap ediyordu.

"Saygıdeğer konuklarım, güzel kızımın Yetişkinlik Töreni'ne tanık olmaya davet etmekten büyük mutluluk duyuyorum." Gülümsemesinin titremesi hayal kırıklığını ele veriyordu. "Bu öğleden sonraki maçın galibi belli oldu. Prenses Calisza, Solassion Ordusu'nun Kaptanı Avith ile eşleştirilecek."

Salonun arkasından Solassionlar'ın gürültüsü ve rahatsız edici tezahüratları duyuldu ve iri yarı bir adam öne çıktı. İmparatorluk Muhafızları, kaptanın prensese nazik davranmaması durumunda harekete geçmeye hazır olarak çevrede güvenlik önlemi aldı.

Zevander, Rykaia ve Maevyth'i aramak için kralın seyircilerini taradı ve ikisini platformun karşı tarafında buldu.

Tanrılar adına, Maevyth'in giydiği elbise onun içinde karanlık bir şey uyandırdı. O kadar masum bir şekilde odayı dolaşıyordu ki, ardında bıraktığı özlemi fark etmiyordu bile. Her hareketini izleyen gözler, çünkü başka yere bakmak lanet olası bir trajedi olurdu.

O, ince ipekle sarılmış bir kaos gibiydi. Baloda onu ilk gördüğünde, onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecek kadar sorunlu bir kadındı. O kadar güzeldi ki, göğsü ağrıyordu.

Önceki gece, kıvranıp inleyen halini hatırladı. Zirveye ulaştığında sıkıca kavradığı saten teninin hatırası, onu titretmişti.

omurgası. Kendi odasına geri dönene kadar vücudu taş gibi sertleşmişti. Onu sakinleştirmek için zehirli bıçağıyla üç kez kesmek zorunda kalmıştı – o anda ona bakarken bile pantolonunun altında hala yanan üç öfkeli kesik. Ve daha önce fısıldadığı o sözler... onu almasını ve esasen tecavüz etmesini isteyen sözler, ancak Primyrianca kelime tam olarak aynı anlama gelmiyordu. Belli ki ne söylediğini ya da ondan ne istediğini bilmiyordu ve aksanı biraz kaba idi, bu da ona garip gelmişti, çünkü önceki gece dili kolaylıkla konuşmuştu. Ama bu, onu omzuna atıp en yakın yatağı bulma isteğini kesinlikle engellemedi. Kesinlikle yedi gibi Cehennemler, zaten şişmiş olan penisini rahatlatmadı.

Tören, Prenses Calisza'nın kıvrımlı merdivenlerden balkona, onu bekleyen çiftleşme odasına eşlik edilmesiyle başladı ve kornaların gürültüsü onun düşüncelerini böldü. Solassionların iğrenç tezahüratları tarafından kışkırtılan Kaptan Avith, onun peşinden merdivenleri tırmanırken, zırlı asker arkadaşları tarafından çıkarıldı.

"Onu kanatın!" diye bağırdı adamlardan biri.

Bu yorum Zevander'ın dudaklarını kıvrırdı. Kendini beğenmiş piçler. Hepsini boğazlarını keserek susturmak isterdi.

Zevander başka yere baktı, gözleri ellerine bakan Maevyth'e takıldı. Kalabalığı tekrar taradığında, akşamın erken saatlerinde konuştuğu büyücü Anatolis'i çıkışa doğru ilerlerken gördü.

Seyirciler prenses ve kaptanın odaya girmesini hayranlıkla izlerken, Zevander kalabalığın arasından geçerek Maevyth'e doğru ilerledi. Elini onun eline hafifçe dokundurması, onu takip etmesi için bir işaretti. Şüphe çekmemek için, hemen onunla aynı adıma geçmedi, bunun yerine kalabalığın içinden geçene kadar bekledi.

Akıllı kız.

Kalabalığın bir kısmı dağılmaya başlamıştı. Kanıt görmek isteyenler ise genellikle sonuna kadar kalmayı tercih ediyordu.

Rykaia şarap çeşmesine doğru yöneldi, Torryn ise onun peşinden gitti.

Zevander, Anatolis'in peşinden avluya çıkarken kapıdaki muhafızlar kenara çekildi. Büyücü köşeyi döndüğünde, Zevander sessizce Maevyth'e gölgeli bir girintiye saklanmasını emretti. Geyik maskesini çıkarıp yerine her zamanki deri maskesini taktı, pelerininin başlığını başına geçirdi ve büyücünün peşinden gitti.

Sırtı Zevander'e dönük olan Anatolis, kambur duruyordu ve burnunu çekme sesi Letalisz'e onun ne yaptığını fark ettirdi. Bazı soylu aileler, vivicantem'i diğer uyarıcılarla karıştırıp ince bir toz haline getiriyorlardı ve bu tozun uyarılmayı artırdığı söyleniyordu.

Zevander yaklaşınca, geri döndü ve burun silerek irkildi.

"Tanrının kanı, o maskeyle ödümü kopardın."

"Anatolis, değil mi?" Zevander tüm büyücülerin isimlerini bilmiyordu, sadece kral ile görüşenleri biliyordu. Onu sadece Maevyth'e göz süzen piç olarak tanıdı.

"Evet, peki sen kimsin?"

"Merak ettim, hepsi bu. Neden maske takmıyorsun?"

"Ben... sadece onlara karşı bir tiksinti duyuyorum."

Zevander başını salladı ve bir saniye sonra bıçağını boğazına dayadı. "Ben de nefret ederim. Yalancılardan."

Çenesini yukarı kaldırarak, büyücü ona bakarken alt dudağı titriyordu. "Neden yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Prenses dışında, yüzünü gizlememeyi seçen tek kişi sensin."

Büyücünün dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Senin beni takip ettiğini gördüler

."

"Bundan eminim." Gözlerini Anatolis'ten ayırmadan, başını

. "Maevyth." Zevander'ın onun önünde onun adını yüksek sesle söylemiş olması, büyücünün görüşmelerinin sonunda nefes almayacağından emin olmasını sağladı.

Köşeyi gözetledi ve Anatolis başını çevirmeye çalışırken, Zevander bıçağı daha sert bastırdı.

"Onu izlemeyi kes."

O, onun yanına geldiğinde, etraflarına siyah bir sis çağırırdı.

Zevander sessiz kaldı, büyücüye bakarak, onu nasıl öldüreceğini hayal ederken yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Öncelikle, o dolaşan gözleri oyarak.

Birkaç saniye sonra, iki büyücü köşeyi dönerek, maskesiz yüzlerinde şaşkın ifadelerle etrafa bakındılar. Bir an için amaçsızca dolaştılar, şüphesiz büyücünün nereye gittiğini merak ediyorlardı. İçlerinden biri imkansız bir şekilde yaklaştı ve Anatolis onlara seslenmek için nefesini alırken, Zevander bıçağın kenarını boğazına kaydırarak orada bir yanık izi bırakacak kadar yaklaştırdı.

İki büyücü balo salonuna doğru geri döndüler ve Zevander onların geri gelmeyeceklerine karar verdikten sonra sisi kaldırdı.

"Mortasia'daydın. Bir kâtiptin."

Büyücünün bakışları Maevyth'e kaydı ve geri döndü, ama cevap verme zahmetine girmedii.

"Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabilirim." Avucunu kaldırarak bir akrep çağırdı ve büyücünün cüppesinin üzerine sürünmesini sağladı.

Adam titredi, gözleri cüppesinin üzerinden tunikasına doğru ilerleyen akrebi takip etti. Akrep boynuna doğru koştuğunda, bir inilti çıkardı.

Zevander, elini büyücünün ağzına kapattı ve akrep onun etine gömüldüğünde çığlığını bastırdı. "Şimdi, dediğim gibi. Mortasia'daydın. Bir yazardın."

Adam çılgınca başını salladı ve Zevander ağzını bıraktı. "Yanıyor, lütfen. Yanıyor," diye titrek bir nefesle fısıldadı.

"Evet. Sorularımı cevaplamazsan çok fazla yanacak. Neden Mortasia'daydın?"

Alt dudağı titreyerek somurtmaya başladı, bu bilgiyi açıkça ifşa etmek istemiyordu. "Büyücüler. Beni oraya onlar gönderdi."

"Neden?"

Dudaklarını sıkıştırarak başını salladı. Akrep tarafından acı verici bir şekilde ısırılmış olmalı ki, dişlerini sıktı ve gözlerinin köşelerinden yaşlar süzüldü. "Bir damar. Mortaslılar bir damar buldular. Ben de bunu doğrulamak ve rapor etmek için gönderildim."

"Peki Cadavros? O yaşıyor mu?"

Ağır nefes alıp verirken burun delikleri genişledi. "Bana çok gizli bir bilgi soruyorsun. Ben senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Adımın önemi yok. Soruma cevap ver."

"Evet. Cadavros hayatta. Ve damarı biliyor."

"Magestroli onun ölümü hakkında yalan söyledi."

Neden?"

"Buna cevap veremem." Sızlandı ve akrep bir kez daha ısırınca, Zevander eliyle bastırdığı bir çığlık attı.

"Seni burada deşmekten çekinmem."

Büyücünün çığlıkları hıçkırıklara dönüştü. "Magestroli sadece emirleri yerine getiriyordu."

"Kimin

emirlerini?"

"Akmyrios'un."

"Cadavros'u sürgün ettiklerinde damarın varlığından haberdar mıydı?"

"Hayır. Mortasia'ya gönderilen keşifçiler damarın varlığından bahsetmemişti. Bin yıldır ölüydü. Lyverian dağlarının altında gömülüydü." Vücudu titriyordu ve Zevander, büyücünün elinin yan tarafında çılgınca titrediğini gördü. "Moros adında bir adam onu keşfetti."

Adının anılması, Zevander'in Maevyth'in bu adamla nişanlandığını hatırlamasıyla birlikte gergin bir uğultuya neden oldu. "Peki Mortasia'nın şu anki durumu nedir?"

"Bilmiyorum. Damarı keşfettikten kısa süre sonra oradan ayrıldım. Mutasyonlarla ilgili söylentiler vardı." Yüzü soldu, alnında ter damlaları belirdi. "Korkunç şekilde deforme olmuş yaratıklar."

"Genç bir kızın sürgüne gönderilmesine şahit oldun mu? Aleysia'nın?"

Bakışları, hala maskesini takan Maevyth'e kaydı. "Evet." "Ve sürgünden sonra ona ne olduğunu gördün mü?"

"Biliyorum... Moros ile birlikte ortaya çıktı." Vücudu sarsıldı ve bir homurtu çıkardı. "Hayatta mı bilmiyorum."

"Ama onu gördün!" Maevyth ona doğru eğildi ve Zevander inledi.

"Onu gördüm. Ama kaderini bilmiyorum."

"Magestroli'nin planı nedir?"

Yine, bakışları Maevyth'e düştü ve titrek bir nefes aldı.

"Ona bakma," diye Zevander tekrar uyardı ve büyücünün gözleri tekrar ona döndü. "Soruyu cevapla."

"Cadavros'u yok etmek ve Umbravale'yi güçlendirmek için." Bunu başarmanın tek yolu septomiri ele geçirmektir.

"Onun seni tanımasını istedin. Neden bu gece geleceğini düşündün?"

Üçüncü kez, büyücünün bakışları Maevyth'e düştü ve Zevander'ın hoşuna gitmeyecek kadar uzun süre orada kaldı. Öfkesi arttı ve elindeki bıçağı çevirerek bıçağı Anatolis'in gözüne dayadı. "Bir kez daha." Parmaklarını göz çukuruna bastırarak adamın göz kapağını açık tuttu ve korkuyla genişleyen göz bebeklerini izledi. "Ona bir kez daha bakarsan, bu geceden itibaren bakacağın tek şey, sonsuz, kara bir pişmanlık boşluğu olacak." Tehdidini söylerken kasları titredi ve her ne kadar soğukkanlılığını kaybetmek ona yakışmasa da, Anatolis'in bakışlarında bir şey, onu ilk fark ettiğinden beri Zevander'ı rahatsız etmişti.

"Hiç emin değildim. Bu geceye kadar onun gerçekten karşıya geçtiğine inanmıyordum."

"Ama buraya geldiğinde anladın."

Büyücü gözlerini kapattı, burnundan zorlukla nefes alıyordu, cildinin hastalıklı solgunluğu her saniye daha da beyazlaşıyordu. "Kız kardeşin... Onu tuzağa düşürdüler."

Zevander'ın kasları çılgınca bir öfkeyle titredi, dilini kesip çıkarma dürtüsü onu kışkırttı. "Nasıl?"

"İsimler. Lady Anadara ya da Sivarekis diye birisi yok. Rykaia'nın zihin okuyabildiğini biliyorlardı."

Yani, Rykaia isimleri söylediği anda muhafızlar onlara haber vermişti.

"Kral neden Cadavros'u öldürmedi?"

Anatolis başını sallarken gözleri yaşardı. Zevander'ın avucunun arkasında irkildi ve yürek parçalayan bir çığlık attı. Vücudu titriyor, acı içinde kasılmalar yaşıyordu. Çığlıklar devam etti ve Zevander ağzını daha sıkı kapattı.

"Söyle, durdurayım!" diye homurdandı.

Ama durmadı. Zevander, büyücünün cüppesinden çıkan akrebinin geri çekti, ama Anatis hala çığlık atıyordu. Gözleri geriye devrildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Kusarken ağızından kırmızı, jelatinimsi bir parça çıktı ve yere düştü.

Maevyth, bir çığlık atarak geri sıçradı.

İlk parçanın ardından bir başka et parçası daha ıslak taşların üzerine sıçradı.

Organlar. Bir şey organlarına saldırıyordu. Konuşmasını engelleyen bir büyü.

Anatis yüzüstü yere yığıldı, dudaklarından kan sızıyordu. "Akrep onu öldürdü mü?" Maevyth'in sesinde titrek bir panik vardı.

"Hayır. Ama önemli değıl. Zaten onu öldürmeyi planlıyordum." Zevander büyücünün yanına diz çöktü ve cebinde toz halindeki vivicantem'i aradı.

Uzakta gök gürültüsü gibi bir ses yankılandı ve o donakaldı, bakışlarını gürültünün geldiğı yere çevirdi.

Maevyth'in elini tuttu ve onu kalenin ön tarafına götürdü. İmparatorluk Muhafızları kapılara doğru koşuyorlardı. Alevler taş bariyerin üzerinden sıçrayarak avluda dağılmış çadırları ve samanı tutuşturdu.

"Köylüler!" diye bağırdı muhafızlardan biri. "Saldırıyorlar!"

Ayaklanma.

"Ne oldu? Neler oluyor?" dedi Maevyth ve Zevander, Maevyth'in ellerini kaldırarak zırhlarından ve silahlarından korunmaya çalışırken, etrafında koşuşturan insanları görmek için arkasına baktı. Solassion askerleri, İmparatorluk Muhafızları ile birlikte kapıya doğru ilerlerken, The Becoming'in konukları korunmak için kaleye koştular.

Kalabalık kaotik bir telaş içindeydi.

Zevander onu kollarının arasına aldı ve avludan içeri akan konuklarla dolup taşan kaleye taşıdı. O boynuna sarılırken, Rykaia ve Torryn'i aradı ve onları köşede barikat kurmuş halde buldu.

Zevander hızlı adımlarla kalabalığın arasından geçerek Maevyth'i kollarında tutarak onlara doğru ilerledi. "Batı kulesine giden koridordan geçin ve Eidolon'a geri dönün." Arkalarındaki ılıkların gürültüsü içinde sesi neredeyse duyulmuyordu. Maevyth'i dikkatlice ayağı kaldırdı.

"Ya sen ne olacaksın?" diye bağırdı Rykaia.

"Dorjan'ı bulmam lazım. Torryn'le kal. Hadi, gidin!"

Üçü, onun talimatına uyarak koridordan aşığı doğru koştular. Rykaia onu sürüklerken Maevyth arkasına dönüp ona baktı.

Zevander, asi kalabalığa dönerek sinirli bir nefes verdi. "Siktir."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

MAEVYTH

Rykaia beni sürüklerken, Zevander'ın kalabalığın içinde kayboluşunu izledim. Kafamın içindeki bir ses, onunla kalmamı söyledi. Onunla birlikte en güvende olacağımı söyledi. Bunun yerine, Rykaia ve Torryn'in peşinden koştum. Onlar, bizi takip etmeye çalışabilecek herkesten uzak, sakın bir yer arıyorlardı.

Rykaia gölgeli bir köşeye doğru koştu ve parmağını taşa koyduğu anda, yaklaşan ayak sesleri bize başka bir yönden birinin geldiğini haber verdi. Altın zırhlı dört kişi bize doğru yaklaşıyordu: Solassion muhafızları.

"Git," dedi Torryn, ayak seslerinin geldiği yöne doğru onun yanından geçerek. "Onlarla ben ilgilenirim." Onlara doğru büyük adımlarla ilerleyen Torryn, eldivenlerini çıkarıp bir kenara attı ve pelerinini çekip sırtına bağlanmış kısa ama tehlikeli görünümlü bir kılıcı çıkardı. Kılıcı bir şekilde pelerininin altında gizli tutmayı başarmıştı ve kılıcın kabzasına uzandığında kılıç eline doğru tam boyuna uzadı.

Eli titreyerek, Rykaia duvara parıldayan bir çizgi çizdi ve içinden geçti.

Onu takip etmek için ayağımı kaldırdığımda, bir şey kolumu tuttu. Beni tutan şeyin ne olduğunu anlamadan, bir el ağzımı kapattı ve beni geriye, ondan uzaklaştırdı. Dişlerimi beni tutan kişinin etine geçirdim ve o kişi homurdandı ve beni bıraktı. Özgür kaldığımda, Eidolon'a geri dönmek için tek bir amaçla o parlayan çizgiye doğru koştum.

Bacaklarım, sanki kalın çamurda koşuyormuşum gibi güçsüzleşti ve yarıkın hemen önünde dizlerimin üzerine çökerek parlaltının sönmesini izledim. Korkunç bir his uyluklarımdan karnıma doğru yayılırken nabzım hızlandı. Yavaşça kapanan çıkışa uzanarak, boğazımdan çıkan çığlık sesiyle ağzımı açtım.

Rykaia'nın bana seslendiği uzak ses, kulaklarımda çınlayan keskin bir statik sesin altında kayboldu. Ellerim yanıma düştü, vücudum iradem dışında iflas etti.

Taş zemin yanak kemiğime çarptı ve çenemde şiddetli bir ağrı patladı. Siyah bir botun görüş alanıma girmesini izlerken bir homurtu çıkardım, mor bir cüppenin kenarı botun hemen üzerinde sallanıyordu. Figür eğilip boynumdaki düdüğü tuttu. Sert bir hareketle onu kopardı.

Karanlık görüşümü kapladı.

Yanık otların kokusu burnuma doldu ve gözlerimi açtığımda mumların parıldayan ışığını gördüm. Yüzlerce mum, üstümdeki kubbeli beyaz tavanı aydınlatıyordu. Sessiz ilahilerin uğultusu dikkatimi sağ tarafa çekti, orada siyah ve altın maskeler takmış cüppeli figürler sıralar halinde duruyordu. Bileklerimdeki baskıya bakınca, kollarımın bakır kelepçelerle bağlandığını ve zincirin altımdaki beton levhaya tutturulduğunu gördüm. Kafam karışmış bir şekilde zinciri çılgınca çektim ve ayaklarımla tekmelediğimde onların da serbestçe hareket edemediğini fark ettim.

Soğuk, dallanan bir panik göğsümü kapladı, ciğerlerimi sıktı ve sadece bir inilti çıkmasına izin verdi.

Başımı sola çevirdiğimde, zengin, siyah bir alevin hipnotik bir dansla kıvrılıp titrediği altın bir mangal gördüm. Yakacak odun için aç ve huzursuz olan alev, yakacak her şeyi yakmak için uzanıyor gibiydi.

Mangalın yanında, bir büyüünün karakteristik mor ve siyah cüppesini giyen, yüzü siyah bir maskeyle gizlenmiş başka bir figür duruyordu.

Ellerini iki yana uzattı. "Corvika'e'nin son kızına bakın! Temsil ettiğimiz her şeye aykırı." Bir avucunu kaldırdı. "Simyanın babası. Yaşamın, büyüün ve yaratılışın." Diğer elini kaldırdı. "Ve ölümün ve çürümenin kızı. Kanı taşla dönüştüğünde, en gerçek simyasal dönüşümü gerçekleştirecek. Onun ölümüyle biz yaşayacağız. Onun özüyle, düşmanlarımızdan korunmak için Umbravale'yi güçlendireceğiz. İlahi Öngörü Tanrıçası'nın kehanetinde olduğu gibi, hastalık ve kıtlığı ortadan kaldıracacağız. Henüz geri almadığımız altı taşla birlikte, Kara Veba'nın kurbanı olmayacağız."

"Bırakın beni! Lütfen! Ben sandığınız gibi biri değilim!" Kelepçeler içinde kıvranıp durdum. "Lütfen! Size yalvarıyorum! Bunu yapmayın!"

Yanından buhurdanlığı kaldırdı, daha önce kokladığım kurutulmuş otların kokusunu yaydı ve beyaz dumanlar oluşturmak için başımın üzerinde daireler çizerek salladı. "Magekae, simya ve bilginin efendisi, senin yarattığın güç olan sablefyre'yi evcilleştirmek için bilgeliğine ve becerine başvuruyoruz, böylece senin ruhunu yaşatabiliriz." Tütsü kabını indirip başını geriye eğdi. "Egrezeder deosz! Da'haj'mihirit teviras!"

Kendi sesim olmayan kadınsı bir ses kafamın içinde konuştu. *Gel, Simya Tanrısı! Bana gücünü ver!*

Kara aleve bakarak, bağlarımı çözmek için çaresizce çekiştirdim ve tanıdık yüzler var mı diye etrafa baktım. Sadece duygusuz maskelerden oluşan bir deniz bana bakıyordu. Birçoğu, üzerimde duran büyüğü gibi mor pelerinler giyyordu.

Mage, mangaldan küçük bir odun demetini yakıp porselen bir potaya koydu. Potayı vücudumun üzerine tutarken, parmağındaki siyah oniks yüzüğü dikkatle inceledim. Daha önce tanıştığım Magelord. "O, sablefyre'de yanacak. Kanı taşla dönüşecek. Ve bu taş bize vebadan koruyacak!"

"*Covis honet et obedisz, petimirsj ze noz eripeh,*" diye bağırdı kalabalık, sesleri sert ve kesik kesikti, korkutucuydu.

Onur ve itaatle, bizi kurtarmanı istiyoruz, zihnimdeki ses tercüme etti.

"Hayır, lütfen! Bunu yapma!" Kaslarım, zincirlerden kurtulmak için boşuna çabalarırken titriyordu.

Sessizce, elini alevin içinden geçirdi ve ateşi avucuna alırken yüzünü buruşturdu. Uyarı yapmadan, elini ağzıma kapattı ve ateşi boğazıma zorla soktu.

Tekmeledim ve mücadele ettim, ciğerlerimdeki hava burnumdan her nefes alışımında çıtırdadı. Gözlerimin kenarlarında gümüş rengi bir parlıltı gözlerimi bulanıklaştırdı, oda kenarlarından daralıyordu.

"Dur!" Kafam acı içinde çığlık attı, sözlerim ateşin arkasında sıkışıp kaldı. "Lütfen dur!" Zincirler bileklerimi ısırırken, ben özgürlük için titreyip kıvranıyordum.

Ateş boğazımdan göğsüme doğru ilerlerken, yakıcı bir yanık izi bıraktı. Sırtımı kavisledim, ateş içimi yakarken içimden bir çığlık kopardı. Titremeler kaslarımı sarsarken, görüşümün kenarındaki karanlık beni daha da derine çekiyordu.

Sorun yok, Maevyth. Bana gel. Korkunu onlara gösterme, dedi rahatlatıcı ses.

Oda küçüldü. Daha da küçüldü. Ta ki tamamen karanlıkta kalana kadar.

Arkadan parlak bir ışık parladı ve ben ona doğru döndüm. Acı veren parlaklığa karşı gözlerimi kısarak, daha önce gördüğüm incecik figürü gördüm. Morsana.

"O beni arıyor." Sanki üzerimizde bir şey uçuyormuş gibi bakışlarını kaldırdı, ama baktığımda sadece solan ışık huzmeleri ve onların ötesinde karanlık vardı.

"Seni yok etmek istiyor."

"Ne yapmalıyım?"

"Ateşi sen kontrol edersin. Bunu unutma."

Cildimde yakıcı bir sıcaklık dans ediyordu, ama aşıya baktığımda hiçbir şey görmedim. Acı ya da alev izi yoktu.

"Ateşin senin emirlerini yerine getirmesine izin ver. Şimdi git. Çok geç olmadan git."

Karanlık kayboldu, önceki gümüş rengi parıltıya dönüştü ve ben maskesini çıkaran büyücüyü, korku ve şaşkınlıkla buruşmuş yüzünü izledim.

"Kimsin sen?" diye sordu, ağlamak üzereyken.

Karanlık ve pullu bir şey içimden geçerek göğsümün içinde kıpırdadı. Soğuk ve uyuşuk bir his derime ve kemiklerime işlerken, gözlerimin önüne beyaz bir sis çöktü. Dudaklarımı büzdüm ve büyücünün yüzüne siyah bir alev seli üfledim.

Arkamdaki büyücüler odada yankılanan toplu bir çığlık attılar. Büyücü Lordu kendini korumak için ellerini kaldırırken, dudaklarımdan bir başka yakıcı alev fışkırdı ve havada pişmiş et kokusu yayıldı.

Magelord geriye doğru sendeledi. Ellerinin arkasındaki deri kayarak yerini parlak, çiğ ete bıraktı ve ellerini yüzünden indirdiğinde, iki süt beyazı kütlenin göz çukurlarından kayarak yere düşüp sıçradığını gördüm. Büyücü dizlerinin üzerine çöktü, sonra geriye doğru düşerek kasılmaya başladı.

Kalabalıktan korku dolu çığlıklar yükseldi ve ben onlara döndüğümde, maskeli figürlerden biri avucunu kaldırdı, glifi parlak bir şekilde ışıltıyordu. Kör edici bir acı dalgası içimi sardı ve ben çığlık attım, vücudum levhaya doğru kıvrıldı. Başka bir büyücü elini kaldırdı ve görünmez bir güç boğazımı sıktı, baskı gözlerime yaşlar getirmişti. Bağlarımı kırmak için çırpındım, bunu durdurmak için çaresizce uğraştım. Işık azaldı, görüşüm karardı, gittikçe küçüldü.

Alev senin emrini yerine getirsin, diye bir ses kafamın içinde çınladı.

Başımın üstünde, siyahın tavanda hareket ettiğini izledim, sanki gölgeler beni yutuyormuş gibi. Gözyaşları şakaklarımdan süzüldü. Vücudumdaki acı, kancalı pençelerle kaslarımı parçalarken, boğazımdaki baskı ciğerlerimdeki havayı emiyordu.

Her şey karanlığa dönüştü.

Zihnimin sessizliğinde, beyaz sis ve asfodellerle dolu bir çayırdaki dans eden kendimi gördüm, uzun, koyu renkli saçlarım omuzlarımdan etrafında sallanıyordu. Kendimi sanki başka birinin gözünden bakıyormuşum gibi görmek ne tuhaf ve rahatsız ediciydi. İkizimin kahkahasının uzak yankısı yüzüme bir gülümseme getirdi. Uzun, beyaz çiçeklerin arasında dönüp durdu, sonra durup bana baktı, yüzündeki neşe yerini korkuya bıraktı. "Ne yaptın?" Yüzündeki dehşet karardı ve soğuk, dallanan bir korku omurgamdan aşağı süzüldü. "Ne yaptın!"

Çıglıklar arasında gözlerimi açtım. Yoğun korkunun yüksek, boğuk çıglıkları. Kafamı yana çevirip, birbirlerine çarpan bedenleri, alarının yarattığı kargaşayı izledim. Büyücüler çıkışın yakınında toplanmışlardı, ama bir şey onların gitmesini engelliyordu. Siyah alevlerden oluşan bir duvar. Odanın etrafını tamamen çevrelediğini fark ettim, sanki bir ateş yoluna tutuşmuş ve etrafımızda bir barikat oluşturmuş, bizi kuşatmış gibiydi.

Kendime baktım, bileklerimden ve ayak bileklerimden eriyip kaybolan metal kelepçeler beni özgür bırakmıştı. Ellerimi kaldırdığımda, cildimde kalan kırmızı izleri, yanık izlerini inceledim. Büyücüler sıkı bir grup halinde toplanmışlardı, gözleri dehşetle bana bakıyorlardı. Benden mi *korkuyorlardı*?

Taş zeminde, daha önce bana acı çektiren iki büyücünün durduğu yerde iki yığın kül vardı. Kafam karışmış bir şekilde, hala devam eden hayali bir baskı hissiyle elimi boğazıma götürdüm. Ne olmuştu?

Arkamda ve odanın karşısında birden fazla taş kemer vardı ve onların ötesinde, siyah alevlerin engellediği karanlık koridorlar. Çıkış yoktu.

Üzerime kasvetli bir panik çöktü.

Ne yaptın?

Siyah alev sönmek bilmiyordu, etrafımızda bir daire çizerek şiddetle yanıyor ve bizi odada mahsur bırakıyordu. Sığ nefesler içime girip çıkıyordu, ben de sunaktan kayarak kaçış yolu aradım.

Hiçbir şey yoktu. Amansız ateş odadan çıkabileceğimiz her yolu kapatmıştı ve dayanılmaz sıcaklık, göğsümdeki boşluk hissine rağmen başımı döndürüyordu.

Büyücülerden biri aleve doğru fırladı, diğer büyücülerin nefes nefese kalışları ve çıglıkları, ateşe temas ettiği anda çıkan iğrenç etin cızırtı sesini örtbas edemedi. Bir şey yere çarptı ve bana doğru yuvarlandı, ayaklarımın dibinde durdu. Kırmızı renkli bir taş. *Kan taşı*.

Kaslarım titreyerek, ondan uzaklaşmak için sunak etrafında geriye doğru çekildim ve topuğum arkamdaki bir şeye takıldı. Geriye düştüm, altımda yatan bir kütleye sırt üstü yuvarlanırken, ellerimle zemine çarptım. Yerde yatan bir ceset, boş göz çukurları midemi bulandırdı. Gözyaşı dökmeden hıçkırarak ağladım ve kendimi ondan uzaklaştırmak için tekmeledim, dizlerimi göğsüme çekerek kıvrıldım.

Tanrım, ne yaptım ben? Ne yaptım ben!

Az önce yattığım sunak üzerinde gümüş rengi mavi bir ışık parıldıyordu ve ortasından bir el yukarı doğru fırladığında dehşet içinde inledim. Bir el daha onu takip etti.

Daha uzağa çekildim, kalbim deli gibi atarken bir figürün sunaktan sürünerek çıktığını izledim.

Bir kafa ortaya çıktı ve Rykaia'nın yüzünü görünce, gözyaşları içinde hıçkırarak güldüm, ayağa kalkmaya çalışırken rahatlamış kaslarım gevşedi.

O sunak kenarından kaydı ve onun ardından başka bir koyu tenli el çıktı.

"Maevyth!" Rykaia bana doğru koştu ve o anda çok ihtiyacım olan bir kucaklamayla beni sardı. "Sanmıştım ki... Tanrım, sanmıştım ki..."

"Ben iyiyim," dedim titrek bir sesle.

Arkasında, Dolion yere yuvarlandı ve ayağa kalkarak cüppesini düzeltti. Başını örtmek için pelerininin kapüşonunu kaldırdı. Kaşlarını çatarak odanın etrafına bakındı. "Tanrılar adına..."

"Eidolon'a geri dönmeliyiz. Başka çıkış yolu yok." Rykaia'nın kollarından kurtulup dikişe doğru sendeleyerek ilerlerken, o kolumu tuttu.

"Hayır. *Asla* aşağı inme." Sesinde sert bir uyarı vardı.

"Ne?" Sesim sıkıntıdan bozuldu, şaka yapıyor olabileceğine dair herhangi bir işaret var mı diye yüzünü aradım.

"Duvarları yukarı ve yukarı doğru kesebilirsin, ama asla aşağı doğru kesemezsin. Burası Nethyria'ya açılan kapı. Yeraltı dünyası."

"O zaman kaçış yok. Alev, bu odadan çıkmak için her duvarı ve geçidi engelliyor."

Dolion bana doğru adım attı, gözleri ciddiydi ve kolumu tuttu. "Ateşi sen kontrol ediyorsun, Maevyth. Senin emirlerine uyar."

Başımı salladım, Magelord'un yüzüne alevleri üflediğimde bedenimi ele geçiren görünmez gücü net bir şekilde hatırladım. Sonrasında, bir şekilde kendimi kurtardığımda beni saran karanlık. Hepsi benim kontrolüm dışındaydı. "Onu kontrol eden ben değilim."

"Sen kontrol *ediyorsun*. Sablefyre'yi kontrol etme yeteneğine sahipsin." Nazikçe beni iterek arkamızdaki ateşe doğru yönlendirdi, ama ben direndim, bir adım bile yaklaşmayı reddettim.

"Az önce birinin o aleve dokunmaya çalışırken küle dönüştüğünü gördüm. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum!"

Elini daha da sıkılaştırdı. "Onlar senin sahip olduğun güce sahip değillerdi, Maevyth."

Şimdi, elini kaldır ve aleve geçmene izin vermesini emret." "Nasıl?"

"Elini kaldır."

Talimatı yerine getirdim ve avucumu aleve doğru uzattım.

"Gözlerini kapat ve alevin senin için yol açtığını hayal et."

Nefesim titreyerek gözlerimi kapattım ve siyah alevin bir perde gibi açıldığını hayal ettim. Avucumda bir sıcaklık hissettim ve elimi geri çektim, gözlerimi açtığımda alevlerin arasında bir boşluk ve onun ötesinde karanlık bir koridor gördüm.

İçimde bir coşku uyandı ve bir kahkaha attım, ama Solassion muhafızları koridorun karanlık derinliklerinden ortaya çıktığında —yarım düzine ya da daha fazlası, bize doğru hücum ediyordu. Dolion ve ben, onlar alevlerin arasından geçerken, sunak yönünde geri çekildik.

Bize ulaşmadan Dolion elini uzattı ve parıldayan bir duvar ortaya çıktı, sanki yapboz parçaları yerine oturmuş gibi, tavana doğru yükseldi ve bizi, yumruklarını ona vuran askerlerden ayırdı. "Gidelim! Çabuk!"

Döndüm ve Magelord'un yanına diz çöktüm, ona bakmamak için çaresizce ceplerini karıştırdım.

"Ne yapıyorsun, Maevyth! Gitmeliyiz! Hemen!" Rykaia'nın sesi panikle doluydu.

"Düdüğüm lazım!" Titreyen ellerimle bulabildiğim tüm ceplerini karıştırarak, çılgınca cüppesini aradım.

"Vakit yok!" Dolion kolumu tuttu ve isteksizce onun beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Üçümüz odanın karşı tarafındaki başka bir kemerli sütuna doğru koştuk.

Gözlerimi kapattım ve önceki gibi elimi uzattım, ancak bu sefer odanın karşısına çok daha geniş bir perde hayal ettim, çıkışı daha da genişleterek diğer büyücülerin kaçmasına izin verdim. Onları takip etmek yerine, üçümüz kemerli sütunlardan birinden geçerek içerideki bir koridora koştuk.

"O koştan ne kadar uzaklaşırsam, o kadar çabuk düşecek. Hemen Eidolon'a geri dönmeliyiz." Dolion durdu ve parmağını yanındaki taş duvara bastırdı. Bir çizgi çizmeden çenesi yukarı kalktı ve geriye doğru sendeledi.

Karşısında, Magestrol'i'nin siyah ve mor renkli büyücü cüppesini giymiş bir kadın duruyordu ve boğazına bir bıçak dayamıştı.

"Merhaba, Dolion Gevarys. Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi, sesinde eğlence vardı.

"Sen de Melantha olmalısın."

"Adımı bildiğin için gurur duydum."

"Sen." Rykaia'nın sesindeki karışıklık, yüzünde beliren endişeli ifadeyi görmek için dönmeme neden oldu. "Seni hatırlıyorum." Rykaia kaşlarını çatarak "Her şeyi hatırlıyorum" dedi.

"Evet, ama şimdi bunun sırası değil." Melantha elini kaldırdı, ama ben de elimi kaldırıp gözlerimi Aeryz'in görüntüsüne kapattım. Onu ona doğru ittiğimde, üçümüzün ters yönde koşabileceğimiz kadar uzağa uçtu. Koridorun ortasında donakaldık, vücutlarımız yerden kolayca yükseldi, ayaklarımla tekme atabileceğim bir yüksekliğe.

Rykaia bir şekilde kurtulmayı başardı ve yere düştü, ama kaçamadan yan tarafa yığıldı.

"Rykaia!" diye bağırdım. "Rykaia!"

"O iyi. Sadece uyku büyü." Melantha, memnuniyet dolu bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü.

"Onu rahat bırak!"

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "*Onunla* ilgilenmiyorum."

"Ciddi bir hata yapıyorsun, Melantha. Onun kanını taşla çevirmek kaçınılmaz sonu engellemeyecek," diye uyardı Dolion, sesinde bizi felç eden büyü'nün acısı varmışçasına gerginlik vardı.

"Yine de, yıllardır bunun hakkında coşkuyla konuşan sendin. Onun kanını taşla çevirmek için harekete geçen sendin, değil mi? Onu öldürmesi için Zevander'ı gönderdin."

Kaşlarımı çatarak, hareketlerimin elverdiği kadar Dolion'a döndüm. "Bu doğru mu?"

Melantha güldü. "Ona söylemedin mi? Oh, sen aşağılık bir adamsın."

Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi ve bu, göğsümdeki acıyı daha da artırdı. Bu ihanet, gözyaşlarımı tutmamı sağladı. "Yanılmışım. Çok yanılmışım. Maevyth, ölü olarak değil, canlı olarak daha değerli."

"Elbette öyle. Onun kanını taşla çevirme niyetim yok. Kontrol edemeyecekleri gücü hayal eden domuz gibi adamlar gibi değilim." Onun yorumu dikkatimi Dolion'dan uzaklaştırdı.

"O zaman benden ne istiyorsun?"

"Seni Mortasia'ya, kardeşinin yanına geri göndermek istiyorum."

"Ne?" Beklenmedik cevap beni şaşkına çevirdi. "Kız kardeşin seni kemerde bekliyor."

"Ona inanma," diye yalvardı Dolion. "Bana inan, Maevyth."

Ona inanma. Eidolon'da gördüğüm hayaletin yankılanan sözleri kafamda çınladı.

"Seninle gidersem, onların geri dönmelerine izin vereceğine söz ver." Bu bir rica değil, bir talepti.

Melantha elini küçümseyerek salladı. "Bu ikisiyle hiçbir ilgim yok. Taşlarla da ilgilenmiyorum."

"Yalan söylüyor!"

Yılan gibi gözleri Dolion'a çevrildi. "Ona yalan söyleyen sensin, Dolion. Ben doğruyu söylüyorum. Benimle gel Maevyth. Aleysia seni tekrar görmek için çok sabırsızlanıyor."

Buna inanmak istedim, ama aldatılmaktan bıkmıştım. Kime inanacağımı, kime güveneceğimi bilmiyordum. "Benden ne istiyorsun? Neden bana yardım ediyorsun? Seni tanımıyorum bile."

"Bana inanman ya da güvenmen için hiçbir nedenin olmadığını anlıyorum. Ama seçeneklerin her geçen dakika azalıyor." Parmağını duvarda aşağı doğru kaydırды ve dikişin iki yanını çekerek diğer tarafta bulunan kemeri gösteren manzarayı genişletti. Kemerin ötesinde, kardeşim ileri geri yürüyordu.

"Aleysia!" diye seslendim ve o, beni duymuş gibi aniden durup bana döndü.

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Maevyth?"

"Bu gerçek değil, Maevyth!" Dolion ısrar

etti. "Bu gerçek," diye güvence verdi

kadın.

Yaklaşan ayak sesleri ve zırhların çınlaması, korumanın önünden geçip bize doğru gelen muhafızların geldiğini fark etmemi sağladı.

"Kız kardeşinin yanına git. Ya da kal ve Solassionlar tarafından yakalanma riskini göze al. Seçim senin." Kafamda kaotik bir düşünce karmaşası

dönüyordu. Dolion. Rykaia. Eidolon. Ve

Zevander. Gitmek, onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına mı geliyordu? Ama kalmak, hepsini tehlikeye atmak anlamına geliyordu. Doğru cevabı bilmiyordum. Gözlerimi Aleysia'ya çevirdim. Kız kardeşim. Hayattaydı. "Gideceğim. Sadece Rykaia'nın üzerindeki büyüü kaldır."

Gözleri bana kilitlenmiş halde, elini ona doğru salladı ve Rykaia, büyüden kurtulmuş olarak, homurdanarak yerde yuvarlandı.

"Maevyth! Yapma! Ona güvenme!" Dolion'un yanımda tekmelemesi ve kıvrınması, dikkatimin odaklandığı yerden sadece küçük bir dikkat dağınıklığıydı.

Aleysia, her zamanki gibi tırnaklarını ısırarak, dikişin üzerinden geçmeye devam etti. Dolion'a bakmadan, "Lütfen Rykaia'yı Eidolon'a geri götür. Bana söz ver." dedim.

"Tabii ki yapacağım, ama bu kadına güvenemezsin!"

Bu doğru olsa bile, bir kaçış yoluna ihtiyacım vardı.

Hem de acilen.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

ZEVANDER

Bir saat önce...

Zevander, huzursuz kalabalığın arasından, başlangıçta Solassionları gözetlemekle görevlendirilmiş olan Kazhimyr ve Ravezio'yu gördü. Özellikle de asi muhafızlar

ama şimdi panik içinde kralı ve Prenses Calisza'yı koruyorlardı.

Zevander sonunda Dorjan'ın odasına ulaştığında, nöbet tutmak için bıraktığı akrebi geri çağırdı ve kapıyı sertçe açtı. Dorjan'ı çıplak ve sevgilisinin yanında baygın halde buldu, havada seksin baş döndürücü kokusu vardı. Hızlı adımlarla yatağın yanına geldi ve cebinden Anatolis'ten çaldığı vivicantem tozunu çıkardı. Zevander parmağına biraz döktü ve elini prensin ağzına koydu. Burnundan ani bir nefes aldı ve tozu burun deliklerinden çekerek başını geriye attı. Vivicantem, diğer uyarıcılarla karıştırıldığında bile güçlü bir ayılma maddesi olarak işlev görüyordu.

"Tanrılar aşkına!" Dorjan üç kez gözlerini kırıştırarak Zevander'e baktı. "Ne oldu?" "Köylüler saldırıyor. Seni mahzene götürüyorum. Hemen."

Dorjan yataktan fırladı ve yatak arkadaşını itti. "Gitme vaktin geldi. Çabuk ol."

Diğer adam inledi, ama Zevander onu beklemek niyetinde değildi. Prens giyinir giyinmez, onu odadan çıkarıp batı kulesine doğru yönlendirdi. Kulenin dar penceresinden, Zevander altın zırhlı Solassionları ve gümüş zırhlı İmparatorluk Muhafızlarını, kendilerine doğru hücum eden köylüleri püskürtürken görebiliyordu. Dorjan'ın saldırısından sonra kralın emriyle yapılan palisadayı aşmışlar ve dış avlunun kapılarına büyük hasar vermişlerdi. Evlere ve dükkanlara atılan ateşlerden çıkan yıkıcı alevler, kalın kül ve köz bulutlarıyla gece gökyüzünü kaplamıştı.

"Babam bir keresinde bana, tanrıların acımasızlığını hatırlamak için Nilivir'e ihtiyacımız olduğunu söylemişti." Dorjan pencereden dışarı baktı, az önce gözlerindeki öfke yerini kedere bırakmıştı. "Acımasız olan tanrılar değil."

"Hadi," diye emretti Zevander, tek düşüncesi Dorjan'ı güvenli bir yere götürmekti, yoksa Nilivir'den çok daha kötü bir istilaya maruz kalacaklardı.

Dorjan onu takip ederek taş merdivenlerden aşağı indi ve sonunda, alevli aplikler ve mangallarla aydınlatılmış, kemerli taş tavanları ve on metre yüksekliğindeki sütunları olan geniş bir alan olan mahzene ulaştılar. Costelwick'in altında, kuşatma durumunda kaçış yolu olarak kullanılan karmaşık bir tünel ağı uzanıyordu. Taş heykellerin ve çeşmelerin önünden geçtiler ve sonunda kraliyet dairelerinin bulunduğu Validyne Holdfast'a giden koridora ulaştılar. İmparatorluk Muhafızları kapının dışında ve koridorun sonunda nöbet tutuyorlardı ve güvenli geçişi sağlıyorlardı.

prens için.

Yine de, güvenliğini sağlamak için Zevander prensi kapıya kadar takip etti. Resmi kıyafetleri, Kral Sagaerin'in adamları arasında duran Solassion muhafızları için bir kılık değiştirme görevi görüyordu.

Zevander, onu baştan aşağı süzen ve şüphesiz onu et tabağındaki fırfırlı bir yaban domuzu gibi hissettiren gülünç kıyafetlerini eleştiren muhafızlardan birine yumruk atma dürtüsünü zorlukla bastırdı. O ve prens, dairelerin girişine doğru ilerlediler. Eşiğin hemen içinde, Ravezio ve Kazhimyr hizmetçi kılığına girmişlerdi. Geçerken başını salladı, sonra dikkatini ileri geri yürüyen Kral Sagaerin'e çevirdi. Ondak uzakta, kadehlerinden yudumlayan Kral Jeret ve eşi Kraliçe Sonnehild vardı. Prenses Calisza, Kaptan Avith ile kanepede oturuyordu, hızlı bir bakışla iki Solassion muhafızı ve birkaç hizmetçi daha gördü. Kuşkusuz, Kral Sagaerin, Solassionların oğluna bu kadar yakın olmalarından dolayı çok korkuyordu. Ne yazık ki, misafirini yanında barındırmak uygun bir nezaketti.

Oğlunu görünce Kral Sagaerin'in gözleri büyüdü ve kolları uzanmış halde ona doğru sendeledi. "Oh, tanrılara şükür!"

Dorjan, çenesini sıkarak babasının ellerini itti. "Bunu sen yaptın! Bu senin hatan!"

Kralın yüzü utançtan kızardı. "Dikkatli ol, oğlum. Bu konularda babanın yanında olmadığımı düşünmek istemem."

"Yanılıyorsun. Sen zenginleri şişmanlattın, Nilivirler ise açlık çekiyor. Bu sadece an meselesiydi."

"Muhafızlar," dedi kral dişlerini sıkarak. "Lütfen Prens Dorjan'ı odasına götürün." Cüppesini düzelden kral, şarap yudumlarken derin nefesler aldı. "Onu güvenli bir yere götürdüğünüz için teşekkür ederim," dedi, bakışlarını Zevander'e çevirerek.

"Asil misafirlerinize ayak işleri yaptırmak yaygın bir şey mi?" Kral Jeret onlara doğru yürürken, Zevander'e şüpheli bir bakış attı. Onu çocukluğundan beri görmemiş olsa da

, Zevander, generalinin krala kimliğini bildirmiş olabileceğinden şüphelenmiyordu.

"Leoric, yıllardır Prens Dorjan'ın aile dostu ve savaş öğretmeni olmuştur." Kralın ağzından sahte isim ne kadar kolay çıkmıştı.

"Savaş öğretmeni mi?" Bakışları Letalisz'in üzerinde dolaştı ve Zevander içgüdüsel olarak, her ihtimale karşı odadaki tüm Solassion'ları zihninde not aldı. "Belki maskenizi çıkarabilirsiniz. Kraliyet mensuplarının huzurunda bu kabalıktır."

"Leoric formalitelerin istisnasıdır," diye cevapladı kral onun yerine. "Nadir görülen bir hastalığı var. Oldukça bulaşıcı. Geri çekilmen iyi olabilir."

Kaşlarını çatarak, diğer kral geri çekildi. "Peki sen Costelwick'li misin?" diye sordu, Zevander'ın sahte kimliğini ortaya çıkarmak için elinden geleni yaptı.

"Evet. Babam demirciydi." Tamamen yanlış sayılmazdı. Solassionlarla yaptığı şüpheli anlaşmalar olmasaydı, Zevander'in babası büyük olasılıkla dedesinin izinden gidip demircilik mesleğini devralacaktı.

"Demirci," diye tekrarladı. "Savaş zamanlarında önemli bir beceri. Bu beceriyi kendin mi edindin?"

"Maalesef hayır. Çocukken kılıçları dövmek yerine onlarla oynamayı tercih ettim." Zevander için çekicilik öğrenilmiş bir beceri haline gelmişti. Kendisini meraklı bakışların altında gizlemenin bir yolu, ancak maskeyi memnuniyetle yırtıp Kral Jeret'e doğasının acımasız yönünü gösterirdi.

"Elbette. Yetenekli bir savaş öğretmeni, bizim General Loyce'a karşı nasıl bir performans sergileyeceğini görmek ilginç olurdu."

Zevander, onun adını duyunca sinirlendi, ama tiksintisini içine attı. "Belki kale saldırı altında olmadığında."

"Elbette. Zaman geçirmek için aptalca fikirler."

"Gidebilirsin, Leoric. Teşekkürler." Kral Sagaerin, sessizce göz kulak olmasını işaret eden bir baş sallama yaptı.

Zevander de başını sallayarak odadan çıktı.

Geçerken muhafızlar arkasına alaycı bakışlar attılar. Silahlarını çekmeleri için gereken sürede hepsini küle çevirebileceğini düşünürsek, oldukça cesurca bir davranıştı. Komşu koridora saptı ve uzaktaki sesleri duyunca kendini duvara yapıştırarak karanlık gölgelerin içinde saklandı. Etrafına kalın bir sis perdesi çekerek varlığını gizledi ve dar bir oyukta duran iki figüre yaklaştı. Karşısında duran kişi kralın muhafızlarının kaptanı Zivant'tı, ama diğer kişi onun açısına göre görünmüyordu.

"Bana ihanet etmeyeceğine dair kanla bağlanmış bir garanti almalıyım." Kaptanın sesindeki titreme Zevander'in merakını uyandırdı.

"Kanla bağlanmış. Saçmalama." General Loyce'un sesi, jilet gibi teninde kayarak, gizlice buluşan iki rakibin tuhaflığından dikkatini dağıttı. "İhanette kan yemini yoktur."

"Kral öğrenirse, canlı canlı derim yüzülürüm. Hiç şüphesiz, bunca zamandır sakladığı alçak suikastçı tarafından." Kaptanın sesindeki kötülük, Zevander'in başından beri bildiği şeyi doğruladı: kaptan onu kesinlikle sevmiyordu.

Bu duygu karşılıklıydı.

"Rydainn'i bana bırak. Kralın öğrenmesi önemli değil.

Kral Jeret, kendisine sadakat yemini eden herkese af vaat etti."

"Söz yetmez!" diye homurdandı Zivant. "Hırslı kralların niyetlerine güvenmiyorum. Özellikle de Cadavros'un ne yapmayı planladığını bilmediğimiz şu anda. Umbravale'yi geçip ölümlüleri gözetlemeye razı olan tek büyücüyü kaybettik!"

"Bir haini kaybettin. Ve iyi ki kurtulduk. Çok fazla bilgi sızdırdı! Neyse ki, kız bölünmeden önce onu kaçırabildik."

Zevander, Maevyth olduğundan emin olduğu şeyin adının geçmesiyle kanı dondu. "O zaman o sende," dedi Zivant.

"Evet, hazırlıklar yapılıyor. Büyücü Lordunun alevi manipüle etme becerilerinden emin misin?"

"Evet. Peki ya diğer taşlar? Onlar hala kayıp."

"Onlar kayıp değil. Zevander onların nerede olduğunu biliyor. Senin aptal kralın ona inandı, ama ben onun zihninin ne kadar sapkın olabileceğini kişisel deneyimimle biliyorum. Ve ne kadar... *sadık olduğunu*." Zevander o anda bu kadar öfkeli olmasaydı, bu yorum onu güldürürdü. "Bu yüzden kız kardeşini de kaçırdık. Onunla, küçük fahişesine olan sevgisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak."

Zevander'in damarlarında buz gibi bir öfke dolaştı ve akrepini içinden çıkarmamak için ellerini titretti.

"Kralımı ihanet etmek niyetinde değilim, ama Umbravale'ye bizi koruması için güvenmekle aptallık ediyor. Anatis doğruladı, Mortasia'da bir damar var."

"Kralınız, yüzyıllar önce Cadavros'u yok etmemeyi seçtiğinde bunu kendi başına getirdi. Kral Jeret, Sagaerin'in yaptığı gibi halkının hayatını riske atmaya istekli değil."

Kral Sagaerin, Cadavros'un onu takip eden diğer büyücüler ve siviller gibi idam edildiğine onu kaç yıl inandırmıştı? Neden? Neden onu hayatta tutmuştu?

"Bunun olacağını ona söylemiştim. Mortasia'da damar olmasa bile, o deli bizi yok etmenin bir yolunu bulurdu." Zivant elini yüzüne sürdü. "Ve şimdi de sablefyre'ye erişimi var. Kim bilir içinde ne kadar vivicantem var."

Elini onun yanağına uzattı. "Sabırlı ol. Yedi taşı da ele geçireceğiz ve diğerlerinden daha büyük bir güce sahip olacağız. Ateş de dahil."

"Peki ya tarih kitapları Corvika hakkında haklıysa? Ya onlar salgına karşı bağışıklarsa? Ya salgının yayılmasını önleyecek bir iksir yapılabilir mi?"

"Kralının yaptığı aynı aptalca hatayı yapmak istiyor musun? Uzun zamandır unutulmuş bir masalın vaadiyle hayatları heba etmek mi?"

"Tabii ki hayır."

"Tabii ki hayır." O, onun yanağına şakacı bir tokat attı. "Plana sadık kal."

"Peki ya ayaklanma?"

"İsyanlardan kesinlikle nefret etsem de, bu bizim lehimize olabilir. Sagaerin'in dikkati dağılacak. Halkıyla ve oğlunun muhalefetiyle ilgilenmek zorunda kalacak." Öne eğilip onu öptü. "Şimdi, kızın kanını taşla çevirerek Zevander'in kararını kolaylaştıralım. Kız kardeşinin hayatı için diğer taşları o sağlayacak ve her şey yoluna girecek."

"Peki sonra ona ne olacak?"

"Zevander Rydainn için kendi planlarım var." Maevyth'i nereye götürdüklerini merak etmeseydi, bıçağını boğazına dayayarak planlarını bozacaktı.

"Hâlâ ona karşı hislerin var."

"Sevgi, hissettiklerimi tarif etmek için uygun bir kelime değil. Şimdi git. Yapacak çok işimiz var."

Kaptan Zivant bir öpücük daha verip, oyuktan hızla çıktı. Zevander, generalin boğazını bıçakla kesmekten başka bir şey istemese de, kaptanın peşinden gitti ve sisin içinde gizlendi.

Yolda üç İmparatorluk Muhafızı yaklaştı ve Zivant onlara kendisini takip etmelerini işaret etti. Askerler Zevander'in arkasına geçtiler.

Kaptanın sırtına bakarken kanında şiddet kaynıyordu. Sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen labirent gibi tünellerden geçtiler, ta ki karanlık, mağara gibi bir geçidin sonunda uğursuz bir kapıya ulaşana kadar. Kapının üstündeki oyulmuş, kemerli lento, başlıklı bir büyücünün asayı tuttuğu bir sahneyi tasvir ediyordu. Yüzeyindeki aşınma ve çentikler, kapının yüzyıllar öncesine ait olduğunu gösteriyordu.

Zivant yumruğunu kapıya vurdu, ses koridorda yankılandı.

Zevander yaklaştı. O kadar yaklaştı ki, kaptanın ensesindeki küçük tüylerin dikleştiğini görebiliyordu.

Kaptan, onu orada hissetmiş gibi başını çevirdi ve Zevander, parmaklarında taş duvara kafasını vurma dürtüsü uyandığında bir kez daha kendini zor tuttu.

Küçük bir kapı dışa doğru açıldı ve yüzü karanlıkta gizlenmiş, başlıklı bir figür ortaya çıktı.

"Pre dominisz nozi Magekae, da'haj mihirit liberih iteriusz." Efendimiz Magekae adına, bana serbest geçiş izni verin.

Küçük kapı çarparak kapandı ve kilitlerin tıklamasıyla büyük kapı açıldı. Zivant önce muhafızlarını içeriye geçirdi, sonra kapıdan

Kapüşonlu figür kapıyı kapatmaya çalışırken, kapı Zevander'in gizli botuna çarptı. Kapıya baktı ve dikkati dağıldığı sırada, Zevander Zivant'ın peşinden görünmez bir karanlık gibi içeri süzüldü.

Loş bir koridorda sonsuz bir yolculuk gibi gelen bu yolculukta, Zevander'ın zihninde şiddetli bir düşünce fırtınası kopuyordu: Maevyth ile işler ne kadar karmaşık hale gelmişti. Rykaia'yı General Loyce'un pençesinden kurtarmak yeterince kötüydü, ama Maevyth ile Rykaia arasında seçim yapmak zorunda kalma düşüncesi onu öfkeliyordu. Bu, ondan uzak durmak istemesinin tam da sebebiydi. Onun dünyasında, birine en ufak bir sevgi gösterisi bile tehlikeli bir pazarlık kozu olarak kullanılırdı ve Zevander ne kadar az pazarlık yapmak zorunda kalırsa o kadar iyiydi.

Uzaklardan gelen yüksek tiz çığlıklar koridorda yankılanıyordu ve bu ses kanını donduruyordu. Daha fazla çığlık ve bağırışlar patlak verdi.

Kaptan hızını artırdı, askerler onun peşinden koşarak ilerledi. Cüppeli bir kalabalık onlara doğru koştu, geçerken neredeyse onları ezip geçeceklerdi. Çoğu, Kral Sagaerin'in Magestrolisi'nin mor ve siyah cüppelerini giyiyordu, ancak Aethyria'nın dört bir yanından gelen, çeşitli renklerde cüppeler giyen ve armaları olan başkaları da vardı. Görünüşe göre bir büyücü topluluğu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Zivant onlara.

"Alev!" kalabalıktan biri durmadan bağırdı. "Onların peşinden geldi!"

"Onların peşinden mi geldi?" diye tekrarladı Zivant, kaşlarını çatarak.

Yola devam ettiler, ta ki tonozlu tavanları ve sütunları olan devasa bir odanın girişine varana kadar. Hâlâ pelerinini giyen Zevander, girişin yanındaki titreyen siyah ateşe elini uzattı ve odaya adım attı.

Kara alevin kalıntıları birkaç koridoru tıkamıştı. Zevander, yıkımı gözleriyle tararken. Odanın ortasında siyah duman yukarı doğru yükseliyordu ve Zevander, birbirine karışmaya başlayan ve yarısı yere dağılmış iki kül yığını gördü. Külün içinde yatan küçük kan taşlarını almak için diz çöktü ve içlerinden birini ışığa tuttu. Yüzeyinde Maevyth'e ait olduğunu gösteren gümüş izler görmeyince rahatladı.

Odanın önünde bir tür sunak duruyordu ve o, taş levhanın üzerine serpilmiş kan damlalarını fark ederek oraya doğru ilerledi. Sunakın diğer tarafında, Magelord Akmyrios'a benzeyen bir şey yatıyordu, ancak gözbebeklerinin olmaması kesin olarak anlamayı zorlaştırıyordu. Kızgın kırmızı et, iki boş göz çukurunu çevreliyordu ve yanında gözbebeklerinin süt beyazı kalıntıları yatıyordu. Büyücü Lord'un cüppesinin hemen altında, Zevander'ın tanıdığı bir nesne yatıyordu: Maevyth'in o gece daha önce taktığı düdüğü. Diz çöküp onu cebine koydu ve onunla ilgili başka kanıtlar aradı.

Büyücü Lord'un derisinden siyah duman yükseldi ve Zevander arkasındaki mangala döndü, içindeki alev ona uzanıyordu.

Akmyrios'un nabzını hızlıca yokladı ve Magelord, yerde kıvranarak nefes nefese kaldı.

"Kim o? Orada kim var?"

Zevander cevap vermek yerine, onun yanından geçip mangala doğru yürüdü.

"Burada ne oldu? Kız nerede?" Kaptan Zivant, Magelord'a doğru koştu ve onun yanına düştü.

"O... o kaçtı! O... en saf kötülük!" dedi Magelord kuru, kısık bir sesle. "Biraz... su var mı?"

"Hayır." Kaptan Zivant soğuk bir sesle cevap verdi. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum! Göremiyorum, seni aptal! Lütfen! Beni bir şifacıya götür."

Dudakları hırçın bir şekilde bükülmüş olan Zivant, adamlarına başını salladı.

"Onu buradan çıkarın." Zevander odayı gözden geçirdi ve karşı köşede alevlerde alışılmadık bir boşluk fark etti. Zivant'a attığı hızlı bir bakış, onun üç adamıyla birlikte

altarın arkasındaki koridora doğru gittiğini gördü.

Zevander ters yönde, boşluğa doğru ilerledi ve yaklaşırken girişin karşısındaki parıldayan duvarı fark etti. Bir koruma büyüdü. Duvardan geçerken cildi karıncalandı ve koridorun karanlığı onu sardığında, etrafındaki sis dağıldı.

Koruma kalkanını geçene kadar, ileride yerde yatan, bordo bir elbise giymiş bir figür fark etmedi. Rykaia. Inleyerek, başını tutarak yerde yuvarlandı. Yanında altın zırhlı üç Solassion askeri yatıyordu.

Ona doğru adımlarını hızlandırdı ve yaklaştıkça, muhafızların etrafındaki kan birikintileri ve göğüsleri ezilmiş zırhları göründü.

Onlara ulaşmadan, bir şey kolunu tuttu.

Hızla dönerek hançerini çekti ve Dolion'un boğazına dayadı.

"Sana söz veriyorum, o iyi. Sadece uyku büyüünden yeni çıkıyor. Git. Maevyth'i bul. Ben kız kardeşini Eidolon'a geri götüreceğim."

Zevander hırladı ve bıçağını kınına soktu. "Burada ne oldu?"

"Solassion muhafızları bizi almaya geldi. İlk başta hareket edemedim. Felç geçince, onlarla savaşabildim."

Zevander bir an bile kaybetmeden kız kardeşinin yanına doğru sendeledi, ama Dolion onu tekrar yakaladı. Hırlayarak, etrafında döndü. "Beni bırak şimdi, ihtiyar, yoksa ellerin kopar."

"Zevander! Onun peşinden gitmelisin!"

"Rykaia'yı işkence ederek seni ve kan taşlarını bulmaya niyetliler." Zevander hırladı ve kolunu çekerek kurtardı. "Onun güvende olduğunu öğrenene kadar yanından ayrılmayacağım."

"Kız kardeşini kurtarmak için gerekirse Solassionlara teslim olurum."

Gözlerini Rykaia'ya çevirdi, zihni daha önce General Loyce'un sözlerine geri döndü ve onu kız kardeşi ile Maevyth arasında bir seçim yapmaya zorladı.

Rykaia'yı güvende tutmak, o lanet Solassion hapishanesinden döndüğü günden beri onun önceliği idi. Onun için kendini bir katile dönüştürmüştü. Maevyth'i ne kadar sevse de, onu ne kadar arzulasa da, Rykaia'yı terk edemezdi. Şimdi olmazdı. Hem Solassionlar hem de İmparatorluk Muhafızları onu aradığını bildiği sürece olmazdı. "Ölümlü senin sorunun. Benim değil." Soğuk sözleri kalbini ele verdiği için göğsünde hissettiği keskin bıçak darbesi lanet olsun. Kendi dilini koparmak isteyen dürtü, ellerini yanlarında sıkı yumruklar halinde kıvırdı.

"Oh, o kesinlikle senin sorunun."

Zevander onu görmezden geldi ve Rykaia'ya doğru ilerlemeye devam etti.

"Siktir et, seni inatçı piç. O senin eşin, Zevander!"

Dolion'un sözleri onu aniden durdurdu ve gözlerini kısarak Zevander ona döndü. "Az önce ne dedin?"

"O senin eşin dedim. Bir vizyonda gördüm. Senin arman, akrep işaretini takıyordu. Oğlun da öyle."

Bu sözler, kabul etmek istemediği yakıcı bir gerçeklikle kanında dolaştı. Zevander başını sallayarak, karanlık ve mizahsız bir kahkaha attı. "Bu senin için yeni bir düşünüş, ihtiyar. Ya da gerçekten dedikleri kadar delisin."

"Ben tamamen ciddiyim. O kıza karşı hiçbir şey hissetmediğini söyle ve yalanların dilini nasıl yaktığını gör."

Zevander dişlerini gıcırdatarak, böyle bir şeyi itiraf etmeye cesaret etti. İçinde küçük bir parça gerçeği nefret ediyor olsa da, onu ilk gördüğü andan itibaren onunla ilgili her şey farklı gelmişti. "Bu yüzden kan taşları konusunda fikrini değiştirdin, değil mi? Bu asla Corvika'e'nin son kızını bağışlamakla ilgili değildi."

"Keşke öyle olsaydı. En azından o zaman, kendimi affettirebilirdim." Gözlerini indirdi ve iç geçirdi. "Seni onu öldürmeye göndermeden önce fark ettim. Başından beri onun senin eşin olduğunu biliyordum. Milyonlarca insanın hayatı tehlikedeyken, bir ölümlü ne önemi vardı ki?" Gülmeden bir nefes verdi. "Sonuç olarak senin çok daha büyük bir tehdit olabileceğini hesaplamamıştım. Cadavros'a katıldığın görüntüsü, seni taşı almaya gönderdikten sonra geldi ve o zaman onu öldürmenin sana yaşayacak bir neden bırakmadığını fark ettim. Savaşacak bir neden. Ve böyle bir şey hepimizi tehlikeye atardı. Büyük bir hata yaptım."

Burun delikleri genişleyen Zevander, bir şeye yumruk atmamak için çaresizce ellerini yanlarında esnetti. "Sen, Corvus Kalesi'nde çürümeye terk etmem gereken yalancı bir pisliksin."

"Evet. Öyle yapmalıydın." Kibirli piç kurusu, çenesini kaldırma cüretini gösterdi. "Sana yalvardım resmen. Ama ben yalancı değilim. O senin eşin. Bu yüzden onu öldüremezsin ve bu yüzden kara alev onun canını almayı reddediyor."

"Sablefyre'nin bununla ne ilgisi var?" "Her şey. Ama bunun için zaman yok. Git. Onu bul."

"Sana daha önce söyledim. Rykaia'yı burada seninle bırakmayacağım. O Eidolon'a dönene kadar buradan ayrılmayacağım."

Dolion başını salladı. "Anlıyorum. Onu canlandırmak için vivicantem'in var mı?"

Dudaklarını sıkı sıkı kapatarak ona doğru yürüdü ve cebinden toz halindeki vivicantem'i çıkardı. Evet, uyarıcı maddelerle karıştırılmıştı, ama onu uyku büyüünden uyandırmak için sadece birazcık yeterli olacaktı. Yanına diz çöktü ve parmağına birkaç tane damla damlattı. Dorjan'a uyguladığı gibi, elini ağzının üzerine koydu ve Rykaia keskin bir nefes aldı.

Gözleri birden açıldı ve uyku halinden çıkarak gözlerini kırptı. "Zevander!" Rykaia öne doğru atıldı ve kollarıyla ona sarıldı. Gözyaşlarıyla titreyen sesiyle yüzünü onun omzuna gömdü. "O, Zevander. O!"

"Kim?"

"The Hovel'daki flammellian. Melantha, bana zarar veren flammellian. Seks satıcılarını öldürdüğünden şüphem yok," diye telaşla konuşmaya devam etti. "Maevyth'i kaçırdı. Maevyth'i bulmalısın. Onu bul!"

Zevander kaşlarını çatarak uzaklara baktı, zihni az önce söylediklerini sindirmekte zorlanıyordu. Flammellian mı? Melantha mı?

"Bundan emin misin?" Bu bir soru değildi ve Rykaia'nın suçlamasından şüphe duymuyordu. Sadece, ona ulaşmaya çalışmadıkça, bir neden bulamıyordu.

"Eminim. Maevyth'ten ne istediğini bilmiyorum, ama iyi bir şey olamaz."

"Benimle kalmak da onun için iyi değil. Benimle güvende değil. Özellikle de General Loyce onu fark ettiğine göre."

"Seninle güvende değil mi? Yoksa sen onunla güvende değil misin?" Rykaia, bir konuda inatçı davranacağı zamanlarda her zaman yaptığı gibi, kaşlarını çatarak ona sert bir bakış attı. Yüzünün yarım kısmına nazıkçe dokunan eli, onu hazırlıksız yakaladı. Maskeli olmasına rağmen, ona dokunması düşüncesi bile onu irkiltti, ama o anda, anneleri ona bakıyormuş gibi görünüyordu. "Bazı kadınlar damarlarında ateş, dişlerinin arasında cehennemdir, kardeşim. Maevyth'in asla güvende olmayacağını kabul et. Ve bu yüzden kimse senden güvende olmayacak. Şimdi onu bul, yoksa tanrılar adına, hayatının her gününü bir eziyet haline getireceğim."

Uzakta bir hareket dikkatini çekti ve düşüncelerini dağıttı. İmparatorluk Muhafızları koğuşun önünde durmuş, ellerini üzerinde gezdiriyorlardı. Yumruklarını ona vuruyorlardı, her vuruşta bariyer parılıyordu.

"Git. Dolion'la birlikte. Hemen Eidolon'a dön." Başka bir şey söylemeden, kızın kollarını kendinden ayırdı.

Dolion öne çıktı ve nazıkçe onu ayağa kaldırdı. Ayağa kalktığı anda, bir adım geri sendeledi ve inledi. "Gel, canım. Hemen

seni hemen eve götürmeliyiz."

Rykaia, Dolion'a tutunarak onun yardımıyla taş duvara doğru ilerledi ve Dolion duvarın ortasından bir çizgi çizdi. Diğer tarafta, Zevander onları bekleyen Eidolon'un Büyük Salonu'nu görebiliyordu. Rykaia çizgiden geçtikten sonra, rahat bir nefes aldı.

"Onu bul, Zevander," dedi Dolion, henüz Rykaia'nın peşinden gitmemişti.

"Nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun." Dolion duvara ikinci bir geçit açtı, bu seferki ormana bakıyordu. "Melantha onu kız kardeşine geri götüreceğine söz verdi."

Zevander zorla nefes verip yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Rykaia'yı alıp bu gece Calyxar'a kaçacaksın. Bana söz ver."

"Yemin ederim. Bu gece onu yanımda götüreceğim. Taşlar onu koruyacak."

"Torryn de sana eşlik edecek."

"Allura da bize eşlik edecek. Bu ortamda derslerine dönmesi güvenli görünmüyor. Ailesinin yanına dönmeyi seçti."

"Git. Ve tanrılar adına, kız kardeşime herhangi bir zarar gelirse, seni yerle bir ederim."

"Benimle güvende olacak." Dolion, başka bir şey söylemeden, Rykaia'nın az önce geçtiği aynı yarıktan geçti.

Koridorun sonundaki koruma ortadan kalktı ve İmparatorluk Muhafızları ona doğru koştu. "Sen! Dur orada!" Kaptan Zivant bağırdı.

Onları görmezden geldi, Dolion'un sözlerinin yankısı kaslarına ve kemiklerine işledi, içinden çıkmak isteyen canavarı uyandırdı. Onu haklarını savunmaya iten, sahiplenici, intikamcı bir yaratık. Etrafında düzinelerce ok ucu çınladı, biri baldırına saplandı ve Zevander dönüp, avucundaki sembol parıldayan muhafızlardan birinin kendisine doğru ilerlediğini gördü. Hırlayarak, Zevander ok başını çekip çıkardı ve bir alev patlamasıyla muhafızın üzerine fırlattı, muhafız çarpışmada küle dönüştü. Şaşkına dönen diğer muhafızlar tereddüt ettikten sonra ona doğru hücum ettiler. Zevander elini sallayarak, düşen ok başlarından iki tanesini daha avucuna çekti ve siyah alevlerle saldırganların üzerine fırlattı.

Nişan yeteneği doğru çıktı ve iki muhafız daha küle dönüştü.

Diğerleri, o portaldan geçerken yaklaşmalarını yavaşlattılar. Eşinin peşinden.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

MAEVYTH

Gümüş mavisi parıltı, kemerin önünde dururken beni çağırıyordu.

Uzaklardan gelen dalların ve çalıların ezilme sesleri bile, sanki tüm bu zaman boyunca beni bekliyormuş gibi kemerin diğer tarafında volta atan kız kardeşime olan dikkatimi dağıtamadı.

Ateşböcekleri etrafında dans ediyordu ve ben onun görünüşünü inceledim: yeniden uzamaya başlayan saçları, çoktan solmuş morlukları, kemerin parlak yansımasıyla aydınlanan yüzü ve gözlerinde yeniden parlayan yaşam ışığı. Üzerinde giydiği yeni dikilmiş elbise, bir yerde sığınak bulduğunu kanıtlıyordu.

Gerçek dışı görünüyordu.

Çok gerçek dışı.

Çalılıklardan gelen ağır ayak sesleri giderek yükseldi.

"Solassion askerleri," diye uyardı Melantha yanımda durduğu yerden. "Bizi takip etmişler."

Bu tehdit, beni kız kardeşimin beklediği yere gitmem için teşvik etmeliydi, ama midemde kıvranan şüphe duygusunu bir türlü atamadım. Onu o geçitten gördüğüm anda içimde kaynamaya başlayan yağlı bir ihanet ve şüphe duygusu. O gerçek miydi? Aynı zamanda geri dönemezdim. Onu tekrar kucaklayabileceğim en ufak bir şans varken olmazdı. Onunla yeniden bir araya gelme olasılığı kelimenin tam anlamıyla elimin altında iken olmazdı.

"Aleysia!" diye seslendim ve o, sesin nereden geldiğini anlayamıyormuş gibi etrafına bakındı. "Aleysia! Buradayım!"

O ise ters yönde, kendi tarafındaki ormana doğru koştu.

"Hayır!" Ellerimi yüzeye vurdum, kemerin su bariyeri, geldiğim ve geri dönmeye çalıştığım gün olduğu kadar geçilmezdi. "Aleysia!"

"Bu tarafa!" askerler uzaktan bağırdı, sanki benim gürültümden haberdar olmuşlar gibi.

"Elini bariyerin üzerine koy, Maevyth. Ve sözlerimi tekrar et." Gözümün ucuyla Melantha'nın başını eğdiğini gördüm, açıkça dikkatimi çekmeye çalışıyordu, ama düşüncelerimden kopamıyordum.

Karşı taraftaki boş ormana bakarken içimi endişe kapladı. Bu kadına güvenebilir miydim? Artık kime güvenebileceğimi bilmiyordum. Ya bana yardım ediyormuş gibi yapıp beni oraya getirip uçuruma atarsa? Karışık düşüncelerimin arasından bir neden bulmaya çalıştım.

"Maevyth, lütfen. Vaktimiz yok," diye ısrar etti ve ben, düşünmeden, onun talimatına uyarak avucumu garip sulu kalkanın üzerine koydum. "*Zi da'dignio, septimiusz me liberih iteriusz.*"

"*Zi da'dignio, septimiusz me liberih iteriusz,*" diye fısıldadım, belirsizlik vicdanımı kemiriyordu. Bir an sonra, elim bariyerden kaydı.

"Git. Kız kardeşini bul."

Kaşlarımla çatarak, yarı kırılmış koluma baktım. *Hayır*. Bir şeyler yolunda değildi.

Koş.

Bir ok, durduğum yerin sadece birkaç santim uzağına saplandı ve ben geri atlayarak elimi geri çektim. Kısa bir mesafede, askerler ağaçların arasından bize doğru ilerliyordu, içlerinden biri başka bir ok takarken, diğerleri silahlarını çekiyordu.

"Hemen git!"

Güçlü bir kuvvet sırtıma çarptı ve beni parıldayan kemerin diğer tarafına fırlattı, yere düşerken soğuk orman zemini avuç içlerime çarptı.

Atmosfer aniden değişti.

Diğer taraftaki parıltı, acımasız bir karanlığa dönüşmüştü, çevredeki ağaçlar sadece tepemdeki dolunay tarafından aydınlatılıyordu. Havada ürkütücü bir sessizlik vardı ve bu sessizlik yoğun ve boğucu hissettiriyordu. Kemerli geçitten ışık gelmiyordu. Etrafta dans eden ateşböcekleri yoktu. Sadece ayağa kalkarken kemiklerimi kemiren dondurucu soğuk vardı.

Geçmiştim, Mortasia'ya geri dönmüştüm.

Kemerli geçide bir bakış attığımda, ormanın karanlığında sadece kendi yansıمامı gördüm — bu rahatsız edici manzara beni başka yere bakmaya zorladı.

Titreyerek, dikenli çalılarla kız kardeşimin izini aramak için taradım. "Aleysia," dedim, öncekinden daha sessiz bir sesle, ama karşılık olarak sadece sessizlik geldi.

Onun bir illüzyondan, bir aldatmacadan başka bir şey olmayabileceği düşüncesi yavaş yavaş kafamın arkasına sızdı. Yine de, bu ihanetin altında, temelsiz bir olasılık parçasını besleyen bir his vardı. Bir tür altıncı his, geri dönmemi engelliyordu.

Onu koştuğunu gördüğüm yöne doğru yola çıktım, dikenli çalıların arasında dikkatlice ilerledim. Karanlık, sonsuz gözleriyle beni izleyen bir avcı gibiydi, boynumda hissettiğim soğuk nefesi, onun varlığını sürekli hatırlatıyordu. O gece gördüğüm yaratığı ağaçlarda ararken, Riftyn amcanın derisinin yüzülmüş hali zihnimde canlanıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, ormanda hiçbir canlı yoktu. Ağaçların arasında gizlenen wickens, kuşlar, yarasalar veya herhangi bir avcı izi yoktu. Yine de, ayak tabanlarımı hırpalayan eğreli otları ve l bitkilerin üzerinde yürürken, gözlerin beni izlediğini hissettim. Becoming töreni için giydiğim terlikler, engebeli arazide işe yaramıyordu. Aleysia'dan hiçbir iz bulamadıka, rahatsız edici bir korku içimi kapladı ve daha da farkına vardım.

Sanki kandırılmışım gibi.

Ay tepemden beni izliyordu, parlak gözü bana yol gösteren tek ışık kaynağıydı.

"Maevyth!" Aleysia, kız kardeşime ait olamayacak kadar tuhaf bir sesle bana seslendi.

Cevap vermek için ağzımı açtığım anda, ormanın kuralı aklıma geldi ve sözler dilimde kurudu. *Asla kendi adının sesine cevap verme.* Bunun yerine, gözlerimi dikkatle ağaçları tarayarak yoluma devam ettim.

Bir saat ya da daha fazla geçmiş gibi hissettikten sonra, nihayet önümde ikinci kemeri gördüm.

Ona yaklaştıkça göğsümde büyük bir rahatlama hissettim. Agatha'yı terk ettiğim şartlar ne olursa olsun, Aleysia hayatta olduğu sürece onu affedecektim. Evimin girişine yaklaşırken, üvey bykanneme karşı kin beslemeyeceğime kendime söz verdim. Sonuçta, o gece kamama yardım eden Riftyn amcamdı. O olmasaydı, başıma ne geleceğini hayal bile edemezdim.

Eşiğe geldiğimde, elimi içeri soktum ve ormanın dışında havanın daha soğuk olduğunu fark ettim. Dikkatli adımlarla içeri girdim ve kendimi tanıdık bir yerde buldum, ama sıcak bir karşılama yoktu.

Kış gelmişti, bahçeyi ve kulübeyi seyrederken, yerler beyaz bir örtüyle kaplıydı. Bacadan duman ıkılmıyordu. Pencereleden ışık sızılmıyordu. Karanlık bir sessizlik vardı ve orada hala birinin yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Ormana doğru baktım.

İstersem geri dönebilir miydim, yoksa çok mu geç kalmıştım?

"Maevyth!" Aleysia'nın sesi beni çağırdı ve dikkatimi kulübeye çevirdim. Kafamda pek bir yön belirlemeden, toprak yolu koşarak geçtim, pencerelerde herhangi bir hareket olup olmadığını gözlerimle aradım, giriş kapısına ulaşana kadar koştum ve karanlık salona girdim. Soğuk bir hava

Cildimi ısırdı ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, terk edilmişliğin izlerini etrafa bakındım. Agatha'nın çay fincanı sehpa da duruyordu, kenarından tabakaya doğru küf yayılmıştı. Sevdığı okuma koltuğu yan yatmıştı. Yırtık perdeler, çatlak pencereden içeri giren esintiyle dans ediyordu.

Aleysisia'yı çağırmaya cesaret edemedim, çünkü sadece sessizliğin cevap vereceğinden korkuyordum. Ya da başka bir şeyin.

Alt katta onu bulamayınca, merdivenlerden üst kata çıktım ve odalara bakarak Agatha'yı veya Felix amcayı aradım. Kimle karşılaşsam karşılaşayım, hayatta olduğu sürece umurumda değildi. O odalarda da yaşam belirtisi bulamayınca, merdivenlerden çatı katına çıktım.

Eski odam muhtemelen en sıcak odaydı, ama kemiklerimi titreten soğuktan kurtulmak için yeterince soğuktu. Hatırladığım kalıntıların arasında dururken, aniden Eidolon'daki sıcak yatağımı, ocağı ve Magdah'ın çayını özledim. Küçük odaya bir göz attığımda, Aleysisia'nın kaçırıldığı o talihsiz günden beri kimsenin orada bulunmadığını gösteren hiçbir iz yoktu. Yataklar bozulmamış ve düzgünce yapılmıştı, terliklerim yatağın altına sıkıştırılmıştı. Dokumacılar tavandan hareketsizce sarkıyordu ve ben, benim yokluğumda gördükleri kabuslarla dolu olup olmadıklarını merak ettim.

Burada ne olmuştu? Herkes nereye gitmişti?

Odayı geçip şifonyere gittim ve parmağımı kalın bir toz tabakasının üzerinde gezdirdim. Kaybolduğum birkaç hafta için çok fazla toz vardı. Parmağımı kaplayan tozu silerek kaşlarımı çattım. Gözlerimi kaldırdığımda, sanki uzun süredir kimse yaşamamış gibi tavanda opak örümcek ağları gördüm.

Sürgün gecesinden sonra ne olmuştu?

Yumuşak bir tıkırtı dikkatimi çekti ve karanlık odada kaynağını aramak için hızla döndüm.

The Banishing Man'in istenmeyen bir görüntüsü zihnimde parladı ve omurgamdan bir ürperti geçti. Gözlerimi sıkıca kapattım ve zihnimin kafamdaki korkunç görüntüyü kolayca somutlaştırmasından korktuğum için onu uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda, bir fare yatağımın altından Aleysisia'nın yatağına koştu ve ben rahat bir nefes aldım.

Yine de odadan çıkıp merdivenlerden birinci kata indim. Kiler kapısı açıktı ve başımı sallayarak orayı araştırmayı reddettim. *Aptal olma*. Bunun yerine, giriş kapısının yönüne doğru ilerledim.

Bir şey başımın arkasına çarptı ve bir yıldız patlaması ve sarsıcı bir acı dalgası hissettim. Kafatasım ve sinüslerimde basınç arttı, görüşüm bulanıklaştı ve odaklanamadım. Ayakta durmaya çalışırken sendeledim ve

oda dönmeye başladığında, kendimi sabitlemek ve yeniden dengemi bulmak için tutunacak bir şey aradım.

Mide bulandırıcı kasırganın ortasında, uzun boylu, gölgeli bir figür yere düşüşümü izledi.

BÖLÜM ELLİ ALTI

MAEVYTH

Damla. Damla. Damla.

Kafatasımda keskin bir ağrı zonkluyordu. İnleyerek ağrıya karşı yüzümü buruşturdum. *Soğuk. Çok soğuk.* Kemiklerimde durmak bilmeyen bir titreme vardı, vücudum ısınamıyordu. Isırıcı soğuk, her kasımı sonsuz bir titremeye mahkum etti. Çürümüş bir hayvanın kokusu gibi korkunç bir koku burnuma çarptı ve gözlerimi açtığımda, ötesinde ahşap kirişler ve üzerlerinde titreyen gölgeler görebildiğim bir cam kalkan gördüm. Çevreleyen duvarlar boğucu bir sıkışıklıkla üzerime çöküyordu.

Damla. Damla. Damla.

Buz kutusu. Aleysia ve benim, Felix amcanın cesetleri mumyalama öncesinde sergilemek ve saklamak için kullandığı buz tabutuna verdiğimiz isim.

Isırıcı bir soğuk, etimi daha da derinden kemiriyordu.

Üzerimde, metal bir kapağın üzerine serpilmiş yaklaşık otuz kilo buz vardı ve içini görebileceğim bir açıklık vardı. Buzun soğuk kalmasını sağlamak için, yüzünde cam bir kalkan bulunan ahşap bir kapak vardı ve genellikle kilitliydi.

Nefesimi tuttum ve üstümdeki metal panele bastırdım. "Yardım edin! Yardım edin!" Parmaklarımda ve ayak parmaklarımda uyuşan bir ağrı hissettim. Daha da kötüsü, kapalı alanlardan çok korkuyordum ve panik kafamın içine girerken göğsümde karıncalanma hissettim.

Tabutun kapağına daha sert vurduğumda bileğimden bir ateş hissettim. "Yardım edin!"

Bir gölge geçti ve ben sessizce, ne olduğunu görmek için camdan bakarken titrek nefesler aldım. "Felix amca?"

Şekil yavaşça cam kalkanın görüş alanına girdi ve kalbim boğazıma kadar çıktı. Yüzünün yarısı, Moros'un bodrumunda zincirlediği kaptanın yüzü gibi erimiş gibi görünüyordu. Soluk tenli boş bir tuvalden başka bir şey yoktu. Boynu kısalmış, başı omuzlarıyla birleşmişti ve sırtından çıkan uzun, ince örümcek bacaklarını andıran şeyleri

sırtından dışarı çıkmış, başının üstünden gölgeli uzuvlar görünüyordu. Ezilmiş dudakları sanki bir şey tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu, iskelet gibi dişleri ortaya çıkmıştı. Parmağını cama vurdu, kemik sanki orada da deri ve et çiğnenmiş gibi ortaya çıkmıştı.

Ben içimi parçalayan bir çığlık attım ve o seğirerek yumruğunu kutuya vurdu ve bir homurtu çıkardı. O tekrar görüş alanımdan çıktığında, ben sığ ve hırıltılı nefesler alıyordum ve zihnim kaos içinde dönüyordu, nasıl kaçabileceğimi hayal etmeye çalışıyordum.

Kilit olduğunu düşündüğüm şeyin tıklamasıyla, tahta kapak geriye doğru uçtu ve midem gerginlik ve dehşetle kıvrıldı. "Hayır," diye inledim. Bir güç beni sertçe çekmeye çalışırken, metal kaplamayı kapalı tutmak için mücadele ettim. Tüm gücümü kullanarak, buzla kaplı kapağı sımsıkı tuttum, o kadar soğuktu ki, elimde beyaz sıcak bir acı hissettim.

Felix amca hırladı ve yumruğunu parmaklarıma vurdu.

Elime yayılan ezici acı karşısında çığlık attım ve parmaklarımı göğsüme kıstırdım. O metal kapağı açtığında buzlar yere düştü ve ben dehşetle ona baktım, tüm deformitelerini gözlerimle süzdüm. Göğsünün yarısında açıkta kalan kaburgaları, sanki aylarca aç kalmış gibi solgun ve kemikli vücudu. Ve uyluklarının arasında sarkan açıkta kalan cinsel organı.

Üzerime eğildi ve çiğnenmiş parmağını yanağımda nazıkçe okşadı, ama tüm vücudum soğuk ve korkudan titriyordu. Eli daha aşağıya, elbisenin korsesine doğru kaydı.

Gözlerimden yaşlar boşaldı, düşüncelerim onu Lyverian kızın cesedini okşarken bulduğum geceye geri döndü. Mutasyona uğramış avucunu göğsümün üzerinde gezdirdi ve ben dişlerimi sıktım.

"Hayır!" Elini itip uzaklaştırdım.

Korkunç bir kükreme çıkardı, kemikli kaburgaları titredi, ses omurgamdan aşağı kaydı. Saçımı kavradı ve kabarcıklar oluşturan bir acı kafa derimi yaladı.

Sert bir çekişle neredeyse tabuttan dışarı fırlayacaktım, ama tabutun kenarına tutunarak onunla mücadele ettim. Kollarını yumrukladım, tutuşunu gevşetmeye çalıştım, ama bu onu daha da öfkeliendirdi, bana hırlayarak dişlerini gösterdi.

"Felix amca! Dur!" diye bağırdım ve tabuttan yere düşene kadar onunla boğuştum. Darbe, saçımı tutan elini gevşetti ve ben geriye doğru sıçradım, bacaklarının durumunu fark ettim, kemikler tuhaf yerlerden çıkıntı yapıyordu, sanki kırılmış gibi.

Bana doğru sendeledi ve içgüdüsel olarak, omurga sembolünü hayal ederek elimi kaldırdım. Yere düşen bir yığın kemik dışında hiçbir şey çıkmadı.

Felix amca bir anlığına onlara baktı ve onun dikkati dağınıkken, ayağa kalkıp geri çekildim. O da sendeleyerek yaklaştı. Daha da yaklaştı.

Kaçmak için çaresizce, kaçabileceğim bir yer ararken odayı gözlerimle taradım. Duvarlar, numuneler ve garip sıvılarla doluydu, bir de bana kullanmayı planladığını düşündüğüm grotesk aletleri vardı. Tek çıkış yolu onun arkasındaydı.

Bir şekilde onu geçmem gerekiyordu.

O tekrar sendeledi ve ben Aeryz sembolü için avucumu kaldırdım. Görünmez bir güç onu geriye doğru fırlattı ve komşu duvara çarptı.

Fırsatı değerlendirip kapıya doğru koştum ve onun üzerinden atladım.

Akrep kolyesi etime sertçe batınca boğazımdan sertçe çekilip geriye doğru savruldu. Yere düştüm ve kuyruk kemiğim betona çarptı. Boynumun arkasında keskin bir ışık parladı ve gözlerimde ikinci kez yıldızlar patladı, ağrı omurgamda dalgalandı. İnleyerek, tam zamanında dönüp onun üzerime tırmanışını gördüm.

Kuru boğazımdan bir çığlık çıktı ve geriye doğru tekme attım. Kemikli eller bacaklarımı tırmaladı ve sıkı bir tutuşla bacaklarımı açarak elbisenin eteğini kenara itti. Erkekliği tehlikeli bir şekilde bana çok yakın sallanıyordu ve panik içinde, silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Üzerimde, tabutun kenarına yerleştirilmiş mumyalama iğnesi asılı duruyordu. Mücadele ederken, ona uzandım ve onu uzaklaştırdım, o da beni kendine doğru çekti ve dizlerimin arasına sıkıştı. İçimde yakıcı bir gerginlik yükseldi ve tekrar uzandım, iğnenin ucu titrek parmaklarımın etrafında dans ediyordu.

O benim iç çamaşırlarımı yırtarken, kumaşın yırtılma sesi beni histerik bir duruma soktu. "Lütfen!" diye hıçkırarak ağladım. Sonunda iğneyi yakaladım ve hızlı bir hareketle onun kulağına sapladım, iğneyi derine batırıp kavisli ucunu aşağı doğru çektim.

Cesaretimi kıran bir kükrete daha attı, ama benden uzaklaşırken, el pompasına tutundum ve sıvıyı sıktım. Karotis arterini delmek için kullanılan iğneyi çekerek tekrar çığlık attı. Kendimi uzaklaştırdım ve etin çiğnenme sesiyle iğneyi kulağımdan kopardığımı izledim.

Bana doğru hamle yaptı, bacağımı kıl payı ıskaladı ve öne doğru düştü.

Acil bir ihtiyaç kaslarımı sardı ve ayağa kalkıp odadan çıkarak uzun, karanlık koridora koştum. Beni kovaladığını duyabiliyordum, ayak seslerinin ağır gümbürtüsü yaklaşıyordu.

Korkuyla, dev bir örümcek gibi kolaylıkla yanımdaki duvarlardan tırmandı, omurgasından çıkan bacakları tam bir dehşet görüntüsüydü ve o önüme atlayarak bir kez daha çıkışımı engellediğinde kayarak durdum.

Gözlerimden yaşlar boşaldı, yorgunluk kaslarımı ağırlaştırıyordu.

Dudakları gülümsemeye uzandı, kulağımdan siyah bir sıvı sızarak yüzüne damladı. Yine bana doğru topallayarak yaklaştı, ama koridorun diğer ucunda çıkış yoktu

Sıkışıp kalmıştım.

Bu gece ikinci kez.

Sana yardım edeyim, diye tanıdık bir ses kafamın içinde çınladı ve ben gözlerimi kapattım. O anda, bana doğru yaklaşan ayak seslerinin ağır gürültüsünü duydum.

Gözlerimi açtığımda, görüşümü bulanıklaştıran beyaz sisin içinden, omurga sembolü zihnimde yanıyordu. Elimi uzattım ve uzun, kemikli bir kamçı kötü bir şakayla onun kafatasını ıskalayarak vurdu.

Tamamen şaşkın bir halde, beş metre uzunluğunda olması gereken kemiklere baktım, ucu titreyen avucumda duruyordu. Kolumu geri çektim ve kemikler beton zeminde sürtünerek elime geri çekildi.

Felix amca sadece bir saniye durakladıktan sonra tekrar bana doğru topallayarak geldi.

Yine elimi uzattım ve kemikler yıldırım hızıyla ona doğru uzandı ve göğsüne çarptı.

Titreyerek olduğu yerde donakaldı. Bir saniye geçmeden, koridorda yüksek bir çatlama sesi duyuldu ve vücudu gevşek deri yığınınına dönüştü, başı da üstüne düştü. Gözlerimdeki sis kalktı ve kemik kırbacını çekip geri çektim. Acı veren bir zonklama ile elime geri çekildi, omurga sembolü loş ortamda imkansız bir parlaklıkta parlıyordu. İnanamama hissi boynumun arkasına soğuk bir ürperti yayıldı ve bakışlarımı Felix amcanın yattığı yere çevirdim, orada sadece kırık kemik ve et yığını kalmıştı.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzüldü, soğukluk göğsümde buz gibi bir karıncalanma olarak yayılırken, ona doğru sendeledim. Sadece gözleri ve ağız hareket ediyordu, dişleri etrafına dağılmıştı.

Burnumdan zorlukla nefes alırken merdivene doğru ilerledim, ama yarı yolda sert bir vuruş dikkatimi çekti ve beni bir kez daha durdurdu.

Bunu görmezden gelip evden kaçmak istedim, ama tek düşünebildiğim Aleysia'nın başka bir buz kutusunda mahsur kalmış, kaçmak için yalvaran haliydi. Sesi takip ederek ana morga gittim. Felix amca, duvarları kaplayan küçük bölmelerde mumyalanmış cesetleri saklardı. Gömülmeye hazır olanları.

Hâlâ titreyerek, dikkatlice onlara doğru yürüdüm. "Aleysia?"

"Maeve?" diye cevap verdi ve göğsümde umut çiçekleri açarken, onu aramak için dar gövdeli dolapların kapılarını açtım.

Yanımdaki kapılardan biri kendi kendine açıldı ve ben kaşlarımı çatarak geri çekildim. Bir beden dışarı sürünerek çıktı, soluk beyaz derisi keskin, dikenli kemiklerin üzerinde gerilmişti. Gümüş grisi saçları omuzlarına dağılmıştı ve bölmelerin duvarından aşağı iniyordu.

Kolunda, kesilmiş bir kafa gibi görünen çürümüş kalıntılar vardı. Sadece dişleri, burnu ve küçük tüy parçaları gibi bozulmamış birkaç özelliği, bunun bir kediye ait olduğunu anlamamı sağladı.

Ceset bana doğru sürünürken ben kapıya doğru geri çekildim ve sonunda kafasını kaldırdığında nefesimi tuttum.

Agatha.

Uzun siyah çatlaklarla oyulmuş dudaklarından tüyler ürpertici bir miyavlama çıktı.

Dört ayak üzerinde bana doğru sürünerek geldi ve ben avucumu ona doğru uzattım. Kemik kırbaç boynuna dolandı ve o ona uzanmadan önce, kırbaçı geri çektim ve viskoz, siyah bir sıvı fışkırarak kafasını vücudundan kopardım. Kırbaçı geri çektiğim anda, kafası yerde yuvarlanarak bana doğru geldi ve vücudunun geri kalanı yere yığıldı.

Onun parçalanmış yüzüne bakarken kaslarım kaskatı kesildi ve süt beyazı gözbebeklerinin üzerinde siyah bir şey süründü. Uzun, siyah bacaklarıyla burnunun köprüsüne çıktı ve siyah bir örümcek olduğu ortaya çıktı.

Kapıya doğru geri çekilirken, örümcek burnunun üzerinden yavaşça yere doğru süründü. Daha fazla siyah örümcek burnundan, gözlerinden, ağzından fışkırdı. Kafasız gövdesinin boynundan dışarı döküldüler.

Topuklarımı döndürdüm ve koridordan merdivenlere doğru koştum. Korkuluğa tutunurken arkama baktım ve yüzlerce örümceğin bana doğru koştuğunu görünce nefesim kesildi. Merdivenleri koşarak çıktım ve arkamdaki kapıyı çarparak kapattım.

Geri çekilirken, uzun ve derin nefesler aldım ve dehşetle, örümceklerin kapının aralığında içeri sızdığını gördüm.

"Hayır!" Enerjim tükenmiş bir halde evden çıkıp karanlığa koştum, ama birkaç adım atmadan eteğimin kenarından ayak bileğime doğru bir şeyin tırmandığını hissettim.

Bir çığlık attım, yere vurdum ve eteğimi kaldırıp örümceği kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimi kocaman açtım ve yukarıya baktığımda, beyaz karın üzerinde siyah bir sürü halinde yüzlerce örümceğin bana doğru koştuğunu görünce neredeyse boğuluyordum. Aeryz glifini yapmak için elimi kaldırmadan önce, örümcekler elbisemin üzerine atladılar ve korseme kadar tırmandılar. Boğuk çığlıklar atarak, örümceklerin küçük bacaklarını ve şişkin vücutlarını cildimde hissederek onları kovmaya ve savurmaya çalıştım.

"Maevyth!" diye seslendi kafamın içindeki ses, ama nafiyleydi. Savunma için kullanabileceğim tüm glifler, kollarımı tırmanan örümcek sürüsü tarafından boğulmuştu.

Örümcek bacağı dudaklarıma ilk dokunduğunda, vücudum çılgınca çılgına dönerek ağzımı sıkıca kapattım. Yüzümü ve kollarımı çırpıp yere düştüm

yerde tekmelemeye ve yuvarlanmaya başladım. Onları uzaklaştırmak için ne kadar mücadele edersem, o kadar üzerime üşüşüyorlardı.

Panik içinde o kadar kaybolmuştum ki, sonunda hareket etmeyi bıraktıkları anı bile fark etmedim.

Her bir örümcek havaya fırlayana ve yüzümü kaplamadıkları için nefes nefese kalana kadar fark etmedim. Kafam gördüklerimi anlamaya çalışıyordu.

Üzerimde, sanki görünmez bir güç tarafından asılı duran, korkunç bir siyah kabuk bulutu belirmişti. Nedenini veya nasıl olduğunu araştırmaya zahmet etmedim, sadece ayağa kalkıp körü körüne ters yöne koştum. Arkama baktığımda, sert ve esnemeyen bir şeye çarptım.

Bir çığlık attım ve içgüdüsel olarak yumruklarımı bir bedenın duvarına vurdum. "Bırak beni! Bırak beni!" Yukarı baktığımda Zevander'ın bana baktığını gördüm ve o anda kaslarım rahatlamış bir şekilde gevşedi. Ağır bir hıçkırık bedenimi sardı ve kollarımı ona doladım. Ancak bu sadece bir an sürdü, sonra başka bir panik dalgası beni sardı.

Örümceklerden bahsetmeden önce, bir sıcaklık dalgası sırtımı ısıttı ve dönüp baktığımda Zevander'ın, tüm bu süre boyunca havada tuttuğu örümcek sürüsüne siyah alevler yağdırdığını gördüm.

Vücutları yanarken tıslama sesleri çıkardılar ve o alevleri kulübe ye yönlendirdi, kulübe kuru odun gibi tutuştu.

Ben izlerken, büyüdüğüm ev siyah ve mor dalgalar halinde alev alev yanıyordu, büyüleyici bir ateş, saniyeler içinde yapıyı yiyip bitirerek onu ufalanan küle dönüştürdü.

"Yaralandın mı?" Sorusu, örümceklerin ısırması olabileceği vücudumun herhangi bir yerine odaklanmamı sağladı. Tek hissedebildiğim, uzuvlarıma ve göğsüme yayılan uyuşuk bir soğuktu.

Benim sıkıntımı hissetmiş gibi, ellerini açıkta kalan cildimin üzerinde gezdirdi, sanki herhangi bir yaralanma belirtisi arıyormuş gibi kasıtlı olarak yokladı. Beni kontrol ederken, Felix amcam beni buz kutusundan çıkarırken aldığım bir kesik üzerinde durdu.

Amcamın saçımı çektiği yerde kafa derimde hafif bir yanma hissettim ve bacaklarımı ayırırken yaptığı morlukları hissedebiliyordum. Sırtımdaki çizikler, onu savuşturmak için mücadele ederken, kumlu zeminin derimi yırttığı anı hatırlatarak alevlendi. Yüzümü buruşturarak, Zevander'ın avuçlarının nazik dokunuşlarına odaklanarak bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

İşini bitirdikten sonra, parmağıyla çenemi kaldırarak gözlerimi kendine çevirdi ve sanki düşüncelerimin gölgelerini görebiliyormuş gibi, "Maevyth, iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladığımda içimdeki duygular patladı ve hıçkırıklarımı bastırdım, kafamda beni yok etmeye hazır olan örümceklerin görüntüsüyle işkence çekiyordum. Güçlü kollar beni sardı ve ben onun kucaklamasının sıcaklığı ve güvenliği içinde eridim. Nefesimi sakinleştirmek için mücadele ederken, ona karşı titriyordum, onu sıkıca sarıldım, bırakmak istemiyordum. "Çok korktum."

Pelerini çıkarıp titremeyen bedenime sardı ve kokusunun rahatlatıcı etkisi korkumu yatıştırdı. "Hadi. Geri dönelim."

İstiyordum. Her yanımla onunla Eidolon'a dönmek istiyordum, ama başımı salladım ve geri adım attım. "Yapamam. Üzgünüm. Onu bulmalıyım, Zevander. O burada. Bunu hissedebiliyorum." Ona bakmaya cesaret edemedim. Belki de onu tekrar göreceğime olan inancıma bu kadar sıkı sarılmamdan dolayı aklımı kaçırdığımı düşündü, ama umurumda değildi. Tek düşünebildiğim, Aleysia'nın az önce benim bulunduğum yerde olduğu, ama karşı koyacak gücü olmadığıydı. "Üzgünüm. Böyle bir şey için benim... saçma olduğumu düşündüğünü biliyorum."

Dalgacı bir saç telini kulağımın arkasına itti. "Bence sen tanıdığım en cesur insansın. Ve belki de en inatçı." Yorumları yüzüme gözyaşlı bir gülümseme getirdi. "Her ne olursa olsun, kalıp onu bulmana yardım edeceğim."

Sözleri beni rahatlatmıştı, ama gözyaşlarının sisinden başımı salladım. "Senden bunu isteyemem. Rykaia'nın sana ihtiyacı varken olmaz."

"Rykaia'nın bana her zaman ihtiyacı olacak." Başparmağıyla yanağımı okşayarak düşen gözyaşımı sildi. "Bu seninle ilgili."

Söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı ve o maskesini çıkarıp yüzünü benimkine yaklaştırdığında içimde elektriksel bir şey hissettim. Elleri yüzümün iki yanını kavradığında karnımda kelebekler uçmaya başladı ve sanki izin istermiş gibi bir an durakladı.

Başımı geriye eğdim ve gözümün ucunda bir parıltı yakaladım. Dikkatim dağıldı, ondan uzaklaştım ve tarlanın karşısındaki kulübeden gelen titreyen ışığa ve bacadan yukarı doğru yükselen beyaz dumanlara odaklandım. "Yaşlı Cadı," diye fısıldadım, ama o beni bırakıp geri çekildiğinde bu dikkat dağınıklığından hemen pişman oldum.

Kulübeye dönerek başını salladı. "Gece için bir barınağa ihtiyacımız var."

Hayal kırıklığı aramızdaki soğuk boşluğu doldurdu, ama o başını salladı ve kulübeye doğru öncü oldu.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

MAEVYTH

Soğuktan korunmak için kollarımı vücuduma doladım ve Zevander'ı Crone Witch'in kulübesine doğru takip ettim, bir zamanlar birçok hayvanın barındığı boş ağılı gözlerimle takip ettim. İçeride olursa onu korkutmak istemediğimiz için ön kapıya sessizce yaklaştık. Zevander kulübenin karanlık tarafındaki pencerelerden içeriye bakarken, ben de parlak turuncu renkte yanan ocağa baktım. Onu görmek bile omurgamda bir titremeye neden oldu, ayak parmaklarım uyuşmuş ve yetersiz ayakkabılarımın içinde zonkluyordu. Ancak içeride kimse yok gibiydi.

Zevander evin etrafını dolaşırken, ben sessizce kapıya doğru parmak uçlarımda yürüdüm ve tahtaya oyulmuş uzun sembol dizilerini fark ettim. Kaşlarımı çatarak parmağımı üzerinde gezdirdim. Elim kapı koluna dokunduğu anda, keskin bir nesne sırtımı dürttü.

"Bir daha düşün, kızım."

Ellerimi iki yana kaldırdım. "Benim. Maevyth."

"Kim olduğun umurumda değil. İnsanlar eskisi gibi değil artık. Dön ve yüzünü göster."

Ben bunu yapamadan, kadın bir çığlık attı ve ben de dönüp Zevander'ın birdenbire ortaya çıktığını gördüm. Yaşlı kadının arkasında, boğazına bıçak dayayan korkunç bir gölge vardı.

"Onu tehdit ederken dikkatli olurdum," dedi ve kadın silahını düşürüp verandaya çarptığı anda onu serbest bıraktı.

"Birkaç hafta geçtiğini biliyorum, ama beni hatırlıyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak "Birkaç hafta mı? Kız kardeşinin sürgüne gönderilmesi aylar önceydi" dedi.

Buna şaşırarak gözlerimi kırptım ve bakışlarımı kılıcını kınına sokan Zevander'e çevirdim. "Aylar önce mi? Olamaz. Ben sadece... iki hafta yoktum."

Beni baştan aşağı süzdü ve belirsiz bir bakış attı. "Enfekte görünmediğine göre, içeri girip ısınsan iyi olur." Bana çarparak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtığı anda, bir sıcaklık dalgası üzerime geldi.

Zevander kaşlarını kaldırdı ve ben de başımı sallayarak cadının peşinden gittim. O da başını eğdi ve arkamdan geçerken kemerin altından geçmek zorunda kaldı.

Odaya adımımı attığı anda, sıcaklık kemiklerime işledi.

Yaşlı Cadı bir kepçe aldı ve ocakta kaynayan güveç tenceresini karıştırdı. Et ve baharatların lezzetli kokusu dilimi sulandırdı.

"Sanırım sana adını sormamıştım."

"Bana Crone Witch diye sesleneceğinden mi korktun?" O, kepçeyi tencerenin kenarına vurarak burnunu çekti. "Adım Elowen."

"Elowen," diye tekrarladım, küçük ama temiz odasına göz gezdirerek. Ocağın yanında iki sandalye duruyordu ve onların yanında, Zevander'in oturduğu iki sandalye daha olan ahşap bir masa vardı. Ahşap, onun ağırlığıyla gıcırıyordu ve iri cüssesinin altında neredeyse komik görünüyordu.

"Sürgün'den sonra ne oldu?"

"Hmmm," dedi, yüzünü kaşıyarak, uzun, sararmış tırnakları cildinin kırıksıklıklarına batıyordu. "Savaş sonunda durdu. Bazıları, öldüğünden emin olmak için ormana peşine düşmeyi önerdi. Ama yapmadılar. Çok korkuyorlardı. Ama Moros peşinden gitti, saatlerce orada kalmış gibi görünüyordu. Çoğu, onun öldüğünü düşünerek eve döndü. Ben dönmedim, bekledim. O ormandan kimse çıkacak mı diye bakmam gerekiyordu." Bir sandalyeye oturdu ve yanındaki küçük masadan, içine ezdiği her neyse onunla dolu piposunu aldı. Öne eğilerek ocaktan ince bir dal aldı ve yanaklarını şişirerek otları yaktı. Sandalyesine yaslanarak ateşe bakmaya başladı. "Moros çıktı."

"Aleysia da onunla mıydı?" "Evet.

Onu da yanında götürdü."

Zevander'a endişeli bir bakış attım. "O zaman, şu anda Moros'un yanında olabilir."

"Şu anda her yerde olabilir. Moros uzun süre kalmadı. Bir hafta kadar şehirden ayrıldı. Döndüğünde insanlar hastalanmaya başladı. Örümcek ısırıklarından şikayet ediyorlardı." Piposundan bir nefes daha aldı ve kaşlarını çatı. "Sonra değişmeye başladılar. Sanki örümcekler kemiklerine girmiş gibi. Çok geçmeden tüm köy çılgına döndü, yaşayanları öldürüp yemeye başladı."

"Nasıl hayatta kaldın?"

"Her zaman yaptığım şeyi yaparak. Kendime saklandım. Sessiz kaldım. Gürültüyü pek sevmezler. Beynlerine zarar veriyor, ya da öyle bir şey. O zaman şiddet gösterirler."

Düşüncelerim daha öncesine, yardım için çılgılık attığım ve Felix Amca'nın saldırdığı ana geri döndü. "Köylüler, şimdi neredeler?"

"Uyuyorlar." Burnunu çekip sandalyesine yaslandı. "Evlerinde. Köyde. Sanki bir şeyi bekliyorlarmış gibi."

"Peki Moros?"

"Bilemem. Onu görmedim. Köye gitmedim." Güveç tenceresine doğru başını salladı. "Ormandan et bulamadım, bu yüzden keçimi kesmek zorunda kaldım. Ama önemli değil. Ben yapmasaydım, onlar onu öldürürdü." Bir kez daha uzun bir nefes aldı ve piposunu indirdi. "Burada daha ne kadar kalabilirim bilmiyorum. Hastalığın ne kadar yayıldığını bilmiyorum."

Zevander'a bir kez daha baktığında, onun yaşlı kadını yakından izlediğini ve ona güvenmediğini açıkça gördü.

"Neredeydin kızım, sadece iki hafta geçtiğini mi sanıyorsun?" diye sordu Elowen.

"Ormanda," diye yalan söyledim.

"Hmph." Elini salladı ve başını salladı. "O ormanda yaşayan hiçbir şey yok. Bir zamanlar orada yaşayan yaratık bile yok." Hızlıca bir bakış attı ve ekledi, "Kesinlikle sen de yok."

Zihnindeki durumu sorgulayacağından korktuğum için nerede olduğumu söylemek istemedim. Ben bile hala bunu sorguluyordum. "Sürgün gecesi o yaratığın Moros'u yutmasını izledim."

Gözlerini benimkilere dikip, dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "O zaman ortaya çıkan Moros değildi."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Dudaklarını büzerek yavaşça başını salladı ve ben, o ormanın ötesinde daha fazlası olduğunu mu düşündüğünü merak ettim. Başka bir dünyayı anlayabilir miydi acaba? "Biraz güveç yiyelim mi? Uzun zamandır kimseyle birlikte yemek yemedim. Akşam yemeğinden sonra sana bir yatak hazırlarım." Kaşlarını kaldırarak, göz ucuyla Zevander'a baktı. "Eğer bu senin için yeterliyse."

Onunla aynı yatağı paylaşma fikri beni yutkunmaya zorladı. "Çok minnettar oluruz." Zevander'a hızlıca baktığımda, onun da bana baktığını gördüm, karanlık bakışlarının arkasında bir parça eğlence vardı.

Başını sallayarak sandalyesinden kalktı ve küçük odayı geçerek sadece birkaç kase ve kupa bulunan dolaba doğru topallayarak yürüdü. Ocağın başına döndüğünde, üç kaseye de güveç koydu, birini bana, diğerini Zevander'a uzattı. "Yanında su ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dedim, boğazımın kuruduğunu fark

ederek. Zevander'e dönerek kaşlarını kaldırdı. "Ya sen?"

"Bundan biraz daha sert bir şey var mı?"

Dudakları gülümsemeye uzandı ve başını salladı. "Ne kadar sert istediğine bağlı. Çoğu kişi benim ev yapımı içkimi kaldıramaz." "Ben onu alayım."

Dolaplara bir kez daha gittikten sonra, iki bardakla ocak başına döndü, biri yere su döktü, çünkü topallayarak geri geliyordu. Diğerini, koyu renkli, mantarlı bir şişle birlikte Zevander'ın önüne koydu. Suyu sandalyemin yanındaki yere koyduktan sonra, yerine oturdu ve bir süre güvecini karıştırdı, ben de bir lokma almasını bekledim.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, gözlerini bana çevirdi ve ben boğazımı temizleyip kaşığımla güvecin içindekileri karıştırdım. "Kokusu çok lezzetli."

"Zehirlendiğini mi düşündü?" Karanlık bir kahkaha attı ve kaşığıyla bir lokma aldı. "Bu aralar pek *umurumda* değil. Senin Yılan Dışın bile."

Buna kaşlarımı kaldırdım. "Zehir mi içtin?"

"Bir şekilde içtim. Ama güveçte zehir yok." Bir kaşık daha ağzına attı ve ben de Zevander'a döndüm. O da kokladı, burnunu kırıştırdı ve bir kaşık aldı. Onun dünyasında güveçler, taze sebze ve etle dolu, doyurucu yemeklerdi. Foxglove'da kış güveçleri her zaman inceydi, önceki yaz hasat edilip saklanan köklerden başka bir şey içermezdi.

Onu görünce ben de bir kaşık aldım. Lezzetli tadı bile karnımı ısıttı. "Peki, kız kardeşim... Onu hiç görmedin mi?"

"Hiç de değil." Yemeğinden bir kaşık daha aldı ve kaseyi kucağına indirdi. "Seyahat arkadaşınla nerede tanıştın? Bu bölgeler için oldukça kaslı görünüyor." Ona bakma zahmetine girmede, ama Zevander'dan bahsettiği belliydi. "Fazla konuşkan değil, değil mi? Tehditler savururken hariç."

Zevander içki şişesini kaldırdı, mantarı çıkardı ve güveçte yaptığı gibi kokladı. Memnun kalmış gibi görünüyordu, yanındaki bardağa biraz döktü. "Belki bana Nyxterosi dilini nasıl öğrendiğini anlatırsın," dedi, yüzünü buruşturmadan bardağı bir dikişte içti, sonra bardağı masaya koydu ve bir bardak daha doldurdu.

Ben hala tüm bu süre boyunca Vonkovyan konuştuğuma yemin ederken, onun adına bu konuyu tartışmaya fırsat bulamadan, Elowen'in yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Yüzyıllardır burada yaşamak, ana dilimi unutmama neden olmuş olabilir."

Çenem düştü ve kaseyi düşürmemek için parmaklarımı kaseğin etrafına doladım.

"Lunasier mi?" diye sordu Zevander, içkisini bir yudum daha alırken.

"Nilivir. Lunasier tarafından reddedildim," dedi acı bir sesle. "Bu yüzden evimi terk edip kuzeye gittim." Bir kaşık daha aldıktan sonra eti yavaşça çiğnedi ve bakışlarını bana çevirdi. "Beni kabul eden Corvikae'ydin."

"Corvus Kalesi'nin terk edilmiş olduğu süreye bakılırsa, bu neredeyse bin yıl önce olmalı. Bu da seni tanıdığım en yaşlı Nilivir yapar." Zevander öne doğru eğildi, yüzündeki merak açıkça belliydi. "Corvikae'yi tanıyordun."

"Evet. Hayatımın büyük bir bölümünü onlarla geçirdim. Güç ya da statü umurlarında değildi. Beni olduğum gibi kabul ettiler. Yaşayan, nefes alan bir Aethyrian."

Zevander dirseklerini dizlerine dayadı. "Kaleyi terk ettiklerinde orada mıydın?"

Neşesiz bir kahkaha atarak başını salladı. "Tarih derslerinde böyle mi öğretiyorlar genç adam? Topraklarını bu kadar kolayca terk ettiklerini mi?"

"Tarihimin bana söylediği, onların hiç var olmadıkları," diye karşılık verdi Zevander. "Corvus Kalesi'ne gittim. Duvardaki yazıyı gördüm."

Kaşlarını kaldırdı ve sandalyesinde döndü. "O zaman gerçeği biliyorsun. O sözler benim sözlerimdi. Kanla yazılmıştı." Düşüncelere dalmış bir şekilde uzaklara baktı. "Evlerinden zorla çıkarıldılar ve Crussurian Hendeklerine yürüdüler."

"Grymswood orası, değil mi?" diye sordum, Allura'nın bana anlattığı hikayeyi hatırlayarak.

"Öyle." Gözlerini bana dikti. "Rahibe. Halkının ölümünü izlemeye zorlandı, sonra cehennemin ortasında bir ağaca dönüştürüldü. O hendeğin dibinde yaşayan korkunç yaratıklar tarafından yutuldu."

"Kimler tarafından?" Zevander'ın sorusu onu tiksindirmiş gibi görünüyordu, dudakları iğrençlikle bükülmüştü.

"Altın zırhlı olanlar. Corvus Kalesi'nin yanından geçen damarı ele geçirmek isteyen açgözlü canavarlar."

"Solassions. Peki saldırıdan nasıl kurtuldun?" diye sordu.

"Kaçtım. Rahibe bana Morsana'nın son gülünü verdi. Tanrıçanın kendisinin hediyesi." Bana gülümsedi. "Bu güller sadece Nethyria'da açar. Rahibe bana ölümlülerin diyarına kaçmamı söyledi. Bir gün halkımızın intikamını alacak ve yeni bir Corvikae nesline liderlik edecek bir çocuk gördüğünü söyledi."

Onun hikâyesini dinlerken içimi bir soğukluk kapladı, acaba benden mi bahsediyordu diye merak ettim. Acaba bin yıl önceki vizyonda ben miydim?

"Ona inanmadım, ama yine de kaçtım. Umbravale'den geçtim, ve bu çocuğu bekledim. Ve bekledim. Yüzyıllar boyunca, ölümlülerin sıradan hayatlarını, birbirleriyle savaşmalarını ve tek tanrıları için savaşmalarını izledim, eve dönebileceğim günü bekledim." Yüzünde hüznün belirdi. "Oh, bunu çok istedim." Sesindeki özlem, "Sonra başka bir yaratık geçti. Bu, acımasız ve intikamcıydı." dediğinde ciddiyete dönüştü.

"Ormandaki yaratık," diye açıklığa kavuşturdum.

"Cadavros, kendisi öyle diyor, kralın eski büyücüsü." Burun kıvırdı ve başını salladı. "İçinde yatan şey için bir hile."

"Peki o nedir?" Zevander, kadından ve onun gizemli sözlerinden hiç etkilenmemiş bir şekilde sordu.

"Pestilios, Hastalık ve Kıtık Tanrısı. Tanrıça Morsana'nın amcası."

Zevander kaşlarını çattı. "Sadece bir büyücünün içinde yaşamayı seçen mazoşist bir tanrı."

Uzun, uzamış tırnağıyla dişlerinin arasına sıkışmış bir şeyi kaba bir şekilde kazıdı. "Tanrılara olan inanç eskisi gibi değil, biliyorsun. İnanç güçtür. O olmadan tanrılar gerçekte var olamazlar. Bu nedenle, bazıları daha maddi bir varlık seçti."

"Eğer o bir tanrıysa, sıradan Aethyrialılar onu nasıl kovabildiler?" Şüpheyile dolu bir sesle Zevander başını salladı. "Septomir bile bir tanrıya rakip olacak güce sahip değil."

"Bir tanrı bile, içinde yaşadığı beden kadar güçlüdür." O, öne eğilerek şöminenin yanındaki demir çubuğu aldı ve ateşi körükledi. "Yeterli gücü elde ettiğinde, koruduğun kişi onun Aethyria'ya geri dönmelerini engellemek için pek bir şey yapamaz."

Tüm açıklamalarında, beni rahatsız eden bir ayrıntı, bir tutarsızlık vardı. "Bana bir erkek kardeşin olduğunu söylemiştin. İkinizin birlikte yiyecek aramak için ormana gittiğinizi."

"Öyle demiştim, değil mi?" Gülümsedi, ellerini ovuşturdu, sonra onları ateşe tuttu. "Tamamen doğru değil, canım." Kaşlarını kaldırdı, iç geçirdi. "Dediğim gibi, eve dönmeyi çok istiyordum. Bu yüzden, kemere ücretsiz geçiş karşılığında o çocuğu köyden kaçırdım."

Onun söylediklerini sindirirken, içimi rahatsız edici bir korku kapladı. "Bir çocuğu feda mı ettin?"

"Oh, endişelenme. Tanrılar bunun için beni cezalandırmayı uygun gördüler." Kolunu kaldırarak, korkunç bir yanığın izi gibi görünen garip bir izi gösterdi. "O çocuğu Cadavros'a sundum ve o da geçmeme izin verdi. Zarar görmeden. Ancak, kemere vardığımda, artık geri dönmeye layık olmadığım konusunda korkunç bir hisse kapıldım. Değersiz olanlara ne olduğunu biliyorsundur."

Dolion bir keresinde bana Aleysia'nın kemerden geçmesine izin verilmeyeceğini söylemişti. Aynı kanı paylaşmadığımız için düşüp öleceğini söylemişti.

"Elimi geçirdiğimde, bir şey kolumu yakıp tuttu ve beni içeri çekti. Ateş gibi yakan ellerle. Ben de buraya geri döndüm. Ve sözümü yerine getirmek için bekledim."

"Bana gülü bıraktın." Bu bir soru değildi. "Tekrar soruyorum, o gece annemi gördün mü?"

"Hayır." Sandalyesinden kalkıp kaselerimizi topladı, ama benimki sadece yarısı yenmişti ve o da bunu fark etmiş gibi görünüyordu, kalanlara bakarak. "Gördüğüm şey, rahibenin söz verdiği işaretti. Sepetteki bir bebek. Sürü halinde kuzgunlar. Gümüş gözler." Zevander'ın kasesini topladıktan sonra, ocaktaki tencereye geri topallayarak gitti ve her kasedeki parçaları içine kazıdı.

Onun sözleri dikkatimi dağıtmasaydı, iğrenmiş olurum. "Benim gözlerim gri."

"Bu civarda gümüş gözlü bir çocuk dolaşamaz, değil mi? Böyle bir şeyin ne kadar kötü söylentilere yol açacağını bir düşün." Bana dönerek, gözümün köşesine, muhtemelen oradaki küçük hilale bakıyor gibiydi. "Gerçek doğanı gizleme girişimim tamamen kusursuz değildi. Ama zaten büyü konusunda her zaman berbat olmuştumdur. Senin hakkında bu kadar yaygara koparacaklarını bilseydim, onları rahat bırakırdım."

Elimi gözüme götürdüm, gümüş rengi olduğunu hayal ederek. "Onları görebilir miyim?"

Nasıl görünüyorlar?"

Omuz silkti. "Büyü bağlayıcıdır. Sadece ölüm onların gerçek şeklini ortaya çıkarır. Onları o kadar da görmek istemiyorsun, değil mi?" Kafamı sallayınca, iç geçirdi ve Zevander'e doğru başını salladı. "Belki de sana yatağını göstermeliyim."

Yaşlı kadın bizi peşinden gelmemiz için eliyle işaret etti, yol üzerinde seramik bir su sürahisini aldı ve bizi kulübenin arkasındaki bir kapıya götürdü. Kapıyı açtığı anda karşımızda, Zevander ile benim aramda fazla yer kalmayacak kadar küçük bir yatak bulunan küçük bir oda vardı. Kadın, lavabonun üzerinde duran bir leğene doğru topallayarak yürüdü.

"Biraz dinlenmeye çalışın," dedi ve kapıya doğru geri döndü. "O şeyler uykularından uyanıp beslenmeye başladıkları saatler yaklaşıyor." Bu veda sözleriyle kapıyı arkasından kapattı.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

MAEVYTH

Zevander'ın Becoming Töreni'nde giydiği ceketi çıkarıp siyah tunik ve pantolonla kalmasını izlerken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Hayatımda hiç bir erkeğin yanında uyumamıştım.

Gözlerimi ondan ayırarak, bana ödünç verdiği pelerini çıkardım ve pencerenin yanındaki tahta sandalyenin üzerine astım. Yatak yanındaki masada bir ateş lambası titriyordu ve vücutlarımızın gölgelerini duvara yansıtıyordu. Zevander'a baktığımda, onun botlarını çıkardığını gördüm.

"Ben yerde yatacağım," dedi.

Hafif bir gülümsemeyle ona döndüm ve pantolonunun bağcıklarını çözmesini izledim. Boğazımı temizleyip, gözlerimi dehşetle açarak başka yere baktım. "Saçmalama. Yer sert tahtalardan yapılmış. Eminim hiç rahat değildir."

"Daha kötüsünde de uyudum."

"Solassionların esiri olduğun zaman mı?" Dolion'un bana anlattığı hikayeyi hatırladım.

"Evet." Sesinin kesik tonu, daha fazla ısrar etmemem gerektiğini söylüyordu.

"Yine de paylaşmakta ısrar ediyorum. Bütün yatağı tek başıma kullanmak beni rahatsız eder." Akrep kolyesini çıkardım ve yatağın büyük bir kısmını kaplayacak olan uzun, zarif geceliğe baktım. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, parmaklarını tunikasının eteğinin altına soktu ve başının üzerinden çıkardı. Onun acımasızca kaslı vücudunu, her bir kasın mükemmel bir şekilde oyulduğunu görünce kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Bir savaşçının vücudu, derisi, ona karşı kullanılmış silahların izleri olduğunu düşündüğüm yaralarla kaplıydı.

Gözlerimi başka yere çevirmek için kendime yalvardım, ama bakışlarımı orada tutan diğer yaralardı. Daha karanlık bir niyeti ima eden yaralar. Sanki şiddetli bir darbe almış gibi, birbiriyle çapraz çapraz uzanan kötü niyetli yaralar.

Tunikasını bana uzattı ve arkasını döndü, belki de bana mahremiyet sağlamak için, uyluklarından ve belinden sarkan silahlarını çıkardı,

tabanca kılıfını çözdü.

Bir anlığına gözlerimi kaçırdım, ama sonra tekrar onun vücuduna bakmaya başladım. Omuzlarından omuzlarına uzanan devasa bir akrep dövmesi, sırtındaki sayısız yara izini de örtemiyordu. Hareket ettikçe kasları gerildi ve parmaklarım onun tenine dokunma isteğiyle karıncalandı. Yutkunarak ona sırtımı döndüm ve beni kumaşın içinde hapseden berbat elbisenin kollarını çektim. Elbise, belimi saran dar korsenin yakaladığı orta kısma kadar düştü. Felix amcamdan damlayan siyah sıvıyı cildimden temizlemek için bir an fırsat buldum, bezlerden birini leğene batırıp omuzlarımı ve göğsümü yıkadım. Bezle kollarımı silerken, Zevander'ın daha önce muayene ettiği kesiklerin çoktan iyileştiğini ve cildimde sadece küçük bir iz kaldığını fark ettim. Tanrıya şükür, örümcek ısırığı yoktu. Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturup omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, onun hızla başka yere baktığını gördüm ve profilinden, onun

kaşlarını çatarak alçaltır.

O anda kendi yaralarımı hatırladım.

"Biri sana vurmuş," dedi, gerginlikle dolu kesik kesik sesiyle. "Gençken. Köyümdeki askerler. Görünüşe göre ağzım yine başımı belaya sokmuş."

"

Boğazından hoşnutsuzluk dolu bir ses çıkardı ama başka bir şey söylemedi ve ben de dizlerime kadar uzanan büyük beden tunikayı giydim.

Korsemin kalçalarımın üzerine iterek, elbisenin tunikle örtülmesine izin verdim. Soğuk hava, Felix amcamın iç çamaşırlarımı yırtıp attığından beri iç çamaşırı giymediğimi hatırlattı. Yataktan yorganı çekip ince şilteye tırmandım ve ona yer açmak için kendimi duvara olabildiğince yaklaştırdım. Yorganın altına yerleştikten sonra duvara döndüm ve bariz olanı söylemeye cesaret ettim. "Sen de birisi tarafından dövülmüşsün."

"Solassion askerleri." Yanıma yatağa tırmandı, devasa varlığı, yakın mesafede, cildimdeki her siniri karıncalandırıyordu.

Ateş lambasını kapattığında, odadaki ışık pencereden içeri sızan gümüş rengi ay ışığından başka bir şey kalmadı.

Oda sessizliğe büründü, sadece benim düzensiz nefeslerimin sesi duyuluyordu.

"Görünüşe göre benim ağzımı da sevmemişler," dedi, aralarımızdaki uzun sessizliği bozdu.

Karanlıkta gülümsedim. "Vay canına, düşünsene. Ortak bir yanımız var."

"Belki. Ama senin dilin benimkinden daha keskin." Yorumuna gülümseyerek karşılık verdim.

Aramızda yine bir sessizlik oldu.

"Burada yatarak seni tedirgin mi ediyorum?"

Derin sesinin hoş tonu, midemdeki kelebeklerin çılgın uçuşunu kesinlikle sakinleştirmede. "Hayır," yalan söyledim.

"Daha önce bir erkekle yattın mı?"

Bu soru yanaklarıma sıcak bir kızarıklık yaydı ve içimde bir rahatsızlık uyandırdı. "*Bilmek istiyorsan*

bilmek istiyorsan, hayır.

Hiç yatmadım." "İyi."

Kaşlarımı çatarak başımı çevirdim. "İyi mi?"

"Evet," dedi, rahat bir şekilde, ve yatakta yer değiştirirken, kocaman bacağı benimkine değdi.

Geri döndüm ve onun sözlerini gereğinden fazla uzun süre düşündüm. Neredeyse iki dakika geçmişti ki merak beni deliye çevirdi ve "Neden iyi?" diye sordum.

O inledi. "Her zaman bir açıklama mı istemek zorundasın?"

"Evet. Düşüncelerimin net olmasını severim. Neden söylemekte bu kadar tereddüt ediyorsun?" "Tereddüt etmiyorum."

"Ama söylemiyorsun."

Göğsünden bir homurtu yükseldi. "Çünkü ben, senin başka bir erkeğin yanında yatma düşüncesini kabul edemeyen kıskanç bir pisliğim. Bu açıklama yeterli mi?"

Onun buna yakın bir şey söyleyeceğini hiç tahmin etmemiştim. Dudaklarımı sıkıştırmam, ağzımda beliren gülümsemeyi engelleyemedi. Çünkü, ne kadar acınası bir durum olsa da, aramızdaki itişip kakışmayı seviyordum. Beni sürekli tahminlerde bulunmaya iten gerginliği.

Boğazımı temizleyerek eğlencemi bastırdım. "O kadar kıskançsın ki, beni *öldürmeye* çalıştın." Zorla nefes verdi. "Öyle yaptım."

"Peki neden bunu gerçekleştirmedin?"

"Seni öldürmediğim için hayal kırıklığına uğradığına inanmam mı gerekiyor?" "Sadece nedenini merak ediyorum."

"Gerçeği mi

öğrenmek istiyorsun?"

"Her zaman, evet."

"Horlaman."

"Ne?" Yanaklarım kızardı. "Ben... Ben *horlamam*." "Horluyorsun. O gece çok kötüydü. Beni çok korkuttun."

Dudaklarımı sıkıştırdım, yüzümü yarı yarıya yastığa gömerek bu görüntünün beni güldürdüğünü saklamaya çalıştım.

"Gülüyor musun? Yatağın sallandığını hissedebiliyorum." Onun yorumu beni daha da güldürdü ve ne kadar saklamaya çalışırsam, o kadar çok sallanıyordum.

"Ben... horlamam." Ne kadar gülmemeye çalışsam da sesim ciddi olmayı reddediyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, burun deliklerinden ateş çıkarsa şaşırırmazdım."

Kıkırdarak gülmekten yastığa dönmek zorunda kaldım ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Ölüleri gördüğünü söylediğinde sana inanıyorum. O gürültü onları kesinlikle uyandırmaya yetecek kadar büyüktü."

Yastık bile içimden kopan kahkahaları tamamen bastıramadı.

O da bir kahkaha attı ve o anda onun gerçekten güldüğünü ilk kez duyduğumu fark ettim. O kadar derin ve beklenmedik bir seski, kendi kahkahamdan dikkatimi dağıttı.

Kahkaha tekrar sessizliğe dönüştü. Dünya etrafımızda çöküyormuş gibi hissederken, bu kadar küçük bir neşe bulmak ne garipti. Düşüncelerim, Elowen ile daha önce yaptığım konuşmaya ve Aleysia'nın büyük olasılıkla öldüğü ihtimaline geri döndü. "Zevander?"

"Evet."

"Belki de yarın Nyxteros'a dönmeliyiz. Ben... Durum böyle olduğu için. Aleysia'nın hayatta kalacağını hayal edemiyorum..." Söyleyemedim. Elbette onun güçlü olduğunu biliyordum, ama böyle bir dünyada hayatta kalabileceğini hayal edemiyordum. "Vazgeçmek istemiyorum..." Sesim kısıldı ve boğazımı temizledim.

"Eğer hayattaysa, Maevyth, bu tanrıların lütfudur. Hiçbir ölümlü Cadavros'a karşı şansı yoktur."

"Ama bir şans varsa?"

"Sabaha kadar bekle. Bu gece cehennem kopmazsa tabii."

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ve başımı salladım. "Tamam, o zaman sabaha kadar bekleyeceğiz." Geri dönerek rahat bir nefes aldım. "Peşimden geldiğin için teşekkür ederim." Orada yalnız kalma düşüncesi gözlerimi yeniden yaşlarla doldurdu.

Uzun bir sessizlik oldu. "Rica ederim."

Toprak kokusu yayan kerpiç duvarlara bakarken, oda bir kez daha sağır edici bir sessizliğe büründü.

Zevander arkamda hareket etti, iri vücudu beni itti. Ona doğru eğildim ve bir şey sırtımı okşadığında vücudum gerildi. Öne doğru sıçradım ve bacağımı onun uyluğuna doğru tekmeledim.

"Oh! Özür dilerim," dedim ve kendimi duvara daha yakın

bir yere kaydardım. "İç çamaşırı giymiyor musun?"

Kaşlarımı çatarak yana döndüm. "Bana *bilerek* mi dokundun?"

"Kasten değil." Gözümün ucuyla, kolunu başının altına kaydırıldığını gördüm.

"Ama pişman olduğumu da söyleyemem."

Biraz sinirlenip tamamen utanmış bir şekilde dilimi arka dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Ben de *kasıtlı* olarak giymedim."

"Kasten giymedin mi?"

"Onlar... üvey amcam olan yaratık tarafından yırtıldı. O, beni..." Son cümleyi boğazımda kalarak, kendimi o kabus gibi ana geri götürmeyi reddettim. Onun erkekliğinin üzerimde sallandığını hayal edince boğazıma asitler yükseldi.

Zevander boğazından yine onaylamayan bir ses çıkardı. "Peki evi *yaktı* mı?" "Evet."

"Yazık. Onun ellerini kesmek isterdim."

"Önce onları birleştirmen gerekirdi." Arkamda hareket ettiğini duydum. "Öyle mi?"

"Görünüşe göre, namusum tehlikedeyken omurga kırbacını oldukça çabuk öğrendim." Omzuma baktığımda, sanki bu düşünce onu memnun etmiş gibi, yanağındaki gamzeyi gördüm. Onu memnun etme fikrini bu kadar sevmem garipti.

"Nasıl hissettirdi?"

"Bilmiyorum. O anda çok korkmuştum. Rahatlamıştım, ama aynı zamanda... kafam karıştı." Ondan olabildiğince uzakta yatarken, duvarların arasından sızan havayı hissedebiliyordum ve o anda beni titretenin acı soğuk mu, yoksa o anın hatırası mı olduğundan tam olarak emin değildim.

"Üşüyorsun," dedi.

"Biraz."

Yatak, onun hareketiyle tekrar sallandı ve kolunu bana dolayarak beni vücuduna doğru çekince, parlak bir ısı beni sardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sırtıma bastırdığı sert göğsü ve arkamda hissedebildiğim pantolonundaki şişkinlik beni şaşırtmıştı.

"Vücut ısısı. Sıcak kalmanın en iyi yolu."

Gururum onun kucaklamasına karşı koymamı istiyordu, ama bu çok iyi geliyordu. Çok fazla samimi, ama yine de itiraz etmedim. Gözlerim duvara sabitlenmiş, karnımı saran kolunu, sırtımda bir kalkan gibi duran geniş göğsünü hissettim. Onun yanında kendimi ne kadar küçük ve güvende hissediyordum, sanki hiçbir şey ve hiç kimse bana dokunamazmış gibi.

Artık üşümüyor olsam da, vücudum titremeye devam ediyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalışsam da, ellerinin gömleğimin kenarından yukarı kaymasını hayal etmekten kendimi alamadım ve bu düşünce beni daha da titretmeye başladı.

"Sana dokunacağımdan korkuyorsun." Bunu söylediğinde, tembel bariton sesi omurgamda bir dalga daha yarattı ve gözlerimi kapattım, o tonda söylenen karanlık, kötü sözleri hayal ettim. "Sana söz veriyorum,

centilmen olacağıma söz veriyorum, istemeden iç çamaşırı giymemiş olmana rağmen."

"Bir kadının yanında bu şekilde yatmak sana zor geliyor mu?"

"Genel bir kural olarak mı? Hayır. Ama o kadın sen olduğunda? Evet."

Kibrit çakılması gibi, sözleri beni ateşe verdi. Karnımdaki düğüm daha da sıkılaştı ve bacaklarımı birbirine çaprazladım, dokunulma arzusu, parmak uçlarının tenime değdiğinde nasıl hissettireceği merakı dayanılmazdı. Bir şeye ihtiyacım vardı. Dikkatimi başka yere çekecek bir şeye. Öfkeye. Karanlıkta parmaklarının vücudumu şehvetle keşfetmesini hayal etmemi engelleyecek herhangi bir şeye.

Titrek bir nefes verdim. "Eminim diğer kadınların zevklerinden de tadını çıkarmışsındır," dedim, seks yaparkenki görüntüsü aklıma geldiğinde bacaklarımı daha sıkı sıkıştırdım. Terle kaplı kasları ve ateşli bakışlarıyla ne kadar çekici görünmüş olmalıydı.

"Evet," diye cevapladı, soğuk cevabının yarattığı hayal kırıklığı içimdeki ateşi söndürdü.

"Kaç tane?" Cevaplarıyla beni ne kadar sinirlendirirse, bu özlem o kadar çabuk sönecekti.

"Şu anda hissettiğim arzuyu bastıracak kadar değil."

Açgözlü bir arzu içimi kapladı ve aptalca bir şey yapmamak için yastığı sıktım, örneğin arkama uzanıp o şişkinliğin ne kadar büyük olduğunu hissetmek gibi. "O zaman belki de bununla ilgilenmelisin."

Karanlık bir kahkaha attı ve tanrım, bu ses o anda içimde tırmalayan şeyi dindiremedi. "Burada, yanında rahatlamamı mı öneriyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdim çabucak, ama o görüntü beni neredeyse yıkıyordu. "Sadece, yanımda yatmaktan *rahatsızsan*, belki de erkeklerin bu konuda yaptıkları şeyi yapmalısın diyorum."

"Daha önce hiç yapılırken görmedin." Sesindeki eğlenceli hava beni rahatsız etti.

"Beni rahatsız etmekten hoşlanıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Kızarmak sana yakışıyor."

Dişlerimi gıcırdatarak, dayanılmaz gerginlik ve utançla yanaklarım yanıyordu ve hala bana sarılmış olan çelik gibi kolunu ittim. "Peki. Şöminenin yanında uyuyacağım. En azından benim saflığımdan ya da senin eğlenceli bulduğun her neyse ondan zevk almayacaksın."

Yataktan çıkmak için kendimi yukarı doğru ittiğimde, o beni daha sıkı tuttu ve ciğerlerimden çıkan bir hava patlamasıyla beni yatağa geri attı. Bu hareket savunma mekanizmamı harekete geçirdi ve ben kurtulmak için kıvrandım, beni tutsak eden kolunu tırmaladım.

"Bırak beni!" diye bağırdım, ama o kaslı bacağını benim bacağımın üzerine dolayarak beni altında tuttu. Beni sanki zayıf bir çocukmuşum gibi hiç çaba harcamadan tutması, öfkemi daha da artırdı. Öfkem alevlendi, yukarı doğru tekme attım ve yanlışlıkla onun kasıklarına vurdum, o da sessizce homurdandı. Bunun için hissettiğim küçük pişmanlık, o beni vücuduna bastırıp kaslı kollarıyla beni hapsettiğinde çabucak söndü.

Özgürlük için kıvranırken, bacaklarım onun bacaklarına süttü ve gömleğim uyluklarımdan yukarı doğru kayd. "Beni hemen bırak!"

Mücadele devam etti, dişlerimi sıktım, sırtımı kavisleyerek onun tutuşunu kırmaya çalıştım, ama nafileydi ve yorulmuştum.

"Şşşş," diye kulağıma fısıldadı, beni kendine yaklaştırdı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Seni üzmem istemedim."

Hipnotik derecede sakın ses tonuyla sakinleştim, mücadelemi bırakırken nefesim hızlandı.

Göğsü, nefes alıp verişiyile inip kalkıyordu ve alaycı bir kahkaha attı. "Lanet olsun, sen acımasız bir gül goncası gibisin. Bir an yumuşak ve davetkarsın, bir an sonra dikenler ve kanla dolusun."

"Ne kanı?"

Kızdırdığım yeri kaldırdı, akrep ve alevlerin üzerinde cildinden küçük kırmızı damlalar süzülüyordu. Bir kez daha, biraz pişmanlık duydum.

"Beni senin... ile alay etmeseydin..." Dilimde kesilmeyi bekleyen baharatlı kelimeleri bastırdım. "Senin düşündüğün kadar naif değilim. Kadınlarla olan tüm bu... *deneyimlerinin* farkındayım. Ve benim sadece aptal bir ölümlü olduğumu düşündüğünü..."

Dudakları benim dudaklarımı kapattı ve beni susturdu.

Şaşkınlık içinde, onun kollarında felç olmuş gibi yatarken, tartışma boğazımda kalakaldı. İnatçı mizacım onu itmemi, beni bu şekilde susturmaya cüret ettiği için sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne bir tokat atmamı haykırırsa da, kafamdaki savaş acı bir yudumla çabucak kaybedildi. O dirseğiyle kendini yukarı itip parmaklarını saçlarımdan arasına geçirdiğinde kemiklerim eridi, yumuşadı. Yavaş ve tembel bir şekilde dilini dudaklarımdan üzerinde gezdirdi, yaladı, tattı, keşfetti.

Elowen'in ona verdiği acı likörün dudaklarında kalan tadını zevkle yudumladım. O duyusal olarak lezzetli baharat ve alev, onun cildinin misk ve amber kokusuyla karışıyordu. Beni tüketen sarhoş edici bir karışımdı.

Elleri belimin alt kısmına kayd ve beni daha da yaklaştırmaya kalın pazılarını kavradım. Dilini gezdirerek öpücüğü derinleştirdi ve ağzıma karşı inledi. Yatarken bile başım dönmeye başladı ve bayılmaktan korktuğum için gözlerimi açtım. Gölgeyi şeritler etrafımızda dans ediyor,

hoş bir patlama ile bedenime girip çıkarken, ben de inledim ve sesimiz birleşen dudaklarımızda yankılandı.

Parmakları beni daha sıkı kavradı ve beni daha sert öptü, oksijeni keserek. Nasırlı avuç içleri, bana ödünç verdiği tunikin eteğine kaydı ve öpüşmeyi hiç kesmeden, uyluklarımı morartacak kadar sıkı kavradı ve kasıklarını bana bastırırken inledi.

Cildimin altında ve avuç içlerimde bir sıcaklık dalgası yükseldi. Kalbim garip bir ritimle atıyordu ve bu bana bir panik dalgası gönderdi. Öpüşmeyi kesmek için göğsüne doğru ittim ve elimi oraya koyduğumda, kalbinin ritmini hissettim, benimkiyle aynı ritimde atıyordu. Sanki birbirleriyle mükemmel bir uyum içindeydiler. Bu ritim beni sakinleştirdi ve kendimi zayıflamış, sürüklenmiş, süzülmüş, bedenimden çıkmış gibi hissettim. Bu garip his neydi?

Kendimi ona teslim ettim. Ona.

Eli daha yukarı kaydı. Daha yukarı. Ta ki çıplak kalçalarımın etli yanaklarını bulup sıkana kadar. Pantolonundaki şişkinlik, dokunulmak için can attığım yere sertçe bastırıyordu.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, avucunu kalçamın üzerinde gezdirdi, kemikler ve kıvrımlar üzerinde çılgın bir sabırla dans etti.

Yukarı baktığımda onun bana baktığını gördüm ve parmak uçları daha aşağı kayarak uyluklarımın tepesini bulana kadar kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Nefesim boğazımda takıldı, bacaklarımı ayırdım, bir davet, onun kabul etmesini umutsuzca istediğim bir davet.

Dudaklarını yaladı ve parmakları çıplak tenimin dikişini bulduğu anda gözlerini kapattı. Tehlikeli bir hayvanınki gibi derin, boğuk bir ses çıkardı, tahrip edilme arzusu uyandırdı.

Onun için bacaklarımı ayırırken, sarsıntılı bir nefes verdim, uyluklarım titriyordu. Heyecan ve korku içimde çatışıyordu, kollarım titriyordu ama onu sıkıca tutuyordum, bedenimi keşfetmesine izin veriyordum.

Uzun, tembel vuruşlarla parmağını ıslak yarıktaki yukarı aşağı gezdirdi, tehlikeli derecede ustaca dokunuşları kaslarımı çılgına çevirdi, ta ki onun okşamalarıyla kasılmaya ve titremeye başlayana kadar. Sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, benim bilmediğim, bedenim hakkında samimi bir bilgiye sahipmiş gibi. Diğer eli göğsümü buldu ve ince tunikten geçerek meme ucumun üzerinde küçük daireler çizdi, onu sertleştirerek zirveye ulaştırdı. Çılgınca kombinasyon duyularımı tüketti, beni saf bir coşku dalgasına boğdu.

O beni gerginliğin doruğuna çıkarırken, ağızımdan inleyen bir ses çıktı ve o dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. "Şşş. Yaşlı kadının sana zarar verdiğimi düşünmesini istemem."

Gülümsedim ve başımı salladım, kalçalarım utanmadan ona doğru dönüyordu, parmaklarını, dilini çaresizce arzuluyordum. Onun uyandırdığı amansız acıyı dindirecek her şeyi.

Göğsümde kıvranan vahşi bir özlem, kafes kafes kemiklerime tırmanıyordu, tuzağa düşmüş bir hayvan gibi. Dudaklarımı dişlerimle ısıtarak, başımın tepesini yastığa bastırdım, bir şeyleri ısırma dürtüsü kaslarımı sardı.

İçimde yukarı doğru itti, o kötü parmağını geriye doğru kıvırdı ve beni ona doğru eğilmeye zorlayan hassas bir noktaya dokundu. "Tanrılar lanet olsun. Çok ıslak ve muhtaçsın." Dişleri boynumun gıcıklayan kıvrımını buldu ve daha fazla baskı uyguladıkça, topuklarımı yatak üzerinde sürükleyerek daha da yukarı eğildim.

Gömleğin kumaşı üzerinden meme ucumu çekiştirip, parmaklarını uzun, kaygan hareketlerle içime sokup çıkardı. "Durmamalı mıyım, *Lunamiszka*?"

Çılınca başımı salladım. "Hayır, lütfen. Durma."

Burnunu boğazım boyunca sürükledi ve çarpan nabzımı yaladı. "Kokun iştahımı kabartıyor." Parmakları içimden çıktığı anda, kaslarım hayal kırıklığıyla gevşedi.

Gözlerimi açtığımda parmaklarını ağzına soktuğunu gördüm, benim uyarılmamın parlaklığını emiyordu ve tanrım, onu görmek bacaklarımın arasında derin, kramp gibi bir ihtiyaç uyandırdı.

Üzerime tırandı, vücudu ay ışığını gölgeleyen devasa bir gölge gibiydi ve dudaklarını yaladıktan sonra başını bana öpebilecek kadar eğdi. O geriye yaslanıp bacaklarımı çekerek beni kolaylıkla kucağına çektiğinde yatak gıcırdadı, sert ve devasa şişkinliği ağrıyan merkezime bastırdı.

"Güzelliğin rakipsiz, Maevyth." Ellerini kalçama koyarak yüzünü boynuma gömdü ve boğazımla köprücük kemiğime öpücükler kondurdu. Dilini boynumun boyunca gezdirirken tüylerim diken diken oldu. Bu hissin esiri olarak, beni coşkuya sürüklemesine izin verdim, ta ki bir şimşek çakması gibi dişleri boğazımın dibine saplanana kadar. Kan akıtacak kadar sert değildi, ama tüm vücudum onun etrafında gerilmeye yetecek kadar sertti. Birkaç dakika önceki mutluluk, daha karanlık bir şeye dönüştü. Kanımda yanan, ham ve ilkel bir şeye. İçimde şişen, beslenmek için yalvaran, kötü ve aç bir arzu.

Bacaklarımı sırtına doladım, o benim boğazımı öpüp ısıtırken ben de omuzlarını sıktım.

Eli yine bacaklarımın arasına kayd ve ben onun üzerine otururken, iki parmağını içime soktu.

Karnımda zonklayan korkunç acı yeniden uyandı ve bu müdahaleyi büyük bir rahatlama ile karşıladı. Başımı geriye attım, ağzım açık kaldı, ciğerlerimdeki hava kesik kesik akarken kendimi ona teslim ettim.

Beni tam olarak nereye dokunacağını biliyordu. Nasıl dokunacağını biliyordu. Yavaş ve tembel bir şekilde, bir elini yatağa dayadı ve sanki penisi içime giriyormuş gibi, her parmağının dalışını kalçalarıyla takip etti, sağlam uylukları beni açık tutarken, gözleri bana sabitlenmiş haldeydi. Beni izliyordu. Kasları avuç içlerime karşı gerildi ve ben o anı yakalamak ve zihnimde sonsuza kadar saklamak istedim.

Ne kadar büyüleyici ve güçlü görünüyordu o anda. Zarif bir vahşilikle, ama çocuksu bir cazibenin ışıltısıyla.

Hızını artırdı ve ben kalçalarımı daireler çizerek, popomu onun uyluklarına sürttüm, acım ancak o içime girdiğinde dindi. Daha sert.

Bir inilti kaçtı ağızımdan ve tırnaklarımı onun pazılarına geçirdim, çizip tırmaladım, karnımda kıvrılan her neyse ona aç bir şekilde. İçimde uyandırdığı ihtiyaç gerildi ve kıvrıldı, kaslarımı gerdi. "Lütfen," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ama ne için yalvardığımı, bu lezzetli gerilimin öbür tarafında neyin gizlendiğini hiç bilmiyordum. Acı ve zevk içimi kapladı, çaresizlik o kadar baskındı ki, titreyerek nefes alıp omzunu ısırarak inledim.

"Lanet olsun, aç olduğunda nefes kesici bir yaratık oluyorsun." Sesindeki karanlık eğlence, gözlerindeki şeytani ışıltıyı yansıtıyordu. "Uylukların avuçlarımda altında titrerken ve tatlı nektarın dilimi ıslatırken dudaklarından ne tür sesler çıkacak merak ediyorum." Sözleri, kanım daha da ısınırken, göğsümden gözyaşı dökmeden bir hıçkırık kopardı, bu acımasız arzu dayanılmazdı.

Pozisyonlarımızı değiştirerek beni tekrar yastığa yatırdı, vücudunu benim üzerime dayadı, açgözlü parmakları, şehvetten sarhoş olmasaydım beni utandıracak ıslak seslere uyum sağlayarak yağmalyordu.

Ona doğru kıvrıldım, göğüslerime değen sert göğsünün hissini içime çektim, vücudu sert ve boyun eğmezdi — asla kaçmak istemediğim bir hapishane.

Cildimin altında yakıcı bir sıcaklık kıvrıldı ve döndüğümde yatağın kenarında dans eden siyah alevler gördüm.

Beynimin mantıklı tarafı, kaçmamı ya da canlı canlı yanma riskini göze almamı söylüyordu, ama ben çok sarhoştum, çok uçmuştum, umursamıyordum. Zevander'ın o anda bacaklarımda arasında yarattığı sihir, beni hem uysal hem de zevkten güçsüz bırakmıştı. Yatağın zayıf ve yıpranmış ahşap çerçevesi sağlam kalmış, onun hareketleriyle sessizce gıcırdayıyordu, alevler sanki bizi izlemekten zevk alıyormuşçasına yüzeyinde dans ediyordu. Zevander'ın parmağının sarsıcı bir kıvrımı içimdeki hassas sinir kümesini vurdu ve ben düşünmeden başımı yastığa gömdüm, zevk karnımın derinliklerinde yanıyordu. O onunla oynarken kıvrılıyor ve sıkılaşıyordu, acımasızca sürtünyüyor ve beni ateşli bir duruma getiriyordu.

Boğazımın arkasında biriken çığlığı serbest bırakamadan, ağızımı kapattı. Elini kullanarak, sesi avucunun içinde hapsetti.

Parmaklarını içimden çıkardığında işkence sona erdi ve tunikimin eteğini kaldırıp vücudumu ortaya çıkardığında, geriye yaslanarak uzun bir nefes verdi, bakışları bacaklarımda arasından hiç ayrılmadı. "Siktir," dedi, sesindeki hayranlık, kafamda dönen endişeli düşünceleri hafifletiyordu. Elini

saçlarını ve yüzünü okşadı. "Bu anı binlerce kez hayal ettim, ama yine de senin bu kadar mükemmel olacağını hayal edemedim."

Az bir çabayla kollarını uyluklarımın etrafına doladı ve cinsel organımı yüzüne kaldırdı, bacaklarımı omuzlarına atarak topuklarının üzerine oturdu. Vücudum daha da yaklaştı, başımın arkası yatağa bastırıldı. O açıdan, gövdemin uzunluğunu, bana baktığı yere kadar görebiliyordum. Gözleri üzerimdeyken başımı eğdi ve geniş dilini tenim üzerinde gezdirdiğinde, midem ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Bakır tadı dilimi karıncalandırdı, dudaklarımı sertçe ısırdım, beni izlerken, beni açgözlülükle yalarken, çılgılık atma isteğiyle mücadele ettim. Bu adamın bu konuda usta olduğunu bilmek için deneyime ihtiyacım yoktu. Dilinin her hareketi ve her dokunuşu mükemmel zamanlama ve ritimle geliyordu, heyecanımı artırıyor ve doruğa çıkarıyordu.

O inleyip homurdandı, parmakları uyluklarıma gömüldü ve beni yüzüne çekerek aç bir hayvan gibi beni yedi. Onu görmek beni aç bıraktı, tıpkı onun dediği gibi, ve ben battaniyeleri kavradım, içimdeki gerginlik arttıkça çaresizce bir şeye tırnaklarımı geçirmek istedim.

"Tanrım, lütfen," diye fısıldadım ve altımdaki yastığı kaparak yüzüme bastırdım, nemli pamuğa nefesimi vererek uzun, uğultulu inlememi bastırmak için.

Isı şeritleri kaslarımı sardı ve gözlerim kapandı, kemiklerime işleyen kaosa teslim oldum. Ağırlıksızlık üzerime çöktü ve yastığı indirdim, gözlerimi açtım. Tavan eskisinden daha yakındı ve boynumu uzatarak, altında asılı durduğum yatağı görebildim. Havada asılı olduğumu fark edince bir sarsıntı ile nefesimi tuttum, etrafımda titreyen siyah alevler çıtır çıtır yanıyordu. Şüphesiz şok olmuş bakışlarımı Zevander'e çevirdiğimde, dudaklarında bir sırıtış belirdi, o bilge, şeytani gözler benim tepkimi inceliyordu.

Avuçlarını yukarı kaldırdı ve parmaklarını bir kez çırpıtığında, vücudum ona doğru süzülerek havada yüzünün üzerine oturdum. "Erigorisz," dedi ve dilini dudaklarında gezdirdi. "Belki de en kullanışlı gliflerden biri." Güçlü elleri uyluklarımı kavradı ve işkenceye devam etti. Benim endişelerim, sessiz spekülasyonlarım, onun acımasız dilinin lezzetli dokunuşuyla yanıp kül oldu. Ağzı, şişmiş etimi yiyip bitirdiği gibi, aynı açgözlü iştahla zihnimi de tüketti.

Kıvrınarak ve inleyerek, yastığı göğsüme sıkıca sarıldım, vücudum sertleşti, ısı yoğunlaştıkça ve kaslarım zevkten kıvrıldıkça gerildi. Gittikçe daha da sıkı sarıldım. Uyluklarım onun etrafında titriyordu, ayak parmaklarım kıvrıldı, kaslı omuzlarına gömüldü, onun dilinin her tembel vuruşunda acıya varan bir ihtiyaç zonkluyordu.

Kafamdaki her düşünce odak noktasına doğru dönüyordu — avuçlarının sert tutuşu, yanağındaki sakalları ve hassas kıvrımlarımı emdiğinde ıslak ve dolgun dudakları.

Çevremdeki dünya kayboldu, emme, inleme ve öpüşmenin sessiz sesleri beni sadece ikimizin var olduğu karanlık, hipnotik bir alana çekti.

Damarlarımda atan gerginlik arttı, sonra içimde patladı ve yastığı yüzüme bastırarak, yumuşak, tüylü bariyerde boğulan bir çığlık atarak kalçalarımı öne doğru ittim.

Uzaklardan gelen, kırılma gibi bir çatlama sesi, uyluklarımdan patlayarak uzuvlarıma sıcak bir karıncalanma olarak yayılan zevk dalgalarının üzerinde neredeyse hiç duyulmuyordu ve ben havada kalçalarımı döndürerek, son birkaç saniyeyi de boşalarak geçirdim.

Vücudum sakinleşirken, beni yatağa indirdi ve yüzümden yastığı çekti, gözlerinde saygı dolu bir parıltıyla bana baktı, midemi düğümleyen bir hayranlık parıltısı.

"Onun gözlerine bakmaya cesaretin var mı?" İstenmeyen sesler, anılarımın en karanlık köşesinden fişkırdı. "Yalnız gözlerine bakarsan, sevdiğin herkes ölecek!" Diğer çocukların alaycı sözleri ve onlarla birlikte sessizce gülen ebeveynlerinin küçümsemesi. Yıllarca süren reddedilme ve dışlanma, keskin dillerle düşüncelerime kazındı.

Zevander bana, ormanın kenarında bulunduğumdan beri bana kazınmış aşağılayıcı kelimedenden daha fazlasıymışım gibi baktı: *istenmeyen*. *Yalnız*. Bana, görülmeye değermişim gibi baktı.

Duygularım beni sardı ve ondan uzaklaştım, aramızdaki bu anı kesinlikle mahvedecek gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

"Şu anda bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye fısıldadı, yüzünü boynuma gömerek beni öptü. Ağzını çenemin, yanağımın üzerinde gezdirdi, sonunda dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. "Ve tadı da tanrısal."

Zehirli düşünceler zihnimi deldi, onun sözlerine güvenmemem için beni zorladı. *Yalan söylüyor*. Sessiz bir korku derimin altına sızdı, kemiklerime dolandı. Zevander bir şekilde parmaklarını keskin kaburgalarımın ötesine, kalbimin en taşlı köşesine kadar sokmayı başarmıştı. Çok az kişinin girmiş olduğu bir yer. Duvarlarına da, gücüne de güvenmiyordum. Sevdiğim herkes benden koparıldığında güvenmiyordum. O kırılğan sınırı aşıp daha samimi bir ilişkiye girmek bizim için ne anlama gelirdi?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Çünkü yalan söylüyor olsa bile, bu geçici bir şey olsa bile, önemi yoktu. Ölümün duvarların ötesinde beklediği bu yerde hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayal bile edilemeyecek kadar karanlık bir dünyada normallik illüzyonu yaratıyorduk. Bizi yutmak isteyen bir yerde. Burada, bu küçük kulübede, bedenlerimiz birbirine dolanmış, kalplerimiz aynı ritimde atarken, ölümü aştık, kendi düzlemimizde var olduk.

Kendi keşfedilmemiş topraklarımızda.

Aramızdaki sihir ve sıcaklık, patlayıcı bir şeyin habercisiydi. Yaşadığım sürece başka birinde asla bulamayacağım bir şey. Onun kullandığı o kötü siyah alevler gibi beni kaçınılmaz olarak tüketecek bir his. O tutkuyu yaşamış ve onun ölen bir yıldız gibi sönmesini izlemiş olmak, onu hiç tanımamış olmaktan daha iyiydi.

"Zirveye ulaştığında yıkıcı oluyorsun."

Hala olayın etkisindeyken, endişelerim arasında gülümsedim. "Nasıl öyle?"

Başını geriye doğru çekince, dirseklerimin üzerine doğrulup alevlerin geri çekilmiş ve odanın karşısındaki pencere camındaki uzun çatlağı mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

"Ben mi yaptım?"

"Sen çılgılık attığında." Beni kendine çekti ve alnımı öptü. "Şikayet ettiğimden değil. Bu, duymaktan asla bıkmayacağım bir ses."

"Daha önce duydun, değil mi?" diye alay ettim.

Korku içinde, "Evet" dedi. Kararlı bakışları benimkilerle buluştu. "Ambrozhyr'ı fazla içtiğin gece," diye ekledi utanmaz bir eğlence havasıyla. Sanki o geceyi hatırlamak ona komik geliyormuş gibi, ağzının köşesi gülümsemeye çekildi. Bu düşünce, bir kez daha içimde rahatsız edici bir utanç duygusu uyandırdı.

"Biz..."

"Hayır. Sen bu fikre açık görünsen de, ben o halde bir kadına dokunmam." Bir iç çekişi vardı. "Ama seni izlemekten kesinlikle keyif aldım."

"Ne yaparken izledin?" Bu sözleri söyler söylemez, iç çamaşırlarımın uyluklarımın ortasına kadar sıyrılmış olduğunu ve çarşafplarımın ıslaklığını hatırladım. Anılar zihnimde parıldarken, utanç yanaklarıma yayıldı. Fısıldanan sözler ve ağır nefesler. Kulağımda çınlayan bozuk sesi. Uyluklarımın arasında yeniden uyanan heyecan verici his.

O gece nasıl görüldüğümü hayal ederken, utançtan gevşek çenem sıkıştı. "Seni eğlendirebildiğime çok sevindim," diye tükürdüm.

"Sadece kendine zarar vermemeni sağlamak için oradaydım. Görünüşe göre acı çeken tek kişi benmişim."

Buna yüzümü buruşturdum, onun endişelenmesinin tek nedeninin o gece çok fazla Ambrozhyr içmiş olmam olduğunu hatırladım. "Üzgünüm. Bunun sebebi ben olsam da."

Kırılmış kolunu başının altına koydu. "Ne yazık ki, bu acıyı çok iyi bilirim."

Mümkün olduğunca ince bir hareketle, pantolonunu şişiren büyük şişliğe baktım ve geri döndüm. "Bu acı cinsel nitelikte mi?"

Dudakları seğırdi. "Öyle."

Elimi göğsüne koydum ve köprücük kemiğinin altındaki küçük bir yara izini izledim. Erkek vücudu hakkında çok az şey bilsem de, bu acısını nasıl dindirebileceğimi merak ettim. Bir anlık çılgınlıkla, elimi göğsünden aşağıya, okşamamla seğıren kaslı karnının derin oluklarına kaydardım. Pantolonunun kenarı avucumun altını gıdıkladı ve ben cesaretimi toplayıp içeri uzandım. Bitmek bilmeyen merakımı gidermek için.

Niyetimi anladığını fark edince, vücudu kaskatı kesildi. Daha aşağıya uzandım, sadece ucuna dokundum.

Birdenbire, Zevander benden uzaklaştı, yüzünü benden çevirdi ve uzun, derin nefesler aldı. Ellerini saçlarımdan çekti ve yanıma düştü. İlk başta, pantolonunun içine ulaşmak için daha iyi bir açı aradığını sandım, ama keşiflerime devam etmeye çalıştığımda, bileğimi tuttu. "Lütfen," dedi dişlerini sıkarak.

Birkaç dakika önceki zehirli düşünceler kafamın içinde bir kazan gibi kaynıyordu ve başımı sallayarak elimi ondan çektim. "Sana dokunmamı istemiyorsan, isteğini saygıyla karşılayacağım."

Geri çekilen elimi hızla yakaladı ve sanki reddetmediğini bana kanıtlamak istercesine göğsüne bastırdı. "Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki, bir gecelik olsun seninle olmak için kalbi atan her şeyi öldürürüm. Bu doyumsuz arzu ..." Sözlerinin gerginliğiyle çenesindeki bir kas seğırdi ve elimi sıktı. "Nefes alamıyorum. Seni istiyorum, Maevyth. Bana inan."

Ama neden tereddüt ettiğini söylemeye tenezzül etmedi. Ben de sormaya tenezzül etmedim.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ZEVANDER

Karanlıkta, Zevander Maevyth'e bakarak yatıyordu. Sessiz horlamaları uykuya daldığını gösteriyordu ve sırtı ona dönükken, parmak uçlarıyla onun uzun, yumuşak buklelerini okşadı. Aklı, onun titreyerek ve ihtiyaç içinde önündeki uzanmış halini hatırladı. Mükemmeldi. Hâlâ kafasında onun inlemelerinin yankısını duyabiliyordu. Onu sahiplenme içgüdüsünü uyandıran bir ses.

Bakışları, kırbaç izlerinin belirlediği sırtının alt kısmına düştü. Onları çok yakından incelemek istemedi, çünkü tanrılar adına, ona elini süren kişiyi cezalandırmak için zamanın kıvrımlarını yırtıp geçecekti. Bunun yerine, o günden itibaren ona dokunan her şeyi acımasızca yok edeceğine dair sessiz bir yemin etti.

Onun eşi.

Bunu kafasında oturtamıyordu. Eşler, kadere inananlar, yıldızları yakalamak için özlemle bakanlar içindi. Yıldızların ulaşamayacak kadar uzak olduğunu bilmenin pratikliğiyle çok uzun süre yaşamıştı, ama yine de kollarında en parlak yıldız yatıyordu.

Gözlerinde ay, ruhunda ateş olan kız.

Ona bu kadar güzel, bu kadar saf kalpli birini gönderdikleri için tanrılara lanet olsun. Bu kadar kırılğan.

Uykusunda sırt üstü döndü, başı hala ondan uzak duruyordu, ama horlaması uzun, huzurlu nefeslere dönüştü.

Ona dokun. O senin.

Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. Acımasız hayatında, bu kadar masum ve iyi bir şeyi hak etmek için ne yapmıştı? Dünya ona hiçbir şeyi bu kadar cömertçe vermemişti. Önem verdiği her şey trajik bir bedel karşılığında gelmişti, öyleyse neden kaderin onu sırtından bıçaklamayacağına güvenecekti?

Aynı zamanda, zihninin her karanlık köşesi bu olasılığa direnirken, gerçek şu ki Dolion'un öngörüsü tartışılmazdı. Kahinler, kendi başlarına çiftleşme bağları kurmayı hayal etme gücüne sahip değildi.

kendi başlarına çiftleşme bağlarını hayal etme gücüne sahip değillerdi. Yaşlı büyücü yıllar boyunca ne kadar yanlış vizyonlar görmüş olursa olsun, eşler her zaman gerçektir. Özellikle de Dolion bunu hayal ettiği sırada Maevyth ile henüz tanışmamışken. Zevander tanrılardan gelen bir vizyonu sorgulama cüretini gösterse bile, ofisinde gerçekleşen o ilk öpücük tüm şüpheleri ortadan kaldırmıştı. O anda bağının ilk çekiciliğini hissetmişti. Kemiklerinin titremesi, içindeki sahiplenici canavarı uyandırmıştı.

Ölmüş kalbinin ilk titrek atışı.

Ne acımasız bir kader verilmişti ona. Ve bir dereceye kadar ona da. Bir ölümlüyle eş olmak, onun çok erken ölmesini izlemenin acısını çekmek anlamına geliyordu.

Ama belki de bu uygun bir şeydi. Tanrılar tarafından verilen son ceza, çünkü onunla sonsuza kadar birlikte olmak yıldızlar kadar ulaşılmaz görünüyordu. Ufkundaki karanlık, o renksiz, boşluk dolu uzanım, ona her zaman ötesinde bir şey olup olmadığını merak ettirmişti. Ya da belki de zehirli bıçağı kendi boğazına dayadığı gecelerde onu çağıran aynı boşluktu.

Yine de, onun hayatının kısa süreceğini bilerek, onunla geçireceği bir anı bile feda edebilir miydi? Onu, Branimir gibi olma ihtimalinden kurtarmak için? Onun, zihninin bozulmasını ve deliliğe sürüklenmesini izlemek zorunda kalmasından kurtarmak için?

Gerçek vicdanını dövdükçe dişlerini gıcırdatıyordu.

Hayır. Bir dakika bile feda edemezdi. Bu tür bir fedakarlık, daha iyi insanlara özgüydü. Ruhları kurumuş ve bir damla yaşam için susamış olanlara değil.

Zevander'ın solmuş kalbi, onu bu kadar özverili bir şekilde bırakmak için çok uzun süre kafeste kalmıştı. Açgözlülüğünü ve kendini şımartmasını ne kadar nefret etse de, onu özgür bırakma düşüncesi bile, onun kabul edemeyeceği bir iyilikti.

Rykaia'nın söylediği doğrudu – o, damarlarında akan ateşti. Onu tanrılara lanet ettiren bir işkence.

Yüzyıllar boyunca, bir gölgeden başka bir şey olmayan, lanetli bir sablefyre oğlu olarak dolaşmıştı. Maevyth, soğuk ve hesaplı varoluşunda açgözlülükle arzuladığı, karşı konulmaz bir sıcaklık yayıyordu. Sanki dağınık güneş ışınları, denizin en karanlık derinliklerine ulaşıyormuş gibi. Yaptığı tüm iğrenç şeyler için kurtuluş vaadi. Aldığı canlar.

O kadar çok hayat.

Ancak onu sahiplenmek, düşmanlarına başka bir hedef sunmak anlamına geliyordu ve bir eş, bir kız kardesten çok daha tehlikeliydi. O bir zayıflıktı, onu bir köpek gibi boyun eğdirmek için kullanabilecekleri bir piyondur. Çünkü eşini kaybetmek, diri diri yanmaktan daha acı verici olduğu söylenirdi.

O ana kadar kaçmayı başardığı birkaç işkenceden biri.

Elini yüzüne sürdü, kafası düşüncelerin acımasız bir karmaşasıyla doluydu. Ne istediği ve neyi önlemek için kendi kalbini söküp atmaya tercih edeceği konusunda kafa karışıklığına yol açan çalkantılı bir fırtına. Ve bu fırtınanın ortasında Maevyth vardı. Tek sabit olan şey. Karanlık, siyah denizde bir fener. Gözleri için çok parlak bir ışık, ama lanet olsun tanrılara, onu düşmanlarından korumak için sonsuza kadar sakatlamak ve öldürmek zorunda kalsa bile, bir gerçek değişmezdi.

O, onun malıydı. *Lunamiszka. Benim küçük ay cadım.*

Soğuk ve bencil bir arayış, ama umurunda değildi. Tanrılar cehennem gibi bir hayat için kefareti sunduğunda, bunu dişlerinle kapmak en iyisidir. Elini onun üzerine kaydırıp ve uyuyan vücudunu kendine doğru çekti.

Kız inledi ve kıpırdadı, ama ona direnmedi, uyanmadı da. Sırtı göğsüne yaslanmış, yüzü kızın saçlarına gömülmüş halde, Zevander derin bir nefes aldı, onu yeniden yutmak istiyordu. Bir kez tatmak yetmemişti. Geceyi onun vücudunun her santimini keşfederek geçirebilirdi. Onun zevklerini ve korkularını öğrenmek. Eşinin en karanlık fantezilerini tanımak. Ama henüz onu almayacaktı. Burada, iştahını dizginleyecek hiçbir şeye sahip olmadığı yerde. Çünkü bir kez o cennet gibi uçuruma daldığında, asla durmak istemeyeceğini çok iyi biliyordu. Zevander, lanetli o sefil General Loyce tarafından, vahşi bir köpek gibi ele geçirmek için eğitilmişti. Sert ve çoğu zaman acı verici seksten hoşlanan acımasız Bellatrix'i tahrir etmek ve yağmalamak için. Belli bir ölçüde kısıtlama olmadan, Maevyth'i her duvara ve yüzeye karşı sikip doyuma ulaşırdı ve o zaman bile daha fazlasını isterdi. Bellatrix'in ahlaksız açlığını beslerken saatlerce devam etmek için şartlandırıldığı gibi.

Maevyth'i böyle bir şeye maruz bırakma düşüncesi onu ürpertmişti.

Hayır. Ona değil. Vücudundaki tüm gücü ya da en ölümcül zehirleri kullanarak bile olsa, arzularını bastırmak için nazik olacaktı. Onun için.

Onun içine girmeyi ne kadar arzulasa da, onu ne kadar takıntılı bir şekilde hayal etse de, hak iddia etmek için daha uygun bir zaman ve yer beklerdi. Gerekirse zehirli kılıcına ulaşabileceği bir yer — vadiden geçerken getirdiği silah cephaneliğine dahil etmediği bir güvenlik önlemi.

Gıcırdayan bir ses, dikkatini arkasındaki pencereye çevirmesine neden oldu. Dışarıda bir varlığın olduğunu gösteren dalgalanan ışığı sessizce izledi. Maevyth'ten ayrılıp, onu rahatsız etmemek için dikkatlice yatakta oturdu ve sessizce dilini şaklattı. Zihninde bir görüntü belirdi: pencere ve veranda.

Ve pencerenin görüş alanının hemen dışında duran bir silüet.

Tam olarak net değildi, ama Zevander uzun, dallı boynuzlar, kambur bir vücut ve toynaklar görebiliyordu.

Eski döşeme tahtaları üzerinde ses çıkarmadan pencereye doğru sessizce yaklaştı ve gördüğü figürün karşısındaki duvara sırtını dayadı.

O açıdan, onun yanından kayıp gittiğini gördü – kabuk gibi bir derisi ve uzun, dallı kolları olan, havayı koklayan bir yaratık.

"Beni izlediğini görüyorum," dedi kafasındaki bir ses ve Zevander kaşlarını çatarak gölgelerin içine çekildi. "Gel. Seninle konuşmak istiyorum.

O zaman konuş, diye düşündü Zevander.

"Seni o kulübeden sadece zihnimle bile çekip çıkarabileceğimi bilmiyor musun?"

Ve benim kılıcımınla karşılaşacaksın. Kendini göster ve ne istediğini söyle.

Yıpranmış verandada nal sesleri duyuldu ve pencerenin önüne çıktı. Zevander'ın daha önce gördüğü belirsiz görüntüde olduğu gibi, yaratığın uzun, dallı boynuzları kafasından yukarı doğru uzanıyor ve camı sıyrıyordu. Gözleri karanlıkta bir hayvanınki gibi parlıyordu ve vücudunu, ağaç kabuğu gibi derin olukları olan pürüzlü, mozaik gibi bir deri kaplıyordu. İnsanlardan çok hayvana benziyordu, ancak arka ayakları üzerinde duruyor ve hafifçe kambur duruyordu.

Mortasia'ya ilk kez geldiğinde ormanda gördüğü aynı canavarca şekli vardı.

"Cadavros," dedi Zevander alçak sesle ve onun önüne geçti, ikisi yüz yüze, aralarında sadece cam vardı. "O gece ormanda gördüğüm yaratık. O sendin."

"Evet. O zamandan beri ölümlü olarak daha kabul edilebilir bir görünüm aldım, ama bu tanıdık görüntüyü beğeneceğini düşündüm. Kardeşinle paylaştığım bir korkunçluk." Pencereden Zevander'a doğru el salladı, dal gibi parmakları camı sıyırdı. *"Yıllar içinde siyah aleve oldukça iyi alışmışsın. Benden çok daha iyi."*

Zevander buna cevap verme zahmetine girmedi, bunun yerine çenesinde kan lekesi gibi görünen şeyi fark etti.

"Gücümü korumak için ölümlülerin etini yemek zorunda kaldım." Başını yana eğdi, muhtemelen Maevyth'e doğru. *"Görünüşe göre sen de payına düşen eti yemişsin."* Düşüncelerinde bile sesi eğlenceli bir tonda idi ve Maevyth'e olan ilgisi Zevander'da karanlık bir öfke uyandırdı.

Zevander, yapabildiği kadar ince bir hareketle, zihnini korumak için kalkanını zorladı ve bıçaklarının yanındaki masanın üzerinde durduğunu hatırladı.

"Bu boşuna. Seni lanetledim, bu yüzden düşüncelerini benden saklayamazsın." O siyah, boncuk gibi gözler sola, masaya doğru kaydı. *"Beni öldürme arzunu bile. Ve bunun ne anlamı var ki? Seni öldürmek gibi bir niyetim yok."*

"O zaman neden buradasın?"

"Bir tür anlaşma önermek için. Kara Veba yayıldıkça, gücüm artıyor. Bana sadakatini, bağlılığını ver, o zaman Mortasia'yı benimle birlikte yöneteceksin."

benimle birlikte Mortasia'yı yöneteceksin."

Zevander alaycı bir şekilde güldü. "Ve senin yüz­süz yaratıklarından biri mi olacağım? Senin

grotesk sakatlamalarından mı?"

Dudaklarını büzererek, sanki kırılmış gibi tısladı. "Bana sadakat etmeyi reddedenler onlardı. Her şeyden önce gururlarını seçenler onlardı."

"Ben zaten sadakat yemini ettim."

"Kralın seni çoktan ihanet etti. Aslında, burada olduğunu bilseydi, kral katili olarak zindanına attırırdı."

Kral katili mi?

"Prens Dorjan ölürse, kara veba salgın olacak ve tüm Aethyria benim merhametime kalacak, bunu biliyorsun. Ama prens ve ben kan büyü­süyle de bağlıyız," diye devam etti. "Ben ölürsem, o da kesinlikle ölecek."

Zevander'ın kanı dondu. O anda Sagaerin'in Cadavros'u öldürmek yerine sürgüne göndermeyi seçmesinin nedenini anladı. Neden kimsenin Umbravale'yi geçmesini yasakladığını anladı. Oğlunun hayatı ruhla bağlıydı. Sadece tılsıma değil, Cadavros'un kendisine de.

"Ya da bana katılabilirsin. Benim yanımda, hayal ettiğinden daha fazla güce sahip olacaksın.

En çok arzuladığın her şeye."

Zevander hırladı. "Senden hiçbir şey istemiyorum." "Öyle mi?"

İstenmeyen bir görüntü zihninde parladı. Maevyth'in çıplak vücudu üstünde, başı zevkten geriye doğru eğilmiş.

Zev dalgaları içinden geçti, vücudu sertleşti. Kontrolünü kaybetti.

"Onu özgürce sahip olabileceğini hayal et. Zihnini bulanıklaştıran o müdahaleci anılar olmadan." Cadavros alay etmeye devam etti. "Onu sahip olabileceğini, hayal ettiğin gibi alabileceğini hayal et. Acı olmadan onun dokunuşunu hayal et."

Zevander gözlerini sıkıca kapatarak bu düşüncüyü kafasından silmeye çalıştı, ama düşünce zihnine o kadar derin yerleşmişti ki, şişmiş penisinin onun içine gömüldüğünü, her metal basamağın onun içine girip çıktığını hissedebiliyordu. Onun sıkı küçük vücudunu yağmalarken kaslarında yanan açgözlülük. Gözlerini açtığında, kız oradaydı, çıplak, ıslak vücudu onun cildini kayganlaştırırken kalçalarını karnına sürtüyordu.

Siktir.

Kalçalarını kavrayarak onu aşağı doğru yönlendirdi, o sıkı sıcaklığa, doldurulmak için yalvaran şişmiş, ıslak girişe dalmak için can atıyordu. Açgözlü bir açlık kemiklerine yapışmış, iradesini zayıflatmıştı. Tanrılar, onu bir sonraki nefesi kadar çok istiyordu.

Siyah buk­leler ince omuzlarından dökülüyordu, dudakları hafifçe açılmış, gözleri kapalı, nefes alıp verirken onu tahrik ediyordu. Köpekbalıklarıyla dolu sularda kan gibi avcı içgüdülerini harekete geçiriyordu.

Keskin tırnakları göğsünü çizdi, kalçalarını kasıklarına sürterek, kulağına çok hoş gelen tatlı bir inilti çıkardı, onu yutmak istedi. Havadaki baş döndürücü seks kokusu dilini sulandırdı.

Zihnindeki rahatsız edici düşünceyi, bunun doğru olmadığını söyleyen uyarıyı görmezden gelerek göğüslerine uzandı. Elleri onun tenine dokunmak için can atıyordu ve o da onun vücudunu kavradı, başını kaldırıp meme ucunu emmeye başladı. İçinde vahşi bir açlık kıvranıyordu. Daha fazlasını istiyordu. Onun her şeyini.

Cinsel bir çılgınlık damarlarında yanıyordu ve bir hırıltıyla kadının yumuşak göğsünü ısırdı. Kadın bir çığlık attı ve Zevander onu susturmak için boğazını sıkıca kavradı, avucunun içinde kadının nabzının atışına hayranlıkla bakarak. Kadının hayatı onun elindeydi. Onun merhametine kalmıştı. Dişlerini sıkarak parmaklarını kadının kalçalarına gömdü ve daha hızlı hareket etmelerini sağladı. Daha sert.

Kadının gözlerindeki zevk, korkuya dönüştü ve hala boğazını sıkıştıran eline tırnaklarını geçirdi, boğuk bir nefes aldı.

Zevander daha sıkı tuttu. Daha sıkı.

"Öldür onu," diye emretti ses.

"Hayır!" diye bağırdı Zevander, elini kadının boğazından çekmek istedi, ama eli kıpırdamadı.

"Zevander!" Maevyth'in çığlıkları kafasında yankılandı. "Zevander!"

Karanlık bir kahkaha sesi omurgasından aşağı kaydı. "*Bana sadakatini göstereceksin. Yoksa senin için önemli olan her şeyi elinden alacağım.*"

ALTINCI BÖLÜM

MAEVYTH

Göz kapaklarımdın üzerinde ışık dans ediyordu ve parlaklıktan gözlerimi kıstım, gerindim ve esnedim. Garip bir titreşim yatağı salladı, arkamdan homurtu sesi geldi. Gözlerimi açtım ve döndüğümde Zevander'ın yanımda yatarken tüm vücudunun titrediğini gördüm. Kalın bir ter tabakası cildini ıslatmış, saçları yüzüne yapışmıştı. Kolları yanlarında gerilmiş, yumrukları sıkıca kapanmıştı.

Kaşlarımı çatarak yataktan kalktım ve gözlerine baktım. Gözleri kömür kadar siyahtı ve göz çukurlarından küçük siyah damarlar yayılıyordu. Bu manzarayı görünce göğsümde uyuşuk bir soğukluk hissettim ve tüylerim diken diken oldu.

"Zevander?" Onu dokunmaya cesaret ettim ve dokunduğumda parmak uçlarımı yakıcı bir sıcaklık kavurdu. "Ah!" Elimi geri çekip parmaklarımı kıvırdım. Panik boğazıma kadar yükseldi. Onu rahatsız etmemek için dikkatlice yataktan kalkıp kapıyı açtım. Kapının diğer tarafında Elowen merakla bakıyordu. "Ona ne oldu bilmiyorum! Uyandım ve o... Bana cevap vermiyor. Ateşi çok yüksek."

Başını eğdi ve yanımdan geçerek odaya girdi, yatağın yanında durdu. Elini ona dokunmadan, avucunu titreyen vücudunun üzerine tuttu ve gözlerini kapattı. "Abyssal bağlama."

"O nedir?"

"Bir şey onun zihnini ele geçirmiş ve onu serbest bırakmıyor. Caligorya durumuna girdiğinde bu olabilir."

Caligorya. Dolion'un, eğitim odasında bayıldığım gün bahsettiği terimi hatırladım. Ona zihnin karanlık tarafı demişti.

Zevander'a baktım, kasları o kadar gerilmişti ki, derisi yırtılmaması mucizeydi. "Bunu nasıl durdurabiliriz?"

"Durdurmanın bir yolu yok. Bu yüzden buna abyssal deniyor. Ona ulaşmanın bir yolu yok. Ama ateşini düşürmemiz gerekiyor."

"Onun gücü siyah bir alev. Bununla bir ilgisi olabilir mi?"

Omuz silkti ve yine yanımdan geçip gitti. "Olabilir. Bu, onun gözlerini kesinlikle açıklayabilir."

"Ben... Daha önce siyah alevi kontrol ettim." Onun peşinden dönerek, mutfaktaki tezgâhın üzerindeki kaseye doğru ilerlerken onu takip ettim.

"Sen." Burun kıvırdı ve kapıya yöneldi.

Üzerimde sadece Zevander'ın tuniği vardı, odanın diğer ucuna koşarak onun bana ödünç verdiği pelerini aldım ve acı çeken bedenine bakmak için durdum. Kalbim sızladı ve onun cildine dokunmamaya dikkat ederek alındaki bir saç telini kenara çektim.

"Benimle kal," diye fısıldadım ve pelerini üzerime attım.

Elbisemle giydiğim düz terlikleri tercih etmek yerine, uyluklarıma kadar uzanan onun büyük botlarını giydim. Ağır adımlarla, onu karın içinde kovaladım, açıkta kalan cildimi ısıtıp geçen buz gibi soğuktan titreyerek. Bir çınlama sesi dikkatimi The Hovel'in diğer tarafına çekti ve botların izin verdiği kadar hızlı koştum.

Onu bir kuyu pompasının yanında, kasenin ve sürahiyi suyla doldururken buldum. "Sana doğruyu söylüyorum. Onun ateşini daha önce kontrol ettim," dedim, onun sürahiyi kaseyle değiştirip göğsüme dayadığını ve bir kısmını koluma döktüğünü izleyerek.

"Kimse sablefye'yi kontrol edemez. Vahşi ve kaotiktir ve istediğini yapar." Kuyudan birkaç pompa suyla sürahi doldu ve o sürahiyi yanımdan geçerek taşıdı.

"Eh, içimde ne varsa, bu işi gayet iyi yapıyor."

Yaşlı kadın arkasını döndü. "Peki senin içinde ne var?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve kadınla tartışıkça Zevander daha fazla acı çekiyordu. "Hiçbir şey."

Kadın *homurdandı* ve kulübeye doğru geri döndü. İçeri girince, dolaptan birkaç eczacı kavanozu aldı — sanırım bitkilerdi — ve ikimiz Zevander'ın yanına döndük.

Orada, önceki gece gevşetmiş ama hiç çıkarmamış olduğu pantolonun bağcıklarını çözmeye çalıştı. Pantolonu kalçalarından sertçe aşağı çekince, kolumu onun kolunun üzerine attım.

"Ne yapıyorsun?"

"Mümkün olduğunca çok giysisini çıkarıyorum." Kalın kaşlarını kaldırdığında neredeyse gıcırdadılar. "Hiç ateş düşürmedin mi, kızım?"

Geri adım attım ve başka bir sert çekişle pantolonunun yarısı uyluklarına kadar indiğinde, onun erkekliği ortaya çıktıığında, arkamı döndüm.

"Tanrım..." Elowen'in sesindeki telaş beni ona doğru döndürdü ve kalbim göğsümde burkuldu.

Zevander kasılmalarla yatarken, penisi tam diklikte karnına sert bir şekilde yapışık kalmıştı. Alt kısmı, olağanüstü uzunluğunda metal çubuklarla kaba bir şekilde delinmişti. Sanki bir zamanlar hayal edilemeyecek bir istismara maruz kalmış gibi, uylukları ve kasıkları yara izleriyle doluydu. Kalçalarından kalçalarına uzanan ince beyaz çizgiler, kasıklarına kırbaçla vurulduğunu hayal etmeme neden oldu. Bazıları ise sanki bıçakla kesilmiş gibi daha derin yara izleri taşıyordu.

Elowen parmağını uyluklarındaki bir yara izi üzerinde gezdirdi. "Zehir. Oradaki mor et parçasından anlaşılıyor," dedi, etin birbirine yapıştığı çarpık yara izini işaret ederek.

Gözlerim yaşlarla doldu ve zorlukla yutkunarak başımı çevirdim.

"Bunu hangi korkunç yaratık yaptı?" Elowen başını salladı ve ona baktı. "Bu genç adam ne kadar acı çekmiş."

"Bunu ona Solassions yaptı," dedim, duygularımı bastırmak için dişlerimi sıkarak. Onun maruz kaldığı istismarı görmek, hepsini parçalamak istememe neden oldu. "Onu köle yaptılar." Gözlerimi kırıştıtarak boğazımı temizledim. "Ona biraz haysiyet sunabilir miyiz?"

Elowen başını salladı ve ben de pantolonunun diğer tarafını tutup, ona dikkatlice pantolonunu kalçalarına kadar çekerek onu eskisi gibi örtmesine yardım ettim.

Bana bir bez uzattı, ben de onu onun topladığı soğuk suya batırdım. "Onu biraz serinletmeye çalış. Konvülsiyonları durdurmak için bir büyü var mı bakayım," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Başımı sallayarak, bezi onun cildine bastırdım ve temas ettiğinde kasları seğirdi. Hafif bir baskı uygulayarak, bezi boğazına ve çenesine doğru hafifçe bastırdım. Bezi tekrar suya batırıp, fazla suyu kaseye sıkarak, yanaklarına ve alnına hafifçe bastırdım.

Yine de, altımda titriyordu, her kası sıkı sıkıya kilitlenmiş gibiydi.

"Zevander," diye fısıldadım. "Beni duyabiliyorsan, lütfen geri dön."

Bezle ıslatmaya devam ettim, cildine taze, soğuk su ekledim. Göğsüne ulaştığımda, kaslarının sertliğine, onların sonsuza kadar gergin kalmasının ne kadar acı verici olabileceğine yüzümü buruşturdum. Onu sadece bakmak bile göğsümü ağrıttıyordu.

"Sana ne oldu?" Saç çizgisinin üstüne bezi dikkatlice bastırdım, Gözlerini daha yakından incelediğimde, irislerini bile göremedim — gözbebeklerinin tüm yüzeyi kararmıştı. Göz kapaklarını kapatmak için elimi nazikçe üzerine koydum.

Elowen kapıda belirdi. "Ormandan biraz ot toplamam lazım. Gölge kökü ve tilki otu."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Sen onunla kal. Uzun sürmez."

Zevander'a döndüm ve onu silmeye devam ettim, ben uykuya daldıktan sonra zihninde neyin pençelerini geçirdiğini merak ederek.

Bir saat geçmiş olmalıydı ve Elowen'i dinleyerek yüzüncü kez vücudunu bezle sildim. İhtiyacı olan otları ve kökleri bulmak ne kadar zor olmuştu?

Zevander hala kasılmalar geçiriyordu, kasları hala seğiriyordu, ama en azından cildine dokunabildim, yanma hissi yoktu.

Ayağa kalktım ve pencereden dışarıya bakarak homurdandım. Elowen'dan hiçbir iz yoktu, onu aramak için soğukta giyebileceğim bir şeyler bulmak için odadan çıktım. Karşımızdaki oda düzenli ve temizdi, yatak yapılmış, battaniyeler katlanmış, duvara yaslanmış küçük bir şifonyer vardı. İlk üç çekmecede hiçbir şey yoktu. Dördüncü çekmeceyi açtığımda, delikleri ve yıpranmış yerleri olan eski bir pantolon buldum. Pantolonu giydim, bel kısmı benim bedenimin iki katı büyüklüğündeydi, bağcıkları iki kez dolayarak sıkılaştırdım. Yatağın altında bir çift deri bot gördüm. Ayaklarımdan hala büyük olsalar da, Zevander'inkinden daha rahat oturuyorlardı, bu yüzden pelerini almadan önce onları giydim.

Zevander'ı bir kez daha kontrol ettikten sonra, onu aramak için kapıdan çıktım.

Sıcaklık, o sabah ilk kez dışarı çıktığımdan beri yaklaşık on derece düşmüş olmalıydı. Vonkovya her zaman oldukça sert kışlarıyla biliniyordu, ama bu kadar soğuk bir kış hatırlamıyordum.

Karda uzun bir yürüyüşten sonra, kendimi korkunç kemerin önünde buldum. Garipti, bir kez geçtikten sonra bile, o ormana girmekte hala tereddüt ediyordum.

Zevander'ın yatakta yattığı görüntüsü zihnime geldi ve bariyerin önünden hızla geçerek yaşlı kadını aradım. Karın üzerindeki bulutlar, görüşümü bulanıklaştıran parlak bir ışık yansıtıyordu.

Ona seslenmeye cesaret edemedim, kemeri gözümün önünden ayırmadan daha derine doğru yürüdüm.

Uzakta, karda karanlık bir silüet gördüm. Dikkatli adımlarla yaklaştım ve her ihtimale karşı ağaçların arasında kaldım. Yaklaştıkça, yerde yatan Elowen'in tombul silüetini seçebildim ve nefesimi tutarak ona doğru koştum. "Elowen?"

Hareket etmiyordu, gözleri sanki uyuyormuş gibi kapalıydı. Yanında yerde otlar ve köklerden oluşan bir sepet yatıyordu ve karın üzerine kırmızı kan damlaları dağılmıştı.

Gözlerimi çevredeki ormana çevirdim ve ağaçların arasında gizlenmiş hayvan veya yaratık olup olmadığını kontrol etmek için hızlıca etrafa baktım. Hiçbir şey görmeyince, omuzlarını salladım. "Elowen?"

Hareket etmedi, hatta kıpırdamadı bile.

Kanayan yarayı bulmak için kollarını sıvadım ve boğazındaki fularını aşağı çektim. Hiçbir şey yoktu. Yüzünde de yoktu. Eteğinde kan izi yoktu. Düşen kan damlalarını takip ederek, kanın izini boynunun arkasına kadar takip ettim. Onu hafifçe iterek yana doğru sendelettim ve vücudunda büyük bir yırtık olduğunu gördüm. Bunların ısırik izleri olabileceğini fark ederek, ağaçları tekrar taradım ve onu yere indirdiğimde gözleri birden açıldı.

Parlak siyah gözler bana bakıyordu ve ben dehşetle izlerken, alnı gittikçe şişti, kemikleri yer değiştirirken gıcırdadı ve gözlerini yuttu.

Soğuk bir şok dalgası beni felç ederken, ben onun yavaşça uzayan dişlerine bakıyordum.

Hareket et! Hemen!

Kaçmak için ayaklarımın üstüne basarken, eli uzandı ve kolumu kavradı. Panik içinde bir çığlık attım ve parmaklarını gevşetmek için tırnaklarımla kazıdım. Kolumu sertçe çekince yüzüstü karın içine düştüm. Sırt üstü yuvarlandım ve ondan uzaklaşmak için tekmelediğimde, dört ayak üzerinde bana doğru koştu, yüzünde sadece ağzı görünüyordu. Ormanda yankılanan korkunç bir çığlık attı ve üzerime tırmandı, imkansız gücüyle beni altında tuttu. Dişleri neredeyse yanağıma ulaşacaktı, ama sağ elimi uzatıp boynundan yakaladım.

"Elowen! Lütfen!"

Dişleri arasından salyası çeneme damladı ve ben yüzümden onu uzak tutmak için zorlanarak başımı çevirdim. Boynumu uzattığımda, kısa bir mesafedeki bir ağacın kabuğuna oyulmuş bir görüntü fark ettim. Bana birbirine zıt ve birbirinin aynadaki görüntüsü gibi ters çevrilmiş iki kuş gözünü hatırlattı. O kadar uygunsuz bir yerdeydi ki, bakmadan edemedim. Görünmez bir güç dikkatimi oraya sabitlermiş gibi, gözlerimi ayıramadım. Onu inceleyerek baktım. Zaman yavaşladı. Kollarımdaki kaslar titredi, onun ağırlığı altında ezilme tehlikesi vardı.

Avuç içim yanmaya başladı ve gözlerimi neredeyse kör edecek kadar parlak bir ışık çaktı. Gözlerimi kırptıştırarak uçan nesneleri uzaklaştırdım ve Elowen'e döndüğümde zaman tekrar akmaya başladı.

Kara bir leke, parmak eklemlerimden, boğazını sıkıca kavrayan parmak uçlarıma doğru yayıldı. Elowen'in omurgası düzleşti, başı geriye doğru eğildi ve üzerimdeki baskı azaldı. Soluk beyaz teninin altında küçük siyah damarlar atıyordu

soluk beyaz derisinin altında atıyordu, kalınlaşıyor ve kalınlaşıyordu. Damarlar uzadı ve yüzüne yayıldı, alabaster beyazını yuttu, ta ki sonunda, Üzerime düşen siyah toza dönüşene kadar.

Öksürerek, omurgam sert bir şeye çarpana kadar kendimi geriye doğru tekmeledim ve bir çığlık attım, arkamda bir ağaç gövdesi olduğunu görmek için dönerek. Dikkatimi tekrar Elowen'e çevirdiğimde, karın üzerinde rüzgârla savrulan siyah tozun üzerinde yığılmış, yıpranmış giysilerinden başka bir şey göremedim.

Oniks gibi siyah kalan parmak uçlarıma baktım ve avucumu yukarı çevirdiğimde, ağaçta oyulmuş gördüğüm görüntü sağ elimde parladı. Yeni bir sembol. Yakından baktığımda, iki adet dikey olarak ters çevrilmiş göz olduğunu görebiliyordum, ancak her bir gözün çıkıntısı aslında bir tırpan oluşturunuyordu. İki adet ters çevrilmiş tırpan.

Elowen'e bir kez daha
baktım. Ölüm.

Derin bir hırıltı sesiyle tekrar yukarı baktığımda, iki soluk tenli yaratığın ağaçların arasından bana doğru sinsice yaklaştığını gördüm. Ayağa kalktım ve kemere doğru koştum.

Arkamdan gelen homurtular, beni takip ettiklerini gösteriyordu, ama ne kadar yaklaştıklarını görmek için durmadım, dönmedim. Karların üzerinde, kulübeye doğru koştum, boğucu bir korku nefesimi keserken, hırıltılı soluk alıp öksürdüm. Botum bir kütüğe çarptı ve öne doğru yuvarlandım, zemine göğsüm çarptı. Hızlı bir bakışla yaratıkların dört ayak üzerinde peşimden koştuklarını gördüm ve ayağa fırlayarak bir kez daha ileriye doğru koştum.

Kemerli geçit tam önümde duruyordu. Ciğerlerim yanıyordu ve kaslarım titriyordu, geçidi geçip açık alana, uzaktaki kulübeye doğru koştum. Ona doğru ne kadar hızlı koşarsam, hırıltılar da o kadar yakından peşimden geliyor gibiydi.

Gözyaşı dökmeden hıçkırık boğazımı sıktı, ama dudaklarımı sıkıca kapatarak onu kontrol altında tuttum.

Zevander'ın benim geri dönmeme ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı. Ölmeyi reddettim. Onu savunmasız ve yalnız bırakmayı reddettim.

Bu sefil dünyada ölmeyeceğim.

Verandaya ulaştığımda, ciğerlerim oksijen için göğsümde çarpıyordu. Yorgunluktan güçsüz düşmüş bir halde, kulübenin ön kapısını çarparak açtım ve arkamdan kapıyı kapatıp kilidi yerine taktım. Sırtımı kapıya dayayarak, o yaratıkların peşimden içeri girmesini bekleyerek nefes nefese kaldım. Kapıdan hırıltılar ve homurtular geliyordu. Sert bir çarpma sesi beni öne doğru sarsdı. Bir başka ses metal kilitleri çınlattı.

"Durun!" diye bağırdım, onlar üçüncü kez bariyere çarptıklarında.

Hırlamaları daha da şiddetlendi, ben de ellerimi kulaklarıma kapattım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. "Gidin, gidin, gidin!"

Soğuk bir rüzgar etrafımda dönüyordu ve bir an için, bir şekilde içeri girip girmediklerini merak ettim.

Kapıya vurma sesi kesildi ve gözlerimi açtığımda odada ürkütücü bir sessizlik hakimdi.

Yatak odasından gelen sessiz homurtular, Zevander'ın hala orada yattığını gösteriyordu.

Döşeme tahtalarının üzerinde dikkatlice yürüyerek, kapının yanındaki pencereye doğru ilerledim ve dışarı baktım. Kalbim boğazımda atıyordu. Onlarca yaratık bahçede dolaşıyor, hırlıyor ve dişlerini gıcırdatıyordu, ama hiçbiri kapıya yaklaşmıyordu. Sanki yaklaşamıyorlarmış gibi.

Sanki benim varlığım onları çılgına çevirmiş gibi, içlerinden biri verandaya doğru koştu. Görünmez bir güç onu avlunun öbür ucuna fırlattı.

"Bir koruma büyüsü," diye fısıldadım. O anda kapının ahşabına oyulmuş sembolleri hatırladım.

Pencereden uzaklaşarak, etrafta bir bez aradım ve tezgahın üzerinde bir tane buldum. Onu küçük şeritler halinde yırttım ve her bir parçayı parmaklarımın etrafına, kararmış uçlarına kadar, tamamen kaplanana kadar sardım. Bütün vücudum titreyerek yatak odasına doğru topallayarak gittim ve botlarımı çıkardıktan sonra Zevander'ın yanına yatağa süründüm. Bilinci kapalı olsa da, beni sakinleştiriyordu, devasa vücudu, canavarlar pencerenin dışında dolaşırken arkasına saklandığım demir bir kalkan gibiydi.

Keşke uyanabilseydi.

Vücudu titremeye devam ederken, ben yüzümü tekrar ısınmaya başlayan nemli cildine gömdüm. "Lütfen uyan," diye fısıldadım. "Lütfen beni burada yalnız bırakma."

ALTINCI BÖLÜM

ZEVANDER

Elini boğazına sıkıca kenetleyen Zevander, Maevyth'i duvara çarptı ve o kadar derine girdi ki, kız inledi. Terden sıırıslıkam olan adam, saatlerce onu becerdi, vücudu hiç yorulmadı. Kızın gözlerindeki yorgunluk ve kaslarındaki gevşeklik, her saniye daha da zayıfladığını gösteriyordu. Ama adam duramıyordu. Bir şey onu itiyor, devam etmesini sağlıyordu.

Yabancı bir his damarlarına dolaşmış, onu Maevyth'i tahrip etmek için dizginlenemez bir arzu ile besliyordu. Zihnini kemiren acımasız ve şiddetli bir ihtiyaç.

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin. İstediğin yere gidebilirsin," dedi arkadan gelen ses, sanki Cadavros onun arkasında duruyormuş gibi. Onun onu açgözlülükle talan etmesini izliyordu.

Dişlerini sıkarak, Zevander homurdandı ve Maevyth'e ve onun mide bulandırıcı derecede tatlı dudaklarına bakarak, "Onun dışında başka bir şey istemiyorum," dedi. Kan damarlarında öfkeyle dolaşıyordu, iştahı sonsuz bir gece için artmıştı. Kalçalarını daha sert bir şekilde hareket ettirdi ve başını, dişlerini boynuna batıracak kadar eğdi. Zayıf bir çığlık kaçtı, ama Zevander umursamadı. Onun inleyen sesi, omurgasından aşağı bir heyecan dalgası gönderdi. Onu yutmak istiyordu. Varlığının her zerresi, onu içinden bitirmesini, onu doldurmasını istiyordu ve o zamana kadar durmayacaktı.

"General Loyce seni bu zevkten mahrum etti. Seni bu hale o getirdi." Sözleri Zevander'ın derisinin altına işledi, kaslarını titreten vahşi bir öfke uyandırdı. *"Şu anda bile ondan düzgün bir şekilde zevk alamıyorsun, değil mi?"*

Maevyth'in yüzü, çocukken kabuslarını parçalayan kadının bronz tenine ve sarı-sarı saçlarına dönüştü. Başını geriye attı ve güldü, parmakları saçlarını sıkıca kavradı.

"Nefret dolu sevişmeyi severim," dedi ve Zevander boğazına daha sert bastırdı, ondan başka bir şey istemiyordu, sadece onun canını almak istiyordu. Onu kara alevle doldurmak ve ellerinde küle dönüşmesini izlemek istiyordu.

Vücudu ondan kurtulmak için yalvarıyordu, ama yapamıyordu. Kendini durduramıyordu. Devam etme konusundaki doyumsuz ihtiyacı, direncini parçaladı. Yağlı siyah çamur gibi hissettiği nefret, midesinin derinliklerinde yanıyordu.

"Lütfen uyan," diye fısıldadı Maevyth. "Lütfen beni burada yalnız bırakma." Sesinin tınısı onu etkisiz hale getirdi ve Zevander etrafına bakındı. Loyce'u becerirken onu izlediğini düşünmek, içinde utanç duygusu uyandırdı. İğrenç kadına geri döndü, ama Maevyth'i duvara yaslanmış, başı yana eğilmiş halde buldu.

Şaşkın bir şekilde başını salladı ve karanlık bir tutku kanında yeniden dalgalandı.

İtmeye devam etti, ter vücutlarından damlalar halinde akıyordu. Dilini kadının boynunun kıvrımına sürterek ıslak bir çizgi çizdi ve kadının cildinin tuzlu tadını aldı.

"*Ceset gibi sevişiyorsun.*" Maevyth'in sesi ile General Loyce'un sesinin birleşmesi onda bir tiksinti dalgası yarattı ve ona bakarak Maevyth'in saçlarının sarıya dönüşmesini izledi. "*Beni düzgün bir şekilde sik, yoksa sonra ceza alacaksın.*"

Gözlerini sıkıca kapattı, yüzünü çevirdi, ama kalçalarını ona doğru itmeye devam etti. "*Daha sert,*" dedi birleşen sesler.

"*Daha sert.*" Bu sefer General Loyce'un sesi öne çıktı. Zevander homurdandı ve elini kadının ağzına kaydırды. "Yeter!"

"*Sana yaptıklarımın hoşlanmadıysan, neden bana tohumunu verdin?*"

Loyce alay etti.

Onu duvara daha sertçe çarptı ve sefil kadın güldü, sesi kafatasından çılgın bir gürültüyle yankılandı. Ufukta bir doruk noktası görünmüyordu. İşkenceye son yoktu.

"Beni duyuyor musun, Zevander?" Maevyth sordu, sesi onun düşüncelerini böldü.

Onu aramak için etrafına bakındı.

"*O, senin istediğin her şey değil mi?*" Cadavros sözünü kesti ve soğuk bir rüzgâr ensesini okşadı. "*Onu al. Onu kendine ait yap. Böylece onu sonsuza kadar sahip olabilirsin.*"

Yine başını kaldırıp baktığında, Maevyth'e girerken buldu kendini, kızın gözleri kapalıydı, sanki tamamen bilinçsizmiş gibi.

Evet. Sonsuza kadar. Karanlık beynini kapladı ve Zevander onu yatağa taşıdı, yatağın üzerine attı. Onu karnının üstüne çevirdiğinde, gevşek vücudu direnmedi ve ucunu girişine dayadığında, sesini duyunca yine durakladı.

"Sana yardım edeceğim."

Kaşlarını çattı, sesi o kadar melek gibi ve saftı ki, bu melodik ses midesini utançla düğümledi. "Maevyth?" Gözlerini sıkıca kapattı, başını salladı ve gözlerini açtığında, ellerini kaldırdı ve ellerinin parlak siyah bir sıvıyla kaplı olduğunu gördü.

Gözlerini kadının çıplak vücuduna indirdi ve daha önce ısırıldığı uyluklarında ve boğazında kan gördü. Yaradan, soluk teninde kalp atışı gibi titreyen küçük siyah damarlar yayılıyordu.

Göğsünü bir acı deldi ve şoktan vücudu soğuyarak geriye doğru sendeledi. "Maevyth?"

Gözleri yaşlarla doldu ve kadını ters çevirdiğinde boğazındaki ısırık izinden yağlı siyah bir sıvı sızdığını gördü. "Hayır, hayır, hayır. Ne yaptım ben? Ne halt ettim ben!" Kadını kollarının arasına aldı ve vücudunu sardı. "Uyan, Maevyth."

Karanlık bir kakhaha etrafında yankılandı, ses kafatasının içinde çınladı. "*Dediğim gibi, senden her şeyi alabilirim.*"

"*En sevdiğin oyuncağını bile,*" diye ekledi Loyce.

Yüzünü Maevyth'in saçlarına gömdü, ama özlediği o lezzetli koku artık yoktu. Burnunda sadece çürüme ve hastalık kokusu vardı. Siyah bir ateşin parlamasıyla göğsünde yakıcı bir sıcaklık hissetti. Adrenalin damarlarında dolaşırken, alevler onun cansız bedenini yutarken, onu tutmak için çabaladı. "Hayır! Hayır, hayır, hayır!" Saniyeler içinde, Maevyth kollarında parçalandı ve geriye sadece avucunda kalan gümüş izleri olan küçük kırmızı bir kan taşı kaldı. "Hayır! Maevyth, lütfen. *Hayır!*" diye bağırdı, erimiş öfke kanında lav gibi akıyordu. kanında lav gibi dolaştı.

"Zevander?"

Sesini duyunca, etrafta onu aradı. "Beni duyuyor musun? Bana geri dön."

"Neredesin? Nerede olduğunu söyle!"

"Gözlerini aç, Zevander. Aç onları!"

Gözleri açıktı ama. Bütün bu süre boyunca açık kalmıştı. "Bana bak," diye fısıldadı. "Lütfen."

İçindeki şiddet yatıştı ve göğsünü parçalayan canavar sonunda sakinleşti. Uzun bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, Maevyth ona bakıyordu, avuç içleri birbirine bastırılmıştı.

Gözleri parlak gümüş rengindeydi.

ALTINCI BÖLÜM

MAEVYTH

Zevander'ın gözlerindeki güzel tutulmayı izleyerek gözyaşları içinde gülümsedim. "Merhaba."

Sadece avuç içlerimi onun avuç içlerine bastırmanın ateşi alevlendireceğini hayal etmemiştim, ama onun içime çekildiğini hissedebiliyordum, o lezzetli sıcaklık kemiklerimi ısıtırken ben ona emir veriyordum.

Vücudu titremeyi kesmişti ve göz bebekleri hala genişlemiş haldeyken, altın ve turuncu renkli şeritler genişlemeye başlamış, önceki ürkütücü karanlığı yerini almıştı.

Şaşkın ifadesinin üzerine kafa karışıklığı çöktü ve birden dikleşti, bacaklarını yatağın kenarına sallayarak benden uzaklaştı. Sırtındaki kaslar seğirdi ve öne eğilerek başını ellerinin arasına aldı.

"Zevander?" diye sordum dikkatlice, onun akli başında olup olmadığından tam olarak emin olamadan.

"Ne yaptım ben?" Ellerini kafasının üzerinde ileri geri gezdirerek saçlarını karıştırdı. saçlarını karıştırdı.

Onun sırtına kaşlarını çatarak başımı salladım. "Ne demek istiyorsun? Sen hiçbir şey yapmadın hiçbir şey yapmadın."

"Gözlerin... eskisinden daha gümüş rengi."

Parmağımı yanağıma dokundurarak odada bir ayna aradım, ama yansıamamı görebileceğim hiçbir şey yoktu. "Nedenini bilmiyorum." Elowen, sadece ölümün büyüü bozabileceğini söylemişti. Belki de *onun* ölümü? Gözlerimi sıkıca kapattım, başımı salladım ve elimde toza dönüşen görüntüsünü kafamdan silmeye çalıştım. *Şimdi değil.*

"Sana zarar verdim," dedi, sesi kısılmıştı.

"Bana hiç dokunmadın, Zevander. Bir kez bile." Vücudunun titremesi, kaslarının gergin ve sıkıntılı hali, *ona* dokunmak istedim. Onu rahatlatmak istedim. Ona uzandım, ama durakladım. O anda onun reddedilme riskini göze almak istemedim, bunun yerine ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Sana su getireceğim."

Ben yataktan kayarak diğerk odaya giderken, o ne hareket etti ne de beni fark etti. Dolapları karıştırarak bir bardak ve temiz bir bez buldum, tezgahdan da Elowen'in daha önce doldurduğu su sürahisini aldım. Eşyaları odaya geri götürdüğümde, onun hiç kıpırdamadığını, hala başını ellerinin arasında tuttuğunu gördüm. Her şeyi silahlarının yanındaki masaya koyduktan sonra, sürahideki kükürt kokulu suyu bardağa döktüm.

"Çok susamış olmalısın." Bardağı ona uzattım ve sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin nefeslerle göğsünün inip kalkmasını izledim. Onu bu kadar sarsan şeyin ne olduğunu sormak için can atıyordum, ama nefesini toparlayana kadar beklemeyi tercih ettim.

Bardağı uzattı ve kokladı, burnunu kırıştırdı. Kuyu suyu. Aethyria'da içtiğim berrak, temiz suya benzemiyordu. Bardağı geriye doğru eğdi ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Onun yerine içkiyi alacağım."

Başımı sallayarak odadan çıktım ve Elowen'in önceki gece ona verdiği içki şişesiyle geri döndüm.

Eli titreyerek, onu bardağa döktü ve tek yudumda içti.

Yıkanma leğeni hala yatağın yanında duruyordu, ben de bezi suya batırıp fazla suyu sıktım. "İzin verir misiniz?" diye sordum ve bezi ona uzattım.

Gözleri benimkilere takılı kalmış, dik oturdu ve ben bezi yüzüne bastırdım. Ben serin bezi alnına, yanağına ve boynuna sürerken, o da gözlerini benden ayırmadı.

Aramızdaki sessizlikte, düşüncelerim beni ele geçirdi ve onun bu büyüünün etkisinden asla uyanmayacağını hayal ettim. Bu kulübede, gün be gün, bahçede dolaşan o yaratıklarla yalnız kalmak. İçeri girme fırsatını beklemek. Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve hızla başka yere baktım, bezi temiz suya batırdım. Boğazımı temizledim, "Senin... bilmiyordum." Duygularımı bastırmaya çalışırken, kelimeler ağzımdan çıkmak istemedi.

Kocaman kollar beni sardı ve yanındaki yatağa çekti. Beni kendine doğru çekerken vücudu hala titriyordu. Hareket etmedi, sadece nefes aldı ve ben onun boğucu kucaklamasına karşı koymadım, bırakıp bana sarılmasını sağladım. Rahatlamamanın sessiz gözyaşları şakaklarımdan süzüldü.

"Beni terk ettiğini sandım. Sonsuza kadar." Son iki kelimedede sesim kırıldı ve daha fazla gözyaşı dökmemek için gözlerimi kıptım. "Nereye gittin?"

Hemen cevap vermedi, ama sanki ondan kaçmaya çalışacakmışım gibi parmaklarını bana doğru kıvırdı. "Cehennem," diye nihayet boğuk bir sesle, acı verici derecede kuru bir sesle konuştu. "Cehennemdeydim."

Sarılı olmayan elimi kaldırıp, lekesiz yanağını nazikçe okşadım, gözlerim yine yaşlarla doldu. "Çok korktum."

Saçlarımı yüzümden çekip, bana baktı. Hiç uyarı yapmadan dudaklarını benim dudaklarımdan üzerine eğdi ve beni öptüğünde gözlerimi kapattım

. İçimi rahatlatıcı bir sıcaklık kapladı, ezici bir sakinlik ve güvenlik hissi kemiklerimi eritti. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Nefeslerimiz hızlandı. Uyluklarımdan tutarak beni kendine çekti, acımasız ve sert kucaklamasıyla beni hapsetti.

Ciğerlerim hava için yalvarırken, öpücüğünü kesmek için döndüm, ama o beni daha sıkı tutarak bizi birbirimize kilitledi. Hava ihtiyacı göğsümü yumruklarken, onun burada olduğu rahatlığı bu ihtiyacı bastırdı. Hayatta, uyanık ve beni öpüyordu.

Sonunda ayrıldığında, yüzümü avuçlarında tuttu, ikimiz de nefes almaya çalışıyorduk. "Şu anda bile, neyin gerçek olduğunu sorguluyorum."

"Ben buradayım. Ben gerçeğim." Kollarını tuttum ve parmakları saçlarıma dolandı.

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı, bir öncekinden daha ateşli bir öpücükle, elleri saçlarımla yumrukladı. Beni acımasızca sahiplenerek öptü, dilini ağzımda dolaştırdı. Öfkeli ve şiddetliydi, sanki bana inanmıyormuş gibi. Sanki birleşen dudaklarımızda açıklık arıyormuş gibi. Bacak kasları kalçama baskı uyguladı, beni kendine çekti, kasıklarını bana bastırdı.

Çelişkili duyguların fırtınasına kapılmış bir şekilde, düşünmeden onun bağciksiz pantolonuna uzandım ve elimi ereksiyonunun ucuna kaydırıldım.

Sıkı bir tutuş beni yerinde tuttu ve öpücüğünü kesti. "Yapma." Yüzümde utançtan ateş yandı ve elimi geri çektim.

Oradaki izleri hatırlayarak. "Tanrım, özür dilerim."

Onun çelik gibi kollarından kurtulmak ne kadar zor olsa da, kendime duyduğum nefret boğazımı düğümlerken ondan uzaklaştım.

Ne düşünüyordum ki?

Elleri beni sardı, geri çekti ve göğsüne bastırdı. Bir an için, boynumun arkasına nefesini üflemekten başka bir şey yapmadı, ben ise düşüncesiz aptallığım için kendimi suçluyordum. "Beni affet," dedi ve ben kaşlarımla çattım.

"Seni affetmek mi?" Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Sana izinsiz dokunan benim."

"Ve ben senin dokunabileceğin biriyim, Maevyth. Nefes almaktan daha çok senin dokunuşunu arzuluyorum." Beni sıkıca kendine çekerek parmaklarını karnıma batırdı. "Ama vizyonlar gördüm... Lanet olası korkunç şeyler. Kafamdan atamadığım şeyler. Şimdi bile her şeyi görüyor ve hissediyorum. Sanki içimde yaşıyormuş gibi."

"Ne tür şeyler?" diye fısıldadım, Elowen'ın pantolonunu indirdiğinde ortaya çıkardığımız şeyden daha kötü ne olabileceğini hayal etmeye çalışarak.

Kafasını salladı. "Onları asla yüksek sesle söylemeyeceğim."

Bir suçluluk duygusu zihnimi kemiriyordu. "Yaraları gördüm. Metal piercingleri." Boğazımdaki utanç duygusunu yutarak ona döndüm.

"Ateşini düşürmeye çalıştık. Seni soyup... Gördüm. Çok acı çekmişsin."

"Gençtim. Savunmasızdım. Artık o çocuk değilim," dedi sert bir şekilde, sanki başına gelenler yüzünden onu zayıf bulduğumu düşünüyormuş gibi.

Onun katlanmak zorunda kaldığı şeyleri düşünmek kalbimi parçaladı. O yara izleri, yürek burkan hikayeler anlatıyordu. Hayır, onu zayıf bulmuyordum. Aksine.

"Olağanüstü güçlü olmalısın." Başparmağımın ucuyla dudaklarını okşadım. "Ve çok acı çekmiş olmalısın."

Başını yana çevirerek okşamamı reddetti. "Bana acıma."

"Sana temin ederim ki, sana karşı hissettiğim şey acıma değil, Zevander. Şu anda birçok şey hissediyorum, ama acıma bunlardan biri değil."

Bana döndüğünde gözlerindeki keskin öfke sönmüştü. "Ne hissediyorsun?"

Bir an düşündüm, kelimeler kafamda dağınık ve karışık bir şekilde dolaşıyordu. Göğsüne, içimde bir özlem ve merak uyandıran yara izlerine, kaslarına ve terine baktım. Bu kadar çok acı çekmiş bir adamdan istememem gereken şeylere duyduğum bir özlem. Beni güvende hissettiren bu erkeksi yaratık. Cehennemin ortasında, soğuk ve karanlık bir kulübede yatarken bile kendimi evimde hissettiren. Açıkça kötü muamele görmüş ve istismar edilmiş biri.

Çekiciliğimin kaynağı bencil arzularım değil, onun acısını dindirmek, ona zevk vermek, kendini iyi ve değerli hissettirmek için duyduğum özlem olsa da, içimi kemiren bir utanç duygusu devam ediyordu ve sözlerimi boğuyordu. "Sana zarar vermiş herkes gibi konuşmaktan korkuyorum." Ona bakmak istemediğim için gözlerimi indirdim.

Parmağıyla çenemi kaldırdı ve gözlerimi ona çevirdi. "Sen asla onlar gibi olmayacaksın." Kaşlarını çatarak saçlarımı parmaklarıyla okşadı, sonra yumruğunu sıkarak saçlarımı kavradı. "Ama sana karşı kendime güvenmiyorum. Bir şey zihnimi ele geçirdi ve bu beni rahatsız ediyor."

"Elowen, karanlık alana düştüğünü söyledi. Caligorya."

"Eğitim sırasında daha önce Caligorya'ya girmiştım. Bu seferki farklıydı. Belki de ilk kez kendimi orada... kapana kısılmış hissettim." Gözlerindeki gölgeler titredi ve sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Kafam güvenli bir yer değil, Maevyth. Branimir gibi ben de aklımı kaybediyorum. Benden uzak durman senin için iyi olur." Parmaklarını saçımdan çekip uzaklaştı, ama ben kolunu tuttum.

"Hayır." Tırnaklarımı pazılarına batırarak, kafamdaki tüm çekingenlikleri silkeledim. İnatçı azmim, onun reddini kabul etmeyi reddetti. "Yapmayacağım. Beni bu yerde yalnız bırakmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim ve tekrar kafanın içine dalmana izin vermeyeceğim."

Dişlerini sıkıca sıkarken çenesindeki bir kas seğirdi. "Kendimi kontrol edemedim. O ruh halinde kalmak benim için çok kolaydı. Gördüğüm şeyler... yaptığım şeyler... onlardan kaçamadım."

"Ama kaçtın. Tanrılar, güçler ya da kader sayesinde kaçtın."

"Tanrılar hiçbir şey yapmadı. Sen yaptın, Maevyth. Senin yeterince sertçe çekmeyi başardığın sallanan bir ip sayesinde."

Elimi yanağına koyarak, acı dolu gözlerini benimkilere yönlendirdim. "Eğer tekrar o duruma düşersen, o ipi iki elimle tutup seni geri çekeceğim."

Alnındaki kırısklık derinleşti. "Ya bir dahaki sefere işe yaramazsa?"

"Bırakmayacağım. Söz veriyorum." Nefes almaya bile fırsat bulamadan dudakları tekrar dudaklarıma değdi ve beni rahatlatan bir öpücükle nefesimi keserek beni şok etti.

Ellerini yüzüme koydu ve beni o nefes kesici anda esir aldı, sonra alnını alnıma dayadı. "Seni bana göndermek için evreni neyin ilham verdiğini asla bilemeyeceğim, Maevyth."

"Bazıları buna ceza diyebilir," dedim gülümseyerek.

"Eğer bu bir ceza ise, sonsuza kadar acı çekmeyi göze alırım." Ardından gelen öpücük, dudaklarını benim dudaklarıma hafifçe değdirerek nazik ve alaycı bir şekildeydi. "Beni tamamen tüketiyorsun, küçük ay cadısı."

Elimi kaldırıp parmaklarımla çenesini okşadım ve ellerimin hala bağlı olduğunu fark ettim.

Sanki o anda fark etmiş gibi, elimi tuttu ve kaşlarını çattı. "Bu ne?"

"Sana dokunmaktan korkuyorum." "Neden?"

Gözlerimi kaçırdım, utanç ve suçluluk duygusu bir kez daha vicdanımın karanlık derinliklerinden yükseldi. "Bu elimle bir can aldım."

"Elowen?"

Dudaklarımı sıkıştırarak başımı salladım, beni dibe çekmek üzere olan duyguları uzaklaştırmaya çalıştım. Ona ne kadar aptalca görünmüş olmalıyım. Hayatı kolayca alan bir adam. Tereddüt etmeden, pişmanlık duymadan öldüren bir adam. "O da onlardan biri oldu, bana saldırdı ve ben de boğazını sıktım. Sonra bir baktım ki... parmaklarım kararmış ve ... o toza dönüştü." O anın yıkımı kalbimi sardı ve gözlerimden yaşlar boşandı. "Üzgünüm. Sana aptalca geldiğini biliyorum, ama... onu çıplak ellerimle öldürmek... kendimi bir canavar gibi hissettim."

"Sen canavar değilsin." Elim tuttu ve parmaklarımdan paçavrayı çözdü, sanki öpmek istemiş gibi parmaklarımı dudaklarına götürdü.

Korku kaslarımı gerdi ve elimi sıkıca yumruk yaptım. "Hayır. Yapma. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Kullananın iradesi, Maevyth. Büyü sadece senin iradenle işe yarar. Bunu unutma." Ellerini açtı ve parmak uçlarımı öptü.

Nefesimi tuttum, o korkunç, nabız gibi atan karanlığın, ormanda olduğu gibi onun üzerine çökmesini bekledim. Ters dönmüş kuşun gözleri aklıma geldiğinde, midemde histerik bir panik dalgası yükseldi ve ellerimi çekerek kurtulmaya çalıştım. "Hayır! Bekle! Lütfen!"

Durdu ve bana baktı. "Bana zarar vermeyeceksin." Gözleri üzerimdeyken, parmaklarımı ağzına soktu ve ben, bir parmağımın ucunu emmesini hayranlıkla izledim. "Büyü, senin emrini gerektirir."

"Ama benim çok... müdahaleci düşüncelerim var. Bazen engelleyemediğim düşünceler."

"Onlar düşünceler. İrade değil." Parmaklarımı keskin dişlerinin kenarına sürttü. "Senin etini ısırmayı hayal edebiliyorum, dilimde kanın tadını hissedebiliyorum, ama sana bu şekilde zarar vermektense kendi kalbimi söküp atmayı tercih ederim. Aradaki farkı anlıyor musun?"

Ona hayran kalmış bir şekilde başımı salladım.

"Gücünden asla korkma." Başparmağını yanağımda gezdirerek bana baktı. "Gözlerin büyüleyici."

Bir yanım onları görmek için meraklı olsa da, değişmelerinin ne anlama geldiğini düşünmeye dayanamıyordum. "Onun ölümü, onları gizleyen büyüü bozdu mu acaba diye merak etmeden edemiyorum."

"Olabilir." Bana bakışı nefes almamı zorlaştırdı. "Tehlikeli derecede güzelsin." Hâlâ yüzümü tutarken, beni bir kez daha öptü ve ben onun içinde eridim. Dudaklarını çenemden boynuma kaydırды ve cinayet işleyen elimi aşağıya, pantolonunun içine yönlendirdi.

Elim onun sertleşmiş organına dokunduğu anda, nefesinin boğazımda kesildiğini hissettim. İlk başta beni orada tuttu ve alnını omzuma dayadı, vücudu benimkine karşı titriyordu.

Kalbim, sahibinin emrini bekleyen bir planşet gibi, endişeli ve dengesiz bir şekilde çarpıyordu. "Bu uygun mu?" diye sordum.

Bana doğru başını salladı. "Böyle hissedeceğimi bilmiyordum."

Midem düğüm düğüm oldu ve önceden hissettiğim hafif pişmanlık duygusu beni sardı, ama sonra boynumun kıvrımında gülümsediğini hissettim ve elimi sıktı, kasları benim etrafımda gerildi, kolunu sırtıma sıkıca doladı ve beni kendine çekti. Bir homurtu çıkardı ve kalçalarını hareket ettirdi, boynuma titretilen bir nefes verdi. Onu tuttuğum avucumda sıcaklık dalgalandı ve henüz tek bir vuruş bile yapmamış olmama rağmen, derin, erkeksi bir inilti çıkardı.

Aşağıya baktığımda, elim onun tenine değdiği yerde gümüş rengi bir ışık şeridi gördüm. Ona zarar verdiğim düşüncesi kısa bir panik yarattı, ama onun gücü benim gücümü çekince, ısı bileğimden yukarı doğru yükseldi ve tanıdık siyah alev şeritlerine dönüştü.

içime girerek, beni minik iplikler gibi çekerek, rahmimi çekerek. Onun yanında kıvrınmama neden olan lezzetli bir his.

Eli benimkini daha sıkı kavradı, uzunluğu ve kalınlığı parmaklarımı etrafına dolamamı zorlaştırıyordu. "Yüzyıllardır hiçbir kadının bana böyle dokunmasına izin vermedim."

Gördüğüm yaralardan sonra, bundan zevk aldığım için kendimi sessizce azarladım ve bu tatmini içimden silip atmak istedim.

Sonunda elimi bıraktı ve pantolonunu uyluklarına kadar indirdi, avucumu bir kez daha ona doğru yönlendirdi. Alnı alnıma bastırarak, sanki elimdeki penisinin görüntüsünden büyülenmiş gibi, aramızdaki boşluğa baktı.

Metal çubuklar avucuma bastırarak hayal gücümü harekete geçirdi. Bir kadının içinde nasıl hissettiklerini merak ettim. En hassas yerime sürtündüklerini hayal edince karnım kıvrıldı. "Onlara dokunabilir miyim?" diye sordum ve o başını sallayınca parmaklarımla şişmiş etini keşfetmeye başladım. Parmak uçlarımı gıcıklayan çubukların pürüzsüz, keskin uçları, kalın damarlarla nabız atan yumuşak derisi, parmaklarımla uçlarının kavisli sırtına doğru kayarken.

İki eli saçlarıma dolanmış, yüzümün iki yanını kavrayıp alnımı öptü. "Beni delirtiyorsun kadın." Bir inilti çıkardı ve heyecan verici bir zayıflık omurgamdan aşağı yayıldı.

Sözleri beni devam etmeye teşvik etti, parmağımı yapışkan bir sıvı akan ucun üzerinde nazikçe dolaştırdım. Onu derisinin üzerine yaydım, önceki gece parmaklarından benim uyarılmamı emdiğini hatırladım. Tadı nasıl olduğunu merak etmek ağzımı sulandırdı.

Düşüncelerime dalmış bir şekilde, elimi dudaklarıma götürdüm, gözlerimi kapattım ve parmaklarımı kaplayan tuzlu tadı emdim. Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm ve hızla elimi yüzümden indirdim.

Bileğimi yakaladı, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. Tek kelime etmedi, ama ifadesinden ne istediği belliydi. Odaklanmış.

Merakla.

Beni bıraktığı anda, onları tekrar ağzıma soktum ve temizleyene kadar emdim, bu sefer tadını çıkardım. Dudaklarımdan son damlasını yalarken, tatmin ve şehvetin gözlerini karartışını izledim. Tekrar eğildim, parmaklarımı o çubukların üzerinde gezdirdim ve o da kendi dudaklarını yaladı, bana bakarak.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi ve yumruğunu saçlarıma geçirdi. "Sana asla zarar vermek istemiyorum, Maevyth."

"Zorlamayacaksın." Öne eğildim ve boynunu öptüm, parmaklarım onun tenini okşarken o titredi. En ufak bir dokunuş bile onu derinden etkiliyor gibiydi. "Ben..." İçimde bir utanç dalgası yükseldi ve başımı salladım. "Boş ver."

"Ne yapabilirim?"

"Onları dilimle hissetmek istiyorum."

O güldü. "Bu meraklar benim sonum olacak." Yine alnımı öptü. "Vücudum sana ait, Maevyth. O senin."

Onun iri, kaslı vücuduna bakarken ve serbest elimi göğsünün derin çizgileri ve sert yüzeyleri üzerinde gezdirirken içimi bir heyecan kapladı. *Benim*. Tek bir yıldızın hakim olduğu uçsuz bucaksız bir gece gökyüzü gibi. Ne hakkım ne de hakkım olan, şiddetli ve güzel bir karanlık.

Onu, önümde serilmiş büyük bir ziyafet olarak hayal ettim, bencilce tek bir kırıntı bile bırakmadan tüketmek istediğim bir ziyafet.

Bacaklarının üzerine oturdum ve parmağımı piercinglerinden birinin üzerinde gezdirdim. "Acıyor mu?"

Dili dudaklarını yaladı ve başını salladı.

Avuçlarımı yatağa dayayarak öne eğildim ve bir kez daha yukarı doğru baktım, onun bana baktığını gördüm. Beni izleyen bakışları, gözlerindeki açlık, midemi altüst etti. Kendimi onun kasıklarına indirdim, lezzetli erkeksi kokusunu içime çektim ve dilimi piercinglerinden birinin üzerinde gezdirdim. Dudaklarımı piercingin ucuna doladığımda, ucundan sızan sıvının tuzlu tadı ağzımı sulandırdı.

Uylukları altımda gerildi ve o, başının arkasını yastığa sertçe bastırarak, boynundaki damarlar yüzeye çıkarken tısladı.

Dilimi, her bir basamağın ortasından geçen kalın damarın ve kadifemsi penisinin uzunluğu boyunca sürüklerken, dilimde metalik bir tat kaldı.

İnledi ve kıvrandı, ama beni itmedi. Penisinin ucuna doğru ilerlerken, dilimi oradaki küçük yarığın üzerinde dolaştırdım ve sıvıları emdim.

"Maevyth, bana ne yapıyorsun?" Parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek, kalçalarını yavaşça öne doğru itti ve ucu dudaklarımı deldiğinde bir homurtu çıkardı.

Ağzımı genişletip onun kalınlığını içine aldığımda çenemde bir ağrı hissettim ve onun onayını almak için gözlerimi kaldırdım.

Bana bakarak, başparmağını yanağımda gezdirdi, dudaklarımı kalın başının üzerinde daha da kaydırduğımda, acı dolu bir coşkuyla kaşlarını çatıyordu. "Tanrım," dedi, çenesini sıkıca kapattı. "Seni böyle görmek..." Başını geriye attı, boynundaki gerginliği gevşeterek. "Siktir."

Onun coşkulu hali beni daha fazlasını, daha derine almaya teşvik etti, ta ki ucu boğazımın arkasına değene kadar, ve ben ona karşı öğürerek hızla kendimi uzaklaştırdım. Elimin arkasını ağzıma bastırarak, burnuma kaçan asitleri yutmak için mücadele ettim.

"Özür dilerim," dedim boğuk bir sesle. "Çok büyük." Kolumu çekti. "Buraya gel."

Keşiflerimi bırakıp, vücudunun uzunluğu boyunca kayarak yanına uzandım ve o da beni sıkıca kucakladı. "Keşke bu konularda biraz daha deneyimli olsaydım."

"Deneyimli olman ya da olmaması fark etmez. Bana bir şeyler hissettiren tek kişi sensin." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve elimin arkasını öptü. "Kokun, dudakların, dokunuşun. Tek düşündüğüm şey bu. *Sürekli*." Çeneme bir öpücük kondurdu. "Kafamın içine girmişsin..." Yumruğunu saçlarıma geçirdi, başımı geriye doğru çekti ve dişlerini boğazıma sürttü, ısırma tehdidi nabzımı hızlandırdı. "Senin her parçana tanrısal bir iştahla susamış durumdayım."

O boynuma öpücükler kondururken ben gülümsedim. "Böyle bir iştah seni tehlikeli bir avcı yapar gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor." Sesindeki şeytani eğlence, tüylerimi diken diken etti.

"Bana nasıl karşılık vereceğimi göster," diye fısıldadım. "Sana zevk vermek istiyorum." Hareketsiz kaldı ve başını kaldırdı, ihtiyatlı bir ifadeyle. "Ne amaçla?" "Ne demek istiyorsun? Senin zevkin için, başka bir şey için değil."

Kaşlarındaki kırılganlıklar derinleşti, bana bakarak tek kelime etmedi, sanki cevabım onu sessizliğe boğmuş gibiydi.

Elimi yanağına koydum. "Bana hissettirdiğin duyguları sana göstermek istiyorum

bana hissettirdiğin yolu göstermek istiyorum."

Gözlerini benden ayırmadan, avucumu öpmek için yeterince döndü. "Bir erkek, şu anda benim hissettiğim gibi bir coşkuyla deliliği arzulamamalı."

"Beni deli mi diyorsun?" diye gülümseyerek sordum.

"Seni benim olarak adlandırıyorum." Dudakları boynumun kıvrımını buldu ve üzerime çıkarak, hissettiğim sertliğe bakılırsa acı verici derecede sert bir ereksiyon olan şeyi tuttu. "Gömleğini kaldır," diye emretti ve ben gergin bir baş hareketiyle gömleğimi yavaşça kaldırdım, göğüslerim ona açıkta kalana kadar. Gözleri minnetle parıldayarak, topuklarının üzerine çöktü ve midemi kıpır kıpır eden bir şekilde bana baktı. "Tanrılar adına, sen benim sonum olacaksın." Öne eğildi ve karnıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Ellerini başının üzerine koy. Başlığı tut."

Sorgusuz sualsiz, parmaklarımı başlığın tahta çubuklarına doladım. Heyecan verici bir savunmasızlık hissi içimi kapladı, kocaman vücudu benim üzerimde belirirken, geniş kaslı omuzlarından beni tek bir sert hareketle ezebilecek güçlü bacaklarına kadar her santimi bir tehdit oluştuyordu. Kendimi onun esiri olarak teslim ettim, tamamen onun merhametine kaldım.

O, penisini tembelce okşadı, gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı.

Başımı kaldırıp onu izledim, başlığımı hiç bırakmadan.

Karanlık büyüyle dövmeli, güçlü ve yaralı vücudu, erkeksi ve terden ıslak, onun tarafından tahrip edilme arzusu uyandırdı. Güçlü elleriyle giysilerimin yırtılma sesini duymak, onun altında ezilmenin ağırlığını hissetmek.

Bir başka vuruşla ucundan daha fazla sıvı sızdı ve ben, büyülenmiş bir şekilde, bunun çıplak karnıma damladığını izledim. Vuruşlarının hızını artırdı, yumruğunu başımın yanına koydu ve eğilerek meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

Sanki içimden bir iplik çekiliyormuş gibi, her emişinde ona doğru eğildim. Vücudunun çarpma sesi, kaslarıma bir ihtiyaç ritmi vuruyordu, o kadar ham ve acı vericiydi ki, bu ıstırap içinde kıvranıyordum. Beni ısıtıp inleyerek burnundan nefes alırken, keskin bir acı göğsümü kapladı. O kadar hızlı okşuyordu ki, yatak sallanıyordu.

Göğüslerimi değiştirerek, diğer meme ucuma da aynı ilgiyi gösterdi - yaladı, emdi, içimde çılgınca bir arzu uyandırdı, ama ne için? Bilmiyordum. Kalçamı yatağa bastırdım. Çaresiz. İhtiyacım vardı. Parmaklarım tahta çubukları o kadar sıkı kavradı ki, kırılacakmış gibi gıcırdadılar.

Kollarında ve omuzlarında dövme olarak bulunan alevler hareket etti ve titredi, canlanmaya başladı. Siyah ateş şeritleri, yılan dili gibi havaya doğru fırladı. Alevler aramızdaki boşlukta dans etti ve uyluklarıma dokunduğu anda, acı dolu bir iniltiyle göğsümü öne doğru ittim, cildimin altında parlak bir ısı dalgası yayıldı. Alevler damarlarımdan içime doğru kıvrılarak dalgalandı ve rahmime küçük ısı titreşimleri gönderdi.

Hala yatakta kıvrılırken, dudaklarımı ısırdım, akılsızca sarhoş olmuş ve yeniden acı çekiyordum.

"Zevander, lütfen," diye fısıldadım. "*Da'haj mihirit dimitszia.*" Ağzımdan dökülen kelimelere kaşlarımı çattım. Daha da rahatsız edici olan, bunların anlamını bilmemdi. *Bana kurtuluşunu ver.*

Dişlerini sıkarak uzun ve acı dolu bir inilti çıkardı, başını geriye doğru eğerek boynundaki damarların şişkinliğini gösterdi, tıpkı önceki gibi. Sıcak sıvılar penisinin ucundan fışkırarak beyaz fışkırmalar halinde karnıma döküldü. Nabız nabız atarak içinden fışkırdı ve cildimi onun boşalmasıyla kapladı. Bana bakarken gözleri vahşi bir hayranlıkla doldu ve avucunu cildimde gezdirerek sıvıyı karnımın her yerine yaydı. Beni işaretliyordu. "Sen benimsin, ay cadısı. Sonsuza kadar ve onun ötesinde ne varsa. Hiçbir ruh benimkine seninki kadar karmaşık bir şekilde dokunmamıştı."

Kalbim onun sözleriyle sarsıldı, içimdeki alaycı yaratık tutunmasını gevşetti. Parmak uçlarını yanağına ve oradaki sefil siyah yara izine gezdirdim. "Ve sen de benimsin," diye fısıldadım.

Gece çöktüğünde oda karardı. Zevander'ın yanında uzandım, vücuduna sıkıca sarıldım ve dışarıdaki gölgelerin hareketlerini izledim. Siyah gözlü soluk yaratıklar. Birbirimizi keşfetmekle geçirdiğimiz saatlerde sayıları artmıştı, ayın yükselişiyle birlikte hırlamalar ve diş gıcırdatmalar da şiddetlenmişti. Henüz hiçbirini koruma kalkanını aşmaya çalışmamıştı, ama o kadar çok yarattığın küçük kulübenin dışında dolaştığını bilmek, onlar tarafından canlı canlı yenilme korkusunu uyandırıyordu.

Sadece Zevander'ın kalbinin kulaklarımdaki düzenli atışı beni sakin tutuyordu.

"Sabah geri döneceğiz," dedi. "Umarım o zaman sayıları azalmış olur."

Başımı sallayarak ona daha sıkı sarıldım. Kız kardeşimi aramayı bırakma düşüncesi göğsümde ağır bir acı bırakıyordu, ama ikimize de bir şey olma riskini göze alamazdım.

Düşüncelerim, Elowen'la savaştıktan sonra ormanda gördüğüm yaratıklara geri döndü. Beni yakalasalar bana ne yaparlardı? Dişleri ve pençeleriyle beni parçalarlardı ya da daha kötüsü, Felix amcamın evde denediği şeyi denerlerdi. Zevander'ın yanında irkildim ve yüzümü göğsüne gömdüm.

Nazık bir el saçlarımı okşadı. "Seni rahatsız eden ne?"

"Bir keresinde bana neyden korktuğumu sormuştun. O zamandan beri başka bir şey daha öğrendim." Sakin o anda, travma nihayet göğsümün içinde yerini bulmuş gibi, titrek bir nefes çıkıverdi. "Umutsuzluk. Tüm umudumu yitirecek kadar çaresiz kalmaktan korkuyorum."

"Çaresiz değilsin. Sen güçlüsün, Maevyth. Savaştın ve hayatta kaldın."

Felix amcamın altında yatarken, o benim kıyafetlerimi yırtarken, çaresizce ona tutunmaya çalıştığım görüntü, zihnime kazındı. "Korkmuştum. Korkudan öyle tepki verdim."

"Korku, gücü besler."

"Güçlü hissetmedim. Felix amcamın yanında, Agatha'nın yanında. Elowen'in yanında, beni kulübeye kadar kovalayan yaratıkların yanında. Şanslı hissettim, ama şans eninde sonunda biter. Eğer o şeyler gece bizi bulursa..." Boğucu bir panik dalgası ciğerlerimi sıktı, sözlerimi boğdu.

"Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Parmağıyla çenemi kavrayarak başımı geriye doğru eğdi, gözleri erimiş lav gibi parlıyordu. "Maevyth, birçok farklı şekilde insan öldürdüm, ama bu gece sana zarar vermeye cüret eden her şey, en şiddetli şekilde cezalandırılacak," dedi, sesi bir şekilde hem şiddetli hem de ürpertici bir şekilde sakindi. "Bana inan." Dudakları dudaklarıma değdi ve ben onu daha sıkı sarıldım, beni onun güvenlik ağına sarmalamasına izin verdim.

"Böyle bir kaderi kışkırtmak aptallık olur. Her şeyi yakıp kül ettiğimde tek bir canlı bile kurtulamayacak."

"Bu yere asla geri dönmemeliydim. Aethyria'dan asla ayrılmamalıydim. Sadece Eidolon'a geri dönmek istiyorum."

"Seni Calyxar'a götüreceğim."

"Benimle kalacak mısın?" diye sordum.

"Evet. Kral beni arayacak. Muhafızımı terk ettiğim için muhtemelen beni öldürecek ya da tutuklayacak."

Yüzümü yine göğsüne gömdüm, pişmanlık beni kemiriyordu. "Özür dilerim. Yapmamalıydim..."

"Üzülme. Hayatımın geri kalanını şerefli bir dadı olarak geçirmek istemiyorum."

Bu sözler dudaklarıma bir gülümseme kondurdu. "Öyleyse, benim için şerefli bir dadı olmayı mı seçersin? Günün her saati beni gözetmeyi mi?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Günün her saati seni izlemekten büyük zevk alırdım." Beni daha sıkı sarıp alnımı öptü. "Özellikle de gömleğin yukarı kalkmış ve ellerin bağlıyken. Gözlerimi senden asla ayırmazdım."

O anı ve ağzımdan dökülen sözleri düşündüm. "O dilin ne olduğunu bilmiyorum. Sana söylediğim şeyin."

"Primyrian dilinde konuştun. Eski dil."

Dolion'un bir keresinde bunun tanrıların dili olduğunu söylediğini hatırladım. Ancak bu hiç mantıklı gelmiyordu, özellikle de Aethyrian tanrıları hakkında hiçbir şey bilmediğim için. "Bunu nasıl bilebilirim, bırak konuşmayı?"

O içini çekti ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Senin gizemin beni her zaman meraklandırıyor."

Dışarıdan gelen hırıltılar başımı kaldırmamı sağladı ve ay ışığının zayıf ışınlarından başka hiçbir şey göstermeyen karanlık pencereden dışarı baktım. Ama oradaydılar. Bekliyorlardı. Dolaşıyorlardı. "Sence koruma kalkanı dayanacak mı?" diye sordum, ona daha yakın olmak için burnumu ona sürttüm.

Başını pencereye doğru kaldırdı, sonra tekrar uzandı ve kolunu pencerenin altına soktu. "Söylemesi zor. Sanırım yaşlı kadının bunca zaman hayatta kalmasının tek yolu bu."

"O şeyler... çok korkutucu. Bu Cadavros ne istiyor?"

Nasırlı eliyle kolumu nazıkçe okşayarak beni sakinleştirdi. "Eğer Pestilios'un vücut bulmuş haliyse, o zaman kaos ve yaşamı ve ölümü kontrol etme gücünü arzuluyor demektir."

"Benim kanım bunu önleyebilirdi, doğru mu? Kan taşları onu durduracak kadar güçlü mü?"

"Önemli değil, Maevyth," dedi, sesinde acı bir eğlenceyle. "Bu salgını önlemek için hayatını feda etmen gerekiyorsa, o zaman ben

. Bütün dünya hastalık ve kıtlıktan yok olsa da umurumda değil."

"Bazıları buna bencillik der." Parmağımla göğsündeki derin çukuru izledim.

"O zaman ben bencilim."

"Peki ya Rykaia? Onun da ölmesini izleyebilir misin?"

O burun kıvırdı. "Seni feda edersem, Rykaia ilk sırada benim kafamı isterdi."

Bu düşünce beni güldürdü. "Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Ben de."

Karnımdan korkunç bir ses geldi ve elimi karnıma bastırdım. "Açlıktan bahsetmişken."

"Sanırım güveç var." Kaşlarını kaldırdı. "Cesaretin varsa."

O tencerede sadece bir gecenin kalıntıları olduğunu hayal etmek isterdim, ama etin eksikliği göz önüne alındığında, ne kadar zamandır artıkları oraya koyduğunu merak ettim. "Sanırım dolapta birkaç kavanoz gördüm. Bakayım, onlardan bir şeyler çıkarabilir miyim." Yataktan kalkmak için kendimi ittim, o da kolumu tuttu ve yastıktan başını kaldırıp beni öptü. Karnım yine guruldadı ve ben onun dudaklarına gülümsedim. "Hemen dönerim."

"İyi. Ben de açlıktan ölüyorum."

Onu yatakta bırakıp mutfığa doğru yürüdüm. Ancak dolaba yarı yolda, ayaklarımın altındaki döşeme tahtalarından biri kaymış gibi geldi. Kaşlarımı çatarak bir adım geri çekildim ve tahta döşeme tahtalarının sessizce gıcırdamasını fark ettim. Tekrar ileri adım attığımda, sanki gevşemiş gibi ikinci kez kaydı. Ayaklarımın ucuna basarak hafif bir esneme hissettim. Tahtayı halı kaplıyordu, ben de halıyı kaldırdım. Altında, zeminin bir kısmı diğerlerinden ayrılmış gibiydi. Bir kapı gibi.

Karşımdaki masadan ateş lambasını aldım ve yakarak düzensiz tahtaları aydınlattım. Tahtalardan birinde metal bir halka tutamak vardı. Gözümün ucunda bir gölge hareket etti ve başımı kaldırıp baktığımda Zevander'ı yatak odasının kapısında gördüm. Kollarını başının üzerine koymuş, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Kaslı vücudu bir an için dikkatimi dağıttı.

Bana doğru başını salladı. "Ne buldun?"

"Bir tür kapı."

Kaşlarını kaldırarak başını eğdi. "Yerdeki kapılardan uzak durmayı öğrenmedik mi?"

Gülümseyerek parmağımı deliğe soktum. "Merak ediyorum. Ama ne olur ne olmaz, bir yere gitme."

O homurdandı ve bana doğru yaklaştı, ben yorgun ahşabın gıcırtısıyla kapıyı açarken üzerime eğildi. Aşağıdaki karanlık görmeyi zorlaştırıyordu, ama ateş lambasını açıklığa doğru salladığımda, orada bir şeyin varlığını fark edebildim.

Bir ceset.

Nefesimi tutarak geriye atladım.

Zevander, yere düşmeden önce beni yakaladı ve elimden ateş lambasını alıp açıklığın üzerine tuttu. "Tanrılar lanet olsun..."

Öne doğru atıldım ve dizlerimin üzerine çökerek, dar boşluğa baktım. Kalbim boğazıma kadar çıktı, içimi bir şok dalgası kapladı.

Orada, kıvrılmış halde, kız kardeşim yatıyordu.

Aleysia!

Zevander ve Maevyth'in The Eating Woods'taki yolculuğunu takip ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu dünyaya ve karakterlere olan bağlılığınız benim için çok anlamlı ve onların hikayesi henüz bitmedi.

İki kitaplık serinin ikinci kitabının 2025 yılında çıkacağını ve ilk kitabın kaldığı yerden devam edeceğini bildirmekten büyük heyecan duyuyorum.

Yayın duyurularını ve tüm eğlenceli ekstraları takip etmek isterseniz, Instagram ve Facebook'taki okuma grubumda en aktif olduğum yerler.

Instagram: /kerilake

Okuma Grubu: The Gothiphiles

Ayrıca, The Raven's Scroll adlı haber bültenime de abone olabilirsiniz. Daha fazla ayrıntı ve bağlantı için www.kerilake.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

KERI LAKE'İN DİĞER KİTAPLARI

BAĞIMSIZ

TUZ VE KEMİKLERİN USTASI

GÜNAH VE GÖLGELER ADASI

NOCTICADIA

GECE GÖLGESİ İKİLİSİ GECE

GÖLGESİ

INFERNIUM

JUNIPER UNRAVELING SERİSİ

JUNIPER UNRAVELING

CALICO İNEN CARRION

KRALLARI

CANAVARLARIN

TANRISI SANDMAN

DUET

NOCTURNES &

KABUSLAR REQUIEM

& HAYAL

YAZAR HAKKINDA

Keri Lake, şeytanlarla mücadele, intikam ve kötü sürprizler konusunda uzmanlaşmış bir gotik romantizm yazarıdır. Hikayeleri, iyi ve kötü arasında gidip gelen anti kahramanlar ve onları dize getiren cesur kahramanlarla doludur. Kitap yazmadığı zamanlarda, kocası, kızları, asi Labrador köpeği (hiçbir şeyi geri getirmeyen) ve kurtarılmış köpeği ile vakit geçirmekten hoşlanır. Güçlü kahve ve alternatif müzikle enerji toplar, iyi bir kırmızı şarabı sever ve bitter çikolataya hafif bir bağımlılığı vardır.

Keri Lake'in yeni yayınlarını, özel ekstralarını ve daha fazlasını takip etmek için haber bültenine

kaydolun: [The Raven's Scroll](#)

Hediye çekilişleri ve eğlenceli sohbetler için onun okuma

grubuna katılın: [THE GOTHIPHILES](#)

Okuyucularından haber almayı çok seviyor...

www.KeriLake.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

